

Giới thiệu Trao Em Thế Giới Lý Tưởng

Editor: LuChan & Qin Zò

Spell checker: Triệu Ngọc Trâm, Gia Nghiền

Thể loại: Hiện đại, HE

Chuyện tình yêu của cả hai nhân vật được diễn ra từ thời học sinh cho tới sau này, nhưng lúc đầu cả hai chỉ là bạn bè bình thường sau này mới gặp lại nhau.

Hai chữ nhân duyên kéo họ lại với nhau cũng như nếu sau này Hường Viên mà biết mình sẽ còn gặp lại Từ Yến Thời, hơn nữa lại còn yêu anh đến mức hết thuốc chữa,

Thì nhất định năm cấp ba cô sẽ giữ vững tiết tháo của mình, tuyệt đối sẽ không —— đổi bạn trai liên tục trước mặt anh.

2, Về sau có người hỏi: “Từ Yến Thời, cậu làm như có đáng giá không?”

Anh lúc ấy một mối ngồi dựa vào băng ghế trong công viên, một tay đặt dọc lên thành ghế, tay khác cầm chai bia, trong đáy mắt có một cảm xúc không tên nhưng lại khiến người khác vô cùng phiền muộn, anh ngửa đầu từ từ dốc bia vào miệng, mà hai mắt lại nhìn thẳng vào tòa cao ốc đèn đuốc sáng choang ở cách đây không xa: “Hồi nhỏ thường nghe người lớn nói thế giới này rất tốt đẹp, nhưng đến lúc phát hiện thực ra nó không như tưởng tượng, tôi lại chưa từng nghĩ phải sửa đổi thế nào cả. Tôi chỉ muốn trao tặng cô ấy, một thế giới tôi cho rằng là lý tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tại sân bay Bắc Kinh.

Tháng mười cuối thu, mặt trời ngả bóng về Tây, tia nắng hoàng hôn cuối cùng đang dần biến mất sau đất trời. Cây cỏ đung đưa trong gió, lá vàng nơi rừng cây Hồ Dương rào rào rơi xuống, trải một lớp thảm vàng óng. Sương mù trong buổi xế chiều như khói sóng mờ mờ, hòa cùng về náo nhiệt ở sân bay sầm uất.

Hường Viên dậy trễ, mới hớt ha hớt hải làm thủ tục lên máy bay xong thì nhận được tin nhắn của bạn thân thời cấp ba là Hứa Diên, dù cách một màn hình nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tâm hồn lắm chuyện sôi sục ngất trời của cô nàng.

“Few đại thần với nàng MC Esport Tiểu Tiêu công khai yêu đương hả? Mấy thân với Few như vậy, liệu có biết tin này không?”

“Biết thừa nữa là.” Hường Viên trả lời tin nhắn rồi lấy mấy bao khoai tây chiên từ chỗ tiếp viên, vừa trả lời xong thì Hứa Diên đã cấp tốc gọi điện đến.

Cô ôm khoai tây chiên vào phòng khách VIP, đi lên thang cuốn rồi mới từ tốn nghe máy.

Hứa Diên không dẫn nổi tính bà tám: “Có bầu à?”

“Sao mấy lắm chuyện vậy?” Cô cúi đầu cười.

Hứa Diên than phiền: “Là do trong giới của tụi mày loạn đấy chứ, từ sau khi tin mày tuyên bố rút lui khỏi ghế trên hot search mấy hôm trước, mọi người cũng bắt đầu điên loạn cướp hot search kia kìa. Cái gì mà chơi hộ này, ngoại tình này, rồi cả bạo lực gia đình... Quần chúng ngồi hóng drama như tụi tao đây cũng một tim lăm chứ bộ.”

Hường Viên chơi game rất giỏi, trò gì cô cũng chơi cả, từ cổ điển xách kiếm múa thương cho tới xây tháp đối chiến... Thậm chí cô cũng bị chứng OCD khi chơi game kim cương* — bao gồm cả game ở Chương trình nhỏ** trong Wechat, phải chơi cho lên hạng nhất mới thôi. Tài khoản Esport của cô là Ashers, còn tài khoản weibo lên đến mấy triệu người theo dõi, fans hâm mộ đông đảo vô cùng, diễn đàn lại là thiên hạ của cô, cái danh “đệ nhất Đắc Kỳ toàn server Trung Quốc”*** cũng không phải do fans thổi phồng mà chính thao tác chơi game của cô rất nhanh, trong mọi bảng xếp hạng top 10 ở tất cả server trò chơi đều có tên cô. Có điều cô không hề tham gia tranh giải mà cũng không gia nhập bất cứ câu lạc bộ nào, bất kể người ta có mời bao nhiêu lần đi chăng nữa thì cô cũng nhất nhất từ chối hết. Lúc livestream không để lộ mặt, lại còn dùng máy thay đổi giọng nói. Có người chửi cô là đồ bê đê trai giả gái, chửi cô xấu ma chê quỷ hờn. Cũng vì chuyện này mà bị anti chửi hết năm này qua năm khác, nói cô không có lòng yêu nước. Ấy vậy mà mà cách đây không lâu cô lại tuyên bố rút lui, fans hâm mộ bị cô làm cho tức điên học máu.

(*Bản gốc là Anipop, là một loại trò chơi của Trung Quốc, tương tự Candy Crush Saga.)

(**Chương trình nhỏ hay Mini programs cho phép người dùng truy cập trực tiếp vào các dịch vụ nhanh chóng và thực hiện các tác vụ trực tuyến, cụ thể trong truyện là chơi game ngay trong ứng dụng.)

(***Đắc Kỳ là một vị tướng trong trò chơi Vương Giả Vinh Diệu.)

Hường Viên đi vào phòng VIP, cười cười vạch trần cô nàng: “Một tim ấy à? Tao thấy mày hóng hớt sung sướng lắm đấy chứ.”

Hứa Diên là blogger trên mạng, vì có Hường Viên nên trong tay cô nàng nắm rất nhiều tin tức về giới Esport, nhưng chuyện kiểu này cô nàng lại không dám viết lên mạng mà chỉ có thể giải tỏa với bạn tốt: “Tiểu Tiêu mang thai thật hả?”

Hường Viên tìm một ghế massage rồi ngồi xuống, kẹp điện thoại bên tai, nghiêng đầu nhai khoai tây rôm rốp: “Mang thai hồi đầu năm, lúc này chắc cũng sắp sinh rồi. Sau trận thi đấu giao hữu Few có mời ăn cơm, bọn này biết tống cả rồi, chỉ là không nói thôi.”

Hứa Diên không kiềm chế được hết âm lên: “Trời đất ơi, Tiểu Tiêu thật sự ngoại tình đấy hả, đứa con là của Few thật hả?”

“Còn đặc sắc hơn nữa cơ.”

“Nói mau nói mau!”

“Thật ra chồng của Tiểu Tiêu biết chuyện của cô ấy với Few rồi, nghe nói mấy lần Few đến nhà Tiểu Tiêu đều gặp mặt với chồng...” Vì bên cạnh có trẻ con nên Hường Viên không nói nhiều, chỉ ám chỉ đôi câu mơ hồ.

“Trời, trong giới tụi mày dễ dãi vậy à?” Hứa Diên cảm thấy vô cùng kích thích, âm cuối vang tận quãng tám.

“Tiểu Tiêu bây giờ làm streamer một năm thu nhập được mười triệu, chồng cô ấy chỉ ở tầng lớp công nhân, thu nhập của hai người khác xa nhau, đàn ông vốn có lòng tự ái cao nên không chịu nổi. Thật ra cũng đã đàm phán ly hôn rồi, kết quả chồng cô ấy tạm thời đổi ý, bảo Tiểu Tiêu phải giao hết thu nhập mấy năm nay ra mới được ly hôn, Tiểu Tiêu nào chịu, cho nên hai người cứ dây dưa chưa ly hôn.”

Hứa Diên bày tỏ đã hiểu: “Thực tình cũng không trách ai được, chỉ là không thích hợp thôi. Thực lực kinh tế không ngang nhau thì lý dị cũng là chuyện sớm muộn. Nên mới nói kết hôn vẫn phải tìm người môn đăng hộ đối. Bởi tao nói nè, mày cứ nghe lời ông mày, kết hôn với Chu Dục Thần quách đi cho rồi, dù gì muốn tìm người có tiền hơn mày cũng khó lắm.”

Chu Dục Thần là tay ăn chơi khét tiếng ở Bắc Kinh, mỗi lần thay bạn gái cũng không hề chớp mắt lấy một lần. Bất chợt Hường Viên ừ ừ thấy rõ, không muốn nói chuyện nữa.

Nhưng Hứa Diên vẫn cứ tiếp tục kích thích Hường Viên: “Dù gì mày cũng “chơi” còn gì, hai người đến với nhau không ai làm lờ ai đâu.”

“Sau này đừng gọi điện cho tao nữa, tuyệt giao đi.”

Nghe thấy giọng điệu tức giận thật, Hứa Diên vội vàng làm nũng: “Đừng mà, tao sai rồi được chưa! Mà rốt cuộc vì sao mày lại muốn rút lui thế, không phải vì mấy tin đồn chơi họ kia đấy chứ? Thật ra mày có thể giải thích với mọi người...”

“Đơn giản là không muốn chơi nữa thôi. Năm xưa Down không tham gia thi đấu cũng đâu thấy ai nói nhiều đâu, sau đến lượt tao là thành chơi họ vậy. Dù rất không muốn thừa nhận, dạo này chơi với con trai vui hơn đám con gái nhiều.”

Bỗng nhiên lại nhắc tới Down, đã lâu rồi Hứa Diên không nghe thấy cái tên này, có một chút cảm thấy xa lạ. Nhưng đối với đám anh trai hay chơi Ma Thú của cô mà nói, cái tên này là đại diện của thân. Mỗi lần xem anh ta đánh trận là da gà nổi khắp mình mẩy. Có điều anh ta rất ít tham gia thi đấu, mà lần duy nhất tham gia lại đeo mặt nạ, tất cả mọi người đều không biết anh ta là ai và đến từ đâu. Nghe nói có rất nhiều câu lạc bộ từng mời chào anh ta về nhưng đều bị từ chối cả. Down chỉ trả lời hời hợt một câu: *chỉ hướng không đặt nơi này.*

“Thôi không nói nữa, sắp lên máy bay rồi, cúp máy đây.” Hường Viên ưỡ ỏi muốn cúp máy.

Hứa Diên sực tỉnh, vội truy hỏi: “Mày đi đâu thế?”

“Tây An.”

Hứa Diên biết thời gian trước vì từ chối đi xem mặt mà Hường Viên đã đánh cược với ông mình. Lúc ấy cô nàng bị điên rồi nên mới vỗ ngực khoác lác ngay trước mặt thành viên hội đồng quản trị, bảo rằng mình muốn hồi sinh chi nhánh công ty ở Tây An. Lúc ấy ông Hường rất vui, cảm thấy nhóc tí vất vả chưa sạch chưa trải đời nhiều, chuyện gì cũng dám nói phách, vậy là vỗ trán một cái rồi lập tức cá cược —— nếu trong vòng một năm cô có thể tăng doanh thu của công ty lên ba mươi điểm thì coi như cô thắng, tuyệt đối sẽ không ép cô phải theo ý mình nữa.

Hứa Diên biết, đừng nói là ba mươi điểm, với một công ty bình thường thôi, một năm muốn tăng mười điểm cũng đủ chật vật rồi, rõ ràng là ông cụ muốn làm khó cô. Ấy vậy mà Hường Viên lại đồng ý ngay.

Hứa Diên rất không hiểu nổi, Hường Viên hào hùng trả lời cho cô hay ——

Thắng, tung hoành ngang dọc.

Thua, đi đóng AV.

...

Hường Viên cúp máy, buồn chán nhìn đứa nhỏ đang hờ hờ ngồi trên máy massage bên cạnh, không hiểu sao lại cảm thấy cu cậu trông đáng yêu, vậy là đưa quà vặt sang chia sẻ cùng cậu.

Cậu bé xinh xắn liếc cô một cái rồi lạnh lùng đáp: “Em không ăn rác thải.”

Hường Viên nhướn mày, con nít bây giờ cũng ranh góm, mới nhỏ tuổi mà đã học đòi người lớn làm bộ mặt không biểu cảm, thế là cô đưa tay qua véo nhẹ mũi cu cậu: “Phải biết tôn trọng quà vặt trên đời này biết không hả, không có đồ ăn nào sinh ra là rác cả, em như thế là không đáng yêu đâu. Biết chưa hả?”

Thằng bé không phục làm mặt quỷ với cô, lều lều lều...

Chẳng dễ thương chút nào cả, Hường Viên không hài lòng vỗ đầu cậu, chơi kim cương xong thì đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Chốc lát sau, phụ huynh của cậu bé quay về. Người đàn ông mặc áo len xám nhạt, cổ áo sơ mi trắng lộ ra ngoài, tuổi tác chừng hai bảy hai tám, dáng người cao ráo cân đối, mũi cao mày rậm điển hình, tóc ngắn gọn gàng làm nổi bật gương mặt sạch sẽ, tướng mạo vô cùng tuấn tú, ở đuôi mắt toát lên tia lạnh lùng khó thấy, vừa đi vừa nói chuyện trời đất với bạn mình. Cậu bé khẽ kéo tay người kia lại: “Anh ơi.”

Hai người bị cắt ngang, người đàn ông cúi đầu xuống nhìn, lập tức lạnh giọng hỏi: “Là ai cho?”

Anh rất lạnh lùng, đuôi mắt cong hơn người bình thường mấy phân, mí mắt mỏng nên dễ nhìn xuống là trông anh rất vô cảm, khiến người ta nảy sinh cảm giác sợ hãi. Có điều cũng bình thường thôi, đàn ông ở tuổi này không mấy ai kiên nhẫn với trẻ con cả.

Chỉ vì anh đẹp trai nên dù không có tình thương cũng không coi là khuyết điểm. Mấy cô nàng trong phòng VIP không chút do dự tìm một lý do hoàn mỹ cho anh.

Đứa bé ôm hận tố cáo: “Chính là kiểu con gái anh ghét nhất đấy.”

Người bạn bên cạnh cười ngặt nghẽo, xoa đầu cậu bé dạy bảo: “Từ Thành Lễ, em đừng bắt chước em trai em mà nói chuyện! Còn nữa, sao anh không biết anh trai em ghét kiểu con gái nào nhất nhỉ?”

Cậu bé hất cằm: “Chính là cái kiểu vừa chơi game vừa ăn hàng đó anh, lại còn thích tám chuyện nữa, anh ơi, sau này anh mà tìm bạn gái kiểu như vậy là em sẽ bỏ nhà ra đi.”

“Em yên tâm, nếu cục súc như anh trai em mà yêu đương nổi thì anh đã có thể kết hôn với nữ thần Ashers của mình luôn rồi. Với cái miệng này của cậu ta, ai hen họ cùng thì đúng thật là xui xẻo. Có điều cũng có rất nhiều cô muốn được xui xẻo đấy...” Cậu bạn nửa đùa nửa thật, bái vai người kia nói, “Nhưng anh trai em chỉ một lòng muốn ‘gả’ vào nhà giàu thôi.”

“Bỏ nhà ra đi?” Người đàn ông anh tuấn lơ lơ dạy anh ta mà chi nhiu mày, nom có vẻ mất hứng. Khi mà mọi người trong phòng chờ đều cho rằng anh bắt đầu dạy bảo cậu em trai ăn nói lung tung này, thì nào ngờ anh chỉ nhìn xuống cậu bé dưới chân, rồi nhếch mép nói ——

“Quá tốt.”

—oOo—

Bảy giờ tối, máy bay đến Tây An.

Là cô đồ của mười ba triều đại, đằng sau thành lũy dày nặng ấy là bao lời thờ than theo năm tháng. Dòng sông Cổ Thành lẳng lẳng chảy xuôi, tựa dải lụa đính ngàn tinh tú mà uốn mình quanh co. Ra khỏi nhà ga sân bay, gió thu thổi vù vù như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hường Viên siết chặt cổ áo khoác, đợi tài xế bắt thêm người đi chung xe. Nơi cô muốn đến là Lật Châu – không có chuyến tàu siêu tốc thông với sân bay, mà vào giờ này cũng chỉ có thể đi chung xe thôi.

Chỉ trong chốc lát, tài xế cười tủm tỉm dẫn ba người về. Nói cho đúng là hai người đàn ông cùng một đứa bé.

Hương Viên vui mình ở ghế phụ vừa chơi kim cương vừa kéo mũ áo khoác xuống, nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu nhìn sang, rồi bất chợt khựng lại —— chính là đứa bé không đáng yêu lúc chiều đây mà.

Một đám người kéo theo hành lý đứng đợi đèn đỏ, đứa bé không chịu nghe lời, mặt đỏ ửng tai đỏ người muốn vượt đèn đỏ. Người đàn ông lùn lùn ở phía sau không kéo được, vẻ mặt sốt sắng như muốn đánh mà lại không dám ra tay. Hương Viên chỉ thấy anh ta đưa mắt nhìn quanh.

Cho tới khi —— Trong tầm mắt xuất hiện bóng người cao ráo.

Người nọ mới nói chuyện điện thoại xong, vừa cất điện thoại vào trong túi vừa gạt đám đông ra đi tới. Anh thờ ơ cúi đầu nhìn đứa bé, rồi không chút khách khí túm mũ lôi cổ cu cậu về.

Cậu bé bị cổ áo siết chặt đồ bùng mặt, ho sặc sụa nhưng anh cũng không hề để ý, chỉ cau mày khó chịu quát mắng: “Đợi mai mua bảo hiểm cho mày rồi muốn chạy thế nào thì chạy, tông chết mày thì anh phát tài.”

Là anh ruột cơ đấy.

Xe đậu ở ven đường cách đó không quá mười mét. Hương Viên ngồi trên ghế phụ, không nhìn được quan sát người đi đến.

Người đàn ông kia mặc áo len màu xám, cổ áo sơ mi ngay ngắn, bên ngoài mặc áo khoác gió màu đen, mũ đội hờ ở trên đầu. Anh đang cúi đầu nhắn tin với người ta, nhìn không rõ mặt lắm, phong cách ăn mặc không thể nói là chú trọng, ấy vậy mà trông rất bảnh bao. Anh đứng đợi đèn đỏ bên đường lại như thể hạc giữa bầy gà.

Không chỉ có mỗi phụ nữ nhìn cơ thể vóc dáng mà đàn ông cũng vậy, đàn ông vóc dáng đẹp cân đối thì luôn thu hút ánh nhìn.

Người đàn ông vừa nhắn tin vừa ngẩng đầu nhìn đèn đỏ, ánh đèn đường phủ một vòng trên đỉnh đầu anh, có một chớp mắt gần như có thể thoáng thấy mặt anh.

Mắt Hương Viên sáng lên, vịn dây cót lên hứng thú bùng bùng.

Tầm mắt nóng bỏng hết lướt lên lại quét xuống...

Quai hàm cường tráng lại không quá góc cạnh, rất có mùi vị đàn ông. Đường cằm đầy đặn lưu loát, chắc chắn hôn môi giỏi lắm đây.

Mặc dù đã cô nũa tay gác kiềem nhiều năm, nhưng cực phẩm thể này vẫn rất ít khi gặp.

Đèn chuyển xanh.

Đám đông không ngừng đi tới, liên tục nối đuôi nhau.

Nhóm người đi tới gần hơn một chút, rồi cô lập tức tròn mắt.

Mặc dù đã nhiều năm không gặp, vừa nãy lại mắt kém không nhận ra, nhưng lúc này khuôn mặt ấy dần hiện rõ dưới ánh đèn, cô có muốn không nhận ra cũng khó. Mái tóc vẫn đơn giản như cũ, khuôn mặt có phần gầy hơn. Mặt mũi hơi hột lạnh lũng hơn trước nhiều, từ sợi tóc cho đến ngón chân – mỗi một tác đều gần như có vẻ sốt ruột bức mình. Cặp kính mỏng nằm trên sống mũi lại khiến anh tăng thêm ba phần cảm dục.

Là Từ Yên Thời đấy.

Nghiệt duyên trời ơi, đúng là nghiệt duyên.

Hương Viên phản ứng rất nhanh, trước khi mấy người họ lên xe, cô nhanh như chớp rút chặt dây mũ lại, vùi mặt vào trong mũ len, lập tức cả đầu như bị buộc chặt. Vì để che đi vẻ lúng túng mà cô còn thông thả thất nơ bướm cho mình.

Hành động này rơi cả vào mắt tài xế và ba người kia.

Từ Yên Thời chỉ hơi nhếch môi, mấy người còn lại thì đã cười bỏ.

Tài xế lên xe còn không quên khuyên cô: “Cháu gái này, nếu lạnh thì mặc nhiều vào. Trùm kín đầu làm gì, hơn nửa đêm rồi đừng dọa người khác.”

“Chú nói cái gì thế, cháu hồng có biết.”

Hương Viên quyết định dùng tiếng Quảng Đông khô khan của mình giả chết.

Tất cả mọi người trên xe: ...

Màn đêm đã buông, vắng sáng màu ngà dưới bóng đèn đường trông giống cây kẹo đường. Cảnh đêm phồn vinh ở ngoài cửa xe đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Di động trong túi rung lên, Hương Viên rút lấy rồi tách mũ ra nhìn ti hí, khiến tài xế được mùa cười nắc nẻ. Hương Viên cam chịu, dù sao cũng không thể để Từ Yên Thời nhận ra cô được.

Hứa Diên: *Mày đi Tây An thật đó hả? Điên rồi hả? Mày không chơi game nữa hả? Mày tới đó làm cái gì?*

Hứa Diên: *Tao nói mày biết, bây giờ thị trường xe hơi định vị vốn không được ổn định, mọi người ai ai cũng dùng chỉ đường điện thoại – vừa nhanh chóng lại thuận tiện, năm ngoài một loạt công ty phải đóng cửa còn gì, mày đi thì có thể thay đổi được gì hả? Mày quên mày học đại học ngành gì rồi à?! MC phát thanh đấy!!*

Hứa Diên: *Nghe lời tao, mua vé quay về rồi nhận sai với ông nội đi.*

...

Hương Viên: *Mày còn nhớ Từ Yên Thời không?*

Hứa Diên: *Nhớ, là người đi vào rừng cây với mày rồi bị bắt gặp phải không?*

Hương Viên im lặng nhìn trần xe, nói như vậy cũng không có gì sai cả.

Hứa Diên nhấn lại cả một tràng dài: *Tự dưng mày nhắc đến cậu ta làm gì, có phải về sau cậu ta chuyển trường rồi không? Lúc đó nếu không phải vì cậu ta thì mày với Phong Tuấn đâu cần phải chia tay. Mày nói xem mày có phải hồng nhan gây họa không, vừa quen với Phong Tuấn lại vừa quyến rũ người khác. Còn dụ cả anh em tốt nhà người ta, hại anh em họ không làm gì được. Có điều Từ Yên Thời cũng cần bã thiệt, vậy mà cũng dám đào chân tường của bạn tốt! Nói đi! Rối cuộc đêm đó chúng mày làm gì trong rừng cây!*

...

Tại sao cô lại nhắc tới vấn đề này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mối quan hệ giữa cô và Từ Yến Thời không thể ba câu là kể xong hết được, cô thừa nhận chuyện trong rừng cây trước kia là lỗi do cô trước, là cô vừa uy hiếp vừa dụ dỗ người kia vào rừng, nhưng tuyệt đối cô không làm chuyện có lỗi với Phong Tuấn, hai người bọn cô đều trong sạch. Lúc đó cô nhẫn-nhục-gánh-vác-trách-nhiệm đến thủ tội với thầy giáo rằng hai bọn cô yêu sớm là vì lo cho tương lai của anh. Ấy vậy chẳng ngờ, anh không những không cảm kích, mà còn nói da mặt cô dày như tường thành, có thể đem đi cống hiến cho quốc gia nghiên cứu áo chống đạn, chắc chắn sẽ đạt được kết quả tốt.

Từ Yến Thời mắng cô là đồ không biết xấu hổ, đến kẻ ngốc cũng nhận ra. Hường Viên vẫn nhớ nguyên văn câu này mười mấy năm, có thể thấy rõ là cô ghét anh bao nhiêu.

Nghe đến giọng điệu lạnh lùng đó, Hường Viên chợt cảm thấy sau lưng lạnh run, bèn lặng lẽ thắt dây nơ bướm thành nút chết —— tuyệt đối không thể để anh nhận ra.

Ai ngờ, ở băng ghế sau lại truyền đến tiếng hét đinh tai nhức óc, vang cả nóc xe: “A a a ——!”

Bàn tay Hường Viên đang thắt nút run lên vì giật mình.

Từ Yến Thời đang nhìn ra ngoài cửa xe cũng dời mắt sang, Hường Viên ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu, chỉ thấy anh phanh chân tựa vào ghế, liếc nhìn Cao Lãnh, vẻ mặt “cậu có chuyện gì vậy” rất thiếu kiên nhẫn.

Người đàn ông kia tên là Cao Lãnh, cái tên trái ngược hẳn với con người mình.

Cao Lãnh như đưa đám: “Tôi chỉ mới xuất ngoại một tuần mà nữ thần Ashers đã tuyên bố rút lui! Weibo cũng khóa nốt, sau này không xem có ấy livestream được nữa rồi. . . Ôi ôi ôi đau khổ quá, cậu mời tôi ăn khuya nhé?”

Ashers?

Hường Viên nhếch môi, cuối cùng tâm tình cũng thoải mái hơn đôi phần, cô tiếp tục thắt nơ bướm, giả vờ như không có chuyện gì cúi đầu bấm điện thoại, trong lòng lại cực xúc động, người hâm mộ cô nhiều quá, cô phải tự kiểm điểm mình mới được.

Cô lại liếc mắt nhìn Từ Yến Thời – đồ chết bầm, cũng có ngày anh bị tôi mê hoặc cơ đấy.

Tiểu rồi, cô lại có xúc động muốn quay lại ‘nghề’ rồi.

Tình tảo lại nào.

“Không.”

Người đàn ông này phát huy triệt để sự lạnh lùng vô tình, Hường Viên không kim được muốn bật cười, nhưng khi nghe thấy câu kế tiếp, cô lại không cười nổi, bởi vì Từ Yến Thời rất không thân thiện đây kính trên sông mũi nói: “Mỗi lần phát trực tiếp cô ta đều dùng máy biến giọng, có gì hay ho để xem, lần nào như thế Từ Thành Lễ cũng tưởng cậu đang xem một con gà mái gà biết nói chuyện đang làm trò trên mạng, đến bài tập cũng không chịu làm.”

...

Hường Viên đột ngột ngừng phát đầu lên, ánh mắt khó tin xuyên qua kẽ hở nhìn vào kính chiếu hậu, dán chặt vào hai bóng hình đó.

Toàn bộ khuôn mặt dưới lớp áo cứng đờ như thanh chocolate vừa mới lấy ra từ tủ lạnh.

Một lần nữa cô khuyên bản thân phải tỉnh táo.

Xuống xe rồi sẽ không gặp lại các người nữa.

Tha cho anh ta vậy.

Nói thật, Cao Lãnh biết người đàn ông này không xem livestream cũng không chơi game, sống không khác gì bò tát trong chùa, đang định mở miệng khai thông cho anh. Kết quả Hường Viên bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn làm cho anh ta bối rối không biết nói sao, dù sao cái đầu đó đều bị bọc lại không nhìn rõ mặt, qua khe hở cũng chỉ thấy mỗi màu đen chứ không thấy gì, trông không khác gì người ngoài hành tinh ngồi trước mặt đột nhiên mở mắt ra nhìn, sao có thể lưng không lạnh lòng không ngắt được.

Cho đến khi Hường Viên cúi đầu xuống, Cao Lãnh mới há miệng run rẩy tìm lại giọng nói: “Cậu cậu. . . sao lại chế giễu giọng nói của nữ thần nhà tôi như vậy chứ, tôi cứ ngỡ cậu là người đứng đắn, ai ngờ cậu quá bá ỏi!”

Anh ta vừa nói vừa siết tay lại nắm xuống ngực Từ Yến Thời. Từ Yến Thời chẳng buồn quan tâm, trực tiếp đẩy tay anh ta ra, một mực nhìn ra ngoài cửa kính. Áo khoác anh bị Cao Lãnh kéo nhãn nhưng ánh mắt vẫn rất khinh thường, tỏ ý không muốn tán dóc với cậu, cúi về xem Chú Heo Peppa* của cậu đi.

*(*Chú Heo Peppa là một bộ phim hoạt hình phổ biến nhất trên thế giới với sự hài hước dí dỏm nhẹ nhàng mang tính giáo dục cho trẻ em rất cao.)*

Trước khi đi, Cao Lãnh tải Chú Heo Peppa về Ipad, vốn định cho Từ Yên Thời xem nhưng Từ Yên Thời nào chịu xem. Cao Lãnh cũng không tính xem, ai ngờ đứa trẻ ba tuổi ngồi bên cạnh lại dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn anh chăm chăm, thế là bọn họ thân thiết ngồi xem phim tận 3 tiếng với nhau.

Im lặng một lúc.

Hương Viên nghe Cao Lãnh lấy lại tinh thần hỏi: “Sao vừa rồi cậu lại lấy ngón giữa đẩy kính? Cậu khinh bi ai đó?”

“...”

Thật là một người đàn ông nhạy cảm lại giỏi bắt bẻ.

Từ Yên Thời vẫn lười biếng dựa vào ghế ngồi, uể oải nói: “Cậu đi về mà hỏi ông nội cậu, tại sao lại dùng ngón giữa bấm điện thoại, là vì ngón trỏ không đủ nhỏ hay ngón cái không đủ dài?”

Cao Lãnh: “...”

Trong xe lặng đi thấy rõ, cuối cùng Cao Lãnh bấm *tạch tạch* trên điện thoại một lúc rồi cất đi, lẩm bẩm nói: “Tôi đăng chuyện cậu nói Ashers là gà mái lên weibo rồi! Sẽ có fan nào tàn tước công kích cậu cho xem!”

Cao Lãnh cũng chỉ nói thế mà thôi, weibo của anh ta vốn không có ai theo dõi, lượng đọc cũng chỉ dừng ở mức một con số, hoàn toàn không lo lắng sẽ có người nhìn thấy. Từ Yên Thời phớt lờ anh ta, dù sao anh cũng không xài weibo hay chơi game.

Có điều không thể diệt sạch tận gốc được, bản thân Từ Yên Thời cũng có weibo, Cao Lãnh cũng theo dõi, nhưng căn bản anh không hề đăng bất cứ cái gì, ngay tới khoảnh khắc trong wechat cũng không, đến game cũng không thấy anh chơi, Cao Lãnh cười nhạo anh có chí số thông minh nhưng tay lại tàn, ông trời cũng thật công bằng.

Không bị được với anh ta, dù đáng về đúng là có hơi có lỗi thật, nhưng dầu gì cũng có “bàn tay của Thượng đế”.

Cao Lãnh không ngừng lải nhải: “Cậu đừng xem thường đám fans này, fan của Ashers điên lắm, tôi nhớ hồi trước có một fan nam muốn theo đuổi cô ấy, tặng quà qua livestream lên đến mấy triệu. Cậu đoán xem cô ấy làm gì nào?”

Từ Yên Thời không mấy hứng thú.

Cao Lãnh tỉnh bơ nói tiếp: “Ngày hôm sau lập tức quyên góp hết mấy triệu đó luôn, còn đăng hồ sơ quyên góp lên weibo, nói không cần phải tặng quà cho tôi, tôi không thiếu tiền.”

Từ Yên Thời nhìn qua.

Cao Lãnh cười hi hi khoác vai anh: “Vừa nghe là biết phụ nữ giàu có rồi, có phải động lòng rồi không?”

“Không thiếu tiền bằng cậu.” Từ Yên Thời cười lạnh nâng mắt kính, “Tiền tháng sau nhớ trả đúng hạn.”

“Đừng mà...”

Khi ấy Hương Viên vừa đăng weibo đó lên thì tất cả mọi người đều tròn mắt. Một streamer game không tham gia thi đấu cũng không cần quà lại còn nói mình không thiếu tiền, lúc đó mọi người đều tin trước kia cô nói mình chỉ chơi game cho vui là thật.

Cao Lãnh thở dài: “Aiz, không biết sau này người đàn ông nào có thể lấy được Ashers đây, nhất định kiếp trước đã cứu cả vũ trụ. Có điều cánh đàn ông thiếu tiền như chúng ta đừng mơ, người ta muốn tìm cũng không tìm chúng ta đâu, xã hội bây giờ thực tế lắm, người có tiền toàn chỉ tìm đến những người có tiền, không ai muốn giúp đỡ người nghèo.”

Rốt cuộc Từ Yên Thời cũng quay qua nhìn anh ta, nét mặt có vẻ rất chân thành: “Đáng về lúc cậu nghiêm túc, nhìn rất...”

“Quyến rũ?”

“Rất giống mấy thằng cha dán kính điện thoại dưới chân cầu.”

“...”

Hương Viên thật sự không ngờ lại có một ngày cô lên weibo tìm kiếm cụm ‘gà mái Ashers’.

Càng không nghĩ ngờ là lại nhiều đến mức xóa cũng không nổi. Cô thật sự vừa tức vừa buồn cười, cuối cùng vẫn phải dè nén nộ khi tiếp tục tìm kiếm—— ‘Gà mái Ashers biết nói chuyện’.

Thật sự tìm ra được, cô lần theo nguồn gốc thì truy ra được weibo của Cao Lãnh——@Cao Lãnh Là Đại Gia.

“*Hôm nay lão đại lại độc miệng, cậu ta nói nữ thần Ashers của tôi lúc livestream giống con gà mái biết nói chuyện đang làm trò trên mạng, mọi người đừng có kích động, tôi đã đảm cậu ta bằng nắm đấm rồi.*”

“*Lão đại rồi cuộc là người gì vậy, sao có thể tính toán nhanh thế chứ! Không khổng chế nổi ngọn lửa ghen tị rồi.*”

“*Lúc họp cùng lão đại, chỉ cần quan sát cậu ta dùng ngón giữa hay ngón trỏ đẩy kính, thì có thể xác định được cậu ta có đồng ý với idea đó hay không. Tôi quả thật rất thông minh mà.*”

Dưới trạng thái này có người bình luận: “*Đạo lý này cậu cũng hiểu, nhưng cậu vẫn chưa đạt được đến mức lão đại đồng ý.*” Cao Lãnh trả lời kèm một biểu tượng cảm xúc, “*Một ngày nào đó tôi sẽ có được sự công nhận của lão đại.*”

Hương Viên có phần thấy tội nghiệp chàng trai này. Cô háo hức tìm những người theo dõi anh ta, kết quả xe bỗng dừng lại ven đường, tài xế bước xuống xe.

Cao Lãnh chợt cảnh giác, căng thẳng ôm lấy tay người đàn ông lạnh lùng bên cạnh: “Bà nó, không phải gặp xe dù* đấy chứ? Lần trước tôi nghe bọn người lão Dương nói, đi ghép xe sẽ bị tài xế chặt chém làm thịt, đậu ở giữa đường đòi không thêm tiền sẽ không đi. Không thể xui xẻo vậy chứ?”

*(*Xe dù: là loại xe có thể treo biển taxi hoặc không, xe cũng kinh doanh vận tải nhưng chưa chắc đã đăng ký kinh doanh. Một số xe taxi được trang bị đồng hồ nhưng đó là đồng hồ giả, chạy với tốc độ phi mã.)*

Từ Yến Thời ghét bỏ đẩy người xuống xe, vẫn là bộ mặt lạnh lùng: “Vậy thì tự đi về đi, trời sáng có thể đến nơi.”

Cao Lãnh mắng: “Mẹ kiếp, cậu không cần nhắc tôi thì cũng phải cần nhắc đến thằng bé chứ...” Rồi anh ta nghĩ ngờ liếc nhìn Hương Viên bực chặt mình ở đằng trước, nhỏ giọng nói bên tai Từ Yến Thời: “Cậu nói xem người này giấu kĩ mặt như vậy, liệu có phải cùng phe với tài xế không?”

“Cũng có thể.” Từ Yến Thời tình bơ liếc mắt nhìn cô.

Hương Viên chợt nảy sinh tâm tư muốn đùa dai, ngọn lửa tội lỗi hừng hực bùng lên, cô đột ngột ngoái đầu lại, nở nụ cười âm u với Cao Lãnh dù rằng anh ta không thấy được, nhưng diễn xuất mà, có cảm xúc là được rồi. Cô lại còn học phát thanh viên nên biết nói đủ kiểu giọng, trước kia hề rảnh rỗi là cô lại đi lồng tiếng cho mấy kịch bản radio nổi tiếng. Ngoài việc học hành không tốt ra, những việc khác cô đều làm được một hai.

“Xe dù?” Hương Viên dè thấp giọng, “Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Cao Lãnh toan thở dài nhẹ nhõm thì nghe cô nói tiếp: “Bọn tôi là ăn cướp.”

“Ăn ăn ăn ăn ăn... ăn cướp?!!!”

Một tiếng thét chói tai như xé rách màn đêm.

...

Nhưng Hương Viên chưa kịp nói hai chữ ‘cướp sắc’ ra miệng, thì bốn người đã bị đuổi xuống xe, tài xế nói xe bị nổ lốp, phải gọi cứu viện nên bảo họ đón xe khác.

Hương Viên nhìn quanh bốn phía, một mảnh đèn thì lúi không có cây cối, ngay tới phiên là héo úa bay qua cũng không, còn vắng lặng hơn cả khu không người Cam Túc* cô đi năm ngoái. Cô nhìn người đàn ông khoác chiếc áo gió, nét mặt uể oải không muốn xuống xe.

*(*Cam Túc là một tỉnh ở phía tây bắc của CHND Trung Hoa. Cam Túc nằm giữa tỉnh Thanh Hải, Nội Mông và Cao nguyên Hoàng Thổ, giáp với Mông Cổ về phía bắc.)*

Dưới sự thúc giục của tài xế, Hương Viên nhắm mắt lần mò đi xuống.

Đám Từ Yến Thời đã gọi xe tới, Cao Lãnh thấy Hương Viên giờ tay sờ soạn bước xuống như người mù, mặc dù cô nàng này trùm kín đầu kì quái, vừa nhìn đã dọa người ta, nhưng ai bảo anh ta là thiên sứ nhỏ lương thiện tốt bụng chứ, vậy là thuận miệng hỏi: “Hay là cô đi với bọn tôi đi? Chỗ này không dễ gọi xe, nhiều người cũng dễ chia tiền xe.” Chủ yếu là muốn tìm người chia tiền xe.

Cao Lãnh hỏi xong, Từ Yến Thời không lên tiếng, anh chỉ cúi đầu nhấn tin bằng một tay. Ngón tay thon dài di chuyển rất nhanh, đáng vẻ như chuyện-này-chuyện-nọ-không-liên-quan-tới-tôi. Hương Viên suy nghĩ, dù sao cũng chung đường mười mấy phút rồi. Cô mỉm môi, trình trọng giờ tay ra hiệu OK.

“Vậy add wechat đi, chút nữa rồi cô chuyển tiền qua cho tôi.” Cao Lãnh đưa mã QR tài khoản wechat ra, vội vã giải thích: “Đừng nghĩ nhiều, tôi có bạn gái rồi, không phải cố ý bắt chuyện đâu, hay cô có đem tiền mặt không?”

Đương nhiên Hương Viên không mang theo tiền mặt rồi, cô đảo mắt add wechat anh ta.

Kết quả cô quên mất tên wechat của mình chính là tên thật, cái kẻ lỗ mãng Cao Lãnh này nhìn điện thoại rồi xác nhận, “Tên là Hương Viên đúng không?”

Từ Yến Thời bên kia đang cúi đầu nghịch điện thoại thì nhác nghe thấy cái tên này khá quen tai. Hương Viên phát hiện anh lơ đãng ngẩng đầu nhìn vào điện thoại của Cao Lãnh, sau đó lại bắt gặp nhìn qua cô. Một giây tiếp theo, anh nhếch mép trông cực lạnh lùng, lần nữa nhìn xuống điện thoại trên tay mình.

Hương Viên nên kích động muốn đập chết anh, hít một hơi thật sâu, liên tục khuyến mình phải thật bình tĩnh.

Cao Lãnh nghe thấy cô hít hơi thì hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, mũi hơi chật.” Hương Viên cứng giọng nói.

Cao Lãnh cười, “Ai bảo cô thất chặt như vậy làm gì? Sợ bọn tôi là người xấu sao? Bộ cô đẹp lắm hả?”

Hương Viên thông thả nói: “Để nhìn hơn anh.”

“Vậy chắc chắn không đẹp bằng nữ thần của tôi rồi.” Cao Lãnh nói nhỏ.

Hương Viên biết rồi còn hỏi: “Nữ thần của anh là ai?”

“Ashers đó! Được người ta gọi là Đát Kỷ lò vi sóng.”

?

Hương Viên cảm thấy xa lạ với cái tên này, mình có chơi ID này à?

Cao Lãnh lặng lẽ tiến đến sát bên tai cô nói, “Đệ nhất Đất Kỳ toàn server, nghe nói là ngực phẳng nên người hâm mộ đều thần thiết gọi cô ấy là Đất Kỳ lồ vì sóng. Đúng rồi, cô có chơi game không?”

“Không chơi.”

Cao Lãnh đột nhiên cảm nhận được gió rét nổi lên bốn phía, sao nghe giọng điệu cô nàng này lại có vẻ lạnh lùng vậy, chợt anh ta ảm ức, lâu bầu nói: “Không chơi thì không chơi, làm gì mà hung dữ vậy.”

“...”

Cao Lãnh lại nói tiếp: “Lão đại tôi cũng không chơi. Thật không hiểu mấy người không chơi game thì sống có nghĩa lý gì. Nói thật, với tướng mạo này của lão đại tôi, nếu làm streamer thì khéo nhu nhạp một tháng được hơn trăm vạn đây chứ. Đáng tiếc cậu ta lại là tay tàn.”

“Giỏi thật.” Hương Viên bất giác bật thốt.

Cao Lãnh nghe không rõ, “Cô nói gì?”

Hương Viên: “Tôi nói anh ta đẹp trai như vậy, nếu lại là một nam vương esports như nữ thần của anh thì có còn để cho người ta sống nữa không.” Nhân tiện vẫn không quên mề khen mề dãi đuôi.

Một hồi sau.

Cao Lãnh cảm thấy cô nói rất có lý, như có điều suy nghĩ liên tục gặt đầu ——

“Vậy xem ra Ashers là bê ê thật rồi.”

“...”

Cút đi.

Cao Lãnh gửi tin nhắn âm thanh cho bạn gái: “Bảo bối, bọn anh sắp tới nơi rồi.”

Hương Viên nghe thấy giọng bên kia trả lời: “Từ Yến Thời?”

Cao Lãnh giả bộ ghen: “Sao lúc nào em cũng hỏi Từ Yến Thời thế? Cậu ta chết rồi.”

Người đàn ông bên cạnh vẫn chăm chăm nhìn vào điện thoại, dù không ngẩng đầu vẫn gờ tay phát một cái vào gáy Cao Lãnh. Cao Lãnh tình quái cười hề hề tránh đi, Từ Yến Thời không nhận được, lại đá tiếp vào mông anh ta. Cuối cùng lại nhìn vào điện thoại, ánh sáng từ màn hình hắt lên mặt anh, có vẻ lạnh lùng không nói nên lời.

Người phụ nữ bên kia nói với giọng gấp gáp: “Đón ở Vi Đức lại bị trả về rồi! Anh có biết số thiết bị GPS lần trước anh xuất ra có vấn đề rồi không! Bà đây thu dọn cho anh đến tận giờ rồi đây! Khả năng của em có hạn, mã sản phẩm của phiên bản cũng đã ngừng sản xuất từ lâu rồi, bên lão Lương lại càng nghiêm ngặt hơn, bảo em đi đâu tìm báng vì mạch của mã sản phẩm này đây? Không phải Từ Yến Thời quen với bên lão Lương sao... Hỏi thử anh ta xem có cách gì khác không?”

Tin nhắn thoại kết thúc.

Cao Lãnh khò sở nhìn Từ Yến Thời như con chó bông, người sau cuối cùng cũng thôi dán mắt vào điện thoại, hồ hững nói: “Bảo cô ta gửi mã cho tôi.”

“Được rồi.” Cao Lãnh phản ứng rất nhanh, như trút được gánh nặng lập tức mở wechat lên, “Bảo bối, lão đại bảo em gửi mã sản phẩm qua, chắc cậu ấy có kế đấy.”

Bên kia hồi âm rất nhanh, “Được.”

Một lúc sau lại nói thêm một câu nữa: “Nói với Từ Yến Thời, đời này mặc dù anh ta không có cơ hội, nhưng đời sau nhất định phải để em lấy thân báo đáp.” Nói rồi tự bật cười ha ha.

Nhưng Cao Lãnh lại nổi giận thật.

“Đừng tưởng anh không biết em nghĩ gì, có thể đùa cho vui, nhưng nếu còn dám đùa cái kiểu quá trớn thế này một lần nữa thì hai ta chấm dứt.” Sắc mặt Cao Lãnh vô cùng khó coi, nói vào trong điện thoại.

...

Cây cối đứng yên vắng lặng tiêu điều.

Hương Viên xách túi im lặng đứng một bên, hai tay đút trong túi áo khoác, ngẩng quả đầu bị mũ che kín lên, nhìn mấy vì sao lưa thưa trên trời, chặc lưỡi than thở.

Cô nhớ hồi cấp ba có lần từng bảo Phong Tuấn tìm anh viết giùm bản kiểm điểm tiếng Anh, Phong Tuấn nói cậu ta sẽ không đồng ý đâu, Hương Viên sống chết không chịu bảo cứ thử đi đi, kết quả không ngờ anh đồng ý thật, giọng điệu trong điện thoại lúc ấy cũng y hệt ban nãy, lạnh lùng mang theo chút bất đắc dĩ: “Bảo cô ấy tới đây.”

Vậy là ——

Làm sao anh ta có thể thích ‘ra tay’ với bạn gái của anh em thế kia chứ?

—oOo—

Đoạn kịch nhỏ

Cao Lãnh rất rất không ngờ, có một ngày trên top search Weibo lại có mục như sau —— #Down_Trò_Về

Ngay hàng dưới là #Down_và_Ashers_công_khai_yêu_đương

Lúc ấy người hâm mộ toàn điên cuồng tìm kiếm “cái couple thần tiên gì thế này”.

Cao Lãnh vừa bị hai người hành cho một trận, nhân lúc ván đấu tiếp theo chưa khai cuộc thì đã giận dữ bắt bình lên Weibo trả lời: “Đây là một đôi cầu vợ chồng mặt người dạ thú, cực kỳ vô sỉ, mọi người nên tỉnh táo lại đi!!!”

Hương Viên thấy được liền chụp ảnh màn hình lại gửi vào trong nhóm: “Bạn học Cao Lãnh, dám công kích người thân, cảnh cáo lần một.”

Trò chơi vừa vào không được bao lâu, trong kênh đã vang lên tiếng gào khóc inh ỏi của Cao Lãnh: “Từ Yến Thời! Cậu đứng ngoài xem vui lắm hả?! Còn không mau đến cứu tôi?”

“Còn có tí máu.” Từ Yến Thời lạnh lùng nói, “Tự lo còn chưa xong.”

Kết quả Hường Viên nhìn thấy sau khi Cao Lãnh hy sinh oanh liệt thì kẻ ‘còn có tí máu’ kia đã nhảy vào trận địa của phe địch giao đấu với người ta, âm báo quen thuộc bắt đầu vang lên liên tiếp

Double kill (giết đôi)

Triple kill (giết ba)

Quadruple kill (giết bốn)

Cuối cùng

Penta kill (giết năm)

Cao Lãnh: Đồ súc sinh.

Lời của tác giả: Tuyển thời gian ở đây lại có điều chỉnh một chút. Trong “Năm Xuân Thứ 28”, Hường Viên chưa vào công ty đã có quen với Từ Yến Thời, qua đây chỉnh lại là Hường Viên vào công ty rồi mới quen Từ Yến Thời, chỉ thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Gió bắc nổi lên rít gào âm ỉ, cây cối trơ trọi đứng thẳng hai bên đường. Trăng treo trên đồi sáng vàng vạc, ở dưới nhìn lên chẳng khác gì chìm trong làn nước mát, từ đằng xa tí tắp ông trăng chiếu sáng cả một vùng trên đường núi trùng điệp. Còn phía sau Hường Viên là sa mạc mênh mông, bên cạnh là hai người đàn ông đứng như tượng đá.

Mười phút sau, cuối cùng xe cũng đã đến.

Cao Lãnh hết nhìn tài xế rồi lại kiểm tra biển số, sau đó mới thoải mái ngồi vào ghế phụ bên tay lái.

Hường Viên bị chiếm chỗ thì thoáng bối rối, cuống quýt đưa chân ra chặn lại không cho anh ta đóng cửa, cô nghiêng răng thấp giọng hỏi: “Tại sao anh lại giành chỗ của tôi?”

Cao Lãnh lơ đễnh cô, thay vào đó là rất bình tĩnh hỏi tài xế: “Đây là chỗ của cô ấy hả?”

Tài xế cũng chẳng hề nề nang gì, đáp không phải.

Cao Lãnh nhướn mày, không nói hai lời lập tức đóng cửa xe khóa chốt, lại còn bồi thêm nhát nữa với vẻ tỉnh bơ như không: “Không phải vừa rồi cô nói với tôi là cậu ta đẹp trai cô rất thích cậu ta hả?” Rồi anh ta đưa tay ra làm động tác mời: “Mời ngồi, chỗ VIP đó tôi nhường cho cô đấy.”

“...”

Con xe Nissan Teana màu đen im lặng nổ máy lên đường, phong cảnh hai bên đường lùi về sau vùn vụt. Cao Lãnh phiền não cầm điện thoại chơi game mấy phút rồi khóa màn hình, chống tay lên đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nghỉ ngơi, bây giờ bản thân trông không khác gì kiểu người ‘táo bạo ị không ra lại đi thừa trái đất không có lực hấp dẫn’. Mà hơn nữa vừa rồi lão đại đã đồng ý giúp anh ta, cũng coi như xử lý thu dọn giùm rồi.

Tuy Từ Yến Thời độc miệng, nói chuyện không chút nề nang nên đắc tội với không ít người, bạn bè cũng không nhiều lắm, nhưng với những người được anh xem là bạn thân thiết, thì gần như anh luôn để ý đến cảm xúc của họ cả. Nói lão đại không ám áp ư?

Dĩ nhiên là có rồi.

Có điều chẳng mấy ai hiểu được sự ám áp này của anh, chỉ ít, mấy người trong tổ bọn Cao Lãnh bị lão đại công kích quen rồi, nên thì thoáng quan tâm hỏi một câu “ăn chưa” lại khiến mọi người ngỡ như tận thế đến nơi ác quỷ hoành hành.

Hai người bọn họ là bạn đại học nên tình cảm không giống với người khác. Tuy ngoài miệng Từ Yến Thời không nói gì, nhưng Cao Lãnh biết, bản thân mình vừa ngốc nghếch học hành lại chậm chạp, nếu không có lão đại đứng sau giúp đỡ thì sao anh ta có thể đi được tới ngày hôm nay.

Kỳ thực hồi đại học cả hai vẫn chưa thân lắm. Từ Yến Thời không thích tiếp xúc với người khác, Cao Lãnh nhớ hình như lúc đó anh chuẩn bị học lên tiến sĩ, cả ngày ở lì trong thư viện. Thành tích học tập của anh vô cùng xuất sắc, ngay tới giáo sư Bao của khoa đo vẽ bản đồ có biệt hiệu ‘thiết diện bao công đầu’ rất nổi tiếng, mà hề gặp ai cũng đều khen anh là học trò ưu tú của mình. Nhưng Cao Lãnh không hề ngờ rằng, cuối cùng hai người vào cùng một công ty thực tập —— công ty điện tử Duy Lâm.

Điện tử Duy Lâm là công ty nghiên cứu sản phẩm điện tử lắp trên xe, chủ yếu là các thiết bị dẫn đường, định vị, theo dõi, vân vân và mây mây. Ngày trước công ty rất nổi tiếng trong ngành, nhưng hiện tại thị trường thiết bị định vị gần như đã bị GPS lũng đoạn, cũng may vì Duy Lâm tham gia thị trường này từ khi còn rất sớm, sản phẩm bán ra đều có tiếng tốt, nên Duy Lâm là một trong số ít những công ty còn theo nghề này và vẫn hợp tác cùng Beidou trong nước. Nhưng hai năm qua, cùng với sự phát triển không ngừng của internet điện tử, thị trường của các sản phẩm thông minh lắp trong xe luôn cạnh tranh kịch liệt, từ lâu thì phần buồn bán của Duy Lâm đã không còn được như thời kỳ hưng thịnh, thậm chí năm ngoái ngay đến thị phần buồn bán của sản phẩm cũ cũng giảm xuống. Thế là bên trụ sở chính đưa ra thông báo, nếu sản phẩm mới năm nay không khởi sắc thì sẽ xem xét đến việc cắt giảm công ty chi nhánh, tình thế khá là nghiêm trọng.

Mà bọn họ vốn học chuyên ngành đo vẽ bản đồ, nếu không học lên tiến sĩ hay có thành tích xuất sắc, thì sớm muộn gì cũng không chịu được vất vả phải cắm điểm đo đạc ngoài trời trong kỳ thực tập, rồi đến cuối cùng lại phải nhảy việc sang làm linh tinh ở công ty lập trình IT – những công việc có thể dễ dàng tìm kiếm hơn. Nên lúc ấy Cao Lãnh vào công ty này đơn giản chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết, dù đời không lên hương thì vẫn còn tốt chán. Song anh ta không hề ngờ rằng, áy vậy mà Từ Yến Thời cũng vào Duy Lâm. Thực ra với điều kiện xuất sắc của anh hoàn toàn có thể được tiến cử đi học tiến sĩ, rồi lại chọn nghiên cứu về tinh định vị nào đó, nói chung là tiền đồ rộng mở.

Thế nên trong ngày đến báo cáo, Cao Lãnh thấy Từ Yến Thời thì kinh ngạc đến nỗi cầm sắp rớt xuống đất, một đại thần nổi danh ở khoa đo vẽ của đại học Vũ Hán lại trở thành đồng nghiệp của mình. Lúc ấy hai người chưa thân nhau mấy, Cao Lãnh cũng không dám làm phiền anh, nom nớp lo sợ chào hỏi xong liền lùi về chỗ của mình.

Lúc đó, trong mắt anh ta Từ Yến Thời chính là nam thần siêu cấp vũ trụ chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể lại gần. Mà càng không ngờ là, khi đã trở thành đồng nghiệp với nhau rồi, Từ Yến Thời cũng không hẳn khó chung đụng như anh ta nghĩ, thậm chí trong một buổi họp với sếp anh ta không trả lời được, Từ Yến Thời còn giúp đỡ giải vây: “Hạng mục này cậu ấy không tham dự, không biết cũng là điều bình thường.”

Sếp vốn chỉ định giáo huấn Cao Lãnh đôi câu mà thôi, nhưng vừa nghe Từ Yến Thời giải thích xong thì lại nổi trận lôi đình, vỗ bàn cái rầm suýt lật tung nóc phòng họp: “Đây vốn là hạng mục của cậu ta, cậu lại nói với tôi là cậu ta không tham dự hả?!”

“Thế à? Vậy chắc tôi nhớ nhầm rồi.” Từ Yến Thời hỏi hột đáp.

Lần nào bao giờ anh cũng chỉ có một biểu cảm, rất đúng mực, thỉnh thoảng sếp bị anh chọc cho tức điên lên thì cũng sẽ mắng anh vài câu, “Từ Yến Thời cậu ngậm miệng cho tôi, cậu là sếp hay tôi là sếp hả?”

“Được rồi.” Từ Yến Thời dùng ngón giữa đẩy kính, im lặng biểu đạt sự tức giận một cách quý tộc.

Ngay lập tức Cao Lãnh trở thành fan của anh, phức hắc cái gì chứ, rõ ràng là vương giả!

Cũng có những lần Cao Lãnh buồn bực tức giận, rồi đến cuối vẫn phải vác cái mặt chó đi giảng hòa, mà Từ Yến Thời hầu như không biết anh ta tức giận vì cái gì. Chuyện này đến đồ ngốc cũng hiểu được, chưa nói tới việc vốn anh không sai, mà dù có sai thì anh cũng không biết đồ. Với cả Cao Lãnh cũng phiền phức không khác gì đám con gái, cứ để anh ta tính táo lại thì hơn.

Nên cả dọc đường không ai nói năng một câu, trên trời cao tính tú lấp lánh.

Hương Viên ngồi hàng sau ôm chặt lấy mình, thất nơ bướm thành nút chết rồi kéo một cái thiết chặt, nhưng rồi vẫn chưa yên tâm, thế là phải thắt thêm một nút chết nữa. Từ Yến Thời thấy cô như thế sợ bị người ta cưỡng hiếp thì nghiêng đầu đi, nhếch mép cười khinh.

Lại là cái cảm giác giễu cợt chết tiệt đó...

Suốt cả buổi bạn nhỏ Từ Thành Lễ vẫn cứ trưng ra bộ mặt lạnh lùng, cầm IPAD xem phim hoạt hình, lại còn là hoạt hình tiếng Anh cơ đấy. Nhìn có vẻ giống Vua Sư Tử, hiệu ứng như thật, hình ảnh sắc nét.

Hương Viên xem một hồi, thuận miệng hỏi: “Phim gì vậy?”

Từ Thành Lễ cũng thuận miệng bịa chuyện: “Chú heo Peppa bán tiếng Anh.”

Lừa ai đó hả, cũng không phải chị đây chưa xem con heo kia bao giờ. Hương Viên lườm cậu bé một cái.

Rồi cô lại nghĩ ngợi, hình như hồi trước tiếng Anh của Từ Yến Thời rất tốt. Hương Viên nhớ lúc học cấp 3, trong khóa bọn họ có một nhóm đại thần thường xuyên đại diện trường tham gia các cuộc thi rồi đem giải về. Từ Yến Thời cũng là một trong số đó, anh như tú kính triển lãm của trường vậy, đằng sau tấm cửa kính nhỏ hẹp dán đầy bằng khen của anh.

Có hôm cô chị em tốt ở trường ngoài đến thi, lúc nhìn thấy gương mặt điển trai lạnh lùng dán trong tú kính thì kích động tới mức hoa tay múa chân, trong mắt ghi rõ hai chữ mê trai, túm lấy cổ mà nói —— “Không ngờ Từ Yến Thời lại học Lục Trung, tao cứ tưởng cậu ấy vào Yến Tam chứ! Thành tích xuất sắc thế sao lại không vào Tam Trung! Tao nhớ hồi trước cậu ấy thi hùng biện, ngay tới giáo viên ngoại ngữ ở trường ngoài cũng phải vỗ tay khen ngợi, nói cậu ấy phát âm rất chuẩn. Không biết giờ đã có bạn gái chưa nữa...”

Hương Viên vội giải thích: “Bạn của bạn trai, tao không thân lắm.” Lúc ấy quả thật không hề thân.

Cô bạn này rất không có tam quan, đẩy vai cô với về mờ ám, cố ý gật đầu: “Àiz, mày có thể đổi bạn trai mà, rõ ràng người này hay hơn Phong Tuấn nhiều.”

Dù lúc ấy Hương Viên chỉ cười cười cảnh cáo, nói là sẽ mách lại chuyện này với Phong Tuấn, nhưng thật ra trong lòng cũng vẫn thốn thức.

Sau khi qua lại với Phong Tuấn, cô đôi lần Hương Viên nghe thấy anh gọi điện nói chuyện bằng tiếng Anh với người ta, mặc dù rất dễ nghe nhưng vẫn không nhìn được xem thường, cảm thấy chỉ mới là học sinh trung học thôi mà, màu mè vậy ai coi. Kết quả về sau mới biết, mẹ anh là người gốc Hoa, từ năm ba tuổi đã di dân với bố mẹ nên tiếng Trung không chuẩn lắm, có khi cả buổi cũng không nói được một câu. Từ đó có thể thấy quan hệ mẹ con rất thân thiết nên Từ Yến Thời mới kiên nhẫn như vậy, có hôm ăn cơm đang nói chuyện giữa chừng thì không chịu nổi nữa, lập tức dứt khoát đổi sang nói tiếng Anh.

Lúc đó cô cảm thấy, anh nói giọng Anh chuẩn như thế thì chắc đi làm thông dịch viên cũng không có vấn đề, hoặc sẽ làm một nhà ngoại giao anh tuấn phi phàm. Nhưng rồi nghĩ lại, lại cảm thấy dừng làm ngoại giao vẫn hơn, lỡ như hai nước xảy ra tranh chấp chính trị, anh đứng ngoài bảo “cố gắng lên” thì biết làm sao? Hơn nữa nghề ngoại giao này vốn quá trâu bò, anh vốn đã xa rồi mặt đất lắm rồi, vẫn nên để anh lại gần nhân gian vẫn hơn, dù sao trên đời này cũng có nhiều ma quỷ lắm rồi, vậy thì nhiều hơn một Từ Yến Thời cũng có sao đâu?

Có điều không biết bây giờ anh đang làm gì nhỉ?

Đúng lúc này, bỗng tài xế quay đầu lại hỏi Hương Viên: “Cô gái, cô muốn đến Nam Ngự viên trên đường Xuân Giang đúng không?”

Hương Viên bối rối, Nam Ngự viên là tài sản cuối cùng mà ông nội để lại cho cô, nếu không có căn nhà này thì khi ở ở thành phố Lật Châu, cô chỉ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi tiền trong thẻ ngân hàng không vượt quá hai ngàn. Ông già đúng là đủ ác, hoàn toàn triệt mất đường sống của cô.

“Không phải ạ.” Hương Viên nhanh chóng lấy điện thoại ra xem địa chỉ, “Là đường Phú Sơn ạ.”

Tài xế nghi ngờ lặp lại: “Đường Phú Sơn?” Ông ấy quay đầu hỏi Cao Lãnh: “Cậu biết ở đâu không?”

Cao Lãnh lắc đầu.

Tài xế nói: “Vậy cô chỉ đường đi, điểm đến bên tôi đã có định ở chỗ cậu này rồi, không thể đổi được.”

“Chú không có thiết bị định vị ạ? Điện thoại di động của cháu sắp hết pin rồi.” Hương Viên quơ quơ điện thoại.

“Ai còn lộp thứ đồ chơi đó làm gì, vừa đắt vừa không dễ dùng.” Tài xế cúi đầu lục lọi trong hộp tỳ tay, rút ra một sợi dây sạc nhẵn nhúm đưa cho nàng, “Cô sạc pin đi, lát nữa cứ nói tôi biết đi thế nào là được.”

Hương Viên cũng không muốn nổi bật vào lúc này – mặc dù Từ Yến Thời không hề nhận ra cô.

“Để cháu mở Carplay* cho chú, chú nhìn màn hình là được rồi. Cháu sợ chỉ sai đường lại phiền, ở đâu cháu không quen.”

*(*Carplay là một ứng dụng của Apple, trên ô tô là sử dụng màn hình cảm ứng của xe ô tô làm nền tảng hoạt động, giúp ta hướng dẫn chỉ đường và thực hiện các thao tác khác như gọi điện thoại.)*

“Được.”

Hương Viên cúi đầu chỉnh thử điện thoại, Cao Lãnh im lặng này giờ cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, tuôn ra một tràng dài khó hiểu với tài xế: “Thật ra thì bây giờ chức năng của thiết bị định vị rất nhiều, cũng không phải chỉ có mỗi chức năng dẫn đường mà còn có giọng nói thông minh, hơn nữa còn định vị chính xác hơn bản đồ điện thoại, vừa rồi chú tìm không ra địa chỉ là bởi vì phần mềm điện thoại chưa kịp thời cập nhật, mà hiện tại thiết bị định vị trên xe đã có thể tự động cập nhật, vô cùng thuận tiện.”

“Dù thuận tiện cũng không lắp, không lẽ cậu bán xe hả?” Về mặt của bác tài xế như thể muốn đuổi anh ta xuống xe.

Cao Lãnh ngậm miệng không phản bác.

Vì sợ chọc giận tài xế, anh ta quyết định đến nơi rồi sẽ nghiêm túc phổ cập cho tài xế biết cái gì gọi là kỹ sư GNSS*. Mặc dù công việc anh ta làm bây giờ còn cách xa cái chức này một trăm lẻ tám dặm, nhưng đầu gì cũng có liên quan với nhau.

(*GNSS là viết tắt tiếng Anh của cụm từ Hệ thống vệ tinh định vị toàn cầu.)

Hướng Viên nghe thấy hai chữ ‘bán xe’ thì vô cùng ngạc nhiên, ngón tay bấm điện thoại khựng lại, trong đầu nghĩ không phải chứ ——

Từ Yến Thời bây giờ chán đến mức độ này rồi sao?

Hèn gì lần trước họp mặt bạn bè, mấy người ở lớp A9 nói xưa nay Từ Yến Thời không tham gia họp lớp bao giờ, cũng không vào group lớp, là bông hoa quý phái luôn xa cách trần thế. Cả đám A9 ai cũng nói anh xem thường bạn học cùng lớp. Mà mọi người đều tưởng anh bị nhốt trong phòng thí nghiệm thực hiện thí nghiệm khoa học bí mật đáng sợ nào đó, kết quả là... đi bán xe?

Nhân vật có tâm cỡ của Lục Trung năm đó lại ra nông nổi này, có phải chênh lệch quá rồi không?

Hèn chi không liên lạc với bạn học cũ, sợ bị mất mặt chứ gì nữa, dù gì năm đó học bạ của anh đẹp đến nỗi có thể đến viện kiểm sát hay làm cán bộ ở các cơ quan rồi.

Hướng Viên cảm thấy đáng tiếc, nghĩ đến mấy lời mà mấy người A9 ngấm ngấm kháo nhau thì lại có chút thông cảm cho anh. Trong lòng bao cảm xúc rồi ren khó phân, cũng không biết mình khó chịu cái gì nữa.

Anh nhìn đi, ai bảo trước kia anh không tốt với tôi, bây giờ gặp báo ứng rồi đấy.

Nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô lặng lẽ cầm điện thoại lên nhắn tin với Hứa Diên: “Tao nghe nói tình hình của Từ Yến Thời bây giờ không tốt lắm, hình như là đi bán xe đó mày, mấy ngày trước không phải anh mày nói muốn đổi xe à? Báo lão ấy hỏi thăm thử, dù sao cũng là bạn học cũ, quan tâm việc làm ăn cho nhau là điều nên làm. Mà nhớ cầm báo là tao nói đấy.”

Gửi tin nhắn xong, cô liền gắm sạc vào, tìm kiếm địa điểm rồi chờ màn hình nhảy ra chữ carplay, đột nhiên tài xế quay đầu xuống nhìn cô, “Cô là người Bắc Kinh hả? Tới đây du lịch à?”

Hướng Viên thành thật trả lời: “Không phải ạ, cháu tới đi làm.”

Tài xế cười cười rồi không nói gì thêm, tâm trạng tốt ngâm nga một bài hát. Còn Cao Lãnh thì sầm mặt, khoanh tay ngồi yên ở ghế phụ, không biết là tức giận với ai. Từ Thành Lễ đã sắp xem xong phim hoạt hình, người đàn ông bên cạnh cô về rất mệt mỏi, từ lúc lên xe chỉ dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Phía trước xuất hiện biển chỉ dẫn đã đến thành phố Lạt Châu, như thể đi qua một cánh cửa khác, đường phố hai bên bắt ngờ phồn vinh náo nhiệt hẳn, đèn đường sáng chói nối đua nhau, bảng quảng cáo mọc lên như nấm, hàng cây hộc cao lớn đứng thẳng đó bóng xuống mặt đường, tinh tú chớp nháy rải ánh sao đêm. Cách đó không xa là những ngôi nhà có mái có cũi đan xen nhau, xếp thành hàng thể chân vạc.

Cuối cùng cũng sắp đến nơi rồi.

Qua tối nay, bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa.

Hướng Viên lặng lẽ quay sang đánh giá Từ Yến Thời, anh nhắm hờ mắt, ánh sáng hắt lên nửa gương mặt, đường nét rõ ràng anh tuấn. Loáng thoáng vẫn còn nhận ra nét điển trai của thời niên thiếu, anh hơi ngước đầu, xương cổ nổi cộm như mũi kiếm cắm trong băng tảng, nhọn hoắt lạnh lẽo.

Cha ông ta có câu, người sinh ra dễ sa vào sắc đẹp.

Chợt đúng lúc này, điện thoại của Hướng Viên bỗng vang lên, tiếng chuông chói tai khiến ngực cô căng cứng, đầu ong lên không nghĩ được gì. Từ Yến Thời cũng bị đánh thức, bắt giác đưa mắt nhìn cô. Lúc này Hướng Viên mới sực tỉnh, lóng ngóng bắt máy mà đã hoàn toàn quên rằng, điện thoại của cô còn kết nối với carplay, vậy là giọng nói rõ ràng của Hứa Diên vang lên trong xe, truyền vào tai tất cả mọi người ——

“Hướng Viên?”

“Từ Yến Thời đi bán xe thật hả? Thăm quá rồi, để tao giúp mày hỏi anh tao xem có muốn đổi xe hay không, nhưng mà mày giúp cậu ta như vậy làm gì, không phải là còn tình cảm đấy chứ ——”

“...”

“...”

Ngày tận thế có chăng cũng chỉ đến thế này.

Muốn nhảy xuống xe cũng chỉ là như thế.

Mặt khẩu thẻ ngân hàng của cô là gì?

Trong Ant Check Later* có số dư không nhỉ?

(*Ant Check Later là một ứng dụng thuộc tập đoàn Ant của Trung Quốc, cho phép người dùng có thể trả tiền sau.)

Cả người Hướng Viên hóa đá ——

Trọng điểm là, mới vừa rồi, đúng lúc Từ Yến Thời bắt gặp cô đang nhìn lên anh.

“Alo alo? Sao mày không nói gì?” Hứa Diên vẫn ngây thơ không biết gì lên tiếng.

Hướng Viên bấm điện thoại, hít sâu một hơi, đang do dự phải chào hỏi anh thế nào thì bên tai truyền đến câu chào cực lạnh lùng, nhưng lại mang theo vẻ nhạo báng có một không hai ——

“Đã lâu không gặp, Hướng Viên.”

Không hiểu sao cô lại cảm thấy, câu chào hỏi trịch thượng này lại rất... ngọt ngào?

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Suốt cả một tuần, Hường Viên không hề bước chân ra khỏi cửa.

Cô nhốt mình trong nhà ở Nam Ngự viên, không nghe điện thoại cũng không ra ngoài, cả ngày trung ra bán mặt hận đời, ôm gối ngồi xếp bằng trên sofa, ngáo ngáo ngơ ngơ bốc đồ ăn đưa lên miệng. Trong phòng khách vang lên tiếng ồn ào ròi rạc, TV đang phát sóng bộ phim thần tượng bình thường cô thích nhất —— “Em Nghe Anh Giải Thích Đi Em Không Nghe”. Vậy mà lúc này xem lại thấy chán chán, cái bán mặt lạnh băng của nam chính trong phim hơi giống Từ Yến Thời, nhưng không được đẹp trai bằng.

Hường Viên không tìm không phải nghĩ ngợi rồi đưa cọng khoai tây lên miệng, có điều cô không nhai mà chỉ ngậm nó như ngậm thuốc lá, dờ dảnh nhìn chăm chăm TV, nhưng suy nghĩ đã bay đi tới tận nơi nào...

Tối hôm đó thấy anh chào mình xong, cô đã định coi mũ ra rồi dang hoàng chào hỏi giải thích rõ ràng với người đàn ông kia —— *bạn học Từ Yến Thời, thật ra tôi có lòng tốt mà, anh đừng có hiểu lầm, tôi không có ý đồ gì với anh đâu.* Hoặc không thì đáp lại một câu rất quý tộc, *chào anh, lâu rồi không gặp, gần đây khỏe không?*

Trong tình huống đó, dù Từ Yến Thời có độc mồm độc miệng đến đâu, thì ở trước mặt tài xế cũng phải chứa mặt mũi cho cô. Sau đó là chào hỏi đôi câu cho có mà không nhiệt tình mặn mà gì, cuối cùng lểc mắt một cái rồi xuống xe, sau này không liên lạc gì với nhau nữa. Đúng không?

Kết quả trong lúc cô coi mũ, thì không tài nào gỡ được hai cái nút chết, dù cho cô gắng sức đến đâu thì càng tháo lại càng chặt, thiếu chút nữa siết chết cô rồi. Hường Viên dừng lại thở hổn hển, nói với Từ Yến Thời: “Anh chờ một chút.”

Chờ tôi lấy mặt ra đã.

Hiếm khi thấy Từ Yến Thời nhếch mép cười.

Vậy là cô ra sức hết kéo lại lỗi, kéo đồng kéo tay cả nửa phút cũng không ra, cô vừa tức vừa cuống, cảm thấy tối nay đã biến thành trò cười rồi, mấy năm nay cô nờ mảy nờ mặt biết bao nhiêu, vậy mà lại cứ thua đúng lúc này, lại còn ở trước mặt anh. Hường Viên không cam lòng, ngay khi cô định hỏi tài xế có kéo không, thì chủ ta đã lạnh lùng nói đã đến nơi rồi.

...

Hường Viên không dám nhìn vào kính chiếu hậu, lúng túng che đầu đi, trong đầu mặc niệm câu ‘hôm nay không thích hợp ra cửa’ mười ngàn lần, ngay tới một câu “xin chào tạm biệt” vẫn còn mắc kẹt ở cổ không cam lòng. Nhưng chưa kịp đợi cô mở miệng thì Từ Yến Thời đã hết kiên nhẫn, anh dựa vào ghế nhìn cô, chống khuỷu tay lên cửa kính lộ rõ cả gân xanh trên mu bàn tay, không lạnh không nhạt đuổi cô: “Xuống xe đi.”

Cô hít một hơi, tìm lại được lý trí, “Được, có cơ hội gặp lại.”

“Ừ.” Anh lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa xe.

Hường Viên lấy hành lý xuống xe, đợi tới khi cô sức tỉnh thì chiếc xe đã phóng vụt đi, để lại mình cô đứng ngơ ngác tại chỗ như cọc gỗ bị đóng đinh.

Trăng khuyết treo trên trời cao, gió đêm lạnh giá thổi qua những ngọn cây. Bóng dáng nhỏ bé cô đơn được ánh đèn đường kéo xuống, trông không khác gì chú chó lang thang.

Tới khi cô về nhà lên lầu thì Hứa Diên gọi đến lần nữa.

“Vừa nãy có chuyện gì vậy? Sao lại cúp máy?”

Cô đẩy hành lý vào, chán nản đáp: “Tao mà về Bắc Kinh, chắc chắn sẽ giết mày đầu tiên.”

Hình như không phải nói đùa, giọng Hứa Diên bắt gặp run lên: “Sao... Sao vậy?”

Dù Hường Viên tức nổ não, thì cô vẫn có thể bình tĩnh dùng ngôn từ khách quan nhất thuật lại chuyện lúc nãy cho Hứa Diên nghe.

“...” Hứa Diên hoàn hồn, khó tin che miệng, “Vậy là vừa rồi hần ta đuổi mày xuống xe? Vô tình đến thế hả?”

Hường Viên im lặng.

Hứa Diên an ủi cô: “Thôi đừng xoắn làm gì, nói không chừng người ta cũng chỉ xem như gặp lại bạn học cũ thôi, không phải lúc nào Từ Yến Thời cũng lạnh lùng với người khác à? Tao nhớ lần trước ai đó trong group có nói vô tình gặp hần, vậy mà hần bơ đẹp đi thẳng, chẳng thèm add Wechat nữa.”

“Hần đâu dám add đâu mày, bây giờ thành ra như thế kia mà.”

“Thật à?” Hứa Diên nói, “Bây giờ thành ra thế nào rồi? Khuyết tật hả? Tao rất quan tâm đến chuyện này.”

Hường Viên bật TV, vừa giờ điện thoại vừa vô ý thức chuyển kênh, ác độc nói: “Khuyết tật rồi, đã hỏi còn béo.”

Nói béo thì Hứa Diên còn tin, còn hỏi ư, đánh chết cô cũng không tin, “Mày đúng có vì bị đã kích mà trả thù người ta, tao nói mày biết, không phải là tao không có hình của hần, lần trước có người trong group gửi qua, tao còn lưu về đây này. Nói là gặp nhau khi tham gia hoạt động, lúc ấy không giống đi bán xe lăm, chắc về sau đổi công tác. Hơn nữa tao thấy trong ảnh rất đẹp trai mà, khi ấy đảm con gái trong group rộn ràng hần lên, nói mọi người ai cũng béo lên, còn hần thì không thay đổi chút nào. Đàn ông sắp ba mươi mà vẫn còn đáng vẽ của thiếu niên, đúng là làm khó.”

Hường Viên không vào group đó, buông một câu vu vơ: “Thế à, tới quá nên tao không thấy rõ. Bối tao mới nói hần cực khổ lắm, mày nhìn lớp trường bí thư mà xem, còn có hoàng tử bóng rổ kia nữa, có ai trông ngon nghề đầu đầu, bây giờ không hỏi thì cũng là mập.”

Hứa Diên lại cảm thấy câu này khá có lý, không tìm được lời phản bác, cô nằng im lặng một hồi rồi lần nữa nhắc tới vấn đề kia: “Aiz, đêm hôm đó hai đứa mày ở trong rừng...”

“Không xấu xa như tụi mày nghĩ đâu, nhưng mà quả thật tao từng thích hần.”

TV không có gì hay nên Hường Viên tắt đi, cô ngả người dựa vào sofa thoải mái thừa nhận.

Hứa Diên vừa nghe thế lập tức lửa giận bốc ba trượng, vừa định mắng mày là đồ con gái dễ thay lòng thì đã bị Hường Viên ngắt lời, “Lâu lắm rồi, từ trước khi quen Phong Tuấn. Nhưng lúc đó hần từ chối tao, mày cũng biết tao cũng không phải người mặt dày mà, càng không vì một gốc cây mà bỏ qua cả cánh rừng, tao không làm nổi chuyện mười mấy năm ngoái ghêch yêu thầm một người đâu. Một cô gái đáng yêu như tao đây, nên biết hướng thụ cuộc sống chứ đúng không. Thế nên tao lập tức đổi mục tiêu. Đổi thành ai thì tao cũng quên rồi. Tóm lại là tao không còn thích hần nữa.”

Chẳng lẽ cứ thích người không thích mình thì sẽ phải độc thân cả đời? Làm sao có thể. Hứa Diên biết rõ tín ngưỡng của cô, cuộc sống ngắn ngủi nên cứ tận hưởng đi.

“Vậy bây giờ thì sao? Gặp lại có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác gì hết, nhưng biết được hẳn không sống tốt, tao cũng hà dạ lắm”

“Nghe không giống Tiểu Hường tổng rộng lượng của chúng ta lắm, nói thật được không?”

“Được rồi, tao hy vọng hẳn sống tốt. À đúng rồi, anh mày còn muốn đổi xe không?”

“Còn dát vàng nữa là mày thành phật đấy, đồ thánh mẫu bạch liên hoa, còn hy vọng hẳn sống tốt nữa chứ.” Hứa Diên khinh thường cười, sau đó quay lại chuyện chính bắt đầu nhắc nhở cô, “Đúng rồi, nghe nói ông nội cắt hết nguồn tài chính của mày, còn không cho anh mày đến thăm, tao cũng không giúp được gì, chỉ có thể ở bên này cô vũ tinh thần cho mày thôi. Có cả mấy lời khuyên muốn nói cho mày nghe nè, trong công ty có rất nhiều kẻ tiểu nhân, nhưng những người mày nên đề phòng nhất không phải là đám phụ nữ văn phòng hiểm độc, mấy người họ chẳng qua chỉ muốn có cái nhìn của bọn đàn ông mà thôi. Mà những người đeo kính gọng đen, khoác bên ngoài đáng vẻ hiền lành vô hại đó mới là những người cần tránh xa nhất, bởi vì bọn họ không những muốn được cánh đàn ông chú ý, mà còn có lòng dạ dâm bà nữa. Thôi không nói nữa, sắp gọi tao rồi.”

“Hiểu rồi.” Hường Viên cẩn thận “ngâm cứu” ý nghĩa trong câu nói này, trịnh trọng gật đầu, “Nhưng hơn nửa đêm rồi mày vẫn còn ở nhà sắp? Chẳng lẽ mày bị chơi quy tắc ngầm rồi sao?”

Hứa Diên không nhận được nữa mắng cô: “Cút. Oncall qua wechat, không hiểu cũng không sao, sau này mày sẽ hiểu thôi.”

Một tuần sau, Hường Viên dựa theo lịch hẹn đến công ty điện tử khoa học Duy Lâm báo cáo.

Kết quả hôm đó công ty lại ra ngoài làm việc, tất cả phòng ban đều không có người, cả tòa cao ốc trống trơn.

Tiếp tân thấy cô là nhân viên mới tới báo danh thì ngó lơ, ngồi trên ghế hỏi thi bắn PUBG lúc lại đánh Vương Giả, không hề có ý chào đón. Hường Viên liền tự đi đến phòng kỹ thuật.

Kết quả là cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc ở trên bức tường nhân viên của phòng kỹ thuật.

Là gương mặt nghiêm túc cô thường xuyên trông thấy trong tủ triển lãm ở trường ngày trước, lúc đó anh vẫn là một thiếu niên, tuy bây giờ đã trưởng thành, đường nét rắn rỏi, nhưng vẻ lạnh lùng vẫn chẳng hề thay đổi. Có thể tưởng tượng ra cảnh lúc anh chụp hình, đôi mắt lạnh băng nhìn thẳng vào ống kính, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Hứa Diên nói không sai, trên người anh vẫn có dáng vẻ của thời niên thiếu, đầu đã sắp ba mươi.

Trong khoảnh khắc Hường Viên nhìn thấy bức ảnh đó, tâm tình vui vẻ đột nhiên tiêu tan. Cô không hy vọng gặp Từ Yến Thời ở chỗ này, vì đối với anh thì ở đây cũng không khác gì đi bán xe.

Tuy anh đối xử không mấy thân thiện với cô, nhưng những lời cô nói với Hứa Diên tối đó là thật, cô hy vọng anh sống tốt, có được công việc tốt, với khả năng của anh mà làm ở công ty còn con này thì chẳng bằng là đi bán xe, ít nhất vẫn có tiền.

Trước khi đến đây, Hường Viên đã xem qua bảng báo cáo tài vụ năm của Duy Lâm rồi. Tiền lương của phòng kỹ thuật thấp nhất công ty, lúc ấy cô cảm thấy rất không hợp lý, nhưng ông nội trước sau đều khẳng định cho rằng phòng kinh doanh mới là chiếm chủ đạo.

Rõ ràng ông nội không phải là người coi trọng mô hình kỹ thuật mới.

Nên khi Hường Viên nín thở ngưng thần nhìn xuống bảng tên, thấy một chuỗi ký tự thì tưởng là tên tiếng Anh, bắt giắc thờ dài nhẹ nhõm.

O khoan——

Cô không yên tâm quay đầu lại nhìn kỹ.

XUYANSHI.

Từ Yến Thời?

Rốt cuộc mấy năm nay hẳn ta làm gì vậy?!!!!!!

Ba giờ chiều, Hường Viên nhắm chán ngồi trên ghế mở weibo xem, trong lúc vô tình lướt đến ảnh Cao Lãnh đăng.

@Cao Lãnh Là Đại Gia: Thường ngày lão đại không thích chụp hình. Mấy người đừng tìm nữa, hôm nay không có ảnh của lão đại đâu. Muốn tìm hàng lão đại quá, chờ xem lát nữa tôi lên xe có thể tranh thủ chụp lên một tấm trong lúc cậu ấy ngủ không.

Bên dưới có hai mươi ba mươi bình luận, tổng cộng có năm mươi lượt yêu thích, nhưng phân nửa là vì muốn xem mặt Từ Yến Thời.

@Bông Vải Muốn Ăn Thịt: “Ôi ôi ôi, muốn xem mặt lão đại của các anh quá, nói này anh trai, rốt cuộc các anh ở thành phố nào vậy, tôi có thể đi tìm các anh không?”

@Trường Thủy Tập Đoàn Ngân Trường Thủy: “Anh trai nè anh lại mập ra đấy, vẫn thường xuyên nhớ mong lão đại, ảnh chụp góc nghiêng lần trước đẹp thật, hai người yêu nhau à?”

@Cao Lãnh Là Đại Gia cực kỳ cộc cằn trả lời @Trường Thủy Tập Đoàn Ngân Trường Thủy: “Yêu cái quái nhà cô.” Rất thẳng thắn lại rất trực tiếp, không quan tâm liệu có mất follow không.

...

Hường Viên xem xong mới biết hóa ra cái gọi là ra ngoài làm việc chính là hoạt động xây dựng đoàn kết trong công ty, nói trắng ra, tức các phòng ban tìm bãi biển hoặc hòn đảo nhỏ ở gần đó đi dã ngoại, nấu nướng vui đùa chơi bóng chuyền bơi lội, ăn uống vui vẻ hết một buổi chiều, cuối cùng là lãnh đạo các phòng sẽ phát biểu tổng kết khuyến khích động viên mọi người.

Mấy công ty tiếp thị thường dùng chính sách cổ động như vậy, mà dù thật ra không có tác dụng thực tế mấy.

Chỉ một lúc sau, Cao Lãnh lại đăng tin trên weibo.

Là ảnh Từ Yến Thời ngủ trên xe, nhưng anh đã phủ áo khoác lên mặt.

@Cao Lãnh Là Đại Gia: Hình như lão đại biết tôi muốn chụp lên, rốt cuộc tôi đã tiết lộ tin muốn chụp lên cậu ấy ở đâu vậy? Là vì lúc này ly cafe kia không thêm đường vào sao? Hay là lúc lên xe tôi bước chân trái lên trước?

Bên dưới có người bình luận.

“Kéo ra.”

Cao Lãnh nhắn lại: “Tôi sẽ bị đập xuống xe mất.”

“Khoác áo thời cũng đẹp trai rồi, người đàn ông thần tiên gì thế này? Rốt cuộc anh ta ăn gì lớn lên vậy?!”

Cao Lãnh nhấn tiếp: “Cô em này bình tĩnh chút đi. Nghe nói là ăn cơm. Có thể còn ăn thứ khác nữa.”

Hương Viên vừa định nhấn cậu bé Cao Lãnh này trả lời đáng yêu ghê, kết quả giao diện điện thoại vô tình quay về Wechat, ngay lập tức cô biến sắc.

Không biết Cao Lãnh bị cái gì kích thích mà đăng liền hai tin lên Wechat.

“Tổng công ty mất não rồi hả, lúc này mà còn tuyển thêm người mới vào? Tình hình công ty bây giờ thế nào còn không biết sao? Sắp không phát nổi tiền lương đến nơi rồi mà còn tuyển, tuyển tuyển làm quái gì?” Năm phút trước.

“Nghe nói còn tốt nghiệp khoa phát thanh, mẹ nó các người muốn nhét người vào cho chúng tôi thì chỉ ít cũng phải là người liên quan đến chuyên ngành có được không? Cái CV của người này làm tôi cười ngất thôi rồi, cái gì mà giải nhất cuộc thi tập thể dực theo phát thanh thiếu nhi lần thứ 8, giải ba cuộc thi bơi lội thiếu niên toàn quốc, rồi lên đại học còn làm hội trưởng câu lạc bộ leo núi... Thứ duy nhất đáng tin chính là, giải nhất cuộc thi kiến thức về hàng không vũ trụ GNSS thiếu nhi do Vi Đức tổ chức... Mà khôn kiếp, là thiếu nhi cơ đấy!!! Cô tưởng cô là cô bé hồ lô hả? Còn mang cái sơ yếu lý lịch này tới, cô tưởng mình đi cứu ông già nhà mình đấy hả? Câu này là lão đại nói, không phải tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nói thật, đến Hương Viên còn cảm thấy nội dung bản CV quá đỗi xa lạ. Ngoài cuộc thi kiến thức cúp Vi Đức năm đó cô còn nhớ mang máng ra, thì những thứ còn lại là cái quái gì vậy? Thế là nhân lúc không ai để ý, cô chạy vào toilet gọi điện cho ông nội. Người nghe máy là thư ký Lại Phi Bạch – một người đàn ông đã ba mươi song nói còn nhiều hơn cả ông nội cô, giọng nói ở đầu dây bên kia không có vẻ bất ngờ: “Sao thế Tiểu Viên Viên?”

Hương Viên xoay người khóa cửa phòng toilet lại, bắt đầu tra hỏi: “Có phải anh viết CV cho em không?”

Lại Phi Bạch cười: “Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề?” Hương Viên giận dữ chống nạnh, “Là ông nội bảo anh chính em đúng không? CV như vậy thì làm sao em xin việc được? Ai mà nhận em hả?”

Thực tình ông cụ không mấy tình nguyện với vụ đánh cược này cho lắm, vì thành viên hội đồng quản trị khẳng khẳng một mực muốn đóng cửa chi nhánh, lý do là hằng năm phía Tây An luôn “đội sổ”, ảnh hưởng đến cô tức lợi nhuận của họ, nếu không phải tổng thanh tra kỹ thuật Trần San kiên quyết thì chi nhánh này đã đóng cửa từ lâu rồi. Những thành viên còn lại trong hội đồng quản trị đều không muốn dẫn đường dò xét vào thị trường này, mọi người đều cho rằng ông nên rút vốn, chuyển sang đầu tư vào Internet.

Cho nên lúc ở nhà họ Hương, lập ra vụ cược này trước mặt thành viên hội đồng quản trị, chính ông cũng không muốn. Nhưng một mặt cảm thấy đây sẽ là cơ hội tốt để cháu gái rèn luyện, từ nhỏ Hương Viên được họ bảo vệ quá tốt, nếu có thể nhân cơ hội này đập bót hăng hái của con bé thì...

Vậy là hai ông cháu quy ước với nhau ba điều.

Không công bố thân phận, không lợi dụng sản nghiệp của nhà họ Hương, không đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc. Dẫu gì với mấy lão cáo già kia, dù thành công hay thất bại thì một năm sau, công ty chi nhánh vẫn phải đóng cửa. Dĩ nhiên, lúc này Hương Viên vẫn chưa biết mình đã bị lừa.

Hương Viên chọn vị trí tổ trưởng phòng kỹ thuật, nhưng lúc ấy cô còn chưa biết Từ Yến Thời là tổ trưởng. Sau lại khi ông nội chuyển tin này đến Trần San, ngay lập tức bị Trần San từ chối —— giám đốc có thể đổi, chứ tổ trưởng tuyệt đối không thể. Khi ấy Hương Viên khá hiểu kỳ, Trần San này nổi tiếng cậy tài khinh người, không biết là người nào mà được cô ta coi trọng như vậy. Cuối cùng ông cụ cũng nghĩ ra biện pháp trung hòa, đây là chia phòng kỹ thuật làm hai tổ, cuối cùng Trần San mới miễn cưỡng đồng ý.

Lại Phi Bạch vô tội nói: “Đại tiểu thư à, để viết bản sơ yếu lý lịch này anh đã phải gom góp mọi bằng khen trong nhà mới ra đấy. Lão gia nói cần phải chân thật không thể làm giả, anh tìm hoài tìm mãi mà chỉ tìm được chừng đó, như thế bao kinh nghiệm của em đều dừng lại ở giai đoạn ấy. Sau này lớn lên ngoài chơi game ra thì không còn gì hết.”

“...Cầu Từ, anh thay đổi rồi.”

Rõ ràng anh từng nói lúc tôi chơi game có sức hấp dẫn nhất mà.

Lại Phi Bạch lạnh lùng nói: “Còn có việc gì không đại tiểu thư, bên anh nhiều việc lắm.”

Nói nhiều cũng vô ích, Hương Viên rất có tôn nghiêm cúp máy trước.

Lại Phi Bạch vui vẻ xoay người mở cửa văn phòng.

Một ông cụ ngồi trên sofa đằng sau cửa – chắc chắn lúc trẻ là một người đàn ông rất tuấn tú – trên trán viết đầy mấy chữ “tại sao vẫn chưa có ai đến đón tôi tan làm, tôi đã sinh ra đấm ất ơ gì thế này”. Ông cầm tách trà, tay phải ung dung gạt nhẹ nắp giải nhiệt, sau đó lại nhìn ra cửa, bình tĩnh nhấp một ngụm rồi hỏi: “Hương Viên mới gọi à?”

Lại Phi Bạch hơi khom người nói: “Vâng ạ, hỏi tôi về bản sơ yếu lý lịch.”

Ông thấp giọng nói, “Không biết xấu hổ hay sao mà còn hỏi, bản thân như thế nào mà còn không biết?” Chắc là uống phải lá trà nên ông nhè ra nhổ vào trong tách, nói tiếp: “Đúng rồi, giữa Trần San và Từ Yến Thời có quan hệ gì? Sao cô ta lại bảo vệ cậu ta đến vậy?”

“Tôi đã tìm người điều tra rồi, xác nhận không có quan hệ bất chính nào cả, lúc trước Trần San đến trường chiêu quân thì đào được Từ Yến Thời ở bên Vi Đức về, nghe nói lúc trước cậu ta đã ký hợp đồng với Vi Đức rồi, nhưng sau lại bị Trần San ngăn cản đoạt về.”

Vi Đức là đầu rỗng duy nhất trong lĩnh vực định vị GNSS trong nước, thuộc GPS của Trung Quốc, tuyển dụng bước đầu đến 211 thạc sĩ. Kết quả chỉ có người tốt nghiệp chính quy mới có thể ký hợp đồng với Vi Đức, trình độ thẳng thóc này phải giới đến mức nào đây?

Ông cụ không tin lắm, chủ yếu là không tin Trần San, “Trần San có năng lực lớn như vậy sao?”

Lại Phi Bạch nhún vai không biết.

“Được rồi, đừng để Trần San cố chấp quá, bỏ được thì bỏ. Đời người sống được mấy năm đâu!”

Nói xong, Lại Phi Bạch trở mặt nhìn ông đứng dậy xoa chân xuống đất, làm động tác theo chữ ㄇ cực tiêu chuẩn.

Lại Phi Bạch lấy lại bình tĩnh: “Lão gia thân thể dẻo dai, thiên thu muôn đời.”

Thành phố Lạt Châu, 4 giờ chiều, tất cả mọi người trở về công ty.

Hương Viên ngồi gần người trong phòng tổng giám đốc, tổng giám đốc tên Lý Vinh Tiêu, khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, trán hẹp thông minh, mày rậm mắt hí. Từ cái đầu bóng loáng dầu mỡ cho đến đôi giày da Yearcon cũng bóng loáng trên chân, thậm chí cả từng sợi tóc cũng toát lên vẻ bị xã hội chủ nghĩa chèn ép —— trên trán viết hai chữ ‘người mình bạch’.

Lúc Trần San đưa CV đến cho ông ta, Lý Vinh Tiêu cảm thấy như bị đùa giỡn, không chút do dự lập tức từ chối. Năm ngoái bên tổng công ty cũng đưa một cháu gái nào đó qua đây, thế nhưng cô ta chỉ đi chứ không làm, ngày ngày đi trễ về sớm làm phiền đến đồng nghiệp, lãnh đạo phê bình câu nào là lập tức tổ cáo lại với bên tổng công ty, hai năm ngoái chỉ nhánh công ty bọn họ bị trừ tiền thưởng một cách ‘khó hiểu’. Lý Vinh Tiêu là người thành thật, nên ông thường xuyên tránh xa dạng “con ông cháu cha” như thế này. Kết quả Trần San lại tỏ thái độ rất rõ ràng, tuy không nói rõ là gì song ông cũng biết thân phận cô gái này không đơn giản.

Chỉ e lại lịch còn lớn hơn với cô cháu gái kia, ông ta cũng chỉ có thể ngậm ngùi nhận vị tiểu tồ tông này mà thôi.

Lúc này, cô nàng tiểu tồ tông đang tìm tới tìm lui trong phòng làm việc của ông ta, không biết đang tìm cái gì. Ông đang cân nhắc xem nên nói câu “coffee or tea?” thế nào để không có vẻ quá ton hót, kết quả lại thấy Hương Viên rút giấy bóng cháy mà ông cắm trong bình hoa ra.

Ông vội vàng nói: “Tiểu tồ... Khụ, Tiểu Hương à, đến một môi trường mới thì cô cần phải học cách hòa mình vào, chứ không thể dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề được. Phòng kỹ thuật toàn con trai, hơn nữa ai ai cũng còn trẻ, bọn họ không phục cháu cũng là bình thường. Bọn họ không phục ai ngoại trừ Từ Yến Thời cả, đảm tiểu tử này ấy, bình thường ngay đến cả tôi cũng không phục nữa là. Nếu không phải trong tay tôi giữ tiền lương của họ, nói không chừng bọn họ đã lên Wechat mắng tôi té tát tôi rồi.” Lý Vinh Tiêu chia sẻ câu chuyện đầy oan ức của mình, khuyên cô nên buông dao thành Phật.

Thật ra Hương Viên có thấy Cao Lãnh nói xấu Lý Vinh Tiêu trên Wechat, nhưng dĩ nhiên cô sẽ không nói ra.

“Tổng giám đốc nhà người ta đều dùng giày Hermes, LV hay của Ý. Còn lão Lý của chúng ta lại dùng giày Bảy Con Sói, Playboy, Yearcon*. Xung là tổng giám đốc kém chất lượng cũng không sai, nhưng thế cũng tốt, nghe nói rất nhiều vị tổng giám đốc bắt đầu ném giày đi rồi, mừng là lão Lý không như thế, rất ôn định.”

(*Đây là tên các hãng giày da nội địa Trung Quốc.)

Hương Viên cắt giấy bóng cháy vào chỗ cũ, phui tay cười nói: “Bọn họ phục Từ Yến Thời là được rồi. À đúng rồi, có chuyện này muốn nhờ chú giúp giùm, tôi có thể xem qua hồ sơ của Từ Yến Thời được không?”

Lý Vinh Tiêu sững sốt, “Hồ sơ nhân sự đều ở tổng công ty, cô muốn xem hồ sơ của cậu ta làm gì? Yến Thời không giống cô, người ta học đúng chuyên ngành này, cô có muốn nghiên cứu cũng vô dụng, toàn bộ phòng kỹ thuật đều do cậu ta quyết định, có nhiều thứ đến trưởng phòng cũng không hiểu.”

“Được rồi, tôi chỉ muốn xem ‘kiểu’ của Trần San thôi. Khi nào rảnh thì đi chơi bóng chày nhé tổng giám đốc Lý.” Hương Viên cười tùm tùm nói, “Có phải lúc này bọn họ nên về rồi không?”

Lý Vinh Tiêu cảm thấy cô gái này rất có khí chất, lúc nói chuyện lại khiến người ta nhớ đến một người. Song đến khi nghĩ lại ông lại thấy không có khả năng, nghe nói tính cách của vị cháu gái đại boss không hay ho lắm, sao có thể đến đây được. Ông ta cũng chỉ mới gặp ông cụ một lần, căn bản không biết cô cháu gái đó tên gì.

Hơn nữa ông ta nhớ rất rõ, ông cụ tên Tư Đồ Minh Thiên mà.

Hương Viên thấy ông ta thất thần thì cau mày tay vẩy vẩy: “Tổng giám đốc Lý?”

Lý Vinh Tiêu hoàn hồn, gạt bỏ suy nghĩ không thực tế kia đi, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay rồi vội vàng cầm tài liệu đi ra cửa: “Hết thời gian rồi, để tôi dẫn cô xuống lầu chào hỏi với đồng nghiệp mới.”

Thật ra Cao Lãnh không hề xem kỹ bản CV kia, chuyện có người mới đến này cũng do đồng nghiệp ở phòng nhân sự báo vào trong nhóm, còn chụp ảnh lại đoạn giải thưởng kia. Thế nên anh ta hoàn toàn không biết người mới chính là cô gái vừa gặp mấy hôm trước, hơn nữa còn có vẻ ‘mập mờ không rõ’ với lão đại.

Vậy là trước khi cuộc họp chính thức bắt đầu, Cao Lãnh ra khỏi toilet thì trùng hợp đụng phải Hương Viên đi ra từ toilet nữ, xuất phát từ tôn trọng với người đẹp, anh ta lễ phép dừng mắt nhìn một lúc rồi thôi.

Quay trở lại phòng kỹ thuật, Từ Yến Thời vẫn còn trùm áo khoác lên đầu dựa vào ghế ngủ. Cao Lãnh thấy anh như vậy, lăm bằm trong bụng, không biết làm gì mà cần ngủ bù lăm thế nữa, không lẽ thời gian buổi tối dùng để quay tay cá à? Cậu đứng là tên độc thân.

Kết quả một tấm vớ mạng bay tới đập mạnh vào đầu anh ta, Cao Lãnh thờ hồn hên toan nổi giận, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Từ Yến Thời đã dậy, anh đặt áo khoác lên bàn cùng với mắt kính, dựa vào ghế xoa cánh mũi, “Lấy về.”

“Được.”

Cao Lãnh nào dám chọc anh, anh ta chính là loại người ở sau lưng mắng sếp đến sung sướng trên Wechat, nhưng đến khi quay đầu lại gặp sếp thì lập tức nở nụ cười xun xoe nịnh nọt cố gắng biểu hiện ‘hôm nay tiếp tục cố gắng làm việc’.

“Lúc nãy ở toilet tôi đã gặp người mới.”

Từ Yến Thời không mấy hứng thú, đeo kính vào rồi tiếc chữ như vàng “ừ” một tiếng.

“Là nữ đó!!!”

Từ Yến Thời dựa cả người ra ghế, nhin không được liếc mắt nhìn anh ta, biểu cảm như muốn nói ‘cậu nói xong rồi thì cút đi’.

“Nhưng tôi thấy cô ta trông hơi quen quen, có điều lại không nhớ là đã gặp ở đâu. Vừa rồi cô ta còn cười với tôi nữa, bị điên à, tôi quen biết gì cô ta đâu, cười cái quỷ. Đừng tưởng làm như vậy thì tôi sẽ chấp nhận cô ta, tuy đẹp hơn số phụ nữ ở đây rất nhiều, nhưng tôi ghét nhất là loại con ông cháu cha này, rất cuộc là đã gặp ở đâu chứ?”

Từ Yến Thời rất không lưu tình tay: “Trong weibo của cậu có hơn một ngàn tám trăm tám mươi tám người là nữ, vậy mà lại đi hỏi tôi?”

Đột nhiên linh quang lóe lên!

Cao Lãnh nhớ tới một chuyện, anh ta lập tức lấy điện thoại ra, “Cậu chờ một chút, con bà nó, có khi tôi biết cô ta thật!”

Từ Yến Thời muốn nói, có thể đừng hưng phấn quá mức thế không.

“Cậu còn nhớ cô gái tối hôm đó đi chung xe với chúng ta không, trông hai người có vẻ là bạn học cũ, cô ta thăm mến cậu mà cũng có thể cậu yêu thăm cô ta, nói chung bầu không khí lúc đó ngọt ngào vô cùng, nhìn biểu cảm của cậu tôi không dám hỏi nhiều, chỉ im lặng xem Wechat của cô ta, sau đó thì lại thấy được ảnh của cô ta.” Giọng Cao Lãnh vừa lớn lại vừa chói: “Đây là bạn trai cô ta sao? Tuổi tác hơi lớn nhì?”

Từ Yến Thời liếc mắt nhìn: “Không phải.”

“Làm sao cậu biết không phải? Con bà nó, cậu còn nói cậu không yêu thăm người ta à, tôi đó nhìn biểu cảm của cậu, tôi khẳng định một trăm phần trăm cậu yêu thăm cô ta!”

“Bởi vì đây là thầy chủ nhiệm cấp ba của cô ấy. Đồ ngốc.”

Cao Lãnh ‘a’ lên, tiếp tục kéo xuống, “Đây thì sao. Đẹp trai thật đấy.”

“Đây là anh trai cô ấy.”

Cuối cùng Cao Lãnh cũng có được cơ hội chọc anh, nói với vẻ sâu xa: “Biết không ít à nha, ngay tới anh trai cô ta cậu cũng biết.”

Từ Yến Thời phản bác, quay đầu đi cười giễu cợt: “Đồ ngốc.”

“Cậu càng mắng tôi ngốc, chứng tỏ cậu càng căng thẳng, có biết lần trước cậu mắng tôi ngốc là lúc nào không? Là lúc cậu tham gia khảo hạch bên Vi Đức, khi biết được cậu là sinh viên chưa tốt nghiệp duy nhất có tư cách được Vi Đức khảo hạch, tôi đã kích động đến nỗi chạy đến thư viện cổ vũ cho cậu, còn cậu lại mắng tôi là đồ ngốc. Về sau cậu nói với tôi, thật ra khi ấy cậu rất căng thẳng, không biết phải nói gì nên mới nói ra hai chữ ‘đồ ngốc’ này.”

Cao Lãnh nói một thôi một hồi, cuối cùng mặt không đổi sắc dùng ngón giữa đẩy kính, kiêu ngạo lại ra vẻ thông minh nhìn anh ta: “Edogawa Cao Lãnh tôi nói có đúng không?”

Bầu không khí ngưng đọng, không biết là ai hô to một tiếng ‘đi họp thôi’.

Từ Yến Thời cảm ao khoác đứng dậy, đẩy đầu Cao Lãnh nhắc nhở: “Cậu có chặn cô ấy trước khi nói mấy câu kia trên Wechat không? Nếu không thì đừng đi họp, tôi không bảo đảm cậu còn sống mà bước ra nổi phòng.”

Vừa dứt lời Cao Lãnh lập tức hóa đá, ngơ ngác nhìn bóng lưng cao to rào bước đi ra ngoài.

Tôi nhớ vào!!!!

Hương Viên đến sớm nhất, ngồi trong phòng họp một lúc thì mới có người lục tục kéo tới.

Cô rất kiên nhẫn, suốt quá trình vẫn luôn bình tĩnh ngồi trên ghế, mọi người tuy không mặn mà cũng không lạnh nhạt với cô lắm, nhưng kể ra cũng khá tò mò. Phần lớn cánh đàn ông đều quét mắt nhìn cô, xem xem có phải là người đẹp không, sau đó lại tiếp tục bàn luận về game, còn phụ nữ thì cứ quét mắt tới lui trên người cô mấy lần, còn mở một nhóm nhỏ.

Tiểu Linh: “*Tớ nào, @Đại Sư Kiểm Túi Xách, sau lưng cô ta là hàng Chanel thật à?*”

Đại Sư Kiểm Túi Xách: “*Hàng giả, Chanel năm 12-18 không có mẫu này.*”

“*Giày thì sao? Không lắm thì là Jimmy Choo?*”

“*Cái này thì là thật, nhưng không biết có phải hàng replica* không nữa, tôi không rành về giày lắm.*”

(*Hàng Replica là những mặt hàng được sao chép dựa trên các mẫu có sẵn trên thị trường, được sản xuất lại một cách tỉ mỉ, tinh xảo và sử dụng chất liệu tương tự hoặc chính xác chất liệu từ hàng.)

“*Cũng không đến nỗi không mua được đôi giày chứ nhỉ, Tiểu Linh cũng có một đôi Gucci đó thôi, với cả, con nhà giàu thì sao đến đây làm việc được.*”

“*Các cô cần gì phải chanh chua đến vậy, người ta mới tới, lỡ như là em gái dễ chung đụng với nhau thì sao?*”

“*Tôi cũng thấy vậy.*”

...

Lý Vinh Tiêu gõ bàn, hất cằm với chàng đạo gọng kính đen bên cạnh: “Trương Tuấn, Từ Yến Thời với Cao Lãnh đâu? Tại sao hai người họ vẫn chưa đến.”

Trương Tuấn vừa định mở miệng thì có người đi đến trước cửa, vô cùng lạnh lùng nói ‘Tôi đến rồi’ – khiến Hương Viên ngồi ngay dưới điều hòa phải giật mình vì lạnh.

Hương Viên không hề ngẩng đầu, vẫn tiếp tục chơi game kim cương.

Nhưng tâm tư đã bay đi xa thật xa rồi, bàn họp dài, bóng dáng ai kia nhanh chóng vượt qua mấy người. Hương Viên cúi đầu lắng nghe tiếng kéo ghế, hơi lạnh từ máy điều hòa thổi vào cổ áo, xuyên qua lớp vải chạm đến da cô, không hiểu sao lòng lại phiền loạn, đến nỗi Hương Viên không thể tập trung chơi game được.

Từ Yến Thời lúc này không có vẻ lạnh lùng như cái hôm ở trên xe.

Một đám người ngồi trong phòng họp chuyện trò tán gẫu, thỉnh thoảng anh sẽ chen vào vài ba câu; có phụ nữ tiếp lời anh, anh cũng chỉ cúi đầu cười nhạt, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp – là đáng vẻ trong sáng của những ngày cấp ba, có điều lúc này trông anh hiền hơn hồi ấy nhiều.

Đôi lúc tầm mắt của hai người chạm nhau một cách ngẫu nhiên giữa tiếng huyền ảo, và rồi cả hai cũng rất ấn ý dời đi chỗ khác.

Hương Viên lần nữa cúi đầu chơi điện thoại.

Còn Từ Yến Thời thì trao đổi với Trương Tuấn bên cạnh, giọng rất nhỏ mang theo mấy phần trêu chọc, vượt qua cả nửa căn phòng, vượt qua khoảng cách xa xăm giữa bọn họ, nhẹ nhàng rót vào tai cô, “Đã giải quyết xong, lão Lương tìm người lấy mẫu rồi, đang chờ nhà máy bên kia làm lại.”

Trương Tuấn: “Lão đại, lần sau chúng ta có mời bên lão Lương ăn cơm không, dù gì lần này bọn họ cũng giúp chúng ta giải quyết được chuyện lớn.”

“Để sau hãy nói, lão Lương không hứng thú với chuyện này lắm.”

Lý Vinh Tiêu lại gõ bàn nói, “Được rồi, đừng nói chuyện nữa. Đến giờ rồi, chúng ta họp thôi, hôm nay ai không đến thì ghi tên vào, trừ tiền thưởng tháng này.”

Cô gái thư ký không dám hạ bút: “Người đó cũng ghi sao? Ngộ nhớ năm nay lại trừ tiền thưởng của chúng ta thì thế nào?”

Lý Vinh Tiêu mất kiên nhẫn: “Vậy thì đừng ghi, ghi tên Cao Lãnh đi.”

Đây không phải là bắt nạt Cao Lãnh không có hậu thuẫn sao?

Từ Yến Thời vừa định nói thì bị cắt lời.

“Được rồi, cũng không phải là đại hội gì to tát, không cần phải viết đâu. Tôi có quen với Cao Lãnh.” Hường Viên đặt điện thoại xuống, liếc mắt nhìn Từ Yến Thời nói.

Lý Vinh Tiêu vung tay lên: “Được rồi được rồi.”

Phía dưới lộ vẻ kinh sợ, cánh nhân viên trở mắt nhìn nhau, Lý sắt đá lại nghe lời đến thế sao? Rốt cuộc cô gái này có lai lịch như thế nào vậy, không phải là nhân viên mới ư? Sao trông giống tổng giám đốc được phải đến vậy?

“Giới thiệu với mọi người, đây là Hường Viên được tổng công ty phái xuống, sẽ tiếp quản vị trí tổ trưởng của phòng kỹ thuật chúng ta.”

Bên dưới lại xôn xao.

Lý Vinh Tiêu lại vỗ bàn, “Ồn ào cái gì, nghe tôi nói hết.” Ông ta chỉ vào Từ Yến Thời, “Phòng kỹ thuật của các cậu chia thành hai tổ, cậu dẫn tổ một, Hường Viên dẫn tổ hai, thuận tiện chia lại người luôn, có ai tự nguyện đến tổ hai không, giờ tay lên.”

Bồ khi, ai mà giờ tay cho được?

Hường Viên tăng hắng nói: “Không sao, mấy người muốn đi theo tổ trưởng Từ cũng được, tôi chỉ cần một người là đủ rồi. Tôi vốn quen với Cao Lãnh, để Cao Lãnh đến tổ tôi đi.”

“Chỉ cần một người thôi sao?”

“Trước mắt cứ để Cao Lãnh dẫn tôi đi làm quen với hoàn cảnh công ty đã.”

Lý Vinh Tiêu cảm thấy nha đầu này thật tinh ranh, đúng là không đặc tội với ai. Khác hoàn toàn với cô cháu gái của vị tổng giám đốc nào kia, ông ta có chút khó hiểu lại có chút mong đợi cô bé này có thể nổi lên trong cái công ty loạn lạc này.

“Từ Yến Thời, cậu thấy sao?”

“Cũng được.”

“Được rồi, vậy thì báo Cao Lãnh thu xếp đi.”

Cuộc họp kết thúc, mọi người lục tục giải tán, song Hường Viên vẫn chưa đi mà ngồi tại chỗ chơi game kim cương.

Nhưng cô không ngờ là Từ Yến Thời cũng chưa rời đi. Anh khoanh tay phanh chân, lười biếng ngồi tựa vào ghế. Trước mặt anh là quyển sổ ghi chép, nó còn trắng hơn cả mặt anh – không hề viết một chữ nào, như thể từ trước đến nay anh không bao giờ ghi chép gì.

Thấy cô dừng lại, Từ Yến Thời thấp giọng nói: “Chơi xong rồi à?”

“Ừ. Sao anh chưa đi vậy?”

Từ Yến Thời bỏ tay ra, thờ ơ khép sổ lại rồi giương mắt nói: “Cao Lãnh đăng bài trên Wechat không phải vì ghim cô, chẳng qua mấy năm nay tổng công ty cho nhiều người xuống đây quá, nên cậu ta mới phản ứng hơi thái quá như vậy.”

Cô đặt điện thoại xuống ngã người ra sau ghế, nở nụ cười như nàng hồ ly: “Sao hà, sợ tôi bắt nạt Cao Lãnh à? Từ Yến Thời, trong mắt anh tôi thù dai đến vậy sao? Dù gì tôi cũng là bạn gái cũ của bạn anh, có cần đối chọi gay gắt như vậy không?”

Từ Yến Thời cúi đầu cười tự giễu, đuôi mắt xụ xuống không chút cảm xúc, trái lại còn lạnh lùng tới mức có thể giết được người: “Có phải giữa chúng ta không nhắc đến Phong Tuấn thì không có chuyện để nói không? Tìm đề tài hay là tìm chuyện gây hấn đây hả?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hường Viên gạt mình nhìn anh, cảm thấy lời như thế chẳng thể nào thốt lên từ miệng anh được, cô bối rối chớp mắt. Từ Yến Thời vừa dứt lời cũng đã lập tức hối hận, song có một số việc không nhất thiết phải giải thích làm gì.

“Anh và Phong Tuấn cãi nhau à?” Hường Viên dè dặt hỏi.

“Không.” Anh dứt tay vào túi, uể oải ngã người dựa vào thành ghế, khẽ quay đầu đi, chỉ để gò má lạnh lùng đối diện với cô, “Lâu rồi không liên lạc.”

Hường Viên thoáng nghĩ ngợi gật đầu, “Tôi cũng thế, tốt nghiệp rồi là không liên lạc gì nữa.”

Anh lại “ừ” một tiếng. Rất rất lâu trước kia lúc mới thích anh, mỗi lần anh lạnh nhạt đáp như vậy là Hường Viên lại không nhịn nổi sung sướng, bong bóng hồng bay bay tứ phía, tím đập loạn xạ. Rõ ràng chỉ là một cuộc đối thoại rất đơn giản ——

“Cậu ăn rồi hả?”

“Ừ.”

Nhưng cô vẫn nhảy cẫng vui vẻ trong ký ức xá, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ một trăm hai mươi vòng, cứ như thể anh đã đồng ý hái sao cho cô vậy.

Đó là dáng hình tuổi trẻ đẹp nhất của họ. Có điều anh chưa từng thích cô. Và hiện tại hai người đã thành niên, lẫn lộn trong vùng biển danh lợi đã nhiều năm, khi đã nhìn thấu mọi cánh nhân gian cùng những cảm tình hóa tro tàn kia, thì chi có đồ ngốc mới tin đây là yêu đương.

Hường Viên cúi đầu, bật game kim cương ra tập trung leo bảng xếp hạng.

Im lặng một lúc, Từ Yến Thời đứng lên, một tay dứt vào túi quần còn một tay khác cầm sổ, trịnh trọng đập hai cái lên góc bàn: “Có đi không?”

Hương Viên buột miệng đáp: “Đội xú, chơi xong ván này đã.”

Rồi lại cảm thấy không đúng, cô hồ nghi ngẩng đầu lên, bất chợt chạm phải ánh mắt không có tình cảm kia: “Anh đang đợi tôi à?”

Từ Yến Thời cười lạnh: “Không thì là gì? Tôi phí thời gian để tán gẫu chuyện cũ với cô à?”

Hương Viên lúng túng: “Không phải... Tan làm rồi hả?”

“Còn mười phút nữa.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, ngón trỏ gõ lên mặt thủy tinh, “Phòng kỹ thuật còn có một buổi họp.”

Hương Viên lập tức thoát game, ném điện thoại vào túi xách, vừa vuốt tóc ra vừa sau vừa giật dử nhìn anh: “Sao anh không nói sớm cho tôi biết.”

Vừa dứt lời, cô đi trước xô cửa đi ra mà không thêm chờ anh.

Vóc dáng cô chẳng tính là cao, chỉ một mét sáu hai, tuy nhiên vì cô được đôi chân với tỷ lệ vàng cộng đi thêm gầy cao gót nên trông cô cao đến 1m68. Cả cơ thể chỉ thấy mỗi đôi chân dài thẳng tắp.

Hương Viên vội vã đi ra đến ngoài cửa rồi mà không thấy anh đuổi theo. Có nhân viên đi ngang qua chào hỏi cô, cô cảm thấy mình cần phải tạo hình tượng tốt, thế là lên lên lút lút đứng ở cửa, chiếc túi xách bị người ta xâm xỉ suốt buổi họp ban nãy đong đưa trên khuỷu tay, cô chụm hai tay lên miệng thành hình chiếc loa, gấp người lại nghịch ngom nói với vào trong phòng họp: “Từ Yến Thời, đừng đùa nữa! Nhanh lên đi, phòng kỹ thuật đang họp!”

Vừa dứt lời, cô liền dán mình lên vách tường mà không nhìn vào trong.

Chỉ là, trong buổi chiều ấy tại phòng họp, Từ Yến Thời nghe xong câu cáo trạng đó thì dựa người vào bàn, cúi đầu khoanh hai tay trước ngực, nở nụ cười hiếm hoi.

...

Hương Viên đứng đợi một lúc mới thấy anh đi ra, “Làm gì vậy?”

Từ Yến Thời đẩy kính lên, “Định giới thiệu với mọi người như thế nào?”

Hương Viên quàng túi xách lên vai, dứt tay vào túi áo khoác lông vũ, nhìn anh với vẻ khó hiểu: “Thì nói tôi là con ông cháu cha cậy quan hệ, dù gì các anh cũng lên gọi tôi thế còn gì.”

Từ Yến Thời liếc xéo cô, thẳng thắn vạch trần: “Chẳng lẽ cô không phải à?”

“...” Hương Viên im lặng, lạnh lùng nhìn anh: “Anh có bạn bè không đấy?”

Từ Yến Thời không tiếp lời.

Hương Viên xua tay, tức giận nói: “Không phải vừa rồi giám đốc Lý đã giới thiệu rồi sao, còn nếu anh cứ khẳng khái muốn giới thiệu thì cứ nói tôi học chung trường cấp ba với anh là được rồi.” Nói xong lại tự cảm thấy không ổn: “Thôi bỏ đi, vẫn đừng nói thì hơn, Lục Trung cũng không tốt đẹp gì cho cam, là bạn học với nhau lại kéo phong cách của anh xuống nữa.”

“Được.”

Cô bị ghét bỏ rồi.

Quả nhiên trong buổi họp chuyên ngành của phòng kỹ thuật, Từ Yến Thời không giới thiệu hai người là bạn cùng trường, trái lại chỉ xem cô như là nhân viên mới, giữ thái độ hời hợt vô không quen biết cô.

Từ Yến Thời giới thiệu sơ lược xong, nhân viên bên dưới vỗ tay rào rào, người nào người nấy nở nụ cười phơn phớt như thể thật sự rất hoan nghênh cô. Hương Viên quét mắt nhìn một vòng, đúng là toàn một đám đàn ông con trai, ngoài cô và hai cô gái khác ra thì cả phòng hai mươi mấy người toàn là nam.

Bổng Cao Lãnh đứng dậy, khí thế bùng bùng nhìn Hương Viên: “Mặc dù vấn đề này có hơi quá phận, nhưng vị tổ trưởng Hương này, đầu tiên tôi không có bất cứ ý kiến gì với cô cả, tôi chỉ muốn biết vì sao chỉ có một mình tôi là vào tổ của cô.”

Hương Viên đắm thắm mỉm cười: “Vì tôi đã chỉ đích danh với giám đốc Lý rồi.”

Cao Lãnh: “Vì sao cô lại chỉ tên tôi?”

Cô tưởng cô đang gọi đồ ăn ngoài đấy ư? Cô chỉ tên tôi thì tôi phải đến hả?

Hương Viên không đôi sắc đáp: “Vì anh đẹp trai nhất.”

“Được, tổ trưởng.” Cao Lãnh ngồi xuống, “Chào mừng cô.”

Mọi người bị chọc cười một tràng, ngay đến Từ Yến Thời cũng phải nhếch mép trước phản ứng nhanh nhẹn của cô. Có chàng trai cảm thấy Hương Viên thân thiện như mặt trời, đặc biệt mỗi lúc cười lại lộ răng khểnh, trông rất ra dáng cô em gái nhỏ, thế là lập tức trút bỏ tâm lý phòng bị. Kỳ thực mấy anh chàng mới lớn này rất đơn giản, phong cách làm việc xưa nay đều là tập trung vào chuyện chứ không phải người.

Từ Yến Thời gõ khớp ngón tay xuống bàn, ánh mắt lướt qua từng người một, “Còn có ai muốn đến tổ hai nữa không?”

Có mấy chàng trai nể mặt ào ào gơ tay.

Có điều đều bị Hương Viên từ chối cả, cô thẳng thắn cười đáp: “Tôi vốn không biết nhiều, không cần nhiều người như vậy, các anh cần làm gì thì cứ làm vậy, tôi có Cao Lãnh là đủ rồi.”

Cánh đàn ông mờ ám ồ lên.

Cao Lãnh đang uống nước lập tức bị sặc, gơ tay lên giã vò đẩy kính để che đi nửa gương mặt đỏ bừng.

Lúc này, một cô gái tóc đen dài đeo kính đen gơ tay lên: “Tổ trưởng Hương, tôi có thể vào tổ của cô được không?”

Trong cuộc họp vừa nãy Hương Viên không thấy cô gái này, chắc là không đủ cấp bậc để đến họp.

Lần này Hương Viên không tiện từ chối nữa, nếu không sẽ tỏ vẻ kiêu cách, thế là cô bèn gật đầu: “Được.”

Từ Yến Thời nhìn cô, “Còn muốn nói gì không?”

Hương Viên nghĩ ngợi, “Mọi người cố gắng làm tốt công việc nhé, tổ quốc tương lai đang đợi mọi người.”

Từ Yến Thời nhướn mày: “Hết rồi.”

Hương Viên ném cho anh cái nhìn quỵt rử: “Những lời còn lại, chúng ta nói riêng với nhau sau nha.”

“...”

Mọi người bên dưới cười bỏ ra bàn.

Mặt dày thật đấy.

Từ Yến Thời thả lỏng dựa ra ghế, nắm tay lại gác lên bàn, bị động tiêu hóa cái nhìn kia xong thì bình tĩnh dời mắt sang chỗ khác, không hề để ý đến cô, chỉ lạnh lùng gõ bàn: “Tan họp.”

Hương Viên hậm hực không nhìn anh nữa.

Nhưng, điều khiến mọi người rớt cả tròng mắt đấy là —— trong ngày thứ hai đến công ty, “lĩnh nhảy dù” của phòng kỹ thuật này đã xin nghỉ cho hai tổ viên, dẫn bọn họ ăn uống đi chơi khắp nơi.

Mẫu chốt là bình thường ngay đến xin nghỉ vì chuyện ma chay cưới hỏi cũng lằng nhằng, thế mà Lý sắt đá lại phê luôn cho ba người họ nghỉ liền tù tì một tuần.

Thấy Cao Lãnh điên cuồng cập nhật Wechat, các chàng trai của phòng kỹ thuật đã không đành lòng nổi nữa rồi, u oán quét mắt nhìn lão đại nhà mình, gặng dữ bắt bình rồi rít nhả lại trên Wechat của Hương Viên.

Trương Tuấn: “*Cô là tổ trưởng thần tiên gì vậy?!!!*”

Lý Trì: “*Tập thể chúng tôi phản bội, xin tổ trưởng cưu mang!!!!*”

Thi Thiên Hựu: “*Hai cậu trên có tiết tháo giùm cái, đừng có hãm mộ Cao Lãnh để cậu ta được đi đắc ý. Dù có phần lỗ mãng, nhưng tổ trưởng Hương à, cô cần suy nghĩ lại câu nói vì Cao Lãnh đẹp trai nhất nên mới chọn cậu ta làm tổ viên không, hôm đó tôi ngồi bên phải cô, chắc vì do lệch nên cô không thấy tôi. Tôi tên là Thi Thiên Hựu, làm quen một chút, nếu muốn thêm tổ viên thì xin hãy cân nhắc đến tôi trước.*”

...

Vưu Trí: “*Rốt cuộc là điều gì đã khiến cô chọn tên lùm Cao Lãnh này vậy, mắt đạo đức hay mắt nhân tính rồi?*”

Cao Lãnh trả lời Vưu Trí: “*Ông đây cao 1m78, ngoài lão đại không kẻ nào có tư cách nói tôi lùm cả.*”

Vưu Trí trả lời Cao Lãnh: “*Ồ, 8cm dư kia là gấu hay là nắm chân của anh?*”

Cao Lãnh trả lời Vưu Trí: “*Đừng nói nhảm nữa, chờ cậu ở thung lũng Vương Già*, thắng thì 1m78, thua thì 1m87.*”

(*Thung lũng Vương Già là một bản đồ thi đấu khá lớn trong trò chơi Vương Già Vinh Diệu.)

Vưu Trí trả lời Cao Lãnh: “*Đồ ngu.*”

Bên này Hương Viên chuẩn bị dẫn Cao Lãnh cùng cô gái kia đi trải nghiệm dù lượn, là cái loại kéo bằng xe mô-tô. Việc này đã khiến Cao Lãnh vô cùng phản kích, kích động tới nổi suýt nữa thôi bong bóng bằng mũi, “Có phải là nhảy dù không thế?! Cũng giống nhảy dù phải không? Kích thích không?”

Mùa này ít người, thế nên chỉ cần nói chuyện hơi lớn tiếng là trong thung lũng trống rỗng sẽ có tiếng vọng. Hương Viên ngồi xồm trên thềm đá chơi game kim cương, gió lạnh thổi đến khiến ngón tay cô vừa trắng vừa đỏ, ngẩng đầu lên nhìn Cao Lãnh: “Anh nhảy dù rồi à?”

Cao Lãnh lắc đầu: “Chưa.”

“Không kích thích bằng nhảy dù.” Hương Viên cúi đầu chơi điện thoại tiếp, “Chỉ là một chiếc xe chạy xinh xịch mà thôi.”

Cao Lãnh: “Cô nhảy rồi à?”

“Ừ.”

Cao Lãnh cảm thấy cô gái này có vẻ hay ho: “Cô còn chơi thể thao mạo hiểm nào nữa?”

Hương Viên không đáp, dù có nói anh ta cũng không hiểu. Cô chính là kiểu người mười tám tuổi đã chơi nhảy bungee rồi, có môn thể thao mạo hiểm nào mà chưa chơi đâu.

Cao Lãnh còn muốn hỏi nữa nhưng ông chủ đã đến gọi.

Cao Lãnh dẫn cô gái mặc áo khoác dài đi vào trại trải nghiệm.

Hương Viên đứng dậy từ trên thềm đá, chụp một tấm hình núi non trùng điệp ẩm ướt yên tĩnh, xa xăm lại tĩnh mịch – ấy là lời hồi đáp dịu dàng của mẹ thiên nhiên.

Cô đăng ảnh lên Wechat, không đề thêm caption. Cũng vào lúc này cô mới phát hiện tấm ảnh chụp chung của mình ở núi Minh Cát đã bị các chàng trai của phòng kỹ thuật spam.

Cô cong môi đọc hết, sau đó nhanh chóng trả lời Vưu Trí: “*Hắn là nhân tính rục rờ.*”

Vưu Trí hiểu rất nhanh, trong chớp mắt đã trả lời: “*Quan tâm chăm sóc người chậm phát triển? Hiểu cô rồi. Xem ra tôi cần phải sửa lại cái nhìn của cô mới được. Có với tôi, còn cả lão đại nữa có thể làm thành một tổ đấy.*”

Hai người ăn ý đạt được nhận thức chung trên Wechat, “các trai to” không chịu nổi, tập thể ném bom Wechat của Hương Viên.

Trương Tuấn: “*Vì sao chỉ trả lời Vưu Trí?*”

Lý Trì: “*Xem ra tổ trưởng Hương nhìn mặt đánh giá thật, thanh niên khí huyết vượng đấy.*”

Thi Thiên Hựu: “*Tôi bế quan đây.*”

...

Hương Viên ôm điện thoại cười lẩn lộn, cuối cùng vẫn quyết định thống nhất trả lời mọi người một câu có tính an ủi của tổ trưởng: “*Các bạn làm việc chăm chỉ nhé, bao giờ về sẽ đem quà về.*”

Hương Viên nhăn xong liền đội mũ vào ngẩng đầu nhìn trời. Mặc dù tiếng động cơ nổ ầm ầm đình tai nhức óc cứ quanh quẩn trên thung lũng, song cô vẫn có thể nghe thấy tiếng quý khóc sõi hú của Cao Lãnh ——

“Phê quá đi!!!!!! Ô ô ô ô!!!!!!”

Ngốc nghếch.

Hương Viên chửi thảm.

Chơi xong một ván game kim cương, không biết bên Từ Yến Thời cao nhất là mấy điểm nhỉ?

Kết quả cô vừa mới bật điện thoại lên thì người đàn ông vừa nãy chợt lóe lên trong đầu cô đã đăng một bài viết, chỉ là chia sẻ lại một đường link mà thôi, các hội viên thân niên của “câu lạc bộ trai to” đua nhau báo cáo ở bên dưới.

Trương Tuấn: “*Hôm nay là ngày gì mà lão đại cũng đăng Wechat thế?*”

Lý Trí: “*Qua tám năm, cuối cùng Wechat của ông ngoại tôi cũng đã có cập nhật! Cảm động.*”

Thi Thiên Hữu: “*Yêu cậu mua mua.*”

Vưu Trí: “*Sao vậy, lão đại anh muốn tham gia cuộc thi này à? Thiếu tiền sao?*”

Cao Lãnh: “*Không phải tôi khoe lúc đâu, bây giờ tôi đang ở trên trời trả lời bài của cậu này.*”

...

Hương Viên bấm vào bài chia sẻ kia, là tin tức về một cuộc thi, người tổ chức là tập đoàn khoa học kỹ thuật hàng không Vi Đức, đề tài là cuộc thi sáng tạo khoa học Vi Đức lần thứ ba. Hương Viên vội vã quét mắt nhìn, bỏ qua các thuật ngữ và yêu cầu rườm rà tẻ nhạt ở giữa, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở giải thưởng cuối cùng, hai trăm ngàn.

Quả thật bây giờ cô rất thiếu tiền, lần này ra ngoài đều xài tiền trong thẻ tín dụng mà ông anh đã len lén nhét vào túi xách cô trước khi cô đi.

Đội Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh xuống, Hương Viên cất điện thoại lại vào túi, “Đi thôi, đến trạm tiếp theo.”

Cao Lãnh sững sốt, “Còn đi tiếp nữa hả?! Cô chơi chưa đủ sao!”

Vốn tưởng đây là trạm cuối cùng, nên khi chơi đùa lộn anh đã tận tình đốt cháy hết sạch nhiệt tình, lúc này giọng thì khàn môi thì trắng bệch, yếu ớt đỡ lấy Lâm Khanh Khanh, đi đứng nhún cả ra như đập phải bông vải: “Tổ trường à, ngày mai là ngày nghỉ cuối cùng của chúng ta, không thể đi bên kia được nữa, sẽ vượt quá biên giới đó.”

Hương Viên đi lái xe, Cao Lãnh đầu đầy mồ hôi đi theo sau cảm nhận liên tục, khuyên cô nhanh chóng ghim cương quay đầu là bờ.

Hương Viên lên xe, vẫn không thèm đếm xỉa gì tới anh mà nổ máy, sau đó không biết lỗi đâu ra chiếc khăn ố vàng nhăn nhúm rồi ném ra sau, dặn Lâm Khanh Khanh: “Chặn miệng anh ta lại.”

“Được.”

Cao Lãnh không ngờ cô nhóc Lâm Khanh Khanh nhìn dịu dàng ít nói là vậy mà lại mạnh đến thế, hơn nữa từ nãy tới giờ cũng không thấy cô nhũn chân, rốt cuộc anh ta đi theo hai con quái vật gì thế này?

“Ừm ừm ừm ừm...”

(Lâm Khanh Khanh cô buông tôi ra!) Cao Lãnh điên cuồng gẩy gựa.

“Không thả, tổ trường nói rồi, anh nói nhảm nhiều quá.”

“Ừm ừm ừm ừm ừm...”

(Cô nghe hiểu được thật hả?) Cao Lãnh ngạc nhiên nhìn cô nàng.

Chuyến đi này kéo dài tới mười ngày, Hương Viên đã xin Lý sắt đá nghỉ thêm ba hôm.

Ngày thứ tám, trước khi cô lái xe đến sa mạc, cô gửi toàn bộ số liệu đã ghi chép cho Từ Yến Thời.

“Đây là dữ liệu định vị tôi đã ghi lại trên tuyến Tây Bắc trong mấy ngày nay, tôi chia ra dùng hai loại máy đo lường, một cái là PND của Duy Lâm, cũng chính là định vị cầm tay mấy ngày trước các anh đưa cho lão Lương, cái còn lại là định vị trong xe, còn lại tôi dùng bản đồ Baidu và bản đồ có sẵn trong điện thoại để so sánh số liệu, hẳn anh có thể phát hiện ra vấn đề. Đợi lát nữa vào sa mạc, có thể sẽ không có tín hiệu...”

Cô vốn định nhạo báng thêm một câu là ‘không cần phải nhớ tôi quá’, nhưng lại cảm thấy không hợp nên bèn xóa đi, sửa thành câu khác: “Tôi nghiêm túc làm việc, chuyện đã qua chúng ta đừng nhắc lại nữa, tôi và Phong Tuấn chia tay không liên quan đến anh. Không cần phải lung túng.”

Tiếp sau đó còn bồi thêm một câu.

“Hon nữa, tôi đã không còn thích anh từ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hương Viên gửi tin nhắn xong liền tắt điện thoại, cô không hề nghĩ là Từ Yến Thời sẽ trả lời cô; chẳng đường hai ngày tiếp theo bọn họ cần dựng lều cắm trại, không có chỗ sạc nên cần phải duy trì pin điện thoại liên tục, cô không muốn để rồi mình lại mất liên lạc ở đại sa mạc mịt mù, trở thành một bộ xương khô.

Cuối cùng Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh cũng biết Hường Viên đang làm việc. Hèn gì, mỗi lần đến một điểm du lịch thì hai người bọn họ đều hào hứng chạy nhảy chơi bởi khắp nơi, chỉ có mình cô ngồi lại trong xe. Thì ra là đang ghi chép sai lệch của số liệu định vị.

Lần nữa Cao Lãnh nhìn kỹ Hường Viên. Nhớ lại câu ‘phê quá đi’ mà còn xấu hổ, anh tưởng là đi du lịch thật, trên đường ra sân bay vẫn còn nói với Lâm Khanh Khanh là nhất định vị tổ trưởng mới này muốn lấy lòng bọn họ thông qua chuyến đi này, sau đó thay thế địa vị của lão đại trong lòng họ.

Nên trên xe taxi chạy như điên phóng đến sân bay, anh ta thể thốt gửi tin nhắn cho Từ Yến Thời biểu đạt lòng trung thành: *Tụi này sẽ không bị mua chuộc dễ dàng đâu, cậu mãi mãi là lão đại của tôi.*

Kết quả hôm sau đã mất mặt ngay trên Wechat.

Hôm đó ở trên núi Minh Cát, Cao Lãnh cùng một đám trẻ con tám, chín tuổi hào hứng chơi trượt cát, còn tổ chức một cuộc thi đấu hữu nghị nhỏ. Sau khi thắng được nhờ ưu thế yếu ớt, đám trẻ này rất cuộc cũng tình ngộ, già này làm gì có ván trượt! Không những đi ké ván trượt của bọn chúng mà còn ức hiếp tụi nó, búp anh ta ngay! Vậy là bảy tám đứa hò hào xông lên, ba chân bốn cẳng ấn mặt Cao Lãnh vào trong cát vàng lạnh băng, lúc ấy tuyết vẫn chưa rơi, cát vàng bé tí chui vào mọi chỗ hở hại anh ta sặc sụa liên hồi.

Đội đến khi dọn dẹp sạch sẽ, anh ta thấy Hường Viên ngồi trên gò cát, cười khanh khách nói chuyện cùng một người lạ. Sau lưng là tà dương chan hòa cùng ráng chiều sặc sỡ lạnh lạnh, yên tĩnh đến tuyệt đẹp. Như thể toàn bộ sa mạc này chỉ còn lại một mình cô.

Cao Lãnh xoa mũi rút điện thoại ra chụp ảnh lại, sau đó đăng lên Wechat, nói đây là người bỏ mối của tôi.

Chính anh ta cũng không ngờ mất mặt lại tới nhanh như thế, vì tính anh ta vốn ba phải mà. Không tìm không phải tự an ủi như vậy, Cao Lãnh cũng cảm thấy thoải mái. Có điều do gấp báo ứng nên Cao Lãnh đột ngột hất xi một cái.

Hình như anh ta bị cảm rồi.

Hường Viên không bất ngờ lắm, rút khăn giấy ra đưa cho anh ta rồi lại hạ cửa xe xuống, nói với Lâm Khanh Khanh: “Sau cốp có hộp y tế, cô lấy thuốc cảm trong đó đưa cho anh ta đi.”

Cao Lãnh cảm động đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa, suýt nữa là gọi “bố ơ” thật rồi.

“Tốt nhất anh nên cầu nguyện buổi tối đừng bị sốt, nếu không không có ai cứu được anh đâu.” Hường Viên ném áo khoác lông cô lấy ở sau cốp cho anh, “Coi áo mặc tồ ra, mặc cái này đi, hy vọng anh có thể còn sống trở về.”

“Vâng thưa bố.”

Hường Viên vất tay lên vô lăng, quay đầu nhìn anh: “Đến nay tôi chỉ có một đứa con trai, tên nó là Hương Tân. Anh có hứng thú làm anh em với nó không?”

Cao Lãnh vừa mặc áo vào vừa nghĩ: “Cố họ Hương sao ta?” Bất chợt đầu óc nổ tung, cất cao cái giọng vịt đực hét lật cả nóc xe: “Cô kết hôn rồi?!”

Hường Viên gác khuỷu tay lên cửa, tóc bị gió lẫn cát vàng thổi rối như con bạch tuộc dính chặt vào mặt, hai mắt lấp lánh trong suốt, cô mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm thành cát vàng phía trước, mắng một câu: “Đồ ngốc. Đó là con chó.”

Hết hâm mộ chỉ vồn vện trong vòng mười phút.

Anh quyết định không chọc vị tổ tông này nữa, chuyên tâm mặc áo vào.

Cũng may Cao Lãnh gầy nên mới mặc vừa chiếc áo khoác Moncler cỡ lớn của Hường Viên, trông lại còn rất hợp nữa, nơi duy nhất không hài hòa chính là lông đen ở ống tay áo, cho thấy là kiểu nữ.

Món đồ này Hường Viên vẫn để trong túi chứ chưa mặc qua, nên lúc Lâm Khanh Khanh lên xe, thấy Cao Lãnh thì sững sốt: “Sao anh...”

Cao Lãnh vừa tự sướng xong, đăng tám ảnh cuối cùng lên Wechat trước khi vào sa mạc, cũng không ngẩng đầu lên: “Của tổ trưởng.”

Lâm Khanh Khanh nhận ra ngay đây là Effraie của Moncler, hàng chính hãng lên đến một vạn rưỡi. Vì cô cũng có một chiếc như thế, có điều của cô chỉ là hàng Replica, mua mất bốn ngàn đồng bạc, xài gần hết một tháng tiền lương của cô.

Nhưng đồ ngốc Cao Lãnh này lại hoàn toàn không biết chuyện, để thể hiện vẻ đáng yêu vì kóp lông không thích hợp ở ống tay áo, anh ta còn cố ý làm động tác tay rocknroll, ghi thêm tiêu đề: *Bị cảm rồi [đáng thương], mặc áo khoác lông của tổ trưởng, mấy người thấy tôi ngầu không?*

Thì Thiên Hữu: *Không thấy.*

Trương Tuấn: *Không thấy + 1.*

Lý Trì: *không thấy + số 1D.*

Vưu Trí: *Anh nhìn ảnh đầu tôi có giống trâu bò không không?*

Đây là trò bọn họ hay chơi, Cao Lãnh theo thói quen trả lời: *Giống lắm.*

Vưu Trí trả lời Cao Lãnh: *Rất tự biết mình.*

Cao Lãnh chợt cảm thấy không đúng, cẩn thận đọc lại một lần nữa, mới phát hiện cậu ta viết là “anh nhìn ‘ảnh đầu’ tôi có giống trâu bò không” chứ không phải là “anh nhìn ‘đầu’ tôi có giống trâu bò không”*. Thế là Cao Lãnh lập tức bấm vào ảnh đại diện của Vưu Trí, phát hiện tên này lại đổi ảnh rồi. Đổi thành tám ảnh mình vừa mới đăng, anh ta lập tức quay về xóa bài kia, nhưng phát hiện đã bị một đám người spam “ha ha ha ha ha” liên tục.

(*Vưu Trí chơi chữ để châm biếm câu “có ngầu không” của Cao Lãnh vì từ ‘trâu bò’ có thể hiểu theo hai nghĩa.)

Cao Lãnh tức nước vỡ bờ: @Lý Vinh Tiêu Đại Diện Yearcon, *tôi tổ cáo, đám người này chơi điện thoại trong lúc làm việc.*

Cao Lãnh tức giận cầm điện thoại đợi Lý Vinh Tiêu trả lời lại, kết quả anh không đợi được Lý Vinh Tiêu nhưng lại đợi được Từ Yến Thời ngàn năm không thêm churôn mặt lên Wechat trả lời.

XYS: *Như nhau.*

Câu này thật có ý sâu xa mà.

Vưu Trí lập tức mổ xẻ: *Lão đại một lời hai nghĩa. Cái câu ‘như nhau’ này có thể có hai ý, có lẽ tôi có thể suy rộng ra giúp mọi người, “không xem, như nhau”, mà đồng thời cũng có thể là ý trên mặt chữ, “như nhau, không hề ngầu”. Siêu vãi cả siêu.”*

Lý Trì trả lời YYS: *Van cậu cậu!! Đừng xuất sắc nữa!!!!!!*

Thì Thiên Hữu trả lời XYS: *Yêu cậu muah muahh!*

Trương Tuấn: *Nhưng rốt cuộc là Cao Lãnh đang ở đâu vậy?*

Cao Lãnh vừa tức hộc máu lại vừa xấu hổ, tắt phụt điện thoại đi nhét vào khe hở ở băng ghế sau. Sau đó che kín áo lông của Hường Viên, nhỏ từng sợi từng sợi lông trên tay áo. Nhưng anh ta đâu hay mỗi một lần nhỏ là nhỏ luôn mấy trăm ngàn.

Lâm Khanh Khanh muốn nói lại thôi, định khuyên anh ta.

Cao Lãnh nản lòng, “Ngày tới lão đại cũng bắt nạt tôi.”

Hường Viên lấy lại tinh thần: “Sao thế?”

“Tự lên Wechat xem đi.”

Hường Viên bật điện thoại lên, mới thấy câu trả lời vừa lời ít ý nhiều lại đầy đáng hận kia. Mà càng đáng hận hơn là anh chỉ trả lời bài đăng của Cao Lãnh, nhưng không trả lời tin nhắn riêng của cô.

Hừ.

Cô tắt điện thoại, trực tiếp nở má đập ga, không hề cho Cao Lãnh đang ủ ề ngăn ngắt ở sau cơ hội hòa hoãn, bất ngờ không kịp đề phòng bỏ vào người Lâm Khanh Khanh.

Nhưng lúc ấy Lâm Khanh Khanh cũng đang xuất thần, cả hai bỗng va vào nhau, hơi thở gần gũi, chỉ thiếu một cm là miệng sẽ chạm nhau.

Cao Lãnh vừa lúng túng lại tức giận, song cũng không dám nổi cáu, chỉ soạt soạt che kín áo lông nép chặt vào cửa.

Lâm Khanh Khanh nhìn đáng về ghét bỏ của anh thì quay đầu đi chỗ khác.

...

Suốt hành trình ở sa mạc, Hường Viên, Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh không cập nhật Wechat thêm lần nào nữa, bọn họ bước vào thành cát vàng như rẽ vào đường hầm thời gian không có điểm cuối, bốc hơi khỏi nhân gian.

Hường Viên dẫn hai thành viên trong tổ biến mất mười ngày, cụ thể đi làm gì thì đến Lý Vinh Tiêu cũng không biết, bởi vì không phải ông phê duyệt kỳ nghỉ này mà là Trần San ở tổng công ty trực tiếp duyệt. Lúc đơn xin nghỉ tự động hóa văn phòng đến chỗ ông thì đã có luôn cả chữ ký của Trần San, sao ông có thể gạt bỏ được nữa.

Vậy là, cô cháu gái của tổng giám đốc nào đó cũng không phớt lờ được.

Cô cháu gái đó tên Ứng Nhân Nhân, là một tiểu giai cấp tư sản, đáng người cao ráo rất nổi bật. Nghe nói xuất thân từ nữ tiếp viên hàng không, bố mẹ cũng là quản lý cấp cao của công ty hợp tác với tập đoàn chính, vì cô ta không qua nổi kỳ thi chính thức nên chỉ có thể đến phòng kinh doanh ở đây thực tập trước, đợi bên tổng công ty loại bớt người thì cô ta sẽ trở về.

Lý Vinh Tiêu biết cô ta sẽ không ở đây lâu nên nào dám đắc tội, cô ta nói gì là nghe theo răm rắp, chỉ cần không khiến công ty thêm loạn thì ông cũng nhắm một mắt mờ một mắt.

Nào ngờ trong nhóm chat lớn mấy trăm người ở công ty, cô nàng này hùng hổ dọa người liên tiếp chất vấn giám đốc phòng nhân sự mười mấy lần.

Phương Thảo Lục Nhân: “@Tiểu Tào phòng nhân sự, sao ‘tiểu công chúa’ mới đến vẫn chưa đi làm?! Hôm nay đã là ngày thứ mấy rồi, làm gì có chuyện ngày đầu tiên đến báo danh đã biến mất, trước đây tôi xin nghỉ đi dự đám cưới của chị gái, anh còn lè mà lè mề, cứ phải ép bác tôi phải gọi điện cho tổng giám đốc Lý. Bỏ cô ta làm to làm há?”

Phương Thảo Lục Nhân: “@Tiểu Tào phòng nhân sự, qua mấy hôm nữa tôi cũng muốn nghỉ, một người chị em của tôi sinh con, nếu anh không đồng ý thì tôi sẽ báo cáo lại với bác.”

Báo cáo cái gì, bác cô là thủ tướng hả? Ngày nào cũng báo cáo.

Lý Vinh Tiêu đảo mắt, sao cô gái này lại phiền vậy chứ, đến giờ ông cũng không biết rốt cuộc ông bác này là vị tổng giám đốc nào ở tổng công ty. Vốn Ứng Nhân Nhân nắn nắn mấy câu trong nhóm cũng được, kết quả mấy cô gái của phòng ban khác thương lượng xong lại xông ra như ong vỡ tổ.

Tiểu Linh phòng thông tin: “Anh Tào, anh giải thích đi chứ, không thể cứ dễ vậy được, bình thường chúng tôi xin nghỉ đâu có cho, đã làm thêm giờ mà tiền lương còn bị trừ, bây giờ người ta ở ngoài chơi liên mười ngày, nên cũng hiểu được vì sao mọi người lại thấy mất cân bằng.”

Vương Tinh Kỳ Đại Ma Cô: “Nhân Nhân thôi bỏ đi, đừng nói nữa, chắc anh Tào cũng gặp phải khó xử, chúng ta đừng làm khó người ta nữa. Hơn nữa cả Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh đều đi cùng, chắc là hoạt động trong tổ mà công ty phê duyệt rồi?”

Phương Thảo Lục Nhân: “Ồ, các cô gái của phòng kinh doanh liệu sống liệu chết luôn cúi đi tiếp khách cùng lãnh đạo rồi làm thêm giờ, tất cả chỉ vì hiệu suất của công ty, sao không có được phúc lợi như vậy? Lấy tiền công ty đi du lịch sao? Dưa vào đầu bọn này phải làm việc cực nhọc, tiền kiếm được lại để phòng kỹ thuật bọn họ hưởng phúc? Giả sử tiền này do Từ Yến Thời cung cấp cũng được, nhưng dưa vào đầu lại đưa cho người mới đến chưa tới hai ngày? Tôi không có ý kiến gì với các anh trai phòng kỹ thuật cả, chỉ đơn giản hy vọng lãnh đạo giải thích một câu, các anh đừng đánh tôi nha. [đáng yêu].”

Lý Vinh Tiêu nhìn từng chuyện từng chuyện được nói với lời lẽ danh thép. Không phải muốn thử dân và thiên từ cùng vui về sao, vậy cứ xin nghỉ đi, rồi để Trần San đến tìm tôi, ai gặp Trần San cũng làm như gặp Diệt Tuyệt sư thái mà co ro một góc. Trong lòng Lý Vinh Tiêu rõ như gương, mấy cô gái ở phòng kinh doanh ai ai cũng khôn khéo nhanh trí, mỗi một chỗ tốt dù chỉ nhỏ nhất bọn họ cũng không muốn bỏ qua.

Ông ta và đầu bút tai đang suy nghĩ phải nên giải quyết thế nào, thì đúng lúc này có người gõ cửa đi vào, ông ngẩng đầu lên nhìn ——

Tiểu bạch dương tìm đến cửa.

Lý Vinh Tiêu nhìn người đàn ông mặc áo măng tô màu đen trước mặt, bên trong là quần áo thể thao màu trắng, kéo dây kéo đến tận cằm che đi cả nửa gương mặt, trông kính mòng nằm trên sống mũi tuấn tú. Quả thật rất giống cây bạch dương sạch sẽ trong sáng.

“Từ Yến Thời, cậu tới thật đúng lúc, đã xem tin nhắn trong nhóm chưa?” Ông híp mắt cười hỏi.

Phòng kỹ thuật tình lặng như chết, bầu không khí vô cùng nghiêm túc.

Đám con trai ngồi quây quần một chỗ, mắt người nào người nấy cũng như được dán chặt vào màn hình điện thoại, sau đó trở mắt nhìn nhau, không một ai lên tiếng.

Trương Tuấn đeo kính đen phá vỡ yên lặng, anh ta chần chừ nói: “Lão đại không ở đây, ai đưa ra quyết định gì thì chúng ta có kham nổi không? Vưu Trí cậu nói đi.”

Vưu Trí không đáp, chỉ im lặng nhìn điện thoại, song Lý Trì ngồi bên lại lên tiếng: “Lão đại đã không lên tiếng thì ai dám quản đây. Cô à Ứng Nhân Nhân này hể không vừa ý là báo lên tổng công ty, đến lúc đó tổng công ty sẽ giúp cậu hay giúp cô ta? Cậu không thấy đến Lý Vĩnh Tiêu cũng không dám nói gì đấy sao? Hơn nữa không phải lần trước vì chuyện chia tiền thưởng cuối năm mà chúng ta còn gây sự với phòng kinh doanh à, trụ sở chính còn tìm lão đại nói chuyện, nói đảm thanh niên chúng ta quá kích động, nói thì hay nhưng làm thì dở, không công hiến được gì cho công ty. Mẹ kiếp, lúc ấy lão đại quay về cũng giận sôi người, nếu không có anh ấy thì cái công ty rách này đã vỡ nợ từ lâu rồi. Không phải đã nói là cuối năm sẽ đóng cửa à, tôi thấy bây giờ lão đại cũng tự giận mình thật, có thể anh ấy chỉ mong công ty sớm đóng cửa quách cho rồi.”

Trương Tuấn tới muộn nên không rõ ý của Lý Trì: “Lão đại chịu khổ vậy thì sao không từ chức đi?”

“Anh ấy không từ chức được.” Lý Trì nói, “Nguyên nhân cụ thể là gì thì tôi không biết, tôi chỉ vô tình nghe thấy Trần San nói thôi, hình như hai người họ làm hạng mục gì đó, trong vòng năm năm không thể từ chức.”

Trương Tuấn tiếc nuối thờ dài.

Thị Thiên Hữu nhấp một hớp Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch.

Lý Trì không nói gì quay đầu đi.

Trương Tuấn tròn mắt há mồm: “Cái gì thế hả?”

Thị Thiên Hữu quay nhìn hiệu qua cho anh ta xem, “Không biết đọc à?”

“Cậu uống cái này làm gì?”

Thị Thiên Hữu lại chưa thỏa mãn nhấp một ngụm: “Tinh tâm điều hòa đề phòng tiểu nhân.”

“...”

Trương Tuấn quay qua nhìn Vưu Trí gõ điện thoại: “Cậu đang làm gì đấy?”

“Gây chiến, đi đi da da phiền chết đi được. Nhất định Ứng Nhân Nhân này mượn Hường Viên để trút giận với phòng kỹ thuật chúng ta đấy mà!”

Trương Tuấn phản ứng đầu tiên: “À? Ứng Nhân Nhân này từng theo đuổi lão đại mà nhì?”

Vưu Trí sửa lại: “Nói cho đúng là cô à theo đuổi lão đại, xong chuyển qua tôi, bây giờ đang theo đuổi Lý Trì.”

“...” Trương Tuấn đột nhiên nhìn sang Lý Trì.

Lý Trì xòe tay: “Đừng nhìn tôi, gần đây tôi có bên mảng gì đến cô ta đâu, tôi không cãi nhau với cô ta, chỉ đơn thuần là không muốn so đo với phụ nữ thôi.”

Lúc này, Thị Thiên Hữu đặt Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch của anh ta xuống cái *cộp*: “Trời ơi! Mấy cậu mau nhìn điện thoại đi! Lão đại lên tiếng kìa!”

Tất cả đồng loạt nhìn vào màn hình.

XYs: *Hường Viên đi khảo sát thực địa trên tuyến Tây – Bắc, toàn bộ chi phí cho hoạt động lần này đều tự cô ấy trả tiền. Bên dưới là số liệu khảo sát cô ấy gửi cho tôi, tôi qua tôi vừa so sánh xong, đã gửi vào hộp thư của mọi người rồi.*

XYs: *Tiểu công chúa không hiểu chuyện ra ngoài làm việc cũng không xin nghỉ với các bạn, là tôi không làm tròn bổn phận. Xin lỗi.*

Thị Thiên Hữu vừa định nói hôm nay lão đại cứng thật đấy, thì trong nhóm lại nhảy ra một tin.

XYs: *Đợi cô ấy về tôi sẽ giáo dục thật tốt. Có điều việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, đến đây chấm dứt.*

Phòng họp bùng nổ!

Lão đại gây ra chấn động lớn rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Nhưng càng chấn động hơn chính là, Từ Yến Thời lại thu hồi câu “việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài” kia.

Mọi người ở phòng kỹ thuật ngạc nhiên tới nỗi ngây người, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, muốn tìm kiếm câu trả lời trên mặt đối phương, ấy nhưng không ai hiểu nổi cả. Vưu Trí nhanh chóng phân tích trong đầu từ góc độ của trai thẳng học khoa học công nghệ, vung tay đưa ra kết luận: “Con người lão đại, thật quá xấu bụng.”

Đám Trương Tuấn nhao nhao: “Sao lại nói vậy?”

Vưu Trí: “Trong nhóm đang căng thẳng lúng túng như thế, tôi đột nhiên thu hồi một tin nhắn, cậu có hỏi tôi thu hồi cái gì không? Không đúng không, mà dám bạch cốt tinh ở phòng kinh doanh sẽ càng không hỏi. Đoán chừng lúc này các cô à cũng như chúng ta, canh chừng điện thoại từng giây từng phút chuẩn bị đoàn chiến, ai gây chuyện thì mắng kẻ đó. Nhưng bọn họ không ngờ lão đại sẽ ra mặt, hơn nữa mấy cô kia có ai là không có ý tứ với lão đại? Chắc lúc này đang tò mò muốn chết rồi, kiểu sẽ nghĩ: ày da, Từ Yến Thời và cô gái này có quan hệ gì vậy, sao lại che chở cô ta đến thế, không biết có phải do thích hay không nữa. Nếu thích cô ta thì sao lại thu hồi tin nhắn, có phải là vẫn chưa đến mức thích không, vậy mình vẫn còn cơ hội đúng không! Lúc này, cậu cảm thấy bọn họ tò mò về Hường Viên hơn hay tò mò quan hệ giữa Hường Viên và lão đại hơn? Một khi người ta bị dẫn dắt sự chú ý thì rất khó quay về vấn đề cũ. Nên việc Hường Viên mới đến công ty chưa được hai ngày mà sao có thể được xin nghỉ phép dẫn nhóm đi ra ngoài, còn quan trọng nữa không?”

Lúc này đến cả Lý Trì cũng bừng tỉnh hiểu ra, “Kiếp, nếu đây là thật thì tôi quý lady lão đại luôn.”

Trương Tuấn ngẩn ngơ không hiểu đầu của tai neho, này này... vẫn là lão đại bình thường “xa rời nhân gian” đấy sao?

Vưu Trí thần nhiên vở vai Trương Tuấn, sau đó lại nhìn điện thoại nói: “Đừng thấy lão đại bình thường lười quản chuyện, chứ vừa rồi cũng lắm đấy, không phải Cao Lãnh học chung đại học với lão đại à? Nghe nói hồi đó đầu đề nói chuyện như vậy đâu, năm đó ở Vũ Hán rất oai phong, ngay cả tôi ở đại học công nghệ Bắc Kinh cũng từng nghe đến nam thần Từ Yến Thời của Vũ Hán. Chẳng qua bây giờ hồ xuồng đồng bằng bị xem là mèo mà thôi.”

Trương Tuấn liếc thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc xuất hiện ở cửa phòng họp, áo lông vũ màu đen không kéo khóa, một tay anh hơi đẩy áo ra sau lưng, đút vào túi quần thể thao, tay khác thì tháo mắt kính xuống, sau đó cầm gọng kính dựa vào cửa phòng họp, cúi đầu như đang suy nghĩ anh bị coi là con mèo nào.

“Sự thật chứng minh, sự từ ngu lâu cũng sẽ biến thành Hello Kitty. Nhưng tôi rất hài lòng với biểu hiện hôm nay của lão đại, rốt cuộc anh ấy cũng ý thức được mình vốn dĩ là sư tử. Dù có thể cách xa một trăm lẻ tám ngàn dặm, nhưng ‘bàn chân lực sĩ’ của Cao Lãnh tích cóp mấy năm nay có thể dùng được Cần Đầu Vân* rồi, một ngày nào đó, hai người bọn họ song kiếm hợp bích là có thể lên đến Tây Thiên luôn.”

*(*Bệnh bàn chân lực sĩ là bệnh phù nề và có một loại thuốc của cửa hàng Cần Đầu Vân bán thuốc trị bệnh này, nên ý Vuur Trí muốn châm biếm Cao Lãnh tuy còn lâu mới bằng Từ Yến Thời song về mặt khác thì vẫn ‘song kiếm hợp bích’ được.)*

Cái miệng này, ăn nói bậy bạ gì đó!

Trương Tuấn rất muốn nhắc nhở Vuur Trí là lão đại đến rồi.

Nhưng Vuur Trí lại cứ bất chấp tất cả mở nắp quan tài ra chui vào, cũng không cho người ta cơ hội ngăn cản đã đóng kín nắp quan tài. Về sau khi Vuur Trí bị tính sổ xong mới chất vấn Trương Tuấn vì sao không nhắc nhở anh ta, Trương Tuấn lập lại nguyên văn, lần đầu tiên Vuur Trí cảm thấy có người nói ‘tự tìm cái chết’ một cách thoát tục đến vậy.

Thì Thiên Hữu, Lý Trì, Trương Tuấn cùng mấy người ABCD qua đường không đặt nổi tên khác rồi rít ròi khỏi chỗ, cách xa khỏi lửa chiến tranh.

Lúc này Vuur Trí mới hậu tri hậu giác quay đầu lại, Từ Yến Thời không nhìn anh ta mà cúi đầu nghĩ gì đấy, khóe miệng hơi nhếch lên, đường nét gầy gò càng thêm tuấn tú sắc sảo, gò má anh dễ nhìn nhất, đường cong dưới cằm mềm mại lưu loát.

Ngũ quan không tính là xuất chúng, song khi ghép mỗi một bộ phận lại thì đều rất thích hợp, hơn nữa còn có khí khái hơn người thường ba phần.

Vuur Trí cảm thấy Từ Yến Thời hôm nay quá đẹp trai.

Anh ta bình tĩnh cảm điện thoại đi ra ngoài, lúc ngang qua người anh, Từ Yến Thời trùng hợp thờ ơ ngẩng đầu lên.

Vuur Trí có cảm giác như linh hồn bị tra hỏi, lập tức trườn qua người anh như một con lươn: “Chào anh, tạm biệt.”

Buổi chiều của hai ngày sau, mấy người Hường Viên trở lại.

Lúc ấy, đồng hồ trên cánh cửa tính xảo theo phong cách cổ xưa của tòa nhà làm việc chỉ đúng năm giờ —— giờ tan làm.

Hường Viên vừa ấn thang máy thì *ting* một tiếng, cửa mở ra.

Một người phụ nữ trang điểm đậm bước ra, Hường Viên nhớ tên cô ta là Ứng Nhân Nhân, một cái tên nghe rất ôn ền. Là cô cháu của vị tổng giám đốc nào đó, Hường Viên rất có ấn tượng, thể là phải phép mỉm cười với cô ta.

Ứng Nhân Nhân còn trau chuốt trang điểm hơn cả lúc đi làm, lông mi rậm như lông phượng đen phát hiệu lệnh, cô ta cao ngạo quét mắt nhìn Hường Viên, không lạnh không nhạt đáp: “Về rồi hả? Đúng lúc thật đấy, bọn tôi cũng vừa tan làm.”

Hường Viên vẫn chưa vào nhóm lớn trong công ty, mà hai kẻ bỏ lão là Lâm Khanh Khanh và Cao Lãnh vốn không ai xem tin nhắn trong nhóm chat cả. Mà cái nhóm đấy có đến mấy trăm người, bình thường mọi người đều trực tiếp tắt thông báo, trừ khi có người tag bọn họ thì mới bấm vào xem, chứ không chỉ toàn lướt qua mà thôi.

Xưa giờ Ứng Nhân Nhân đều nói chuyện như vậy, Lâm Khanh Khanh biết, chỉ khi đối mặt với cánh mày râu cùng nhóm hồ ly tinh của cô ta thì cô ta mới có vẻ mặt ôn hòa, còn lại hầu như chẳng hề nể nang cười đùa với những cô gái trong công ty bao giờ, thậm chí còn xem thường dạng con gái như Lâm Khanh Khanh.

Lâm Khanh Khanh cũng không chọc gì cô ta, nhưng Hường Viên lại làm như không xem cô ta ra gì, cũng chẳng tiếp lời. Lâm Khanh Khanh chợt cảm thấy có phần há giận.

Đi sau Ứng Nhân Nhân còn có Lý Trì, Lâm Khanh Khanh trọn mắt nhìn anh ta, Lý Trì làm như xoa trán Lâm Khanh Khanh, “Gi vậy, anh đây đẹp trai lắm hả?”

Toàn bộ công ty trừ Hường Viên ra đều biết Ứng Nhân Nhân đang dụ dỗ Lý Trì, dẫu Lâm Khanh Khanh sớm biết tên Lý Trì này chắc chắn không nắm được.

Chuyện này, Cao Lãnh cũng nghĩ như Lâm Khanh Khanh, anh không có ý kiến gì với Ứng Nhân Nhân cả, thực ra đàn ông nhìn phụ nữ chỉ có hai tiêu chuẩn, là nữ hán tử hay không phải nữ hán tử. Ứng Nhân Nhân là hồ ly tinh trong số cánh phụ nữ, cũng chỉ có hai tên kỹ thuật là lão đại và Vuur Trí mới có thể không ‘rung rinh’.

Lý Trì thất thủ chỉ là chuyện sớm muộn.

Nên nhân lúc Lý Trì đi ngang qua người anh, Cao Lãnh bèn đẩy cánh tay Lý Trì, nói với ý sâu xa: “Ôi chao, công tử Lý của chúng ta muốn kết thúc cuộc sống làm bạn với tay phải rồi hả?”

Lý Trì ra đến cửa thang máy rồi còn quay lại đánh Cao Lãnh một trận, trong tay Cao Lãnh là túi to túi nhỏ đủ thứ quà đem về từ Đại Tây Bắc, tự dưng bị đánh lén, không cam lòng vùi vào trong góc thang máy phát tín hiệu cầu cứu: “Anh Lý anh Lý, bỏ đi.”

Lúc này Lý Trì mới buông tay.

Ứng Nhân Nhân đứng ở cửa cười khanh khách, nhìn hai anh em làm ầm ĩ, tươi cười vờ lên giọng mắng: “Lý Trì, anh đừng ức hiếp Cao Lãnh chứ!” Trông quan hệ của bọn họ như thể còn thân hơn cả so với hai cô gái ở cùng phòng đang đứng đây.

Lâm Khanh Khanh có cảm giác bị gạt ra rìa.

Cao Lãnh vẫn chưa biết sống chết: “Đừng thế, Nhân Nhân bảo cậu đi ức hiếp cô ấy kia.”

Lý Trì lại đánh thêm một trận nữa.

Ứng Nhân Nhân trời sinh đã có khả năng tương tác với người khác phái, rất biết làm nũng, trong công ty trừ vài chàng trai không quá thích cô ta ra thì có vẻ quan hệ với những người còn lại đều không tệ lắm. Đến kẻ ngốc cũng nhìn ra, dường như Ứng Nhân Nhân đang khoe khoang quan hệ của mình với con trai phòng kỹ thuật ở trước mặt Hường Viên.

Lâm Khanh Khanh liếc nhìn Hường Viên, nhưng từ đầu tới cuối cô chỉ nhấn nút giữ thang máy cho Lý Trì, không để nó đóng lại.

Cùng là con gái vừa đẹp vừa có ưu thế, nhưng chơi với Hường Viên dễ chịu hơn Ứng Nhân Nhân nhiều. Gia giáo của Hường Viên rất tốt, trên người cô có vẻ nho nhã điềm đạm của đại gia khuê tú, mỗi lần trêu đùa lại thoải mái, đi dóm hóm hình không hề nhần nhó.

Đội Lý Trì đi ra, cửa thang máy khép lại lần nữa.

Đột nhiên Lâm Khanh Khanh hỏi Cao Lãnh: “Anh và Ứng Nhân Nhân có quan hệ tốt lắm à?”

Cao Lãnh xách đồ đứng thẳng, liếc cô nàng: “Cũng bình thường, sao à?”

“Không sao cả, chỉ cảm thấy hình như các anh đều rất thích Ứng Nhân Nhân.”

Cao Lãnh mỉm cười, không tìm không phải nói: “Con trai và con gái chỉ có hai quan hệ, hoặc là lên giường hoặc là xuống giường. Con gái không thể lên giường thì chỉ có thể xuống giường, đối với anh mà nói em với cô ấy không khác gì nhau hết.”

“...”

“Không phải chứ, em đồ mặt dày hả? Lâm Khanh Khanh, em chưa hẹn hò sao?”

Hương Viên báo cáo kết thúc kỳ xong với Lý Vinh Tiêu rồi xuống lầu quay về phòng kỹ thuật, lại phát hiện toàn bộ văn phòng trống trơn không có lấy một người. Cửa phòng họp để mở, cửa sổ không đóng, gió lùa qua khe cửa tràn vào thổi bay tấm rèm cửa sổ màu ngà đến bảng viết chữ bên cạnh, từng đợt gió lạnh ừ ừ kéo đến.

Trên bàn họp rác chất thành núi, thứ gì cũng có, không khí ngột ngạt.

Mì gói ăn được nửa còn đẩy nắp lại, ly trà nằm lộn xộn ngã nghiêng, vụn bánh mì rơi rải lung tung, có cả băng vệ mạch bị tháo gỡ còn nửa cùng hai chiếc laptop vẫn đang bật, ồ, còn cả một đôi tất không biết đã mặc mấy tuần rồi, cứng tới nỗi dựng thẳng trên bàn.

Cô muốn biết rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Cao Lãnh cũng không lạ lùng gì, bình thần tìm ra lý do của mình giữa “đống rác”, hùng hổ đi rửa ly: “Mẹ kiếp, Thi Thiên Hữu lại lấy ly của mình rồi! Rốt cuộc cậu ta có thể nghiêm túc tự mình rửa ly đi được không vậy.” Nói rồi, trước khi đi rửa ly, anh ta còn nhắc nhở Hương Viên một câu: “Sau này chị nhớ giấu ly của mình kỹ vào, Thi Thiên Hữu không quản là nam hay nữ đâu, của ai cậu ta cũng uống cả, tới ly của Lâm Khanh Khanh cũng không thể may mắn tránh được.”

“Vì sao anh ta phải uống ly của người khác?”

“Vì mỗi ngày cậu ta đều uống Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch chứ không uống nước, lại không thường xuyên rửa ly, lần nào cũng ngâm ly trà hoa cúc, một tuần sau mọc cả nấm luôn, cậu ta cảm thấy rửa cũng không sạch bên dưới khoang lấy luôn ly của người khác. Vì người khác sẽ rửa ly.”

“Còn Từ Yến Thời thì sao?”

Cao Lãnh khai báo tuốt tuột: “Cậu ta không dám uống ly của lão đại, vì sau khi lão đại đánh cậu ta một trận te tua thì sẽ bắt cậu ta làm thêm giờ, để cậu ta chịu đủ hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần, đầu phải ai cũng ức hiếp được kẻ cục súc như lão đại, đáng sợ lắm.”

“Từ Yến Thời hay bắt nạt các anh lắm à?”

“Cũng không thể nói vậy được, thực ra lão đại không thường xuyên quản bọn này lắm, mấy năm nay cậu ấy hay gặp rắc rối, chỉ tiêu công ty cứ giảm từ năm này qua năm khác, tổng công ty lại không coi trọng cậu ấy, dù bên Trần San vẫn có giới thiệu cậu ấy, nhưng mấy năm qua luôn bị đám có quan hệ nhanh chân xí trước. Kỳ thật trước kia cậu ấy cũng có thể đến phòng thí nghiệm nghiên cứu ở Bắc Kinh rồi, nhưng chị cũng biết đấy, xí nghiệp kiểu này rất quan tâm đến mạng giao thiệp. Sau khi bị đá kích mấy lần, hai năm qua lão đại không quản lý gì nhiều nữa. Trần San tìm cậu ấy nói rất nhiều lần, nhưng hề cứ từ tổng công ty về là tâm trạng lão đại lại không tốt, cực kỳ nóng tính. Cộng thêm hai năm này, em trai cậu ấy – chính là thằng bé cô gặp trong xe lần trước đây – đang mắc một căn bệnh kỳ quái. Cụ thể tôi cũng không nói được, nhưng thằng bé bị sốt liên tục, tóm lại là chi rất nhiều tiền. Đợt mấy năm này lão đại rất thiếu tiền, hơn nữa cậu ấy còn tự gò bó, nếu so với bọn tôi thì cậu ấy chính là một Bò Sát sống vô dục vô cầu. Đứng thấy cậu ấy lạnh lùng với em trai, thời gian trước còn suýt nữa đi vay nặng lãi rồi đấy.”

“Cần bao nhiêu tiền vậy?”

Cao Lãnh nhún vai: “Chữa bệnh mà, đâu có con số cụ thể được, không chắc chắn được.”

Hương Viên gạt đầu: “Thế mọi người đi đâu rồi?”

Cao Lãnh rót nước cho mình, vừa uống vừa đảo mắt nhìn quanh tìm Lâm Khanh Khanh: “Phát tiền thường cuối năm, thời gian sung sướng nhất một năm là đấy. Buổi tối chị có bận gì không, lão đại dặn chúng ta nghỉ phép xong thì đi cùng.”

Đang nói thì Lâm Khanh Khanh quay lại, Cao Lãnh liền đặt ly nước xuống, cầm áo khoác đứng lên, “Đi thôi, bọn họ đang đợi đấy.”

Không đợi hai người đuổi theo, anh ta đã dẫn đầu đi vào thang máy trước.

Im lặng đứng một lúc, đợi cửa thang máy từ từ đóng lại, Cao Lãnh chợt nhớ ra chuyện gì đó, vừa mặc áo khoác vào vừa thuận miệng hỏi: “Đứng rồi chị Viên, vừa rồi tôi chia quà cho bọn họ thì thấy thiếu một món, chị biết quà của lão đại để ở đâu không? Tôi tìm nửa buổi cũng không thấy đâu, không phải rơi trên taxi rồi chứ?”

Hương Viên ngẩng đầu nhìn con số trên bảng đèn led thang máy, lơ đãng đáp: “Ồ, chắc rơi trên taxi rồi.”

Động tác mặc áo của Cao Lãnh đột nhiên khựng lại như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt ba nét đen nhảy xổ xuống trán, “Biết làm sao bây giờ? Không thể cả phòng có quà mà lão đại không có được, tội lắm.”

“Đợi lát nữa xuống lầu mua hai cây kẹo mút cho anh ta là được rồi.”

Cao Lãnh xù lông: “Không phải trước kia lão đại dắc tội gì với chị đấy chứ? Nên chị mới dỗi xử với cậu ấy như vậy? Chị sẽ hối hận cho xem! Vừa nãy Vụ Trí có nói với tôi, tối nay lão đại định đón gió tây tràn chúng ta, đích thân xuống bếp đấy! Cũng nhiều năm rồi tôi chưa ăn cơm cậu ấy nấu lại.”

“Là vì tiết kiệm tiền chứ gì.”

Hương Viên đảo mắt, biết tông rồi nha.

Một người đàn ông thiếu tiền như vậy, sống qua ngày không khác gì người giới Phật, tự mình xuống bếp nấu cơm cho bọn họ, ngoài vì tiết kiệm tiền thì còn có thể là gì nữa?

—

**Qin: giải thích một chút, sau khi đi hoạt động về thì Cao Lãnh cũng đã thay đổi cái nhìn với Hương Viên, gọi cô ấy là chị Viên nên từ đoạn này thay đổi cách xưng hô chứ không phải trước đó không đồng nhất, vì vốn dĩ Cao Lãnh và Hương Viên bằng tuổi nhau.*

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thành phố vừa mới lên đèn, hai bên đường cảnh đêm ồn ào náo nhiệt. Đèn cô xếp thành hàng tỏa ra ánh sáng mờ mờ, chiếu rọi con đường rộng thênh thang, hắt xuống đất những ánh tia yên tĩnh loang lổ. Một tòa cao ốc cách đó không xa đứng thẳng trong màn đêm, cả thành phố khoác lên mình sắc màu sặc sỡ nhưng lại đầy khoan thai êm đềm.

Cao Lãnh đứng dưới lầu gọi xe đưa đón, điểm đến là nhà trọ của Từ Yến Thời.

Hương Viên ngồi trên ghế phụ, len lén liếc nhìn điện thoại của tài xế đặt trên giá đỡ, hình như cũng giống nhà cô nằm ở hướng Nam – Bắc, cảm giác như ở tận cuối của thế giới. Cô gãi chớp mũi, không ngờ sau nhiều năm lại đến nhà anh bằng cách này, tâm trạng có phần phức tạp.

Cô không biết lát nữa phải chào hỏi Từ Yến Thời thế nào, người ta không trả lời tin nhắn của cô mà cô còn chạy đến nhà người ta ăn chùa, thà cô không nhắn thêm câu “tôi hết thích anh từ lâu rồi” còn đỡ, nhưng nhắn rồi thì lại có vẻ giấu đầu lòi đuôi. Mặc dù cô nói nghiêm túc, có điều điện thoại từ đầu đến cuối vẫn cứ im lìm, Hương Viên có cảm giác như thể dù bị người ta bóp cổ vẫn không gãy gục được, tâm trạng phiền não mà lại không làm được gì. Hơn nữa hôm nay mới từ sa mạc về, cô chưa tắm rửa đã đem theo cát bụi chạy đến nhà người ta, cũng không hay ho gì cho lắm.

Vậy nên khi xe đi được nửa đường, rẽ vào một con đường mòn, đèn đường thấp hơn ban nãy nhưng lại sáng hơn, người qua đường cũng đông hơn, vội vã rào bước, thì Hương Viên hạ quyết tâm tìm một cái cốc, do dự quay đầu lại nói với Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh: “Tôi chợt nhớ ra, buổi tối còn hẹn với một người bạn. . . Hơn nữa, tôi cũng không có tiền thưởng cuối năm, cũng không có gì vui để ăn mừng.”

Lý do nghe rất thừa thãi.

Trong gương chiếu hậu, Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh đưa mắt nhìn nhau. Nào ngờ Lâm Khanh Khanh cũng do dự nhìn Cao Lãnh: “Nếu tổ trưởng Hương không đi thì em cũng không đi, toàn là con trai cả, em đi cũng không có nghĩa lý gì.”

“Đừng mà! Không phải vừa rồi vẫn còn bình thường sao!” Cao Lãnh sốt ruột, bất chợt linh quang lóe lên, xòe năm ngón tay ra với Hương Viên, “Thế này đi, tôi chia chị năm tờ, thưởng cuối năm mà, quan trọng là ở việc tham gia.”

Hương Viên mỉm cười, “Có chuyện thật mà.”

Cao Lãnh cắn răng, rút kinh nghiệm xương máu: “Hai mươi, không thể nhiều hơn được nữa.”

Hương Viên và tài xế đang bàn nhau tìm chỗ đậu ở giao lộ trước mặt, lúc này điện thoại Cao Lãnh vang lên, anh ta lập tức nghe máy như bắt được cọng rom cứu mạng.

“Đến chỗ nào rồi?” Ở đầu dây là Vu Trĩ.

Cao Lãnh: “Còn hai đèn giao thông nữa. Nhưng bây giờ có một vấn đề, tổ trưởng của tôi nói không muốn đi, Lâm Khanh Khanh nghe thế cũng tỏ vẻ không muốn đến. Làm thế nào đây?”

Sắp vượt qua giao lộ đằng trước rồi, Hương Viên chỉ im lặng lướt Wechat, thật ra thì cũng không đọc gì, chỉ giết thời gian cho đỡ chán mà thôi, đợi Cao Lãnh gọi điện thoại xong thì cô sẽ báo tài xế dừng xe.

Cao Lãnh nói chưa được bao lâu thì đưa điện thoại qua, “Lão đại nói, bảo cô nghe máy.”

Hương Viên nhìn chằm chằm cái tên “Vu Trĩ” trên màn hình mà ngẩn người, Từ Yến Thời cướp điện thoại của Vu Trĩ? Cô do dự một chút, Cao Lãnh lại không kiên nhẫn gì, “Mau lên!”

“Alo.” Cô đặt điện thoại vào bên tai.

Giọng nam trầm thấp lạnh lùng ở đầu dây truyền đến, gọi tên cô.

“Hương Viên.”

Cô khẽ ngáy ra, âm thanh rõ ràng ấy đã xua tan khí lạnh trong lòng cô một cách khó hiểu, vì đã quá lâu không gặp cũng như quá đỗi quen thuộc, nên trong chớp mắt cô gần như tưởng rằng người ở đầu dây chính là thiếu niên cao ngạo của thuở nào.

Cô cup mắt, hàng mi run run, mắt quét qua Wechat không mục đích, “Nói đi.”

Anh không lên tiếng ngay mà im lặng một lúc.

Hương Viên loáng thoáng nghe thấy có người bất thành linh hỏi ở trong điện thoại: “Cậu đi đâu đấy?”

Có vẻ anh đi đến nơi yên tĩnh hơn, Hương Viên bắt an, càng lúc càng lướt Wechat nhanh hơn, đã đến dòng thời gian của ba ngày trước rồi, đúng lúc cô không nhận được khóa màn hình, muốn hét vào điện thoại một câu “anh còn không mau nói” thì đột nhiên bên kia lại mở miệng.

“Không phải đã nói là không thích à?” Từ Yến Thời dừng lại như đang cười: “Sao nào, không dám đến hả?”

Ngực Hương Viên bỗng thất lại, câu nhạo báng này không nằm trong dự liệu của cô, vốn đã là hồ nước đục ngầu, anh lại còn đứng gần đấy ném một viên đá xuống. Cô nghĩ lúc Từ Yến Thời nhận được tin nhắn kia, có thể sẽ có đủ muôn vàn phản ứng, có khinh thường, có cười nhạo, có thờ ơ. . . Chỉ là không ngờ anh sẽ nói thẳng ra như thế.

“Anh suy nghĩ nhiều rồi,” Hương Viên quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, vừa vận nhìn thấy một quán tôm hùm ở gần đây, cô bèn bật thốt: “Tôi muốn ăn tôm hùm, Cao Lãnh nói bọn anh ăn lâu, gần đây tôi bị nóng trong người, không ăn cay được.”

“Được, không tới thật đúng không?”

Hương Viên lại xoắn xuýt, do dự một lúc rồi quay qua hỏi tài xế: “Đến đâu rồi ạ?”

Tài xế chỉ giao lộ ở đằng trước, “Rẽ ở đó là đến nơi.”

Đột nhiên cô có cảm giác mình bị gài bẫy, Từ Yến Thời gọi cuộc gọi này chỉ nhằm mục đích kéo dài thời gian. Giờ đã đến dưới lầu rồi, không lẽ bắt xe về? Cũng không hay lắm. Điện thoại trong tay Hương Viên vẫn chưa cúp, chỉ trong chớp mắt tài xế đã dừng xe ở dưới lầu, kéo phanh tay lên rồi bật đèn trần xe, trong chớp mắt buồng xe sáng lên, như thể là ánh hào quang “làm chuyện tốt không lưu danh”: “Đến nơi rồi, nhớ đánh giá năm sao nhé, cảm ơn.”

...

Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh đã xuống xe nhưng Hương Viên vẫn còn ngồi trên xe, từ xa cô nhìn thấy Từ Yến Thời cũng cầm điện thoại đứng cạnh luống hoa dưới cột đèn đường mờ vàng. Người anh vốn cao, đèn đường chiếu xuống lại càng khiến anh thêm phần lịch thiệp gọn gàng, mặc bộ quần áo thể thao màu xám trên người, trông anh có tinh thần hơn bình thường nhiều, có điều vì không mặc áo khoác nên trong dòng người qua lại ẩn nấp dày cộm như gấu, anh lại có vẻ gầy gò hơn hẳn.

Ngoại hình đúng là xuất chúng.

Hương Viên: “Thấy anh rồi.”

Lúc này Từ Yến Thời mới nhìn sang đây, Cao Lãnh lạnh tới nổi chạy bịch bịch đến chỗ lão đại của mình. Lâm Khanh Khanh từ từ đi theo sau, cứ ba bước một lại ngoái đầu xem Hương Viên có xuống xe hay không.

Cao Lãnh giang tay giang chân bỏ nhào vào lòng anh, nhưng lại bị Từ Yến Thời lạnh mặt đẩy ra. Ngay sau đó trong điện thoại truyền đến giọng của anh: “Xuống xe đi. Tôi đi mua tôm hùm.”

Giọng điệu bình bình không hề có tâm tình, không dịu dàng cũng không phải đồ người xuống xe. Không khác gì câu “chào cô” cả, ấy vậy mà lại khiến tim Hương Viên đập loạn xạ. Mà trọng điểm chính là, vẻ mặt của anh rất lạnh lùng, như thể người nói lời này không phải là người đàn ông trên mặt viết “người sống chó lại gần” đang đứng ngoài xe kia.

“Được.”

Cô tắt máy, đẩy cửa xuống xe.

Đây là một tiểu khu rất cũ, mọi công trình đều là kiểu của mấy năm trước, cách đó không xa có một công viên cũ kỹ, nhộn nhịp tụ tập các cô các dì “đã đến rất nhiều quảng trường song vẫn chưa nháy dù”... Còn cả người dắt chó đi dạo, đám trẻ nô đùa, biển người nhộn nhịp, ngay đến đèn đường cũng lộ ra sức sống.

Từ Yến Thời cùng bọn họ đi lên lầu rồi lấy áo khoác định xuống lầu mua tôm hùm. Trong phòng rất ồn ào, Cao Lãnh và Vu Trĩ cùng mấy chàng trai khác đang chơi game, tốp thi bắn PUBG, tốp thi đánh Vương Giả.

Cao Lãnh xông vào phá rối, mấy người Vu Trĩ liền ném điện thoại đi để người xuống ghế đánh một trận nên thân, đánh xong vẫn cứ có chấp tiếp tục tổ đội với anh ta.

Lâm Khanh Khanh thì ngồi xem phim hoạt hình tiếng Anh với Từ Thành Lễ, có mấy câu nghe không hiểu, ấy vậy mà Từ Thành Lễ lại nghe hiểu, cậu nhóc còn lẩm bẩm, lời thoại bộ phim này ngớ ngẩn quá, cho trẻ ba tuổi xem chứ gì. Lâm Khanh Khanh khiếp sợ ra mặt, bắt đầu nghi ngờ về nhân sinh.

Thi Thiên Hữu và Trương Tuấn thì đang nói móc về diễn viên thích nhất trong phim thần tượng: “Mũi nữ diễn viên này cao quá, có thể đi đóng Xạ Diệu được luôn đấy.”

Trương Tuấn là fan của Kim Dung mười năm, vô cùng hứng thú nghiêm túc thảo luận: “Hoàng Dung à?”

Thi Thiên Hữu giờ ngón trở lên lắc lắc, “No no no, đóng Diệu mà.”

Trương Tuấn có cảm giác Kim Dung bị sỉ nhục, cau có: “Đó là Thần Diệu Hiệp Lữ.”

Thi Thiên Hữu ồ một tiếng, cũng không thích thú gì.

Từ Yến Thời xuống lầu lái xe, anh ăn mặc rất đơn giản, quần áo thể thao màu xám cùng áo khoác lông màu trắng dài đến đầu gối, chân đi đôi giày màu trắng. Anh rào bước đi tới bãi đậu xe, gấu quần ôm chặt lấy chân, phắc nên đường cong liền mạch lại rắn chắc.

Anh thuận tiện bấm chìa khóa xe.

Đèn xe sáng lên hai cái, khóa đã mở. Anh vừa đặt tay lên cửa xe, vô tình liếc mắt vào gương chiếu hậu thì khựng lại, trong gương có một bóng người.

Từ Yến Thời không đeo kính nên phải nheo mắt một lúc mới nhận ra đó là Hương Viên. Anh thả tay xuống đứng thẳng người lên, nhưng mắt không nhìn cô mà chỉ nghiêng đầu, vẫy tay với cô gái đứng chếch ở phía sau.

Hương Viên nhét tay vào áo lông vũ, đi đến trước mặt anh.

Từ Yến Thời để mở áo khoác, một tay cầm chìa khóa xe một tay nhét vào túi quần, cúi đầu nhìn cô: “Tìm tôi à?”

Hương Viên nhìn quanh bốn phía chứ không nhìn anh, thân thiện nói: “Thật ra thì, anh cũng không cần đi mua đâu... Rắc rối quá, tôi ăn lẩu là được rồi.”

Từ Yến Thời ồ lên, thả lỏng người dựa vào xe, liếc nhìn cô: “Nghĩa là, tôm hùm chỉ là cái cớ để không đến?”

Hương Viên cắn răng, chi hận không thể đập chết chính mình, cô đúng là bê đá đập chân mình mà.

“Cũng... không phải.”

Anh dứt khoát dựa cả người vào xe, đổi sang hai tay khoanh trước ngực, đáng vẻ trông rất uể oải, tiếp tục thờ ơ bỏ đá xuống giềng, bê đá đập chân cô: “Không phải cô đã nói chúng ta nên quên đi quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới à?”

—— Ý, cô nói lúc nào vậy, sao người này có thể đánh tráo khái niệm như vậy được.

“Lúc đó chỉ là tôi sợ anh lúng túng nên mới cho anh bạc thang thôi,” Hương Viên vừa nói vừa cúi đầu đá mũi chân, “Hơn nữa, anh cũng đâu trả lời tôi.”

“Vậy cô hy vọng tôi trả lời thế nào? Biết rồi? Ờ? Được?”

Đúng thật, hình như trả lời kiểu gì cũng không hợp cho lắm. Dù trả lời tin nhắn ấy như thế nào thì cũng có vẻ kỳ quái. Bởi mới nói đầu óc cô đúng là chấp mạch rồi, đáng lẽ không nên gửi đi như thế, hại quan hệ giữa hai người vốn đã lúng túng nay càng lúng túng hơn.

“Là lỗi của tôi hả?” Cô tự động chịu trách nhiệm.

Từ Yến Thời luôn có bản lĩnh dù có là lỗi của mình thì vẫn quẳng sang người khác được, lừa người kia xoay quanh một vòng mà không nhận ra.

“Không biết.” Từ Yến Thời đưa mắt nhìn đi nơi khác, đứng thẳng người lên, tay đặt lên chốt cửa lần nữa, cúi đầu hỏi cô: “Còn ăn tôm hùm không?”

“Ăn.”

Từ Yến Thời nhếch mép, mở cửa xe bước lên ghế lái, Hương Viên nhanh tay nhanh mắt đi vòng qua đầu xe rồi chui tọt lên ghế phụ, thắt dây an toàn khéo léo ngồi thẳng, cười híp mắt nhìn anh: “Đi chung nha.”

...

Bên trong xe bài trí rất đơn giản, xe kiểu phổ thông, có thể nhận ra đúng là không có tiền mấy.

Từ Yến Thời lái xe rất quy củ, không nghe điện thoại cũng không nghịch điện thoại, chỉ có vẻ hơi biếng nhác tựa vào chỗ ngồi, một tay chống lên cửa xe một tay điều khiển vô lăng, ngay đến dừng xe cũng dùng một tay đánh vô lăng, là tài xế chuyên nghiệp điển hình.

Hai người mua tôm xong thì đi siêu thị một chuyến, Hường Viên hỏi anh có cần mua gì không.

Anh không đáp, Hường Viên đứng ở cửa chờ, bất chợt khoe mắt liếc thấy hũ kẹo mút cắm thành hình bông hoa ở trên quầy, cô do dự một lát, thấy anh còn chưa ra thì ngay lập tức rút ra hai cây rồi nhét vào trong túi.

Nhân viên tưởng cô trộm đồ, suýt nữa đã chạy ra bắt quả tang. Hường Viên lập tức rút điện thoại ra trả tiền, miệng còn khuyên: “Trà đây trà đây.”

Cô nhân viên trợn ngược mắt quét mã QR.

Trên đường về, hai người đứng đợi đèn đỏ, Cao Lãnh gọi điện thúc giục, Từ Yến Thời ưỡn oai ngồi dựa vào ghế, chỉ liếc mắt mà không nghe máy.

“Sao không nghe máy?”

Anh xách cổ áo khoác, lần nữa cảm vô lăng, ngón trỏ gõ lên như có như không, nhìn gương chiếu hậu đáp: “Sắp đến rồi.” Giọng hơi khàn, nói xong anh lập tức hắng giọng.

Kết quả khi xe vừa vượt qua đèn giao thông, Cao Lãnh lại gọi điện đến lần nữa.

Hường Viên trực tiếp cầm điện thoại ở trên hộp tỳ tay lên, nghiêng người đưa tai nghe đến bên tai anh, ép anh nghe máy.

“Mệt quá.”

Từ Yến Thời không nhìn cô, tầm mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, chẳng qua ngón trỏ trên vô lăng đã dừng lại, “à lô” đáp.

Đúng lúc này ngón tay Hường Viên chạm vào tai anh, nó cũng lạnh như con người anh vậy. Đầu ngón tay vừa chạm đến thì thần kinh chợt căng ra, toàn bộ lỗ chân lông trên người cô đều run run như bị điện giật, e là đến máu của người đàn ông này cũng lạnh nổi.

Nhưng dần dần, tai anh lại nóng lên, nóng lan sang cả tay Hường Viên, trong buồng xe chật hẹp chẳng biết sao lại có luồng gió ấm, thần kinh căng thẳng được thoải mái ra, tiếng nói chuyện như có như không của anh quanh quẩn bên tai cô, còn ngọt hơn cả khi có lông chim phe phẩy.

Hình như Cao Lãnh hỏi cô đang ở đâu.

Từ Yến Thời vừa nghe điện thoại, vừa lơ đãng đánh vô lăng, xe rẽ vào con đường mòn thừa thớt, rất không kiên nhẫn đáp: “Đang đi với tôi, cúp máy đây.”

Sau đó cúp thật.

Hường Viên đặt điện thoại vào lại hộp tỳ tay, hỏi ra câu cô luôn muốn hỏi: “Sao anh lại đến công ty này?”

“Cơ duyên trùng hợp.”

“...”

Rẽ qua mấy ngã tư, phong cảnh trước mắt dần quen thuộc.

Hường Viên nghỉ ngơi nhìn anh, “Tôi nghe Cao Lãnh nói, hình như anh ở bên này không được thuận lợi cho lắm... Có từng nghĩ đến chuyển chuyển công ty không? Tôi có thể... tìm người giới thiệu giúp anh.”

Từ Yến Thời dừng xe, tắt máy rút chìa khóa, cuối cùng nghiêng đầu, nhìn cô với ánh mắt phức tạp, như thể trào phúng lại như tự giễu: “Không cần.”

Nói rồi anh cời dây an toàn ra bước xuống xe, Hường Viên vẫn ngồi trên xe một lúc, cảm thấy mình nói sai rồi, mới này lỡ nhất thời miệng mồm lâu lâu, biết rõ anh bị đám người có quan hệ chèn ép mà vẫn ở trước mặt anh nói ra câu này, như thế sẽ càng khiến anh nản chí hơn chăng?

Sao cứ hễ đụng phải Từ Yến Thời là cô khinh suất vậy chứ!

Cô vội vã xuống xe đuổi theo, Từ Yến Thời nghe thấy tiếng đóng cửa thì lập tức khóa xe lại, sai bước đi đến khu nhà mình.

Cô chạy bình bịch đuổi theo, trước lúc vào cửa, cánh tay mảnh khảnh đề lên cửa sắt cũ nát nặng nề, chặn người lại, cười đùa gọi tên anh: “Từ Yến Thời?”

Người đàn ông mặt lạnh cúi đầu nhìn cô.

Hường Viên lôi hai cây kẹo mút mới mua ở trong siêu thị ra: “Anh xem tôi đem gì về cho anh từ Đại Tây Bắc nè?!”

Từ Yến Thời như đang xem trò hề, lộ ra vẻ mặt chưa từng thấy kẹo mút bao giờ, vô cùng phối hợp mà nhướn mày, vẻ mặt như muốn nói —— mua được thứ này ở Đại Tây Bắc, thế chẳng lẽ sản vật trên mặt trăng đều bị cô đem về sao?

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hường Viên đang vắt hết óc suy nghĩ thì cánh cửa sắt sau lưng kêu cái *ket* rồi nặng nề đóng lại. Ngay sau đó, đèn cảm ứng vụt tắt theo tiếng động. Bốn phía chìm vào màn đêm, chỉ có ngọn đèn cũ kỹ là vẫn sáng mờ mờ, hắt lên mặt anh làm đường nét trở nên mơ hồ không rõ, đôi mắt kia lại sáng rực như trăng khuyết sau lưng.

Chợt Hường Viên nhận ra, thật ra anh điều biết hết, chỉ là nhất thời không biết phải nói dối thế nào.

Đúng lúc này, bất chợt sau lưng vang lên giọng nữ lạnh lùng: “Từ Yến Thời?”

Cả hai đồng thời sững sốt, Từ Yến Thời ngoái đầu lại, Hường Viên cũng ló đầu ra nhìn theo. Chỉ thấy đứng trên bậc thềm ở khu nhà là một người phụ nữ thân hình chữ “S”, tóc vuốt sang một bên,

nặng áo len ôm sát trễ cổ cũng vậy bó sát. Áo khoác lỏng cườm vắt trên tay, trông như mới bước từ trên xe xuống, đầu có vẻ đi đường vất vả song vẫn không che lấp được khí chất.

Hương Viên chưa kịp có ấy bao giờ, tưởng là người ở khu này, kết quả cô gái kia lại gỗ giầy cao gót đi tới trước mặt hai người, không có ý tốt quét mắt nhìn Hương Viên, trong ánh mắt ngà ngón “tốt bụng” nhắc nhở: “Em gái này, tôi nói cho em biết, người đàn ông này đã ly hôn rồi. Còn nuôi một đứa con bảy tám tuổi, đã sắp ba mươi rồi mà vẫn còn ở khu nhà nát này. Thật, anh ta không có tiền đâu, nếu em có ý với anh ta thì thả đi tìm cậu Lý gác cửa còn hơn, người ta còn có hai căn nhà ở trong thành phố đấy.”

“...”

Hương Viên bối rối, cái quái gì vậy? Từ Yến Thời ly hôn rồi? Con bảy tám tuổi? Không phải là nói Từ Thành Lễ đấy chứ?

Cô đang định nói lại, không phải đó là em trai anh ta sao? Thì bất chợt trong quả đầu hình trái dưa này lên một suy nghĩ to gan, cũng không phải có người cho con trai đóng giả làm em trai, vì như vậy dễ tìm được người mới.

Hương Viên nửa tin nửa ngờ quét mắt nhìn Từ Yến Thời, có phần thông cảm lại có chút khó chịu không nói ra được, một người tốt như thế, sao nói ly hôn là ly hôn chứ?

Kết quả là Từ Yến Thời lạnh lùng lườm cô, “Cô bị ngốc à?”

Hớ?

“Trần Thư, phó giám đốc phòng thiết bị điện tử*.”

*(*Từ gốc là 前装 để chỉ những thiết bị điện tử trên xe hơi được sản xuất cùng lúc với xe.)*

Từ Yến Thời giới thiệu rất đơn giản, lại hắt càm với Hương Viên, nói với Trần Thư: “Hương Viên.”

Đến cả phòng nào cũng không giới thiệu. Nhưng rõ ràng là Trần Thư biết cô, thoải mái đưa tay ra mỉm cười: “Thì ra là cô, thời gian trước tôi đang công tác ở Bắc Kinh, hôm nay vừa mới về. Tôi nghe bọn họ nhắc đến cô rồi, cô gái ghê gớm quá nha, mới đến mà đã thu phục đám đàn ông này biết vàng lời rồi.”

“Cũng bình thường.” Hương Viên rất khiêm tốn đưa tay ra, hai người cao bằng nhau, chẳng qua vì Trần Thư đi giày cao gót nên trông cao hơn Hương Viên một chút, song khí chất của Hương Viên không hề kém cạnh tí nào, cô cười đáp: “Chị cũng rất đẹp.”

Ba người cùng đi lên lầu.

Trần Thư và Từ Yến Thời đi đằng trước, Hương Viên đi theo sau nghe bọn họ nói chuyện. Thái độ của Từ Yến Thời với Trần Thư không có vẻ lạnh lùng xa cách, dường như cả hai rất thân quen.

Tiếng giày cao gót cộp cộp của Trần Thư trở nên thanh thúy trong hành lang dài đằng đẵng, bọn họ liên thiên về những việc vặt trong cuộc sống mà cô chưa từng nghe qua: “Cuối năm căn hộ ở bên vành đai sẽ khánh thành, có thang máy, tôi có người quen đây, có muốn nhờ người giúp cậu tìm quan hệ để nhận được giá nội bộ không?”

“Để sau hãy nói.” Từ Yến Thời dứt một tay vào túi rồi đi lên lầu.

Cũng là cùng nhờ cậy quan hệ, nhưng vì sao đến lượt cô lại như giẫm mìn vậy, Từ Yến Thời anh là chó há?

Trần Thư gật đầu đi theo sau, “Sao, còn muốn về Bắc Kinh nữa không? Có điều tôi nghe ngóng giúp cậu rồi, ý bên Trần San, chậm nhất là sang năm chắc chắn sẽ đưa cậu về, hơn nữa, tôi nghe nói bên tổng công ty cũng có ý vậy, bên này không chống nổi qua cuối năm sau đâu. Đóng cửa một chi nhánh, nhất định Trần San có lý do đưa cậu về, nhưng cá nhân tôi cảm thấy, dù cậu có đến tổng công ty thật thì cũng không khá hơn bây giờ bao nhiêu. Tôi nghe phong thanh...”

Nói đến đây, Từ Yến Thời liếc nhìn cô ta, bỗng quan tâm hỏi: “Cô có khát không?”

Hương Viên đi theo sau oán thầm trong bụng, sao anh không hỏi tôi có khát không há?

Nhưng Trần Thư hiểu được, Từ Yến Thời có vẻ đang cảnh cáo cô không được nói nhiều trước mặt Hương Viên, đầu gì người ta cũng là người mới vào công ty đang muốn chăm chỉ làm việc.

Trần Thư ho khan, “Có hơi khát thật, thôi, lên rồi nói sau.”

Kết quả vừa vào nơi, Hương Viên bị Cao Lãnh đột ngột nhào đến làm cho giật mình, anh ta hét một tiếng như rung lắc cả tòa nhà ——

“Vợ ơi!!!! Em đã về rồi!!!”

Hương Viên sững sốt, Từ Yến Thời xách đồ thay dép, thong thả từ sau lưng cô đi tới, như chợt nhớ ra: “À quên nói, Trần Thư là bạn gái của Cao Lãnh.”

Hương Viên rất bình thản đáp “Ờ” một tiếng, liên quan gì tới tôi.

Cao Lãnh kích động tới nỗi như chú chó lông vàng, bám dính lấy người Trần Thư sống chết không chịu buông, Trần Thư bị anh siết chặt cổ không thở nổi, lập tức đập mạnh vào trán anh: “Anh muốn siết chết em để thay người mới đúng không? Từ lâu em đã biết anh có ý đồ với Ứng Nhân Nhân rồi!”

Cao Lãnh âm ức dẫu môi nhìn cô: “Mẹ kiếp, em là quý há? Anh mà thích Ứng Nhân Nhân thì anh sẽ bị thiên lôi đánh! Hơn nữa tối nay Ứng Nhân Nhân và Lý Trì đi thuê phòng rồi... Sao anh có thể nhặt đồ ăn thừa của Lý Trì được?”

“Cũng không phải anh chưa nhặt đồ ăn thừa của người khác.” Trần Thư đảo mắt, “Vậy nữ thần Ashers của anh đâu?”

Cao Lãnh: “Ashers là con chó.”

Hương Viên:??? Đàn ông quả nhiên là đồ dễ thay đổi.

Trần Thư không để ý đến anh, hí hóp mắt hỏi: “Lý Trì và Ứng Nhân Nhân đi thuê phòng thật à?”

“Chứ còn gì nữa, có thể buổi họp mặt tối nay thiếu cậu ta đấy, bọn anh nói lão đại đích thân xuống bếp nhưng cậu ta vẫn kiên quyết không đến.”

“Xem ra em bỏ lỡ nhiều kịch hay rồi.” Trần Thư vừa dứt lời thì trông thấy Vu Trĩ cùng mấy đồng nghiệp ra ban công hút thuốc đi vào, mấy người họ thấy cô về thì cũng hưng phấn hẳn lên, cảm điện thoại xếp một hàng ngay ngắn trên sofa, mấy đôi mắt loé lên ánh sáng khát vọng đồng loạt nhìn Trần Thư, “Chị Thư đến làm một ván Vương Giả đi.”

Trần Thư có có thứ hạng rất cao trong Vương Giả, là Vương Giả tám mươi sao, trong phòng kỹ thuật ngoài Vu Trĩ ra thì cũng chỉ có Lý Trì mới miễn cưỡng phân cao thấp được với cô, thao tác thuần thục tới nỗi nghiền ép được cả đám nam kỹ thuật.

Từ Yến Thời thì không biết, vì cần bản anh không chơi.

Cao Lãnh là một người chơi rất dõ, trước đây có hứng thú với Trần Thư cũng là vì phát hiện cô chơi Vương Giả rất giỏi, sau khi bị ngược năm trăm lần thì cuối cùng cũng cúi đầu xưng thần.

Trần Thư cũng đang rảnh rỗi nên OK ngay, lại buột miệng hỏi Hường Viên: “Em có đánh không?”

Hường Viên đáp ừm, “Lâu rồi chưa chơi.”

Trần Thư lộ vẻ ngạc nhiên, “Vậy rốt cuộc là có chơi không?”

“Không chơi, mọi người chơi đi, tôi xoá trò đó lâu lắm rồi.”

Trần Thư gật đầu. Thật ra mấy người Vu Trĩ đã mời một lần trước đó rồi, nhưng Hường Viên đã từ chối, bởi vì nick lớn nick nhỏ của cô người khác đều biết, nếu đăng nhập nick Ashers vào thì đoán chừng dọa bọn họ mất.

Mấy người Cao Lãnh cảm thấy có lẽ kỹ thuật của Hường Viên rất kém, nếu không đã không từ chối chơi chung rồi. Cao Lãnh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, hải lòng nhìn toạ độ Trần Thư di chuyển, lại vừa cảm động an ủi Hường Viên đôi câu: “Thật ra thì chị Viên này, đánh không được cũng không sao đâu, chơi game mọi người vui vẻ là chính mà, đúng không?”

Mọi người: “Cút!”

Nửa tiếng sau, com dọn lên bàn.

Đám Vu Trĩ tắt điện thoại, chưa thoả mãn đi về phía bàn ăn, kêu Trần Thư đợi lát nữa com nước xong xuôi thì chơi tiếp. Trần Thư cười đáp được rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

Tất cả mọi người đồng loạt: “Mẹ nó, ai chọn tôm hùm đấy?”

Cao Lãnh biết nhưng anh ta không dám nói ra, hơn nữa trong số tất cả mọi người, cũng chỉ mình anh ta biết được lão đại và Hường Viên từng là bạn học, anh sợ lão đại đánh anh nên chỉ im lặng ngồi xuống, và mấy thìa com vào miệng.

Hường Viên run run giơ tay lên, “Tôi... gọi đấy.”

Tất cả đều lộ ra vẻ mặt cũng không ngoài suy đoán nhưng lại cảm thấy mới mẻ.

Vu Trĩ trung ra nét mặt nghiêm túc mà trước đó chưa từng có: “Có thể hiểu. Mặc dù xưa giờ lão đại chưa từng mua đồ trái mùa.”

“Vì sao?”

Vu Trĩ đáp: “Để tôi phổ cập kiến thức cho cô biết, người bình thường cũng không mua thực phẩm trái mùa đâu vì phần lớn đều là thức ăn nuôi cả, là dạng sinh trưởng giả tự nhiên, chúng ta hẳn phải ăn nhiều rau theo mùa mới đúng, như thế mới tốt cho cơ thể. Để thúc đẩy việc bán thực phẩm, cô không biết đám gian thương bắt lương kia phun bao nhiêu thuốc trừ sâu vào thực phẩm trái mùa đâu. Dĩ nhiên, tôi cảm thấy lão đại không mua chủ yếu là vì nó đắt.”

Thi Thiên Hữu thờ dài, lựa thom trong bát ra: “Thực ra mỗi một loại đồ ăn đâu cần để ý đến trái mùa hay không, cứ là đồ ăn thì chúng ta đều phải tôn trọng. Nhưng cái món như thom đây, cả đời này cũng đừng hòng có được tôn trọng của tôi.”

Trong lúc nói chuyện thì lâu cũng đã sôi, nước lẩu sôi ùng ục khói lượn lờ bốc lên.

Kết quả trong căn phòng ngập tràn hơi nước, Hường Viên trông thấy Từ Yến Thời cầm một chai nhỏ đi ra khỏi phòng bếp.

Anh coi áo lông vũ ra, không kéo khóa áo thể thao, bên trong là áo sơ mi màu trắng, nhìn qua rất nhẹ nhàng thoải mái. Lúc đi qua người Thi Thiên Hữu, anh đập tay xuống gáy anh ta, bỏ lại một câu: “Không sao, cậu đã làm được một nửa rồi.”

Vừa dứt lời lập tức đặt đồ trong tay xuống trước mặt cô.

Hường Viên nhìn chăm chăm mới thấy rõ, là chai sốt Hoisin* đã mở, còn lại loại cô thường hay ăn.

*(*Sốt Hoisin là loại sốt sánh đặc, có màu tối sẫm, có vị mặn và ngọt, thường dùng trong ẩm thực Trung Hoa. Thành phần chủ yếu của sốt là đậu nành, ớt, tỏi.)*

Vậy là ban nãy anh vào siêu thị để mua thứ này sao?

Vu Trĩ ném đĩa, “Tôm hùm, sốt Hoisin... Được lắm”

Từ Yến Thời lại trở ra khỏi phòng bếp, cầm theo bát đĩa của mình. Quanh bàn đã đầy người, Vu Trĩ đang định đổi chỗ cho anh thì anh đã trực tiếp kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó nghiêng người cầm lấy chai tương ớt ở trước mặt Cao Lãnh.

Vu Trĩ bình tĩnh quay lại, “Được, lại khoe chân dài nữa rồi.”

Được lắm, tôi cứ già vờ như không biết cậu đang trêu vậy.

Lúc Hường Viên vươn đầu về phía tôm hùm, bỗng Vu Trĩ nói với cô: “Cho dù nói thế nào, thì chúng tôi rất hoan nghênh cô gia nhập, dù sau khi cô đến lão đại có vẻ điên điên tàng tàng, nhưng chúng tôi cũng không ngại để cô khiến cậu ấy điên thêm đâu.” Nói tới đây, Vu Trĩ đưa mắt nhìn các anh em khác, “Mà kể ra hình như chúng ta cũng chưa thấy anh ấy hẹn hò yêu đương lần nào, cho nên, rất mong đợi không biết anh ấy mang bạn gái mình thế nào.”

Hường Viên: “Vu Trĩ, anh hiểu lắm rồi... Tôi với lão đại của các anh...”

Từ Yến Thời vừa và hai đĩa com thì chợt ngừng đầu lên, đĩa cầm trong bát, lạnh lùng nói: “Tôi và Hường Viên là bạn học cấp ba, không phải có quan hệ lung tung như các cậu nghĩ, cho nên ngâm mồm vào ăn com cho tôi.”

Vu Trĩ lập tức bung bát lên, vùi đầu càn quét như hổ đói: “Được, coi như tôi chưa nói gì.”

Thi Thiên Hữu cũng giơ bát lên, gấp thật bò nhúng vào nồi lẩu: “Hèn gì tôi thấy hai người không có vẻ gì là mới quen, thì ra là bạn học cấp ba, khó trách lão đại mắng Ứng Nhân Nhân trong nhóm giúp cô.”

Hường Viên dừng đĩa, mặt mù mờ: “Mắng Ứng Nhân Nhân?”

Mọi người ngạc nhiên cùng đặt bát xuống kêu cái *cộp*.

“Cô không biết hả?”

“Không biết, tôi chưa vào nhóm mà.”

“Cao Lãnh và Lâm Khanh Khanh thì sao? Hai người họ có trong nhóm mà.”

Cao Lãnh: “Ai rảnh đâu mà vào nhóm đọc tin nhắn, mấy cậu cũng không tag tôi.”

Lâm Khanh Khanh cũng cùng lý do.

Cơm nước tươm tất, Vưu Trí kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Hường Viên. Hường Viên nghe xong, cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, cũng thấy được đoạn hội thoại ấy trên điện thoại Vưu Trí, có điều cô còn có chút nghi ngờ, “Thu hồi tin nhắn gì vậy?”

Vưu Trí: “Tin nhắn chuyển 200 đồng ấy mà, có chụp màn hình đây, đảm bảo chất lượng cao không bị làm mờ.”

Gần đây tình hình kinh tế của Hường Viên eo hẹp đến mức vắt chày ra nước, cô bèn đáp “vậy không xem nữa” rồi quay đầu rời đi.

Vưu Trí không biết làm sao lắc đầu, haiz, cũng là con ma nghèo đây mà, nghèo y chang lão đại, đừng phải thêm con ma nghèo thế này thì sau này biết sống thế nào được.

Ngoài bàn công, Trần Thư mặc áo lông dựa vào lan can nhà khói ra, Từ Yến Thời cúi đầu khoanh tay dựa vào khung cửa kéo.

Hường Viên vẫn còn nhớ, rất nhiều năm về trước, cô và Từ Yến Thời cũng có quan hệ như vậy. Trong số anh em của Phong Tuấn thì anh là người khó nói chuyện nhất, với ai anh cũng luôn một dáng vẻ lạnh như băng, nhưng có lúc Hường Viên đến tìm anh nhờ giúp, anh vẫn sẽ đồng ý, mặc dù trông khá miễn cưỡng. Lúc đó quan hệ của Từ Yến Thời và Phong Tuấn rất tốt, mọi người trong trường đều biết cả.

Hường Viên chợt nhớ đến biểu cảm của anh lúc nói đã rất lâu rồi chưa liên lạc với Phong Tuấn.

Cô không biết những năm qua anh đã gặp phải chuyện gì, cứ tưởng chỉ là anh không liên lạc với người ở lớp chín, nào ngờ đến Phong Tuấn anh cũng cắt đứt liên lạc.

Ngoài ban công có tiếng nói chuyện rầm rì truyền đến.

Trần Thư hít một hơi thuốc lá, ngẩng đầu từ từ nhà khói: “Trong tay tôi có một công ty muốn đào cậu đấy, dù không bằng được Vi Đức, là một công ty vừa khởi nghiệp. Ông chủ rất tán thưởng cậu, nhắc đến cậu với tôi rất nhiều lần, lần này tôi đi Bắc Kinh, ông ta lại tìm tôi nói chuyện một đêm, đưa ra điều kiện rất khá. Nếu có thể cậu thử cân nhắc xem sao.”

“Điều kiện gì?” Từ Yến Thời cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, trong đêm tối giọng nói trở nên lạnh lùng.

“Bảo hiểm xã hội thì khỏi cần nói rồi, chức vị tổng thanh tra kỹ thuật, lương cuối năm sáu trăm ngàn, thêm tiền hoa hồng của các hạng mục nữa, cộng cả một căn hộ ở vành đai Bắc Kinh.”

Trần Thư lại nghĩ tới gì đó, bổ sung thêm một câu: “À, nếu cậu đồng ý, con gái ông chủ cũng nói có thể gả cho cậu, để cậu đỡ đi được hai mươi năm phấn đấu.”

Câu chuyện bên lề không nằm trong chính truyện:

Hường Viên gọi điện thoại cho Lại Phi Bạch: Tiểu Bạch, một căn hộ ở vành đai 4 Bắc Kinh bao nhiêu tiền? Ngay mai mua cho em hai mươi căn. Tặng phòng kỹ thuật mỗi người một căn.

Lại Phi Bạch: Vì sao? Gần đây phòng kỹ thuật đạt được giải Nobel gì à?

Hường Viên: Không có. Anh đã từng nghe qua câu chuyện này chưa?

Câu chuyện về chàng trai trong buổi lễ tốt nghiệp, vì muốn ôm nữ thần mình thầm thương mà ôm tất cả nữ sinh trong lớp.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nhà vệ sinh nằm gần ban công, lúc Hường Viên đi vệ sinh thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ, theo bản năng cô dừng bước lại.

“Câu cuối là cô tự thêm vào đúng không?”

Đĩ nhiên Từ Yến Thời hiểu rõ Trần Thư như lòng bàn tay, anh xoay lưng về phía Hường Viên, vòng tay cúi đầu dựa vào lan can giấu cọt.

Trần Thư không đáp mà chỉ rít một hơi thuốc rồi nhà khói ra, vừa vẩy tàn vừa nói: “Cậu trở nên tự ti như vậy từ bao giờ thế? Tin tôi đi, chỉ cần cậu chịu bỏ ra một phần mười công lực như lúc trên Hường Viên để trên con gái ông chủ thì đảm bảo, dù người ta có kết hôn rồi vẫn chịu ly hôn vì cậu, đến mấy bà mấy bác cũng sẵn lòng sống lại vì cậu.”

Từ Yến Thời im lặng cúi đầu, đường nét gò má rõ ràng, lại trông có phần mất bình tĩnh.

Trần Thư dập thuốc, không nên nổi tò mò hỏi: “Hãy, hai người chỉ đơn giản làm bạn bè thôi thật à?”

“Ừ.” Anh thấp giọng đáp.

Song, Trần Thư lại chau mày ngờ vực, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người anh: “Nhưng trông cậu có vẻ khá hiểu rõ về cô ấy mà nhỉ? Tôi quen cậu cũng lâu rồi, dù con người cậu không đến nỗi là keo kiệt, có điều mùa đông này lại chạy đi mua tôm hùm cho người ta, hình như cũng khác thường rồi đấy?”

Từ Yến Thời không đáp, lúc này Cao Lãnh ngồi trong phòng khách gần cổ gọi to một tiếng “Chị Thư!”, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Trần Thư hờ hững đưa mắt nhìn sang, Hường Viên sợ hãi lùi vào nhà vệ sinh, khép hờ cửa lại.

Trần Thư đáp lại Cao Lãnh một tiếng, rồi nhìn vào khe hở cửa nhà vệ sinh như có điều suy nghĩ, sau đó mới chậm rãi thu mắt về: “Được rồi, không nói gì mấy chuyện khác, có chuyện này tôi nói trước với cậu, có thể Trần San sắp bị thuyết chuyển. Mấy năm nay hội đồng quản trị không mấy hài lòng với biểu hiện của cô ta lắm, có thể chuyển cô ta đến chi nhánh ở Thượng Hải. Nếu cô ta thật sự bị điều đi trước khi cậu chuyển về tổng công ty, thì tôi đề nghị cậu nên nghiêm túc suy nghĩ kỹ lời đề nghị ban nãy của tôi. Trần San đi rồi, cậu cũng không có lợi gì.”

Từ Yến Thời dứt tay vào túi quần, lạnh nhạt đáp: “Không cần, từ chối giữm tôi đi.”

Trần Thư không dám tin vào tai mình, cô thấp giọng nghiêm túc nói: “Cậu có biết bây giờ nhà ở vịnh dai 4 Bắc Kinh bao nhiêu tiền một căn không? Cậu có biết có bao nhiêu người dù phần đầu cả đời cũng không thể mua nổi một căn không? Cậu từ chối nhẹ nhàng đến thế sao? Rốt cuộc cậu nghĩ gì vậy?”

Từ Yến Thời không lên tiếng.

Trần Thư thờ hất ra một hơi mắt kiên nhẫn, không muốn tranh cãi nữa mà chỉ bỏ lại một câu: “Không biết Trần San cho cậu uống bùa mê thuốc lú gì nữa.”

Dứt lời, cô nàng giẫm giày cao gót ‘cộp cộp cộp’ đi vào.

Hương Viên ra khỏi nhà vệ sinh, lẳng lặng đứng nép gần tường nhìn bóng lưng người đàn ông đang dựa vào lan can kia, cuối cùng cô lấy hết dũng khí vào phòng bếp cầm hai lon bia đi ra.

Vừa bước chân ra thì Từ Yến Thời đã phát hiện, anh quay đầu nhìn cô rồi lại nhanh chóng quay đi, không có cảm xúc gì nhiều.

Hương Viên đưa một lon bia cho anh, vừa nhìn lên trắng vừa vờ ra về thoải mái hỏi: “Anh có biết mẫn nguyệt là như thế nào không?”

Từ Yến Thời nhận lấy nhưng không mở, chỉ đặt lên lan can, hững hờ liếc cô, “Là gì?”

Hương Viên mở lon bia cái ‘tách’, chưa thỏa mãn nhấp một hớp.

“Là lúc anh thích một người mà vừa hay người ta cũng thích anh, hoặc chiếc bánh anh thích ăn đúng lúc có sẵn luôn trong tủ lạnh, ham muốn tức thời ngay lập tức được thỏa mãn.” Nói rồi cô khoác tay lên vai anh, vỗ vỗ một cái, nói với ẩn ý sâu xa: “Đời người toàn đau khổ, nên cứ tận hưởng lạc thú trước mắt đi.”

Hai người đứng sóng vai nhau, đối diện là công viên. Giữa màn sương mù của trời đêm, hồ nước trong công viên lấp lánh những tia sáng bạc, trông như chiếc gương đồng điểm xuyết những vì tinh tú khảm vào hòn non bộ. Bao quanh bốn phía là những hàng cây tùng, bên dưới có hai ba tốp tụ tập, người đánh cờ, người khiêu vũ, người thi tán bộ... Cách đó không xa là những toà nhà có mái có củ mọc lên san sát, đèn neon nhấp nháy rực rỡ, sầm uất tựa giấc

Từ Yến Thời rút một tay ra khỏi túi quần rồi đặt tay lên nắp lon, ngón trỏ kéo lên mở ra cái ‘tách’.

Hương Viên kinh ngạc nhìn anh dùng một tay mở bia, rồi lại nghe thấy anh hỏi một câu không mặn không nhạt: “Nghe cà rồi à?”

Hương Viên thấy anh cầm bia nhìn kỹ mình, lập tức gợn tay thề thốt.

“Tôi không cố ý nghe lén đâu, chỉ là lúc đi vệ sinh thì tình cờ nghe thấy hai người nói chuyện...”

Từ Yến Thời chỉ cười không nói, cũng không để ý lắm.

Hương Viên ngỡ rằng sẽ im lặng rất lâu, cô lại không dám mở lời, chỉ có thể giả vờ ngắm trăng, ngoan ngoãn uống từng hớp bia, thế nhưng bên tai lại bất ngờ nghe thấy một câu nói nhẹ nhàng ——

“Vậy tôi chúc cô mọi chuyện đều được như ý.”

Giọng rất ơ thờ nhưng lại có thể xuyên thấu lòng người một cách khó hiểu, chạm thẳng đến trái tim khiến cô rung động hồi lâu, mãi mà chưa thể hoàn hồn. Có lẽ đây là lời chúc phúc đẹp nhất mà cô từng nhận được.

Chúc cô mọi chuyện như ý, những khát khao đương thời sẽ ngay lập tức được thỏa mãn.

Ngực thất lại khó thở, cô cũng chẳng biết phải đối đáp ra sao, chỉ biết đưa lon bia lên đặt bên miệng, mượn ánh trăng sáng liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, cổ áo thể thao chạm vào má anh, trông chẳng khác gì đáng về của chàng thiếu niên ngày nào.

Hương Viên nhỏ giọng đáp: “Cám ơn.”

“Không cần khách khí.” Anh uống một hớp bia, cười cười.

Dù bây giờ có mấy lời muốn nói, nhưng lại không tiện đề nói ra, và dù Hương Viên rất tò mò thì cũng khó hỏi ra được.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói, “Còn phải cảm ơn hôm nay anh đã mua sốt Hoisin và tôm hùm cho tôi, không ngờ đã nhiều năm vậy rồi mà anh vẫn còn nhớ.”

Chẳng ngờ cô lại chủ động nhắc đến chuyện này. Kỳ thực con người Từ Yến Thời khá ngại phiền phức, mấy câu lý luận liên quan đến mẫn nguyệt kia cũng là lúc trước từng nghe Phong Tuấn nói mà thôi, nói cái gì mà cô nàng này được nâng niu từ bé, không theo ý cô là cô có thể gây ồn ào, từ nhỏ được người nhà cưng quen rồi, hỏi cấp ba tính khí lại rất xấu, muốn ăn món nào mà không được ăn là lại làm ấm một trận long trời lở đất luôn. Cho nên lúc Phong Tuấn chơi game không có thì giờ ra ngoài mua đồ thì sẽ gọi điện nhờ Từ Yến Thời đang ôn bài trong thư viện, mua nhiều riết quen, thành ra Từ Yến Thời cũng nhớ. Kết quả về sau lúc mọi người cùng ăn lẩu, Phong Tuấn không biết Hương Viên thích sốt hiệu gì, nhưng Từ Yến Thời lại thuận tay đặt đúng hiệu trước mặt cô.

Chuyện cũ rành rành ngay trước mắt, cứ như thể anh vẫn chưa bước ra khỏi những ngày tháng ấy.

Từ Yến Thời xoay người dựa lưng vào lan can, đặt lon bia sang bên cạnh rồi nghiêng đầu nhìn cô, “Cô đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ sợ cô làm rộn thôi.”

“Tôi không nghĩ nhiều.” Hương Viên cũng học theo anh dựa vào lan can, cụp mắt xuống, nở nụ cười vô cùng xán lạn, “Tôi cũng đâu đến nỗi tự mình đa tình cho là anh thích tôi, tôi biết đó là điều không thể. Anh vốn thông minh mà, trí nhớ lại tốt, có thể nhớ những thói quen này của tôi cũng không lạ gì. Tôi biết hồi xưa toàn do anh mua đồ, Phong Tuấn chỉ là mượn hoa dâng Phật mà thôi. Có điều tôi khá tò mò, có phải anh ấy thường xuyên nhờ và anh làm không? Có tiền cũng không thể hà hiếp người khác như vậy được chứ?”

Từ Yến Thời cúi đầu mỉm cười, không đáp.

Hương Viên còn nói tiếp: “Nhưng chuyện trong rừng cây đó...”

Từ Yến Thời ngắt lời, liếc cô một cái, “Tôi nay có định tính nợ cũ hả?”

Hương Viên lập tức chối bay biến: “Anh không thể đổ oan thế cho tôi được, rõ ràng tôi đã nói là không đến rồi mà, là anh gọi điện thoại cho tôi.”

“Được, là tôi tự tìm”

Từ Yến Thời gợn tay nhận lỗi.

Yên lặng một thoáng, cả hai nói rồi xoay đầu đi.

Hương Viên nghĩ ngợi rồi vẫn mở lời: “Tôi cảm thấy nếu đã đến rồi, chúng ta nên nói rõ chuyện trước kia đi, giải quyết cho dứt khoát một lần, để sau này còn chuyên tâm làm việc. Tôi và Phong Tuấn chia tay lâu rồi, chúng ta không thể coi đối phương như người độc thân được sao? Tôi vẫn luôn cảm thấy anh vẫn xem tôi là bạn gái Phong Tuấn.”

Từ Yến Thời: “Cô tiến bộ lên từ lúc nào vậy?”

Hương Viên phát tay, tỏ vẻ một lời khó nói hết được: “Thì cứ coi như tôi giống các anh, đang làm việc để thay đổi vận mệnh đi.”

“Giống bọn tôi? Cô có gì khác bọn tôi à?”

Dĩ nhiên khác chứ, dù tôi lập nghiệp thất bại thì quay về vẫn còn khối tài sản kếch xù trên mười tỉ để thừa kế cơ mà, anh có không hả?

Đương nhiên lời này không thể nói ra rồi, Hương Viên lập tức cười hi hi, giờ bịa lên: “Đừng soi mói nữa được không, nào nào nào, chúng ta làm một ly coi như nói xong rồi nhé, bắt kể lúc trước có hiềm khích gì, bắt kể quá khứ xảy ra chuyện gì, bây giờ chúng ta nên bắt đầu lại từ đầu với thân phận mới!”

Từ Yến Thời không đáp, chỉ nhìn cô một cái rồi quay đầu đi.

Hương Viên rất tự nhiên bắt đầu chải chuốt cho mối quan hệ mới: “Để tôi giới thiệu lại lần nữa, xin chào, tôi là tổ trưởng tổ hai của phòng kỹ thuật, Hương Viên.”

Hình như cô nghe thấy anh nói một câu, nhắm nhĩ.

Kỳ thực Hương Viên cũng không nghĩ là anh sẽ phối hợp, còn đang định nhấp một hớp bia cho hết hậm hực rồi rút lui thì kết quả, một giây tiếp theo có người chạm nhẹ vào lon bia trên tay.

Cô ngẩng đầu lên, chẳng biết tự bao giờ Từ Yến Thời đã uống hết bia, chạm nhẹ vào cô một cái rất nhanh lại cực kỳ tự nhiên, rồi cô nghe thấy anh ưỡ oài báo đơn giản tên họ mình ——

“Từ Yến Thời.”

Không biết tại sao, chỉ ba con chữ này thôi đã khiến cô rung động hơn bất cứ chuyện gì anh đã làm cho cô trong khoảng thời gian qua, tìm đập thành thịch một cách dữ dội.

Còn cả câu ban nãy nữa.

Chúc cô mọi chuyện được như ý.

Kết quả ngày hôm sau khi đến phòng làm việc.

Đương lúc mọi người đều vui vẻ nhận quà, chỉ có trên bàn làm việc của Từ Yến Thời là trống trơn, thấy ánh mắt người nào đó lạnh như băng, Hương Viên thiếu chút nữa quỵ xuống đất gọi bố ời.

Cô lục tìm một hồi rồi lấy ra hai cây kẹo mút: “Thật ra là thế này, cây kẹo này...”

Từ Yến Thời liếc mắt sang, xem cô định thêu dệt chuyện thế nào.

“Là Cao Lãnh mua đấy lúc ở Đại Tây Bắc anh ta nói anh thích ăn tôi có khuyến thế nào thì anh ta cũng không nghe tôi nói lần đầu mua quà cho anh mà mua kẹo mút thì không hay lắm nhưng anh ta nói anh nhất định sẽ thích nên lập tức mua ngay mà tôi cũng không kịp thời thì lần sau tôi sẽ dạy dỗ anh ta thật tốt vậy.”

Hương Viên nói lia lịa một thôi một hồi, nói xong nhét đồ vào tay anh rồi xoay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Thi Thiên Hữu ngồi trên ghế, thấy Hương Viên chạy biến đi thì nhẹ nhàng trượt ghế đến trước mặt Từ Yến Thời.

“Hôm qua tôi đã tìm hiểu chút ít giúp cậu rồi, chưa chắc cô nàng này đã có tiền đâu, ừ thì trông ăn mặc cũng sang đấy, nhưng tôi cảm thấy cô ta không khác mấy Lâm Khanh Khanh, điều kiện gia đình không quá khá giả, hơn nữa lại còn hư vinh, con gái như vậy có lòng tự ái rất cao, hở ra ngoài là lại thích bôi trét không ít mĩ phẩm, vùng tiền vùng thế tín dụng khắp nơi, cuối cùng phải mượn người này một ít để trả người kia một tí...”

Từ Yến Thời: “Cậu quản được người ta à?”

Xong rồi, thì ra lão đại đã yêu người ta mà chẳng hay, Thi Thiên Hữu làm như nhìn thấu tâm gan, nói: “Có phải lúc đi học cậu đã yêu thầm người ta không?”

Từ Yến Thời ngả người dựa vào ghế, giờ tay ném hai que kẹo mút vào ống đựng bút trong góc bàn kêu *cạch* một tiếng, rồi anh giễu cợt nhìn Thi Thiên Hữu: “Cậu đúng là vô vị.”

Lý Trí từ bên kia lướt đến, ló đầu vào nói chên: “Aiz, lão đại, hai người là bạn học à? Nói đi, hồi đi học trông cô ấy ra sao?”

Từ Yến Thời vậy mà tiếp lời: “Về mặt nào?”

“Đương nhiên là mọi mặt rồi.” Lý Trí thuận theo, nở nụ cười đầy hàm ý, “Học sinh bây giờ ai mà không chú trọng phát triển toàn diện đức trí thể mỹ lao động chứ. Thì ví dụ như, học tập thế nào, từng hện hò trai gái gì chưa?”

“Học tập bình thường, còn bạn trai...” Từ Yến Thời dừng lại, đẩy mắt kính: “Có nhiều lắm.”

Lý Trí không tin nổi, lại có vẻ hào hứng khó hiểu: “Còn điều kiện gia đình thì sao? Ngày hôm qua tôi nghe Vu Trĩ nói cô ấy còn muốn mượn Cao Lãnh hai trăm đồng.”

Từ Yến Thời: “Hai trăm đồng?”

Vì có quan hệ với Ứng Nhân Nhân nên Lý Trí rất có thành kiến với Hương Viên: “Đúng vậy, Vu Trĩ đã chụp màn hình lại tin nhắn cậu thu hồi rồi. Cậu ta thấy tiền sáng mắt, đòi Hương Viên hai trăm đồng phí giữ im lặng, ban đầu cô ấy nói không có, sau đó lại len lén mượn Cao Lãnh.”

Từ Yến Thời trạ ra sau nhướn mày: “Mượn Cao Lãnh?”

Lý Trí lắc đầu, tiếc nuối nói: “Cao Lãnh không có tiền. Nhưng tôi nghe nói sau đó chị Thư cho mượn, có điều Hương Viên đột nhiên nói không cần. Chịu, dù gì tôi cũng không hiểu nổi suy nghĩ của phụ nữ.”

“À.” Từ Yến Thời cúi đầu, thờ ơ mở laptop gõ bàn phím, “Tôi không biết nhiều lắm về gia cảnh của cô ấy.”

Đúng thật là anh không biết gì nhiều, anh chỉ biết nhà Phong Tuấn rất giàu, còn Hường Viên anh tự động bỏ qua.

Vừa nói xong câu, Từ Yến Thời lập tức liếc hai người trước mặt với vẻ không kiên nhẫn: “Hỏi xong chưa? Xong rồi thì lần về viết dữ liệu đi.”

Lý Trí rất thức thời trượt ghế quay về chỗ, Thi Thiên Hữu lại không sợ chết còn bồi thêm một câu: “Vây là lão đại, từ những chuyện đó mà phân tích thì hẳn tám mươi phần trăm Hường Viên là kiểu sống vì thể diện, khéo có khi tiền gửi ngân hàng còn không nhiều bằng cậu đâu, với tình hình này của hai người thì cậu phải nghĩ thật kỹ đấy, đừng giẫm vào bùn lầy——”

Còn chưa nói xong, anh ta đã bị Từ Yến Thời đập một phát cút về.

Ngay sau đó, ‘cậu thiếu niên bé nhỏ rất ít khi phiền não’ Vu Trí mặt mày phơi phới ở cửa ngoài cửa đi tới, thì một giây kế tiếp đã bất ngờ bị lão đại cao hơn nửa cái đầu xách cổ áo lôi vào nhà vệ sinh.

Trong số mấy người chơi với nhau đấy, Vu Trí nhỏ tuổi nhất, tuy là người đẹp trai nhất sau Từ Yến Thời nhưng lại là người lùn nhất sau Cao Lãnh.

Trên người Từ Yến Thời có sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành, nhưng hễ khi đứng ở giới hạn nửa thân nửa không thì người ta còn có thể cảm nhận được cảm giác thiếu ở anh. Mà Vu Trí đây lại chính là một chàng trai trẻ tuổi thế kỷ 21 chân chính chưa bóc tem.

Nói trắng ra là, tuy anh ta đã hơn 25 nhưng vẫn còn là xử nam, khắp người từ trên xuống dưới đều lộ vẻ là một người cần trọng chưa trải sự đời.

Vu Trí dựa lưng vào vách tường lạnh như băng, nhà vệ sinh nam ở công ty đã để lại bóng ma tâm lý trong anh ta nên bất giác gờ tay che đũng quần lại, nom nớp lo sợ nói: “Lão đại... Anh... Anh kéo em tới nhà vệ sinh làm gì vậy...”

Từ Yến Thời mất kiên nhẫn nói: “Không phải tôi tới đây để so kích cỡ với cậu.”

Phi... Chuyện này kể ra cũng là một câu chuyện cười khác.

Đàn ông mà, vốn rất quan tâm tới việc kích cỡ dài ngắn, cho nên vừa vào phòng ban không bao lâu, vì muốn thân nhau hơn nên mọi người mới tâm sự với nhau mấy chuyện riêng tư. Dĩ nhiên là mấy đề tài 18+ khá bí ẩn kia rồi, lần đầu tiên thế nào, giữ được bao lâu, dài hay ngắn, lớn hay nhỏ. Kết bạn mà, phải thẳng thắn thôi.

Lúc ấy Vu Trí khoác lác nói mình 20cm, Cao Lãnh không phục, kéo anh ta vào nhà vệ sinh đó, sau đó đo luôn cả đám, kết luận Vu Trí nhỏ nhất. Từ đấy trở đi nơi đây đã lưu lại bóng ma trong lòng Vu Trí, mặc dù mọi người đã an ủi chẳng qua là vì của cậu còn chưa “nảy nở” mà thôi. Tuy nhiên lúc ấy chỉ có Từ Yến Thời không chịu đo, cho nên tới bây giờ mọi người đều tò mò không biết của anh to hay nhỏ.

Vu Trí yên tâm, “Vây anh muốn gì?”

Từ Yến Thời: “Ảnh chụp màn hình.”

Vu Trí sững sốt, ấp úng nói: “Thật ra em không có ảnh chụp màn hình nào hết, chỉ gạt Hường Viên thôi.”

“...”

“Nhưng nếu Hường Viên muốn thì em photoshop một tấm cũng được.”

Từ Yến Thời: “Vây cậu có muốn đo với tôi không?”

“Mẹ nó,” Vu Trí có cảm giác như bị làm nhục, “Anh chắc chắn lớn hơn của em hả? Anh cũng chưa yêu đương lần nào, dắc ý cái gì chứ?”

Từ Yến Thời khinh thường nhìn anh ta.

Vu Trí không tự tin mấy, “Được rồi, không photoshop thì không photoshop, nhưng tại sao anh lại không muốn để cô ấy thấy? Mấy lời đó em thấy cũng bình thường mà.”

“Không liên quan đến cậu, còn hỏi tiếp thì để tôi đo kích cỡ.”

Vu Trí: “...”

Gần đây Hường Viên rất rất thiếu tiền, đến nỗi nhìn thấy chữ ‘duyong’ cũng nghĩ đến ký hiệu của nhân dân tệ, duyong: 30,000*. Cô than thở trong lòng thật lắm tiền mà, khiến Lâm Khanh Khanh đang sửa sang số liệu mà Từ Yến Thời đã so sánh cũng không nhận được ngân đầu nhìn sang, “Tổ trưởng Hường, đây không phải là ký hiệu của nhân dân tệ.”

(*Chữ duyong là 莠, trông hơi giống ký hiệu nhân dân tệ là ¥.)

Hường Viên định thần nhìn lại, à, té ra là hoa mắt. Song vừa cúi đầu thì điện thoại nhận được tin nhắn giục nộp tiền... Hóa đơn tháng này: ¥45,819. 23.

Hường Viên đột nhiên ngơ ngác, đầu nỏ ằm ằm sụp đổ.

Cô không tin, chuyển đi Tây Bắc vậy mà hết hơn những bốn mươi nghìn? Cô nhớ mình đâu tiêu nhiều tiền đến vậy?

Hường Viên choáng váng suốt hôn mê bất tỉnh, ngờ rằng mình nhìn nhầm bèn đưa điện thoại đến cho Lâm Khanh Khanh: “Tiểu Khanh Khanh, cô xác định giùm tôi xem, đây là ký hiệu nhân dân tệ hay là chữ duyong vậy?”

Lâm Khanh Khanh: “Là nhân dân tệ, khoản nợ 45,000.”

“Đừng lại.” Hường Viên vội khoát tay, “Đừng đọc lên, đầu tôi đau quá.”

Lâm Khanh Khanh muốn hỏi tại sao cô lại thiếu nhiều tiền đến vậy, nhưng nhìn bộ dạng như lâm vào đại địch của Hường Viên, cũng biết cô nàng đã tiêu hết số tiền tối đa mà thẻ cho phép rút rồi. Nhìn mặt là biết tổng cô ấy không biết mình tiêu tiền vào đâu, Lâm Khanh Khanh quét mắt nhìn qua, lên tiếng nhắc nhở: “Tổ trưởng, có phải cô mới mua túi xách không?” Rồi cô cầm bút chỉ vào túi xách Chanel treo trên ghế: “Mới mua nhì.”

Lúc này Hường Viên mới kinh hãi ngộ ra.

Aiz, hình như là mình vừa mới mua túi, vì muốn ăn mừng việc bắt đầu lại mối quan hệ với Từ Yến Thời, mà cuối tuần trước cô đã xúc động đi dạo trung tâm mua sắm. Vốn định mua áo khoác thôi, kết quả là đi loanh quanh hồi lâu, cô quên bồng mất mắt bán thân lúc này đã “chẳng còn cánh phượng đầy màu sắc, nhô sạch lông cũng không bằng gà”, làm gì có tiền mà mua những thứ này đâu. Cho nên khi cô về nhà, lúc cởi giày thì bất chợt nhận ra có điều không đúng, lật đặt lấy thẻ tín dụng ra nhìn, con bà nó, cái thẻ này là anh cô đưa cho, không được liên kết với tài khoản cá nhân của ông nội, cũng có nghĩa là tự cô phải trả. Cô vốn định cuối tuần mặt dày quay lại trả túi xách, kết quả hôm sau đi làm cô lại quên mất tiêu, tiện tay đeo túi xách lên.

Người xưa có câu, kẻ tiện tần dễ xa hoa, song đã xa hoa khó tiện tần nổi.

Cô vừa thấy được được túi xách liền quên mất cha ruột mình là ai, không biết bao giờ mới sửa nổi cái tật xấu này.

Hương Viên uể oải nằm dài ra bàn, rút điện thoại ra gửi vài tin nhắn cho vài cô nàng lúc trước có giao tình không tệ.

—— “Bỏ giang hồ cứu giúp, mượn tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Nhưng ngoài Hứa Diên ra, tuyệt nhiên chẳng ai trả lời cô.

Đám người này chỉ những lúc vui chơi ăn uống hay kết hôn tính tiền gì thì mới nghĩ đến cô, chứ bình thường đừng nói là mượn tiền, ngay cả lễ tết tới một tin nhắn hỏi thăm chúc mừng cũng không có, thường ngày bỏ đẩy đối xử với các cô thế nào há! Chỉ có lúc này Hương Viên mới thực sự cảm nhận được tình cảm giữa người và người lạnh lùng biết bao.

Thật ra không phải Lại Phi Bạch chưa từng cảnh cáo cô, hầu hết mọi người trong giới này đều bị lợi ích trói buộc, thế nên ông nội không muốn cô chơi với đám tiểu thư ấy là cũng có nguyên nhân cả, cha mẹ bọn họ là dạng người gì, ông nội đã sớm nhìn thấu rồi. Nhưng từ nhỏ Hương Viên đã lớn lên trong ánh hào quang, bạn bè bên cạnh đều có ba phần kiêng kỵ với cô, chẳng mấy ai thắng thần thật lòng cả. Cho nên lúc lên cấp ba, cô thà ở nhà giáo viên chứ nhất quyết không thích tiết lộ gia thế của mình, số người biết rõ về bối cảnh nhà cô không nhiều, thế nên cô chỉ có một người bạn tốt là Hứa Diên. Đây là tài sản cũng như người bạn duy nhất trong cuộc đời này của cô.

Nhưng cô vẫn còn lạc quan chán, có một người bạn thân là đủ rồi, cần nhiều làm gì.

Thật ra cô cũng chuẩn bị tâm lý cả rồi.

Nên dù điện thoại có im lìm không ai nhắn lại thì cô cũng chẳng bất ngờ mấy, chẳng qua chỉ cảm thấy tự giễu, đúng là để ông nội đoán trúng rồi.

Đêm đó trước khi ra khỏi nhà, ông nội đã tặng cô mấy châm ngôn của đời người ——

“Hương Viên à, ông hy vọng một năm tới cháu học được hai chuyện.”

“Chuyện thứ nhất, bất luận trong tương lai cháu gặp phải chuyện oan ức gì, hay bị phản bội, thì cháu có thể khóc, có thể than phiền, có thể mượn rượu giải sầu, nhưng tuyệt đối không được nhận thua, không thể vì vậy mà phủ định bản thân được. Tại sao ông lại cho cháu cơ hội lần này, là vì ông muốn cho cháu thấy rõ cuộc sống thực tế, thấy rõ bản thân, có thể có được khả năng phán đoán cơ bản.”

“Chuyện thứ hai, đây là học được cách phân biệt người và người tốt. Hằng ngày đồng nghiệp nào của cháu chỉ muốn hoàn thành xong công việc đúng giờ, cháu nhờ người ta giúp nhưng người ta chỉ thả chơi game chứ không muốn giúp cháu thì đấy là người. Đừng than thở gì cả. Nếu như đồng nghiệp nào của cháu hoàn thành công việc đúng giờ, lại còn giúp đỡ con thì đó là người tốt. Con sẽ phải cảm ơn người ta. Còn có một loại người khác nữa, còn chưa làm xong việc của mình mà đã nhiệt tình giúp đỡ cháu, thì ấy là đồ ngu xuẩn. Ông không hy vọng cháu sẽ trở thành loại người thứ ba này.”

Hương Viên thở dài một hơi, kết quả đúng lúc này, điện thoại hiện lên tin nhắn của một cô bạn đã lâu không liên lạc, số tiền không nhiều lắm, năm ngàn đồng: “*Gần đây chỉ có nhiều đây thôi, vẫn đủ để đi tiệm đấy.*”

Hương Viên cảm động tới mức nước mắt nước mũi giàn giụa, âm thầm ghi nhớ tên của cô nàng này, quyết định sau này lấy lại tài chính nhất định sẽ báo đáp người ta.

Hứa Diên lại gửi cho cô năm ngàn, “*Dạo này chị đây không có tiền, chỉ có năm ngàn do sếp trả trước, mày cầm trước đi.*”

Hương Viên: “*T.T người thân ơi, các cậu đúng là những người thân thiết của tớ!*”

Hứa Diên: “*Thì ra còn có tiểu yêu tinh khác cho mày mượn tiền, đúng là không tin nổi. Ai đấy?*”

Hứa Diên: “*Là bạn học cấp hai, lâu rồi không liên với nhau, lúc nhận được tiền tao còn giật mình nữa là. Vẫn là tình cảm bạn bè còn tốt. Nhưng mà có cả vụ sếp mày trả lương trước à? Sếp mày đối xử tốt với mày thật. Đợi lát nữa tao cũng đi tìm Vĩnh Tiêu thử.*”

Hứa Diên: “*Đi đi, mày không sợ bị Vĩnh Tiêu đánh à.*”

Hương Viên có gan như không có mặt. Lý Vĩnh Tiêu nổi tiếng bủn xỉn, không những không đồng ý mà chắc chắn sẽ còn rút đôi giày Yearcon của ông ta ra đánh cho cô rụng hết cả răng.

Tương tượng đến cảnh đó thôi mà cô đã cảm thấy ớn lạnh rồi, bỗng —— một ý nghĩ chợt lóe lên, cô nhớ lần trước hình như Từ Yến Thời có chia sẻ đường link về cuộc thi gì đó, cô lập tức mở điện thoại lên tìm lại, nhưng phát hiện Từ Yến Thời đã xóa mất rồi.

Cô gõ gõ bàn phím, vừa gõ vừa hỏi Lâm Khanh Khanh: “Từ Yến Thời đâu rồi?”

“Ồ phòng họp chính, lão Lương mới đến, lão đại đang thương lượng với ông ấy vấn đề của nhóm hàng bên Vi Đức.”

Hương Viên: “Lão Lương là ai?”

Lâm Khanh Khanh giải thích: “Lương Lương.”

Cái tên này. Hương Viên âm thầm chữi rủa.

Lâm Khanh Khanh: “Lần trước Vi Đức hợp tác với bên ta về sản phẩm theo dõi, chưa tiêu thụ ra bên ngoài, chỉ mới là nhóm hàng thử nghiệm. Trần San thương lượng với bên Vi Đức rất lâu mới lấy được hợp đồng, hình như bên kia nể mặt lão đại nên mới chịu ký, dù sao năm đó Vi Đức cũng muốn đào tạo lão đại mà. Nhưng rồi cuộc lô hàng đó xảy ra vấn đề, khiến Vi Đức rất thất vọng về lão đại. Lương Lương là tổng chi đạo của bộ phận nghiên cứu và phát triển Vi Đức, có điều ông ấy không tiếp quản nhiều nữa rồi, mấy năm nay chỉ lùi về sau, nhưng lần này vì chuyện của lão đại mà ông ấy đã ra mặt làm việc với lãnh đạo Vi Đức.”

“Tại sao lại gây ra sơ suất?”

“Không biết nữa, chắc là có người đi làm mà chỉ mãi suy nghĩ đến chuyện yêu đương, về vớ số một thành vớ số hai, phía nhà máy cũng đâu biết gì, chỉ dựa theo bản thiết kế mà làm, cuối cùng cứ thế sản xuất ra lô hàng đấy.” Lâm Khanh Khanh nói câu này cực kỳ cay nghiệt.

Hương Viên: “Cao Lãnh à?”

Lâm Khanh Khanh: “Cao Lãnh kia làm gì có tư cách làm chuyện này chứ, là Lý Trì. Nhưng Cao Lãnh cũng không thoát khỏi liên quan được, bởi vì anh ta là người kiểm tra bản vẽ.”

“Từ Yến Thời không để ý à?”

“Lúc đó lão đại đang ở Bắc Kinh, Lý Trì toàn quyền quản lý trực tiếp. Lúc đó mọi người đều tưởng chỉ là sai sót nhỏ, thu hồi về rồi đổi lại là xong, kết quả bên Vi Đức cứ nhất quyết không tha, còn chĩa mũi dùi này vào lão đại. Nói tóm lại giờ ở tổ một người nào người này đều đang nom nớp lo sợ.”

Hương Viên đứng bên ngoài phòng họp nhìn vào cửa kính, cửa sổ lá lịch không kéo lại nên cô nhìn vào qua khe hở. Từ Yến Thời ngồi đối diện với người mặt mũi cương nghị, nhìn qua chắc đã gần sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng nổi bật dưới ánh đèn.

Hôm nay Từ Yến Thời mặc áo khoác rắn rì, quần thể thao ôm sát, đi giày Martin khiến cả đôi chân thon dài nổi bật hẳn. Anh ngồi cuối bàn họp, ghé hơi dịch ra, nghiêm túc nói chuyện với Lương Lương, tận tới lúc Lương Lương nhận được điện thoại phải về thì mới thôi.

Từ Yến Thời đứng lên tiễn người ra khỏi phòng, lúc quay lại thì đã thấy Hương Viên đứng trước cửa, trên tay cầm đúng một ly nước nóng, cười nịnh nọt nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt: “Tổ trưởng Từ? Có khát không?”

Khi không tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian cũng tức kẻ trộm

Từ Yến Thời không khách khí nhận lấy, không lạnh không nhạt nói câu cảm ơn, sau đó không cho cô cơ hội mở miệng mà trực tiếp đi qua, xoay người vào phòng họp.

‘Cạch’ một tiếng đóng cửa lại.

Hương Viên bị nhốt bên ngoài ...

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Hương Viên ôm quyết tâm phải mở cửa thì bất ngờ phát hiện Từ Yến Thời không hề khóa cửa, thế là cô nàng vui vẻ đi vào.

Hương Viên nhẹ nhàng đi tới trước mặt anh, kéo ghế ra ngồi xuống. Từ Yến Thời lười biếng dựa vào ghế, tháo kính ra nhắm mắt lại, hai ngón tay day day chân mày sẫm mũi, nét mặt rất ơ thờ.

Cô quan tâm hỏi: “Anh ổn chứ?”

Từ Yến Thời không đáp, một lúc sau anh mới mở mắt ra, đeo kính vào nhìn cô, đôi mắt sau kính có phần mờ màng, rồi anh thấp giọng nói: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

Giọng khàn khàn như ngái ngủ khiến người nghe phần nào sợ sệt. Hương Viên hoàn hồn, từ từ ngả người ra sau ghế, híp mắt cười nói: “Quan tâm anh chút thôi mà.”

Từ Yến Thời nhếch môi cười, vẫn lười biếng ngồi trên ghế, duỗi tay mở laptop trước mặt ra, vừa nhập mật khẩu vừa nhướn mày, nói với vẻ chẳng mấy tin: “Cô tốt bụng đến thế à?”

Màn hình laptop sáng lên, Hương Viên nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện màn hình trống trơn chẳng có bất cứ thứ gì. Quả nhiên người đàn ông này kỳ lạ đến nỗi cả laptop cũng rất sạch sẽ.

Hương Viên nghĩ ngợi dò tìm mắt khỏi màn hình laptop, nửa trêu hỏi: “Thế anh có biết trước kia tôi tên gì không?”

Từ Yến Thời liếc cô, “Là gì?”

“Hương Thiện Lương đó.” Hương Viên không do dự chút đáp ngay, dù gì lần nào cô kể chuyện này ra cũng là với mục đích làm trò cười, “Thật ra hồi trước tôi vốn tên là Hương Thiện, nhưng nhân viên chịu trách nhiệm đăng ký ở sở cảnh sát lại đánh thành Hương Thiện Lương. Tôi dùng cái tên đó cũng được một thời gian, cho tới khi lên tiểu học bị bọn bạn cười nhạo là mắc bệnh công chúa Mary Sue nên mới đổi thành Hương Viên. Hơn nữa gia đình tôi ai cũng đều đổi tên cả, tên cũ của ông nội là Hương Quang Minh, còn anh tôi vốn tên là Hương Dương Hoa.”

Từ Yến Thời nghe thấy cái tên Hương Dương Hoa thì không nén nổi nhếch môi cười, tập trung nghe cô nói tiếp.

Mấy cái tên này của nhà họ đều được bà nội đặt cho cả, ông Hương thật ra tên là Hương Quang Minh. Về sau có lần cãi nhau với bà nội, hai người tranh cãi rất quyết liệt, Hương Quang Minh lúc ấy tuổi trẻ sung sức, khí huyết thịnh vượng đã dọa vợ thế này: “Nếu tôi mà còn nuông chiều cái tính khí xấu này của bà nữa, thì sau này tôi sẽ mang họ bà!”

Kết quả ngày hôm sau, ông đã ảo não lập tức đổi tên thành Tư Đồ Minh Thiện. Hương Viên biết chuyện này là do nghe cha chú kể lại, chứ dù gì lúc ông nội tên Hương Quang Minh thì bố cô cũng chỉ mới hai ba tuổi. Khi đó công ty vẫn còn trong giai đoạn khởi sắc, nên số người biết được tên thật của ông cụ cũng chẳng nhiều.

Hương Viên thấy cuối cùng anh cũng đã cười, lại lập tức nói: “Tôi kể anh nghe nhé, ông anh tôi buồn cười lắm.”

Từ Yến Thời phanh chân ngã người ra sau, đưa tay di chuột xem mail của công ty, ánh mắt không hề rời khỏi laptop dù là uống nước, cũng chẳng lên tiếng đáp lại.

Hương Viên tự nói: “Lúc tôi học cấp hai có một lần mua đồ trên Taobao, kết quả bị người ta lừa mất hai trăm đồng. Sau đó, anh tôi mới lên mạng tìm hacker định lấy lại hai trăm kia giúp tôi...”

Từ Yến Thời không ngạc nhiên cũng chẳng vui mừng, vẫn nhìn laptop chăm chú mà bình thản nói:

“Sau đó anh ta bị người kia lừa mất hai ngàn đồng?”

Hương Viên sững sốt, kinh ngạc há to miệng: “A, làm sao anh biết?”

“Cô từng kể qua rồi, lúc học cấp ba.” Cuối cùng Từ Yến Thời cũng nhìn thẳng vào cô.

“Vậy tôi còn một chuyện khác nữa.”

Hémm khi thấy Từ Yến Thời không đuổi cô ra ngoài, trái lại còn bày ra tư thế kiên nhẫn không hợp với khí chất bản thân, khoanh tay trước ngực lạnh nhạt nói: “Nói đi.”

“Hồi nhỏ anh tôi từng trộm tiền của bà nội nhưng không bị bà phát hiện, kết quả có lần bà nội biết được, anh tôi hỏi vì sao bà biết. Thực chất bà biết là do tôi mách lẻo, khi ấy tôi rất sợ, sợ tới mức cả người run lên bần bật luôn đó, cứ tưởng bà sẽ khai ra tôi. Ấy vậy mà bà lại nói, do Bồ Tát báo cho bà biết, bởi vì bà tin Phật. Rồi về sau anh tôi lại trộm tiền của bà tiếp, song lại bị bà nội phát hiện tiếp, anh đoán xem anh ấy đã nói gì?”

Từ Yến Thời phối hợp hỏi: “Nói gì?”

Hương Viên thần bí cười hi hi, “Anh ấy bảo, là Bồ Tát đã cho anh ấy.”

Từ Yến Thời bỗng bật cười.

...

Bên ngoài phòng họp, Cao Lãnh và Thi Thiên Hữu liên tục quay đầu nhìn hai người đằng sau cửa sổ lá lịch kia.

Cao Lãnh khó tin gã đầu, thế mà xuất hiện kỳ tích rồi kia —— sắc mặt lão đại đã âm u tới mấy hôm, cuối cùng lúc này đã có dấu hiệu thả lỏng, lại còn khoanh tay dựa vào ghế, cúi đầu cười nhẹ.

Một nàng nói lảm cùng một chàng thanh cao? Hình như cũng hợp đấy chứ nhỉ.

Thi Thiên Hữu cũng nghĩ như vậy, làm ra vẻ thương xót, “Đã lâu lắm rồi không thấy lão đại cười lại như vậy, tốt quá rồi, sau này tôi sẽ đối xử thật tốt với tổ trưởng Hường hơn nữa, để cho cô ấy làm lão đại vui vẻ, lão đại cười đẹp trai lắm, thu hút người ta lắm.”

Cao Lãnh nghi ngờ nhìn anh ta chăm chăm, “Cậu định làm trò gì đấy?”

“Tôi thì làm trò gì chứ, là các cậu làm trò với tôi thì có.” Thi Thiên Hữu nói nhỏ, “Cậu đừng tưởng tôi không biết là cậu với Lý Trì lên uống Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch của tôi, lão đại có uống hay không thì tôi không biết, nhưng để đề phòng chuyện chưa xảy ra, tôi đã giấu ở chỗ không ai có thể tìm thấy rồi.”

Cao Lãnh khinh thường liếc mắt, Thi Thiên Hữu giấu ở đâu cũng vô ích thôi, thứ nhất người trộm uống là Vu Trĩ, còn nữa, mỗi lần Thi Thiên Hữu phát hiện ra chuẩn bị chỗ giấu khác, thì sáng sớm hôm ấy Vu Trĩ đã xác định được chỗ giấu hộp trà rồi.

Mới nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Lúc này Vu Trĩ cầm trên tay ly trà Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch của Thi Thiên Hữu vui vẻ bước vào cửa, nhưng anh ta không ngờ hôm nay Thi Thiên Hữu không đi nghỉ trưa mà đang ngồi ngay ngắn trên ghế mình.

Thi Thiên Hữu muốn nhìn xem lần thăng nhóc nào to gan dám trộm trà Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch của mình, rõ ràng vừa mới mua, vậy mà chỉ còn lại nửa hộp!

Cao Lãnh ho khan, ngồi một bên điên cuồng nháy mắt báo hiệu cho Vu Trĩ, Vu Trĩ phản ứng rất nhanh, chỉ chớp mắt đã giấu đồ ra sau lưng. Tuy nhiên vẫn bị Thi Thiên Hữu thấy được. Anh ta vừa hoạt động gân cốt vừa đứng dậy, bước chân nặng nề như đồ chì, kéo một đường chữ S từng bước ép sát Vu Trĩ: “Vu Trĩ, đến nằm mơ tôi cũng không ngờ, đầu sỏ —— lại là cậu!”

Thi Thiên Hữu cao 1m8, lúc đánh người không chút nương tay, Vu Trĩ cố bình tĩnh nhưng vẫn lắp bắp ngăn cản: “Bình... bình tĩnh... bình tĩnh nào, em vừa nghiên cứu được một loại đồ uống mới, Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch pha với Coca Cola uống ngon hơn, như vậy vừa tỉnh tâm lại vừa vô sinh, không quá trăm ngày, chắc chắn sẽ thay đổi giới tính...”

Trong phòng họp.

Có lẽ vì thấy được cái nhìn chăm chăm của Cao Lãnh nhìn với tiếng gào thét chói tai của Thi Thiên Hữu và Vu Trĩ qua cửa sổ, Từ Yến Thời cảm thấy rất phiền, bèn với lấy điều khiển từ xa đóng cửa sổ lại.

Cao Lãnh ôi chao một tiếng, còn không cho nhìn nữa kìa, xí làm như thêm quá cơ!

Từ Yến Thời dựa vào ghế, tìm tư thế thoải mái hơn rồi hỏi: “Cô tới đây để kể chuyện cười à?”

“Cứ coi là vậy đi.” Hường Viên mắt tự nhiên gãi chớp mũi.

“Thôi đi.” Từ Yến Thời không tin, anh tùy tiện đóng laptop lại, “Rót nước đem đến rồi lại kể chuyện cười, sao, đến cô cũng nhận ra tâm trạng tôi không tốt à?”

Hường Viên vẫn cười toe toét, “Chỉ là tôi thấy mấy hôm nay áp lực của anh lớn quá, vấn đề bên Vi Đức nghiêm trọng lắm hả? Kết quả xấu nhất là gì?”

Chuyện bên Vi Đức...

Thật ra Từ Yến Thời cai thuốc lá lâu rồi, đây là lần duy nhất anh hút trong những năm gần đây, tâm trạng phiền muộn cần dựa vào khói thuốc để vui đỡ phần nào. Có điều anh vẫn nhìn được, lạnh nhạt nói: “Không quá nghiêm trọng lắm, kết quả xấu nhất là sau này không hợp tác với nhau nữa, thậm chí còn phải hủy bỏ hợp đồng thị trường sản xuất thiết bị định vị lúc trước có liên quan đến bộ phận hệ thống của Vi Đức, và còn có thể bồi thường tiền vi phạm hợp đồng nữa. Bây giờ vẫn còn đang xác định.”

Hường Viên kinh ngạc: “Nghiêm trọng đến thế sao? Bởi vì lô hàng lần này à?”

Từ Yến Thời cười nhạt một cách miễn cưỡng như đang cười khổ, nhưng nhiều hơn cả là thất vọng và chán nản.

“Có thể không liên quan đến người khác, bây giờ vẫn chưa có kết luận.”

Hường Viên nhíu mày trước ánh mắt tuyệt vọng của anh, như có thứ gì đó chạy thoát khỏi lòng, dù làm cách gì cũng chẳng thể bắt lại được. Một người đã từng kiêu ngạo là vậy, nay đã như chuyện cũ kỹ trước.

Cô thể giả vờ như không biết gì, rồi ngày thơ hỏi anh rốt cuộc là vì sao được.

Bỗng cô cảm thấy hối hận, tại sao mình lại cá cược với ông làm gì chứ, nếu như không cá cược thì không phải bây giờ cô có thể đến giúp anh ư? Đừng nói là vào tổng công ty, anh muốn làm gì cô cũng có thể lót đường cho anh; Đừng nói là nhà ở vành đai 4, đến chuyện mua mấy căn hộ ở vành đai 2 trung tâm mua cô cũng làm được, thậm chí cả việc chữa bệnh cho em trai anh, cô có thể tìm bác sĩ giỏi nhất thế giới vì anh.

Càng nghĩ lại càng hưng phấn, nhưng ngay sau đó đã bị tiếng ho lạnh lùng của anh kéo về thực tại.

Từ Yến Thời gõ ngón trỏ lên bàn, “Nói đi, có chuyện gì mà đến tìm tôi?”

À phải rồi, bây giờ cô là thiếu nữ u sầu vì trong thẻ tín dụng chỉ có bốn mươi ngàn. Hường Viên không ngại ngừng, đi thẳng vào vấn đề: “Không phải lúc trước anh có chia sẻ thông tin về cuộc thi sáng tạo khoa học kỹ thuật sao, tôi muốn tham gia.”

“Có?” Từ Yến Thời không nề mặt cô chút nào, “Tìm nhầm cửa rồi, người ta không muốn tìm MC.”

Hường Viên thu lại đau lòng vì câu nói kia của anh, đảo mắt nói: “Tôi muốn lấy danh nghĩa công ty tham gia.”

Từ Yến Thời: “Ly do?”

Đầu óc Hường Viên nhanh chóng vận động, mặt không đổi sắc đọc vanh vách danh ngôn của tiên sinh Lỗ Tấn: “Vì sự nghiệp khoa học kỹ thuật của Tổ quốc mà cố gắng phấn đấu, làm một thanh niên tích cực đầy nhiệt huyết hướng về phía trước, có sức nào thì góp sức đấy.”

Từ Yến Thời cười nhạt: “Nếu cô nói là vì tiền thưởng thì còn có sức thuyết phục hơn đấy.”

Hường Viên cười hi hi: “Vây anh không hứng thú à? Tiền thưởng thì mọi người chia đều ra là được mà. Hoặc là anh bày tôi ba, tôi là người để nói chuyện lắm, nếu vẫn không được thì đưa tôi ba mươi ngàn là được, còn lại là của anh.”

“Không có hứng thú.”

Hương Viên cố gắng lên, “Đừng mà tỏ trường Từ. Cuộc thi tốt như vậy sao lại không tham gia được, nếu anh không tham gia, vậy thì cho tôi mượn mấy người trong tổ anh đi, mấy người biết kỹ thuật đó. Tôi cảm thấy anh mà tham gia chắc chắn sẽ nhận được giải, tại sao lại không tham gia? Với cả trước đó chính anh chia sẻ còn gì, rõ ràng có ý tham gia mà!”

Từ đầu đến cuối Từ Yến Thời không nói một lời.

“Kỳ thực tôi muốn tham gia vì chúng ta có thể nhân cơ hội này để xoay chuyển cái nhìn của Vi Đức về chúng ta. Tôi cũng không phải vì tiền đâu, nếu như có cơ hội như vậy, có thể để tôi với anh... với các anh cùng sống vai tác chiến là tôi đã vui lắm rồi. Dù không được giải cũng chẳng sao cả, đời người mà ai rồi cũng phải trải qua thất bại, nếu như lần nào cũng thành công, vậy chẳng phải đã khiến tác giả câu nói ‘thất bại là mẹ thành công’ tức chết sao?”

Cô nghĩ rất lâu vẫn không nhớ ra ai là người nói ra câu này, sau đó nhào người trên bàn, xụ mặt xuống làm bộ tội nghiệp nhìn anh: “Chẳng phải anh chúc tôi mọi chuyện đều được như ý nguyện à, đây chính là nguyện vọng gần đây của tôi!”

Từ Yến Thời vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Hương Viên lặng lẽ vươn tay kéo nhẹ tay áo anh, nhỏ giọng nói: “Thành công khó đến vậy, thế biết làm sao với mẹ của nó đây?”

Từ Yến Thời vừa ngẩng đầu đã chạm phải đôi mắt đầy mong đợi. Sự ngây thơ và tò mò, cùng cả sự trông chờ vào tương lai của cô, là điều sạch sẽ nhất anh từng thấy trong nhiều năm qua.

Như thể cô vẫn luôn được bảo vệ trong hũ mật, dù là quá khứ hay bây giờ, thì con người cô luôn mãi mãi trong sáng thuần khiết như thế.

Từ Yến Thời cúi đầu, rút tay áo bị giữ ra.

Hương Viên sững sốt, nụ cười trên mặt dần biến mất, bàn tay cứng đờ giữa không trung.

“Vi sự việc lần này mà chúng ta đã bị Vi Đức cấm tham gia.” Từ Yến Thời dựa người ra ghế xoay đầu đi, mắt nhìn vào cửa sổ phòng họp, âm thanh trầm thấp như muốn đảo lấy tim cô: “Xin lỗi, tôi không giúp cô được.”

Ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ lúc này trông chẳng khác gì con thú bị nhốt, rõ ràng có thể ra oai chống lại cả thế giới, nhưng giờ đây sự sa sút tuyệt vọng trong cái nhìn đấy lại khiến người ta đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối tuần, Hương Viên thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Bắc Kinh một chuyến.

Cô quyết định dùng phương thức lạt mềm buộc chặt để ông nội khôi phục lại tài chính cho mình, vì cô chẳng đành lòng nhìn Từ Yến Thời chán nản. Nhưng kết quả, cô vừa xuống máy bay thì mới hay mình đã “vồ hụt”.

Tư Đồ Minh Thiên và Lại Phi Bạch đã ra nước ngoài tham gia hội nghị quốc tế, ở nhà chỉ còn lại quản gia di Lư. Hương Viên về phòng cất hành lý thì phát hiện không thấy Gia Miện đâu, vội lật đật chạy xuống hỏi di Lư: “Anh cháu đâu rồi ạ?”

Di Lư nhìn cô đầy mờ hồ, bèn rót ly nước đưa tới: “Ồ căn cứ hàng không, lão gia vừa đi, thằng bé cũng đi luôn.”

Hương Viên biết mấy năm nay Gia Miện có mở một câu lạc bộ hàng không ở Thập Tam Lăng*, quả thật mở căn cứ phi hành tư nhân trong nước quả rất khó khăn, bên hàng không quản chế nghiêm ngặt, muốn xin kinh doanh cũng không đơn giản. Nhưng Gia Miện có anh bạn “thần thánh” tên là Lục Hoài Chính, là không quân, đáng đập đẹp trai có khiếu hài hước lại đối xử chu đáo với mọi người. Gia Miện có được bằng kinh doanh cũng là do anh ấy lấy cho. Hồi mới tốt nghiệp đại học Hương Viên có đợt rảnh đến mức phát chán, thế là đi thi lấy giấy phép phi hành luôn, giờ tự dưng nhắc đến, kể ra cũng có chút ngửa tay.

*(*Thập Tam Lăng triều Minh là quần thể lăng mộ 13 hoàng đế đời Minh, cách Bắc Kinh 50 km về phía Tây Bắc.)*

Di Lư thấy cô chưa đi thì thuận miệng hỏi: “Còn quay về Tây An không? Hay là để di cho người quét dọn phòng cho cháu?”

Hương Viên vội vàng phát tay, tỏ ý cô không cần: “Khỏi đi ạ, cháu cũng sắp về lại Tây An rồi.”

“Sao lại gấp gáp vậy?” Di Lư vừa nghi ngờ hỏi vừa đi vào phòng bếp, “Người không biết còn tưởng cháu có bạn trai bên đó.”

Hương Viên đang uống nước, lập tức bị sặc vì câu nói đầy nhạy cảm của di Lư, cô vội rút khăn lau miệng rồi nói: “Cháu còn không có thời gian hẹn hò đây này.”

Cũng chẳng biết là che giấu gì nữa, chợt trong lòng xuất hiện một người, nhưng rồi cô lại cảm thấy không thể nào là người đó được, vậy là lập tức phiền não lắc đầu, bỏ ly nước xuống: “Sáng sớm mai cháu đi rồi, buổi tối không ăn cơm ở nhà đâu, đi đứng chuẩn bị bữa tối cho cháu.”

Ngay sau đó là tiếng đóng cửa vang lên, cánh cửa biệt thự từ từ khép lại, trả lại nơi đây sự yên tĩnh.

“Con bé này đúng là không có chủ kiến.” Di Lư lẩm bẩm cười.

Lại Phi Bạch không có ở đây, Hương Viên chỉ có thể tự lái xe đi. Tuy nhiên có lại không có chìa khóa, bởi vì mọi chìa khóa xe đều bị ông nội giữ cả rồi. Nhưng cũng may là ông anh Hương Dương Hoa Gia Miện còn có chút lương tâm, giấu một chiếc chìa khóa dưới gầm giường.

Có điều xe đi không được, vì cần phải đổ xăng. Hương Viên ngồi trên ghế lái nhìn kim xăng ở vạch đỏ, lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là đã nghèo còn mất cái eo.

Cô đội mũ che khuất nửa gương mặt, rồi không biết lấy đâu ra kính râm đeo vào, che kín mặt mũi, cuối cùng mới bắt đầu đi lái xe đến trạm đổ xăng. Dưới ánh mắt nhiệt tình của nhân viên, cô bình tĩnh kẹp chặt tờ tiền chủ tịch Mao màu đỏ đưa ra qua khe cửa, nói: “98, năm mươi tệ*.”

*(*Xăng số 98 là loại xăng đắt tiền nhất trong số các xăng ở Trung Quốc (7,84 tệ/lít), vị chi Hương Viên đổ được ~6,3 lít xăng cho xe ô tô.)*

Ngay lập tức nhân viên tưởng mình nghe lầm, dùng ánh mắt hỏi “Xe này của cô mà chỉ đổ năm mươi thôi sao?”, ấy vậy mà Hương Viên còn nghiêm trang nói thêm một câu ——

“Nhớ thôi lại tôi năm mươi đấy. Cám ơn.”

“...”

Dù gì cô cũng chỉ lái mỗi một ngày hôm nay, ngày khác ai lái tự người đó đó.

Hứa Diên vừa kết thúc ca đêm, lim dim mắt bước ra khỏi tòa cao ốc ban biên tập Hạ Trùng Ngữ Băng, đúng lúc này nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đậu ở dưới lầu, đội ba giầy xác nhận rồi cô mới đi về phía chiếc xe.

“Sao lại về rồi? Hoàn thành xong nhiệm vụ rồi hả?” Hứa Diên vừa dứt lời thì cảm thấy hơi lạnh, xoa xoa tay nhìn xung quanh, “Sao không bật điều hòa?”

“Hết xăng rồi.” Hường Viên thở dài, thẳng thừng nói, “Tao chỉ đồ được có năm mươi tẻ, không bật điều hòa có thể chạy được tám mươi cây số.”

“Nhân viên trạm xăng không báo cảnh sát à?” Hứa Diên cười chế giễu.

Hường Viên tròn mắt: “Người ta có phẩm chất nghề nghiệp lắm đấy. Tao không tin là không có ai đồ năm mươi cả.”

Hứa Diên không cho là vậy, chép miệng lắc đầu nói: “Đúng là có người đồ năm mươi, nhưng với cái xe này mà đồ năm mươi ấy à, tao nghĩ chẳng có đâu.”

“Xuống xe, tao về Tây An đây.” Hường Viên giả vờ trở mặt.

Hứa Diên vội cười nói: “Sao bỗng nhiên về vậy?”

Hường Viên phỉn muộn nhìn ra ngoài cửa xe: “Muốn thương lượng với ông nội một chuyện, nhưng mà ông đi nước ngoài mất rồi, chờ ông về rồi nói sau vậy.”

“Là chuyện gì mà phải gấp gáp về vậy?” Hứa Diên tò mò.

Hường Viên hờ hững dời mắt nhìn đám sương mù trắng xóa bên ngoài cửa xe, lần đầu tiên nói dối Hứa Diên: “Không có gì, chỉ là chuyện công việc thôi.”

Hứa Diên à một tiếng, nhìn cô nàng trước mặt mà cảm thán: “Thật ra lúc mày nghiêm túc làm việc cũng lợi hại lắm đấy chứ. Trước kia nếu mày học giỏi, nói không chừng cũng là học sinh xuất sắc luôn rồi, khéo bây giờ cũng có thể làm đại diện cho trường.”

Hường Viên bưng tỉnh, thu hồi tầm mắt thuận miệng hỏi: “Đại diện trường gì chứ?”

“Mày chưa đọc tin trong nhóm chứ gì.” Hứa Diên biết Hường Viên không hay đọc tin nhắn trong nhóm chat, vậy là cô nàng liền lấy điện thoại trong túi xách ra, tìm trong album ảnh cả nửa ngày mới tìm được một tấm của mấy hôm trước, đưa cho Hường Viên nói, “Ngày kỷ niệm thành lập trường của Lục Trung năm nay, mỗi một lớp tìm vài học sinh giới thiệu hồi ấy và bây giờ có công ăn việc làm đang hoàng, quay về truyền kinh nghiệm cho đàn em thì đại học. Xong xuôi bọn họ còn dán lên cái tủ kính rách rưới kia đấy, là cái chỗ năm xưa Từ Yến Thời hay ‘ở’ ấy.”

Nói đến đây, Hứa Diên thừa dịp Hường Viên đang xem album liền hỏi luôn: “À đúng rồi, không phải ngày đó mày gặp hắn à? Về sau còn liên lạc với nhau không?”

Hường Viên chưa kể cho Hứa Diên biết chuyện Từ Yến Thời làm ở công ty ông nội cô. Theo bản năng, cô xem đây là bí mật giữa mình và anh, hơn nữa, với tình hình lúc này của Từ Yến Thời, Hường Viên lại càng không muốn để mấy người bạn cũ quen anh biết được.

Chỉ trách ngày đó mình nhanh mồm nhanh miệng, thể lả, ngón tay đang lướt điện thoại chột khựng lại, sau đó nói với Hứa Diên: “Ừm, có duyên gặp mấy lần, nhưng không liên lạc với nhau. Đúng rồi, không cần báo anh mày hỏi mua xe đâu, anh ấy không bán xe.”

“Tao bảo rồi mà, học thằn lằn đó sao có thể bán xe được chứ.” Hứa Diên thờ phào nhẹ nhõm, ngày cả cô cũng cảm thấy Từ Yến Thời không nên như vậy, “Vây bây giờ hắn làm gì?”

Hường Viên ậm ừ đáp, không muốn nói nhiều về chuyện này nên đổi chủ đề: “Lý Dương mà cũng chui vào giảng tọa hả? Thành tích của cậu ta cũng bình thường mà.”

Thành tích của Lý Dương đúng là bình thường, trong lớp chỉ đứng giữa giữa, đừng nói là so với Từ Yến Thời, tới top 10 cũng không lọt vào nổi, điều này Hường Viên nhớ rõ. Bởi vì vừa hết tiết là cậu ta lại chạy đi tìm Từ Yến Thời lớp A9 hỏi đề, cậu ta thuộc tuýp người cố gắng, nhưng thiên chất không đủ, có điều cũng được xem là một người hiền hậu.

Hứa Diên: “Người ta gây dựng sự nghiệp thành công mà lại, làm ở bên phần mềm điện thoại đấy. Gần đây cái phần mềm đó gọi là gì nhỉ, à là Moris, là cậu ta làm đấy.”

“Phần mềm ga chịch hả?” Hường Viên buột miệng hỏi.

“Ấn nó lung tung!” Hứa Diên đảo mắt, lấy điện thoại lại tìm phần mềm cho cô xem, “Chính là cái này, là phần mềm giữ bí mật, có nghĩa là nếu có ngày nào đó mày muốn chửi một người nào đó, nhưng lại không tiện đăng lên Wechat, vậy thì có thể đăng ở trong này.”

“Nghe u ám quá vậy?”

Hứa Diên: “Thanh niên bây giờ ai mà không có bí mật này nọ. Kể ra Lý Dương cũng rất thông minh, tại học bá trường chúng ta lợi hại quá nên làm lu mờ ánh sáng mà thôi. Như bí thư đoàn lớp chúng ta đây, năm đó thi đại học sợ đến nỗi tè ra quần, vậy mà giờ cũng làm kiểm sát trưởng rồi đấy, còn cả lớp trưởng lớp phó nữa, hiện nay đã là bí thư thành ủy. Đúng rồi, còn Chung Linh nữa, mày nhớ không, chính là con gái chủ nhiệm Chung ấy.”

Nhớ chứ, sao có thể không nhớ được, hồi trước cô ta là phóng viên của trường, chẳng phân biệt nổi trắng đen trái phải mà viết bậy viết bạ, suốt ngày ngấm ngấm hại người, lúc thì nói bạn A này tư tưởng phẩm đức có vấn đề, không thì gia giáo bạn B đó có vấn đề, nhưng dù bị nói sai thì “người bị hại” vẫn không thể mình oan được, nếu không là lại tự mình tìm khổ.

Hường Viên bị cô ta ngấm ngấm hại biết bao nhiêu lần, có điều hồi ấy tính khí cô rất tệ, bị cô dạy dỗ một chút, Chung Linh trở nên ngoan ngoãn hơn không dám làm gì cô nữa.

“Không phải cô ta thích Từ Yến Thời à, khiến thầy Chung ngày nào cũng cho gọi Từ Yến Thời nói chuyện. Bây giờ đi làm cũng khá lắm, nghe nói là làm phóng viên bên đài truyền hình, thầy Chung gặp ai cũng khoe là con gái mình viết bản tin trên đài truyền hình trung ương, còn Chung Linh cô ta ngày nào cũng gửi tin thời sự cô ta tự viết vào nhóm chat. Nói tóm lại là cứ ra về xem thường kiểu gì ấy, tao khó chịu cực.” Nói đến đây, Hứa Diên lại trở lại đề tài ban đầu, “Rốt cuộc Từ Yến Thời làm gì, mày vẫn chưa nói với tao đâu đấy. Tao vừa tìm trong danh sách đại biểu nhưng không thấy tên hắn, đại diện A 9 là Hứa Vọng, dù thành tích Hứa Vọng cũng không tệ, nhưng nếu so với Từ Yến Thời thì cũng còn thua mà nhỉ? Sao lại không tìm Từ Yến Thời ha?”

“Người ta khiêm tốn cũng không được à?” Hường Viên ném điện thoại trả lại, “Cụ thể làm gì tao cũng không rõ, có thể anh ta đang nghiên cứu thí nghiệm gì đấy, chứ tui tao không liên lạc với nhau.”

“Không phải sau đó còn gặp thêm mấy bạn à? Làm tài xế hả? Đi xe gì?”

“Mày hỏi cái này làm gì?” Hường Viên nghi ngờ.

Hứa Diên: “Hai ngày trước lớp mình họp lớp, vì mấy đang ở Tây An nên bọn tao không gọi mày, có điều đi mà cũng thốn thốn lắm, tao phát hiện số người bây giờ có công ăn việc làm ngon nghề lại không phải đám học sinh giới trước kia, dù lớp trưởng lớp phó đều làm bí thư, có địa vị chính trị khá nhất trong lớp. Nhưng những người khác thì cũng chỉ vậy mà thôi, không có tiền, xe cũng là hạng xoàng. Còn Lý Dương gây dựng sự nghiệp thành công rồi, giờ chẳng có gì ngoài tiền cả, Maserati này, Lamborghini này... Chia khóa xe nhiều ời là nhiều. Vây là lớp chia hai tập đá kích nhau. Kỳ quặc thật, tao nhìn mà khó chịu, cảm giác đã từng là bạn học tốt, bây giờ lại như đối mủi đối vùi. Lý Dương trước kia thật thà chất phác biết bao, bây giờ cũng bị tiền mài mòn rồi. Mày không thấy dạo

này trong nhóm ít nói chuyện đi à?”

“Chưa tới mấy năm lại tốt cho xem, bây giờ chỉ là thời kỳ quần hùng đầu võ, chờ thêm mấy năm nữa kết hôn sinh con, ai mà quần nhiều như vậy chứ.” Hường Viên lại ra vẻ rất có kinh nghiệm.

Hứa Diên ngẫm thấy cũng có đạo lý, bèn gật đầu, rồi cô chợt nhớ ra: “Hôm nay là lễ độc thân, buổi tối ở khu liên hợp thể thao có quán bar nhạc nhẹ đấy, chủ với bartender đẹp trai lắm, có muốn đi không?”

“Đi, ai không đi kẻ đó làm con chó.”

Hường Viên cắn răng nói, tâm phiền ý loạn muốn quên đi bóng dáng chán nản của ai kia.

Nhất định là cô đã cô đơn quá lâu rồi, cho nên chỉ nhìn chó hoang ven đường thôi mà cũng cảm thấy hormone tăng vọt.

Nào ngờ đêm đó quán bar mới khai trương, có một câu lạc bộ eSport vừa giành giải vô địch trong cuộc thi gần đây nên tổ chức tiệc ăn mừng, cả quầy bar chật ních chen không nổi, ba vòng trong ba vòng ngoài đều là người hâm mộ.

Tại đây, Hường Viên đã gặp lại bạn trai cũ của mình – Karma.

Anh ta là cầu thủ chuyên nghiệp của KPL*, số một đi Mid** của server toàn quốc, dù chỉ tham gia mấy tour thi đấu cho vui nhưng vẫn dễ dàng chiến thắng.

(*KPL là giải đấu của Vương Giả Vinh Diệu chuyên nghiệp ở Trung Quốc, hiện đang là giải đấu thể thao điện tử hàng đầu tại quốc gia này với số tiền thưởng khổng lồ.)

(**Trong các game như Vương Giả Vinh Diệu hay LOL, các bản đồ trận đấu thường chia ra làm 3 đường, trong đó Mid (đường giữa) là đường ngắn nhất, đây thường là khu vực của Pháp Sư.)

Karma là người đến cuối cùng, trông thấy Hường Viên bị người ta chặn lại ở cửa, bèn bảo trợ lý xuống xe dẫn người đến.

Lúc ấy nếu Hường Viên biết đó là Karma thì cô sẽ không ngu ngốc đi theo lên xe, cho tới khi Hứa Diên kêu lên, “Trời ơi, là K thần!”

Karma mỉm cười lịch sự với Hứa Diên, “Chào cô.” Nói rồi, anh ta xoay ngược mũi lái trái lại, vành mũ nằm sau gáy, để Hường Viên có thể thấy rõ anh, rồi nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy: “Lên xe đi, anh dẫn bạn em vào.”

9 giờ tối, tại Lật Châu.

Cao Lãnh như phát điên, tag tất cả mọi người vào nhóm chat riêng của phòng kỹ thuật.

Cao Lãnh: @mọi người, trời ơi!!! Mọi người đoán xem tôi thấy ai trong livestream của K Thần nè?!!

Vưu Trí: Karma?

Cao Lãnh: Đúng rồi! Karma đó! Mẹ nó tôi còn thấy cả tổ trưởng Hường của chúng ta trên livestream của Karma!

Lý Trừ: Hường Viên? Không phải cô ta không chơi game à? Sao lại đi chung với tuyển thủ eSport vậy?

Cao Lãnh: Karma nói buổi tối có hoạt động thi đấu nhỏ ở quán bar, chị Viên là fan may mắn duy nhất ở đây!

Lý Trừ: Chữ ‘duy nhất’ này nghe châm chọc vậy. Chắc chắn thị lực của K thần nhà cậu phải tốt lắm, nên mới có thể chọn ra chị Viên nhà cậu giữa đám đông trong tình cảnh quán bar đông nghẹt, nhất định cũng phải nghĩ kỹ lắm.

Vưu Trí: Chọn rồi làm gì? Đấu với K thần à? Hường Viên có biết chơi không?

Nửa phút sau, Cao Lãnh trả lời.

—— Không, là ngồi kế bên K thần, xem K thần biểu diễn thi đấu ở khoảng cách gần.

Tất cả mọi người:???? Đây là trò tán gái gì thế? Mẹ nó K thần thấy sắc nên nổi lòng tham à?!?

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Xem livestream hơi chán nên Cao Lãnh bèn mở danh sách bạn bè ra xem, kết quả anh chàng nhảy bèn phát hiện, tài khoản weibo người nào đó ngày thường im lìm như đã chết, vậy mà hôm nay ở ảnh đại diện lại hiện lên chấm xanh, biểu thị đang trực tuyến.

Anh thử gửi tin nhắn qua: *Hi?*

Không ai để ý.

Anh lại gửi thêm cái nữa: *Sao sao sao... sao cậu lại lên weibo vậy?*

XYS: *Có chuyện gì?*

Cao Lãnh Là Đại Gia: *Không có gì, à, tôi chỉ mò mò sao cậu lại online thôi, không phải cậu quên mặt khẩu à?*

XYS: *Mới tìm ra.*

Cao Lãnh tiện tay bấm vào trang cá nhân của Từ Yến Thời, để rồi anh chàng lại ngạc nhiên phát hiện, Từ Yến Thời vốn chỉ theo dõi 5 người, bây giờ bỗng nhiên biến thành 6. Cao Lãnh hiếu kỳ bèn nhấn vào xem, lập tức đầu óc nó âm âm như núi lửa phun trào, vẻ mặt vốn không có biểu cảm liền như pháo bông sáng chói.

Thật không thể tin nổi vào mắt mình.

Vậy mà lão đại lại theo dõi —— Karma!!!

Cao Lãnh như thể phát hiện ra châu lục mới, chụp màn hình gửi vào nhóm chơi Vương Giả không có lão đại.

Cao Lãnh: Trời ơi đất hời, lão đại theo dõi K thần, các cậu nói xem có phải bây giờ cậu ấy đang xem K thần livestream không?

Lý Trì: Không thể, cậu ấy từng nói không thích chơi game, thà dành thời gian để ngủ còn gì.

Vưu Trí: Cũng không phải là không thể, dù sao thì Hường Viên cũng là fan may mắn được xem Karma chơi game mà đúng không. Anh suy nghĩ chút đi, với cái khuôn mặt yêu nghiệt đó của Karma, động tác chơi game lại quá xuất sắc, còn biết tán gái nữa, vậy anh nghĩ xem người ngồi bên cạnh liệu có rung rình không? Lão đại (tự nhận) coi như là người đàn ông đẹp trai nhất trong cuộc đời của tiểu thư Hường Viên, có cảm giác nguy cơ cũng là chuyện thường thôi. Lòng tự trọng của đàn ông đang cần xé đây.

Trương Tuấn: Các cậu đang nói gì vậy?

Lý Trì: Trẻ con nên ngủ sớm đi, thế giới của đàn ông con trai, cậu không hiểu đâu.

Trương Tuấn: Vưu Trí còn nhỏ hơn tôi đây.

Vưu Trí lại rất nhạy cảm. Ai nói em nhỏ hả?

Trương Tuấn: Tôi nói là tuổi tác... nhỏ.

Thi Thiên Hữu: Cao Lãnh?

Một phút sau.

Lý Trì: Các cậu mau xem livestream đi, hình như Cao Lãnh phát điên rồi...

Mọi người cấp tốc vào xem Cao Lãnh nổi điên.

Lúc Karma livestream, bình luận bắn ra đầy màn hình rất một màu trắng xóa, bình luận chồng lên nhau vốn chẳng thấy rõ là ai đang nói gì. Cao Lãnh gõ câu gì cũng như đá chìm xuống đáy biển. Rồi ngay sau đó, lần đầu tiên thấy anh tiêu nầm đông đẽ mua dạng bình luận nổi bật, còn dùng phông chữ kè loẹt viền sáng, màu chữ là —— xanh lá cây.

[@Cao Lãnh Là Đại Gia: Lão đại! Tôi biết cậu ở đó, đây là lần đầu tiên trong đời tôi dùng tiền mua bình luận có màu sắc rực rỡ như vậy để tặng cậu.]

Tất cả đều cười nghiêng ngả, nhưng cũng rất hài lòng vì Cao Lãnh chọn phông chữ màu xanh lá.

Lý Trì: Cao Lãnh, sao tối nay cậu không sợ chết thế?

Cao Lãnh: Đoán xem.

Thi Thiên Hữu: Cậu lại trộm Thái Thái Tịnh Tâm Khẩu Phục Dịch của tôi uống nữa sao?

Trương Tuấn: ... Thương thay cho lão đại.

Lý Trì gửi một tấm ảnh hộp tro cốt: Tôi xem qua rồi, cậu có thể phải dùng đến thứ này đấy, mua loại này là được rồi, dù sao cậu cũng lùn mà.

Cao Lãnh: Xéo đi.

Đương lúc mọi người đang cười nói trêu đùa vui vẻ, đột nhiên Vưu Trí lại gửi một đoạn luận văn đến.

“Mọi người suy nghĩ đi, nếu như lão đại không xem livestream thì anh ấy sẽ không biết tối nay Cao Lãnh gửi bình luận màu xanh lá cho mình, nên không việc gì Cao Lãnh phải đi tìm chết hết, vì dù gì anh ấy cũng không biết mà. Nhưng nếu như ngày mai lão đại động thủ với Cao Lãnh, vậy chứng tỏ tối nay lão đại có xem. Nhưng! Một con người từ xưa đến nay không quan tâm đến thể thao điện tử và cũng không chơi game như lão đại, rồi cuộc là vì lý do gì mà lại đi xem livestream vậy? Là vì Hường Viên? Vì Hường Viên sao? Vì không để anh em chúng ta nể được thóp, nên dù trong lòng lão đại có lừa thì cũng sẽ giả vờ như không có chuyện gì. Thế là tối nay Cao Lãnh được dịp từ nông nô xoay mình thành chủ, bị lão đại bắt nạt lâu rồi, giờ cũng đến lượt bắt nạt lại. Nhưng em cảm thấy chuyện này quan trọng là ở chỉ số IQ, chắc chắn không phải do anh nghĩ ra, là chị Thư giết dây anh, tiền cũng là do chị Thư đưa đúng không? Anh keo kiệt như vậy, làm gì có chuyện nghĩ ra được chuyện này?”

Cao Lãnh: Lại hại lắm Tiểu Vưu Trí. Nhưng cậu đoán sai rồi, tiền là do chính tôi bỏ.

Lý Trì bỗng thu hồi hộp tro cốt: Trâu bò vãi, anh đây chơi không thắng các cậu.

Trương Tuấn: Trời, càng thêm đau lòng cho lão đại...

Lúc Cao Lãnh gửi bình luận kia lên, Hường Viên cũng nhìn thấy.

Bởi vì lúc đó Karma đã tắt micro lắm bả: “Người này không phải là anti trá hình đấy chứ, gây sự chú ý lúc anh livestream làm cái gì? Sao anh lại khó chịu vậy nh?”

Gần đây Hường Viên khá nhạy cảm với hai chữ ‘lão đại’, thế nên theo bản năng ngẩng đầu nhìn bình luận màu xanh lá kia. Có điều cô cũng chẳng nhiều lắm, chỉ cho là mấy anh chàng trong phòng kỹ thuật lại giỡn với nhau thôi.

Người đại diện ngồi bên cạnh, mặt không đổi sắc vừa lướt điện thoại vừa nói: “Còn không phải tiền vào túi cậu hết hả, quan tâm người ta tiêu tiền làm gì, chỉ cần chịu tiêu thì cậu phải livestream cho tốt vào. Hôn nữa cũng không phải cậu chưa gặp anti trá hình bao giờ, lúc nhận điện thoại, chẳng phải đám fans ngoài kia cứ gào thét gọi cậu là Few à, cậu cũng vui vẻ đáp lời còn gì?”

Đứa bé Karma này mắc bệnh công tử điển hình, cực kỳ hẹp hòi và rất thích ghen tuông, tính cách chẳng khác gì mấy cậu học trò mới lớn. Trước đây lúc mới quen nhau, Hường Viên cảm thấy cậu chàng này khá dễ thương, đáng đáp sáng sửa chơi game giỏi, miệng mồm lại còn ngọt lịm. Nhưng chỉ một thời gian sau thì bao thói hư tật xấu lộ cả ra, là con trai nhưng lại có trái tim mỏng manh dễ vỡ như pha lê. Đôi khi Hường Viên thấy có bình luận mắng chửi Ashers, cũng lắm cô cũng chỉ khó chịu một lúc rồi bình thường lại ngay.

Nhưng nếu Karma bị người ta mắng, anh ta lại tự hoài nghi không biết có phải mình xấu lắm không, có phải mình chơi dở lắm không. Có đợt Hường Viên hỏi anh ta, người khác nhận xét mình như thế nào quan trọng lắm à? Karma do dự rồi đáp, anh cảm thấy rất quan trọng, bởi vì anh là nhân vật của công chúng mà. Những lúc thi đấu thua thì Karma còn được chú ý nhiều hơn so với tuyên thù khác, bởi vì anh ta có quá nhiều fans, mà anti fans cũng chẳng ít.

Cho nên có mấy lần bị mắng chửi mà lên luôn top search, Karma trực tiếp gửi tin nhắn cho quản lý, nói muốn tự sát. Mọi người lập tức sợ hãi nửa bước cũng không dám rời, cả ngày lẫn đêm trông

chứng anh ta. Karma như đứa con nít lúc nào cũng cần người lớn, người ta khen mình một câu thì tâm tình hôm đó sẽ tốt cực tốt, nhưng nếu mắng anh ta một câu thì tâm trạng như rơi xuống địa ngục, buồn vui giận dữ đều từ người khác.

Qua chuyện này, trên con đường tìm bạn trai, Hường Viên đã đúc kết được một kết luận, đàn ông không thể nhìn bề ngoài, tính cách mới là quan trọng nhất.

Ngay sau đó lại nhảy ra một câu hỏi, Từ Yến Thời như vậy, liệu tính cách có tốt hay không?

Thanh cao, lại có phần lạnh lùng hài hước? Có điều chắc chắn anh không thể có trái tim la phê được rồi, bởi vì gặp nhiều chuyện như vậy, nội tâm phải mạnh mẽ lắm thì anh mới có thể chống đỡ được đến bây giờ nhỉ?

Hường Viên mở weibo ra, lúc này mới phát hiện trong nhóm của phòng kỹ thuật có buôn dưa về chuyện cô xuất hiện ở livestream.

Vậy nghĩa là vì đọc được nó mà anh mới vào xem ư?

Tối nay livestream Karma không ngừng tán tỉnh cô, cũng cố thực hiện thao tác xuất sắc, vậy nhưng nhìn thao tác mà trong mắt fan đẹp đến bùng nổ kia, lòng cô lại bình lặng như nước không có cảm giác gì.

Nhưng lúc này, nội tâm Hường Viên lại rạo rức khó chịu.

Từ Yến Thời chỉ xem livestream thôi mà còn có tác dụng hơn cả mấy lời tỏ tình của Karma ư, Hường Viên cảm thấy mình điên đến nơi rồi!

Thích ai cũng được nhưng không thể là anh ấy!

Hường Viên nhắc nhở mình, song tay lại bắt đầu không nghe lời mờ Wechat ra, cô dừng một lúc, sau đó gõ một câu gửi cho Từ Yến Thời: *Anh đang xem livestream hả?*

Có fans tinh mắt nhìn thấy màn này, lập tức cười nhạo gõ bình luận.

[Ngồi bên K thần mà còn gửi wechat cho người đàn ông khác? K thần của tôi thâm quá rồi.]

[Vị tiểu thư kia đáng yêu thật!!! Này này này, cô tỉnh táo lại giùm cái! Nhìn K thần đi!! Người đàn ông có mị lực nhất thế giới đang ngồi bên cạnh cô đó, rồi cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy?]

[Lúc này tôi thật sự muốn xem xem người đàn ông đó là ai, lại có thể khiến cho chị gái này dù đang đối mặt với nam thần như K thần mà lòng vẫn bình lặng.]

[Người ta nói chuyện với bạn cũng không được à? Mấy cô fan nữ này đúng là phiền.]

Hường Viên vẫn hồn nhiên không chưa biết gì, bởi vì cô không ngờ lần này Từ Yến Thời trả lời nhanh như vậy.

XYS: Ừ.

Hường Viên: ... *Không phải anh không hứng thú với mấy thứ này à?*

XYS: *Tôi muốn xác nhận lại một chút.*

Hường Viên: ...

Lý do này, cũng quá đầy đủ rồi.

Hường Viên: *Vậy anh cứ từ từ xác nhận đi.*

Lúc này Karma cũng thấy bình luận của fans, nghi ngờ quay đầu lại, thuận miệng hỏi cô đang nhắn tin với ai đấy.

Hường Viên không biết trên bình luận đã xảy ra chuyện gì, cũng hoàn toàn không biết fans hâm mộ đã bắt gian mình. Bởi vì Karma hỏi câu này quá bình thường, cô tưởng anh lại tắt micro trên mình, mà lúc đó cô cũng thấy rất phiền khi cả buổi Karma cứ chốc chốc tắt micro quay qua đùa giỡn.

Thế là đầu óc cô căng ra, tức giận bật thốt: “Bạn trai đó.”

Karma bất ngờ gãi mày làm Hường Viên thấy bối rồi, hình như anh ta không tắt micro.

Thế nên là trên màn hình lại xuất hiện chi chít bình luận của những người hâm mộ: [Chị gái này có bạn trai rồi ha ha ha ha ha] [chắc bạn trai đẹp lắm nên mới không có cảm giác với K thần đó ha ha ha ha ha] [Có chơi thể thao điện tử giống Karma không?] [Chị gái này nói chuyện giọng điệu gì vậy, thật sự xem K thần nhà tôi là trẻ con lắm chuyện hả?]

Ngay lập tức Hường Viên như bị sét đánh ngang tai, sống lưng cứng đờ ra, cảm giác máu bỗng tuôn trào, dòng máu ấm đó từ từ chảy khắp tứ chi đốt cháy cả người.

Hường Viên nghĩ, nhất định tối nay mình uống nhiều rồi, có lẽ đang nằm mơ mà thôi. Thế nhưng cô véo mạnh mình thì lại cảm thấy đau tới mức chảy nước mắt. Lúc này trong lòng cô hệt như dòi sông lấp biển, không khác gì mặt hồ yên ả bị khuấy đảo, gợn sóng dòn dập.

Cảm chắc điện thoại trong tay, ngón tay siết chặt đến mức trắng bệch, như thể là quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Hoạt động kết thúc, Hường Viên xuống lầu gọi một ly cocktail, tính chuốc say bản thân.

Nhưng đúng lúc đấy điện thoại trong tay cô rung lên, với độ rung này thì không phải là tin nhắn.

Là cuộc gọi đến, còn là của Từ Yến Thời, tên trong danh bạ chính là, Tổ trưởng hàng xóm.

Hứa Diên cau mày nhìn cô hoang mang không biết nên bắt máy không, lập tức biết ngay giữa hai người có điều mờ ám, thế là đẩy vai cô thấp giọng chế giễu: “Không thì để tao nghe máy giùm mày, tao muốn xem xem là người đàn ông thế nào mà lại khiến bạn tao đứng ngồi không yên cả đêm nay.”

Hường Viên nhanh tay lẹ mắt giấu điện thoại, “Đừng, lần này không được.”

Hứa Viên sáng tỏ, lần đầu tiên thấy cô năng nghiêm túc thu tay lại, “Được rồi, tao tạm thời bỏ qua cho anh ta.”

Cuối cùng, Hường Viên cũng bắt máy.

“Alo?”

Kết quả là bên kia lại truyền đến giọng của Cao Lãnh.

“Ha ha ha ha ha, tôi không phải lão đại đâu, tôi là Cao Lãnh đây, tôi lên lấy điện thoại của chị rồi đổi tên danh bạ đấy, có đáng sợ không?! Tôi là người mạnh mẽ như vậy đấy, không chạy tới đánh tôi chứ?!”

Hương Viên tức giận, vừa định nổi khùng mắng lại thì Cao Lãnh bị người ta đập một phát, điện thoại bị giật lấy, lúc này một âm thanh vẫn lạnh lùng như thường ngay nhưng lại có gì đó khang khác.

“Bao giờ thì về?”

__oOo__

Màn kịch nhỏ ngoài chính văn

Một ngày nào đó trong tương lai, hai đại thần bí nhất của giới thể thao điện tử là Down và Ashers công khai yêu nhau, lập tức trong ngày hôm đó, những người bạn trai cũ Ashers qua lại cũng bị mọi người tìm kiếm nhiều tới mức lên top search.

Tuy nhiên, trong top search nhanh chóng xuất hiện hai topic:

#Down_điên_cường_chém_giết_nhất_đầu_người

#Hoàng_đế_bệ_hạ_D_xin_hãy_bình_tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Bữa ăn khuya ngày hôm nay đến thật bất ngờ.

Cao Lãnh chăm chú xem livestream, đúng lúc nghe được Hương Viên nói gì mà bạn trai đó, rồi ngay lập tức bình luận nhảy xổ ra màn hình một đồng, anh ta còn chưa kịp đọc hết thì Wechat lại bắt đầu kêu *ting ting* liên tục.

Anh mở ra nhìn, liên tục hai tin nhắn, đều là lão đại gửi.

XYS: *Có muốn ăn khuya không?*

XYS: *Tôi mời.*

Tất cả cùng reo hò ầm ĩ, năm phút sau, mọi người đã ngồi ngay ngắn trật tự trong quán ăn vỉa hè dưới công ty.

Cao Lãnh nhận lấy thực đơn trong tay ông chủ, nghiêm túc hỏi: “Lão đại, có thật là gọi gì cũng được không?”

Từ Yến Thời xách ghế vải màu trắng đến, chân dài sai bước ngồi xuống ghế, lạnh lùng đáp: “Còn xem lương tâm của cậu đã.”

Cao Lãnh nói nhỏ “tôi không có lương tâm” rồi gọi hết một lượt mấy món mình thích ăn, sau đó lại rầu rĩ giữa đầu nói: “Haiz, tổ trưởng của tôi không có ở đây đúng là đáng tiếc.”

Từ Yến Thời không tiếp lời, anh biếng nhác nằm ngả ra ghế, tay chân duỗi dài đặt điện thoại lên bàn rồi cầm lấy chai coca.

Chiếc điện thoại đang sáng màn hình nằm ngay trước mặt Cao Lãnh, sức cảm dỗ quá lớn.

Cao Lãnh bèn nài ra sáng kiến, “Lão đại, tôi muốn mượn điện thoại cậu gọi cho tổ trưởng bọn tôi.”

Từ Yến Thời trưng ra vẻ mặt lạt mềm buộc chặt, “Hả?”

Cao Lãnh: “Dù biết cô ấy không ở Tây An đây, nhưng hiếm lắm mới thấy cậu mời khách một lần, dù sao chúng ta cũng phải báo cho cô ấy biết chứ nhỉ? Cậu có biết lần trước cô ấy nói cậu thể nào không? Tôi nói lão đại đích thân xuống bếp nấu ăn cho mọi người, cô ấy lại bảo là vì tiết kiệm tiền nên cậu mới thế!”

Hiếm khi thấy Từ Yến Thời nhếch môi cười, anh cúi đầu giả vờ nhìn menu, buông ra một câu rất đáng đánh đòn: “Gọi đi, bảo cô ấy gọi mấy món rồi cậu ăn hộ cô ấy, kéo lại trách tôi không mời.”

Cao Lãnh khiếp sợ ra mặt, lão đại à cậu như thể thật sự sẽ có bạn gái ư?

Nhưng mỗi lần ra ngoài với lão đại, anh ta đã được dịp cảm nhận những ánh mắt dò xét khát của đám phụ nữ kia rồi, đàn ông chỉ cần đáng đẹp thôi dù keo kiệt tới mấy cũng không tính là khuyết điểm.

So với cuộc tụ tập đàn ông đơn điệu của đám Từ Yến Thời, không khí ăn chơi trác táng chỗ Hương Viên khá là mờ ám.

Sau khi đám Karma rời đi, quán bar lại kinh doanh như bình thường, những người còn lại đều là khách quen cả. Trong căn phòng mờ ảo vang lên những giai điệu dồi trụy, trai gái tận tình nhún nhảy lắc lư trên sàn, mỗi một xó xỉnh mỗi một góc ngách đều ngập mờ đến cùng cực.

Cho nên vào giây phút này, tới cả giọng nam lạnh lùng nghe sao thờ ơ trong điện thoại cũng hết sức cảm dỗ.

“Bao giờ thì về?” Từ Yến Thời cúi đầu lật menu, hỏi.

Ca sĩ nữ mới đến đang hát trên sân khấu có giọng rất hay, còn trầm hơn nam ca sĩ trước đó, phát âm tiếng Anh cũng rất chuẩn.

Bài cô ấy hát là bài mà gần đây Hương Viên thích nghe nhất, có điều lời ca lại khá sắc tình —— “Shape of You”.

Cô đang nghĩ, không biết nếu Từ Yến Thời hát bài này với chất giọng chuẩn Luân Đôn của anh thì sẽ có cảm giác gì nhỉ? Cảm dục hay là sắc dục đây?

Bên kia thấy có mãi không trả lời, “Câm rồi à?”

Hương Viên vừa hoàn hồn từ trong bài ca sắc tình, thấp giọng nói: “Chuyến sớm nhất ngày mai, hơn bảy giờ, đến Tây An chắc cũng chín giờ.”

Từ Yến Thời khép menu lại ném sang cho Cao Lãnh, lại xoay người mở tủ lạnh lấy bia, nói vào đầu dây: “Ngày mai tôi đến đón cô.”

Hương Viên sững sốt, tim đập thình thịch, không biết liệu có phải anh đã nghe được câu nói trong livestream ban nãy không...

“Ồ, vừa nãy đó... thật ra thì... hình như... anh không cần...”

“Cái gì?” Từ Yến Thời xách bốn chai bia Budweiser bằng một tay, bình tĩnh hỏi, “Tôi không cần cái gì?”

“Vừa nãy ở livestream...”

“Tôi không nghe,” Từ Yến Thời lập tức ngắt lời, “Gửi tin nhắn với cô xong tôi và đám Cao Lãnh ra ngoài đi ăn rồi. Cô đã nói gì à? Có liên quan đến tôi hả?”

“Đừng đừng, vừa nãy trên livestream tôi chửi tục thôi, Karma đã xóa cho tôi rồi, mắt mặt đoàn thể chúng ta quá! Sau này kiên quyết không đến những nơi công cộng này được!” Hương Viên chân thành kiểm điểm, phát ra hồi cái từ trong thâm tâm, đầu gối đội lút nửa phải giục Karma xóa video nhanh lên mới được, tốn bao nhiêu tiền cũng phải xóa.

Từ Yến Thời từ khẽ một tiếng.

Âm nhạc trong quán bar nhẹ nhàng du dương, trai gái trong góc tối không kim nén nổi cô đơn đang tìm an ủi, tầm mắt Hương Viên hơi ngừng lại, bắt đầu lơ đãng nói năng vớ vẩn: “Tôi nhớ anh cũng là người Bắc Kinh nhỉ?”

“Ừ. Nhưng mấy năm nay ở Tây An nhiều hơn.”

“Thế Tết có muốn về chung không?”

“Để sau hẵng nói.” Anh không muốn nói về chuyện này.

Im lặng một hồi, rồi bỗng chốc chẳng biết phải nói gì thêm.

Hương Viên do dự không biết có nên cúp máy hay không, thì đúng lúc nghe Hứa Diên thấp giọng la lên bên tai cô, cô nàng chỉ ra ngoài cửa sổ, hưng phấn nói: “Tuyệt rồi rồi kìa! Năm nay có tuyết sớm!”

Hương Viên nhìn sang, quả đúng là vậy, trên con đường chính rộn ràng biển người chật kín, những bông tuyết như tơ liễu bay múa khắp nơi, cả trời đất mênh mông như rơi vào thế giới trẻ thơ.

Hứa Diên là người theo chủ nghĩa lãng mạn, dù sinh ra ở nơi phương Bắc lạnh lẽo, nhưng kể đến ngày tuyết đầu mùa là cô nàng vẫn cảm thấy lãng mạn.

Hương Viên nghĩ, hôm nay đúng là đặc biệt.

“Tây An có tuyết rồi không?”

Từ Yến Thời bất giác ngừng đầu nhìn, cũng dần dần trông thấy những bông trắng xóa nhẹ nhàng.

“Roi rồi.”

Quả đúng là đặc biệt, ngay tới người theo chủ nghĩa duy vật thực tế như cô cũng cảm thấy trận tuyết hôm nay quá lãng mạn, thế là cô thấp giọng nói: “Vây mai gặp nhé?”

Từ Yến Thời đáp được, dùng một tay mở bia, nói: “Gửi số hiệu chuyến bay cho tôi đi.”

Vốn có thể kết thúc cuộc gọi trong lãng mạn, nào ngờ Hương Viên lại nghe thấy ở đầu dây bên kia tiếng Cao Lãnh bất thành lời nói chuyện với ai đấy.

“Tuyệt rồi rồi hả?”

“Nỗi lo rụng tóc nứt da hàng năm lại tới rồi... hầy.”

...

Đúng là phá hỏng cảm xúc đẹp dễ.

Ở quán nhậu dưới công ty, ông chủ dựng lều bằng vải ni lông nhiều màu, trên đỉnh treo ngọn đèn vàng mờ mờ, ánh sáng mông lung hắt lên mấy người đàn ông. Thời tiết thế này cũng không làm ăn được gì, bàn của Từ Yến Thời lại là khách quen nên ông chủ vẫn nhiệt tình như thường lệ, đem đồ ăn lên rồi còn cho thêm mấy đĩa đậu phộng để nhắm.

Các chàng trai nhận được của hồi nên miệng mồm cũng dẻo quẹo hẳn, đồ ông chủ đến mức nở gan nở ruột.

Từ Yến Thời gần như chẳng ăn uống gì, suốt cả buổi chỉ dựa ghế cúi đầu nghịch điện thoại.

Đám Cao Lãnh và Vụ Trí lại bắt đầu chọc ghẹo đám thọc nhau.

Vụ Trí không uống bia, Cao Lãnh liền đùa, “Cậu cần phải uống nhiều bia vào, có câu gọi là nóng nớ lạnh co, cậu hiểu không hả? Uống bia vào người sẽ ấm áp, mà người ấm rồi thì tự nhiên nó dài hơn.”

Vụ Trí chẳng để ý người ngồi giữa có phải là Từ Yến Thời hay không, trực tiếp nhào dceeds lời đầu Cao Lãnh qua, ghì chặt vào trước ngực.

Cao Lãnh bị siết chặt tới mức mắt nỏ đom đóm, lúc miệng sắp sùi bọt mép thì bất chợt đuôi mắt liếc thấy, hình ảnh trên điện thoại Từ Yến Thời hình như là Vương Giả?

Sắc mặt Cao Lãnh đỏ lên, mắt tròn trảng, nhưng vẫn hết hồn văng ra một câu chửi thề.

“Mẹ nó... Cậu nhìn lão đại đi.”

Vụ Trí lại tưởng Cao Lãnh báo mình nhìn size của lão đại đi, thế là càng tức hơn, chỉ muốn bóp quách anh ta đi cho rồi.

Nào ngờ, Cao Lãnh lại còn giờ tay chỉ vào hạ bộ của Từ Yến Thời, nói với anh ta: “Đi...”

Chìm cái mẹ nhà anh!

Vụ Trí từ lòng nổi điên, muốn lấy bia nốc cho anh ta để anh ta tỉnh táo lại. Kết quả là Cao Lãnh đã nhân lúc Vụ Trí phân tâm mà vùng ra, mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên chỉ vào lão đại đang cúi đầu —— chỉ đúng chiếc điện thoại nằm trên chân mà nói: “Đi động kìa, lão đại đang chơi gì đấy?! Vương Giả? Cậu chơi Vương Giả hả?”

Lần này tất cả đều bị thu hút.

Ngay cả đám Trương Tuấn Lý Trí đang cúi đầu tập vào vói nòi lửu cũng ngẩng đầu lên, đồng loạt nhìn sang Từ Yến Thời.

Cao Lãnh trực tiếp nằm ngả lên vai Từ Yến Thời, “Mẹ kiếp, cậu được lắm, ván mấy rồi?”

Động tác của Từ Yến Thời rất lưu loát nhanh nhẹn, biết di chuyển vị trí, biết phòng ngự đi sẵn, còn biết lên vào bụi đánh lên, thứ duy nhất không quá thành thạo chính là kỹ năng, anh không hiểu rõ về kỹ năng của tướng cho lắm, nên thành ra lúc chơi khá trúc trắc.

“Ván thứ hai.” Từ Yến Thời dán mắt vào màn hình đáp.

Cao Lãnh: “Ván thứ hai mà cậu chơi ghê như thế luôn hả? Tôi không tin!”

Nghĩ lại lúc đó khi anh ta chơi ván thứ hai, có người qua đường thấy anh cứ chọn lui chọn tới không biết chọn tướng nào, thế là bèn bảo: “Khó chọn quá thì anh chơi búa đi.”

Cao Lãnh tưởng người ta đang đang mắng mình, bèn xi và chửi lại.

Kết quả người qua đường lờ mờ đáp lại: “Đại ca à, ý tôi bảo là anh chơi Chung Vô Diễm đi.”

Lúc đó anh ta mới hay, ồ, thì ra kỹ năng của Chung Vô Diễm là sử dụng búa.

...

Thế nên có đánh chết Cao Lãnh cũng không tin Từ Yến Thời lại chơi giỏi ván thứ hai vậy, đây mà giống như mới chơi hả? Đợi anh đánh xong ván này, Cao Lãnh lập tức chụp lấy điện thoại của Từ Yến Thời, giờ lịch sử chiến tích và ghi chép trò chơi ra xem.

Đúng thật là chỉ có hai cột chiến tích.

Ngay đến Vu Tr Trí chơi Vương Giả giỏi nhất trong đám cũng đưa ra đánh giá vô cùng đúng trọng tâm, “Lão đại mà đánh hai ván nữa là cũng ngang ngửa Cao Lãnh luôn rồi.”

Ván thứ ba, Từ Yến Thời chơi Gia Cát Lượng*, Vu Tr Trí cho rằng Gia Cát có tạo hình đẹp trai nhất trong số các nhân vật của Vương Giả, cực kỳ khớp với lão đại, thế nên không hiểu sao lại xem rất nhập tâm, những người khác đã trở về chỗ bắt đầu cần quét canh thừa thãi nguội, riêng Vu Tr Trí lại im lặng quan sát một hồi, lờ mờ hỏi: “Trước kia lão đại có chơi game khác à?”

*(*Trong các game Liên Minh hay Vương Giả, khi game thủ mới tạo tài khoản thì sẽ được phép sử dụng một số tướng miễn phí để test, khái niệm này gọi là tướng xoay tua.)*

“Sao cậu biết?”

Vu Tr Trí đẩy kính mắt: “Thì vì anh có cái nhìn toàn cục, không mù quáng xông lên đánh đầu, còn biết chia tuyến cho đồng đội. Người mới chơi làm gì biết những chuyện này, không chuốc phiền phức cho đồng đội là đã cảm ơn trời đất lắm rồi, anh nhìn xạ thủ trong đội anh đi, toàn bắn điên bắn cuồng, chết hết đợt này đến đợt khác, ván này thua chắc rồi.”

Quả nhiên thua thật.

Nói xong lời này không quá một phút, giao diện màn hình đã nhảy ra hai chữ, thất bại.

Vu Tr Trí nhìn xuống chiến tích của anh, tuy thua nhưng Gia Cát Lượng vẫn là MVP – người chơi có thành tích tốt nhất trận đấu.

Đội tất cả mọi người đã ăn uống no nê, một đám con trai lại bắt đầu đánh Vương Giả, có điều Từ Yến Thời nhất quyết không tỏ đội với họ.

Cao Lãnh hỏi vì sao, anh chỉ đáp: “Vẫn chưa hiểu hết các tướng.”

Cao Lãnh xi một tiếng cắt ngang, “Cậu muốn một đêm mà đòi tinh thông các tướng hả? Sao cậu không lên trời luôn đi?”

Trước kia Từ Yến Thời chơi DOTA Ma Thú khá nhiều, còn kiểu game mobile mới ra mấy năm gần đây thì anh chưa từng chơi qua. Anh chơi khoảng ba ván là biết trò chơi này không khác mấy DOTA, hơn nữa tính thao tác còn không mạnh bằng DOTA, có vài kỹ năng của tướng, mấy tính sẽ tự động xác định vị trí mà không cần quan tâm xem có vật cản đường hay không.

Sau khi thua ba ván, đám Vu Tr Trí không chịu tỏ đội với Cao Lãnh nữa.

Cao Lãnh: “Không tỏ đội với tôi, chẳng lẽ các cậu tỏ đội với lão đại? Cậu ta còn kém hơn cả tôi. Ngay đến cấp bậc cũng không có.”

Từ Yến Thời bị điểm tên, bèn liếc mắt nhìn Cao Lãnh, “Cậu rank mấy rồi?”

“Rank Vàng.”

Cứ làm như là được Kim Cương chẳng bằng.*

*(*Trong Vương Giả, thứ hạng bao gồm 6 bậc: Đồng, Bạc, Vàng, Bạch Kim, Kim Cương và Vua.)*

Từ Yến Thời nhếch mép, tắt video hướng dẫn kỹ năng, dựa vào ghế tìm một tư thế thoải mái rồi nói với Vu Tr Trí: “Dẫn tôi đi cây rank.”

Trong đôi mắt ấy lại chứa đựng thần khí mà những ngày qua không có.

Chẳng hiểu sao Vu Tr Trí lại hưng phấn tột đỉnh, “Được!”

Từ Yến Thời chưa thể đánh solo, chỉ có thể tỏ đội để đánh phối hợp với đám Vu Tr Trí.

Sau đó Cao Lãnh trần trần nhìn Vu Tr Trí và lão đại đồng lòng ăn ý không cần nói ra, phối hợp không chê vào đâu được.

Vu Tr Trí: “Lão đại, mau thêm máu cho Đồng Hoàng Thái Nhất của anh đi, coi chừng Hàn Tín ở đối diện lẩn bãi.”

Từ Yến Thời: “Biết rồi.”

Vừa nói xong, Hàn Tín lập tức bị hạ gục, Từ Yến Thời thu hoạch đầu người, tiếp tục đánh quái thêm máu.

Lại một ván nữa, Từ Yến Thời liền bảo: “Vu Tr Trí, lập đội đoàn chiến.”

Theo bản năng Vu Tr Trí muốn hướng dẫn tướng tăng Điện Vĩ của Từ Yến Thời, vì tăng là lá chắn thịt, lúc đoàn chiến có thể cần cho người chơi trung tâm tránh khỏi tổn thương, là người đầu tiên xông lên đối diện nhưng cũng không thể đi loạn, ngộ nhờ bị xạ thủ của đối phương lên vào chỗ trống thì tiêu. Song kết quả Từ Yến Thời lại không kịp đợi anh ta chỉ huy, Điện Vĩ đã chiếm trọn vị trí đẹp.

“Cao Lãnh, anh nhìn đi. Đây chính là điểm khác nhau giữa lão đại và anh đấy, cũng là Điền Vi này, em dạy anh cách đi chuyển bao nhiêu lần mà đến giờ anh vẫn không biết!”

Lý Tri ngồi bên hút thuốc, thốt ra một câu: “Nói thật, mỗi lần tổ đội với Cao Lãnh, nếu không phải chỉ đối phương mới giết được người thì không biết tôi với Vu Tri đã muốn giết cậu bao nhiêu lần rồi. Đừng nói là lão đại, người mới như Trương Tuấn cũng chơi giỏi hơn cậu.”

Thi Thiên Hữu nhìn chằm chằm điện thoại, “Lão đại đỉnh vãi, chưa bao giờ tôi đánh đoàn đã thế này cả, quả nhiên, người với người sợ nhất là so sánh.”

Cao Lãnh không phục: “Cậu nói gì đấy hả, cái gì không sợ so sánh? Đến heo cũng sợ so sánh đấy biết chưa?”

“Đổi góc nhìn khác, người và heo không sợ so sánh, bởi vì chả có gì hay để so sánh cả.”

Từ Yến Thời không mặn không nhạt bởi thêm một câu.

Cao Lãnh tức tới mức gào rú, trong căn lều sáng mờ mờ là những trận cười thay nhau vang lên.

Hiếm khi thấy Từ Yến Thời mỉm cười, anh không đeo kính, gương mặt gầy gò, đường viền bị ánh sáng làm nhòe đi, lúc anh cười, đôi mắt đen láy kia còn sáng hơn ánh trắng bên ngoài, dung mạo vẫn sạch sẽ đơn thuần như thế. Tuy ánh đèn tù mù điều kiện sơ sài, nhưng mấy chàng trai ngồi đây vẫn rất nổi bật xuất chúng, thu hút không biết bao nhiêu cái nhìn của những người qua đường.

Thế là, chỉ liếc mắt là đã thấy ngay người đàn ông trẻ tuổi tùy ý dựa vào ghế cúi đầu nghiêm túc chơi game, trong mắt lại toát lên ý chí của thiếu niên.

Sau đó, Từ Yến Thời ‘được’ người ta xin Wechat.

Có cô gái đi vào chẳng chút ngượng ngùng, bởi vì cô xin họ bạn.

Đây là lần đầu tiên Từ Yến Thời ‘được’ con gái chủ động xin Wechat.

Trước kia lúc ra ngoài, cánh phụ nữ cùng lăm cũng chỉ lén lút quan sát mà thôi, bởi vì trên mặt người đàn ông này viết rõ năm chữ “người sống chó lại gần”. Gương mặt lạnh lùng rất không thân thiện, dù con gái có lá gan to tới mấy cũng không dám tới xin. Hơn nữa anh luôn cau mày, đáng vẻ hoặc là người khác nợ anh mấy triệu hoặc là anh nợ người khác mấy triệu, hai kiểu này ai nhìn vào cũng sợ cả, dù tuân tui tới mấy cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng tới nay lại khác, ngay đến đám Vu Tri cũng phát hiện tâm trạng lão đại có vẻ không tệ, có chút hiền từ nhỉ?

Cô gái đi vào rất lễ phép, lời lẽ cũng vô cùng khách khí.

“Chào anh anh trai, anh có thể thêm Wechat bạn em được không ạ? Bạn em đứng ngoài cửa nửa tiếng đồng hồ cũng không dám đi vào xin Wechat của anh, kết quả về phòng đã bị cảm vì lạnh. Về rồi cậu ấy lại không cam lòng, sợ tới nay bỏ lỡ anh thì sau này sẽ không gặp lại nữa, nhưng cậu ấy bị sốt mắt rồi, bạn cùng phòng của bọn em đã đưa cậu ấy vào viện, nên cô ấy nhờ em đến nhất định phải xin cho bằng được Wechat của anh.”

Từ Yến Thời nhiu mày, vừa định từ chối thì đã bị cô gái ấy ngắt lời: “Xin lỗi cho em hỏi, anh có bạn gái chưa?”

Đám con trai trong lều nhao nhao cả lên: “Chưa đâu! Đừng nói là bạn gái, đến bạn gái cũ cũng không có!”

Từ Yến Thời lạnh lùng lườm một phát, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn im miệng.

Anh chưa xử lý tình huống này bao giờ, trong đầu nhanh chóng thảo qua mấy cách.

Nhưng cô gái ấy đã lập tức lên tiếng: “Thêm Wechat cũng không được ạ? Bạn em còn đẹp hơn cả em đấy! Thật sự đây là lần đầu cậu ấy muốn thêm Wechat của người khác giới, cậu ấy đã định thôi rồi, nhưng sau đó bị bọn em nói nên cũng sợ sau này mình sẽ tiếc nuối, thế là quyết định báo em đến xin. Như thế này được không, anh cứ thêm Wechat cậu ấy trước đi, sau đó có lời gì, dù là từ chối thì anh cũng tự nói với cậu ấy đi. Em sợ em chuyển lời như vậy cậu ấy không tin, ngộ nhờ ảnh hưởng đến tình cảm của bọn em thì là chuyện cả đời đấy, em chỉ có một người bạn tốt là cô ấy thôi, cũng rất muốn giúp cô ấy.”

Cao Lãnh gạt mình khiếp sợ trước tư duy logic của cô gái này, đây đúng là chuyên gia đàm phán, còn đem cả đạo đức ra mà ép buộc, lúc này không thêm cũng không được.

Từ Yến Thời bị ép buộc đành phải thêm Wechat.

Cô gái vô cùng phấn khởi rồi đi, mọi người trong lều lại trợn mắt há mồm.

Lý Tri: “Con gái bây giờ, đúng là vì Wechat mà muốn nói gì cũng được.”

Vu Tri: “Thế đối lại là anh thì không như vậy hả?”

Lý Tri: “...”

Thi Thiên Hữu: “Thật ra cũng lễ phép mà, suy cho cùng cũng là con gái, nói đến thế rồi, từ chối người ta cũng không hay lắm”

Cao Lãnh lăm băm, “Thứ hai tôi sẽ mách với tổ trưởng của tôi.”

Từ Yến Thời ra trà tiền với ông chủ xong quay về, nhét ví tiền vào túi quần, cầm lấy áo khoác rào bước đi ra ngoài, “Tùy cậu.”

Tối nay có hơi đặc ý vênh vào rồi.

Anh vừa đi ra ngoài vừa tự đánh trống lảng.

Chủ nhật.

Từ Yến Thời ra sân bay đón Hường Viên, có điều Hường Viên không đeo kính nên đi nhầm cửa ra, hai người đứng ở nhà ga sân bay cả nửa tiếng cũng không thấy nhau, Hường Viên đành phải nhấn tin liên tục cho Từ Yến Thời.

Hường Viên: *Chết rồi, hình như tôi đi nhầm cửa ra.*

XYs: ?

Hường Viên: *Tôi không quen bên này, bây giờ trong vòng mười mét không phân biệt được là người hay vật. Làm sao đây, tôi thấy nguy hiểm quá.*

XYs: *Mô định vị thời gian thực đi, cô đứng yên đấy đừng nhúc nhích, tôi đi tìm cô.*

Hương Viên: *Được. [khôn khéo.jpg]*

XYS có lẽ không biết phải trả lời thế nào nên đáp: Ừ.

Chuyến bay của Hương Viên khá sớm, trong nhà ga sân bay không đông lắm, đại sảnh trống trơn, người lác đác. Hương Viên không dám nhúc nhích dù chỉ là một bước, đứng im tại chỗ ngoan ngoãn đợi Từ Yên Thời đến tìm cô.

Kết quả lúc Từ Yên Thời tìm thấy, Hương Viên vẫn chưa tìm được vẻ cảm giác an toàn, sợ bị người ta bắt cóc bán đi bên bảo Từ Yên Thời đứng im, “Anh đợi đã, để tôi xem xem anh có phải là Từ Yên Thời không?”

Sau đó cô đưa tay lên chụp lấy má anh, khẽ nhón chân đưa đầu tới trước.

Đưa trẻ đứng bên thấy đáng vẻ cô nhón chân trông quen quen, rất giống với cảnh nữ chính hôn nam chính trong phim, rõ ràng rất có kinh nghiệm, thế là cậu nhóc tự giác dùng bàn tay bé nhỏ mũm mĩm của mình che mắt lại, âm thanh trẻ nhỏ bắt ngờ vang vọng trong đại sảnh trống vắng ——

“Mẹ ới! Có người hôn nhau kìa!!”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Ồ ớ? Hương Viên bỗng dừng lại.

Bầu không khí chợt đông cứng, sự lúng túng dần lan tràn bao trùm, khí huyết xông lên, gò má bắt đầu đỏ bừng, chân cứng đờ tiến không được mà lùi chẳng xong.

Thật ra cô bị cận, những hơn năm độ. Bình thường đeo lens quen rồi, chỉ có khi lên máy bay mới đeo kính, nhưng kết quả hôm qua uống ly cocktail kia xong thì cô hơi nặng đầu, tính cảm kính cận song lại nhầm thành kính râm. Bây giờ đứng trong sân ga còn không thấy được tên trạm, cô phải dùng điện thoại zoom lên mới nhìn được rõ.

Hương Viên bị cận đến độ này, chỉ mơ hồ nhìn thấy Từ Yên Thời nhú mày, biểu cảm khá mất kiên nhẫn, đôi mắt phượng cụp xuống nhìn cô, nhìn là biết ngay, đúng là anh rồi.

Từ Yên Thời gạt tay cô ra, thuận tay ghé vào trán cô, “Chơi đủ chưa?”

Vừa dứt lời liền nắm tay cô đi đến cửa xe, không nói hai lời đẩy cô vào.

Rất cuộc cũng yên tĩnh rồi.

Tầm nhìn đằng trước của Hương Viên cứ nhòe nhòe không rõ, cô bèn quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh lái xe, anh vẫn chống một tay lên bệ cửa sổ, tay phải đánh vô lăng đưa xe ra khỏi bãi đỗ, động tác lưu loát liền mạch.

Vậy cũng tốt, không nhìn rõ anh thì sẽ không thấy lúng túng.

Anh lái xe đi như thể có đích đến rõ ràng.

Hương Viên: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Xe chạy vào đường chính, phong cảnh hai bên lùi lại phía sau vùn vụt, chỉ để lại thế giới xanh mướt của lá cây, bắt giác khiến Hương Viên nhớ tới bình luận kia.

Đến đèn đỏ ở giao lộ, Từ Yên Thời từ từ đạp phanh dừng xe lại, tựa người vào ghế nói: “Đưa cô về nhà trước.”

Hương Viên à ồ: “Sau đó thì sao?”

“Chiều tôi đưa cô đi gặp một người.”

“Ai vậy?”

Từ Yên Thời tóm gọn bằng một câu:

“Coi như là ông già Noel.”

Từ Yên Thời dừng xe ổn định dưới nhà Hương Viên.

Nam Ngự Viên là tòa nhà mới, cấu trúc tương tự tòa nhà liên kế ở ngoại ô Bắc Kinh, các căn hộ ở bên trong đều được liên kết với nhau, tổng cộng có tới bốn trăm hộ, Trần Thư có người quen có tiền sống ở đây nên cũng nhắc đến mấy lần.

Trước khi xuống xe Hương Viên còn do dự không biết có nên mời anh vào nhà không.

Nhưng hiển nhiên Từ Yên Thời không có ý muốn vào, anh tắt máy, dựa cả người ra ghế, thoải mái nhìn quanh, “Tôi ngồi trong xe chờ cô.”

“Tôi sẽ nhanh thôi.”

Từ Yên Thời cũng không gấp gáp gì: “Tùy cô.”

Đợi đến khi gặp ông già Noel thì đã là hai giờ chiều.

Từ Yên Thời dẫn cô đi vòng vòng qua những con hẻm cổ xưa, ngay phía trước là tòa tháp Chuông vô cùng rộng lớn, nà ná trung tâm thành phố Lạt Châu, là công trình mốc trống chiều chuông sớm của thành phố này, đã có lịch sử mấy ngàn năm.

Từ Yên Thời dừng xe ngay trước một cửa tiệm máy tính xập xệ.

Mặt tiền chỉ lớn bằng kích cỡ một trụ cột của tháp Chuông, hơn nữa còn trông rất cũ, ngoài cửa treo tấm biển nghiêng nghiêng vẹo vẹo lại còn loang lổ, không khác gì những cảnh tượng tiêu điều

trong phim hoạt hình, như thể tấm biển này có thể rớt xuống lúc nào chẳng hay.

Hương Viên tò mò quan sát một vòng, phát hiện ra mấy tiệm xung quanh cũng chẳng khá hơn nơi đây là bao.

Đạo gần đây Từ Yến Thời rất thảm, không ngờ bạn bè của anh cũng thảm theo luôn.

Hơn nữa, cửa tiệm này trông cũng không đáng hoàng cho lắm, trước cửa có đặt một con mèo Hello Kitty, trên bụng dán một tờ giấy note viết là —— Người này rất dữ.

Từ Yến Thời nhanh nhẹn kéo cánh cửa cũ nát ra, chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên anh tới.

“Két ——”

Cô cảm thấy toàn bộ cả cửa tiệm như rung lắc ba lần, rồi ngay lập tức đập vào mắt cô là một tấm poster nam trần xuất ngục, tức là trên ảnh có hình người đàn ông trần truồng bị giam trong ngục, sau đó không biết là ai cầm đầu lấy bút đen ký lên trên đó —— nam trần xuất ngục, nắm hồ xuống núi.

Nơi đây không giống một cửa tiệm máy tính bình thường chút nào, trái lại trông giống tiệm cho thuê băng đĩa người lớn vào những năm thập niên 70 80 hơn, bị lũng lạc bao vây nên đành khiêm tốn che giấu trong phố lớn hẻm nhỏ.

Không phải Hương Viên chưa gặp cảnh đời bao giờ, cô còn nhiệt tình thương thức bức tranh nam trần xuất ngục, đang định hỏi ông già Noel ở đầu thì có một người đàn ông mập mạp bước ra từ đằng sau cánh cửa, đeo cặp kính gọng đen, vừa có vẻ hiền lành lại có vẻ phản nghịch, vừa nhìn thấy là Từ Yến Thời thì lập tức sững sốt, vui mừng la lên: “Sao cậu tới đây?”

Phía sau tiệm còn có một căn phòng tối, tạm coi như là phòng tạp hóa vậy, chất lung tung các bộ phận máy tính với các mảnh vỡ của máy thứ đồ bị hỏng, trong góc trên bàn toàn là đồ lặt vặt.

Nhưng cũng may là phòng lớn, sáng sủa thoáng đãng, ngoài đồng đồ đó ra thì những nơi còn lại thật sự vô cùng sạch sẽ ngăn nắp.

Ba người chụm đầu lại quanh bàn tròn.

Lúc này Hương Viên mới biết được ý đồ thật sự của Từ Yến Thời hôm nay.

“Tham gia thi đấu?”

Người đàn ông kia tên là Vương Khánh Nghĩa, còn lại Hương Viên không biết gì, bởi vì Từ Yến Thời không giới thiệu nhiều mà chỉ hất cằm nói, “Vương Khánh Nghĩa.”

Lại hất cằm về phía cô: “Hương Viên.”

Hai người cười hi hi một tiếng đầy vô vị, đang định hàn huyên đôi câu thì đã bị người nào đó chặn lại, đi thẳng vào vấn đề.

“Cuộc thi sáng tạo cúp Vi Đức, lấy danh nghĩa lão Khánh của cậu, chúng ta cùng làm hạng mục.” Từ Yến Thời dựa vào ghế, khóa màn hình điện thoại rồi đặt lên bàn, “Tiền thưởng hai trăm ngàn, hai người chia đều.”

Hương Viên và Vương Khánh Nghĩa đồng thời sững sờ, ăn ý đồng thanh gào lên: “Vi sao anh/cậu không lấy?”

Từ Yến Thời hỏi hột nói: “Vậy thì chia theo công ty.”

Ý là hai người bọn họ làm chung với nhau.

“Không thể ăn mất phần của lão Khánh được, vì sau này sẽ còn nhiều chuyện phải phiền cậu ta ra mặt.” Từ Yến Thời bổ sung.

“Sao tôi cứ có cảm giác mình chịu thiệt thế này?”

Hương Viên cắn răng suy nghĩ.

Từ Yến Thời cười: “Cô thiệt cái gì?”

“Thế chúng ta chia như thế nào?”

“Tôi bảy cô ba.” Từ Yến Thời trêu cô.

Lão Khánh không hề phản đối, về mặt ghi rõ ‘Từ Yến Thời nói cái gì thì chính là cái đó’, Hương Viên đoán nếu Từ Yến Thời nói phần ăn ngon nhất, chắc anh ta cũng sẵn sàng ăn thử luôn quá.

Lão Khánh còn không chịu, muốn đưa luôn cả tiền thưởng cho Từ Yến Thời nhưng lại bị Từ Yến Thời từ chối, “Là tôi tìm anh hỗ trợ. Anh nên nhận.”

Trên đường trở về, Hương Viên rất nghi ngờ không biết người đàn ông xăm hình kia có phải nợ nần gì Từ Yến Thời không.

Nhưng rõ ràng Từ Yến Thời không muốn nói nhiều, cô nhìn mặt bên của anh, lòng vẫn còn sợ hãi: “Thật sự có thể tham gia ư? Chúng ta sẽ không bị bắt chứ? Ngộ nhờ công ty biết chúng ta tham gia, vậy Vi Đức có gạch tên chúng ta không?”

Từ Yến Thời điều khiển vô lăng bằng một tay, liếc nhìn kính chiếu hậu, đánh vòng một cái rồi thôi ơ nói: “Vậy cô có muốn tham gia không?”

“Muốn chứ.” Hương Viên nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình vui vẻ.

“Tôi sẽ cố để lão Khánh cẩn thận chút, cho nên chuyện này, cả Cao Lãnh Lâm Khanh Khanh lẫn đám Lý Trí Vuur Trí không thể biết được, nhiều người biết không hay.” Anh nhắc nhở.

“Biết rồi, tôi cũng có ngóc đầu.” Hương Viên chợt nhớ ra, “Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến chuyện mượn danh nghĩa của lão Khánh tham gia thế?”

Thật ra lúc mấy hôm trước Lương Lương đến tìm anh, anh vốn chẳng hề biết nội bộ bên Vi Đức xảy ra chuyện gì. Mà thời gian trước mấy người bạn đi ngang qua Tây An nên ghé vào anh, lúc đó mới hay lão Khánh cũng ở Tây An, anh biết lý do lão Khánh tới đây phần lớn là vì mình.

Anh khuyên lão Khánh quay về đi, song anh ta cương quyết không chịu, khẳng khái đòi ở đây giúp đỡ anh.

Lúc ấy Từ Yến Thời cũng rất bất đắc dĩ, báo không cảm động thì đó là già, trong lồng ngực cháy đầy nhiệt huyết sôi nổi, từ nhỏ đến lớn cho đến bây giờ anh chưa từng trải qua chuyện gì như ý, thế nhưng lại có được một đám anh em luôn sẵn sàng vào sinh ra tử.

Khi đó lão Khánh nói với anh, hỏi mình ở Bắc Kinh may nhờ có Từ Yến Thời che chở.

Thế nên nếu đã tới địa bàn của tôi, thì dù tôi ở đâu cũng che chở lại cậu.

Lão Khánh là người có thể vì anh em mà cầm dao chém người, đừng nói công việc ở Bắc Kinh lương cao, cho dù là thẻ xanh bên Mỹ thì chỉ cần anh ta không muốn cũng ai không xoay chuyển được anh ta.

Từ Yến Thời không nói nhiều, chỉ thản nhiên nhìn cô, bình tĩnh nói: “Không phải chuyện nào cũng được như ý cả, đại tiểu thư nhà cô chỉ muốn ăn bánh vào lúc tám giờ, chín giờ mới ăn thì bánh không còn là bánh, định lần sau không tham gia phải không?”

Sao lại hiểu rõ cô như vậy chứ.

“Anh, đọc được suy nghĩ của người khác hả?”

Từ Yến Thời: “Chỉ là trước đây cứ đúng tám giờ tôi lại đi mua bánh hơi bị nhiều mà thôi.”

“...”

Một tuần kể tiếp, Từ Yến Thời và Hường Viên đợi mọi người trong phòng kỹ thuật ra về hết rồi ngồi trong phòng họp bắt đầu lên phương án cho cuộc thi.

Hường Viên không muốn bị phát hiện nên lên weibo dùng ám hiệu. Nhưng hiển nhiên người nào đó không chịu hợp tác.

Hường Viên: *Làm xong chưa? OK?*

XYs vẫn duy trì tác phong trước sau như một, ngắn gọn phản hồi: *K.*

Ngay đến chữ ‘o’ cũng lười đánh.

Hường Viên: *Lát nữa anh vào trước đi, tôi thấy hình như Lâm Khanh Khanh phát hiện ra được gì rồi.*

XYs: ...

Hường Viên: *Anh suy nghĩ phương án đi, Lâm Khanh Khanh đi rồi tôi sẽ đến.*

XYs: Ừ.

Năm giờ rưỡi, tất cả mọi người trong phòng kỹ thuật đều đã ra về, Hường Viên gục xuống bàn thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới chuẩn bị đi vào phòng họp tìm Từ Yến Thời. Ai ngờ nửa đường Cao Lãnh lại quay về, Hường Viên mới bước chân vào phòng họp ngay lập tức lắc mình đi ra ngoài.

Cao Lãnh thấy cô hành động kỳ lạ, vừa đi tới chỗ ngồi của mình vừa ngoái đầu lại nhìn. Hường Viên đứng trước cửa phòng họp, giả vờ giả vịt nhìn điện thoại, vừa như muốn đi toilet lại như muốn đến phòng giải khát.

Còn bên trong cửa sổ lá lách, người đàn ông kia lại hoàn toàn trái ngược, tay chụm lại thành hình tháp, thanh thản ngồi trên ghế.

Cao Lãnh lấy đồ xong ra về, lúc đi có ý tay gần Hường Viên, để lại một giọng nói mị lực bên tai cô: “Hai người gần đây... Có ý à nha.”

Cô muốn nói Cao Lãnh đừng có lăm chuyện như thế, thì Cao Lãnh đã hưng phấn chạy vội ra ngoài, còn không biết xấu hổ đứng ở cửa làm động tác bắn súng *biu biu* với cô.

Đội khi mọi người hoàn toàn khuất bóng, lúc này thần kinh kéo căng cả nửa ngày của Hường Viên mới được buông lỏng, cô hùng hổ đẩy cửa ra, chống nạnh nói: “Tôi chịu không nổi nữa rồi...”

Từ Yến Thời vắt áo khoác trên ghế, người dựa ra sau, dòng suy nghĩ bị cô cắt đứt thì lập tức mờ mắt ra, tuy khó chịu nhưng vẫn cố dè dặt nên sự bức tức, nhìn Hường Viên hỏi: “Sao thế?”

“Ngày nào cũng giấu giếm như vậy, tôi cảm thấy còn mệt hơn cả vùng trộm nữa.”

Từ Yến Thời vui người trên ghế, lưng dính chặt vào thành ghế, duỗi cánh tay dài vừa mở khóa máy tính vừa uống nước, mỉm cười nói: “Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

Hường Viên đặt mông ngồi xuống: “Lúc này ở nhà vệ sinh, tôi còn nghe thấy đám phụ nữ phòng kinh doanh đang đàm luận về hai chúng ta đấy.”

“Cô nghe lời họ à?”

“Mấy người đó còn nhiều chuyện cả bộ chần ga gối đệm hoa hòe màu mè của Vĩnh Tiêu mới mua gần đây nữa.”

“Thật ra Vĩnh Tiêu đều biết cả.” Từ Yến Thời nhìn laptop nói.

Hường Viên cười ha ha: “Đúng chứ, tôi nghe mà còn thấy phiền nữa là, vậy nên đã thuận tiện ghi âm gửi cho Vĩnh Tiêu rồi, để ông ấy tính tào ra.”

Từ Yến Thời dựa vào ghế, nhếch miệng đáp, “Sao cô dễ dàng phạm tội thế hả, lần sau gặp phải chuyện này, đừng có dùng điện thoại của mình gửi.”

Hường Viên đầu ngốc, búng tay một cái: “Dĩ nhiên là không rồi, tôi dùng điện thoại Cao Lãnh gửi mà.”

Từ Yến Thời: “... Cùng đừng lấy điện thoại Cao Lãnh làm gì, Cao Lãnh không đi vào nhà vệ sinh nữ. Cô dùng của Thi Thiên Hữu thì có thể tin được.”

Thiếu chút nữa thì quên mất...

Hường Viên gõ gõ bàn, trở về chủ đề chính: “Được rồi, tìm phương án thôi nào. Ngày hôm qua tôi có nghĩ đến một kiểu, dẫn đường thông minh công nghệ VR, anh thấy sao? Chính là dẫn đường hình ảnh thực, tôi nhìn thấy trên gọi thầu có người viết cái này, vừa hay phù hợp với công ty chúng ta.”

“Không thể dùng dẫn đường được, nếu không, nhiều suy nghĩ cố hữu trong thiết kế sẽ bị bọn họ nhìn ra, chúng ta phải làm khác.”

Hường Viên cảm thấy có lý, bèn đánh dấu điều này vào sổ.

“Vậy nên làm gì ta?” Hường Viên trêu, “Hay là làm phần mềm giọng nói thông minh đi, chúng ta có thể nhờ người bên hậu kỳ lồng tiếng, cậu bé Hồ Lô nè, anh em Haier nè, nhóc Maruko nè, anh muốn nghe cái gì cũng được.”

“Vậy cô gọi một tiếng ông nội tôi nghe trước đi.” Từ Yến Thời chạy thử chương trình, thuận miệng nói.

Bỗng Hường Viên nhìn anh với vẻ sâu xa: “Tôi phát hiện thấy anh không đứng đắn chút nào cả nhé. Có phải anh thường hay trêu đùa đồng nghiệp nữ trong công ty không? Vừa nãy ở nhà vệ sinh, tôi nghe nói anh với Ứng Nhân Nhân thường xuyên ra ngoài xem phim với nhau...”

“Ừng Nhân Nhân còn nói tôi đã ngủ với cô ta rồi đấy, cô tin không?”

“Mấy cô ấy làm gì nói kỹ như thế đâu.” Hường Viên che miệng, vẻ mặt không thể tin nổi, “Thật hả?”

“Đồ ngốc.”

Vỡ kịch nhỏ.

Sau khi đám bạn trai cũ của Ashers lên top search. Hường Viên bèn tìm kiếm thử lịch sử tình cảm của Down.

Lại phát hiện tình sử của anh vô cùng ảm đạm.

Đừng nói là bạn gái trong giới thể thao điện tử, ngay cả một đối tượng mập mờ cũng không có, theo như nhân sĩ biết chuyện đã tiết lộ trên tieba.

Down là người ngay đến fans nữ cũng thờ ơ lạnh nhạt thì làm sao có thể có bạn gái được.

Thế là...

Đêm hôm đó Hường Viên viết kiểm điểm năm nghìn chữ.

Down: Viết lại.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hai giờ trước tại nhà vệ sinh – nơi những tin đồn trong công ty được phát tán.

Hường Viên vừa đẩy cửa ra thì nghe thấy đằng sau có người nói cười đi tới, hai cô gái kia ở bên phòng kinh doanh, Hường Viên nghe có giọng khá quen, nhưng không phân biệt được chính xác là ai.

Cô gái có giọng nói chói tai lên tiếng: “Hình như Lý Trì với Ưng Nhân Nhân thân thiết với nhau hơn rồi nhỉ? Tôi thấy hai tuần nay bọn họ hay đi với nhau lắm.”

Cô gái còn lại có giọng nói nhẹ nhàng, hình như là Vương Tĩnh Kỳ bạn tốt của Ưng Nhân Nhân, vì đang thoa son nên giọng có vẻ mờ hồ: “Cũng không biết, Nhân Nhân không nói rõ. Có điều tôi thấy hai người bên phòng kỹ thuật mới là thân với nhau hơn đấy.”

“Ai thế?”

“Từ Yến Thời với cái cô mới đến ấy, Vương Viên đó.”

Vương cái đầu nhà cô. Hường Viên đảo mắt.

“Không thể nào, tôi còn tưởng Từ Yến Thời không có hứng thú với phụ nữ chứ, nhìn anh ấy lạnh lùng như vậy mà.”

“Xì.” Vương Tĩnh Kỳ như thế bất mãn với Từ Yến Thời, khinh thường quệt miệng nói, “Hồi Ưng Nhân Nhân mới tới không phải anh ta cũng đi xem phim chung với cô ấy đấy sao? Anh ta chỉ lừa mà mới thôi, chứ có đồng nghiệp cù nào mà không biết rõ chuyện của anh ta? Nuôi một đứa em bệnh tật đẩy mình, chỉ có Ưng Nhân Nhân tốt bụng mới mua nhiều đồ cho em trai anh ta như thế thôi. Lại còn tặng cả Ipad nữa chứ. Cô nhìn cái người mới tới này xem, chỉ cần nhìn là biết ngay chính là cái loại gái thích xài tiền của đàn ông. Hai người họ hòng moi tiền nhau, nhưng lần này Từ Yến Thời nhìn lầm rồi, Ưng Nhân Nhân là người có tiền thật sự, còn cô ta chắc chắn chỉ là bình gốm.”

Thì ra cái Ipad đó là do Ưng Nhân Nhân tặng. Bởi mới nói, trong nhà Từ Yến Thời không có sản phẩm của Apple, ngay cả điện thoại cũng là hãng Android, lúc đến nhà anh thấy Từ Thành Lễ ôm Ipad cả ngày, cô còn cảm thấy không hợp chút nào.

Hường Viên mãi suy nghĩ, bình gốm là gì ấy nhỉ?

Vương Tĩnh Kỳ lại hùng hồn nói: “Khoác đồ sang ra vẻ công chúa! Hàng giả!”

...

Hai người kia lại nhiều chuyện sang cả sếp.

Đúng lúc này Hứa Diên gửi tin nhắn hỏi thăm thường ngày đến, may mà ban nãy họp nên cô đã để chế độ im lặng.

Hứa Diên: *Người bạn công chức của tôi ơi, gần đây học được cái gì rồi?*

Hường Viên không đầu không đuôi trả lời: *Thì ra bình gốm nghĩa là hàng giả.*

Hứa Diên: ?

Hường Viên: *Sau này nếu có nói xấu người ta ở nhà vệ sinh thì nhất định phải chắc chắn lúc đó không có ai, không thì sẽ bị người xấu thu âm lại đấy.*

Hứa Diên: *Mày nói xấu người ta à?*

Hường Viên: *Không, là tao thu âm.*

Hứa Diên nhớ ra Hường Viên là kiểu người có thù tất báo điển hình, nghĩ thế bèn cảm thấy mình đúng là lo bò trắng răng: *Tao còn lo mày bị người ta bắt nạt chứ, là tao đã nghĩ nhiều rồi.*

Hường Viên: >o<

Tại phòng kỹ thuật.

Sau câu nging ‘đồ ngốc’ của Từ Yến Thời, cả phòng họp rơi vào im lặng. Từ Yến Thời cũng không muốn để ý nhiều tới cô, không nói câu gì mà chỉ vui mình trên ghế gỗ laptop.

Hương Viên chờ người ngồi trước bàn, liếc anh liên tục.

Còn anh thì vẫn một vẻ bất động đấy, tay với ly nước nhấp một hớp, mắt nhìn thẳng màn hình laptop. Gương mặt lạnh lùng không nói phải trái, mắt kính mỏng gác trên cánh mũi khiến ngũ quan vốn khôi ngô lại trở nên xa cách.

Hương Viên là người không có chủ ý, gần như không biết tí tẹo gì về phương diện nghiên cứu này, thế nên là dưới quyền uy của người nào đó, cô nhút chí nói: “Được rồi, tôi không quan tâm đến việc anh đi xem phim với ai nữa, chúng ta tiếp tục thảo luận phương án nhé có được không?”

“Tôi cũng không quan tâm cô đến việc nghĩ ra phương án gì nữa.” Từ Yến Thời không nhìn cô, lạnh lùng nói.

“Anh, cái người này.” Hương Viên đặt bút xuống, nghiêm túc nhìn anh, “Có thể hợp tác được không hả? Bây giờ chúng ta là một đội đấy.” Nói xong cô thấp giọng lẩm bẩm “Nói thì hay lắm, làm như tôi không biết anh đang thiếu tiền ấy.”

Từ Yến Thời không nghe rõ song cũng lười hỏi lại.

Cho đến khi Hương Viên đột ngột nhái lại giọng của cậu bé Hồ Lô hô lên: “Ông nội ơi! Con sai rồi! Sau này con không nói xấu ông nữa!”

Lúc này anh mới chịu liếc cô một cái, có điều cũng không muốn nói nhiều, quay trở lại vấn đề chính: “Lão Khánh có đưa cho tôi một phương án, là trước đây học đại học bọn tôi có làm chơi.”

Nói rồi, anh gấp laptop lại đẩy qua một bên, tiện tay rút lấy giấy bút đặt trước mặt hai người, chuẩn bị thảo luận phương án.

Nào ngờ Hương Viên lại đặt sai trọng tâm, “Hai người là bạn đại học hả?”

“Không phải.” Anh ngừng đầu, chân mày nhíu lại như đang chề cô nói nhiều.

“Vậy hai người quen nhau lúc nào?”

“Đại học, nhưng không phải bạn học.” Từ Yến Thời dựa ra thành ghế, bút đen kẹp giữa tay gỗ liên tục xuống bàn, nói, “Có muốn nghe nữa không hả?”

Hương Viên lập tức bậy ra đáng về rửa tai lắng nghe, ra dấu mời, “Mời ngài nói tiếp.”

Sau đó Hương Viên thấy Từ Yến Thời cầm bút vẽ một vòng, đầu óc còn chưa kịp xoay chuyển thì đã anh vẩy bút một cái, nói xong mất rồi.

Hương Viên: “Mỗi chữ anh nói ra tôi đều hiểu hết, nhưng sao xấu chuối lại thì ù ừ cạc cạc thế này?”

Từ Yến Thời không hề ngạc nhiên, khoanh tay ngả người ra sau, ngược cảm nhìn cô, về mặt kín kẽ.

Anh lại lặp lại từng chữ một.

Hương Viên bùng tỉnh: “Ý anh nói là bản đồ sao?”

Từ Yến Thời ừ một tiếng, mở laptop lên nhanh chóng nhấp mặt khẩu, sau đó xoay màn hình màu xanh thẫm về phía Hương Viên. Trên màn hình đang chiếu slides powerpoint, là anh mới làm đấy ư? Vô cùng đơn giản, vừa xem đã hiểu ngay.

Hương Viên không thể không bội phục hiệu suất làm việc của con người này được, chỉ trong thời gian ngắn như thế mà đã đưa cho cô phương án hoàn chỉnh.

Từ Yến Thời: “Thứ mà bây giờ người ta còn chưa hiểu hết chính là bản đồ sao. Lúc học đại học, tôi với nhóm lão Khánh đã từng làm phần mềm ngắm sao chơi, hiệu quả cũng không tệ, chỉ cần sửa đổi cài thiện phương án này thì có thể dùng được.”

Thật không nhìn ra Từ Yến Thời lại lãng mạn như vậy, dùng phần mềm điện thoại để ngắm sao, vì rảnh nên làm phần mềm ngắm sao để chơi? Cũng ghê gớm thật đấy.

Hương Viên nhưn mảy thử dò hỏi: “Anh chắc chắn là ngắm một mình không đấy? Ái chà chà, chiều này cũng ghê à nha.”

Trọng tâm đề tài lại lệch nữa rồi.

Từ Yến Thời lười để ý cô, lấy laptop về dựa người ra sau, cười lạnh một tiếng rồi gõ gi đấy lên bàn phím.

“Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Hương Viên lập tức nhận lỗi tiếp, “Phương án này được đấy, mặc dù nghe có vẻ đơn giản, nhưng tôi thấy chắc chắn sẽ rất hấp dẫn, sẽ có nhiều cô gái thích lắm, nhưng lại có một vấn đề.”

Từ Yến Thời khá bất ngờ, “Nói đi.”

“Sau này chúng ta không thể ở lại công ty trẻ như vậy được nữa, với cả, nếu để công ty biết chúng ta lấy danh nghĩa của lão Khánh tham gia cuộc thi thì có phiền toái không?”

Đâu chỉ có phiền toái, mà còn là cực phiền toái.

Hương Viên thì không sợ, dù sao ông nội cũng không đuổi cô đi được, chỉ sợ Từ Yến Thời có chuyện gì, đến lúc đó cô sẽ cảm thấy áy náy.

Hương Viên thẳng thắn nhìn Từ Yến Thời, cố gắng để giọng mình không có vẻ khác thường, tuyệt đối không thể để người nghe nghe ra ý đồ khác được, cô nói: “Nếu không thì sau khi tan làm qua nhà tôi đi, gọi lão Khánh đến luôn, ba người chúng ta, anh không cần lo tôi có ý đồ với anh đâu.”

Vẫn cảm thấy có ý đồ xấu, nhưng thề với trời, cô hoàn toàn cân nhắc từ sự trong sạch của hai người.

Từ Yến Thời ngả người ra sau, bình tĩnh ừ đáp, “Đội lất nữa tôi gọi cho lão Khánh.”

Đúng rồi, Hương Viên chợt nhớ tới, “Bao giờ thì công ty chúng ta phân phối sản phẩm mới trong năm nay đây?”

Suýt nữa cô quên khuấy đi vấn đề chính.

Từ Yến Thời tắt laptop, “Cũng là tháng sau, còn cụ thể thì phía giám đốc Tần vẫn chưa có tin tức gì.”

Hương Viên nghiêm túc gõ bàn, “Làm gì cũng không thể níu chân được, khoảng thời gian này tổ trưởng Từ vất vả rồi, tham gia tranh giải kiếm thêm thu nhập cũng được, nhưng cũng không thể lơ là chức vụ được, nghe chưa?”

“Cô nói ấy hả?” Từ Yến Thời lơ đẹp cô, dứt khoát cầm laptop ra khỏi phòng họp.

Hương Viên đi bước nhỏ theo sau, “Sân phẩm lần này là gì vậy, mau cho tôi xem với, có cần tôi giúp không, có cần phát thanh tuyên truyền gì không, tôi học ngành này đó!”

“Đến lúc đó rồi nói sau.”

Từ Yến Thời xách laptop, đang định mở cửa thì đột nhiên Hương Viên giờ tay chặn lại, người chui tọt vào giữa anh và cánh cửa từ lúc nào không hay, lưng dán lên khung cửa lạnh băng, ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Yến Thời dứt một tay vào túi, liếc mắt nhìn cô.

Hương Viên giờ ngón trở ra biểu thị số một, “Một câu cuối cùng.”

“Nói.”

Hương Viên nói: “Tiền thường là anh bày tôi ba thật hả?”

Từ Yến Thời cười, “Không phải lúc dụ tôi thì oai phong lẫm liệt lắm sao? Không lấy tiền cũng được còn gì.”

“Còn không phải do tôi thấy anh sa sút tinh thần à, cho nên mới muốn an ủi anh đó.”

Từ Yến Thời chấn động, về mặt đờ ra một thoáng, nhưng chớp mắt sau đã nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng, cúi đầu nhìn cô, ngón tay xoa xoa chớp mũi, thờ ơ nói: “Cô chia với lão Khánh là được rồi.”

Hương Viên sững sốt, “Vì sao?”

“Bởi vì cô còn nghèo hơn cả tôi.”

Hương Viên:???

Ngày hôm sau sau khi tan làm, Từ Yến Thời tạo nhóm nhỏ của cuộc tranh giải.

Ảnh đại diện của lão Khánh là một anh trai xăm hình, rất gầy, chắc chắn không phải anh ta rồi. Hương Viên chào hỏi xong thì thuận miệng hỏi: *Ảnh chân dung đẹp trai quá, là lão Khánh đấy hả?*

Ai ngờ lão Khánh lại trả lời: “Ừ.” Còn vô cùng ngại ngùng thêm một câu: *“Bây giờ có hơi mập chút.”*

Hương Viên kinh ngạc, cũng không phải mập một chút đâu à nha.

Hương Viên an ủi: *Thật ra vẫn đẹp trai mà, ha ha ha.*

Lão Khánh: *Kết bạn với cô thật chính xác.*

Hương Viên: *Bắn tim. Có điều anh đổi hình xăm à? Tôi trông khang khác.*

Lão Khánh: *Cô nhìn kỹ đi.*

Cô bèn đối chiếu với hình xăm trong cửa tiệm, hình như không giống lắm.

Lại chẳng ngờ Từ Yến Thời vốn không nói gì bỗng nhấn tin vào.

XYS: *Chưa thấy hình xăm béo ra bao giờ à?*

Hương Viên: ...

Lão Khánh: ...

Hai người trực tiếp phốt lờ anh rồi lại khách sáo với nhau mấy câu. Lúc nhấn tin không nhận ra được tính cách phản nghịch của lão Khánh, trái lại còn rất hài hước, có rất nhiều ảnh meme nữa. Còn Từ Yến Thời cả buổi không nói một câu, vẫn duy trì dáng vẻ lạnh lùng.

Hương Viên vừa định gửi định vị cho họ, tính bảo bọn họ tan làm thì qua thẳng đây luôn, còn cô sẽ gọi thức ăn bên ngoài. Nhưng đột nhiên lại thấy lão Khánh nhấn vào trong nhóm: *Lão Từ, cuối tuần này tôi về Bắc Kinh, cậu có muốn về không?*

XYS: *Không.*

Lão Khánh: *Không phải cậu vẫn còn giận đấy chứ? Thật ra cậu không cần so đo với cậu ta đâu, tên nhóc đó xưa nay đều nói chuyện như vậy, mọi người cũng khó chịu lắm. Lúc đầu cứ tưởng là cơ hội rất tốt, không ngờ lại thành ra thế.*

Hương Viên mù mờ như lạc vào màn sương, không đợi Từ Yến Thời nhắc nhở anh ta, lão Khánh đã tự ý thức được không ổn.

Thế là anh ta gấp rút thu hồi tin nhắn kia.

Cô nhìn mà ngửa ngáy tâm can!

Tức ời là tức, đã khôi lên lông tò mò của người ta rồi mà còn không cho đọc tiếp, xí thêm vào!

Thế là cô xóa tin nhắn kia đi, đổi thành một câu giận dữ đầy bất bình ——

“Hai người các anh, tự ăn cơm tối đi rồi đến!”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Rốt cuộc Hường Viên cũng không kìm nén nổi, dù gì cũng là con cháu cháu trên cùng sợi dây kia mà.

Nói gì là một nhóm, vậy mà hoàn toàn không coi cô là người mình, thà để lão Khánh thu hồi tin nhắn chứ nhất quyết không để cô biết chuyện gì đã xảy ra, đúng là quá đáng mà!

Vậy mà cô còn ngu ngốc vì giúp anh mà tìm ông nội xin khôi phục lại quyền tài chính nữa cơ đấy. Người khác đối xử tốt với mày một chút mà mày đã đắc ý cái gì vậy, đến bao giờ mới có thể sửa được tật xấu ‘lấy một trả một’ này đây?

“Xì!”

Hường Viên vừa tức tối suy nghĩ, vừa cắn răng xé mì ly ra. Hộp nhựa lạnh băng trông như gương mặt xa cách thế gian của người nào đó, cô không nhìn được dùng sức đập một phát, vụn chặt nắp xuống ly, thê nhưng lửa giận trong lòng chưa tan biến.

Chuông cửa vang lên, Từ Yến Thời đã đến.

...

Hường Viên nhìn gương mặt lạnh lùng đứng đưng qua thiết bị chuông cửa thông minh, thấy anh vẫn rất bình thản như không thì con giận lại bắt đầu bùng lên.

Mở cửa ra, cô chẳng đợi thang máy lên thì đã tức tối lấy ra một đôi dép, quăng tới trước cửa rồi quay về phòng bếp, cầm mì ăn liền ra phòng khách, ngồi trên thảm mờ TV, bắt đầu chọn kênh không mục đích.

Nửa phút sau, thang máy truyền đến tiếng ‘ting’.

Khóe mắt cô nhìn về phía sau, người nọ vẫn chưa bước vào.

Chờ cánh cửa sau lưng bị anh mở ra, cô mới chuyển tầm mắt về, mặt nghiêm lại bạnh ra, không nhúc nhích cũng không chủ động chào hỏi.

Từ Yến Thời nhìn đôi dép đàn ông ở cửa, rồi lại nhìn cái gáy có vệt quệt cường khó hiểu của Hường Viên, cứ chốc chốc TV lại đổi kênh, có vẻ rất mất kiên nhẫn.

Anh yên lặng thay dép rồi đi thẳng vào, cúi đầu nhìn Hường Viên ngồi trên thảm. Ngay cả vớ cũng không mang, dưới bộ quần áo bằng lông mặc ở nhà lộ ra ngón chân vừa nhỏ vừa trắng, tựa như ngó sen đặt trên thảm nhung màu xám tro, xương ngọc cơ bắp, đẹp không sao tả xiết. Móng tay lấp lánh như được bôi một lớp dầu. Cô là cô gái có vẻ đẹp tinh tế nhất mà anh từng gặp.

Theo bản năng Từ Yến Thời dời mắt đi, Hường Viên vẫn hồn nhiên như không, cuối cùng cũng không nỡ lạnh nhạt thờ ơ anh, chọn đại một kênh rồi mở nắp tô mì gói, gấp hai đũa mì lên, không ngần ngại mà hỏi: “Lão Khánh đâu?”

“Bây giờ đóng cửa tiệm rồi mới tới.”

Hường Viên nghĩ ngợi, ngẩng đầu nhìn anh: “Có ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của anh ấy không?”

Từ Yến Thời: “Không sao.”

Cô “à” một tiếng rồi lại cúi đầu, gấp mì đưa lên miệng, sau đó lấy gối trên ghế sofa xuống nhường chỗ mời anh ngồi, vẫn không mở miệng nói gì thêm và cũng không nhìn anh. Từ Yến Thời thấp giọng nói: “Tôi ra ngoài hút thuốc.”

Lại hút thuốc cơ đấy, hông thật rồi.

Từ khi gặp lại nhau cho đến nay, cô chưa từng thấy anh hút thuốc lần nào, Hường Viên cũng vì thế mà lấy làm kinh ngạc. Tuy nhiên cô cũng không nhiều lời hỏi làm gì, bởi dù sao đi chăng nữa thì anh cũng không sẽ cho cô biết nguyên nhân. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ sẽ không hỏi chuyện liên quan đến anh nữa.

Chỉ là đồng nghiệp thôi mà, cần gì phải tự mình đa tình.

Từ Yến Thời đi ra ban công, Hường Viên ngồi dưới đất trong phòng khách, TV đang phát tin tức giải trí: một người đàn ông chuyển ba trăm ngàn cho người yêu trên mạng, nhưng rồi lại phát hiện đối phương là đàn ông, ngay sau đó lại chuyển thêm một trăm ba mươi vạn.

Thế nhưng chẳng ai để tâm nghe, bầu không khí yên tĩnh đến quái dị.

Cô ăn hơn nửa tô mì, liếc mắt nhìn người đàn ông đứng ngoài ban công, không biết anh đã cởi áo khoác ra lúc nào, vắt ngang lên lan can, Hường Viên muốn nhắc nhở anh là lan can bẩn lắm chưa lau đâu.

Từ Yến Thời không thường xuyên hút thuốc, song nhìn động tác của anh lại rất thành thạo, hai ngón tay kẹp điếu thuốc, một cánh tay thả lỏng bên hông như có điều tâm sự.

Anh chỉ mặc áo len màu đen, ôm sát thân hình cao ráo, đường cong ở cổ khoát sau cổ áo, anh như thể có làm gì ra sao cũng vẫn rất điển trai. Trong nhà bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông tuấn tú, Hường Viên chợt cảm thấy sợ hãi.

Hình như dạo gần đây hormone trong người cô đã mất cân bằng rồi.

Nhìn ai cũng thấy động tâm. Có điều cũng chỉ tới đó rồi ngưng.

Từ Yến Thời dứt một tay vào túi, ngậm thuốc trong miệng, quẹt bật lửa, ngọn lửa phừng lên lấp lóe. Lúc anh cúi đầu châm thuốc, có thể là do ánh mắt Hường Viên quá nóng bỏng lại còn trực tiếp, nên bất giác anh nhìn sang cô.

Tầm mắt hai người bất ngờ chạm vào nhau, chẳng hiểu vì sao, tim lại đập trề một nhịp.

Giống như cháo dầu vừa sôi, chỉ cần bỏ thức ăn vào là dầu có thể bắn tứ tung.

Nhưng lúc này lại không có thức ăn, dù cháo dầu nóng tới mức bốc khói xanh thì cũng chỉ để lại nắp nồi, để sương mù lượn lơ kêu vang lách tách.

Từ Yến Thời bình tĩnh dời tầm mắt đi, bỏ bật lửa vào túi rồi cũng thuận thế dứt tay vào túi quần. Có thể nhận ra hôm nay tâm trạng của anh không tốt lắm, anh chẳng nói chẳng rằng, trong mắt đọng đầy vẻ lạnh lùng thâm trầm.

Sau khi đánh gấp lá cà, Hường Viên bỗng dừng chiến tranh. Trong lòng xuất hiện ý nghĩ ‘Được rồi, không so đo với anh nữa’, cô ngồi trên thảm đấu tranh hai phút rồi đi ra, đưa tay lau lan can, quay người lại tựa lưng vào vào lan can, tỏ vẻ thoải mái nhìn anh: “Về mặt này là sao đấy? Tôi thiếu tiền anh à?”

“Không.” Từ Yến Thời cúi đầu cười.

Đây là cười khổ sao?

Lòng Hường Viên lại nhói đau, vừa rồi đã thế là sẽ không hỏi chuyện của anh nữa mà. Nhưng đang lúc do dự có nên hỏi hay không thì Từ Yến Thời lại lên tiếng trước.

“Tôi có người bạn, bị ung thư phổi giai đoạn giữa, hôm nay lão Khánh mới nói cho tôi biết.”

“Là người bạn rất quan trọng à?”

“Ừ. Tháng trước mới gặp cậu ta thôi.”

Hoàng hôn dần tắt, đèn đuốc cách đó không xa được tắt anh thu trọn, cô nhảy bèn kịp thời phản ứng: “Lần gặp mặt đó không vui hả?”

Anh cúi đầu gạt tàn thuốc, khẽ tự giễu nói: “Ừ, cãi nhau một trận, suýt nữa đã động thủ rồi.”

Hường Viên không ngờ anh sẽ mở lòng với mình, có được tin tưởng này đâu dễ, vậy là cô không nhịn được thấp giọng hỏi anh: “Bây giờ người đó có khỏe không?”

Từ Yến Thời nói: “Hôm nay lão Khánh mới nói cho tôi biết, tình hình không mấy khả quan.”

“Đã liên lạc với chuyên gia chưa?” Cô định nói tiếp, nếu không liên lạc được tôi có thể giúp anh.

Sắc trời từ từ ám đạm, anh nhìn ánh đèn neon nơi xa, ánh sáng trong mắt như đang dần tắt đi.

“Giáo sư đại học trước kia của bọn tôi đã liên lạc giúp cậu ấy rồi.”

Sau đó anh lại nhanh chóng nói thêm, “Tôi xin nghỉ một tuần về Bắc Kinh, chuyện dự án tôi giao lại cho lão Khánh, chờ tôi trở về...”

“Tôi về với anh!” Hường Viên đột nhiên nói, “Cậu tôi là chuyên gia ung thư phổi rất nổi tiếng ở Bắc Kinh, ông ấy cứu được nhiều bệnh nhân ung thư phổi lắm. Đừng nói là giai đoạn giữa, dù là người giai đoạn cuối thì bây giờ vẫn có thể hoạt động bình thường rồi đó.” Nói đến đây, cô cảm thấy có điều không ổn, vội vàng bổ sung thêm, “Tôi không có ý nói giáo sư của anh không tìm được chuyên gia giỏi, chỉ là tôi thấy, nhiều bác sĩ thì nhiều phương án giải phẫu, như vậy có thể nghĩ ra được biện pháp...”

Sắc trời hoàn toàn buông xuống, trên mặt sông hiện lên ánh sao, đèn đường hai bên bờ theo thứ tự sáng lên. Trong nhà không bật đèn, mà chỉ có mỗi ngọn đèn ngà ngà trên cửa ban công hắt xuống, bóng hai người được ánh đèn chiếu lên tường. Rõ ràng là đứng xa một mét, nhưng cô như thể thấy được chiếc bóng của Từ Yến Thời đè lên bóng mình. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không. Hường Viên không nhìn thấy bóng dáng đâu, chỉ cảm nhận được hơi thở của người đàn ông phả vào mặt mình.

Cô vừa định nói thì ngừng lại.

Bởi vì điều thuốc trên tay Từ Yến Thời không hề nhúc nhích, hôm nay anh không đeo kính, trong đôi mắt còn sáng hơn trắng sạch hơn gió mát ấy, giây phút này đang nhìn cô chăm chú không chớp mắt.

Ánh mắt sâu lắng khác chế kia, cho tới sau này mỗi khi nhớ lại, cô đều cảm thấy, cả người từ xương sống đến đầu ngón chân đều tê dại.

Hường Viên có cảm giác câu tiếp theo anh sẽ khàn giọng hỏi cô, “Vì sao? Có phải cô vẫn còn thích tôi không?”

Nhưng đúng lúc này, chuông cửa reo lên.

Hường Viên hoàn hồn, theo bản đi vào nhìn lên đồng hồ, đã bảy giờ rồi.

Lão Khánh vừa bước vào, Hường Viên liền khom người đưa dép cho anh ta, “Tôi mới dọn nhà, hai đôi này là mới mua hôm nay, không biết size của hai người nên mua cỡ lớn nhất.”

Kết quả lão Khánh mang vào vẫn còn thấy nhỏ.

Hường Viên bất giác đi ra ban công nhìn Từ Yến Thời, anh cầm áo khoác đi vào, đôi vớ màu đen đi đôi dép đó lại rất vừa vặn, tuy chân anh to nhưng lại gầy, mu bàn chân không có tí thịt nên đi dép vào là vừa như in.

Lại nhìn sang lão Khánh, thật thà quá nhiều rồi. Hường Viên buồn bực, rõ ràng Từ Yến Thời cao hơn anh ấy nhiều mà, không phải nói size chân của đàn ông đều nhìn chiều cao ư?

“Ngày mai tôi đi siêu thị xem còn size lớn hơn không.” Hường Viên ngượng ngùng nói.

Lão Khánh không để ý nhiều như vậy, vẫy tay cười nói: “Không sao đâu, khó tìm được size vừa chân tôi lắm.” Nói rồi anh ta nhìn quanh, thân thiện nói: “Tiểu Viên, tiền tháng của căn hộ này hẳn không ít tiền nh?”

Hường Viên liếc sang Từ Yến Thời, nếu như nói nhà này là mua chứ không phải thuê thì có hù hai người họ không? Có điều cô chỉ có thể nói: “À, không phải, đây là nhà bạn.”

“Em có bạn nhiều tiền đến thế hả?” Lão Khánh kinh ngạc, chấp tay sau lưng như cán bộ đi dò xét khắp phòng, lại hỏi: “Bạn em làm gì thế?”

Hường Viên bắt đầu thu dọn bát mì, thuận miệng đáp bừa: “Không rõ lắm, hình như là bất động sản thì phải.”

Lão Khánh chấp tay sau lưng, chặc lưỡi than thở: “Thật là người so với người vẫn làm ta tức chết.” Quay đầu lại, đúng lúc nửa thùng mì gói Hường Viên chất trong phòng bếp, anh ta không nhịn được mở miệng nói tiếp: “Em ăn thứ này à? Cô gái mới lớn ăn mì nhiều không tốt đâu. Em không biết nấu ăn sao?”

Hường Viên sững sốt, không biết vì sao bản thân lại không muốn thừa nhận không biết nấu cơm trước mặt Từ Yến Thời.

Cô đành làm ra vẻ tự nhiên nói: “Biết chứ, chỉ là gần đây bận rộn quá, vừa mới dọn nhà nên không có thời gian nấu, chờ tôi dọn dẹp xong sẽ mời hai người ăn.”

Lúc này, Từ Yến Thời đã ngồi xuống cạnh bàn ăn, mở laptop ra đặt trước mặt, nhàm chán dựa vào ghế ngắm nhìn cảnh đêm ngoài ban công, nghe Hường Viên nói muốn xuống bếp làm cơm đãi khách, anh bất giác quay đầu lại nhìn, khóe miệng nhếch lên.

Lão Khánh là người thành thật, không rõ chân tướng nên nói, “Thật sao, vậy tôi chờ bữa ăn này của em đấy.”

Hường Viên chột dạ không tiếp lời, cầm tô mì chạy vào phòng bếp.

Lão Khánh hài lòng, toan ngồi xuống thì người đàn ông đang nhập mặt khẩu ở đối diện đã không mặn không nhạt mở miệng: “Ngoài thua thiệt không ăn được ra thì còn có gì cậu không thể ăn không?”*

(*Trong tiếng Trung, từ thua thiệt ghép từ hai chữ là ‘ăn’ và ‘thiệt’, ở đây Từ Yến Thời ám chỉ lão Khánh cái gì cũng ăn.)

Lão Khánh sững sốt, tôi cũng đâu có ăn gạo nhà cậu đâu, cậu ngồi đây bất bình thay ai đấy?

“Dù thiệt vẫn ăn được.” Lão Khánh cười hề hề, ngã người về sau, “Thiệt cũng là phúc mà, có điều cô bạn đồng nghiệp này của cậu có lai lịch như thế nào vậy? Nhìn qua không đơn giản chút nào. Cậu nói xem bạn bè cô ấy làm lớn đến đâu mà đưa nhà cho ở vậy, không phải là bạn trai chứ?” Lão Khánh vừa nói vừa quay đầu đánh giá bóng dáng xinh đẹp trong phòng bếp, hạ giọng thì thầm: “Cô gái này đẹp đấy chứ, trông tính cách cũng ổn, nhất định bạn trai phải giàu lắm, loại đàn ông như vậy hẳn cô ấy sẽ coi thường nhỉ? Chỉ ít khu nhà này cũng chứa được mười căn nhà rách của cậu đấy. Cùng là người mà lại có mạng khác nhau quá đi, sao lại có người may mắn như vậy chứ, ở biệt thự lớn, lại còn có bạn gái đẹp như vậy.”

Lão Khánh cảm thán: “Lại có người nghi ngờ người có tiền thì có thấy hạnh phúc không, haiz, hạnh phúc của người có tiền chúng ta không tưởng tượng nổi đâu. Thế nào, có hối hận vì lúc trẻ đã chơi bời không?”

“Cô ấy không có bạn trai.” Từ Yến Thời trả lời một nẻo.

Đúng lúc Hường Viên từ nhà bếp đi ra, lão Khánh không tin, thuận tiện hỏi luôn: “Em gái, em còn độc thân à?”

Hường Viên kéo ghế ra ngồi xuống đối diện Từ Yến Thời, cười híp mắt nhìn lão Khánh: “Đúng vậy, sao vậy, anh định giới thiệu bạn trai cho tôi hả?”

Lão Khánh vỗ bàn: “Cũng không phải không được! Trong đám anh em của tôi cũng có người vừa đẹp trai vừa có tiền đấy.”

Hường Viên liếc nhìn Từ Yến Thời, nửa trêu nói: “Đẹp trai hơn anh ấy không?”

“Khó nói lắm, nhưng tuyệt đối có tiền hơn cậu ấy.”

Hường Viên lười biếng ngã về sau, nghịch ngom chớp mắt nhìn lão Khánh, “Vậy làm sao bây giờ, tôi không chỉ thích người có tiền, mà còn phải đẹp trai nữa, bạn trai cũ của tôi đều rất đẹp trai đấy.”

“Bạn trai cũ?” Lão Khánh vừa nghe xong, liên tục xua tay la oai oái, “Không được không được, lão Từ còn chưa có lấy một người bạn gái mà... Cậu ấy không có kinh nghiệm, không có kinh nghiệm.”

Hình như Từ Yến Thời bị chê bai...

Hường Viên dựa vào ghế cổ nín cười, vừa muốn nói lão Khánh à anh phúc hậu quá đi.

Thì Từ Yến Thời bỗng nhiên mở miệng: “Có từng nghe câu ‘sức yếu phải lo trước’ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cái này... Sức yếu phải lo trước.

Vốn lão Khánh cũng không để ý mấy, nhưng khi thấy Hường Viên cười cười mờ ám như kiểu có ý sâu xa không thể nói ra, anh ta mới ngờ ngàng nhìn Từ Yến Thời: “Không phải là cái ‘yếu’ mà tôi đang nghĩ đấy chứ?”

“Tự hiểu là được rồi.” Từ Yến Thời bình thản nhếch môi giễu cợt.

Lão Khánh biết rõ Từ Yến Thời nói câu gì mình cũng chẳng phản bác lại nổi, thế là tiện tay cuộn tờ giấy lại thành loa, phóng vấn Hường Viên đang cười vui vẻ một bên: “Cô Hường, cô có ý kiến gì trước việc anh Từ đây đang âm thầm đã kích đám bạn trai cũ của cô là ‘sức yếu’ không, xin hỏi cô có muốn phát động kỹ năng ‘lệnh đuổi khách’ không?”

Hường Viên giả vờ do dự, cười híp mắt đối mặt ngay miệng loa tự chế của lão Khánh, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Áy? Tôi có thể đuổi khách sao?”

Mặt lão Khánh ra chiều đương nhiên: “Of course, đây là nhà cô mà.”

Hường Viên gật đầu: “Được, vậy anh đi đi.”

?

Lão Khánh lơ mơ nhìn Từ Yến Thời, người nào đó lúc này đang lười biếng dựa vào ghế, nơi đây mắt hiện lên nét cười không tên, còn Hường Viên ngồi bên cạnh đây thì vừa cười vừa vỗ bàn, lúc bấy giờ anh ta mới kịp ngó người ra, thì ra hai cái con người này đang hợp tác bắt nạt mình.

“OK, vậy tôi ra sofa ngồi, hai người các cậu là đôi gian phu dâm phụ, cái mùi chua loét trên người hai người sắp ăn mòn tôi đến nơi rồi.” Lão Khánh vô cùng thức thời cầm laptop đi ra sofa ngồi, quyết định nhượng bàn lại cho đôi nam nữ này. Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lão Khánh rất vui, hình như đã lâu rồi anh ta chưa thấy Từ Yến Thời cười như vậy bao giờ.

Lão Khánh cầm laptop, vung vẩy chuột máy tính lên, thế mà vẫn chưa thỏa mãn nói thêm: “Lão Từ à, tôi vẫn luôn cho rằng cậu là người đứng đắn, không ngờ cậu nói mấy thứ đồi trụy còn lạnh hơn cả lão Quý. OK thôi.”

Hường Viên nín cười nhìn Từ Yến Thời, đúng lúc anh cũng nhìn cô, trong khoảnh khắc tầm mắt giao nhau, cả thế giới trở nên tĩnh lặng như dừng lại.

Nụ cười trên mặt Hường Viên dần nhạt đi, mà trong ánh mắt nhìn anh lại có điều khát khao; đôi đồng tử có thần, ngây thơ và trong veo ấy còn sáng hơn cả những vì tinh tú ngoài kia.

Mà ý cười nơi đáy mắt thoáng ơ thờ của Từ Yến Thời cũng từ từ nhạt đi. Chỉ một thoáng ban nãy, trong mắt anh bất chợt xuất hiện bóng dáng của chàng trai năm nào, như một vòng xoáy cháy xiết lấy cô gái ngồi trước mặt đây. Thế nhưng chỉ một chớp đã vụt mất.

Sự kiềm chế trong mắt anh còn thâm trầm hơn màn đêm ngoài cửa sổ, khiến Hường Viên chợt bưng tỉnh.

Có phải vì đã từng gặp khó khăn nên mới kim hãm bản thân theo thói quen không, có phải cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng có được điều như ý?

Hường Viên vờ ho khan rồi dời mắt đi, nếu còn nhìn tiếp nữa cô sợ bản thân sẽ không khống chế nổi mắt.

Một giây tiếp theo Từ Yến Thời cũng bình tĩnh thu lại ánh nhìn, dồn sự chú ý vào laptop, không mở miệng nói gì thêm, chỉ gõ bàn phím ‘lạch cạch’ viết tiếp phương án mới làm được nửa.

Hường Viên không muốn làm phiền anh nên lặng lẽ dời ghế qua một bên, nào ngờ chân ghế này cao xuống sàn nhà tạo ra âm thanh kêu cái ‘két’, đúng là biến khéo thành vụng.

Từ Yến Thời liếc nhìn, “Sao không làm ồn luôn đi.”

Hường Viên thành khẩn nhận sai: “Xin lỗi.”

Từ Yến Thời: “Đồ ngốc.”

Hương Viên nhận thấy vẫn là đàn ông lúc làm việc thu hút người khác hơn. Từ Yến Thời rất nghiêm túc trong công việc, anh nhập tâm rất cao, thỉnh thoảng lúc bí sẽ tháo kính xuống tựa ra ghế nhắm mắt xoa mũi, đến khi mở mắt ra lần nữa, anh tập trung viết ra suy nghĩ trong giấy lát vừa rồi. Cô chỉ nhìn thôi mà đáy lòng nở rộ, mặc dù nhìn không hiểu, nhưng cảm giác mỗi một ký tự gõ ra đầy đều lấp lánh ánh bạc.

Cô nịnh nọt hỏi: “Có cần giúp một tay không?”

Từ Yến Thời liếc cô, “Không cần, tôi viết phương án xong sẽ gửi cho lão Khánh, tuần này cậu ta phải làm bản khảo sát, đợi tuần tới... chờ tôi từ Bắc Kinh về rồi nói tiếp, thời gian dự thi còn sớm, có không cần phải cuống lên như thế.”

“Tôi đi Bắc Kinh với anh.” Nhìn vào mắt anh, Hương Viên nói.

Anh sững sốt một chốc rồi đáp: “Không cần, xin nghỉ phép không dễ.”

Hương Viên nháy mắt với anh, “Đương nhiên là tôi có biện pháp rồi, nếu không làm sao lần trước tôi được nghỉ phép năm hả?”

Nhắc tới chuyện này, rốt cuộc anh cũng nhớ ra. Từ Yến Thời ngã người về sau không viết tiếp nữa, nhìn Hương Viên lạnh nhạt hỏi: “Biện pháp gì?”

“Không nói cho anh biết đâu.” Hương Viên lắc đầu, thần bí nói, “Ngộ nhờ anh bắt chước thì sao?”

Từ Yến Thời cười, đứng dậy khòì ghế: “Tôi không vô vị như cô.”

Cuối cùng anh vẫn cảnh cáo: “Không được phép tìm Vĩnh Tiêu xin nghỉ, cứ ở lại đi làm bình thường. Trong thời gian này trưởng phòng Dương đã đi công tác nơi khác rồi, nếu còn đi với tôi, cô có tin trong phòng kỹ thuật sẽ chỉ có một mình Trương Tuấn đi làm không?”

Hương Viên a lên, “Không phải có máy chấm công vân tay đó hả? Mấy người Cao Lãnh sao có thể không tự giác vậy được?”

Từ Yến Thời: “Cô nghĩ sao hà, không tin thì quay về công ty tìm cái hộp dưới chỗ ngồi của Cao Lãnh là biết.”

Hương Viên tò mò: “Có gì trong đó vậy?”

“Tự về tìm đi.”

“Được rồi, vậy tôi đưa phương thức liên lạc của cậu tôi cho anh nhé, anh đến Bắc Kinh nhớ liên hệ với ông ấy đấy. Không phải cứ muốn hẹn cậu tôi là được đâu, có nhiều lãnh đạo muốn gặp đều phải xếp hàng xin số đấy. Tuy tính tình cậu tôi không được tốt lắm, nói chuyện luôn thẳng thắn trực tiếp, nhưng nếu nhắc đến điều trị ung thư phổi thì tuyệt đối là người rất uy tín. Vừa rồi tôi mới gọi cho cậu, may mà gần đây cậu đang nghỉ phép ở nước ngoài, chưa chắc có về hay không nhưng ít nhất có thể nghe ý kiến của ông ấy trước. Tôi đưa Wechat của cậu cho anh, đến Bắc Kinh rồi anh cứ liên lạc với ông ấy đi. Có được không?” Hương Viên vừa nói vừa cúi đầu tìm trong điện thoại, đưa Wechat của Cố Nghiêm cho Từ Yến Thời, cuối cùng đặt điện thoại xuống nhìn anh mà nói: “Chúc bạn anh sớm bình phục.”

Một câu “chúc bạn anh sớm bình phục” đã đột ngột đánh mạnh vào lòng anh như một cú đâm. Giờ phút này đây trong lòng anh mềm như bông, đầy vẻ mệt mỏi.

Hương Viên sợ anh thấy áp lực, liền nói thêm: “Anh không cần thấy khó xử đâu, cũng đừng nghĩ là nợ ân tình gì. Dẫu sao anh cũng làm nhiều chuyện cho tôi rồi mà, coi như tôi cảm ơn anh vì lần này đã dẫn tôi tham gia dự thi, những chuyện khác không quan trọng, chiến thắng dành được tiền thưởng mới là hàng đầu, thế tin dụng của tôi vẫn đang chờ đấy.”

Ngẫm một chút, cô lại bỏ sung: “Nếu đổi lại là ai khác trong phòng kỹ thuật thì tôi cũng sẽ giúp thôi, huống hồ hai ta còn là bạn học của nhau, tình cảm giữa chúng ta sâu hơn những người khác. Còn nữa, cứ coi như tôi hối lộ trước với anh đi.”

“Hối lộ?” Anh thoáng trầm ngâm.

“Đúng thế, bởi vì tôi công ty này còn có mục đích khác mà!”

“Mục đích gì?”

“Phát triển công ty!”

Từ Yến Thời bật cười, “Vay chúc cô thành công.”

Bầu không khí đã trở lại như thường, nếu không Từ Yến Thời còn nhìn cô như kiểu ‘thâm tình chân thành’ như vừa rồi, thì thật sự Hương Viên cũng không biết mình có thể làm gì ngay trước mặt lão Khánh nữa.

Hương Viên thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng mở laptop của mình lên, chuyện thi đấu này tạm thời không cần cô giúp, thế là cô bắt đầu đọc tin nhắn về tin tức sản phẩm mới đang có mặt trên thị trường trong những năm qua do Cao Lãnh gửi.

Từ Yến Thời thấy cô bận rộn như thế thì có phần tin vào mục tiêu muốn đưa công ty đi lên mà cô đã nói. Đến thông tin sản phẩm đã ngừng sản xuất năm 2010 mà cô cũng tìm tới, lại nhìn người gửi, Cao Lãnh. Hầy, hai đứa ngốc này.

Hương vô đầu bứt tai nhìn một lúc lâu mới phát hiện ra đây là hàng đã ngưng sản xuất, vậy là cô bèn gửi tin nhắn cho Cao Lãnh.

Hương Viên: *Anh trai này, tôi bảo anh tìm tin tức sản phẩm đang bán kia mà, anh gửi mấy thứ đồ chơi này qua làm gì, tất cả đều là sản phẩm đã dừng sản xuất, hại tôi còn nghiên cứu mấy thứ này cả buổi đấy!*

Lão Lãnh gửi tin nhắn thoại qua: “Thế à, vậy chắc tôi hiểu sai rồi, cần gấp không? Sáng mai tôi lấy dữ liệu rồi gửi cho chị sau nhé?”

Hương Viên cũng gửi lại bằng tin nhắn thoại: “Nếu bây giờ tôi muốn cậu quay về công ty tăng ca lấy dữ liệu, thì anh sẽ không xem tôi là đồ máu lạnh vô tình chứ?”

Ai ngờ, trong tin nhắn thoại thứ hai mà Cao Lãnh gửi qua đã xuất hiện vài âm thanh có vẻ không mấy hài lòng, có thể anh ta nghe thấy Hương Viên bảo mình đến công ty tăng ca nên đã kích động mà quên bật nhỏ tiếng phim ảnh, cho nên lúc gửi ghi âm tin nhắn, mấy âm thanh ‘a a a’ vận động không hài hòa ấy cũng bị ghi lại gửi qua luôn.

Cùng với nhạc nền đấy, ba người trong nhà nghe rất rõ giọng của Cao Lãnh

“Tổ trưởng Hường, yamete đừng mà! Tôi sẽ vẽ vòng tròn nguyên rùa chị!”

“Yamete” là câu cửa miệng của anh ta, nhưng phối cùng bản nhạc nền như thế, người không biết còn tưởng rằng anh đang cọt nhả với Hương Viên.

Hương Viên lập tức hóa đá!

Không đợi cô kịp nói gì, có lẽ Cao Lãnh cũng nghe thấy giọng mình không hợp nên lập tức ngắt ra, ngay sau đó liền thu hồi tin nhắn thoại lại, luống cuống gửi lời xin lỗi tới cô: “*Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi nghe thấy phải tăng ca nên có hơi kích động, quên đi quên đi, không phải tôi cố ý đầu tổ trưởng Hường!*”

Hường Viên giận đến mức mặt thoát trắng thoát đỏ, vừa định nhấn lại thì hai tay cô đã trống trơn, điện thoại bị người khác giật lấy mất rồi.

Từ Yến Thời dựa vào ghế, mắt nhìn chăm chăm vào bản powerpoint trên laptop trước mắt, một tay đút vào túi quần, nhấn phím ghi âm trên điện thoại, giọng điệu lạnh tanh không có lấy chút cảm xúc nào: “Ổ tỏ hai lâu quá rồi nên ngứa da phải không? Quay về tăng ca.”

Một câu ‘quay về tăng ca’ không kiên nhẫn lại không cho phép chen ngang đã trực tiếp lòi cổ Cao Lãnh đang xem phim người lớn chuẩn bị chìm vào giấc ngủ dậy, anh ta giật bắn người, sợ chết khiếp vội vội vàng vàng mặc đồ vào đi về tăng ca.

Thế nhưng khi xe đã chạy được nửa đường, anh ta mới sực nhớ ra, hình như có chỗ nào đó sai sai, cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ không phải là chín giờ sao?! Tại sao lão đại còn ở cùng tổ trưởng Hường?

Một khả năng nào đó lóe lên trong đầu anh ta.

Cao Lãnh gửi tin nhiều chuyện này vào nhóm Vương Giả:

Hình như lão đại với tổ trưởng Hường đang hẹn hò đấy.

Vưu Trí: *Sao anh biết?*

Lý Trì: *Tôi không tin, cậu nói lão đại quê mùa mà, tôi không tin cậu ấy hẹn hò với phụ nữ, hơn nữa tình yêu công sở không đáng tin cậy.*

Thi Thiên Hữu: *Có bằng chứng thì nói, không có thì biến.*

Trương Tuấn: *Cầu bằng chứng.*

Cao Lãnh dùng từ ngữ khách quan nhất giải thích lại chuyện vừa rồi một lần, cuối cùng còn nói thêm một câu: *Mời các cậu đừng bộ óc heo đó mà nghiêm túc cẩn thận phân tích, tại sao lão đại lại nói là, tôi quay về tăng ca mà không phải là quay lại tăng ca. Còn không phải nói rõ hai người họ đang ở với nhau sao, nhưng không phải ở công ty, mà không ở công ty thì ở đâu mới được đây? Ở nhà lão đại, hoặc là ở nhà của tổ trưởng Hường. Chứ không nửa đêm nửa hôm rồi, hai người họ còn ở bên ngoài để chết công à?*

Lý Trì: *Hôm nay cậu phân tích hay đấy. Tôi hoàn toàn bị cậu thuyết phục rồi.*

Vưu Trí: *Tốt lắm, phá được án rồi, lão đại ở nhà Hường Viên đấy, vừa rồi em đã gọi cho Từ Thành Lễ, nhà không có người.*

Mọi người: *Được rồi, Cao Lãnh cậu mau mau đi tăng ca đi, đừng để cho lão đại sốt ruột chờ đợi nữa, cũng đừng làm việc muộn quá, nếu không không thể làm được chuyện khác đâu! Không phải cậu là người mong đợi lão đại bị tình làm mờ mắt để không ngó ngang gì đến chúng ta nhất sao! Vất vả lắm mới tìm được đối tượng, cậu đừng có phá rồi.*

Cao Lãnh bưng bình, hăng hái nói tài xế: “Bác tài chạy nhanh lên đi, nếu không tôi bị đuổi việc mất.”

...

Nửa tiếng sau, Cao Lãnh gửi tất cả các thông tin chính xác nhất của sản phẩm đang có mặt trên thị trường vào hộp thư của Hường Viên, còn kèm theo một câu chúc phúc: *Vì để cho hai người có buổi tối vui vẻ, tôi đã mở hết tất cả các máy tính trong phòng kỹ thuật, có thấy tôi thông minh không?*

Hường Viên nhấn lại, “*Thông minh, anh thông minh nhất đấy.*”

Cao Lãnh: *Còn cần tôi làm gì nữa không? Chúng tôi luôn sẵn sàng đợi lệnh của chị 24/24, dù gì cũng là lần đầu tiên của lão đại mà.*

Hường Viên đọc cả buổi cũng không hiểu câu này có ý gì, bèn đưa điện thoại cho Từ Yến Thời hỏi Cao Lãnh muốn nói gì thế. Từ Yến Thời liếc mắt, trực tiếp úp điện thoại lên bàn, “Không cần bận tâm đến cậu ta.”

Hường Viên nghi ngờ cau mày, có cảm giác bị người ta nắm được thóp nào đó. Cô lại là người rất tò mò, thế là khấn khoản nhìn Từ Yến Thời.

Từ Yến Thời kéo laptop đến nhìn dữ liệu sản phẩm mấy năm nay, Cao Lãnh tìm khá đủ, nhưng có vài dữ liệu chưa được sửa sang. Trước đây lúc bọn họ khảo sát sản phẩm thì đã sửa lại rất nhiều dữ liệu, anh nhanh chóng quét mắt nhìn qua, dựa vào trí nhớ sửa lại tất cả những dữ liệu đã được thay đổi trong mấy năm nay cho cô.

Chiều này đã thành công đi đời sự chú ý của cô, Hường Viên lập tức không quản lấy anh nữa, nhìn anh nhanh nhẹn sửa đổi dữ liệu mà che miệng ngạc nhiên, “Sao anh có thể nhớ được nhiều như vậy chứ?!”

Từ Yến Thời vẫn dán mắt vào laptop, toàn tâm toàn ý: “Có quy luật hết đấy, cô nhìn lâu là sẽ biết. Lúc tôi với Cao Lãnh vào công ty, toàn bộ dữ liệu sản phẩm của phòng kỹ thuật rất lộn xộn, bọn tôi đã mất một tuần để sửa lại hết dữ liệu, vì đích thân đối chiếu nên đều nhớ cả.”

“Anh lợi hại thật đấy.” Hường Viên khen thật lòng.

Từ Yến Thời đẩy laptop về, “Xong hết rồi, xem không hiểu chỗ nào thì hỏi tôi.”

Trong lòng Hường Viên nổi bong bóng, vui vẻ đáp: “Được.”

Cô cảm thấy như bây giờ thật tốt, bất kể trước đây anh từng trải qua điều gì thì cô cũng không muốn hỏi nhiều. Nếu có một ngày anh sẵn sàng nói với cô, thì nhất định cô sẽ là người nghe chân thành nhất thế giới, nghiêm túc chăm chú lắng nghe.

Thế nhưng mấy thứ này đây, cô có đọc nhiều tới đâu cũng không hiểu mấy, ngoại trừ hai thiết bị định vị lần trước Cao Lãnh có nói qua, thì những sản phẩm còn lại cô đều không mấy quen thuộc, nên hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của việc đối chiếu dữ liệu. Cô chỉ muốn biết tại sao mấy năm nay sản phẩm cứ giảm dần như thế, rốt cuộc là phòng kỹ thuật xảy ra vấn đề, hay bản thân thị trường này đã đến bờ vực sản nghiệp rồi.

Cô phát hiện mình đánh giá bản thân hơi cao, bởi vì cô đọc mà chẳng hiểu gì cả.

Suốt cả buổi cô toàn hỏi Từ Yến Thời.

“Sản phẩm này có hệ thống kép không? Có thể đồng thời sử dụng hệ thống của Vi Đức với hệ thống của GPS không?”

Từ Yến Thời: “Trên căn bản sản phẩm của công ty chúng ta đều có thể dùng được hệ thống kép, ngoại trừ sản phẩm gần đây. Nhưng theo xác định đánh giá thử nghiệm và dữ liệu chúng ta có được, thì tỷ lệ sử dụng hệ thống của Vi Đức rất thấp.”

Hương Viên trầm ngâm: “Đã như vậy thì vì sao không dứt khoát thôi hợp tác với Vi Đức đi, dù gì bán cũng không được mà.”

Từ Yến Thời: “Vi Đức là hệ thống định vị Trung Quốc, GPS là hệ thống định vị Hoa Kỳ.”

Hương Viên không hiểu, ngó nghiêng nhìn anh.

Từ Yến Thời mở trang dữ liệu kế tiếp ra, con chuột dừng lại ở năm 2015, “Đây là dữ liệu thị trường hậu kỳ với dữ liệu kỹ thuật trong năm đấy, cô đối chiếu đi.”

Hương Viên ngạc nhiên phát hiện, vào năm 2015 tỷ lệ sử dụng Vi Đức tăng lên rất nhiều, song năm đó hệ thống của Vi Đức lại không hề được cải thiện, bọn họ cũng không ra sản phẩm mới, “Vi sao?”

“Cuối năm 2014, Vi Đức đã phóng thành công một vệ tinh, ngay tối hôm đó GPS đã cập nhật hệ thống tinh vi hơn. Có vài thứ, tuy lúc đầu tụt lại phía sau nhưng không có nghĩa là đứng chót mãi mãi. Vì điều này nên Trần San vẫn luôn chọn hợp tác với Vi Đức.”

Quả vậy, tụt lại phía sau thì sẽ bị đánh, lịch sử văn hóa đồ máu năm ngàn năm đã dạy như vậy.

Trong lòng Hương Viên tràn đầy nhiệt huyết, “Hình như tôi hiểu anh hơn rồi.”

Từ Yến Thời cười, bất đắc dĩ lắc đầu: “Tôi? Cô không hiểu đâu.”

Đúng lúc này, bỗng lão Khánh lên tiếng, “Tôi xuống lầu mua gói thuốc đây, lão Từ, cậu có muốn không?”

Từ Yến Thời lắc đầu nói, “Không cần.”

Kết quả đến lúc lão Khánh quay lại thì trong tay có hai gói thuốc cùng một cái bánh ngọt, thấp thoáng ở cửa đi vào. Hương Viên đang thảo luận vấn đề chi tiêu dữ liệu tháng trước với Từ Yến Thời, vừa phân tâm một cái liền nhìn thấy bánh ngọt thơm ngon trong tay anh ta, bèn buột miệng hỏi: “Gần đây có tiệm bánh à? Sao tôi không thấy nhỉ?”

Lão Khánh lắc lư thân hình béo ú của mình, thần thần bí bí đặt bánh ngọt lên bàn, nhìn Hương Viên với vẻ mặt “thì ra cô dám ngoại tình”.

Hương Viên bị anh ta nhìn thẳng như vậy thì nổi cả tóc gáy, không nhịn được rụt người vào cạnh Từ Yến Thời, “Làm... Làm gì vậy.”

Vừa mua thuốc xong, Lão Khánh đang định lên lầu thì trông thấy một người đàn ông mặc áo phục gầy da đứng trước cửa, trên tay còn xách một chiếc bánh ngọt. Tuy ăn mặc bình thường, nhưng lão Khánh nhanh chóng bị chiếc chìa khóa xe Lamborghini trong tay anh ta thu hút. Hình như là tìm Hương Viên, anh ta không nhịn được, oang oang hỏi: “Tìm Hương Viên à?”

Người đàn ông mặc áo choàng lông màu xám dài đến đầu gối, trên cổ quần khăn choàng màu xanh xám, dưới ống quần là phẳng phõm vừa người là đôi giày da cá sấu bóng loáng. Tóm lại cả người từ trên xuống dưới đều tỏa ra khí chất giàu sang.

Anh ta lễ phép nhìn lão Khánh: “Đúng thế, anh là?”

Lão Khánh hást cảm, “Tôi là bạn cô ấy.” Chợt chẳng biết sao trong bụng lại nhảy ra một chủ ý kỳ quái, có lẽ xuất phát từ bản năng bảo vệ em gái nhỏ nên nói: “Cô ấy ngủ rồi, có chuyện cần tìm cô ấy à?”

Người đàn ông do dự một lúc, thấy lão Khánh có vẻ không dễ chịu gì mấy, bèn lịch sự đưa bánh ngọt tới: “Vậy làm phiền anh đưa cái này cho cô Hương giùm tôi.”

Lão Khánh cầm bánh ngọt đi vào nhà, lúc này Hương Viên mới nhớ, “Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật Tiểu Hạo.”

Lão Khánh nhìn qua Từ Yến Thời, “Tiểu Hạo là ai?”

Hương Viên rút điện thoại gửi tin nhắn cho người kia, vừa nhắn vừa trả lời, “Là con trai của một người hàng xóm của tôi, chắc là người vừa rồi anh gặp đấy.”

Cả buổi Từ Yến Thời ngồi bên cạnh chỉ nhìn laptop, không nói một lời.

Lão Khánh kinh ngạc: “Anh ta kết hôn rồi?”

Hương Viên: “Đúng thế.”

Không đợi cô nói xong, lão Khánh đã thành thật khuyên cô: “Tôi khuyên em nên tránh xa mấy gã đàn ông đã kết hôn ra đi, nhất là dạng người vừa có tiền vừa đẹp trai như thế.”

Hương Viên: “Hình như anh ấy ly hôn rồi.”

Ly hôn rồi?!

Lão Khánh trầm tư, sờ cằm rồi nói, “Thế cô có quen cô gái nào như vậy không, có thể giới thiệu được không?”

Không đợi Hương Viên trả lời, rốt cuộc người đàn ông ngồi bên cạnh cũng không nhịn nổi nữa, tiện tay vò giấy ném tới.

Lão Khánh gào lên, phần nộ bất bình nói, “Gi chứ, không cho phép người ta có ước mơ hả? Bây giờ thứ tôi muốn không phải công việc, mà là tiền từ trên trời rơi xuống!”

Kết quả nghe xong, Từ Yến Thời không mặn không nhạt nhìn laptop nói: “Vậy sao cậu không làm ba ba trong miếu cầu nguyện luôn đi?”*

*(*Trong các đền thờ miếu, người ta hay ném tiền xuống ao nuôi ba ba.)*

Suýt nữa lão Khánh đã chết ghen.

Nhưng cuối cùng, anh ta vẫn nhắc nhở Hương Viên: “Tốt nhất sau này em cũng phải cẩn thận người đàn ông này vào, hơn nữa đêm còn đến đưa bánh ngọt, không hay không hay. Lão Từ cậu nói xem có đúng không?”

Lại thêm một cục giấy bay tới, lão Khánh lập tức ngậm miệng, nhìn người đàn ông vẫn vô cùng bình tĩnh kia, thờ dài cảm khái.

Lão Từ nhà anh mà mặc áo khoác lông lên người thì cũng rất đẹp trai, rất cảm thú đấy!

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Không lâu sau, Từ Yến Thời và lão Khánh tắt laptop, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Hương Viên bụng khay bánh mới cất đi ra đến cửa bếp thì ngạc nhiên, không ngờ hai người họ lại về sớm đến thế, “Ồ về rồi sao? Không ăn bánh à? Nhóc Tiểu Hạo tự làm đấy.”

Vừa này Tiểu Hạo đã nhắn tin nói với cô như vậy.

Từ Yến Thời nhìn ‘chiếc bánh tự làm’ bày nhảy xấu xí kia thì chỉ lạnh lùng ‘ừ’ một tiếng, mặc áo khoác, không nói lời nào.

Hương Viên dùng chân nghĩ cũng biết Từ Yến Thời không thích món này, à lên một tiếng không bắt ngờ mấy, sau đó cô đặt bánh lên bàn rồi đi tìm áo khoác, “Vậy để tôi tiễn hai người xuống lầu.”

Nhưng lại bị Từ Yến Thời từ chối, “Không cần.”

Hương Viên sợng người, thấy anh lạnh nhạt từ chối như thế thì lòng chùng xuống, lại không biết phải làm gì, giọng khô như nhai sáp, “Thế tôi tiễn hai người ra cửa vậy.”

Lão Khánh là con sâu thềm ăn, lúc gần đi đã nhìn lúc Từ Yến Thời không để ý mà cuồn lấy một miếng bánh, lúc đứng trong thang máy nhai nhồm nhoàm, anh ta vẫn còn gắng hỏi Từ Yến Thời: “Không ăn thật à?”

Từ Yến Thời chẳng thèm ngược mắt lên, chỉ mở điện thoại xem lịch trình ngày mai: “Không.”

Miệng lão Khánh dính đầy bơ, mắt nhìn con số thang máy nhỏ đi liên tục, bỗng bất thành linh lên tiếng: “Có phải đàn ông đã ly hôn mới càng hấp dẫn không?”

Từ Yến Thời nhếch khóe miệng như giễu cợt, không trả lời.

Kết quả lúc hai người xuống bãi đậu xe thì lại đụng phải người đàn ông anh tuần mặc áo lông lúc này, lão Khánh nhận ra ngay, còn chào hỏi với người ta, sau đó quay sang nói với Từ Yến Thời: “Là anh ta đem bánh đến đấy.”

Bãi đậu xe trống huơ trống hoác nên ba người dễ dàng chạm mặt nhau, Lộ Đông vừa khóa xe cũng khá bất ngờ. Thấy lão Khánh cầm bánh của mình thì ngờ ngác chớp mắt, sau đó im lặng dời mắt đi. Chỉ có điều khí chất trên người Từ Yến Thời quá xuất chúng không ai xem nhẹ được, thế là anh ta lại quan sát một lúc.

Lão Khánh đã ăn đồ của người ta nên cũng nể mặt phần nào, mở miệng chào trước: “Bánh ngon lắm.”

Lộ Đông mỉm cười, giọng nam trầm thấp, ngay đến sợi tóc cũng tỏa ra vẻ lịch sự nho nhã: “Cám ơn, Hương Viên có nói với tôi rồi.”

Câu này có phần trách lão Khánh lúc này nói Hương Viên đã ngủ, lão Khánh cười hề hề giả ngu.

Tầm mắt Từ Yến Thời và anh ta giao nhau một giây rồi nhanh chóng dời đi, không trao đổi gì.

Tới Lộ Đông đã quá quen thuộc với cảnh thương trường phong vân mà cũng sinh ra ảo giác gặp phải tình địch, cái nhìn của anh ta trầm tới nỗi không ai nhận ra được cảm xúc thật, lạnh lùng kiêu ngạo từ trong ra ngoài, thoát nhìn là người khó tiếp xúc. Lòng Lộ Đông chợt trở nên nặng nề, có cảm giác bị uy hiếp.

Nhưng đến khi Từ Yến Thời lên xe, cảm giác uy hiếp đấy đã biến mất, Lộ Đông hoàn hồn, rút chìa khóa đi vào thang máy ——

Ít nhất, về mặt cơ sở kinh tế thì anh ta thắng.

Tuy lão Khánh thấy Lộ Đông rất tuần tú, nhưng toàn thân anh ta đều toát lên cảm giác ưu việt một cách quái gở, có phần làm điều làm bộ thái quá, tóm lại chỉ mới tiếp xúc với anh ta có mấy giây đã cảm thấy khó chịu. Còn Từ Yến Thời đây, tuy lạnh lùng nhưng lại thẳng thắn vô tư, không tự chau chuốt mình. Chẳng qua là ngán ầy năm, tính cách có hơi kìm nén quá.

Chiếc G7 đại chúng màu đen* hòa vào đường cái, khung cảnh hai bên đường dần dần phồn vinh, cây cối đứng lặng trong đêm, những ngọn đèn đường màu ngà xếp thành hàng dọc theo đường xe chạy.

(*Xe G7 là một loại xe ô tô do Trung Quốc tự sản xuất.)

Đèn đường hắt lên mặt Từ Yến Thời, rọi rõ gương mặt lạnh lùng và biểu cảm âm trầm của anh. Lão Khánh gác một chân lên bệ, thả lỏng người nhìn đèn giao thông đằng trước, “Lão Từ này, tôi nói thật, cậu mà có tiền thì tôi dám cá chắc cậu còn đẹp trai hơn gã đàn ông vừa này gấp trăm lần. Với cả, cậu mà muốn kiếm nhiều tiền thì còn khó ư? Mọi chuyện cứ từ từ mà giải quyết, cậu quên trước kia chúng ta ——”

Đang đợi đèn chuyển xanh, Từ Yến Thời dựa hẳn ra ghế lái, chân đạp phanh, đôi mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa kính, lên tiếng ngắt lời: “Không cần thiết phải nhắc lại chuyện ngày trước, quả thật bây giờ tôi không có tiền.”

Vì im lặng khá lâu nên giọng anh khàn khàn, âm cuối khô khốc, nói xong câu, Từ Yến Thời hắng giọng.

Lão Khánh: “Vừa rồi em Viên cũng nói đấy còn gì, cô ấy không thích tiền.”

Đằng trước đã nhảy qua đèn xanh, Từ Yến Thời nhấc chân ra khỏi phanh xe, cười khẩy nói, “Thế cậu có biết đám bạn trai của cô ấy có lai lịch thế nào không? Cô ấy nói mình không thích tiền mà cậu cũng tin à?”

Lão Khánh ngạc nhiên, “Hai người quen nhau lâu đến thế kia há?”

Từ Yến Thời bình tĩnh đáp: “Là bạn học cấp ba.”

Lão Khánh vỗ đầu hiểu ra, lại chợt hỏi một chuyện, “Cô ấy là bạn học cấp ba với cậu à? Vậy cô ấy có biết Phong Tuấn không?”

Xe phóng vụt đi như tên bắn, phong cảnh ngoài cửa sổ lướt về phía sau vùn vụt.

Từ Yến Thời siết chặt vô lăng, một lúc sau mới thấp giọng “ừ”.

Lão Khánh ngay thơ không phát hiện ra sự bất thường nơi anh, dí dỏm nói: “Dù gì tôi cũng không hiểu phụ nữ lắm, lão Quý nói phụ nữ là loại động vật ‘miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo’, nên tôi không biết phải cư xử thế nào. Chẳng qua vì thấy hai người tới nay anh tới tôi đi nên tôi tưởng có hủ hỉ gì, nhưng nếu đúng như cậu nói, bạn trai nào của cô ấy cũng giàu có thì chắc chắn hai người không có gì với nhau rồi, có lẽ đó chỉ là thói quen cư xử với đàn ông con trai của cô ấy mà thôi. Mẹ, liệu có khi nào coi cậu là hàng dự bị không?”

Lúc đó lão Khánh phát hiện Hương Viên mới đăng bài trong Wechat.

Ảnh chiếc bánh sinh nhật, dòng trạng thái là “chúc Tiểu Hạo sinh nhật vui vẻ”.

“Sao tôi lại cảm giác tình tiết đang đi ngược lại ầy nhì, có khi nào người đàn ông áo lông kia mới là nam chính không?” Lão Khánh cắt điện thoại, nghiêng đầu nhìn gương mặt lạnh lùng của Từ Yến

Thời, hỏi, “Thế cậu có cảm giác gì với cô ấy? Hay là mới chút ếc đó mà đã sa lưới rồi?”

Từ Yến Thời cười khẩy: “Cậu xem tôi là thằng nhóc chưa mọc tóc mới biết yêu há?”

Lão Khánh che kín áo khoác ngồi tựa vào ghế, gác luôn chân kia lên bệ, đắc ý nói: “Đúng rồi, cậu đã yêu đương nghiêm túc lần nào đâu.”

Từ Yến Thời lườm anh ta một phát, dùng ánh mắt cảnh cáo bắt anh ta bỏ chân xuống.

Lão Khánh sợ hãi rút chân về, lại thành khẩn khuyên nhủ anh: “Nhưng mà lão Từ này, đùa thì đùa, chứ ở tuổi của chúng ta phải yêu đương nghiêm túc rồi, muốn yêu cũng phải cân nhắc đến các nhân tố điều kiện này nọ. Cảm giác là một chuyện, có hợp hay không mới là quan trọng. Nếu đã không hợp thì dù có cảm giác cũng không thể sống tiếp với nhau nữa, rồi cuối cùng kết cục lại khiến hai bên tổn thương, ví dụ như thế chúng ta còn gặp ít quá à?”

“Nói đám anh em của chúng ta đi, vì lý tưởng mà lão Quý đã chia tay với bạn gái quen nhau mười hai năm, giờ thì sao, ung thư phổi giai đoạn giữa. Trương Nghị, anh Nghị đấy, cậu nhìn xem, vợ anh ta là phú bà giàu có, là loại nhà có hầm mỏ điển hình. Lúc trước chúng ta có khuyên thế nào thì anh ta cũng không nghe, cứ nhất quyết muốn ở rẻ vì tình yêu, đến con cũng đặt theo vợ, hiện tại thì thế nào há? Ngày nào thằng bé cũng hỏi, ba ơi, vì sao những bạn học khác đều mang họ bà mà chỉ có con mang họ mẹ. Tiểu Lâm nữa, ời Tiểu Lâm đáng thương của chúng ta, kết hôn mà không có giấy chứng nhận, ngày nào cũng bị vợ quàn thúc, lần trước bắt xe đi cũng không có tiền, tôi phải chuyển cho hai mươi đồng để trả đây, tới nay vẫn chưa trả lại, nói là vợ chưa đưa tiền ăn sáng hai ngày nay, tôi nghe thôi mà đã muốn vỡ đầu rồi. Tóm lại anh em bạn bè ta mấy năm nay sống chẳng dễ dàng gì, nên tôi khuyên cậu, phải cân nhắc cẩn thận.”

Chiếc xe vẫn chạy đều đều giữa dòng xe, hết như về mặt của Từ Yến Thời lúc này, mắt sâu hoắm như giếng nước, sâu không thấy đáy.

Anh nói: “Hôm nay lúc tôi xin nghỉ với Trần San, cô ta nói, năm sau tôi có thể nghỉ việc.”

Lão Khánh ngăn người, khó tin nhìn anh, “Mẹ kiếp, rớt cuộc cô ta cũng thả tự do cho cậu rồi há? Sao đột nhiên cô ta lại chịu thả cậu vậy? Không phải mấy năm trước cô ta nhất quyết không cho cậu từ chức à?! Hạng mục công trình mấy trăm triệu kia của các cậu làm xong rồi há?”

“Hạng mục đã bị hoãn từ lâu rồi, tháng sau Trần San bị điều qua công ty con bên Thượng Hải, cô ta nói sang năm chỉ nhánh ở Tây An này sẽ đóng cửa, nếu trước tháng năm năm sau mà cô ta không lấy được văn kiện đấu thầu, thì cô ta cũng sẽ từ chức.”

Lão Khán: “Nghĩa là cậu được tự do rồi há?”

“Cô ta hy vọng tôi và cô ta ra làm riêng.”

Lão Khánh: “Vậy cậu định sao?”

“Không biết.”

Quả thật anh vẫn chưa nghĩ tới.

Lão Khánh thờ dài, nhìn ra ngoài cửa xe, nói:

“Lão Từ à, chuyện tôi hỏi hạn nhất trong đời này, chính là đêm đó đã để mặc Phong Tuấn đánh cược với lão Quý.”

Hoàng hôn dần buông, bầu trời chìm vào màn đêm. Nói đến đoạn sau, lão Khánh còn có vẻ ghen ngào, anh ta cắn răng nổi cả gân xanh, mặt đỏ bừng như vô cùng nhẫn nhịn.

“Đường là tôi chọn. Không trách ai được.”

Hề nhắc đến chuyện này, anh vẫn luôn có thái độ thờ ơ như thế. Cũng vì vậy mà tháng trước gặp lão Quý, hai người mới cãi nhau này lứa đến thế. Anh ta cho rằng bây giờ Từ Yến Thời đang trả thù anh ta với Phong Tuấn!

Lúc ấy lão Khánh không nghe nổi nữa, lập tức vung tay đấm lão Quý một trận, nếu không phải năm xưa cậu và Phong Tuấn cá cược với nhau thì Từ Yến Thời có tham đến thế không!?

Về chuyện này, Vương Khánh Nghĩa cứ nghĩ đến lần nào là lại hận mình lần đó, nếu tối hôm ấy anh ta ngăn cản thì đã không có cục diện như bây giờ rồi.

Tối hôm ấy, Từ Yến Thời đến phòng thí nghiệm gặp giáo sư nên không ở cùng với họ. Đám thanh niên đây từ trời nam đất bắc tề tụ lại với nhau, chứ không phải tốt nghiệp cùng một trường. Ngoài Từ Yến Thời, Phong Tuấn với đám lão Quý Trương Nghị là sinh viên đại học chính quy ra, thì lão Khánh tốt nghiệp trung học xong liền mở tiệm máy tính, mà mấy anh em khác cũng vậy, nghề tạp, làm gì cũng có.

Mục đích chung duy nhất của họ đó là có hứng thú với lập trình. Phong Tuấn như trúng bùa càng ngày càng mê lập trình, hỏi đó bọn họ còn có một diễn đàn hacker, mỗi một ID đều rất nổi tiếng. Nhìn tài khoản là biết, toàn là tài khoản cấp thần năm sáu số.

Hồi ấy trên diễn đàn thường xuyên có người đăng tin xin tra địa chỉ IP của đối tượng thẩm mẩn, những chuyện như vậy thì sinh viên đại học như Từ Yến Thời không làm, toàn là tội lỗi lão Khánh ra mặt vì duy trì kẻ sinh nhai.

Hề rảnh rồi, Từ Yến Thời với Phong Tuấn lại thích xem mã nguồn của trang web, và lỗ hổng miễn phí cho người ta, sau đó gửi phương án giải quyết chính xác vào hòm thư của đối phương. Đa số các công ty đều rất cảm kích.

Tuy nhiên tối hôm ấy, bọn họ tuổi còn trẻ, uống rượu say sưa lại càng không kiêng kỵ gì, càng nói chuyện càng hưng phấn, đôi dây thần kinh vận động cảm giác đều nhảy ra khỏi đầu. Khi Phong Tuấn và lão Quý tranh cãi thì đã cược với nhau một phen, nhòm ngó đến công ty của Trần San. Kết quả đêm đó toàn công ty của Trần San rơi vào trạng thái tê liệt vì bị hai người xâm nhập, kinh doanh lỗ mất ba triệu.

Bản thân Trần San cũng là một hacker, còn là đàn chị của Phong Tuấn và Từ Yến Thời, chuyện xảy ra không quá hai ngày đã tra ra được kẻ đầu sỏ là Phong Tuấn.

Chắc chắn sẽ phải truy tố, lúc ấy lão Khánh thấy con số đó thẩm cần bồi thường trong bản truy tố là mười triệu thì sợ hãi, thậm chí còn phải ngồi tù. Phong Tuấn và lão Quý sợ tới nỗi cả người lạnh toát. Bỏ Phong Tuấn phải bán nhà máy đi, được mấy chục triệu trả cho Trần San, song lại không thể khiến cô ta rút đơn kiện được.

Đúng lúc ấy, Từ Yến Thời vừa nhận được offer của Vi Đức.

Trần San lập tức đem ra bàn hợp đồng khác, nhắm vào Từ Yến Thời.

Nên nói đơn giản là, Phong Tuấn và lão Quý nên Từ Yến Thời đã từ chối offer Vi Đức, bước vào một công ty không rõ tiền đồ. Lão Khánh nói gần đúng đúng, sau khi tốt nghiệp lão Quý vào sở nghiên cứu, còn Phong Tuấn thì xuất ngoại.

Hai người bọn họ sống khá lấm, chỉ có Từ Yến Thời, vì kích động nhất thời năm đó mà phải trả nợ thay họ!

Lão Quý còn nói Từ Yến Thời sa sút như bây giờ là để trả thù!

Nhưng lúc đó lão Khánh lại không biết, mấy tuần trước lão Quý được chẩn đoán là bị ung thư phổi. Anh ta không nói cho một ai biết, có lẽ cảm thấy mình không còn nhiều thời gian, sợ Từ Yến Thời vì mình mà sống cuộc sống tầm thường, sợ anh không còn cơ hội xoay chuyển, sợ bọn họ không thể trở về như trước.

Sợ đến khi anh ta chết, Từ Yến Thời cũng không tha thứ cho anh ta.

Vì sau vụ đó, Từ Yến Thời rất ít khi về Bắc Kinh và cũng rất ít gặp mặt bọn họ. Thỉnh thoảng có mấy lần tụ tập dịp đầu năm, Từ Yến Thời vẫn trầm mặc ngồi một bên hút thuốc, anh ta đến tìm Từ Yến Thời nói chuyện, song anh không còn gọi anh ta là lão Quý như trước nữa, thay vào đó lại gọi thẳng họ tên.

Trong lòng Từ Yến Thời nghĩ gì, không ai biết cả.

Lão Khánh chỉ biết anh không hề trách một ai, giống như anh nói vậy, con đường này là anh chọn, không trách ai được.

Xe đi xuyên qua con hẻm cũ kỹ.

Từ Yến Thời giẫm phanh, khuôn mặt lạnh lùng dần rõ nét dưới ánh đèn đường.

Bất chợt anh lên tiếng: “Sớm muộn gì tôi cũng đi, dù không phải năm sau hay Duy Lâm không đóng cửa, thì đến thời hạn hợp đồng với Trần San tôi sẽ chủ động từ chức. Không phải cậu không biết tôi muốn làm gì. Bọn lão Quý không biết, nhưng cậu thì phải biết.”

Đương nhiên lão Khánh biết, anh muốn trở thành kỹ sư hệ thống định vị GNSS của Trung Quốc.

Sao có thể cả đời làm định vị trong xe được!

Trong bóng tối, anh thấp giọng nói, giọng điệu quanh quẩn:

“Tôi không phủ nhận mình có hảo cảm với cô ấy, chuyện đấy cũng không có gì xấu hổ để phủ nhận. Nhưng trong mắt tôi cô ấy có quá nhiều lịch sử không mấy hay ho, mỗi một mối tình đều không duy trì được đến nửa năm, tôi không muốn còn chưa rời khỏi công ty mà đã chia tay với cô ấy, thà làm bạn còn tốt hơn làm người yêu nhiều. Hơn nữa, cũng chỉ có hảo cảm mà thôi.”

Lão Khánh: “Mẹ kiếp, lão Từ, cậu quyết định làm hàng dự bị đấy hả?”

“Cậu muốn nghĩ thế nào cũng được.” Từ Yến Thời đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng anh quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến lão Khánh muốn nhảy xuống xe, “Dù gì thì nhiều năm như vậy, cũng không phải là chưa từng làm.”

Lão Khánh trợn mắt há mồm.

Anh chàng trai đẹp này đã trải qua chuyện gì vậy?

Từ Yến Thời: “Ngày mai tôi quay về Bắc Kinh thăm lão Quý, chuyện bên này giao cho cậu, có vấn đề gì thì cứ gọi cho tôi.”

“Còn nữa, khoảng thời gian này không có tôi thì cậu không được một mình đến nhà cô ấy, dù cô ấy chủ động mời cũng không được.”

Lão Khánh tức giận: “Lão Từ cậu bá đạo vừa thôi! Chỉ là hàng dự bị mà yêu cầu cái gì như bạn trai chính thức vậy hả!”

Từ Yến Thời vui vẻ, thờ ơ nhìn ra ngoài cửa xe nói: “Vậy cậu cứ thử đi.”

Lão Khánh bẽ tấm che nắng xuống, nhìn vào gương nói: “Không đến nỗi như cậu nói chứ, tôi đẹp trai tới mức khiến cậu có cảm giác nguy hiểm rồi à?”

Từ Yến Thời giễu cợt, “Cậu?” Giọng điệu vô cùng khinh thường.

Hương Viên tìm được một hộp mô hình ngón tay ở dưới bàn Cao Lãnh!

Lúc đầu cô không biết đó là gì, tưởng là mô hình đồ chơi nên cả buổi cũng không thèm mở ra xem. Cuối cùng do tò mò quá nên vẫn mở, nhưng má ơi, tất cả toàn là ngón tay.

Ngón tay cái, ngón út, ngón áp út, ngón giữa.

Cô đếm từng cái một, hai bàn tay đang nằm đây vô cùng ngay ngắn.

Cao Lãnh vào cửa, nhìn thấy ngón tay nằm đầy bàn thì bị dọa cho giật mình, la oai oái chạy tới, “Tổ trường, chị làm gì đấy!”

Hương Viên không nói hai lời lập tức tịch thu, “Các anh đúng là quá đáng quá, ngày nào cũng dùng mô hình ngón tay quét vân tay, hèn gì tôi nói sao suốt ngày tôi không thấy mặt anh đâu, nhưng trong danh sách chấm công lại không hề vắng mặt một ngày nào! Bình thường Từ Yến Thời dùng từng các anh vậy hả? Đúng là quá đáng!”

Cao Lãnh sững sờ, “Tổ trường, không chỉ mỗi bọn tôi đâu, cả công ty đều có người như vậy mà, ngay cả Vinh Tiêu cũng có.”

Hương Viên dẹp thứ đó lại qua một bên, giẫm giày cao gót đi ra khỏi phòng họp: “Tôi không quan tâm, nhưng tổ tôi thì không cho phép làm như thế, sau này mỗi ngày cậu phải dùng thẻ quét cho tôi, nếu ai trong phòng kỹ thuật dùng đến cái này, bị tôi phát hiện thì trừ tất cả thành tích tháng đó!”

Cao Lãnh thấy Hương Viên thay đổi rồi.

Anh túi thần nói, “Tôi nhớ lúc tổ trường mới đến quá.”

Hương Viên đập giày cao gót cộp cộp, thờ ơ đáp, “Thế à, tại sao?” Rồi ngay lập tức ngồi xổm xuống cất hộp mô hình ngón tay vào két sắt.

Cao Lãnh nói: “Khi đó, chúng ta nói chuyện với nhau còn có phần ngại ngùng.”

“Không sao, sau này anh sẽ dần dần hiểu tôi,” Hương Viên từ từ đứng lên, vỗ tay chống nạnh nhìn anh ta, nhướn mày, “Tối đây, anh đi phát thông báo đi, báo mọi người phòng kỹ thuật tới họp, tôi có chuyện quan trọng muốn tuyên bố!”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hương Viên cảm thấy phòng kỹ thuật quá mức buồn tẻ, Từ Yến Thời không quản mảy, vậy trong mảy hôm anh vắng mặt đây, cô sẽ để mất họ. Mọi người từ ngoài cửa đi vào còn đang cúi đầu mãi mê bấm điện thoại vô cùng lười biếng, nhưng lúc thấy Hương Viên thì trở mặt ghen hòng, vẫn chưa dám tin nổi, cô gái vác dao trên vai tác phong sấm rền gió cuốn này vẫn là tổ trưởng Hương vui vẻ mà bọn họ mới quen vài ngày trước đây ư?

Chỉ có Lâm Khanh Khanh là không bất ngờ nhất, tiếp xúc suốt thời gian qua, cô biết Hương Viên không phải dạng hiền lành ngoan ngoãn, trái lại cô ấy còn là người rất có chủ kiến, chỉ có đám ngu ngốc này mới xem cô là tiểu bạch thỏ mà thôi.

Lần này cả đám thộn mặt rồi chứ gì?

Hương Viên cho người phân phát bộ quy tắc cô vừa vạch ra, lập tức bên dưới la oai oái. Cô gõ bút lên mặt bàn, mắt nhìn thẳng rất có lực uy hiếp: “Còn rên nữa là tôi thêm một điều đấy.”

Ngay lập tức tất cả đồng loạt câm như hến, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự bất mãn và ảm ức.

Hương Viên coi nhẹ hết.

Vưu Trí đọc từng quy tắc một, cảm thấy kỳ thực cũng tốt mà, không có điều nào quá đáng quá, ngoại trừ quy định không được chơi game khi đi làm có hơi khó thực hiện ra, thì những thứ khác anh ta thấy vẫn còn khỏe chán, chỉ có mình Lý Trí thấy thảm thôi. Những quy tắc này như nhằm vào Lý Trí vậy, luật nào luật nấy cũng áp dụng riêng cho anh ta.

Từ ngày đầu tiên đi làm cho tới nay, Lý Trí chưa bao giờ tự quẹt thẻ cả, hoặc Cao Lãnh hoặc Thi Thiên Hữu hoặc Trương Tuấn quẹt giúp anh ta, chỉ biết năm giờ tan công sở thì mới bốn giờ anh ta đã ra về rồi. Vậy là Hương Viên viết một quy tắc —— tịch thu toàn bộ mô hình ngón tay, mỗi các đồng nghiệp đi làm quẹt thẻ đúng giờ. Nếu phát hiện có tình huống quẹt thẻ hộ thì sẽ trừ toàn bộ thành tích tháng đó, ngoài ra còn phải nộp tiền phạt, một lần quẹt thẻ hộ phạt hai trăm.

Mỗi sáng đúng chín giờ Lý Trí quẹt thẻ xong thường qua phòng thể dục bên cạnh tập thể hình. Thẻ là Hương Viên lại viết thêm một điều —— trong giờ làm việc không được phép làm việc riêng như tập thể dục, bơi lội, vân vân... Phát hiện một lần, phạt năm trăm.

Giờ nghỉ trưa Lý Trí hay đến phòng nghỉ chơi Vương Giả, thường bị những phòng khác khiếu nại rất nhiều lần, bởi vì khi anh ta chơi Vương Giả thì người khác không tài nào nghỉ ngơi nổi. Cho nên Hương Viên lại thêm một điều —— trong giờ nghỉ trưa không được phép chơi game ở phòng nghỉ, phát hiện một lần, phạt năm trăm.

Xem đến đây, Lý Trí không chịu nổi nữa, tái mặt nhìn Hương Viên: “Không phải giờ nghỉ trưa là được nghỉ làm hả?”

Hương Viên phớt lờ anh ta, “Tôi sẽ giải thích vấn đề này của anh sau.” Nói xong lại nhờ Cao Lãnh phát thêm bảng thưởng phạt.

Ngã người ra sau, cô khẽ mỉm cười như tiểu hồ ly có mưu đồ từ lâu, thế nhưng nụ cười ấy lại vô cùng rực rỡ, còn có vẻ quyền rũ khó hiểu, Hương Viên nói: “Tôi đã xin bên tổng công ty cho phép có chế độ thưởng phạt rồi, có phạt thì nhất định sẽ có thưởng. Ví dụ số lượng thiết kế sản phẩm của mọi người tháng này vượt hơn tháng trước năm phần trăm thì sẽ có thưởng, số sự cố kỹ thuật được khắc phục vượt hơn tháng trước mười phần trăm cũng có thưởng, mà đơn giản nhất là, chỉ cần trong tháng mọi người đi làm không chơi game, quẹt thẻ đúng giờ thì sẽ có thưởng toàn chuyên cần. Đương nhiên điều cuối cùng đã bị tổng công ty bác bỏ, cho rằng đây là tư chất cơ bản mà mỗi nhân viên cần có. Nhưng phòng kỹ thuật chúng ta đang trong giai đoạn cải cách, cho nên khen thưởng này là điều không thể thiếu, vì vậy khoản tiền thưởng đó sẽ trích ra từ số tiền đồng nghiệp bị phạt trong tháng đấy.”

Vưu Trí: “Vậy nếu không có ai bị phạt thì sao? Mọi người đều tuân thủ quy tắc thì lấy đâu ra khoản tiền này? Phòng kỹ thuật chúng ta có hai mươi mấy người, coi như mỗi người được thưởng năm trăm thì cũng không phải con số nhỏ.”

Hương Viên dựa vào ghế, cười cười đáp: “Tôi chi.”

Vưu Trí lập tức bật ngôn cái: “Xa xi.”

Một vòng có thưởng có phạt rõ ràng, thế nên mọi người đều thấy rất công bằng. Chỉ có mình Lý Trí là mặt mày xám ngoét ngồi tại chỗ, vì dùng sức quá mạnh mà ly giấy bị bóp đến nỗi biến dạng.

Cứ như thể giấy tiếp theo, anh ta sẽ đập ly giấy vào Hương Viên!

Lý Trí như thế, ngay đến Cao Lãnh cũng thấy sợ hãi, anh ta và Vưu Trí đưa mắt nhìn nhau, suy nghĩ có nên báo cho lão đại biết không, kết quả lại thấy cô tiểu thư kia bình tĩnh hất cằm với Lý Trí, “Đến lượt anh, nói đi.”

Mặt Lý Trí xanh lè, ánh mắt sắc bén nhìn Hương Viên: “Cải cách của tổ hai thì liên quan quái gì đến tổ một?”

Hương Viên tự nhiên gạt đầu, hơi nghiêng người đẩy tài liệu trên bàn tới mặt Lý Trí, “Tổng công ty vừa gửi tài liệu xuống, nói là phòng kỹ thuật không cần chia thành hai tổ, hai tổ hợp lại làm một. Tổ trưởng là lão đại các cậu, còn tôi là phó đội trưởng. Còn thắc mắc gì nữa không?”

Vốn trước đây lúc chọn chức vị cô không biết Từ Yến Thời là tổ trưởng, sợ có mâu thuẫn trong công việc với vị tổ trưởng đó nên mới nhờ Trần San thành lập tổ riêng cho mình, nhưng tình hình bây giờ có biến, nếu là Từ Yến Thời thì cô không cần phải có kỳ nữa, trái lại bắt cô làm phụ tá cho anh, cô sẵn sàng cam tâm tình nguyện.

Hương Viên gõ bàn nói: “Còn vấn đề gì nữa ——”

Không đợi Hương Viên nói xong, Lý Trí đột nhiên đứng phắt dậy quẳng ly nước đi, nước trong ly đổ lênh láng đầy bàn, có đồng nghiệp bị nước bắn vào mặt, còn Hương Viên bị ướt cả mảng áo sơ mi trước ngực, kết quả cả cô đồ lốt bên trong.

Lâm Khanh Khanh phản ứng nhanh, rút giấy ra che cho cô.

Hương Viên thấp giọng cảm ơn, còn cánh đàn ông khác đều tự giác tránh mặt đi.

Cũng có người bất mãn lắm lắm: “Lý Trí quá đáng thật, ngày nào cũng tỏ vẻ ta đây là đại thiếu gia trong công ty! Tưởng mình vẫn là đại thiếu gia cần người bưng com rót nước như trước à?”

Đám đồng giải tán, Hương Viên vừa lau nước vừa thuận miệng hỏi Lâm Khanh Khanh: “Nhà Lý Trí phá sản hả?”

“Đừng thế, trước kia Lý Trí là con nhà giàu, nhưng nghe nói bố anh ta hùn vốn với người ta lại bị lừa mất mấy chục triệu, phá sản, nhà nợ bên cho vay nặng lãi, bố anh ta bỏ trốn, còn anh ta tới đây làm.” Lâm Khanh Khanh suy nghĩ rồi nói tiếp, “Tính cách anh ta khá vô tâm, lại được cưng chiều từ nhỏ kia mà. Sau khi nhà xảy ra chuyện, Lý Trí cảm thấy mọi người làm gì cũng đều nhằm vào anh ta, nên anh ta mới cho là mỗi quy tắc chị đặt ra đều nhằm cả vào mình, rồi bất mãn tức giận thế đấy.”

Hương Viên lười biếng dựa vào ghế, “Bây giờ nhà anh ta vẫn còn nợ à?”

Lâm Khanh Khanh gạt đầu: “Hình như thế, bố anh ta không lộ mặt, ngay cả anh ta cũng không biết bố mình giờ đang ở đâu. Tóm lại cũng chịu áp lực lớn lắm, cũng vì thế nên lão đại mới không quản nhiều.”

Hương Viên cười lạnh: “Lão đại cô còn lo cho mình chưa xong kia kia, có tâm tư gì để ý đến anh ta nữa.”

Đương lúc hai người đang nói chuyện, bỗng ngoài phòng họp có người gõ cửa.

Hương Viên ngẩng đầu nhìn ra, là Trần Thư. Cô mặc âu phục trông rất già dặn kinh nghiệm, cười khanh khách đứng ở cửa: “Tôi vào có tiện không?”

“Chị Thư.” Hường Viên vội vàng đứng dậy, “Chị vào đi.”

Trần Thư đi tới, liếc mắt nhìn đóng nước trên bàn với ‘hiện tượng án mạng’ trước ngực Hường Viên, cười hip mắt kéo ghế Vuu Trí ngồi xuống. “Đánh nhau à?”

Hường Viên chỉ cười cười, cũng ngồi xuống rồi thờ dãi: “Không có, xảy ra chút chuyện nhỏ thôi. Chị tìm em có việc gì sao?”

Số lần Trần Thư gặp Hường Viên trong công ty không nhiều, trừ lần trước gặp ở nhà Từ Yến Thời cảm thấy cô nàng này khá lý, thì bây giờ nhìn lại, Hường Viên mặc đồ công sở cũng phù hợp đấy chứ. Trần Thư bèn nói rõ ý đồ: “Buổi tối có khách hàng của thị trường thiết bị điện tử, trước kia toàn do trưởng phòng Dương hoặc Từ Yến Thời tiếp, nhưng tuần nay hai người họ tạm vắng mặt, chị đi hỏi giám đốc Lý, ông ấy mới bảo cho em đi tiếp khách cũng được. Thế nào, em dám không?”

“Dám chứ.” Hường Viên sáng khoái nhận lời.

Trần Thư: “Em biết uống không?”

Hường Viên: “Hay là chị em mình uống thử nhé?”

Được rồi, nghe khẩu khí là biết ngay tay sành đời, Trần Thư hài lòng gật đầu: “Chị biết em đáng tin mà. Chị sẽ đưa tài liệu của khách hàng đó cho em xem, mấy thứ khác không quan trọng, nhớ tên là đủ rồi, đừng nhìn giám đốc Hoàng mà gọi là giám đốc Vương là được, còn những chuyện khác cứ giao cho chị.”

Hường Viên gật đầu, “Chị mỗi em thôi à? Có cần gọi thêm Cao Lãnh hay Vuu Trí không, em sợ bị hỏi mấy vấn đề chuyện môn, em không trả lời được.”

Trần Thư là người thông minh, vừa nhìn đã biết là ai bóp ly nước, cả phòng kỹ thuật chỉ mỗi mình Lý Trí coi bán thân là đại thiếu gia. Cô ấy nghĩ ngợi rồi cuối cùng vẫn chán thành đề nghị Hường Viên:

“Nếu như phải gọi, chị đề nghị em nên gọi Lý Trí đi thì hơn, bởi vì Lý Trí đang làm hạng mục này, với cả chị nghe nói ban chiều em với Lý Trí có cãi nhau, nếu như vào lúc này có chuyện quan trọng mà em gọi Cao Lãnh hay Vuu Trí, khéo thẳng nhóc Lý Trí sẽ nổi điên cho rằng em thật sự nhắm vào cậu ta, chị sợ đến lúc đó cậu ta sẽ gây chuyện với em mất.”

Tại Bắc Kinh.

Từ Yến Thời ăn bận đơn giản, thân hình cao ráo đứng hàng đầu trong nhà ga nhộn nhịp nhộn nháo. Bên ngoài là áo khoác rằn ri, quần thể thao màu đen ôm sát, chân đi giày Martin, nhìn nhẹ nhàng lại gọn gàng.

Anh vốn chẳng mấy bận tâm đến ăn mặc, người đẹp sẵn rồi nên mặc gì cũng không khó coi.

Trương Nghị đứng cách đó mười mét, nhìn người đàn ông đẹp trai đeo kính rảo bước nhanh đi về phía mình, các cô gái xung quanh bắt gặp đưa mắt nhìn theo. Trương Nghị thờ dãi, tốt nghiệp cũng đã mười năm, cả đám bọn họ đều đã bị năm tháng bào mòn đến không còn hình người, vậy mà thẳng nhóc này vẫn anh tuấn như trước, đã vậy càng ngày càng có sức hút.

Cứ nhìn ánh mắt của mấy cô gái đó là biết.

Lên xe, Trương Nghị liên tục quan sát anh, mĩ ra mĩ mắt ra mắt, đường nét góc cạnh hơn trước nhiều. Nhìn anh khoanh tay ngồi trên ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần, Trương Nghị không kìm được nói: “Tôi nói này lão Từ, tôi có thể thỉnh giáo cậu một vấn đề không?”

Khung cảnh ngoài cửa xe lướt qua, anh thấp giọng “ừ” một tiếng.

Trương Nghị: “Có phải là trai còn trinh thì có thể giữ được tuổi trẻ không?”

Từ Yến Thời mở mắt nhìn anh ta với vẻ mặt không cảm xúc, Trương Nghị nén cười: “Tôi nói thật đấy, cậu nhìn xem bọn anh béo mập cả ra rồi này, còn cậu, đã không mập thì thôi, đấng này lại còn gầy đi nữa chứ! Với cả, vì sao cả người cậu từ trên xuống dưới đều có vẻ gọn gàng ai cũng muốn xoi tái thể này?”

Từ Yến Thời đội mũ áo khoác lên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lão Khánh cũng vậy, anh đi mà hỏi cậu ta.”

Trương Nghị: “Đầu giống đầu, lão Khánh trời sinh mông đã lệch, mặc dù anh không diễn trai bằng cậu, nhưng dù sao anh cũng từng là trai đẹp cơ mà. Chỉ là anh khá tò mò, không biết vì sao cậu vẫn giữ được khí chất hấp dẫn tới thế, nói đi, nói với anh đây một tiếng đi, vừa rồi ở sân bay có nhiều cô em nhìn cậu lắm đấy.”

Từ Yến Thời không có tâm trạng đùa giỡn, kéo mũ thấp xuống che đi nửa khuôn mặt, không tiếp lời.

Trương Nghị biết trong lòng anh khó chịu, bèn khuyên một tiếng: “Lão Quý sợ cậu như thế này lắm đấy. Thật ra cậu ta vẫn ổn, tâm tính khỏe mạnh, nói không chừng lát gặp cậu khóc nhè cho coi, dù gì ngày xưa cậu ta cũng rất thích khóc lóc mà.”

Từ Yến Thời nhắm mắt, nói: “Nếu không sao gọi là lão Quý được.”

Lão Quý tên là Cao Tư Bác, vì hể động một chút là khóc, dễ khóc mà cũng dễ cười, có lúc cười xong lại khóc, thế nên mọi người đều gọi anh ta là quý thích khóc, bèn gọi luôn là lão Quý cho đến giờ.

Trong xe đang phát bài hát “Năm Tháng Hữu Tình” của Trần Tiểu Xuân.

Bài hát này mang theo cảm giác hồi tưởng, từng con chữ một như đang viết riêng cho bọn họ, Trương Nghị rất thích bài hát này, mấy năm nay chỉ phát đi phát lại mỗi bài đó, cùng với giọng nam trầm, anh ta chậm rãi mở miệng: “Không biết đến khi nào mới có thể cùng các cậu hát lại bài này đây. Thú thực cả đám đều không ngờ cậu sẽ thành ra như vậy, này Yến Thời, nói thật, nếu như tôi biết, chắc chắn lúc đó tôi sẽ ngăn cậu lại.”

Từ Yến Thời vẫn nhắm hai mắt, mũ áo phủ lên mặt anh, chỉ để lộ mỗi quai hàm góc cạnh, anh trầm giọng mở miệng: “Đây là món nợ giữa tôi và Phong Tuấn, không liên quan tới các cậu. Cũng không có liên quan đến lão Quý.”

Trương Nghị cũng loáng thoáng biết được giữa Từ Yến Thời với Phong Tuấn khúc mắc, nghe nói hai người từng gây nhau rất căng vì một cô gái nào đó, có bận liền mấy năm không thèm liên lạc. Cho đến lúc lên đại học cả hai cùng tham gia một kỳ thi, vì Phong Tuấn quá căng thẳng nên đã đốt mắt bảng lập trình, xem chút nữa đã bị trọng tài cấm thi, Từ Yến Thời đưa bảng dự phòng của mình cho cậu ta rồi mới tham gia tiếp kỳ thi. Lúc ấy Từ Yến Thời không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản là muốn giúp đỡ.

Ai ngờ, từ sau hôm đó Phong Tuấn liền quấn lấy anh. Về sau hai người làm hòa.

Chuyện liên quan đến cô gái kia, cả hai đều ngậm miệng không nói.

Đám Trương Nghị lão Khánh thấy họ kỳ lạ như vậy, cũng không biết hỏi từ đâu.

“Tôi cũng không biết nên nói thế nào nữa, nhưng cậu là người có trách nhiệm và biết ân nhân, chính tôi còn không được như cậu, đến của bố vợ tôi cũng nói, người như vậy nhất định một ngày nào đó sẽ thành công, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi. Cậu biết bố vợ tôi mà, ai ông ta cũng xem thường cả.” Giọng nói Trương Nghị đột nhiên trầm xuống, siết chặt tay lái, đốt ngón tay trắng bệch, “Tôi mặc kệ người khác nghĩ thế nào, dù sao tôi với lão Khánh mãi mãi đều coi cậu là anh em”

Từ Yến Thời kéo vành mũ xuống, bắt đầu cười, “Các anh ——”

Anh quay mặt đi, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, còi mũ ra để lộ gương mặt gầy gò, “Anh với Trịnh Thanh sao rồi?”

Trương Nghị nói: “Đang thỏa thuận ly hôn, cứ thế đi, bây giờ tôi mới biết môn đăng hộ đối nó quan trọng tới mức nào. Trịnh Thanh vốn là công chúa nhỏ, từ nhỏ đã được cưng chiều quá mức, thể giới của cô ấy toàn xoay quanh bên túi xách mỹ phẩm này nọ, tôi con cũng không chăm. Tôi đi làm về mệt như chó mà còn phải đút sữa cho con. Nói thật với cậu, dù có yêu nhiều hơn nữa thì cũng bị cuộc sống như vậy bào mòn hết rồi. Bây giờ coi như tôi đã hiểu cái gì gọi là tình tiết đánh bại tình yêu, trước khi kết hôn, tôi cảm thấy mình có thể sống đến hết đời với cô ấy, còn bây giờ ấy à, đến một phút ở với nhau tôi cũng không chịu nổi nữa.”

Không đợi Từ Yến Thời trả lời, Trương Nghị nói tiếp: “Nhưng chuyện của lão Quý thì tôi có kể cho Trịnh Thanh nghe, gia nghiệp nhà cô ấy lớn, hẳn có thể tìm được bác sĩ giỏi nhất, giáo sư Lương cũng nhờ người tìm rồi. Cũng lâu rồi cậu chưa gặp giáo sư nhỉ? Chính thầy bảo tôi kéo bằng được cậu đến đây đây, cho nên cậu không thể cứ vậy được, định vác cái bộ mặt chán nản đó đi gặp ân sư à, không nề mặt thầy hả?”

Từ Yến Thời cười: “Các anh suy nghĩ nhiều rồi, lần này tôi về cũng đang định đi thăm thầy đây.”

Trương Nghị vừa nói, gật đầu: “Rốt cuộc tên nhóc cậu cũng có nề nếp đấy! Có điều chuyện của lão Quý vẫn phải chuẩn bị tâm lý, mặc dù cậu ta vẫn vui vẻ, nhưng chúng ta phải chuẩn bị sẵn. Mọi người đã hỏi mấy chuyện gia ở Bắc Kinh rồi, toàn đưa ra phương án trị liệu bảo thủ, nói chuyện cũng úp mở mơ hồ, giáo sư Lương đang liên lạc với chuyên gia ung thư phổi Cổ Nghiêm, là chuyên gia ung thư phổi có uy tín trong nước. Có điều vẫn không liên lạc được, trợ lý nói ông ta đang nghỉ phép ở nước ngoài, không định nhận bất cứ cuộc gọi phẫu nào. Tôi đã nhờ Trịnh Thanh đi nghe ngóng rồi, có điều Trịnh Thanh làm việc tôi không tin mấy, đợi mấy hôm nữa tôi sẽ đi một chuyến.”

Từ Yến Thời sùng sốt, “Cổ Nghiêm?”

Trương Nghị: “Đúng, là Cổ Nghiêm, Cổ trong hồi cổ, Nghiêm trong nghiêm túc.”

Từ Yến Thời lập tức lấy điện thoại ra, nhìn cái tên Cổ Nghiêm trong wechat mà ngẩn người.

Trong nháy mắt, lòng anh như được lấp đầy, chỉ cảm thấy căng phồng một cái.

Anh nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, cất điện thoại vào túi, dựa vào ghế ngồi.

“Không cần phiền giáo sư Lương với Trịnh Thanh nữa, tôi đã liên lạc với Cổ Nghiêm rồi.”

Trương Nghị sùng sốt, “Đã lâu rồi cậu chưa về Bắc Kinh, sao biết được Cổ Nghiêm vậy?”

Từ Yến Thời dựa vào ghế nhìn phong cảnh quen thuộc bên ngoài cửa xe, đèn neon sáng trưng, trên cầu vượt ngựa xe như nêm, những tòa nhà chọc trời như những công thức phức tạp, tầng tầng chất chồng lên nhau.

Trong mắt anh phản chiếu đèn đuốc bên ngoài, lòng bất giác mềm ra.

“Bất ngờ, là điều bất ngờ duy nhất trong đời tôi.”

Tại Lật Châu, phường Bách Hương.

Tối nay Lý Trí mang theo tâm trạng bức dọc đến tiếp khách, không chỉ có cặp mắt lạnh quan sát khách hàng và gây khó khăn cho Hường Viên, mà còn ngồi bên quạt gió thổi lửa. Trần Thư cứ tưởng Lý Trí chỉ nổi tính đại thiếu gia trong công ty, nhưng chẳng ngờ ở bên ngoài mà vẫn không biết điều như vậy. Chính cô cũng nhanh chóng nổi giận.

Bữa tiệc linh đình, rượu quá tam tuần, Hường Viên nôn tợn ba lần.

Trần Thư không nhịn nổi nữa, không nói một lời tóm lấy Lý Trí đang ngồi trên bàn lúi vào nhà vệ sinh, cô ấy cũng uống không ít, mặt đỏ bừng cần răng nói từng câu từng chữ: “Cậu không muốn làm nữa hả?”

Lý Trí đút tay vào túi ra về lưu manh, cúi đầu nhìn Trần Thư bị chuột rượu đến đỏ hết cả mặt, hip mắt cười nói: “Tôi nào có, chị nhìn xem không phải Hường Viên ứng phó rất tốt đấy à? Tôi còn sợ cướp hào quang của cô ta đây này.”

Trần Thư ngà ngà say, lúc nói chuyện đứng cũng không vững, cô ấy quát lên: “Cậu nghe cho rõ, nếu tối nay vì cậu mà tắc tị đến khách hàng, thì ngày mai tôi sẽ báo lên tổng công ty, để cậu cuốn gói rồi đi.”

Dù mang giày cao gót thì Lý Trí vẫn cao hơn cô ấy, anh ta cúi đầu nhìn Trần Thư một lúc rồi bỗng bật cười, sát lại gần bên tai cô nói: “Được thôi, tôi sẽ biểu hiện tốt một chút, nề mặt chị vậy.”

Trần Thư sùng sốt, cảm thấy chuyện có điều không đúng.

Nhưng Lý Trí đã quay về.

Chờ tới lúc bọn họ quay lại bàn ăn thì bầu không khí trên bàn đã thay đổi. Trần Thư nhìn một bàn canh thừa thịt nguội, thấp giọng hỏi trợ lý của mình: “Hường Viên đâu? Giám đốc Hoàng đâu?”

Trợ lý lặng lẽ nói bên tai cô ấy: “Giám đốc Hoàng vào nhà vệ sinh, tổ trưởng Hường uống nhiều quá rồi.”

“Cô ấy thế nào rồi?” Trần Thư gật thót, có cảm giác bất an.

Thật ra trong lòng Trần Thư cũng biết, bữa ăn tối nay chắc chắn sẽ giải tán trong không vui. Vị khách hàng Hoàng Khải Minh này vốn khó dây dưa, hằng năm số lượng đơn đặt hàng rất nhiều mà yêu cầu cũng nhiều theo, có điều thị trường thiết bị điện tử gần như bị ông ta lũng đoạn, nên không thể không thông qua ông ta được. Lý Vinh Tiêu đã dặn đi dặn lại, bất kể Hoàng Khải Minh nói gì thì cũng coi như ông ta đang đánh rắm đi, chỉ cần dụ ông ta ký vào tờ đơn năm nay là được rồi, chuyện còn lại để khi khác nói.

Năm ngoái lúc cùng Từ Yến Thời thảo luận với vị giám đốc Hoàng này, cô cũng đã tắc tị người ta một lượt. Vì Hoàng Khải Minh yêu cầu bọn họ hạ giá thành, một khi hạ giá thành, xuất hiện vấn đề thì không thể đưa về xưởng được nữa. Năm ngoái cô và Từ Yến Thời còn vì gã Hoàng Khải Minh này mà chạy đến tổng công ty một chuyến, bàn bạc hạ thấp giá cả xuống đến mức có thể, kết quả Hoàng Khải Minh lại còn muốn 3% lợi nhuận.

Lúc này Trần Thư hoàn toàn cáu tiết, cảm thấy Hoàng Khải Minh không có thành ý, nhưng vì tờ đơn mà cô vẫn nín nhịn, mặt cười giả là đưa cột chi phí ra, từng khoản từng khoản đều được sửa lại, cuối cùng lúc ký tên, suýt nữa Trần Thư đã ngã sóng.

Trợ lý nói: “Chị cũng biết giám đốc Hoàng uống nhiều là không quản được miệng mà. Vừa rồi không biết ai hỏi vì sao Từ Yến Thời không đến, chị cũng biết đấy, mỗi lần tổ trưởng Từ đến, có cô thư ký nào của giám đốc Hoàng tổng đều không dám mắt lên người anh ấy đâu. Năm ngoái giám đốc Hoàng nề mặt Từ Yến Thời mới mắng thư ký của mình, nói cô ta chỉ biết đưa mắt tìm đàn ông, trong lúc tức giận đã mắng chửi rất khó nghe. Vừa rồi cũng uống nhiều quá, trước mặt rất nhiều người, chửi thẳng tổ trưởng Từ ngoại đẹp trai ra thì chỉ là đồ vô dụng, còn nói...”

“Còn nói gì?”

Trợ lý áp úng, khó mở miệng nói, vì câu gốc của Hoàng Khải Minh quá đơ bản.

“Nói gì mà cái đó của tổ trưởng Từ, rất nhỏ. Đi vệ sinh cũng phải tìm cả nửa ngày. Lời này chị xem...”

Trần Thư cười nhạt: “Ông ta vốn xuất thân lưu manh... Nói như thế cũng chẳng lạ gì.”

“Sau đó, tổ trưởng Hường mới...”

Trần Thư căng thẳng, “Cô ấy nói gì?”

Lúc này trái lại trợ lý khá sáng khoái, con người Hoàng Khải Minh đáng ghét tới đâu mọi người đều biết, cô ấy không nhịn được bật cười, kể lại: “Tổ trưởng Hường bắt đầu mượn rượu làm càn, nôn cá lên người giám đốc Hoàng không nói, còn lấy cả vạt ông ta để lau miệng, lau xong lại còn thất thành nơ bướm...”

Trần Thư không đành lòng nghe tiếp nữa.

Vì để Hường Viên tránh tình hình nên Trần Thư đã cho cô giả bệnh xin nghỉ hai ngày, chuyện này Trần Thư vẫn chưa dám báo cáo với Lý Vĩnh Tiêu, vừa hay xế chiều hôm sau, phòng kỹ thuật cũng có một cơ hội đi Bắc Kinh công tác.

Hường Viên không nói nhiều, lập tức đích thân xin Lý Vĩnh Tiêu một suất, lúc này Lý Vĩnh Tiêu mới nhớ ra, “Áy, hôm đó cô với Trần Thư đi tiếp khách với giám đốc Hoàng thế nào rồi? Phải đi theo Trần Thư nhiều vào, sau này không thể thiếu chuyện xã giao được đâu.”

Hường Viên cười ha hả, “Chuyện này chị Thư sẽ báo cáo với chú sau.”

Đội đến lúc Trần Thư báo cáo với Lý Vĩnh Tiêu xong xuôi, thì Hường Viên đã ngồi máy bay đến Bắc Kinh rồi.

Lý Vĩnh Tiêu hóa đá, gọi liên tục mấy trăm cuộc điện thoại, nhưng bên kia lại chỉ có âm báo nhắc nhở lạnh băng, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...

Ông ta giận tới nổi tay run lên bần bật, chỉ vào Trần Thư không dám tin: “Đến cô cũng làm loạn theo hả?!”

Trần Thư chìa tay ra: “Tôi cảm thấy chuyện này cũng không trách Hường Viên được, gã Hoàng Khải Minh đó vốn không muốn hợp tác với chúng ta rồi. Chú không thấy đâu, hôm qua mới đến đã rút đầy một ly, chuốc Hường Viên say cho bâng được. Hơn nữa yêu cầu của ông ta còn xảo quyết hơn năm ngoái, năm nay còn đòi 3% lợi nhuận của chúng ta nữa. Tôi nói thật, nếu cứ cho ông ta lợi nhuận như thế thì chúng ta lỗ vốn mất, hôm qua có bàn cũng không bàn được nữa. Với cả, năm ngoái, ngay trước mắt Từ Yến Thời ông ta cũng cạnh khỏe mìa mai, khiến Từ Yến Thời chỉ có thể nhẫn nhịn, nếu không thì lần hợp tác đó cũng đi tong rồi. Có lẽ Hoàng Khải Minh cảm thấy chúng ta không làm gì được ông ta nên mới lớn lối như thế.

Lý Vĩnh Tiêu tức tới nổi mắt tròn dẹt ra.

“Vậy cô có nghĩ, sang năm thành tích của chúng ta sẽ ra sao không hả? Các cô còn muốn tiền thưởng cuối năm nữa không?! Hoàng Khải Minh là đầu não của thị trường thiết bị điện tử, cô đắc tội với miếng thịt béo này rồi, vậy cô nói tôi biết, sang năm làm thế nào hả?!”

Trần Thư thờ dãi: “Vậy để tôi đi tìm người ta nói chuyện lại?”

“Ừ.” Lý Vĩnh Tiêu đáp, “Đội Hường Viên đi Bắc Kinh về, báo cô ấy đi xin lỗi người ta đi, dù sao lúc đó cũng say. Tính ra Hoàng Khải Minh vẫn nể mặt phụ nữ lắm.”

Lần này Bắc Kinh tuyết rơi rất lớn, cả thế giới như được phủ một lớp tuyết dày, phóng mắt nhìn quanh đều là một màu trắng xóa.

Lúc Từ Yến Thời ra khỏi bệnh viện, bất giác trông thấy một bóng người thân quen đứng xoa tay ở cửa.

Anh không dám tin vào mắt mình, cảm thấy có lẽ bản thân gặp ảo giác, song lại cho rằng ảo giác này quá đổi chân thực, đến cả thanh âm cũng chân thật truyền thẳng vào tai tim, chạm đến trái tim vốn được lấp đầy.

Hường Viên mặc áo lông vũ màu trắng, đeo chụp tai màu đỏ, cả người co ro cố gắng xoa tay vào nhau, đứng dưới bệnh viện đập tuyết.

Đất trời dưới mưa tuyết trở nên vô cùng yên ắng, sau lưng là con đường thành thang cùng xe cộ thưa thớt, đèn đêm sáng bùng, kéo dài bóng dáng nhỏ bé gầy gò của cô.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô gái bỗng xoay người lại, híp mắt xác nhận một lúc lâu.

Rồi ngay sau đó cười tí mắt chạy tới trước mặt anh, ngẩng đầu lên, trong mắt chẳng hề có chút gì gọi là áy náy ——

“Từ Yến Thời, hình như tôi gây họa mất tiêu rồi.”

Trời cao lại bắt đầu có tuyết rơi, những bông tuyết lốm đốm rơi lên tóc cô, hòa vào vẻ trong vắt nơi mắt cô.

Từ Yến Thời nhìn cô chăm chú, khe khẽ mỉm cười, giơ tay lên gạt tuyết trên tóc cô xuống, thấp giọng đáp:

“Ừ?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đây là trận tuyết thứ hai ở Bắc Kinh trong năm nay, những bông tuyết trong suốt dày đặc bay phấp phới trong không trung, xung quanh lặng yên tới nỗi có thể nghe thấy âm thanh đập tuyết.

Nghệ hồng sau lưng là cánh ban đêm náo nhiệt, bao phủ lên chiếc bóng của hai người. Từ Yến Thời đáp “Ừ” là theo bản năng, hai người lẳng lẳng đối mặt với ba giây, sau đó Từ Yến Thời thu hồi tầm mắt, nói với cô: “Cố đến cửa tòa nhà khám bệnh đội tôi lúc.”

Hường Viên chà xát tay: “Được.”

Lão Quý thấy Từ Yến Thời đã đi rồi mà quay lại thì cảm thấy ngỡ vực, đặt điện thoại xuống hỏi: “Sao nhanh vậy? Anh đi tìm bác sĩ rồi à?”

Bóng dáng cao lớn của Từ Yến Thời đưa lưng về phía anh ta, khom người ngồi trên giường bệnh, bỏ hết laptop với điện thoại đang sạc vào balo đen, dứt khoát kéo dây khóa lại, cũng không ngừng đầu lên mà nói: “Không phải.”

Lão Quý thấy anh muốn đi thì trong lòng lại rất không nỡ, “Vậy anh đi về luôn hả?”

Từ Yến Thời đáp “ừ”.

Chiều nay hai người gặp nhau kỳ thực cũng chẳng nói gì nhiều, Từ Yến Thời chỉ thuận miệng hỏi vài câu, còn lão Quý như đứa trẻ mắc lỗi, hỏi gì đáp nấy.

Câu hỏi đầu tiên là: “Lục Tây có biết chuyện không?”

Lục Tây là bạn gái quen mười hai năm của lão Quý, hai người là thanh mai trúc mã với nhau. Đến năm tốt nghiệp, Lục Tây không ủng hộ lão Quý vào viện nghiên cứu, hai người cãi một trận rất căng trong ký túc xá, do nên đập hay không nên đập đều bị đập nát hết. Bản thân lão Quý luôn cảm thấy là đàn ông thì không nên câu nệ vấn đề nhũ nữ tình trường, thế là nhất quyết cắn răng chia tay.

Giờ đây ngược lại còn thấy mừng vì năm đó đã nói lời chia tay, nếu không giờ mà kết hôn, anh ta thật sự không dám tưởng tượng Lục Tây sẽ ra sao.

Lão Quý giờ tay che mặt, hít một hơi thật sâu nói: “Không, tôi nhờ bọn Trương Nghị giấu cô ấy.”

Từ Yến Thời giờ tay kéo ghế ra đến ngồi cạnh mép giường, như cười nói, “Ngay cả tôi cũng giấu luôn à?”

Viền mắt lão Quý ửng đỏ như chực khóc, anh ta ngửa đầu ra sau cổ nén lại, không dám nhìn thẳng vào Từ Yến Thời, mờ mắt nhìn những chiếc lá xơ xác ngoài cửa sổ, giọng nghẹn ngào: “Anh, là em không dám nói với anh. Mấy năm nay, mọi người đều biết anh vì bọn em mà sống khổ sở ở Tây An.”

Từ Yến Thời dờ khóc dờ cười, “Ai khổ sở? Đó là tôi đi làm.”

Lão Quý thấy anh nhạo báng mình thì trong lòng càng khó chịu hơn. Lồng ngực thắt chặt, dòng nước nóng hồi từ mắt lặng lẽ rơi xuống, dù anh ta có che mắt cũng vô ích, nước mắt chảy qua kẽ ngón tay. Một người đàn ông cao 1m8, ngay cả lúc được chẩn đoán là bị ung thư cũng không khóc, vậy mà giờ đây ở trước mặt Từ Yến Thời – người anh em phải ôm bắt công vì mình, nước mắt bất giác ứa trào.

Anh ta mặc xác mình đang ở đâu, dù gì cũng chẳng có ai. Từ Yến Thời thấy anh ta khóc như thế cũng nhiều rồi, cho nên lại càng không kiềm chế gì, nước mắt tuôn ra xối xả.

“Vốn là, mấy người chúng ta, phải như năm đó mới đúng, bây giờ người nào cũng không được như ý. Để đám kẻ thù trước kia của chúng ta cười nhạo nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Em thì anh không về Bắc Kinh còn hơn, lần trước Trương Nghị gặp phải đám người Lư Tuấn Lương, nói những lời rất chói tai, mẹ kiếp giờ em nhớ lại vẫn thấy tức.”

Nói đến đây, anh ta ngượng ngịu lau nước mắt, cổ chấp nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Em muốn anh phong quang rực rỡ từ Tây An quay về, chứ không phải chỉ quay về đây vì em.”

Lư Tuấn Lương?

Gã là lưu manh nổi tiếng trong giới hacker.

“Hắn ta nói gì?”

Lão Quý giần giữa nước mắt nước mũi, chà chà mũi thút thít: “Quên rồi, tóm lại là nói rất khó nghe, chứ anh Nghị ăn bằm, nói anh Tiểu Lâm là đồ viêm phế quản*, còn nói hắn ở Bắc Kinh xưng vương trong khi anh ở Tây An thì như rửa rúc đầu... Nếu không phải anh Nghị can em, thì em đã đánh hắn gãy răng rồi.”

*(*Cụm từ ‘viêm phế quản’ và ‘bị vợ quản nghiêm’ phát âm gần giống nhau, ở đây có ý mỉa mai là đồ sợ vợ.)*

Nên tháng trước lúc gặp mặt, tâm tư kích động khác thường của lão Quý tám phần do bị gã ta kích động.

Từ Yến Thời dựa lưng vào ghế, cầm khăn giấy ở bên cạnh quăng tới trước mặt lão Quý, hếch cằm tỏ ý lau đi.

“Sao cậu dễ bị kích động vậy hả? Người khác chỉ nói vài câu là lại động thủ?”

Lão Quý rút hai tờ khăn giấy, đưa lên mũi ra sức xì một hơi, sau đó nói: “Em mà được thanh tâm quả dục như anh thì đã không đến nỗi mắc bệnh này rồi. Bác sĩ nói vì em quá kích động nên tế bào ung thư mới được hồi phát tác.”

Từ Yến Thời thật sự là người vô cùng tinh táo lý trí, đến nỗi khiến người khác phải kinh sợ.

Cho dù người khác có kích anh thế nào, anh vẫn chỉ có một biểu cảm lạnh nhạt ơ thờ, ngay cả giáo sư Lương cũng từng nói, Từ Yến Thời là sinh viên nhẫn nhịn duy nhất mà ông biết. Đừng nhìn anh lạnh nhạt, người khác sẽ chẳng bao giờ biết được anh đang nghĩ gì đâu.

Bọn lão Quý hay chế giễu nói người đàn ông này đã trở thành thần mất rồi, hơn nữa còn rất muốn biết lúc yêu đương thì anh sẽ thế nào, liệu có tình cảm không, có dục vọng không.

Nhưng giờ đây khi sắp bước qua ngưỡng cửa ba mươi, Từ Yến Thời vẫn luôn một mình.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Trương Nghị cố ý dành không gian riêng cho hai người họ, nhưng hai người đàn ông sao có thể giống như phụ nữ, nghiêm túc ngồi đầu giường chân thành tâm sự cùng đối phương chứ. Thật ra Trương Nghị cứ nghĩ Từ Yến Thời sẽ mắng lão Quý, để anh ta yên tâm tiếp nhận trị liệu, đừng suy nghĩ đến chuyện quá khứ nữa, bây giờ thì sao, kỳ thực mọi người vẫn còn tốt chán, so với rất nhiều người khác thì bọn họ cũng là ‘người về vang’ của thế kỷ 21 rồi.

Lão Quý cùng tốt nghiệp một trường đại học với Từ Yến Thời, trước mắt có công việc ở viện nghiên cứu trí tuệ nhân tạo của một trường đại học nào đó, hằng năm đều được phê bình tiên tiến, được nhà nước trợ cấp tận mồm.

Lão Khánh là nhân viên IT của công ty công nghệ thông tin hàng đầu, sau từ chức về quê mở tiệm máy tính, nhà còn có đến mấy mẫu ruộng!

Trương Nghị, có vợ là con gái của tổng giám đốc công ty luôn trong top 500 công ty hàng đầu thế giới, bản thân là công chức, công việc ổn định.

Còn Từ Yến Thời, nói anh sống khổ ư? Tuy không đến nỗi vậy, nhưng trong số anh em bọn họ thì lại là người không được suôn sẻ lắm, chỉ là tổ trưởng của một phòng, tiền lương mỗi năm không tới hai trăm ngàn. Nhưng đối với người bình thường mà nói, thì bọn họ tuyệt nhiên không phải là người thuộc tầng lớp thấp nhất, chỉ là lúc trước bọn họ quá huy hoàng, nên đôi khi không có cách nào tiếp nhận được cuộc sống tầm thường này.

Trương Nghị là người chấp nhận thực tế sớm nhất trong số họ, còn Từ Yến Thời luôn là người trầm ổn nhất đám, nên anh ta mới muốn để Từ Yến Thời trách mắng lão Quý. Có điều Từ Yến Thời làm sao quát người khác đây, ngồi một chỗ đã bắt đầu ho khan, lão Quý thấy không đúng, vội vã cầm khăn giấy che mũi: “Đừng nói là em lấy bệnh ung thư cho anh nhé?”

Từ Yến Thời không để ý, chỉ là do lúc anh xuống máy bay không mặc áo khoác.

Bây giờ lão Quý nghe thấy bệnh liên quan đến phổi là thần kinh lập tức căng ra, vội đuổi Từ Yến Thời ra khỏi phòng, bảo anh nhanh nhanh đi mua thuốc uống đi. Từ Yến Thời bị người ta nâng nặc đuổi đi thì bên đi xuống lầu, sau đó vô tình trông thấy Hường Viên đứng trong tuyết chờ anh. Thế là anh thay đổi kế hoạch, quay trở lại phòng.

Lão Quý không ngờ anh lại về nhanh đến thế, hơn nữa còn vội vã thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, lòng có phần khó chịu, vừa định hỏi mai anh có tới không?

Thì Từ Yến Thời đã đeo balo lên vai, một quai khác vắt trước ngực, có cảm giác an toàn.

Bóng người anh cao to đứng trong phòng bệnh rộng rãi, hai tay dút vào túi quần, nhìn lão Quý ngồi trên giường, bình tĩnh nói vài câu: “Tôi xin nghỉ một tuần, tuần này sẽ ở lại Bắc Kinh nên có chuyện gì cứ gọi cho tôi. Về phía bác sĩ, tôi đã liên lạc với Cố Nghiêm rồi, ngày mai ông ấy xem báo cáo hóa nghiệm xong sẽ hội chẩn với bác sĩ chính của cậu.”

Lão Quý đáp được được luôn miệng, cũng không cần.

Từ Yến Thời đi tới cửa thì bỗng dừng lại, không quay đầu, tay vẫn dút trong túi, giọng rất lớn, từng câu từng chữ có lực như muốn xuyên qua tim, mỗi chữ nói ra lại khiến da đầu lão Quý tê dại!

“Tôi là người không thích thể hiện vui buồn ra mặt, cho nên các cậu thấy tôi im lặng kiểm chế lại tưởng là tự trách là chán nản. Tôi không phủ nhận đã từng có thời gian bản thân rất chán nản, cảm thấy cuộc sống không nên như vậy, rồi cũng có lúc mờ mịt, cho rằng có thể cả đời đều sẽ như thế. Nói thật, đám Lu Tuấn Lương nói gì, đối với tôi mà nói cũng không quan trọng. Con người không phải cứ mở miệng để chứng minh mình còn sống, chỉ cần còn chưa chết thì dù là chuyện gì cũng có thể cứu vãn được.”

Tới đây anh dừng lại một lúc, sau đó nói thêm: “Nên là lão Quý, hần ta muốn ở Bắc Kinh xưng vương thì cậu cứ để hần chờ đi, tôi sẽ về Bắc Kinh. Chỉ là, bây giờ tôi chưa muốn đi.”

Gió đêm ngoài cửa sổ thổi qua, cho đến lúc Từ Yến Thời bước vào thang máy, lão Quý vẫn chưa thể hoàn hồn, anh ta vẫn còn chấn động vì “bài văn” ban nãy của anh.

Lão Quý đột nhiên kích động, máu toàn thân chạy thẳng đi lên đầu, anh ta rất muốn hét lên, rất muốn gọi điện cho lão Khánh Trương Nghi, rất muốn nhảy cẫng trên giường!

Anh ta lại nhìn thấy một Từ Yến Thời đầy nhiệt huyết và tự tin rồi!

Đã lâu lắm rồi!

Anh ta rất hưng phấn!

Hưng phấn đến nỗi như thiếu nữ có mối tình đầu, ôm chăn lăn lộn trên giường, giậm chân bình bịch, cuối cùng lại bật khóc.

Trước cửa đại sảnh khu chẩn đoán luôn tấp nập ồn ào. Mùi nước khử trùng ngập tràn khoang mũi, Hường Viên khó chịu xoa chớp mũi, vừa quay đầu lại thì thấy Từ Yến Thời bước ra khỏi thang máy, đeo balo màu đen sau lưng.

Hường Viên đứng tại chỗ, nhìn anh vượt qua đám người sai chân đi về phía mình.

Người đàn ông cao ráo nổi bật ấy như lạc đứng giữa bầy gà, không biết đã đeo khẩu trang khi nào, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng sau cặp kính.

Một bước, hai bước...

Gần như mỗi lần đi qua đều đụng phải người, trong đó có người không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh.

Cô vẫy tay với anh.

Từ Yến Thời đã sớm nhìn thấy, mắt nhìn thẳng vào cô không rời, từng bước từng bước tiến đến gần cô.

Đợi tới lúc anh dừng lại trước mặt mình, Hường Viên chỉ vào khẩu trang màu đen trên mặt anh, “Sao anh lại đeo khẩu trang thế?”

Từ Yến Thời đáp “ừ” một tiếng, ngắn gọn giải thích, “Bệnh viện nhiều vi khuẩn.”

Hường Viên “ồ” lên.

Hai người đến quán cơm gần bệnh viện, Hường Viên vừa xuống máy bay là chạy một mạch đến bệnh viện do lão Khánh chỉ, cô còn đang do dự không biết nên đi tìm Từ Yến Thời không, có điều bản thân biết rõ anh ở Bắc Kinh thì trong lòng vô cùng rạo rức.

Quán ăn nhỏ không đông người lắm, Từ Yến Thời đưa ghế cho cô ngồi, còn mình thì kéo ghế đến ngồi đối diện cô.

Lúc Hường Viên đang chuyên tâm vào việc gọi món thì Từ Yến Thời nhận được điện thoại của Trần Thư, truy hỏi tung tích Hường Viên.

Anh lười biếng ngả người ra sau, nhìn cô gái đối diện đang gọi món, thấp giọng đáp xác nhận: “Ừ, đang ở chỗ tôi.”

Trần Thư cũng đoán được, nói: “Tôi biết rồi, biết ngay cô ấy xuống máy bay nhất định sẽ đi tìm cậu mà.”

Từ Yến Thời im lặng, Trần Thư cố ý trêu anh: “Bây giờ quan hệ hai người mập mờ quá ha?”

“Cô suy nghĩ nhiều rồi.” Từ Yến Thời liếc mắt một cái rồi không nhìn cô nữa, “Cô gọi tôi là để tìm cô ấy thôi à?”

Trần Thư suy nghĩ rồi mới nói: “Cô ấy không nhận điện thoại, ặc, nhưng mà chuyện này, tôi thấy cậu cũng có quyền biết.”

“Nói đi.” Từ Yến Thời nói.

Trần Thư vội kể lại chuyện hôm qua, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, cả chuyện Hoàng Khải Minh muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Hường Viên cũng miêu tả rõ ràng, như thể có mặt trực tiếp từ hiện trường vậy. Suốt cả buổi Từ Yến Thời chỉ lạnh lùng lắng nghe.

Trần Thư lại nhân cơ hội hỏi giải thích, “Nhưng chuyện này cũng không thể trách cô ấy được, Hoàng Khải Minh là lão hồ ly bụng đầy ý xấu, còn cô ấy chỉ mới ra xã hội chưa lâu, không chịu nổi kích thích nên chuyện gì cũng dám làm. Suy cho cùng vẫn còn trẻ, còn có thằng nhóc Lý Trì nữa, cậu về rồi nhờ quản cậu ta vào, cậu ta càng ngày càng ngang ngược. Cao Lãnh nói nói trong cuộc họp nội bộ buổi chiều, cậu ta dám hất nước vào người Hường Viên ngay trước mặt nhiều người. Hại con gái người ta ướt cả áo sơ mi lưng tưng, thứ không nên lộ đều lộ cả...”

Hường Viên cúi đầu gọi món, thế nhưng tâm tư không đặt vào đó, trái lại lở tai như dán sát vào điện thoại của Từ Yến Thời, cô vừa nghe nội dung Từ Yến Thời nói thì biết ngay đối phương là Trần Thư, chắc là đang báo cáo chuyện xảy ra trong mấy ngày nay rồi.

Cô vờ như đang phân vân là ăn thịt dê hay ăn thịt heo, chứ thực chất chẳng muốn ăn món nào cả, trong đầu còn suy nghĩ lát nữa nên giải thích thế nào với Từ Yến Thời.

Từ Yến Thời nhìn bộ dạng chột dạ của cô, khỏe miệng nhếch lên: “Còn gì nữa không?”

Trần Thư khai báo sạch tuốt, cuối cùng nói thêm: “Lúc này Vĩnh Tiêu rất tức giận. Tôi cảm thấy cô nhóc Hường Viên này thông minh đấy, dạy dỗ tốt là có thể tự lập được, tôi nghe ý trong lời của Vĩnh Tiêu, cảm thấy cô ấy có quan hệ với tổng công ty còn ghê gớm hơn cô nàng Úng Nhân Nhân kia, nói không chừng sau này tăng chức còn nhanh hơn cả cậu đấy, cậu có rảnh thì dạy dỗ cô ấy đi.”

Từ Yên Thời nhàn nhã tựa vào ghế, vừa nghe Trần Thư nói vừa nhìn Hường Viên đang làm bộ không biết nên ăn gì, lật thực đơn tới lui mà vẫn chưa viết món nào.

Anh thấp giọng đáp, “Biết rồi.”

Trần Thư lại nghĩ tới: “Vĩnh Tiêu còn nói, bảo Hường Viên đi công tác về thì đi xin lỗi Hoàng Khải Minh, tôi sợ cô ấy không muốn, tốt nhất cậu khuyên cô ấy cho tốt vào.”

Ai ngờ Từ Yên Thời lại trả lời một nẻo: “Đi công tác mấy ngày?”

Trần Thư suy nghĩ, “Ba ngày, tập huấn bên tổng công ty, cậu với lão Dương không có ở đây, chỉ có thể để cô ấy đi.”

Từ Yên Thời nhìn cô đến nửa buổi rồi mà còn chưa chọn được món, tiện tay lấy thực đơn qua, dựa theo trí nhớ trước kia hay đi cùng Phong Tuấn rồi gọi vài món với phục vụ, sau đó thờ ơ nói với người ở đầu dây điện thoại: “Cô hoãn lại hai ngày nữa đi.”

Trần Thư suy nghĩ, hoãn lại hai ngày với sớm hơn hai ngày thì có khác gì nhau, đang định hỏi thì giọng nam bên kia truyền tới: “Đội tôi nghỉ phép về, sẽ đi gặp Hoàng Khải Minh với cô ấy.”

Có Từ Yên Thời ở đây, trái lại cũng đáng tin hơn. Trần Thư cắn răng nói: “Được, vậy tôi sẽ xin Vĩnh Tiêu dời qua hai ngày nữa.”

Toàn bộ cuộc gọi, Hường Viên đều nghe không sót một chữ. Từ Yên Thời cúp máy rồi cũng chẳng nhìn cô, úp điện thoại xuống bàn, tiếp tục gọi thức ăn, không hề chủ động nói chuyện với cô mà chỉ cầm ly lên ung dung uống nước.

Hường Viên cảm thấy người này rất có khả năng khiến tâm trạng người ta lo lắng, rõ ràng là nói chuyện của cô, nhưng lại không chịu tiết lộ nửa chữ với cô.

Rốt cuộc cô cũng mất kiên nhẫn, nom nớp lo sợ hỏi anh: “Trần Thư à?”

Từ Yên Thời ngả lưng ra sau uống nước, gạt đầu một cái.

Thấy cô không nói lời nào, anh đặt ly xuống, như cười như không khoanh tay nhìn cô, phanh hai chân ra nói: “Giờ biết sợ rồi hả? Sao lúc nôn lên người người ta thì không nghĩ tới hậu quả đi?”

Hường Viên vẫn còn tức giận, miệng lưỡi lưu loát không hề thấy xấu hổ đáp: “Bối vì ông ta nói mấy câu làm nhục đồng nghiệp kiêm cấp trên mà tôi vô cùng kính nể! Anh không biết hình tượng đồng chí Từ Yên Thời trong lòng tôi là thần thánh tới nỗi không ai có thể xúc phạm được sao? Anh suy nghĩ thử đi, người đàn ông cả một năm cho dù đến tết cũng không bao giờ xin nghỉ phép, bình thường làm việc nghiêm túc không nói, còn là một người gánh vác cả phòng kỹ thuật, con người vừa thận trọng lại biết cố gắng vượt khó, vậy mà bị người khác dùng từ ngữ chà đạp trên bản ăn, thân là thành viên công ty, tôi vô cùng vô cùng đau lòng đấy, đương nhiên tôi phải thay mặt công ty dạy dỗ ông ta chứ.”

“Phì”, Từ Yên Thời bị cô chọc cười, đưa tay lên xoa mũi nhìn đi chỗ khác cười, có chút bất đắc dĩ: “Tôi không nên hỏi mới phải.”

Hường Viên cũng cười theo, nhất thời cảm thấy chuyện này chẳng còn là vấn đề gì to tát.

Từ Yên Thời thôi cười, đáp: “Sau này nếu gây hại cho người khác mà không có lợi về mình thì đừng làm, tôi không cần cô ra mặt hộ.”

Hường Viên làm bầm, gãi bộ không nghe lặng lẽ uống nước, ánh mắt lúng liếng nhìn quanh.

Anh nói, ngón trỏ gõ bàn theo tiết tấu, “Nói xong rồi.”

“Được.” Hường Viên đặt ly nước xuống, không giỡn nữa mà nghiêm túc nhìn anh.

Vậy là chuyện này cứ ấn định như thế, chờ phục vụ dọn đủ đồ ăn, Hường Viên đói cả một ngày bắt đầu ngốn nghiêng chiến đấu, Từ Yên Thời không có khẩu vị, ăn được hai ba đĩa rồi thôi, lấy điện thoại chơi game, nửa chừng còn nhận được điện thoại.

Kết quả là, tại đây hai người gặp phải bạn học cấp ba, mà phiền phức hơn là cả ba còn biết nhau.

Lúc đó Từ Yên Thời đang nhận điện thoại của lão Quý.

Lão Quý hưng phấn xong mới chợt nhớ ra hình như Từ Yên Thời bị cảm, bèn dặn dò anh phải nhớ đi mua thuốc, nếu để bị viêm phổi thì không hay.

Người đến là Lý Dương, chính là người sáng lập ra cái phần mềm tâm sự trút giận vớ vẩn kia, anh ta có bạn nằm viện nên đến thăm, kết quả trong lúc lái chiếc xe Maserati ra khỏi bệnh viện, xe chạy chậm, lơ đãng đưa mắt nhìn ra ngoài, vô tình bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

—— Ấy, đó không phải là Từ Yên Thời sao?

Cái thằng này sao vẫn cứ đẹp trai vậy.

Mẹ kiếp, cô gái phía sau là ai? Không phải là Hường Viên ư?

...

Nửa phút sau, Hường Viên đã thấy chiếc xe Maserati màu đen đỏ nhún kèn liên tục! Còn bật cả đèn nháy nữa!!

Hường Viên đang định mở miệng chửi thì trông thấy một bản mặt quen thuộc thò ra cửa xe, điên cuồng khua khoắng cánh tay ngắn cùn với hai người họ: “Tôi tôi tôi!! Tôi Lý Dương đây!!!!”

Hường Viên: ...

Mẹ nó gặp ai không gặp, vậy mà lại gặp tên học dốt nhất lớp nhưng lại có tiền nhất lớp!

Hường Viên liếc mắt nhìn Từ Yên Thời về thông cảm.

Anh lại khó hiểu hỏi: “Lý Dương là ai?”

“Nhận nhầm người thôi.” Hường Viên híp mắt nhìn, quyết định bảo vệ lòng tự ái của Từ Yên Thời, “Không biết, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Đương nhiên cái về “có tiền nhất lớp” là không tính thêm cô.

Cuối cùng hai người vẫn bị chặn lại. Tuy ở bệnh viện không có đèn giao thông nhưng trước cổng vẫn đông nghịt nước chảy không lọt, vậy là con Maserati của Lý Dương tắc nghẽn ngay giữa dòng xe. Thấy Hường Viên kéo Từ Yến Thời đi, Lý Dương lập tức sút ruốt, con xe có bề ngoài vượt trội như nổi điên lên, thấy hờ chỗ nào là lập tức chen tới.

Chiếc Volkswage và Chevrolet trước sau không dám di chuyển, cuối cùng vẫn để mặc cho anh ta phóng lên.

Còn chiếc Audi với BMW thì đưa mắt nhìn nhau, như kiểu ‘này người anh em, chúng ta có nên nhường đường không?’. Lạnh lùng giằng co một lúc, cuối cùng bánh xe vẫn lù về sau trong tiếng còi inh ỏi liên tục mất kiên nhẫn của Lý Dương...

Có điều con người Lý Dương rất tốt bụng, anh ta hạ cửa xuống ném gói thuốc lá qua, thành khẩn cảm ơn với người đó: “Cám ơn người anh em.”

Hường Viên có muốn già vò như không quen cũng không được.

Bởi vì Lý Dương nhanh chóng chạy xe tới chặn trước hai người, một tay khoác lên cửa xe, tay khác đánh vô lăng rẽ vào đường mòn, chào hỏi với cô: “Thế nào hả Tiểu Viên Tử, nhìn anh Lý của cô đi vòng lùa không? Quên mất lần trước đi ăn có Hứa Diên đó đã ăn hết của tôi mấy tiền rồi hả? Đúng là bạn chí cốt nhì?”

Không đợi Hường Viên nói gì, anh ta vừa dứt lời thì đã đánh mắt nhìn sang Từ Yến Thời được Hường Viên kéo cổ tay, anh ta vẫy tay: “Đại thần khỏe không, tôi là Lý Dương lớp A6, cùng lớp với Tiểu Viên Tử đây.”

Cứ tưởng Từ Yến Thời không nhớ, lại chẳng ngờ, Từ Yến Thời nhìn anh ta ba giây rồi lạnh lùng mở miệng: “Biết rồi.”

Hường Viên cười khan hai tiếng, “Làm gì có chuyện đó chứ, do tôi không thấy rõ thôi.”

Từ Yến Thời dứt tay vào túi quần, theo bản năng Hường Viên muốn kéo anh đi nên đầu nghĩ nhiều, lập tức nắm lấy cổ tay đang đứt túi, cổ tay của đàn ông tuy gầy nhưng rắn chắc, ảm áp nằm trong lòng bàn tay cô. Nhất thời Hường Viên quên buông ra, còn đẩy người ra phía sau mình, không muốn Từ Yến Thời tiếp xúc nhiều với Lý Dương.

Tuy anh trầm lặng hướng nội đi nhiều, vậy nhưng đôi mắt ấy vẫn trong veo như năm tháng ngày nào, dường như vẫn là chàng thiếu niên năm đó.

Còn Lý Dương hai năm nay đã thay đổi rất nhiều, kiếm được nhiều tiền song mắt cũng dần đục ngầu, cả người từ trên xuống dưới toát lên mùi gì sét.

Hường Viên lại càng không muốn dă kích lòng tự ái của Từ Yến Thời, sợ anh cảm thấy mất mát, thế nên cô chỉ hàn huyên đôi ba câu là muốn đi ngay. Có điều sao Lý Dương có thể đồng ý, dẫu gì năm đó Từ Yến Thời cũng là nam thần trong trường, nhiều năm không gặp, giờ vắt và lăm mới tình cờ gặp trên đường, nên sao có thể tùy tiện để họ đi như vậy được.

Con xe Maserati phách lối chặn lại lối đi, về mặt “hôm nay hai người không lên xe thì tôi sẽ không lái xe đi”.

Có thể Từ Yến Thời không hiểu lắm về sự cẩn thận của Hường Viên, nhưng anh lại khá hướng thụ cảm giác được người khác bảo vệ trong sáng ngoài tối, từ nãy đến giờ anh chỉ im lặng không nói gì, đây mắt cô nên cười, nhưnò mảy nhìn Hường Viên già là với Lý Dương, tìm lý do mà lý do sau còn vô lý hơn cả lý do trước.

“Lý Dương à, bọn tôi thực sự có việc.” Giọng cô có vẻ bất đắc dĩ

Lý Dương cũng cười ha ha theo, ánh mắt rơi lên bàn tay hai người, nhìn Hường Viên với vẻ sâu xa: “Hai người đang hẹn hò phải không?”

Về sự việc xảy ra hồi cấp ba, tuy khi đó mọi người xì xầm bàn tán rất rôm rả, nhưng nhiều năm sau nhớ lại, có những chuyện không nhớ nổi đã xảy ra thế nào. Giống như Từ Yến Thời và Hường Viên đây, năm đó có tin đồn vô cớ càng rầm rộ, người nào người nấy cũng buồn chuyện không ngọt, thêm việc Hường Viên có rất nhiều bạn trai cũ nên cô hẹn hò với ai cũng thấy kỳ lạ, nên Lý Dương cũng chỉ buột miệng chọc mà thôi.

Hường Viên toan buông tay, nhưng rồi lại thấy như thế không khác gì giấu đầu lòi đuôi, thế nên cô nhắm mắt nắm chặt cổ tay Từ Yến Thời, gồng mình nghiêm túc nói: “Cậu nói nhầm cái gì đấy hả? Bọn tôi có chuyện thật, anh ấy là cấp trên của tôi, đừng có giỡn nữa.”

Lý Dương *a* lên, lại khoai ra đề tài khác, “Thời gian trước tôi hỏi cậu, không phải cậu bảo là ở nhà chơi game à? Sao thế? Chia tay bạn trai nên không ai nuôi nữa hả?”

Hường Viên hận đến nỗi muốn xé miệng của Lý Dương: “Cút.”

Rốt cuộc Từ Yến Thời cũng mở miệng, giọng nói vẫn lạnh lùng, “Lên xe đi, đừng chặn đường người ta.”

Hường Viên sững sốt, tay vẫn đang nắm cổ tay anh, nhiệt độ nơi anh truyền sang ngón tay cô, cô ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh. Đúng lúc đó Từ Yến Thời cũng cúi đầu, ngập tràn trong mắt là ánh cười: “Lên đi, đừng để Maserati phải khó xử.”

Hường Viên bị anh chọc phì cười, bất giác hỏi: “Anh chưa đi xe này bao giờ à?”

Nào ngờ Từ Yến Thời lại hỏi ngược lại: “Cô đi rồi hả?”

Đương nhiên là cô đi rồi, con Maserati nhỏ của cô không khác mấy so với của Lý Dương, chiếc của Hoa Hường Dương mới là bản giới hạn, anh cô phải năn nỉ ỏi mãi mới được ông nội cho mua. Có điều hiện tại cô chưa muốn tiết lộ mình là người giàu, sợ Từ Yến Thời càng tự ti hơn.

“Chưa, chưa đi bao giờ, tôi còn chưa trả nổi thì tin dụng nữa thì gì đến việc đi Maserati này chứ.” Cô gấp gấp nói.

Từ Yến Thời thấy đáng về chốt dạ của cô thì nhếch mép, có điều cũng không truy hỏi gì thêm.

Lên xe rồi Hường Viên mới biết, tối nay Lý Dương đi gặp bạn học.

Mấy người bạn Lục Trung làm trong lĩnh vực IT đều được Lý Dương quây lại với nhau, mọi người hể rành là lại tụ tập. Tuy Lý Dương có tiền lại thích khoe khoang, nhưng anh ta lại là người coi trọng tình nghĩa. Có bạn học gặp khó khăn tìm đến nhờ giúp đỡ, anh ta vô cùng rất nhiệt tình, cho mượn tiền lại càng sáng khoái hơn. Lý Dương hay nói làm ăn bên ngoài khó tránh khỏi bị người khác lừa gạt, thế nhưng tình cảm cấp ba là đơn thuần nhất.

Cho nên anh ta vừa nghe nói bây giờ Từ Yến Thời và Hường Viên làm ở công ty IT, thì lập tức gọi điện cho đám bạn học, bảo là muốn dẫn người đến tụ tập.

Hường Viên từ chối còn không kịp.

Nhưng Từ Yến Thời đã bình tĩnh nói, “Kệ đi.”

Hai người ngồi sau đưa mắt nhìn nhau, Từ Yến Thời nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt bình thản như muốn nói, nếu đã gặp thì cứ gặp đi, không cần phải trốn tránh làm gì, cô còn không tin tôi sao?

Hương Viên cảm thấy lòng tốt của mình hóa dư thừa, bực tức hậm hực quay mặt đi, nhưng nghĩ lại thì lại thấy không cam lòng, bèn lấy điện thoại gửi tin nhắn cho anh.

“Anh đâu có quen họ, thế thì anh đi làm gì?”

Từ Yến Thời ngồi dựa vào ghế nhìn ra ngoài cửa, đúng lúc này điện thoại trong túi rung lên, anh thờ ơ lấy ra rồi nhìn chăm chăm vào màn hình, Lý Dương ngồi trước thì đang trò chuyện với anh. Khóe mắt Hương Viên thấy ngón tay như bay trên màn hình, lại vừa lo lắng trả lời Lý Dương.

“Ừm, tôi ở Tây An lâu rồi.”

Vừa dứt lời, điện thoại Hương Viên rung lên, cô cúi đầu nhìn.

Anh nhắn tiếp: “*Không phải cô quen à?*”

Hương Viên bị câu này chặn họng không nói được gì, đơ ra một lúc mới nhắn lại: “*Bọn họ cá cược đấy, hơn nữa còn cá rất lớn, anh đừng đi làm gì, tôi sợ anh sẽ thua hết tiền thưởng cuối năm mất. Lần trước Hứa Diên nói Lý Dương chơi một đêm mà thắng được một trăm ngàn.*”

XYS: “*Cá cái gì?*”

Hương Viên: “*Texas Hold’em** này, *Trắc Kim Hoa*** này, còn cược game nữa, như Vương Già chẳng hạn.”

(*Texas Hold’em hay bài poker, là kiểu đánh bài ăn tiền được bắt nguồn từ thời Trung Hoa sau đó phát triển rộng khắp các nước châu Á.)

(*Trắc Kim Hoa là trò chơi bài giấy dân gian Trung Quốc, với quy tắc so sánh bài độc đáo. Cách chơi đơn giản dễ hiểu, kết hợp giữa kiểu chơi so sánh lớn nhỏ của Long Hồ Đẩu và dự đoán kiểu bài của Baccarat.)

XYS: “*Cô đánh cược rồi?*”

Hương Viên nói dối: “*Chưa.*”

Kết quả là ngay sau đó có màn mất mặt nhanh nhất lịch sử.

Vừa mới nhắn xong, Lý Dương cũng làm người chết đủ rồi, nhìn qua gương chiếu hậu nói với Từ Yến Thời: “Thật ra mọi người cũng chỉ tụ tập chơi đùa cuối năm thôi, chơi bài có thấm vào đâu, quan trọng là mọi người đều nhớ cậu, có mấy người bên A9 nữa đấy, cậu cũng học A9 nhì. Con gái cô Chung, Chung Linh cũng ở đây đấy.”

Vừa nghe đến Chung Linh, Hương Viên lập tức không muốn đi.

Ngay sau đó cặp mắt đục ngầu của Lý Dương cười tít lại với Hương Viên: “Lần trước bạn trai cậu thua tôi một trăm ngàn, một đồng tôi cũng chưa đụng đến, vốn định đợi tới bao giờ hai người kết hôn thì sẽ trả lời.”

Đấy đã là chuyện của ba năm trước rồi.

Nói chính xác thì là bạn trai cũ, lúc ấy cô và Phong Tuấn đã chia tay, về sau đi họp lớp gặp phải, Lý Dương không biết chuyện vẫn tưởng hai người vẫn ở bên nhau, chứ thực chất đã chia tay trăm năm rồi.

Lần đó Phong Tuấn mới về nước, lập tức bị Lý Dương bắt được, kết quả chỉ một đêm mà thua hơn một trăm ngàn, khiến Lý Dương thắng mà xấu hổ.

Hễ cứ gặp Hương Viên là lại nói một câu cho được, dù cô có nhắc rất nhiều lần là hai người bọn họ đã chia tay rồi, thì Lý Dương vẫn chỉ bỏ ngoài tai.

...

Hương Viên chỉ muốn bóp chết quách anh ta.

Đúng lúc này điện thoại lại rung lên.

XYS: *Mặt còn đau không?*

Hương Viên tức giận nhìn chăm chăm vào điện thoại, nhìn cái câu với giọng điệu nhạo báng đó mà tim đập nhanh hơn, đập thành thịch dừ dừ, chẳng hiểu sao lại có cảm giác người này đang cố ý bắt nạt mình.

Kết quả Lý Dương lái xe được nửa đường thì Hương Viên trông thấy tiểu khu của Hứa Diên, cô bị Từ Yến Thời chọc tức tới nổi đầu óc quay cuồng, bèn nói với lão Dương là mình không thoải mái muốn về nhà. Ai ngờ Lý Dương chỉ quan tâm mỗi Từ Yến Thời nên thuận lợi ‘thả’ cô về.

Hương Viên gõ cửa nhà Hứa Diên, thật sự cũng không hiểu vì sao bản thân lại để Từ Yến Thời vào ổ sởi chứ.

Từ Yến Thời cũng thật dám một thân một mình đi họp lớp, là vì Chung Linh ư? Muốn nhìn xem cô gái mình thầm mến năm xưa bây giờ ra sao? Hay là anh cảm thấy hiện tại mình chịu đủ kích chưa đủ?

Hương Viên ngồi trong nhà Hứa Diên như ngồi trên bàn công tắc hơn một tiếng. Mới đầu Hứa Diên còn như rơi vào sương mù, cho đến khi nghe Hương Viên kể hết mọi chuyện xảy ra trong hơn một tháng qua thì cô bình tĩnh, ôm gối tựa vào sofa, mặt chưa đủ thỏa mãn: “Sao tao thấy hai tụi mày có tương lai thế?” Rồi cô châm thuốc, nhà khói nói: “Mày FA lâu như vậy rồi, cũng nên tìm bạn trai đi, tao nhớ mày chia tay với Karma xong thì không hẹn hò lần nào nữa nhì?”

“Không muốn yêu, yêu tới yêu lui cũng vậy thôi, chẳng có cảm giác gì sất.” Cô nói đúng sự thật, lại có phần ảo não.

Hứa Diên ngâm thuốc lá, “Từ Yến Thời thì sao? Cũng không có à?”

“Anh ấy thì khác.”

Hương Viên xin Hứa Diên thuốc, ngồi trên thảm, tiện tay cầm bật lửa cúi đầu châm thuốc, lưng dựa vào sofa, ngẩng đầu thờ ơ ra một hơi, xương má xính xấn ẩn hiện sau làn khói. Cô hít một hơi, cúi đầu dùng ngón trỏ búng tàn thuốc nói: “Con người anh ấy quá sạch, không thể tùy tiện bắt đầu được. Vẫn nên làm bạn thì hơn.”

Hứa Diên cười cười, “Vậy bây giờ mày ngồi đây phiền não cái gì? Lo hấn bị đám Lý Dương dạy hư à? Mày nghĩ nhiều rồi đấy.”

Hương Viên một tay kẹp thuốc, một tay ôm đầu gối, cười nói: “Tao sợ anh ấy bị đá kích thôi, dù gì mấy người năm xưa không bằng anh ấy thì nay đều đã vợ con đủ huê, đi BMW Audi đồ.”

Hứa Diên ngồi trên sofa, ném điện thoại qua: “Tự nhìn trong nhóm chat đi, mày không đi là cho Chung Linh cơ hội đấy.”

Chung Linh gửi vào trong nhóm đoạn video bọn họ ăn cơm, ống kính nhắm thẳng Từ Yến Thời, trong đám đông, anh chỉ mặc trang phục đơn giản nhưng lại nổi bật nhất, anh lười biếng ngả người ra

sau, hai bên đều là bạn học lớp A9.

Trong video âm thanh ồn ào, giọng anh rất thấp cũng rất nhẹ, song loáng thoáng vẫn có thể nghe ra vài ba chữ, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như thường.

Hương Viên không xem nữa, vất điện thoại qua một bên, hút thuốc nhà khói, thoải mái nói: “Không xem, chẳng liên quan gì tới tao hết, cô ta yêu ai thì quyền rũ người đó đi, cũng đâu phải là bạn trai tao.”

Hứa Diên vội lấy điện thoại, mặt đầy ý xấu, sau đó vừa xem đoạn video vừa nhìn Hương Viên ngồi dựa sofa hút thuốc lá, cổ ý lớn tiếng nói: “Chung Linh này thật là, người không có xương sống đấy hả? Dựa gần người ta thế làm gì, đứng cũng không nổi nữa, uống rượu nhiều nhì.”

Hương Viên không quan tâm.

Hứa Diên chỉnh âm lượng lên cao, tiếp tục trường thuật trực tiếp cho cô: “Ai da ai da, Chung Linh này làm gì thế, chuoác say người ta rồi định dẫn đi đâu thế kia. Ố ơ ơ... Từ lượng không được rồi, mới uống hai ly mà mặt đã đỏ bừng rồi sao?”

Lúc này Hương Viên mới chìa tay ra, giọng nói lạnh lùng: “Đưa điện thoại đây.”

Hứa Diên: “Tao đang nói Lý Dương mà, mày gấp cái gì.”

Hương Viên tròn mắt, im lặng hút thuốc bình thản nhìn điện thoại, trên khung chat giữa hai người là lên tin nhắn ‘mặt còn đau không’ cuối cùng của anh. Giờ xem lại, trong lòng Hương Viên không nhận được gì, ý tứ trừu tượng quá rõ, không giống là lời có thể thốt ra từ miệng Từ Yến Thời, nhưng lại khiến cõi lòng rung động.

Cuối cùng cô dập thuốc đi, nói: “Được rồi, tao đi qua xem sao.”

Làm như bà mẹ già không yên tâm vậy.

Lúc Hương Viên đến thì đám Lý Dương đã bắt đầu chơi Vương Giả, mà điều làm cô bất ngờ đó là Từ Yến Thời cũng chơi. Cô còn chưa tới mà đã nghe thấy âm thanh la oai oái vang lên từ hành lang trên lầu rồi.

Lý Dương: “Hàn Tín phe đối diện trâu quá, tôi chết đây, ván này bỏ đi, đợi Từ thần đi farm* vậy.”

(*Đi farm: hành động giết lính/quái rừng để kiếm vàng, từ đó lên đồ và gia tăng công lực, v.v...)

Bạn học A: “Mẹ kiếp, tôi hy sinh đây, các vị bảo trọng.”

Bạn học B: “Từ thần, cậu hết máu rồi kia!!!” Như thể đang muốn khuyên anh trở về hồi máu vậy – đây là cách khi người mới chơi thường chơi, cột máu thấp thì lập tức về nhà.

Từ Yến Thời bình tĩnh: “Không sao, còn có thể cầm cự.”

Mọi người tập trung chơi game vô cùng náo nhiệt, không phát hiện Hương Viên đứng ở cửa.

Sau đó bỗng bạn học B hét âm lên, thanh âm chói tai truyền tới qua khe cửa.

“Mẹ nó, 1 chọi 5 mà vẫn diệt được cả đoàn, đỉnh vãi nòi.”

Đám con trai lại khen ngợi lời một hồi, trong lúc lúc chờ vào ván thứ hai thì lại trò chuyện đôi câu: “Từ Thần, cậu nói hai năm qua cậu đều ở Duy Lâm à?”

Từ Yến Thời gật đầu, nhấp một hớp.

Lý Dương thờ dãi, nhìn điện thoại không dứt mắt: “Duy Lâm cũng là công ty tốt. Hai năm trước trâu lắm, dù hai năm vừa rồi không còn phong độ như trước, nhưng chung quy lại vẫn vẫn lớn hơn ngựa, hơn nữa sau lưng người ta là tập đoàn Đông Hòa, có chỗ dựa lắm! Thật ra có khối nghiệp hay không không quan trọng, làm điều mình thích là được.”

Lời này của Lý Dương, còn thật sự uất ức.

Bạn học B cũng phụ họa theo: “Mọi người làm ăn cũng không dễ gì, lão Dương lái Maserati vậy đấy thôi, chứ cậu chưa thấy đáng về cậu ta ra về đáng thương năn nỉ người ta làm việc đâu.”

Lý Dương vui vẻ, cũng không mấy để tâm: “Nói thật, tôi vẫn cho rằng Từ thần cậu đang làm thí nghiệm nhân tạo ở phòng thí nghiệm khoa học nào đó, đầu óc cậu sáng sủa, không làm những việc này đúng là đáng tiếc. Có điều ở Duy Lâm cũng không tệ, định vị trong xe, vừa nghe đã thấy cao hơn lũ IT bọn tôi nhiều rồi.”

Từ Yến Thời cười không đáp. Lúc này ván thứ hai đã bắt đầu.

Hương Viên thật sự không ngờ bầu không khí lại hòa hợp đến thế.

Cô cứ tưởng mấy người này sẽ giống như lần trước Hứa Diên kể, so xem chia khóa xe của ai nhiều hơn. Song chẳng ngờ Lý Dương lại là người ăm ắp đến thế, còn nhân tiện an ủi Từ Yến Thời một phen, mặc dù Từ Yến Thời không cần bọn họ an ủi.

Đáng về người kia cúi đầu chơi game quá tập trung, gò má tuấn tú, sống lưng lười biếng dựa vào ghế, cho đến khi Lý Dương phát hiện ra cô đang đứng ở cửa, “Áy, Hương Viên à, sao cậu lại quay lại rồi?”

Thì bấy giờ động tác tay Từ Yến Thời mới khựng lại, hình như nhân vật đang kẹt ở trong tường.

Có mặt tại đây phần lớn đều là bạn học trong giới của Lý Dương, Chung Linh là cô gái duy nhất, Lý Dương mời cô ta chẳng qua vì gần đây công ty có buổi phỏng vấn, mà vừa hay lại do Chung Linh phụ trách nên mới thuận tiện rủ đi cùng.

Hương Viên chào hỏi từng người một, bầu không khí rất náo nhiệt, bọn họ luôn miệng gọi “chào người đẹp chào công chúa”.

Chỉ có Chung Linh là không ừ hừ gì, trước kia hai người từng gây gổ với nhau nên khi gặp mặt cũng khá lúng túng. Không chủ động chào hỏi, Hương Viên đi đến chỗ trống cạnh Lý Dương ngồi xuống, vỗ vai Lý Dương cười nói: “Chơi game hả?”

Lý Dương cúi đầu à một tiếng, chơi rất tập trung, còn buột miệng nói: “Đến đúng lúc lắm, cậu đánh ván này giúp tôi đi, tôi vào nhà vệ sinh cái đã.”

Dù Lý Dương không biết ID thật của Hương Viên là gì, nhưng trước kia Hứa Diên vì muốn cho anh ta ăn hành nên đã kéo Hương Viên tổ đội cùng, Lý Dương biết kỹ năng của cô rất cao nên yên lòng giao điện thoại lại cho cô, còn mình thì vào nhà vệ sinh.

Hương Viên cũng không ườn ọ gì, nhận lấy điện thoại của anh ta.

Chung Linh im lặng nãy giờ bỗng mở miệng, “Tôi cũng chơi nữa, kéo tôi theo đi.”

Bên này đã đủ năm người rồi, Từ Yến Thời nói: “Vậy tôi thoát, mấy người chơi đi.”

Bạn học B: “Đừng mà, Lý Dương đi rồi là không ai cân team đâu, tôi còn đang trông cậy cậu cho tôi hưởng ké điểm kinh nghiệm đây này.” Thế là anh ta rất vô tình nói với Hường Viên: “Em Viên, cậu thoát tài khoản của Lý Dương đi, cho Chung Linh chơi.”

Hường Viên đang bị người ta chê kỹ thuật chơi game đó sao?

Trước kia người ta xin được cô dẫn theo mà cô còn lười dẫn đây này.

Hường Viên nheo mắt: “Cậu chắc chứ?”

Giọng điệu lộ vẻ nguy hiểm.

Bạn học B chợt lúng túng, anh ta do dự nhìn bạn nam bên cạnh: “Hay là, Tiểu Chiêu, cậu thoát nhé?”

Tiểu Chiêu trợn mắt: “Muốn thoát cũng là cái đồ cấp Bạc nhà cậu chứ? Tôi với Tiểu Kiệt đều là cấp Vàng đây!”

Sau một hồi tranh chấp kịch liệt, cuối cùng vẫn là bạn học B tự thoát.

Chung Linh vừa vào trận đã ngại ngùng nói: “Kỹ năng của tôi hơi kém, hy vọng được mọi người chiếu cố nhiều.”

Bạn học B bỗng nảy ý tưởng phỏng vấn vị tuyển thủ cũng vừa gia nhập là Hường Viên, “Tiểu Viên thì sao, có di ngôn... Ày da bậy bậy, có tuyên ngôn vào trận không?”

Hường Viên cúi đầu, nhắm vào “micro” của bạn học B mà nói ——

“Kỹ năng của tôi không kém, trái lại còn rất xuất sắc nữa.”

...

Mấy giây sau, mọi người ôm bụng cười ngặt nghẽo, bạn học B đấm bàn thùm thụp cậu ta không tin, cười run run nói: “Tôi chờ cậu ván này bị hành chết luôn.”

Giao diện đã bắt đầu, Hường Viên không để ý, bình tĩnh bắt đầu chọn tướng. Cô nhìn ảnh đại diện của Từ Yến Thời, anh chọn xạ thủ, Bách Lý Thủ Ước.

Khái niệm đánh đội cơ bản của Vương Giả Vinh Diệu bao gồm: một tướng đi đường giữa, một xạ thủ, một hỗ trợ, một tướng đi rừng và một tướng đi đường trên.

Tuy nói vậy nhưng không thường xuyên bố trí được đội hình đồng đều như thế, bởi vì có vài người không hiểu nhiều về các tướng, chỉ biết chơi lặp đi lặp lại vài tướng. Còn người chơi kém như Chung Linh đây, cô cũng chỉ biết chơi những tướng cơ bản như Lỗ Ban hay Angela mà thôi. Trong tình hình đánh đội thì chỉ có thể ở vị trí hỗ trợ.

Thế là Chung Linh chọn một tướng hỗ trợ.

Hỗ trợ luôn đi theo xạ thủ, xạ thủ yếu, cần người hỗ trợ tiếp máu.

Kết quả một giây sau, Hường Viên đã thấy Bách Lý Thủ Ước của Từ Yến Thời đổi thành Gia Cát Lượng đi đường giữa.

Hường Viên lập tức chọn xạ thủ Ngưu Cơ.

Kịch tình bắt đầu lên cao, Chung Linh lại từ vị trí hỗ trợ đổi sang đi đường trên.

Ngay sau đó.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, hình đại diện của Từ Yến Thời vốn tối màu cho thấy đã chọn xong tướng lại lập tức sáng lên, một giây tiếp theo, anh đổi thành ——

Tướng hỗ trợ, Trang Tử.

Bạn học B kêu gào trong lòng, cái kỹ năng trên gáy gì thế này*.

Biết rồi nha biết rồi à nha.

(*Tướng Ngưu Cơ thích hợp đi cùng hầu hết các tướng hỗ trợ ở đường dưới.)

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Hường Viên vô thức ngẩng đầu nhìn Từ Yến Thời, anh vẫn cúi đầu biếng nhác tựa người ra sau, tập trung cao độ nhìn vào điện thoại.

Cô vừa định dời mắt đi thì Từ Yến Thời đã nắm tay lại đưa lên mép họ khan.

Bị cảm rồi sao?

Ngay sau đó, Hường Viên rất không tiền đồ lục tìm trong đầu vài tiệm thuốc lân cận, nhưng kết quả là không tìm được. Cô không quen bên này lắm, đợi lát nữa hỏi Hứa Diên vậy. Trong chớp mắt cô thất thần đây thì trò chơi đã bắt đầu. Tất cả mọi người đều đã lên đường, chỉ còn Ngưu Cơ của cô vẫn ngây ngô ngẩn người đứng ở Suối Nguồn.

Cô hoàn hồn, bắt đầu chậm rãi bước xuống đường dưới.

Trên bản đồ cho thấy trên đường dưới có một chiến hữu, là Trang Tử của Từ Yến Thời đang ở trong bụi cỏ đánh với đối phương.

Cô lại đưa mắt nhìn lên đường trên, cuối cùng Chung Linh đã đổi sang tướng khác —— Luna.

Trong mấy phiên bản mới gần đây tướng Luna đã được sửa đổi, Luna của phiên bản cũ là đi rừng, mà Luna trong phiên bản mới lại thích hợp để đào đường, bởi vậy có yêu cầu rất cao với thao tác.

Thao tác nhanh, tốc độ tay nhanh, ở một ván bình thường rất dễ gánh team. Luna cũng là vị tướng Hưống Viên chơi giỏi nhất ngoại trừ Đắc Kỳ.

Người mới sẽ không dám chọn tướng này, bởi vì tốc độ thao tác tay chưa quen, chẳng những không gánh team được mà còn dễ kéo chân sau. Chung Linh nói mình chơi dở, nhưng đâu thấy dở đâu. Vừa nãy lúc vào ván, Hưống Viên nhìn xuống cấp bậc của cô ta, là một Bạch Kim.

Thao tác của Chung Linh khá liền mạch, chỉ có điều cô ta không biết kết hợp kỹ năng bình thường và tuyệt kỹ của Luna, nếu không sẽ còn đạt được nhiều điểm kinh nghiệm hơn.

Đương lúc cô ngần ngừ, hệ thống đã lạnh lùng vang lên âm báo: “First blood!”

Chiến công đầu tiên!*

*(*First Blood (giọt máu đầu tiên) là thuật ngữ ám chỉ việc thành công giết tướng địch đầu tiên, có nhiều tiền hơn và lên cấp nhanh hơn.)*

Chung Linh lại từ đường trên chạy xuống đường dưới, hơn nữa còn hỗ trợ Trang Từ của Từ Yến Thời, thành công chém được đầu người.

Chung Linh tiếc rẻ nói: “Tung tuyệt kỹ sớm quá, đúng là sai lầm.”

Từ Yến Thời lạnh lùng nhếch mép.

Bạn học Vương: “Vừa rồi hai cậu phối hợp ăn ý lắm! Không ngờ đây Chung Linh, nãy trước khi vào trận lại khiêm tốn như vậy, tôi còn tưởng cậu chơi dở thật, nào ngờ giấu nghề à nha. Chẳng ngờ chơi Luna lại điêu luyện thế, đúng là lợi hại.”

Những đồng bào phái nam khác cũng phụ họa khen theo.

Chung Linh khiêm tốn bày tỏ: “Trước kia tôi cũng là Kim Cương, nhưng lâu rồi không đánh, gần đây mới tái lại thôi, chơi vài ván là trực tiếp rút bậc ngay.”

Màn ra oai phủ đầu mờ mẫn của Chung Linh quá mức chấn động khiến mọi người lờ cả trông mắt, cánh đàn ông rồi rít đưa mắt nhìn sang, muốn xem bạn học Hưống Viên lúc mới vào trận nói mình xuất sắc có biểu hiện thế nào.

Hưống Viên không nói một lời.

Cô nấp trong bụi cỏ ở đường trên, giết quân lính, đánh Rammus, an đường tuổi già.

Bạn học Vương: “Cậu đang làm gì thế?”

Hưống Viên không thèm ngẩng đầu, nói giọng: “Đường lão.”

“Buồn cười cậu quá,” Bạn học Vương cười nắc nẻ, “Tớ sẽ chờ xem cậu mất mặt, xuất sắc hả, tôi xem cậu xuất sắc thế nào.”

Hưống Viên nhìn bạn học Vương rồi nở điệu cười như hồ ly: “Không thi hai ta đánh cược đi, tôi cá ván này lấy được Ngũ Liên Tuyệt Thế*, bữa ăn tối nay dùng để lễ Dương tính tiền nữa, cậu trả tiền đi, thế nào?”

*(*Ngũ Liên Tuyệt Thế tức Penta Kill, giết liên tục 5 người, gọi là tuyệt thế vì để có được Penta kill khá khó.)*

“Ngũ Liên Tuyệt Thế? Cậu có biết Ngũ Liên Tuyệt Thế là gì không? Tôi chưa Vương Giả lâu thế rồi mà còn chưa lấy được Ngũ Liên Tuyệt Thế đấy.”

Bạn học Vương nhìn Hưống Viên cứ nấp trong bụi cỏ ở đường trên đánh Rammus, không chia sẻ được tí kinh nghiệm nào. Hơn nữa Ngu Cơ đi farm ở đường dưới thì sẽ nhanh hơn, cho nên cô đã mất tiền cơ rồi.

Anh ta cảm thấy tối nay Hưống Viên quá khoác lác, “Đừng lộn xộn nữa, Tứ Liên Siêu Phàm còn được, chứ Ngũ Liên Tuyệt Thế chỉ là dựa hơi vận may thôi. Dù cậu có kỹ thuật thì tôi cũng không tin cậu có vận may đấy.”

Hưống Viên phớt lờ anh ta, trực tiếp hỏi: “Vậy cậu có cược không?”

Lúc cô tính toán với người khác thì giọng sẽ bớt gắt thấp đi, trở nên mềm mại. Tâm lý học nói, những lúc thế này thường khiến phòng bị của đàn ông yếu đi rất nhiều.

Từ Yến Thời bắt giác ngẩng đầu nhìn cô.

Giữa cánh mây rêu, cô gái kia cười cong tí mắt, trong đôi mắt sáng ngời ấy thấp thoáng nét tinh khiết không tên, lại đủ làm người nhìn chói lóa.

Bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Bọn đàn ông háng hái, cao giọng hô hào bảo bạn học Vương đồng ý.

Thế là dưới tình thế bất đắc dĩ, bạn học Vương cảm xúc mạnh mẽ nhận lời, có điều anh ta cũng không đánh cược không, nếu lấy được Ngũ Liên Tuyệt Thế thì anh ta trả tiền, còn nếu không được, anh ta cũng phải có điều kiện.

“Nếu không lấy được Ngũ Liên Tuyệt Thế, vậy đợi lát nữa họp lớp xong, hai chúng ta đi xem phim đi.”

Chỉ dưới hơi cay men rượu thì chút tâm tư ngày ấy mới bùng phát, cho nên mới dám mượn danh cá cược để bật thốt lên, như con măng xà kích động.

Bất thành linh cả căn phòng bùng nổ! Vỗ tay rào rào vì bạn học Vương!

Sóng lòng dâng trào, trên mặt mấy bạn học nam đều nở nụ cười từ ái như mẹ hiền, Tiểu Vương à, Tiểu Vương à!

Nhưng Hưống Viên suốt buổi chỉ dán mắt vào màn hình điện thoại, lạnh lùng đáp được.

Ngũ Liên Tuyệt Thế đã là gì, trước kia lúc cô chơi cùng Karma, tới Bát Liên tuyệt thế cũng lấy được, có điều vụ này phải xem đồng đội có phối hợp được hay không đã. Cô không biết căn cơ của Từ Yến Thời, nhưng vừa rồi nghe thấy phản ứng của đám bạn học Vương và Lý Dương, thì dù kỹ thuật của anh có thua Karma ắt vẫn dựa dẫm được.

Ngay đúng lúc cô phân tâm

Từ Yến Thời cách cô ba người bỗng mở miệng, như thể đang hướng dẫn cô: “Đoạt Buff đó trước, đợi farm xong rồi tính tiếp.”

Một cấp bậc Vàng đang hướng dẫn Vương Giả Mạnh Nhất chơi game?

Hưống Viên cười cười, ngoài miệng vẫn ngọt ngào đáp, “Được.”

Trong lúc nói, Trang Tử của Tử Yên Thời đã từ đường dưới chạy lên đường trên hòng giúp cô tăng kinh nghiệm, để cô có thể nhanh chóng thăng cấp.

Không hiểu sau Hường Viên lại cảm thấy vui vui, ngừng đầu nhìn Tử Yên Thời. Giữa hai người như có dòng điện cảm ứng, đúng lúc này Tử Yên Thời cũng ngừng đầu nhìn cô, những người khác đều tập trung vào điện thoại nên không ai để ý đến hai người bên này.

Tầm mắt hai người chạm nhau, giao nhau giữa không trung chốc lát. Nhân lúc mọi người không để ý, Hường Viên lén nháy mắt đầy tình nghịch với anh. Thật ra đây chỉ là động tác muốn cảm ơn sự trợ giúp của anh mà thôi. Tử Yên Thời nhếch mép, liếc mắt về, thờ ơ nhắc cô: “Chú ý bụi cô.”

Một giây tiếp theo, Hường Viên hoàn hồn.

Cột máu rót hơn phân nửa, có điều cô phản ứng rất nhanh, lập tức mở hai kỹ năng miễn công kích vật lý.

Trang Tử lập tức đi vòng từ phía sau lên hồi máu cho cô.

Hường Viên bắt đầu chuyên tâm chơi game. Cô phối hợp với Trang Tử rất ăn ý, sau mười mấy phút, điểm kinh nghiệm của Hường Viên đã tăng lên, trang bị cũng đầu vào đầy. Có điều Luna của Chung Linh càng nhanh nhẹn hơn, đi theo sau Tử Yên Thời, một mình cô ta làm ở đường dưới, tháp phòng thủ cũng đã bị cô ta đẩy xong hết cả rồi.

Nếu còn đẩy nữa thì sợ là thạch anh của phe địch cũng bị cô ta đẩy xuống mất, đến lúc đó Ngũ Liên Tuyệt Thế của Hường Viên sẽ không thành công!

Quả thật ván này cô đã mất đi tiền cơ, nhưng rõ ràng lối đánh của Chung Linh quá cấp tiến, không hề cần nhắc đến kinh nghiệm của đồng đội, toàn đi lên tự mình tranh cướp đầu người. Ngay cả hai đồng đội khác cũng không nhận được than phiền lối chơi của Chung Linh quá mạnh mẽ.

Hường Viên chậm rãi điều khiển Ngư Cơ, sau khi thu được sáu đầu người, cô bèn kiểm tra chiến tích của đồng đội, chỉ số sát thương của Chung Linh không cao, nhưng đầu người của cô ta lại nhiều nhất. Trên căn bản ngoài cô và Tử Yên Thời ra, đầu người của hai đồng đội khác đều bị cô ta cướp sạch.

Hường Viên tắt danh sách đi, miễn cưỡng tựa vào lưng ghế, nửa trên nói câu đầu tiên trong tối nay với Chung Linh: “Chung Linh, có phải cậu được Tiểu Vương phái đến nằm vùng không vậy? Muốn nhanh chóng kết thúc ván này để tôi với cậu ta đi xem phim hả?”

Chung Linh mặt dày không cười nói: “Luna để gánh team, cậu không lấy được Ngũ Liên Tuyệt Thế cũng bình thường thôi, tôi chơi Luna mà cũng không được mấy dịp đạt được Ngũ Liên Tuyệt Thế.”

Xưa nay Chung Linh và Hường Viên vốn bất hòa, tính tình Hường Viên xoi mói, yêu ghét rõ ràng, cô không phải là dạng tiểu thư tốt lành gì cả, cũng không hy vọng hòa bình thế giới. Cô sẽ không vì người này từng làm tổn thương mình, rồi theo thời gian trôi qua, cô sẽ dễ dàng quên đi chỗ đau ở vết sẹo mà xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nếu muốn kể đến ân oán giữa cô và Chung Linh thì có ba ngày ba đêm cũng không nói hết, cô có thể viết liền mạch một bản tổ cáo ba trang giấy.

Khiến cô tức nhất là một việc, năm đó Chung Linh ở trường dám cạnh khóa cô, thậm chí giễu cuộc sống riêng tư của cô quá bẽ bối, khiến các bạn học hiểu lầm về cô. Thời gian đấy có rất nhiều bạn nam tìm đến cô gây phiền, thật sự cho rằng cô là người đời khát. Thường thì khi người ta nói “tớ có một người bạn” thì đối phương khó mà biết được đang đề cập tới ai, song lúc ấy ai ai cũng biết là đang ám chỉ cô.

Chung Linh là phóng viên tờ báo trường, thường xuyên nói lên những chủ đề tích cực, tu sửa nếp sống vườn trường, tự xưng là “tấm gương đạo đức”.

Người bị cô ta gây rắc rối có rất nhiều, nhưng cô ta là con gái của cô Chung nên dù mọi người giận cũng không dám nói ra. Chỉ có duy nhất Hường Viên là dám ném thẳng bàn ghế trong phòng vào cô ta ngay trước mặt giáo viên và bạn học.

Đúng như dự đoán, vì bảo vệ con mình mà cô Chung mời phụ huynh đến, hơn nữa còn tuyên bố con gái mình bị bạo lực học đường.

Sau đó ông nội được hiệu trưởng mời lên văn phòng, phải khiêm tốn quyền góp nặc danh một tòa nhà thí nghiệm thì mới giải quyết được chuyện này. Đến nay chẳng người nào hay, tòa nhà thí nghiệm ngôi vàng lấp lánh không tương thích với kiến trúc phong cách cổ xưa của Lục Trung là do nhà cô rót tiền vào.

Đến nay ông nội vẫn còn nhớ món nợ tiền quyền góp kia, mà cô thì vẫn chưa trả xong.

Nên lần trước khi thấy anh cô mua Maserati bản giới hạn, cô cũng muốn mua một con, đúng lúc đấy ông nội lườm cô một phát, thôi hóp trả giải nhiệt nói: “Tiền tòa nhà thí nghiệm, cháu vẫn chưa trả đấy.”

Đến đây thì cô đã hoàn toàn bỏ đi suy nghĩ để ông nội mua đồ lớn cho mình.

...

Nên tối nay, sự nhẫn nhịn của cô với Chung Linh coi như đã đến giới hạn.

Đám con trai thần kinh thô, đại đa số đều vẩy sau lưng Tử Yên Thời xem anh điều khiển Trang Tử, không ai nhận ra hai cô gái này lại lục đục với nhau. Nhưng vô hình trung, Hường Viên lại cảm thấy Tử Yên Thời hiểu cô.

Thế là cô nói.

“Ván sau tôi chơi Luna,” Sau đó trong tiếng ủng hộ liên tục của đám con trai, cô điều khiển nhân vật chạy như bay đến cạnh Trang Tử, “Tử Yên Thời, anh chơi Đồng Hoàng Thái Nhất đi, để cô bạn Chung Linh xem cái gì mới gọi là gánh team.”

“Ừ.” Tử Yên Thời vô cùng tự nhiên đáp.

Như thế dù cô nói gì anh cũng sẽ đồng ý vậy.

Chung Linh khinh thường hừ lạnh.

Lúc này đến bạn học Vương cũng đã nhìn ra, Hường Viên di chuyển quá chuẩn, tuy mất ưu thế nhưng lúc này chiến tích lại sàn sàn với Luna của Chung Linh, anh ta cảm thấy không thể coi thường cô gái này được, bỗng tim này lên, sao anh ta lại có cảm giác mình bị gài bẫy nhỉ.

Kết quả một giây tiếp theo, Hường Viên bắt đầu biểu diễn.

Chung Linh quá mức tự tin, một người một ngựa chạy vào rừng của đối phương, kết quả bị ba người bên phe đối phương tiêu diệt. Trọng điểm là, Trang Tử của Tử Yên Thời không hề đến tiếp viện, đợi đi rừng lấy được Buff Xanh của đối phương xong thì mới từ tốn đi qua, lúc này Hường Viên cũng chạy như bay đến.

Tử Yên Thời điều khiển Trang Tử mạnh mẽ ngăn trước mặt cô, “Có đứng sau tôi, mở kỹ năng 1 đi, Tiểu Chiêu, chúng ta mở đoàn chiến.”

Lúc đó Chung Linh đã dừng lại, u oán nhìn bốn người bọn họ sóng vai tác chiến, hoàn toàn không để tâm đến sống chết của cô ta.

Đối diện có ba người đến, vừa nãy cột máu của bọn họ đã bị Chung Linh chém rớt một nửa, mắt thấy tình hình bên này đang rất khẩn cấp, hai đồng đội phe địch mới sống lập tức phóng đến.

Trong nháy mắt hình ảnh trên màn hình trở nên sục sôi ngất trời, tia sáng xanh tia sáng đỏ thay nhau lóe lên khiến người đứng xem chau mày hoa mắt.

Nhưng ngay sau đó, chỉ trong vòng mấy giây, bọn họ đã nghe thấy bên tai vang lên hai âm thanh liên tiếp nhau ——

Nhị Liên Kích Phá!

Tam Liên Quyết Thắng!

Cánh đàn ông ồ ồ liên tục, không chớp mắt nhìn màn chiến đấu vô cùng xuất sắc, hai mắt cũng gần như hằn tia máu.

“Hương Viên giỏi đấy chứ, Tam Liên quyết thắng, hơn nữa Đông Hoàng và Bách Lý ở đối diện chưa kịp hồi tuyệt chiêu!”

Bỗng âm thanh lạnh lùng của Từ Yến Thời xen lẫn vào tiếng trò chơi, “Bách Lý vẫn còn đấy.”

Vừa dứt lời.

Lại một tiếng vang lên ——

Tứ Liên Siêu Phàm!

Mẹ kiếp! Tất cả mọi người đều khiếp sợ, Hương Viên lại dùng tuyệt chiêu leo tường của Ngu Cơ trực tiếp đánh bất ngờ Đông Hoàng ở đối diện, có lẽ Đông Hoàng cũng không ngờ Ngu Ca lại cá gan dùng kỹ năng leo tường tiếp cận mình, bởi vì đối với xạ thủ mà nói thì đây không phải là hành động mạo hiểm bình thường.

“Hương Viên quá ngầuuuuuuu!”

“Đỉnh trên cả đỉnh!”

“Cứ tưởng là hạng Đồng không ngờ lại thuộc Vương Giả.”

Còn không đợi mọi người kịp phản ứng, một giây sau thần kinh lại căng ra, trái tim bọn họ treo cao. Bách Lý là người cuối cùng chạy đến, cột máu trên người hằn ta nhiều nhất, hơn nữa vẫn chưa dùng kỹ năng tuyệt chiêu, Hương Viên vừa đánh bại Đông Hoàng thì bên kia hắn ta đã phóng đại chiêu nhắm thẳng vào Ngu Cơ.

Hương Viên phản ứng rất nhanh, lập tức né đi.

Có điều ngay lúc đó Trang Từ đã cản lại giúp cô, Trang Từ chỉ còn lại xú máu, nên đỡ một tuyệt chiêu như vậy, Từ Yến Thời trực tiếp hy sinh.

Hương Viên thoáng thất thần, rồi một lát sau, cô bắt đầu tung kỹ năng liên tiếp về phía Bách Lý, đợt kết thúc vòng chờ tuyệt chiêu, cô lập tức phóng một vòng cung hoàn mỹ qua, Bách Lý bị đứng!

Ngũ Liên Tuyệt Thế!

Mọi người nhìn là biết, Ngũ Liên Tuyệt Thế này có được là do Từ Yến Thời tác thành cho Hương Viên.

Không có Trang Từ đỡ thì chưa chắc Hương Viên đã thoát được tuyệt chiêu của Bách Lý.

Thật ra lòng Hương Viên vẫn còn sợ hãi, nếu không có Từ Yến Thời phối hợp thì Ngũ Liên Tuyệt Thế tới nay đúng là có phần nguy hiểm, cô đã quên mất thực lực của đồng đội, trước kia đánh với đám Karma, trung bình kỹ năng của bọn họ khá cao nên phối hợp rất ăn ý, không cần cô đề ý đến.

Trong một ván bình thường, muốn lấy được Ngũ Liên Tuyệt Thế thì chỉ có nước phe đối diện chi toàn là cấp bậc Vàng.

Vốn còn định đánh thêm ván nữa nhưng giờ Hương Viên chẳng còn tâm tư đâu, chuyện này coi như đã dạy mình một bài học.

Hương Viên uể oải, sao cô lại có cảm giác, từ lúc rời khỏi Bắc Kinh, rời khỏi cái thân phận người nhà họ Hương này, thì rất nhiều chuyện không hề suôn sẻ chút nào, nhìn khá miễn cưỡng, không còn muốn gì thì được đấy nữa.

Hào quang nhà họ Hương có mạnh mẽ thế sao?

Thế là, Hương Viên xụ mặt vô vai bạn học Vương rút lui trước.

Đám đàn ông: “Thắng được Ngũ Liên Tuyệt Thế rồi mà sao trông Tiểu Viên không vui quá vậy?”

Bạn học Tiểu Vương then thúng: “Có phải do cô ấy muốn đi xem phim với tôi không?”

Đám bạn học nam: “Cút!”

Kết quả, đợt tới lúc Lý Dương quay lại thì Từ Yến Thời và Hương Viên đã đi mất, Lý Dương buột miệng hỏi: “Bọn họ đi rồi à?”

“Ừ, Từ Yến Thời nói cậu ta còn có việc. Sao tôi cảm thấy Từ thần hiển hơn trước nhiều nhì, vừa rồi tôi xin Wechat cậu ấy cũng không từ chối!”

Lý Dương: “Từ thần của cậu còn biết đi vệ sinh đấy, ngạc nhiên chưa?”

“Xéo!”

Lý Dương đang định trả tiền thì đám bạn học đã ngăn lại, “Hôm nay Tiểu Vương trả, cậu ta cá thua Tiểu Viên rồi.”

Lý Dương mơ hồ, mọi người mới thuật lại chuyện ban nãy cho Lý Dương nghe, kết quả Lý Dương nghe xong, không kinh ngạc nói: “Mấy cậu không biết Hương Viên là Vương Giả Mạnh Nhất à?”

“...”

Ngay đến Chung Linh cũng ngẩng đầu lên, “Tôi thấy cô ấy cũng không chơi Wechat.”

“Cô ấy không chơi Wechat, nghe nói là người nhà cô ấy không cho chơi, sợ bị phát hiện nên lên lập tài khoản phụ để chơi thôi,” Lý Dương nói. “Có một lần tôi với Hứa Diên tổ đội bị ăn hành, Hứa Diên tức điên lên, nói muốn tìm người tấn lại một trận, không tới mấy phút đã kéo Hương Viên vào, đừng nói là Ngũ Liên Tuyệt Thế, tôi đã thấy Bát Liên Tuyệt Thế của cô ấy rồi. Tài khoản phụ của cô ấy cũng là Vương Giả Mạnh Nhất 60 sao.”

“...”

“...”

Lúc xuống lầu Hường Viên bèn tìm kiếm các tiệm thuốc lân cận, phát hiện gần như đều đã đóng cửa, thế là cô đành gọi điện cho Hứa Diên, Hứa Diên tìm một tiệm cô khá quen rồi gửi địa chỉ cho Hường Viên, nửa trêu nửa nói: “Mua bao cao su hay thuốc tránh thai?”

Hường Viên tròn mắt, “Nói nhảm, Từ Yến Thời bị cảm”

Hứa Diên lại chặc chặc hai tiếng, “Ồi chào, sao mày lại quan tâm vậy hả tiểu bảo tổi của tao ời.”

Hường Viên lười nghe, không chút lưu tình cúp máy.

Quay qua nhìn bóng dáng cao lớn của Từ Yến Thời, anh đeo túi vắt chéo sau lưng, hai tay đút túi thờ ơ bước xuống, đi tới mấy bậc cuối, anh nhảy một bước lớn trực tiếp bỏ qua ba bậc thang, chân dài hạ đất, sai bước tiến về phía mình.

Hường Viên nhìn anh bước từng bước một đến trước mặt mình, rồi đứng yên.

“Cố?”

Từ Yến Thời nhìn cô, vẻ mặt thờ ơ, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thường, kéo lấy mũ áo khoác nhưng ụp lên đầu Hường Viên.

“Đưa cô về nhà.”

Hường Viên lao đảo đi theo, mũ che hơn nửa tầm mắt, cô đẩy mũ ra để lộ nửa gò má, nghiêng đầu nhìn anh, “Anh cũng đi à?”

Anh đút tay trong túi khoan thai bước đi, cúi đầu chẳng biết là đang nghĩ gì, ừ đáp: “Không phải cô không thích tôi tiếp xúc với bọn họ à?”

Tìm Hường Viên đập thành thịch, cô ngoái đầu đi, ánh mắt quét khắp nơi nhìn đông tây đột động trên đường, buột miệng nói: “Chuyện tôi không thích nhiều lắm, chẳng lẽ tôi không thích cái gì thì anh sẽ không làm à.”

Từ Yến Thời đội mũ áo lên, nhìn cô, “Cô nói đi.”

Trước mặt có chai nước suối, Hường Viên nhắc chân đá đi: “Tôi không thích Chung Linh.”

“Biết rồi.” Từ Yến Thời khom người nhặt chai nước suối lên, ném nó vào thùng rác bên cạnh, lạnh giọng cảnh cáo cô, “Đi đứng nghiêm túc vào.”

“Sao anh lại biết?”

Hường Viên nghiêm chỉnh đi mấy bước là lại bắt đầu dùng mũi chân đá vào nhánh cây bị tuyết phủ ở ven đường.

Từ Yến Thời kéo người đến ven đường, lại cảnh cáo: “Nếu ngã là tôi không cõng đâu đấy.”

... Hường Viên tròn mắt nhìn anh một lúc, sau đó đành hoảng đi đến cạnh anh: “Anh còn chưa nói đó, vì sao anh biết?”

Phía trước có đèn đỏ, hai người dừng lại sống vai đứng bên nhau, thi thoảng có xe chạy qua mang theo gió tuyết, lạnh thấu xương.

Từ Yến Thời nghiêng đầu nhìn cô, mắt nhìn đi nơi khác, giễu cợt nói: “Ánh mắt khi cô không thích một người quá rõ ràng.”

Lúc bấy giờ đã gần mười giờ tối.

Gió đêm hây hây, bóng tuyết nhẹ nhàng rơi xuống bay lượn dưới đèn đường mờ vàng.

Hường Viên bỗng nhảy tới một bước, đối mặt với Từ Yến Thời, hơi ngược mặt lên tìm kiếm mắt của anh dưới mũ, không tìm không phải cười hỏi ——

“Vậy ánh mắt bây giờ tôi nhìn anh, là thích hay không thích?”

Hai người đang đợi đèn xanh, Từ Yến Thời thờ ơ dựa người vào cột đèn, hai tay đút vào túi quần, bình tĩnh cúi đầu nhìn cô một lúc lâu, sau đó bỗng gờ tay kéo mũ Hường Viên đang đội hờ trên đầu xuống, trực tiếp che khuất nửa mặt cô, cũng thuận thế lấp đi ánh mắt sáng ngời đầy áp “thâm tình” kia.

Hường Viên bị vành mũ che lại, chỉ có thể nhìn thấy vị trí từ ngực anh trở xuống khiến người ta nghĩ miên man.

Đường như cô nghe thấy bật lửa kêu cái “tách”, anh châm thuốc, trong chốc lát, khói mù di tán quanh quần trước ngực anh, sau đó nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh từ trên đỉnh đầu truyền đến

“Đã vào tuổi này rồi, thích thì có lợi gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Lời này nghe sao có phần chua chát, đúng vậy, thế giới của người trưởng thành thì yêu đương cái gì nữa.

Cô sợ run lên, nụ cười khuất sau vành mũ dần tắt ngấm.

Hường Viên còi mũ xuống, lại nhanh chóng nở nụ cười hào sảng, “Anh nghĩ nhiều rồi, ai thích anh chứ. Cả hồi trước anh cũng từ chối tôi rồi còn gì, việc gì tôi phải tự chuốc khổ nữa.”

Từ Yến Thời ngậm thuốc lá, trong gió đêm dung mạo lại càng thêm phần lạnh lùng, anh thả lỏng người dựa vào cột đèn bên cạnh, cụp mắt nhìn cô một lúc rồi mới từ từ nhìn đi nơi khác, tầm mắt rơi vào cuối con đường, thấp giọng “ùm” một tiếng, bình tĩnh nói: “Vậy sau này đừng hỏi những chuyện nhạt nhẽo này nữa.”

Đúng lúc này đèn xanh bật lên, Từ Yến Thời đứng dậy, dập thuốc đi, lại đội mũ lên cho Hường Viên, “Đi thôi.”

Rồi anh vượt lên trước đi qua làn đường dành cho người đi bộ.

Hương Viên thoáng sững sờ, nhìn bóng lưng cao ráo lạnh lùng của ai kia, rất không tình nguyện đi theo, lại cời mũ ra.

“Tôi chỉ là quan tâm anh thôi mà, tôi nghe đám Cao Lãnh nói anh FA từ trong bụng mẹ, ngộ nhờ sau này không có kinh nghiệm thi sao? Nếu anh cần thì tôi có thể giới thiệu bạn gái cho anh, bạn bè tôi nhiều lắm á.”

Từ Yến Thời thờ ơ liếc cô, dung mạo tuấn tú như lời cuốn gió đêm, càng trở nên rét buốt.

Hương Viên nhanh chóng vận động não ba giây, rồi lộ vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra, “Không phải là Ứng Nhân Nhân thật đó chứ?”

Từ Yến Thời trực tiếp lờ mờ cô, không chút lưu tình đập cô một phát, “Ngoài Ứng Nhân Nhân ra thì trên đời này không còn có gái nào khác à?”

Câu này đã khơi lên lòng hiếu kỳ của Hương Viên, nhưng Từ Yến Thời lại không muốn nói nhiều, chỉ khái quát đơn giản bằng ba chữ: yêu qua mạng.

Yêu qua mạng?

Hương Viên cười nắc nẻ.

“Anh mà cũng yêu qua mạng há? Bao giờ vậy?”

“Năm nhất đại học.” Anh thẳng thắn trả lời.

Hương Viên không nhịn được cười, tò mò nhìn anh: “Quen nhau thế nào vậy?”

“Chơi game.” Từ Yến Thời đáp.

Lúc này Hương Viên mới sợ hãi, thật khó để tưởng tượng nổi anh mà yêu đương thì sẽ ra sao, hơn nữa lại còn yêu qua mạng, chẳng lẽ cũng gọi người ta là em yêu à? Ặc... Da gà da vịt trên người cô nổi lên hết cả rồi đây này.

Nhưng rồi lại nghĩ, chất giọng lạnh lùng của anh mà gọi “em yêu” thì đúng là như có dòng điện chạy qua, từ sau lưng cho đến mũi chân đều tê rần.

“Vậy về sau sao lại chia tay?” Cô ghen tỵ hỏi.

Bất giác cô nhớ đến một câu, đàn ông lạnh lùng thực chất không hề lạnh lùng, chỉ là sự ảm áp của anh ấy không dành cho bạn mà thôi.

“Là có ấy đề nghị.” Từ Yến Thời không mặn không nhạt đáp.

Lại còn bị đá nữa kia à.

Hương Viên nhớ lại lúc mình bị anh từ chối thì rất muốn nói, đáng đời anh lắm, thế nhưng trong lòng cũng chẳng sung sướng hơn là bao, vậy là bình tĩnh đập tan bong bóng trong lòng, thật tâm chúc phúc: “Anh sẽ tìm được người tốt hơn thôi mà.”

Lúc đó hai người đã đến dưới lầu nhà Hứa Diên, Từ Yến Thời lại cài nút mũ lại vào cho cô, đề nghị xuống, nhắc nhở cô: “Đến nơi rồi.”

Hương Viên chợt nhớ ra, thuốc cảm!

“Anh đợi đã.”

Đã chỉ Hứa Diên đưa ở ngay gần đây, cô bảo Từ Yến Thời đứng tại chỗ chờ, còn mình dựa theo chỉ dẫn chạy biến vào một con hẻm đen ngòm ở đối diện, đầu hẻm xập xệ, đồng rác bốc ra mùi hôi thối gắt mũi.

Hương Viên bịt mũi cố nén cơn buồn nôn, thở một hơi chạy sâu vào trong, cuối cùng cũng thấy được tiệm thuốc mờ mờ – “Tiệm thuốc Lệ Xuân Đại Dược XX”.

Chữ “Lệ”, “Đại” và “XX” không có đèn sáng.

Vậy là Từ Yến Thời lơ đãng nhìn cô loay hoay chạy vào “tiệm thuốc xuân dược” ở trong góc.

Hương Viên chẳng mấy để ý, vì nhìn gần nên cô thấy rõ chữ, lại gấp gấp vì sợ Từ Yến Thời chờ lâu nên cũng không lấy nhiều mà chỉ chọn đại và ba loại, lúc đi ra ngoài thì phát hiện Từ Yến Thời đã đứng ở cửa đợi mình.

Cô ôm một túi lớn thuốc cảm rồi nhét cả vào ngực anh, “Mới này tôi thấy anh ho khan, mấy hôm nay ở Bắc Kinh trời lạnh, anh lại ăn mặc phong phanh thế này. Lát về nhớ uống Bạch Gia Hắc nhé, đóng thuốc bột còn lại anh có thể pha nước uống, để phòng còn cảm, đừng để về Tây An đã bị cảm, tôi còn chờ anh thì đâu lấy tiền thưởng đây.”

Từ Yến Thời như mỉm cười, cúi đầu nhận lấy, thấp giọng đáp được. Hàng mi cong cong như có nhiều hơn nét dịu dàng so với bình thường.

“Thế,” Hương Viên dừng lại rồi nói, “Tôi đi nhé.”

Đêm tối, đầu hẻm đen nhánh ánh trăng nhàn nhạt, một mùi hôi thối không ngừng xộc thẳng vào mũi hai người, bốn phía yên tĩnh tới nỗi như có thể nghe được tiếng chủ tiệm cắn hạt dưa.

“Có đi xem phim không?” Từ Yến Thời đột nhiên hỏi.

Hương Viên a lên, bất giác dừng bước, “Bây giờ há?”

Anh cời mũ ra để lộ gương mặt gầy gò, ánh mắt ngạo mạn thờ ơ thường ngày đang nghiêm túc nhìn cô.

“Vội về nhà à?”

Cô nghĩ ngợi rồi dè dặt đáp: “Không vội.”

Từ Yến Thời cười, “Vậy tôi đi mua vé.”

Bộ phim đã chiếu được ba mươi phút mà Hương Viên lại không có lòng dạ nào nhìn mấy cảnh hồ tời quát lui chém giết lẫn nhau trên màn ảnh, câu hỏi lúc trước bị cô cố gắng né tránh đang nhảy xổ cả ra trong đầu——

Vì sao Từ Yến Thời lại bỗng hẹn cô đi xem phim? Anh thật sự đã đi xem phim với Ứng Nhân Nhân rồi sao? Vì sao anh lại nhận iPad của Ứng Nhân Nhân? Ứng Nhân Nhân thật sự chỉ theo đuổi anh thôi à? Từ Yến Thời thiếu tiền tới mức đó sao? Anh thật sự vì tiền mà đối tốt với một người phụ nữ ư? Từ Yến Thời cho là cô có tiền ư?

Ai dè vào lúc này, điện thoại của cả hai đồng thời rung lên.

Hai người nhìn nhau, Từ Yến Thời không phản ứng, lại ngược mắt lên nhìn màn ảnh. Hường Viên dè dặt mở Wechat ra, là tin nhắn trong nhóm chat của phòng kỹ thuật.

Cao Lãnh: *Hai vị tổ trưởng của phòng kỹ thuật chúng ta ơi, biến mất hai ngày mà không báo tin bình an gì cả sao? Đang kêu gào gọi lão đại và tổ trưởng. @XYS @HườngViên*

Vưu Trí: *Quan tâm đến người ta làm gì, sắp hết năm rồi, anh không quan tâm số dư trong thẻ ngân hàng của mình đi à?*

Cao Lãnh: *Tôi quan tâm đến FA thì sao?*

Thi Thiên Hữu: *Lão đại muốn thoát kiếp FA quá dễ, cậu xem đi, lần trước đi ăn đêm có cô em còn xin Wechat còn gì, cậu ta muốn thoát ế không khó, quan trọng là cậu ta không muốn mà thôi.*

Lý Trì: *Vì sao lão đại không muốn?*

Thi Thiên Hữu: *Vì lão đại đã nói, yêu đương quá tốn tiền.*

...

Nên yêu qua mạng là vì không tốn tiền hả?

Hường Viên liếc nhìn người đàn ông đang bên cạnh chuyên tâm xem phim, trong rạp chiếu phim tối mù chỉ lác đác vài ba người, bọn họ ngồi ở hàng thứ ba từ trên đếm xuống. Từ Yến Thời dựa người vào ghế tập trung xem, Hường Viên nhận ra, anh thật sự đến để xem phim.

Có lẽ phát giác được ánh mắt dò xét của cô, tuy mắt vẫn nhìn thẳng nhưng Từ Yến Thời lại như dự đoán được, hỏi cô: “Cao Lãnh nói gì?”

Cô sững sờ, “Sao anh biết là Cao Lãnh?”

“Ngoài cậu ta ra không còn ai vô vị thế nữa cả.” Từ Yến Thời nói.

“Thế hả?” Hường Viên à lên, cảm xúc chẳng mấy đáng cao, “Hỏi anh ở Bắc Kinh có ổn không?”

Từ Yến Thời không đáp, quay đầu lại tiếp tục xem phim, Hường Viên tiếp tục lén lút đọc tin nhắn.

Cao Lãnh: *@HườngViên, đúng rồi, quên tổ cáo với chị, lần trước có cô em xin Wechat của lão đại đấy, lão đại cũng sàng khoai cho luôn. Tổ trưởng Hường à, chị phải giáo dục lại cho tốt vào, đàn ông không thể không có nguyên tắc thế được.*

Vưu Trí: *Cao Lãnh, anh đừng là... Không sợ lão đại về búp anh hả?*

Lý Trì: *Chẳng có ai là từ chối được Wechat của gái đẹp cả, đừng không?*

Nào dè Hường Viên đột ngột trả lời: *Bạn học Cao Lãnh à, phải xem anh ấy cho thế nào nữa đã, nếu ai cũng cho thì gọi là ga lăng, nếu chỉ cho mỗi gái đẹp thì là đồ khôn nạn. Tôi tin nhất định lão đại của các anh không phải là loại thứ hai.*

Hường Viên: *Với cả Cao Lãnh, anh đừng có suốt ngày trêu lão đại của các anh nữa. Tôi với anh ấy chỉ là bạn học cấp ba mà thôi, những chuyện như thế không cần phải báo cáo với tôi.*

Hường Viên vừa gửi xong thì lập tức có một tin nhắn khác nhảy ra.

XYS: *Các cậu rảnh đến thế hả? Tích đủ thành tích tháng này rồi đừng không?*

Hường Viên giả vờ như không nhìn thấy gì, khóa điện thoại lại bỏ vào túi xách, cố giữ bình tĩnh bắt đầu xem phim.

Từ Yến Thời cũng cất điện thoại, khoanh tay tập trung vào màn hình lần nữa.

Suốt một tiếng tiếp theo, cả hai không hề nói câu gì mà chỉ mãi mê xem phim, có điều Hường Viên không đọc vào nổi một chữ, cô cảm thấy lúc này lòng mình rất rối loạn.

Đầu óc loạn cào cào không nghĩ được gì, không tìm được manh mối ở đâu.

Cô như bị Từ Yến Thời nắm mũi dắt đi, cảm giác bị người ta nắm thóp này rất khó chịu.

Thậm chí cô còn cảm thấy gần đây mình rất bất thường, nghe thấy bạn anh bị bệnh là lập tức gọi cho cậu; gặp lại bạn học cũ, còn chưa ai bảo ai đã muốn bảo vệ lòng tự ái của anh; thấy anh ho là lại cầm đầu cầm cổ chạy đi mua thuốc cho anh.

Anh nù đi xem phim, cô cũng chẳng màng quan tâm bây giờ đã là mấy giờ, chỉ biết lạch bạch chạy theo người ta đi vào rạp.

Vậy mà mày còn muốn tự dối mình không thích anh sao?

Không thể phủ nhận, tuy đã qua nhiều năm nhưng bất giác cô lại vẫn bị người đàn ông này thu hút, chỉ cần im lặng ngồi cạnh anh, cảm nhận hơi thở của anh, cảm nhận khí tức trầm ổn thuộc về anh, là cô lại thấy rung động, tim bất giác đập mạnh thành thịch.

Nhưng thế thì sao, bọn họ không thể đến với nhau được.

Chưa nói đến có mối quan hệ kình tủng với Phong Tuấn, nếu ông nội cô biết đến sự tồn tại của Từ Yến Thời, đoán không chừng lại để Lại Phi Bạch viết chi phiếu cho xem. Nghĩ đến đây, cô bất giác đưa mắt nhìn người đàn ông sạch sẽ lạnh lùng này.

Anh nghèo như thế, liệu có khoai trả cầm chi phiếu không?

Không riêng gì anh nghèo, giờ cô cũng rất nghèo.

Thậm chí Hường Viên đã bắt đầu nghĩ lung tung, hay là cô giả vờ mượn danh nghĩa yêu đương để thỏa mãn ham muốn cá nhân nhì, đầu tiên là ngủ với người ta, rồi lại thuận tiện giúp anh lừa được một khoản từ chỗ ông, để anh phát lên trong một đêm?

Vào giờ phút này, ông lão ở trong khu biệt thự nào đó vừa vui vẻ tập yoga xong, cả người bốc mồ hôi nóng hổi, đúng lúc này bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát như có cơn gió thổi qua, ông hắt hơi liên tục, “Tiểu Bạch!”

Lại Phi Bạch phóng vụt đến, “Lão gia?”

“Hình như ta bị cảm rồi.”

“Để cháu gọi bác sĩ Trương đến xem sao, hay là cháu đi mua thuốc cho ông?”

Lão gia đáp “ừ” một tiếng, rút khăn giấy ra xoa mặt, thuận miệng hỏi: “Gần đây Hường Viên sao rồi, có điện thoại gì không? Sao ta có cảm giác gần đây con bé này đang nhần nhện ý xấu nhỉ?”

Lại Phi Bạch: “Gần đây cô ấy có về Bắc Kinh tập huấn ạ.”

“Cái gì?! Nó về rồi?” Ông lão lập tức ném khăn đi, sợ hết hồn vía dấn dò Lại Phi Bạch: “Mau, mau khóa cửa lại cho ta.” Nói rồi vẫn không cảm thấy an toàn, “Cài thêm ba ổ khóa ở cửa nữa! Hèn gì ta còn hắt xì chảy mũi.”

“...”

Có điều Hường Viên cũng chỉ suy nghĩ thế mà thôi, có Phong Tuấn đứng giữa, cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sao có thể đưa ra yêu cầu vớ vẩn kia được.

Nếu không thể tiếp tục thì Hường Viên cũng không muốn để mình lún sâu, cô quyết định sẽ giữ quan hệ bạn bè với Từ Yến Thời, dù là Ứng Nhân Nhân hay là “bạn gái trên mạng” từng bỏ rơi anh cũng chẳng quan hệ gì tới cô hết ráo.

Ra khỏi rạp chiếu phim, cô cầm túi xách, lễ phép lại xa cách tạm biệt Từ Yến Thời: “Cám ơn bộ phim hôm nay của anh, phim hay lắm. Lần sau có cơ hội thì đi xem tiếp, có điều về sau có thể tôi sẽ khá bận rộn, không có thời gian đâu. Chắc cậu Cố Nghiêm đã liên lạc với anh rồi đúng không? Sáng mốt tôi tập huấn xong sẽ về lại Tây An, có thể không có thời gian đi thăm bạn anh, cho tôi gửi lời hỏi thăm vậy. Sau khi quay về thì tham gia thi đấu thật tốt, buổi tối... nếu không có lão Khánh đi cùng thì đừng đến nhà tôi, không tiện lắm.”

Dĩ nhiên, người đàn ông vô cùng lạnh lùng như Từ Yến Thời đây hoàn toàn không biết Hường Viên đang nói diên nói hùng gì nữa.

Anh dứt tay vào túi quần, không có tâm tình cụp mắt, về mặt kiên nhẫn xem rốt cuộc cô còn có thể nói ra lời vớ vẩn gì tiếp đây.

Hường Viên suy nghĩ rồi bỏ sung: “Nếu không có chuyện gì, vậy tôi đi trước đây ——”

Một giây sau đó.

Sau giây Hường Viên nặng xuống, cô bị người ta kéo vào lòng, *bịch* một tiếng đập vào ngực Từ Yến Thời. Lòng ngực cứng rắn như một bức tường, cô mù mờ dựa trán vào, trong một chớp kia, hơi thở nóng bỏng lại xen lẫn mát lạnh của anh ủa thẳng vào người cô!

Từ Yến Thời giữ sau gáy Hường Viên, đè chặt người vào lòng.

Đầu óc Hường Viên quay cuồng, máu dịch toàn thân chạy thẳng lên đầu, tim đập thình thịch thình thịch, thấp giọng hỏi: “Sao lại...”

Từ Yến Thời vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng, một tay dứt túi một tay giữ cô, mắt nhìn con phố điu hiu trống rỗng phía sau, mặt không đỏ tím không đập nói:

“Có xe.”

Người qua đường: ...

Vỡ kịch nhỏ

Nhiều năm sau, Hường Viên kể lại chuyện này cho con gái Tiểu Bánh Mật nghe.

“Sau này nhất định phải cẩn thận con trai kiểu vậy nhé biết chưa, trên phố chẳng có lấy một con chuột mà bố con lại dám nói với mẹ là có xe, sau đó còn đè mẹ vào lòng.”

Từ Yến Thời: “Vẻ mặt của em không có sức thuyết phục.”

Rõ ràng là rất hướng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Gió đêm thổi bay vạt áo của hai người, Hường Viên dựa vào ngực anh.

Hơi thở nam tính của anh bao trùm tứ phía, mùi sữa tắm thoang thoảng khiến lòng chợt thấy an toàn...

Thật ra Từ Yến Thời không suy nghĩ nhiều lắm, chẳng qua anh chỉ cảm thấy, nếu cứ để mặc cô rồi đi như thế, quay về Tây An, thì có thể quan hệ hai người lại như trước. Hơn nữa với trực giác của phái nam, anh thấy Hường Viên đang gợn mình. Anh khẽ ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, Hường Viên cảm giác được lồng ngực anh chấn động lên xuống.

Rồi sau đó hơi nóng ấm áp tiến đến, bàn tay khô ráo của anh đặt sau gáy cô, đẩy nhẹ người trong ngực ra, cúi đầu nhìn cô như cười như không: “Vậy cô phải hỏi lão Khánh xem cậu ta có tiện không đã.”

Hường Viên né người ra, lặng lẽ đứng cách một khoảng. “Nếu không tiện thì để tôi đi thuê phòng cà phê, dù gì cũng không thấm vào đâu so với tiền thưởng.”

“Cô có nhiều tiền lắm à?” Từ Yến Thời thờ ơ nhìn cô, hai tay dứt vào túi.

“Dù gì anh cũng không thể qua nhà tôi được.” Hường Viên quay mặt đi, nói.

“Vậy thì ờ lại công ty đi.” Anh không đổi sắc đề nghị, “Cô ăn cơm tối thì quay lại, sẽ không ai thấy đâu.”

Nói thế cũng chẳng khác vụng trộm là mấy...

Hường Viên ừ một tiếng rồi cúi đầu nhìn mũi chân.

Một lúc lâu sau, trên đỉnh đầu lại truyền đến một câu.

“Vậy sao cô lại tức giận?”

“Tôi không giận,” Hường Viên nghiêm túc nói, “Chỉ là bỗng nghĩ thông được một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Là chuyện đã định trước sẽ không có kết quả thôi,” Hường Viên nhìn anh, ánh mắt trống rỗng, “Cho nên không muốn lãng phí thời gian nữa.”

Tại bệnh viện.

Lão Quý cảm thấy dạo gần đây nhiệt độ trong phòng hơi thấp, người đàn ông ngồi trước mặt anh ta đây đã ba tiếng rồi không nói một lời, mà chỉ nhìn vào laptop gõ bàn phím lạch cạch, vẻ mặt đeo kính lạnh như tờ. Vậy mà y tá ở quầy lễ tân cứ vòng vo trước cửa mấy hồi.

Chưa bao giờ phòng bệnh nào nhiệt như thế cả.

Chưa đến một phút, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, lão Quý không cần nghe cũng biết tông mấy cô nàng y tá đó đến đổi bình truyền theo giờ.

Trước kia nào có đái ngô như thế, anh ta nằm giường rẻo cả buổi khát khô cả cổ thì bọn họ mới chậm chạp đi đến.

Lúc này y tá lễ mễ đổi bình truyền cuối cùng, mắt lại len lén nhìn người đàn ông bên cạnh, không nhịn được hỏi lão Quý: “Bạn anh hả?”

Lão Quý tức giận ở đáp, mặt đỏ ửng vì mĩa mai: “Sao, đẹp trai lắm chứ gì?”

Tuy cô nàng y tá không nói gì, nhưng lại vừa treo bình truyền vừa đỏ mặt tròn mắt nhìn lão Quý, sóng xuân mãnh liệt trong lòng viết lù lù cả ra mặt.

“Đẹp trai cũng vô ích thôi, dù gì cô cũng không tán được đâu.”

Chưa gì lão Quý đã đổ ập một chậu nước lạnh xuống đầu người ta.

“...”

Nụ cười của y tá đông cứng trên môi, quay đầu hung dữ tròn mắt nhìn lão Quý, tức giận nói: “Đưa tay đây.”

“Làm gì?”

Y tá cười nham hiểm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Rút kim.”

Đây đâu phải là muốn rút kim, bộ dạng hằm hè xoa tay này khéo có khi còn độc hơn ma ma châm kim, lão Quý run rẩy đưa tay tới, còn liều chết uy hiếp người ta: “Cô phải có đạo đức nghề nghiệp đây, nếu không tôi khiếu nại lên giám đốc bệnh viện đó, này, tôi đang nói với cô đấy.”

Dĩ nhiên y tá vẫn có đạo đức nghề nghiệp, ngón tay khều nhẹ một cái đã lấy kim ra.

“Xem anh sợ chưa kia.”

“...”

Người đàn ông ngồi bên mép giường bỗng nhúc nhích, phân tâm dừng làm việc. Anh rút lấy bao thuốc trên tủ đầu giường, vừa cho vào miệng ngậm thì chợt nhớ ra đây là phòng bệnh, vậy là lại lấy điều thuốc xuống, mặt không cảm xúc bỏ vào bao thuốc ném sang một bên, đang chuẩn bị tiếp tục làm việc thì khước mắt bắt gặp ánh mắt soi mói của lão Quý...

Từ Yến Thời thán nhiên đón nhận cái nhìn của anh ta, lạnh nhạt nói: “Chuyện gì?”

“Anh lại hút thuốc rồi hả?” Lão Quý nói.

Từ Yến Thời cúi đầu: “Thỉnh thoảng.”

Quả thật anh đã cai thuốc lâu rồi, chỉ là gần đây ở Bắc Kinh hơi buồn thả.

Lão Quý đưa mắt nhìn gói thuốc trên bàn, trong lòng lại thổn thức. Hồi học đại học, vì bọn họ có thu nhập ngoài nên không hút loại thuốc lá này, mỗi người một gói Trung Hoa, người nào có thì hút của người đấy. Bây giờ tuy đã tốt nghiệp, nhưng so thể nào cũng không bì được với hồi trước.

“Gần đây có chuyện phiền muộn hả?”

Lão Quý sợ nguyên nhân là vì mình, thật ra anh ta còn lạc quan lắm, dù gì hôm qua lúc bác sĩ Cổ Nghiêm hội chẩn qua video đã cho lời chính xác, tỷ lệ thành công khi giải phẫu là rất lớn.

“Không có.”

Lão Quý gật đầu, “Vậy thì tốt rồi, bác sĩ Cổ Nghiêm cũng nói, ở độ tuổi của chúng ta phải duy trì tâm lý thoải mái, nếu không sẽ dễ tử vong ung thư thừa dịp xâm nhập ——”

Còn chưa nói xong, anh ta lại bị Từ Yến Thời cắt ngang.

“Chỉ là đang nghĩ, không biết có nên tìm bạn gái không.”

Anh vừa thờ ơ đáp vừa gõ bàn phím, làm việc xong thì khép laptop lại đi đến cuối giường, cầm bật lửa và bao thuốc lên, chuẩn bị ra ngoài hút.

Đây là lần đầu tiên nghe Từ Yến Thời nhắc tới chuyện này, lão Quý hưng phấn không thôi, thế nên đầu chịu cho anh đi, bảo anh cứ đứng ở cửa sổ hút thuốc.

Từ Yến Thời chỉ dựa vào tường gần cửa sổ chứ không hút, cầm điều thuốc trong tay lơ đãng bóp qua bóp lại.

Lão Quý kích động, “Em nói này, không phải anh... gặp khó khăn chứ?”

“Khó khăn bà nhà cậu,” Từ Yến Thời cười mỉa, khước mắt cụp xuống, lười biếng rử mí mắt, đập điều thuốc lên bao thuốc lá, khó có thể nhìn ra anh có tâm trạng gì, chỉ lạnh lùng nói, “Chỉ là đây là lần đầu tiên tôi có kích động muốn theo đuổi một người.”

Người Từ Yến Thời muốn theo đuổi?

Lời này thoát ra từ miệng anh khiến lão Quý nổi da gà toàn thân, anh ta cảm thấy người mình gặp hôm nay là giả, chăm chú quan sát người đàn ông đứng bên cửa sổ hồi lâu, bỗng nhanh chóng hỏi ra một câu không hề liên quan tẹo nào: “Đại học năm hai, Vũ Hán mưa suốt một tuần, em chưa giặt quần lót nên đã lên mặc quần lót của anh, xin hãy trả lời đó là quần lót góc bệt hay quần lót tam giác, màu trắng hay màu đen?”

Thật ra lão Quý cũng đâu có nhớ, anh ta chỉ nhớ là mình đã bị Từ Yến Thời đánh cho một trận.

“Muốn ăn đòn hả?”

Ánh mắt đầy nguy hiểm, lão Quý ôm gối rụt về sau, “Được rồi, em xác nhận được rồi, bỏ vẫn là bỏ.”

“Vậy anh theo đuổi đi!”

Im lặng mấy giây, lão Quý lại quay về chủ đề vừa rồi.

Từ Yến Thời chỉ cười không nói, một lúc sau, anh nhếch khóe miệng như tự giễu.

Lão Quý dò hỏi: “Vậy cô nàng kia trông ra sao? Định theo đuổi thế nào?”

Qua một lúc lâu, Từ Yến Thời bóp gói thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đáng về rất phung phí.”

“...”

Đây là tính từ gì vậy, lão Quý vô đầu bút tai.

Từ Yến Thời lại nói thêm: “Rất đoan.”

“Là đoan nào?” Lão Quý truy hỏi, “Là kiểu người đoan chính, hay là cô nàng đoan trang xinh đẹp hấp dẫn?”

Mặt Từ Yến Thời đầy vẻ chịu đựng, lười biếng nhìn anh ta, lại rù mắt xuống, bình tĩnh nói: “Đoan trang.”

Lão Quý che mặt: “Anh đúng là quá nhục dục.”

“...”

Từ Yến Thời dựa lưng vào tường, nghiêm túc nhìn lão Quý, không hề cảm thấy lời mình nói ra có tí nhục dục gì cả.

“Anh là xác chết sống dậy trong viện bảo tàng đồ cổ đầy há, thời đại này có còn ai dùng từ “đoan” để hình dung phụ nữ nữa đâu, bây giờ chúng ta hình dung vẻ đẹp của bọn họ rất trực tiếp, hơn nữa, cái từ “đoan” này, dễ khiến người ta hiểu lầm lắm.” Lão Quý cười nham hiểm, điên cuồng đập gối.

Anh à một tiếng đầy nhạt nhẽo.

“...”

Lão Quý phát hiện, hình như đàn ông dù có trưởng thành cỡ nào, thì khi mới biết yêu cũng sẽ có tình thần như thời trẻ chẳng?

Tập đoàn Đông Hòa.

Hướng Viên gặp ông nội ở lễ bế mạc tập huấn, gần đây chăm sóc thân thể tốt đấy chứ, bên cạnh còn có mấy nhân viên chức nhỏ không biết có phải là “thủy quân” do ông ấy thuê hay không, mà đồng loạt chân thành khen ngợi với ông cụ bảy mươi tuổi:

“Nhất định hồi trẻ chủ tịch phải đẹp trai lắm.”

“Thật chứ, cử chỉ lịch sự này, rồi cả vóc dáng khỏe mạnh nữa.”

...

Hướng Viên khoanh tay ngồi một bên lắng nghe, không nhận được nói chen vào: “Hồi trẻ cũng vậy thôi, không phải đẹp trai gì hết. Đáng người khỏe mạnh là do luyện tập mà ra cả, ngày nào cũng bị bà phạt đứng thì có thể không khỏe mạnh sao.”

Hai người kia: “Làm sao cô biết?”

“Trong tạp chí có viết mấy chuyện này mà, mấy người không biết à?” Mặt Hướng Viên viết đầy vẻ dĩ nhiên.

Hai người càng cười vui vẻ hơn: “Phật đứng à, nghe đã thấy vui nhộn rồi.”

Phật đứng là gia pháp nhà họ Hướng, Hướng Viên nhớ hồi còn bé, một khi bà nội tức giận thì ba ông cháu sẽ đồng loạt chắp tay sau lưng đi đến góc tường Phật đứng, nhờ có gia pháp của bà nội mà từ đó đến giờ ông nội mới trắng kiện như vậy.

Lễ bế mạc kết thúc, để kịp chuyến bay nên Hướng Viên đã chuẩn ra từ cửa sau, kết quả suýt nữa đã cướp luôn chuyến thang máy đầu của ông Hướng.

Mất thấy nhân viên lục tục đi ra, Hướng Viên nháy mắt ra hiệu cầu cứu, đang bắt chuyến bay đó, nhân lúc chưa có ai để cháu đi trước đi.

Nhưng trên giấy ông nội cô lại viết rất rõ bốn chữ ‘không nhận họ hàng’, lạnh lùng liếc cô.

Lại Phi Bạch hiểu ý, rất vô nhân đạo kéo cô qua một bên, “Cô nhân viên này, mời cô ra ngoài đợi cho.”

Cô cô... cô nhân viên này?!

Hướng Viên u oán tròn mắt nhìn Lại Phi Bạch, ai ngờ, ông nội còn thêm dầu vào lửa dạy dỗ cô: “Cô gái trẻ này, sắp lỡ chuyến bay hả? Lần sau tới tổng công ty họp thì nhớ đặt vé máy bay trễ chút cho thông thả.”

Xưa nay Từ Đồ Thiên Minh là người ôn hòa, gần như mọi người trong công ty đều biết, dù là nhân viên bình thường phạm lỗi thì ông vẫn chưa bao giờ khiển trách họ trước mặt mọi người cả, lúc nào ông cũng giữ hình tượng ông già tốt bụng, tuyệt đối không muốn chữ ‘hung dữ’ có quan hệ với mình.

Ngày càng có nhiều nhân viên tập trung sau lưng, vòng trong vòng ngoài bao lấy ông nội làm trung tâm, một đám người xếp thành nửa vòng cung xung quanh thang máy, lần này, tất cả mọi người trong công ty đều biết chủ tịch đang mang nhân viên đến từ Tây An, các đồng nghiệp đưa mắt nhìn sang Hường Viên, có cười trên nỗi đau của người khác, lại có người thương hại...

“Vậy thì phiên công ty lần sau nhớ cấp kinh phí thông thả vào, nếu không tôi cũng đâu cần tiết kiệm mà mua vé chuyển bay năm giờ làm gì.” Hường Viên cười híp mắt nói.

Ngay cả Lại Phi Bạch cũng không ngờ Hường Viên dám vạch lại ông nội mình trước mặt nhiều người như thế.

Đương nhiên, tiểu nha đầu này từ khi đến Tây An càng trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng.

Lại Phi Bạch cũng lần đầu tiên thấy lão gia á khẩu nhận thua nhìn Hường Viên, không nhịn được đưa tay che miệng cười trộm, lại nghe cô nói tiếp: “Thời gian của nhân viên không được thu xếp hợp lý, tôi nghĩ, người đầu tiên phải xem lại chính là sếp tổng.”

Từ Đồ Thiên Minh: ...

Lời này chính là nhằm vào Từ Đồ Thiên Minh nên cô mới dám nói, chứ nếu đối lại là Trần San thì chưa chắc cô đã dám. Vất vả lắm mới được dịp làm ông nội cứng mặt, mặc dù trông ông nội có vẻ không muốn gặp cô lắm, trái lại cô cũng không đến nỗi kẻ hết khổ sở, chẳng qua gần đây thăm thía được vài chuyện nên vẫn muốn chia sẻ với ông.

Đương nhiên, ông nội không muốn nghe, vô cùng mất kiên nhẫn phát tay kêu cô lượn đi.

Hường Viên tuân lệnh, chạy thẳng một mạch đến sân bay, dọc đường lại nhận được điện thoại của Lại Phi Bạch, anh ta vỗ đầu che mặt nói: “Em liên lạc với Cố Nghiêm à?”

Hường Viên nhìn ra ngoài cửa sổ, không chút nào sợ hãi: “Cậu nói với anh rồi hả?”

“Thời gian trước ông nhà mắc bệnh phổi, anh có gọi cho bác sĩ Cố nhưng không liên lạc được, người ta nghỉ phép ở nước ngoài, kết quả hôm nay nghe nói ông ấy đã về nước, bảo là tiếp nhận một ca bệnh tạm thời, anh mới bức bối tự nhủ bác sĩ Cố đang nghỉ phép ở nước ngoài thì nhận bệnh nhân lúc nào chứ, nên anh mới tìm người nghe ngóng giúp.”

Hường Viên à lên, “Một người bạn của em thôi.”

Lại Phi Bạch: “Trước giờ chưa thấy em vì người bạn nào mà tìm bác sĩ Cố giúp đỡ cả, ông còn tưởng em trưởng thành thế nào, hay là, người bạn này rất quan trọng?”

“Không quan trọng.” Tầm mắt Hường Viên nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chỉ là bạn học cấp ba thôi. Cúp máy đây.”

Cùng lúc đó, Từ Yến Thời đang ngồi trong văn phòng của Cố Nghiêm, Cố Nghiêm mặc áo blouse trắng, dáng vẻ thanh tú, khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, so với những người trung niên cùng tuổi thì ông tuấn tú hơn, chỉ là dáng người hơi đầy đặn. Ông nói rõ với Từ Yến Thời về phương án giải phẫu của lão Quý cũng như tình huống có thể xảy ra trong lúc phẫu thuật, thuận tiện quan sát người đàn ông đáng vẻ xuất chúng mà vẫn đứng mực, mắt nhìn người khác luôn nhã nhặn lịch sự, ông cười cười thuận miệng hỏi: “Cháu gái tôi có dễ dạy không?”

Từ Yến Thời sực tỉnh, thôi nhìn phương án giải phẫu, cười nhạt đáp, “Cũng bình thường.”

“Quan hệ hai đứa là gì đấy?” Cố Nghiêm hỏi, “Con bé có nhiều bạn trai đến thế, nhưng tôi chưa từng thấy con bé vì ai mà tìm đến tôi cả.”

Từ Yến Thời sững sốt.

Cố Nghiêm vừa đùa vừa giải thích: “Chắc cậu không biết rồi, con nhóc này thù dai lắm, năm đó tôi từng tố cáo con bé một lần, đến bây giờ nó vẫn còn giận tôi. Tính tình cương trực lắm.”

Từ Yến Thời không nhịn được bật cười: “Đúng là cô ấy thù dai thật.”

Cố Nghiêm không nói tiếp, nhìn người đàn ông trong sạch lại thấp thoáng bóng dáng thiếu niên trước mắt đây, cười trấn an đôi câu: “Không sao, tình hình thì như tôi nói rồi đấy, trước tiên cứ tiếp tục hóa trị đã, chờ có thông báo phẫu thuật thì tôi sẽ chuẩn bị, may mà lần này phát hiện sớm, chỉ cần trị liệu tiền lượng xong thì cậu ta sẽ không có vấn đề nghiêm trọng nào nữa. Mà chỉ phí không có vấn đề gì chứ?”

“Đại khái tốn mất bao nhiêu ạ?”

“Mỗi nơi có tiêu chuẩn riêng, tôi dự tính trong khoảng hai trăm ngàn, vì thuốc dùng giai đoạn cuối khá đắt.”

Lão Quý nghe thấy tốn hai trăm ngàn thì sợ hết hồn, bởi vì mấy năm nay anh ta không tiết kiệm được bao nhiêu. Lúc ở chung với Lục Thiển, Lục Thiển muốn cái gì anh ta cũng mua cả, suốt mười mấy năm hai người không hề tiết kiệm, về sau chia tay với Lục Thiển, vì muốn chứng minh bản thân mà anh ta đã cắn răng mua nhà mua xe, vốn tiền lương không cao, nhân viên nghiên cứu khoa học một năm tới tay cũng chỉ mấy trăm ngàn, hai năm nay qua chỉ tiết kiệm được chút.

Trong phòng bệnh mờ mờ, Từ Yến Thời khoanh tay hỏi: “Cậu có bao nhiêu?”

Lão Quý gãi đầu, “Tiền dùng mua xe cả rồi, trả trước một khoản nên cũng không còn bao nhiêu, chỉ có hai chục ngàn.”

Thật ra lúc lão Quý mua xe, lão Khánh có gọi đến khuyên anh ta bảo đừng mua xe đắt thế làm gì, Lục Thiển không phải là người dù cậu mua xe Audi thì cô ấy sẽ quay lại đâu, mua hàng trong nước thiết thực hơn nhiều, bọn họ cảm thấy mua con G7 như Từ Yến Thời rất tốt, vừa thực dụng lại không quá phô trương.

Nhưng đợt đó đầu lão Quý bị ung nước nên đâm nghĩ nông nổi, cộng thêm lòng hư vinh nên khăng khăng đòi mua Audi Q5, nhờ người tìm bên tiêu thụ, giảm đi toàn bộ cũng hết bốn mươi mấy vạn.

Lão Quý hỏi: “Anh giúp em hỏi bác sĩ Cố xem, có thể không thanh toán thuốc nhập khẩu không, đổi thành thuốc trong nước có được không?”

Từ Yến Thời liếc anh ta, “Bán xe đi.”

“...”

“Bán xe không lợi lắm, em vừa mới mua mà, sang tay cũng mất mấy trăm ngàn, lần sau mua nữa thì cũng không còn giá này, hơn nữa, mấy trăm ngàn đó, một năm em đã kiếm về được rồi.” Lão Quý đáng thương nhìn anh nói, “Anh...”

Từ Yến Thời cắt ngang: “Tôi còn tiền trong thẻ, mấy hôm nữa sẽ chuyển cho cậu, có điều không nhiều lắm, chỉ có tám mươi ngàn.”

“Vẫn còn thiếu một trăm ngàn.”

“Thế nên cậu bán xe đi.”

Lão Quý do dự, “Hay hỏi đám Trương Nghị lão Khánh xem? Anh Tiểu Lâm thì khỏi đi, vợ anh ấy keo lắm.”

Đúng lúc này, điện thoại của Từ Yến Thời rung lên, Cao Lãnh gửi tin nhắn cho anh.

Cao Lãnh: *Khi nào cậu về?*

Trong mờ tối, lão Quý hết đường xoay sở, chỉ có màn hình điện thoại anh là hắt ra ánh sáng. Từ Yến Thời dựa vào cửa sổ, một tay nhấn lại *Thứ bảy*.

Cao Lãnh: *Hay lắm, tôi mới nghe được một chuyện, nói tổ trưởng Hường đi tập huấn ở Bắc Kinh đã bị lão chủ tịch giáo huấn trước mặt mọi người, vì tội dám chiếm thang máy của ông ấy, cậu nói xem có phải đầu óc lão chủ tịch có bệnh không?*

XYX: ?

Cao Lãnh: *Bởi vì chuyện bắt kịp chuyến bay? Trước kia cũng phản ánh về vấn đề này nhiều lắm rồi, từ Tây An đến đó kinh phí đi lại tốn kém, hơn nữa mọi người đều biết chuyến bay lúc năm giờ là chuyến bay rẻ nhất, chỉ cần bỏ ra ba trăm bảy. Mỗi ban này, Lâm Khanh Khanh còn nói tổ trưởng Hường gọi điện về, nghe giọng như đang khóc vậy, chắc chắn là chịu nhiều oan ức lắm.*

XYX: *Biết rồi, mai tôi về.*

Cao Lãnh đọc xong tin nhắn này thì nghi ngờ ra mặt, bất giác hỏi Vu Trú bên cạnh: “Ngày mai thứ mấy?”

Gia Cát của Vu Trú đang đại sát tứ phương.

Bên tai thường xuyên vang lên mấy tiếng như “Nhị liên kích phá” “Tam liên quyết thắng” “Tứ liên siêu phàm”...

Cao Lãnh tròn mắt há mồm nhìn.

“Thứ năm,” Vu Trú đang truy sát cái đầu người cuối cùng, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Cao Lãnh: “Lão đại nói mai cậu ấy về.”

Tay Vu Trú run lên, suýt nữa đã làm rớt điện thoại, “Không phải đại ma vương nghi phép đến thứ bảy sao? Em nghe Thi Thiên Hữu nói thứ bảy anh ấy mới về, sao bỗng nhiên lại về sớm thế?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Trong bệnh viện.

Phòng bệnh yên tĩnh, chỉ có mỗi ánh sáng le lói của ngọn đèn trên tường hắt xuống.

“Mai tôi ra ngân hàng rút tiền cho cậu.”

Từ Yến Thời đổi về máy bay xong thì cắt điện thoại vào túi áo khoác, nói đoạn bắt đầu thu dọn đồ đạc, laptop, dây sạc, cùng một đồng thuốc cảm... Ánh mắt anh khựng lại, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt buồn bã của ai kia, anh không tin Hường Viên khóc, hai người quen biết lâu đến thế nhưng anh chưa từng thấy cô khóc vì chuyện gì bao giờ cả. Hường Viên nổi danh là người không tìm không phải.

Biết rõ người như Cao Lãnh không đáng tin tưởng, vậy mà vừa cúp điện thoại anh đã đổi lại chuyến bay —— cũng chưa biết chừng, bây giờ lớn rồi nên da mặt mỏng, có khi khóc thật.

Lão Quý thấy anh cúi đầu thần thờ, bèn đưa tay quơ quơ trước mặt anh, đang định muốn hỏi anh đang nghĩ gì thì Từ Yến Thời nhanh chóng thu dọn hết đồ đạc vào balo, kéo khóa cái *roẹt*, cũng không ngần đầu mà nói với anh ta: “Tôi đổi chuyến bay rồi, mai sẽ về Tây An.”

“Nhanh vậy sao?” Lão Quý nghi ngờ, “Không phải anh nói thứ bảy mới về à? Chuyện công tác hả?”

Từ Yến Thời ừ đáp rồi đặt túi xuống cuối giường, ngồi xỏm buộc lại dây giày, ngón tay thành thạo thắt nút, nói: “Có chuyện riêng.”

Lão Quý gật đầu, “Vậy anh còn đi gặp giáo sư Lương không? Vốn hẹn thứ bảy này ăn cơm mà.”

“Sáng mai tôi sẽ tới trường gặp thầy,” Ngón tay đang thắt dây giày của anh khựng lại, rồi từ từ nói, “Thứ bảy các cậu đi đi.”

Trước kia Lương Tần là giáo sư thỉnh giảng của trường Vũ Đại, bởi vì một cuộc thi CTF* hồi đại học mà đồng thời dẫn dắt Từ Yến Thời và lão Quý – lúc ấy bọn họ chung một đội – cùng hai sinh viên khác đến từ trường của giáo sư Lương là Trương Nghị và Phong Tuấn.

*(*CTF là một cuộc thi kiến thức chuyên sâu về bảo mật máy tính, được tổ chức theo mô hình trò chơi chiến tranh mạng, tập trung vào hai kỹ năng tấn công và phòng thủ mạng máy tính của người chơi.)*

“Cũng được.” Lão Quý muốn nói lại thôi.

Bóng đêm dần buông xuống ngoài khung cửa, gió nhẹ nhàng thổi qua, bóng cây đu đưa.

Trong phòng bệnh im lặng một hồi lâu, lão Quý không nhận được nhẹ giọng hỏi: “Vậy bao giờ anh mới từ chức về Bắc Kinh?”

Từ Yến Thời đã dọn đồ xong, khom người cầm balo lên, nghe thấy câu này thì dừng lại.

Đèn trên tường tuy mờ nhưng lại kéo dài chiếc bóng của anh, trong ánh đèn mờ mờ, bất giác khiến người khác yên lòng một cách khó hiểu.

Lão Quý cảm thấy chỉ cần ở cạnh Từ Yến Thời là luôn có cảm giác dù trời sắp xuống cũng không sợ, nên anh ta mới nóng lòng muốn đợi đến ngày anh quay lại Bắc Kinh.

Từ Yến Thời nhìn bộ dáng nôn nóng của anh ta, đeo balo lên, khoanh tay dựa vào tường. Qua ngọn đèn hiu hắt, lão Quý như thể trông thấy anh đang cúi đầu cong môi cười, đúng lúc này lại nghe được giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng bệnh: “Lão Quý, tặng cậu một câu.”

“Câu gì?”

“Phải nuôi dê mập rồi làm thịt, đến khi đầy ăn mới đã.” Anh đứng thẳng, hai tay đút vào túi quần, “Hơn nữa, *thưa được nhà bình chuyện bất kỳ, nên lòng hổ nhục mới nam nhi**. Cho nên tôi khuyên cậu nên bán xe đi, giữ được núi xanh, không lo không có củi đốt.”

(*Hai câu thơ trích bài “Đề Ô Giang Đình” của Đỗ Mục, bản dịch của Lê Nguyễn Lưu.)

Lão Quý ngẩn ngơ chớp mắt, mấy giây sau, mới ấp úng nói.

“Không phải em không muốn bán... Em cũng kể anh biết chuyện của em gái em rồi đấy, em thừa nhận trước kia khi mua xe là vì hư vinh, muốn để Lục Thiên thấy hối hận. Kết quả em gái em nói, sang năm nó muốn kết hôn, muốn một chiếc xe...”

“Cậu để xe lại cho con bé?”

Từ Yến Thời có gặp em gái lão Quý một lần lúc học đại học, không dễ thương lắm, là một cô gái mồm miệng thô tục, hơn nữa còn khá bạo lực.

Có một lần con bé đòi tiền của lão Quý, lão Quý không cho, nó lập tức hùng hổ tát lão Quý một phát. Từ Yến Thời giúp lão Quý một tay, cũng bị đánh luôn.

Lúc ấy lão Quý còn ra sức xin lỗi anh, sau đó mới kể chuyện của em gái với mình, bởi vì khi sinh ra con bé không được chăm sóc kỹ, không có tiền để mua lồng ấp nên từ nhỏ thân thể đã yếu, thường xuyên lên cơn sốt, tính khí cũng nóng theo. Bố mẹ lão Quý ấy này, đặc biệt nuông chiều cô con gái nhỏ nên luôn bảo lão Quý nhìn em đi. Bố mẹ lão Quý mang nặng tư tưởng phong kiến, nói là bọn họ nợ con gái, nên ngày thường không la mắng nhiều. Vốn tưởng sau khi lớn lên sẽ thay đổi hiểu chuyện hơn, ai ngờ được, em gái lão Quý ngày càng tệ hơn... Không đưa tiền thì tự tử, không mua xe thì nhảy lầu. Thủ đoạn bịp bợm nhiều vô số kể.

Lão Quý hết cách, chỉ có thể đưa chiếc Audi cho cô ta.

Cho nên, muốn lấy xe về từ tay cô ta là chuyện không thể.

“Đến giờ cậu vẫn chưa nói cho nhà biết chuyện mình bị bệnh à?” Từ Yến Thời nhu mày.

“Bố mẹ em là nông dân, ở Bắc Kinh không có người thân, nếu nói cho họ thì chỉ tổ làm họ lo lắng thêm, còn nói với em gái sao? Con bé chỉ mong em mau mau chết quách đi cho rồi. Thực tình trước lúc anh về, nghe mấy bác sĩ nói thì em cũng muốn từ bỏ trị liệu, có thể để chút tiền cho bố mẹ còn hơn là lãng phí tiền để trị liệu...” Lão Quý kiên cường ngẩng đầu, quai hàm bạnh ra như cực kỳ ăn nhấm, “Nhưng bác sĩ Cố đã nói lần này điều trị có hy vọng rất lớn, ai mà không muốn sống chứ?”

Lão Quý che mắt, giọt lệ nóng hổi rơi xuống: “Em có nghĩ tới việc bán nhà...”

Từ Yến Thời cắt ngang, “Nhà giữ lại đi, một trăm ngàn, tôi sẽ nghĩ cách.”

“Em biết anh cũng thiếu tiền, tiền của anh em nhất định sẽ trả lại cả vốn lẫn lời. Hay là em vay anh nặng lãi?”

Vay nặng lãi vẫn hợp pháp.

“Biến.” Từ Yến thời cười, đẩy đầu lão Quý: “Cậu mau sớm trả tôi là được.”

Nói đoạn anh thu tay về, chuẩn bị rời đi.

“Lát nữa gửi số tài khoản qua cho tôi, tôi đi đây.” Nghĩ ngợi một lúc rồi anh chân thành khuyên bảo: “Lão Quý à, đừng than phiền cũng đừng giận cá chém thớt, con người không phải lúc nào cũng suôn sẻ như ý.”

Lão Quý nhìn bóng lưng anh tuấn rồi đi của anh, chợt nhớ tới nhiều năm trước, lúc anh ta với giáo sư Lương ăn cơm, giáo sư Lương đã đổi câu, nói là chỉ có khi chán nản sa sút thì đàn ông mới thể hiện tình cảm và khí phách ra ngoài.

Khi ấy giáo sư Lương có uống ít rượu, nói chuyện thoáng hơn, không cẩn trọng như bình thường, mặt hồng hào say khướt vỗ vai lão Quý, nói: “Cậu có tin không, người như thế, dù thắng cũng không kiêu ngạo, thua cũng sẽ không thua quá thảm. Đến tận bây giờ tôi vẫn không sợ cậu ta không vực dậy nổi, trong mấy người các cậu, người tôi yên tâm nhất là cậu ta. Cho nên, cậu cứ chờ đi, nhất định cậu ta sẽ quay về.”

Nói rồi, ông lại bổ sung thêm một câu: “Cậu biết mỗi người khác nhau ở điểm gì không?”

“Biết quý trọng, không giận lây.”

Lúc ấy lão Quý không hiểu, cho đến tận hôm nay, anh ta mới hiểu rõ ý câu nói đó của giáo sư.

Không ôm oán hận, không trút giận sang người khác. Tính khí nóng nảy như đứa trẻ con không được ăn kẹo mà giận dỗi sang bố mẹ thực chất chỉ là thứ vô dụng.

Nam nhân chân chính sẽ tự giải quyết hết những tâm tư mặt trái. Càng không cần bạn gái nhân nhượng mình vì chủ nghĩa nam nhân, bằng phẳng như đá, khí phách như hoa.

Anh ta muốn Từ Yến Thời là kiểu người như giáo sư Lương đã nói.

Hương Viên bị cảm, lúc Lâm Khanh Khanh gọi điện đến thì đúng độ đầu nặng trĩu choáng váng, giọng mũi nặng, toàn thân ỉu rũ, nói chuyện cũng ỉu oải, nghẹt mũi sịt sịt mấy cái.

Lâm Khanh Khanh mở loa ngoài nên Cao Lãnh cũng nghe thấy, tưởng là cô khóc bèn bắn mắt qua nhìn Lâm Khanh Khanh. Lâm Khanh Khanh vội hỏi: “Tổ trưởng, chị không sao chứ?”

Hương Viên hít hít mũi, “Không sao, chỉ cảm thôi.”

Lâm Khanh Khanh an ủi đôi câu, đến khi cúp máy lại nhờ Cao Lãnh đi mua thuốc cảm, để tổ trưởng về thì có thể uống. Kết quả Cao Lãnh nói: “Rõ ràng tổ trưởng Hương đang khóc mà, tại sao lại cảm được hả, phụ nữ mấy người không phải thường xuyên khóc sụt mướt bên đầu kia điện thoại à, đàn ông mới hỏi ‘em sao vậy?’ thì lại làm bộ nói ‘không sao chỉ bị cảm thôi’. Tôi nói ‘uống nhiều nước nóng chút’, các người lập tức nói nóng, quát lên bảo ‘tôi nói bị cảm là bị cảm hả, bộ anh không biết là tôi đang khóc sao?’.”

Quả nhiên rất có kinh nghiệm, là lời tổng kết được đúc kết sau khi trải qua tình huống.

Lâm Khanh Khanh: “Không nhìn ra giám đốc Trần lại là cô gái biết khóc đấy.”

Cao Lãnh: “Cô ấy có nhiều chuyện không nhìn ra đâu, ví dụ như, tay không bặt tại.”

“...” Lâm Khanh Khanh sững sốt, “Vậy theo anh nói, tổ trưởng Hương thật sự bị chủ tịch giáo huấn một trận nên khóc à?”

Cao Lãnh: “Chắc có tám mươi phần trăm, tôi phải nói chuyện này với lão đại mới được.”

Nhưng chờ đến khi anh ta liên lạc với Từ Yến Thời xong, thì mọi người trong công ty đều thấy Ứng Nhân Nhân trực tiếp tag tên Hương Viên ở trong nhóm chat.

Ứng Nhân Nhân: “@Hương Viên, không sao chứ, tôi nghe bác tôi nói cô và chủ tịch tranh chấp với nhau, sao vậy?””

Cái giọng điệu âm không âm dương không dương này đã gián tiếp tiết lộ mình là con ông cháu cha.

Lúc ấy Hường Viên sắp lên máy bay, chỉ nhủu mày chứ không mấy để ý, trả lời: “*Không sao.*”

Ai ngờ đợi tới khi cô xuống máy bay, mở điện thoại ra, thì cô đến 999+ tin nhắn, trong nhóm chat khoa chăm sóc múa trống thảo luận rầm rộ.

Ứng Nhân Nhân với đám người bên phòng kinh doanh kẻ xướng người họa phối hợp chặt chẽ, ngoài sáng trong tối nói những lời cay độc.

Ứng Nhân Nhân: “*Nghe nói chủ tịch rất tức giận, bây giờ còn đang họp, nói phải chỉnh đốn nếp sống ở Tây An chúng ta thật tốt. Thường cuối năm mới có một khoản, có khi nào không có khoản thứ hai không? Tôi cũng đâu có làm gì! Vất vả lắm mới đến cuối năm!*”

Vương Tinh Kỳ: “*Có vài người thật sự là, rất biết rước phiền phức.*”

Tiểu Linh: “*Tôi cảm thấy mất mặt quá đi, chủ tịch là người dễ tính như vậy mà, làm sao lại nổi giận cơ chứ, lần đầu tiên tôi thấy ngài ấy phê bình người khác nha, chỉ nhánh bên Tây An lần này nổi tiếng rồi đó.*”

Vưu Trí: “*Chị Tiểu Linh này, muốn nói gì cứ nói, nhưng đừng có chèn thêm trợ từ ngữ khí vào, một câu mà cứ ‘quá đi, mà, cơ chứ, nha, đó’, không mệt hả?’*”

Cao Lãnh: “*Em Tinh Kỳ này, mọi người đều có lúc phạm sai lầm. Hơn nữa, về vấn đề này, trước kia chúng ta cũng phản ánh nhiều rồi, tổ trưởng Hường Viên không làm sai gì cả, cô ấy vì mọi người nên mới nói ra điều đó, mà mấy người lại ở đây trả đũa hả?*”

“...”

Đoán chừng Ứng Nhân Nhân đã nổi giận, cái gì cũng nói ra được.

“*Đàn ông trong phòng kỹ thuật các người đều ngây thơ như vậy hết à? Đáng đáp đẹp xiu thì dù có làm gì cũng được tha thứ hết sao? Bác tôimà nói dối hả? Chủ tịch tức giận là sự thật! Tổ chức cuộc họp khẩn cấp cũng là vì chuyện này, nếu như vì cô ta mà bị khấu trừ tiền thưởng cuối năm thì ai chịu trách nhiệm đây hả? Đầu óc các người u mê hết rồi đấy!*”

“*Bây giờ tôi chỉ nói một câu, ai gây họa thì người đó chịu trách nhiệm, đừng liên lụy đến toàn bộ công ty.*”

XYX: *Được rồi, tôi chịu trách nhiệm.*

Hường Viên không thấy được đoạn nói chuyện này, cô chỉ mới ra khỏi nhà ga sân bay, run cầm cập ngồi vào taxi, bên ngoài là bầu trời đen kịt, cô cúi đầu, nhanh chóng kéo xuống dưới cùng, mặt không đổi sắc gõ một hàng chữ trên điện thoại:

“*Chuyện hôm nay, có người cảm thấy tôi không đúng thì lên tiếng đi.*”

Gửi xong, cô ôm điện thoại.

Chỉ chớp lát đã có tiếng ‘ting ting’ vang lên, có tin nhắn mới.

Ứng Nhân Nhân: “*Cô làm không đúng lại còn sợ nhát tôi nói này nói kia nữa à? Từ khi cô vào công ty tới nay, chuyện lần trước không phải cũng mở ra tiền lệ vì cô sao? Nghi phép tàn năm ngày? Bọn tôi còn không được dãi ngộ như vậy đâu đấy.*”

Hễ Ứng Nhân Nhân lấy đạo đức ra chỉ trích người khác thì luôn hùng hồn khẳng khái, như thể mình là bạch liên hoa thánh mẫu cao cả vậy.

Hường Viên lười để ý đến cô ta, ngả người dựa vào ghế xe, trả lời trong nhónm: “*À, Ứng Nhân Nhân là một, còn ai nữa không?*”

Không có người lên tiếng.

Không biết vì sao Vương Tinh Kỳ và Tiểu Linh im lặng, đoán chừng đã bị sát khí của Hường Viên cách màn hình dọa sợ rồi.

Hường Viên gọi điện cho Lại Phi Bạch, vô cùng trịnh trọng mời anh ta đưa điện thoại cho ông nội, Lại Phi Bạch thấy giọng Hường Viên nghiêm túc nên cũng không dám chậm trễ, nghiêm túc gõ cửa phòng ông cụ.

Ông cụ ngồi trên sofa, đã cởi áo choàng dài và chỉ mặc mỗi áo vest, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng vừa người, hai mắt sáng lên nhìn nồi lẩu nóng hổi trước mặt, nấp bị hơi nước bốc lên đập *bộp bộp*.

Lại Phi Bạch nhìn cửa phòng đóng chặt là biết ngay ông đang ăn vụng, nhưng Tư Đồ Minh Thiên là người lỗi lạc, cũng không che giấu gì, dù sao trên mặt cũng viết hai chữ ‘tôi đói’.

Lại Phi Bạch che điện thoại đưa qua, “Điện thoại của Hường Viên, nghiêm túc lắm ạ.”

Hường Viên rất giống bà nội, Tư Đồ Minh Thiên sợ nhất lúc hai người gần, chỉ cần không chạm đến giới hạn của hai người thì có thể ngồi xuống nói chuyện bình thường, nhưng một khi đã động đến ranh giới cuối cùng, cho dù Tư Đồ Minh Thiên là một ông già kiên cường đến thế nào cũng không chống đỡ nổi.

Ông nghe điện thoại, bảo Lại Phi Bạch đóng cửa lại.

“A lô?”

Hường Viên: “*Đừng giấu nữa, cháu nghe thấy tiếng nồi sôi rồi.*”

Tư Đồ Minh Thiên ho khan, “*Nói chuyện chính đi.*”

Hường Viên nói ra chuyện kinh phí bên Tây An cũng phí đi lại cần thanh toán và chuyện sắp xếp thời gian không hợp lý, nói rất rõ ràng từng mục một cho Tư Đồ Minh Thiên, ông cụ nghe hồi lâu, hỏi: “*Cháu có sáng kiến gì không?*”

Hường Viên lại từng câu từng chữ đưa ra lời đề nghị.

Tư Đồ Minh Thiên liếc nhìn Lại Phi Bạch, thật ra đối với ông cũng không có vấn đề gì, dù sao sang năm công ty này cũng đóng cửa, coi như cho con bé này hát tuồng nghiệp dư vậy, rèn luyện một chút cũng chẳng mất mát gì. Không chút do dự, ông lập tức đề Lại Phi Bạch làm theo ý của Hường Viên, sửa đổi tất cả điều khoản lại hết một lượt.

Rất nhanh, một tiếng sau, “phương pháp sửa đổi liên quan đến thanh toán chi phí đi lại của công ty chi nhánh Tây An” nóng hổi vừa ra lò được gửi vào hộp thư của tất cả nhân viên trong công ty.

Toàn bộ tài liệu ngay ngắn trang trọng đến trang cuối cùng, còn kèm theo một câu——

Hội đồng quản trị đã suy nghĩ cẩn kẽ, tiếp nhận ý kiến của đồng chí phó tổ trưởng phòng kỹ thuật Hường Viên của công ty chi nhánh Tây An.

Phòng tư pháp làm không thỏa đáng, cũng hy vọng nhân viên và giám đốc học tập đồng chí Hương Viên.

Nhưng trong tất cả hộp thư của nhân viên ở Tây An, trong tệp đính kèm lại có thêm một câu ——

Theo pháp luật quy định trở thành thành viên chính thức của tập đoàn (A\B\C nhân viên hợp đồng), không kể thực tập sinh.

Nhìn tổng quát cả công ty con Tây An, chỉ có con ông cháu cha như Ứng Nhân Nhân là thực tập sinh, vì danh sách số người bên tổng công ty chưa có suất của cô ta nên vẫn tiếp tục ký hợp đồng làm thực tập sinh.

Một danh sách đồ chót độ nét cao cũng được đính kèm với tệp đính kèm.

Đó là mô tả hợp đồng của các nhân viên trong công ty.

Cấp bậc của nhân viên trong tập đoàn Đồng Hòa từ cao xuống chia theo thứ tự ba loại A, B, C. Xưa nay loại A toàn là nhân viên kỳ cựu năm xưa, dù là nhân vật cấp nguyên lão cùng lập công ty thì hằng năm đều có tỷ lệ nhất định trở thành chính thức, nhưng mấy năm nay hiệu quả và lợi ích của tập đoàn đã giảm, cộng thêm áp lực cạnh tranh lớn, số người qua từng năm giảm dần. Cả năm ngoái bên Tây An cũng không có suất, cho nên đến nay Ứng Nhân Nhân vẫn chưa chuyển hợp đồng.

Còn có một bộ phận loại A là tiến sĩ được bổ nhiệm đặc biệt cho viện nghiên cứu tại tổng công ty.

Loại B chính là sinh viên đại học được tuyển vào, vượt qua kỳ thi khảo sát, coi như là học sinh xuất sắc của các trường đại học, tương tự như Từ Yến Thời vậy.

Lại C chính là dạng như Lý Trì ở phòng kỹ thuật.

Nhưng vì chi nhánh Tây An chỉ mới thành lập năm 2012, nên người phân phối đến đây cơ bản toàn là thuộc loại C, mà nhân viên loại B như Từ Yến Thời vốn không nhiều, số người loại B trong toàn công ty đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Song tất cả đều chẳng ngờ, trên tờ danh sách này...

Đang sau tên Hương Viên lại gắn thêm chữ loại A to đùng đồ chót.

Trong nhóm nhỏ của phòng kỹ thuật.

Cao Lãnh: *Tôi không tin vào mắt mình nữa rồi.*

Vưu Trí: *Em cũng vậy.*

Thi Thiên Hữu: *+1*

Lý Trì: *Rốt cuộc cô nàng này có lai lịch thế nào vậy?*

Trương Tuấn: *Toàn bộ công ty chỉ có chị Viên là loại A, lợi hại thật. Khó trách chị ấy xin nghỉ phép được năm ngày, loại A được nghỉ nhiều hơn chúng ta không chỉ năm ngày đâu, hơn nữa phúc lợi lại càng nhiều, hâm mộ quá.*

Cao Lãnh: *Cô gái kho báu đây rồi, tôi muốn bỏ chị Thư, tôi phải theo đuổi chị Viên mới được.*

Vưu Trí nhanh tay le mắt chụp màn hình gửi qua cho Trần Thư, năm phút sau, âm thanh giày cao gót gõ cộp cộp trên nền đất như rung chuyển trời đất truyền tới, ngay sau đó là tiếng kêu la thảm thiết phá vỡ chân trời của Cao Lãnh.

Điện thoại Hương Viên rung lên.

Một tin nhắn xuất hiện, “*Từ Yến Thời, có phải vì anh đã biết hợp đồng của Hương Viên, nên mới tốt với cô ta như thế không?*”

Nhưng rất nhanh đã được thu hồi lại.

Người thu hồi chính là Ứng Nhân Nhân.

Rồi cô ta còn khua chiêng gõ trống gửi thêm một câu, “*Xin lỗi, tôi nhấn nhầm.*”

Hương Viên nhìn điện thoại chằm chằm, cười nhạt.

Khiêu khích đấy hả?

Có thể giả hơn nữa được không?

Tốt thôi, cô nhấn lại: “*Không sao đâu thực tập sinh à.*”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Dù tội giết người cũng đến đầu xin lỗi là cùng.

Lúc còn hoạt động trong giới thể thao điện tử, Hương Viên cũng gặp không ít kiểu người như Ứng Nhân Nhân, thậm chí là cả Chung Linh nữa, cũng rất một dạng như nhau cả: tự xưng luôn đứng về chính nghĩa, lấy danh nghĩa đạo đức để chỉ trích người khác không nương tay, nhưng đến lúc mình làm sai chuyện thì lại trách người ta không đủ vị tha. Ngay từ nhỏ Hương Viên đã không cảm thấy bản thân là “cô gái tốt đẹp” gì, nên giáo dục “không ai hoàn hảo” của ông nội vẫn in sâu trong lòng cô, cả bà nội cũng luôn nói với cô rằng: mỗi một lựa chọn trên thế gian này, chỉ cần nó được thành lập dưới tiền đề là không làm hại tới người khác thì đều là sự lựa chọn đúng đắn, không một ai có tư cách chỉ trích, bao gồm cả trưởng bối của cháu.

Trong trí nhớ của Hương Viên, bà nội là người rất dịu dàng, và cũng là người rất thấu hiểu.

Bà hay nói không ai là hoàn mỹ, là con người thì sẽ có lúc phạm sai lầm, mà những người cứ hếch mặt lên trời hùng hồn kia, chẳng qua là do bọn họ chưa bao giờ tự kiểm điểm mà thôi. Hương Viên

nhớ lúc mình ngồi trong xe đợi đèn đỏ, trông thấy ven đường có một bà lão bị ngã, vậy mà chẳng ai dám đến đỡ. Lúc ấy theo bản năng Hường Viên đã nói, con người bây giờ đúng là không có đạo đức.

Bà nội bất thành linh quay qua nhìn cô, “Vậy vì sao cháu không tới giúp bà ấy?”

Cô lập tức lú lẫm, lúc đó còn trẻ nên tim lý do cho mình, ngại ngùng nói: “Cháu ngồi đây đâu có tiện qua giúp ạ.”

“Cháu có thể báo tài xế đợi đèn đỏ xong thì chờ cháu ở giao lộ đối diện, sau đó cháu xuống xe đỡ bà ấy dậy, đến lúc đó, cháu lên xe lại nói với bà một câu, con người bây giờ đúng là không có đạo đức, thì nhất định bà sẽ không nói gì cháu cả,” Giọng bà vẫn từ tốn mềm mỏng, “Trước khi chỉ trích người khác, cháu cần phải chắc chắn là mình sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm của người khác, có điều ‘không bao giờ’ lại là từ rất đáng sợ.”

Về sau có một lần, người bà mà cô cứ nghĩ luôn rất hiền dịu lại đánh mặt ngay trước mặt cô.

Hồi cấp hai Hường Viên có lần vì “quay cốp” nên bị mọi phụ huynh, là bà nội đã đến. Thật ra lúc đó tờ giấy kia nằm ngay bên chân Hường Viên, khi cô đi vào không phát hiện, có lẽ tỏ trực nhật không quét dọn vệ sinh sạch. Giáo viên giám thị cứ khăng khăng nói là Hường Viên đem vào, cô dù có trăm miệng cũng không bào chữa được, giải thích mấy trăm lần nói không phải là mình nhưng giám thị không tin, cho cô 0 điểm ngay môn đó, còn gọi cả phụ huynh.

Nhìn bề ngoài bà nội rất nhã nhặn, nhưng giọng điệu lại rất đanh thép.

Bà nói: “Cô Đào à, cô phải có trách nhiệm với mỗi câu mình nói ra đấy. Tôi hiểu Viên Viên, từ nhỏ cháu nó rất nghịch ngợm, nhưng đã làm chuyện gì thì nó đều sẽ thừa nhận, nếu nó không nhận thì chứng tỏ nó không làm. Cô thân là giáo viên lại không tin vào học sinh của mình, không phân được phải trái đúng sai đã nhận định cháu tôi thành đứa ‘quay cốp’, nếu tôi điều tra ra được con bé không hề làm chuyện này, thì cô phải đứng trước mặt cả lớp cúi đầu xin lỗi nó cho tôi.”

Lúc ở văn phòng giáo viên, cô nghe thế thì chỉ muốn khóc.

Tới lúc cô hỏi vì sao bà lại tin cô như vậy, ngộ nhờ cô làm thật thì sao?

Khi đó bà đã nói một câu khiến cả đời này cô không bao giờ quên được.

“Bà luôn tin tưởng vào cháu là vì hy vọng rằng, sau này dù cháu đối mặt với tiếng vỗ tay hay lời chất vấn, thì cháu bà vẫn mãi tự tin chứ không tự ti. Đây chính là tình yêu và sự bảo vệ của bà dành cho cháu. Bà muốn muốn suy ngẫm lại, là vì hy vọng trong lúc hồi lỗi cháu có thể đứng khất khe với người khác quá; còn mọi người dành tình yêu cho cháu là muốn cháu hay, cháu là cô gái hoàn mỹ nhất trên thế gian này, chứ không phải là người luôn nhurong bộ và nhẫn nại. Cứ sống như chính mình thì có gì không thể?”

Thế nên lúc cô mắng Ứng Nhân Nhân, bây con chữ ngán ngùi kia đã tóa ra khí chất bẩm sinh mà có.

Dù cách một màn hình vẫn cảm nhận được khí chất vô hình ấy.

Ứng Nhân Nhân không chịu thua, lập tức gọi ngay cho bác cô ta, điện thoại vừa kết nối đã lập tức gào khóc.

Bác trai là phó phòng kinh doanh ở tổng công ty, tên là Triệu Tiền, cũng được xem như là người có vị trí thứ hai ở phòng kinh doanh bên này, được ông nội rất coi trọng, có điều gần đây vì bị vài cấp dưới vượt mặt nên rất phiền não. Lúc nhận được điện thoại của Ứng Nhân Nhân, nghe cô ta khóc nửa buổi mới nói ra lý do, ông trực tiếp ngắt lời: “Nhân Nhân à, cháu đừng có hão hĩnh thế nữa, không phải người ta ghim cháu đâu, có rất nhiều chính sách được nội bộ công ty bắt đầu từ các nhân viên kỳ cựu, thực tập sinh như các cháu qua mấy hôm nữa là đâu vào đấy thôi. Cuồng cái gì, cháu chỉ là một thực tập sinh, chủ tịch đối chọi với cháu làm gì há.”

Trong nháy mắt Ứng Nhân Nhân thôi khóc, “Thật à?”

Triệu Tiền vừa đi tiếp khách về, bắt đầu đi ăn mì tâm: “Gần đây bác không nghe nói có con ông cháu cha nào đến Tây An của các cháu cả, cháu cứ yên tâm, ở bên kia cháu đã là người có quan hệ lớn nhất rồi, không ai lay chuyển được địa vị của cháu đâu.”

Vừa nói thế, Ứng Nhân Nhân lập tức yên tâm, có điều vẫn còn hoài nghi: “Chẳng lẽ cô ta mèo mù vớ cá rán à?”

“Có lẽ là thế,” Triệu Tiền nói, “Được rồi, bác không nói chuyện với cháu nữa, bên này còn có bữa cơm, cháu ở bên kia an phận đi, đừng gây chuyện cho bác là được, bao giờ về bác sẽ nói chuyện thực tập với lão Đồng, tranh thủ điều cháu đến tổng công ty sớm chút.”

Ứng Nhân Nhân vội nói lớn, “Vậy sao cô ta lại là loại A ă?”

Triệu Tiền không nhìn nổi nữa, “Cháu cũng là loại A chứ khác gì, nếu cô ta có quan hệ lớn thì có thể ở cái công ty nát đó há? Người ta cũng chỉ mong ở lại tổng công ty thôi.”

Ứng Nhân Nhân nghe thấy cũng đúng, lập tức yên tâm.

Trên xe về Lật Châu, Từ Yến Thời cũng nhìn thấy bản danh sách kia.

Nói không ngạc nhiên thì là giả, có điều nếu nói quá mức ngạc nhiên thì lại không đến nỗi, dù sao bản thân cô cũng luôn mang đến bất ngờ cho người khác.

Tính luôn mấy năm cấp ba, cô cũng không cần anh bận tâm gì. Có lúc một đám con trai kéo nhau đi ăn uống chơi game, lúc đó còn chơi Audition hoặc CS, có một cậu chàng đùa cô rằng cô là đồ ngu ngốc. Còn cô không dùng lời hạ tiện, rất có chừng mực.

Tức giận mắng lại một câu: “Cố cậu thì có.”

Rất đáng yêu. Tất cả đều bị cô chọc cười vỡ bụng, như thể buổi tụ tập nặng nề thế nhạt của cánh con trai, chỉ bởi vì Phong Tuấn dẫn cô theo mà trở nên sôi động, cười không ngừng nghỉ.

Quả thật rất bớt lo.

Từ Yến Thời nhìn ra ngoài cửa xe nghĩ, nếu lúc đó mình không từ chối cô thì bây giờ hai người sẽ ra sao? Liệu Phong Tuấn chính là kết quả của anh chàng?

Anh gửi tiền cho lão Quý rồi nhìn số dư, không nhìn được tự giễu.

Cứ vào lúc muốn để người khác tiêu tiền vợ vét nhất, thì lại không có tiền.

Ngày hôm sau, tất cả đều đi làm đúng giờ. Hường Viên lễ tắm thân bệnh tật đến công ty, Cao Lãnh thân là lần đầu tiên nhìn thấy “nhân viên loại A” trong công ty, nên rất nịnh nọt kéo cửa phòng kỹ thuật ra cho Hường Viên, sau đó nhận lấy túi xách của Hường Viên, bóp vai đám chân không sót chỗ nào.

“Chị A này, về vấn đề kinh phí lần này coi như chị lập công lớn rồi đấy, buổi tối chúng ta ra ngoài uống một ly nhé?” Cao Lãnh bóp giọng ôn ẻn nói.

Hương Viên nghe thấy cái cách gọi chị A quá thân mật, tim đập bùm bụp chột dạ, cứ tưởng Cao Lãnh đã biết cô là Ashers, nhưng ngay sau đó khi thấy tia sáng trong đôi mắt ti hí của Cao Lãnh thì mới chột vờ lẽ, anh ta đang nói bản hợp đồng A của cô.

“Không uống,” Hương Viên ho khan, “Bị cảm rồi.”

Cao Lãnh sững sờ, giọng trở lại bình thường, “Chị bị cảm thật à?”

Hương Viên mở tài liệu ra, liếc xéo anh ta: “Chứ không thì sao? Tôi còn sắm vai người yếu lắm bệnh, kiên trì ngày ngày đi làm muốn tăng tiền lương đây này.”

Thôi rồi Lạm ơi.

Nếu lão đại biết mình lừa cậu ta...

Thôi bỏ đi, không ăn trưa chung là được.

Cao Lãnh hậm hực rồi đi, Hương Viên vẫn mù tịt không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Khanh Khanh ngồi cạnh dịch lại gần, lúc này mới lặng lẽ giải thích rõ chuyện với Hương Viên, “Cao Lãnh tưởng chị khóc nên kể lại với lão đại, hình như hôm nay lão đại về rồi...”

Hương Viên lạnh lùng à một tiếng.

Ày, Lâm Khanh Khanh thấy phản ứng này không đúng lắm, “Chị cãi nhau với lão đại à?”

Hương Viên cúi đầu xem tài liệu, ho một tiếng rồi đáp, “Không.”

Không kịp đợi Lâm Khanh Khanh trả lời, Hương Viên đã đứng lên đến phòng trà nước pha thuốc bột giải cảm.

Nhưng còn chưa vào cửa thì đã nghe thấy Ứng Nhân Nhân cùng đám Vương Tinh Kỳ đang lan truyền “bản tin buổi sáng”.

Ứng Nhân Nhân cầm cà phê trong tay, cúi đầu thong thả khuấy đều, chân mày khóe mắt toát lên niềm vui vẻ, chẳng khác gì chim hỉ thước vui mừng đến điên: “Bác tôi nói tính ra tôi cũng là hợp đồng A, không biết sang năm có thể xin chuyển được không?”

Vương Tinh Kỳ: “Các cô nói xem, có phải Hương Viên là cháu gái nào của nguyên lão trong công ty chúng ta không, nếu không với bản sơ yếu lý lịch đó của cô ta thì làm sao có thể là hợp đồng loại A được.”

Tiểu Linh: “Có khả năng lắm.”

Ứng Nhân Nhân không tiếp lời.

Vương Tinh Kỳ lại nói thêm: “Từ Yến Thời tình mắt thật, chọn một cái đúng người luôn.”

Ứng Nhân Nhân chợt cười nhạt, “Ngoài đẹp trai ra thì Từ Yến Thời có gì không hả, muốn tiền cũng không có tiền, muốn quyền cũng không có quyền, muốn bối cảnh cũng không có bối cảnh nổi. Tim anh ta làm gì? Trông cậu anh ta mới có uống trà sữa hả? Một cái túi xách của tôi anh ta cũng không mua nổi.”

Vương Tinh Kỳ: “Cô đừng nghĩ đến anh ta nữa, tôi thấy anh trai trong quán trà sữa dưới lầu cũng không tệ, cô mời bọn tôi uống trà sữa thêm mấy lần nữa là hai người sẽ có triển vọng đấy...”

Ứng Nhân Nhân thẹn thùng: “Nào có.”

“Nhân Nhân, cô đừng đánh tôi nha,” Tiểu Linh lên liếc nàng ta, không nhịn được nói: “Thật ra thì, nếu có vẻ ngoài như Từ Yến Thời, mời tôi uống trà sữa cả đời tôi cũng đồng ý...”

“Cô!!!!!!” Ứng Nhân Nhân tức giận giậm chân.

Kết quả là xé chiều hôm đó, tất cả đều ngẩn tò te nhìn Từ Yến Thời vốn đang nghỉ phép lại bỗng bước vào công ty.

Ứng Nhân Nhân cũng không ngờ anh về sớm như vậy, đứng đờ ra nhìn anh đi lướt qua mình, bóng dáng cao ráo kia rẽ thẳng vào phòng kỹ thuật.

Chẳng mấy chốc, trong phòng kỹ thuật vang lên tiếng hò reo.

“Lão đại cậu về rồi!!!” Giọng Thi Thiên Hữu.

“Nhớ cậu quá đi!!” Giọng Cao Lãnh.

“Hoan nghênh quay về,” Vu Trĩ vuốt tóc, trịnh trọng cảm lấy tay Từ Yến Thời, bắt đầu ảo tưởng sức mạnh, “Nhiệm vụ cứu trái đất cần anh.”

Từ Yến Thời rút tay về đút lại vào túi, gạt mấy bàn tay kia ra, lạnh lùng hỏi, “Phó tổ trưởng của các cậu đâu rồi?”

Tất cả: “Không biết nữa! Chạy đi đâu rồi ta?”

Từ Yến Thời báo cáo với Lý Vĩnh Tiêu xong, vừa lúc gặp Hương Viên mới ra khỏi văn phòng của Trần Thư ở trong thang máy, ánh mắt hai người chạm nhau, Hương Viên nhanh chóng dời mắt đi, đứng cách anh một khoảng khá xa, tới khi cửa thang máy chậm rãi khép lại thì bầu không khí vô cùng yên ắng, không ai mở miệng nói gì.

Đến tầng ba thì gặp phải đám Ứng Nhân Nhân bên phòng kinh doanh đang định xuống lầu mua cà phê, vừa nói vừa cười.

“Gần đây mới ra vị trái cây rừng, các cô có muốn thử ——”

Còn chưa dứt lời thì đã trông thấy bọn họ, tuy cả hai đều không đứng sát vào nhau nhưng chẳng hiểu vì sao lại có vẻ hài hòa tới mức mập mờ, Ứng Nhân Nhân lập tức ngậm miệng.

Ba người im lặng đi vào.

Bầu không khí đông cứng.

Bỗng Hương Viên mở miệng, “Từ Yến Thời, anh có muốn uống trà sữa không?”

Từ Yến Thời nhìn cô, “Cô muốn uống gì?”

“Xuống dưới xem sao đã, tôi vẫn chưa uống bao giờ.”

Sau đó một nhóm năm người cùng đi vào quán trà sữa mới mở.

Hương Viên lén lút nhắn tin hỏi vào trong nhóm chat của phòng kỹ thuật, “Nhanh lên nhanh lên, có người mời đấy, các anh uống gì?”

Phòng kỹ thuật nhao nhao gọi nước.

Anh trai trong quán trà sữa nhận ra Ứng Nhân Nhân, nhiệt tình chào đón: “Lại mời đồng nghiệp uống trà sữa à?”

Ứng Nhân Nhân còn chưa kịp trả lời thì Hương Viên đã kéo Từ Yến Thời đi đến, nhiệt tình làm quen với người ta: “Anh đẹp trai biết Nhân Nhân của bọn tôi sao?”

Lúc cười đúng là anh ta đẹp thật, “Đúng thế, các anh chị đều là đồng nghiệp của Ứng Nhân Nhân hà, vậy tôi giảm cho mọi người hai mươi phần trăm nhé.”

Ứng Nhân Nhân cảm giác không ổn, song lại không tiện phát tác trước mặt người ngoài.

Quả nhiên, Hương Viên dựa vào quầy gọi nước, quay đầu lại cười híp mắt ngoắc tay với cô ta, “Nếu anh đẹp trai đã nói thế thì chúng tôi không cần khách khí rồi, hai ly Latte... Một ly Mocha... Một ly trà xanh...”

Hương Viên nhanh chóng gọi hết, tất tần tật cả phòng kỹ thuật không thiếu một ly.

“Tầng 16, phòng kỹ thuật, phiền anh quá rồi. Tính cả vào cho Ứng Nhân Nhân nhé.”

Anh đẹp trai vẫn không biết chuyện gì, nhìn Ứng Nhân Nhân như nhìn thấy cha ruột: “Nhân Nhân của các cô đúng là phóng khoáng.”

Hương Viên gọi xong liền kéo Từ Yến Thời rời đi, vỗ vai Ứng Nhân Nhân: “Cám ơn nha.”

Ứng Nhân Nhân nghiêng răng kèn kẹt: “Không cần khách khí.”

Hai người bước ra khỏi tiệm trà sữa, Hương Viên đã nín nhịn cục tức một ngày rồi, cuối cùng cũng được thoải mái.

Cô điều cô vẫn hồn nhiên không phát giác mình vẫn đang kéo tay Từ Yến Thời, tay anh vừa khô ráo lại ấm áp.

Hương Viên cười ngật nghễo mà tay thì vẫn nắm chặt, mang theo độ ẩm còn vương, thậm chí còn nóng hơn cả máu trong người cô.

Đợi đến khi cô ý thức được, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Từ Yến Thời đang nhìn xuống mình, đôi mắt đóng đầy thâm ý như cười như không nhìn cô.

“Vui lắm hả?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ba giờ chiều, tại phòng kỹ thuật.

Cả văn phòng chìm ngập trong sự “ngọt ngào” khó hiểu.

Từ khi Từ Yến Thời và Hương Viên một trước một sau vào cửa, bầu không khí lập tức thay đổi. Hai người không nói với nhau lấy một câu, mà Hương Viên còn có phần né tránh anh. Cô thông thả quay về vị trí bàn làm việc của mình, lấy tài liệu ở chỗ Lâm Khanh Khanh, đòi Cao Lãnh dữ liệu, nói chuyện kế hoạch công việc tuần tới với Vuư Trí. Nhưng dù là chuyện nào đi chăng nữa cũng đều liên quan tới Từ Yến Thời...

Lâm Khanh Khanh: “Lão đại vẫn chưa ký tài liệu... Em vừa đưa cho anh ấy xong...”

Hương Viên ồ một tiếng, bình tĩnh quay sang hỏi Cao Lãnh: “Bảo cáo dữ liệu hàng tháng tôi cần từ tuần trước đâu rồi?”

Cao Lãnh: “Đưa cho lão đại luôn rồi, vì cậu ấy bảo muốn đích thân xem”

Hương Viên lại ồ một tiếng, mặt không đổi sắc đưa mắt nhìn sang Vuư Trí bên cạnh: “Còn cậu, kế hoạch công việc tuần tới mà hôm qua tôi bảo cậu đưa cho tôi đâu?”

Vuư Trí mù mờ ngược đôi mắt hạt mè đầy vô tội nhìn lên: “Lão đại nói, anh ấy đã viết xong trước khi nghỉ phép rồi...”

Tất cả mọi người đều nhận ra, Hương Viên không muốn đi tìm lão đại, còn Từ Yến Thời vẫn ngồi yên trên ghế làm như không nghe thấy mọi người đang nhắc đến tên mình, thuận tay mở laptop lên, không hề nói lấy một lời.

Hương Viên chợt nhớ đến cảnh tượng ở dưới lầu ban nãy.

Anh nhìn thẳng cô, hai tay nắm chặt lấy nhau, tay anh vừa sạch và cũng dài hơn tay những chàng trai khác, thậm chí còn cả nhiệt độ cô chưa cảm nhận được bao giờ. Một cảm giác tê tê chưa từng có xuyên qua đầu ngón tay cô chạy thẳng lên, ý cười chế giễu không chút che lấp trong mắt khiến cô lập tức ngơ ngác.

Một giây sau, cô vội vã buông ra như bị điện giật, lần đầu tiên bị người khác chứng kiến vẻ lúng túng khó xử, cô chỉ biết đánh mắt đi nơi khác nhìn sòng người chật chội trên đường.

Diễn trò hề há giận cũng chỉ là há giận, hai người bọn họ vẫn nên giữ khoảng cách thì hơn, có điều con người cô dễ mất kiểm soát quá.

“Tôi lên trước đây.”

Hương Viên bỏ lại một câu rồi ù té chạy một mạch.

...

Cô đã phải dẫn lòng không chủ động tìm anh, nhưng mấy người này, sao cứ như khiêu khích cô thế hả?

Không đợi cô mở lời, Từ Yến Thời đã ném tài liệu qua, chuẩn không cần chỉnh rơi ngay lên bàn cô cái *bộp*, người nọ lười biếng tựa vào lưng ghế, vừa nhấp một khẩu máy tính vừa nói: “Có hai phần dữ liệu được thay đổi, tôi đã gửi vào hộp thư của cô rồi.”

Hương Viên mở tài liệu ra, chữ ký của anh vừa dứt khoát lại đơn giản.

Chữ lưu loát, lực thấu giấy, rất đẹp.

Cô thấp giọng “ừm” một tiếng rồi gấp tài liệu lại.

Nhờ vào bản lĩnh của cô, “trà sữa yêu thương” của Ứng Nhân Nhân đã được đưa đến, bọn Cao Lãnh Vuư Trí bảy đầu tám não vây quanh bàn làm việc của cô chia đồ uống. Hương Viên đi đến đây đầu Cao Lãnh ra, nói: “Uống xong nhớ phải cảm ơn đồng chí Ứng Nhân Nhân đây, hôm nay cô ta mời.”

Mọi người ngạc nhiên, “Ứng Nhân Nhân mời?”

Thi Thiên Hữu chấn động tới nỗi lòi con mắt: “Không phải cô ấy muốn theo đuổi tôi đây chứ? Vừa rồi vào nhà vệ sinh cô ấy còn cười với tôi.”

Hương Viên: “...”

Anh lấy đâu ra tự tin này vậy?

Vuư Trí bắt được trọng điểm: “Anh lại vào nhà vệ sinh nữ à?”

“...”

Lúc này Cao Lãnh mới sực nhớ, cầm trà sữa trong tay nhìn quanh một vòng, hồ nghi hỏi: “Sao hôm nay không thấy Lý Trí đâu, có phải Ứng Nhân Nhân với Lý Trí lại cãi nhau chia tay rồi không?”

“Hình như lâu lắm rồi không thấy anh Lý Trí ra ngoài với Ứng Nhân Nhân,” Trương Tuấn đẩy cặp kính đít chai dầy cộm lên, cúi người kiểm tra của mình trên bàn Hương Viên.

Cao Lãnh ‘ấy’ một tiếng: “Cậu gọi gì đấy, vẫn chưa tìm ra à?”

“Nước gừng đường đỏ.” Trương Tuấn nói.

Vuư Trí bồng quay đầu lại, mặt không cảm giác: “Anh bị Thi Thiên Hữu lây bệnh hả? Đến kỳ kinh rồi à?”

“Không phải,” Trương Tuấn đỏ mặt, “Gần đây anh hay đau bụng.”

Cao Lãnh lại kéo đề tài về: “Có điều nhắc đến, đây cũng là lần thứ hai Ứng Nhân Nhân mời phòng kỹ thuật chúng ta uống trà sữa nhì.”

“Lần trước là khi nào?” Hương Viên cúi đầu tìm ly Latte của mình.

“Là hồi theo đuổi lão đại, cả phòng kỹ thuật mỗi người một ly, còn gọi thêm bánh Pháp nữa, đúng là buổi trà chiều sang chảnh,” Cao Lãnh nhấp một hớp, mím môi nói, “Có điều lão đại không uống.”

Hương Viên: “Vi sao lại không, người khác mời mà, không uống đúng phí.”

Cao Lãnh: “Lão đại nói, Ứng Nhân Nhân quá phiền phức.”

Hương Viên xì một tiếng, cười nhạt: “Đến Ipad của người ta cũng cầm, chẳng lẽ Ipad ít tiền hơn một ly trà sữa?”

Mọi người sững sờ nhìn nhau, Cao Lãnh chắc chắn, “Chỉ hiểu lầm lão đại rồi, Ipad là Từ Thành Lễ lấy, lão đại cũng không biết. Hơn nữa chị nói xem với tính tình đó của cậu ta, không quen không biết với người ta mà lấy đồ được à? Nên sau đó cậu ta đã chuyển tiền mua Ipad cho Ứng Nhân Nhân rồi, tiền này còn do tôi chuyển, lúc đó lão đại không có tiền, đợi có lương mới trả cho tôi.”

Nói đến đây, Vuư Trí nói chen vào: “Cũng may lúc trước em với lão đại không bị cô ta mê hoặc, sao em cứ có cảm giác người phụ nữ này kinh khủng thế nào ấy.”

Cao Lãnh: “Là phụ nữ thì đều kinh khủng, phụ nữ càng đẹp càng kinh khủng.”

Trương Tuấn: “Không đâu, tôi cảm thấy tổ trưởng của chúng ta cũng rất đáng yêu mà.”

Hương Viên nghe Cao Lãnh nói xong thì thất thần, đúng lúc này bị Trương Tuấn chỉ đích danh mới hốt hoảng tìm về suy nghĩ, noãn miệng cười một tiếng, cộng ly với Trương Tuấn rồi uốn nắn lại cậu ta: “Cảm ơn, nhưng tôi lại càng thích người khác khen mình đẹp hơn.”

Đối với trai thẳng mà nói thì hai vế này có gì khác nhau à?

Trương Tuấn tỉnh tỉnh mê mê ghi nhớ.

Trên bàn còn sót lại một ly chưa mở, Hương Viên thuận miệng hỏi: “Còn có ai chưa lấy à?”

“Lão đại đấy, vừa rồi chị Thư mới gọi anh ấy ra ngoài.”

“Ồ.” Hương Viên hậm hực ngồi xuống.

Từ Yến Thời và Trần Thư đứng trên tầng thượng công ty hút thuốc.

Nhưng nói cho đúng là chỉ Trần Thư hút, cô đưa thuốc cho Từ Yến Thời nhưng anh không nhận, chỉ dựa vào lan can, tay đút vào túi quần không nhúc nhích: “Không hút.”

Trần Thư bỏ thuốc lại vào bao, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu cũng về rồi, tôi vừa với hẹn Hoàng Khải Minh vào tối nay, còn bên Hương Viên, cậu nói xong rồi phải không?”

Trên sân thượng gió lớn, phóng mắt nhìn ra ngoài là những tòa nhà mới có cũ có mọc san sát như rừng, có tòa cao vút đến tầng mây, có nhà lại lùn tịt dưới mặt đất, đan chéo rắc rối như la bàn. Bên kia là công trường xây dựng trái mành mồng, không có lấy một bóng người, tầm mắt thoáng đãng. Ở giữa có con sông chắn ngang róc rách nước chảy, tĩnh lặng như khói, như chia thế giới ra làm hai nửa.

Một vùng hoang vu, còn bên lại phồn vinh.

Từ Yến Thời thôi nhìn, thấp giọng “ừ” một tiếng.

Trần Thư xoay người lại, dựa vào lan can nhà khói ra, “Tính cách của Hương Viên còn phải mài giũa, cô ấy làm loạn lên như thế không được. Ứng Nhân Nhân là đồ ngốc, cô ấy bắt nạt cô ta cũng được thôi, nhưng nếu chọc giận người như Hoàng Khải Minh thì chỉ sợ bản thân sẽ thua thiệt.”

Từ Yến Thời quay người lại, đưa mắt nhìn đi nơi khác, cười nói: “Cô ấy chỉ hơi ồn ào thôi.”

“Nên tôi mới muốn tới nay cô ấy đi theo cậu, phải học tập nhiều vào nữa,” Trần Thư chột nghiêm nghị, “Tôi rất thích Hường Viên, cũng rất thích thái độ lạc quan tích cực nhiệt tình của cô ấy. Cậu biết không, mỗi lần nhìn cô ấy, tôi luôn có cảm giác như trông thấy mình khi vừa vào nghề.”

Từ Yến Thời cúi đầu, hai tay đút túi im lặng không nói một lời.

Trần Thư nói thẳng: “Cô gái như thế, có phải rất dễ khiến người ta sinh ra ham muốn bảo vệ không? Cao Lãnh nói cậu nghe bảo cô ấy khóc là lập tức đổi vé máy bay về, sao nào, xuống khỏi đàn thờ động phạm tâm rồi hả?”

Từ Yến Thời cúi đầu cười, “Tôi đã không ở trên đàn thờ từ lâu rồi.”

“Được,” Trần Thư gật đầu đập thuốc, đột nhiên trong mắt trở nên phiền muộn, nhìn dòng sông uốn quanh thành phố cách đó không xa, nói, “Cái gì cô ấy cũng tốt, về cao quý bẩm sinh và sự tự tin trên người cô ấy là thứ mà những cô gái bình thường không thể có được. Hần bố mẹ yêu cô ấy lắm, nên mới có thể bồi dưỡng cô ấy trở nên xuất sắc, được người quý mến như thế. Chỉ là, chuyện đó có hữu dụng không? Liệu khách hàng sẽ ký hợp đồng vì cô ấy xuất sắc sao? Tôi nay Hoàng Khải Minh chỉ đích danh muốn cô ấy xin lỗi. Đây là cơ hội cuối cùng. Tôi nói trước, dù tôi nay Hoàng Khải Minh có cúi đầu bắt cô ấy lau giày xin lỗi, thì cậu cũng phải nhìn cho tôi.”

Từ Yến Thời không nói lời nào.

Trần Thư lại bổ sung: “Nếu không được thì cậu đừng đi nữa, dù sao cậu cũng không biết uống rượu, tôi sợ đến lúc ấy Hoàng Khải Minh thấy cậu không uống lại nổi nóng, đến khi đó lại không tiện thoát thân.”

“Không cần.”

Từ Yến Thời xoay người rời đi.

Năm giờ tan làm, chuông đồng hồ reo inh ỏi.

Trần Thư đã nhắn tin cho cô, Hường Viên biết tới nay mình còn phải đối phó với vị giám đốc Hoàng kia nữa. Cô hơi đau đầu, bởi vì Trần Thư nói có thể tới nay sẽ có rắc rối, giám đốc Lý và Trần San rất quan tâm đến danh sách này, dặn cô tới nay tuyệt đối không thể gây thêm chuyện nào nữa.

Hường Viên bình tĩnh ngồi tại chỗ suy nghĩ một lúc, quả thật cô nên xin lỗi giám đốc Hoàng.

Thế là cô đồng ý ngay, quay đầu lại thì thấy Từ Yến Thời cũng chưa ra về, không lẽ anh cũng bị Trần Thư giữ lại tới nay à? Anh thật sự vẫn muốn đi cùng cô sao?

Anh biết uống rượu ư?

Còn đang mãi nghĩ ngợi thì Trần Thư đã gõ cửa, “Hai người, đi thôi nào, xe chờ dưới lầu rồi.”

Hường Viên đứng lên toan cầm lấy túi xách thì Trần Thư nhanh trí nói: “Đừng đem theo túi.”

Hường Viên nghe lời không cầm theo. Đợi tới lúc lên xe, Trần Thư mới giải thích với cô: “Đi ra ngoài xã giao với khách hàng thì đừng cầm theo túi, cầm mỗi điện thoại là được rồi, em phải luôn giữ trạng thái bất cứ khi nào cũng phải về công ty tặng ca, như vậy người ta mới không chuốc rượu em, và cũng có thể tạo ấn tượng trong khách hàng là các em rất cố gắng khắc khổ. Ngoài ra nếu tình hình không đúng, còn có thể dùng lý do này để kết thúc buổi tiếp khách khổ sở đó. Một mũi tên trúng ba đích.”

Từ Yến Thời ngồi hàng sau, suốt cả buổi không nói một lời chỉ nhìn ra ngoài cửa kính, mắt thấy đồ đạc Hường Viên bị Trần Thư nói một tuôn một tràng đến đờ đẫn, anh mới lạnh lùng chỉ rõ: “Nghĩa là lát nữa sẽ về quẹt thẻ chấm điểm.”

“Bây giờ đi tiếp khách cũng coi như tặng ca, chị phải để lãnh đạo nhìn xem một năm bốn mùa này chị đã làm thêm bao nhiêu ca rồi mới được.” Trần Thư truyền kinh nghiệm cho Hường Viên, “Nói thật em đừng đọc mấy cuốn sách self-help làm gì, cái gì mà ‘chỉ cần bạn ở sau lưng thầm lặng cố gắng, nhất định lãnh đạo sẽ nhìn thấy’, toàn là chó má hết! Lãnh đạo vốn không thấy gì hết, lãnh đạo chỉ thấy mỗi người nịnh nọt bên cạnh mình mà thôi, cố gắng làm việc là điều cơ bản, phải thích hợp tỏa sáng trước mặt lãnh đạo thì mới có thể sinh tồn ở chốn công sở được. Em đừng học theo Từ Yến Thời, cậu ta tặng ca đến một hai giờ sáng đồng loạt quẹt thẻ, báng chầm công của cậu ta lúc nào cũng như một, nên cấp trên đâu có ấn tượng gì với cậu ta, rất thực tế.”

Hường Viên tiếp thu, cũng cảm thấy Trần Thư nói có lý, nếu không vì sao bây giờ Trần Thư đã là phó giám đốc, còn Từ Yến Thời vẫn chỉ là tổ trưởng chứ.

Xe chạy băng băng trên đường, vị trí nhà hàng cách công ty không xa, chỉ cần rẽ là thấy.

Trần Thư xuống xe trước, lại thành khẩn dặn dò: “Còn nữa, đi làm thì phải biết nhẫn nại, dù có chịu áp lực cũng là điều hiển nhiên, không thể thích làm gì thì làm được. Gây gổ với đồng nghiệp trong công ty, mọi người cũng nhắm mắt mở một mắt cho qua, nhưng khi đã ở bên ngoài thì phải biết kiềm chế. Trừ khi em có đầy đủ vốn liếng, nói trắng ra là em sắp tổng tập đoàn Đông Hòa thì khi ấy khách hàng mới nể mặt. Còn tình hình như em lần trước, giám đốc Hoàng đồng ý ăn cơm với em chẳng qua vì thấy em là con gái nên mới không tính toán với em thôi.”

...

Bầu không khí trong bữa ăn, nói xấu không xấu, mà bảo tốt thì cũng không hẳn.

Từ khi vào cửa, con hồ ly Hoàng Khải Minh hoàn toàn phớt lờ Hường Viên, suốt buổi chỉ thôi phồng nịnh nọt với Trần Thư, dĩ nhiên là thôi phồng ông ta, nịnh cũng là nịnh ông ta. Hàm răng Hoàng Khải Minh vàng khè, dù ngồi khá xa nhưng Hường Viên vẫn ngửi được mùi rau hẹ nồng nặc phả ra từ ông ta.

Một phòng bao bảy tám người, lấy Hoàng Khải Minh làm trung tâm, bên phải ông ta là hai cô nàng thư ký xinh đẹp cùng hai nhân viên kế toán nam trong công ty, còn bên trái là Trần Thư, Từ Yến Thời và Hường Viên, vòng quanh chiếc bàn tròn.

Âm thanh trầm mạnh của Hoàng Khải Minh vang vọng trong căn phòng nhỏ hẹp.

“Toàn bộ thị trường thiết bị cài đặt sẵn này, bao gồm cả mấy nhà máy sản xuất thiết bị điện tử mà tôi nói lần trước, ngoài số trong tay tôi ra thì hầu như đều giảm biên chế cả. Tình hình kinh tế năm nay không tốt, giám đốc Trần cô cũng biết đấy, nền tảng tiền vốn của mấy nhà máy trong tay tôi mạnh hơn so với những nhà máy khác, hơn nữa, cô cũng biết tỷ lệ hệ thống thương mại của Vi Đức không cao, rất nhiều nhà máy không muốn lắp đặt, GPS thương mại bao phủ gần như trăm phần trăm. Mọi người đều kiếm tiền, dĩ nhiên sẽ chọn loại đơn giản nhất. Không phải tôi không tin công ty các cô, bây giờ cái thị trường này càng ngày càng tệ...”

Nói trắng ra là khoác lác rất nhiều, cuối cùng vẫn muốn bọn họ nhường lợi.

Trần Thư cười sảng khoái: “Không vội không vội, thế này đi, để tổ trưởng Hường của chúng tôi mời ông một ly, chuyện lần trước là do con bé uống nhiều quá, giám đốc Hoàng, ông không còn giận đấy chứ.”

Trần Thư nháy mắt với Hường Viên, Hường Viên lập tức cầm ly rượu lên: “Giám đốc Hoàng ——”

Hoàng Khải Minh ngất lòi, không để ý đến cô mà chỉ nhìn Trần Thu nói, lúc cười để lộ hàm răng vàng khè, rõ ràng là có ý gây khó khăn: “Tôi uống bia uống rượu cũng nhiều năm rồi, không lẽ không nhìn ra được một người có uống nhiều hay không sao? Giám đốc Trần à, cô đừng che chở cô gái trẻ làm gì, người không hiểu chuyện ấy hả, tôi gặp không ít đâu, đáng đáp xinh đẹp, tôi cũng gặp không ít. Tổ trưởng Hường đây là thuộc về cái kiểu đẹp mà không hiểu chuyện, con gái như thế còn phải dạy dỗ cho tốt, đặc tội với đám dân đen như chúng ta cũng không sao, ngộ nhờ sau này đặc tội với lãnh đạo thì sao, không phải đã chuốc rắc rối về cho công ty các cô à?”

Rồi rồi ông ta lại nhìn Từ Yến Thời, chủ động bắt chuyện: “Tổ trưởng Từ nói đúng không?”

Từ Yến Thời vẫn có dáng vẻ không nóng không lạnh, bị chỉ đích danh thì chỉ nghiêng đầu nhìn Hường Viên ngồi cạnh mình, ánh mắt lạnh lùng kia bỗng trở nên dịu dàng sâu lắng. Mấy cô thư ký cùng đi tiếp khách với Hoàng Khải Minh không phải là lần đầu gặp Từ Yến Thời, nhưng lúc nào anh cũng có vẻ mặt lạnh lẽo, tối xin số Wechat cũng không cho.

Nhưng càng khiến các cô không ngờ là, một người đàn ông lạnh lùng như vậy mà lại nói ra một câu khiến hai cô lòi cả tròng mắt.

Từ Yến Thời nghiêng đầu nhìn Hường Viên, trong ánh mắt trong vắt bình tĩnh của ngày xưa chợt thoáng qua sự phong lưu mà đàn ông chỉ để lộ lúc trên đũa gió trăng, ngay tới Trần Thu cũng chưa từng thấy anh có dáng vẻ không đứng đắn như vậy bao giờ.

Anh tựa hẳn người ra sau ghế, mắt vẫn nhìn thẳng Hường Viên, nói rõ lời mập mờ nửa đùa giỡn với Hoàng Khải Minh ——

“Được bảo vệ một cô gái xinh đẹp như thế, dù đặc tội với ai cũng không tính là rắc rối.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Kỳ thật Hường Viên đã nghe thấy những lời trên ghẹo đầy trăng gió như vậy rất nhiều lần.

Đa số đàn ông đều lưu manh, chỉ cần có rượu vào là thước đo chủ đề sẽ rộng ra, nói gì cũng phải liên quan tới người đẹp hết, rất “bi ôi”. Hường Viên không thích kiểu đàn ông như thế, cô luôn cảm thấy bọn họ rất thô bỉ, nhưng cô vẫn xem như không có chuyện gì, dù trong thâm tâm có khinh thường thế nào thì cũng không thể hiện ra mặt.

Vậy mà cô lại chẳng hề ghét bỏ lời này của Từ Yến Thời, thậm chí nhip tim còn bắt giắc tăng cao.

Anh uống rượu, áo khoác vắt bên cạnh, chỉ mặc mỗi áo sơ mi ngồi dựa vào ghế, cổ áo không gài nút mà phanh ra, để lộ yết hầu rõ ràng. Đôi mắt trong vắt không nhiễm một tạp chất nào của ngày thường, vào giờ phút này lại đang dần nhuộm sự dâm cần đòi.

Từ trên xuống dưới có vẻ vô lại không nói nên lời.

Là một khía cạnh đàn ông khác cô chưa từng thấy.

Căn phòng này được bày biện tao nhã, trong góc tường có đèn sàn kiểu cổ cao hơn một mét, tỏa ra vàng sáng trắng nhạt. Một bàn canh thừa thịt nguội chẳng mấy người ăn, Hoàng Khải Minh không động đũa thì hai cô thư ký cũng không dám cầm, mà ba người Trần Thu lại càng không có khẩu vị.

Hoàng Khải Minh đã bao giờ thấy Từ Yến Thời như thế lần nào, trước kia hề uống rượu, lần nào anh cũng lạnh nhạt ngồi một bên, trừ khi hỏi vài vấn đề kỹ thuật ra thì sẽ không bao giờ đáp lời, vậy mà tối nay lại lần đầu tiên tiếp lời một cách ‘lưu manh’ như thế. Lời vừa nói ra, người không biết còn tưởng anh ta là lãng tử tình trường.

Hoàng Khải Minh cười cười, vòng hai tay đặt trên bàn, đưa mắt ra hiệu thư ký rót rượu cho Từ Yến Thời.

“Tổ trưởng Từ là đàn ông cao thủ đẹp trai, còn khéo ăn khéo nói thế này, mấy người đẹp có mặt phải cẩn thận đấy.”

Từ Yến Thời dựa lưng vào ghế, nữ thư ký ngồi đối diện chồm qua nửa bàn rót rượu cho anh, lúc nghiêng người để hờ cảnh đẹp trước ngực, rãnh sâu giữa đường cong kia khiến người phải nghĩ ngợi lung tung. Ngay tới Hường Viên cũng tự thẹn không bằng, đoán chừng cũng phải cup C.

Từ Yến Thời một tay cầm ly, mắt cup xuống chỉ nhìn ly của mình, rượu ngừng rót thì anh cảm ơn, chẳng hề nhìn người ta lấy một lần.

Ngón cái khẽ vuốt ve miệng ly, lúc này mới cười đáp lời Hoàng Khải Minh.

“Vẫn còn kém thua giám đốc Hoàng.”

Nghe thì khiêm tốn đấy, nhưng thực chất lại đậm một nhát khá đau.

Hoàng Khải Minh nâng ly, “Nếu đã thế, có phải tổ trưởng Từ cũng nên làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần không? Trước kia dù nói thế nào cậu cũng không chịu uống rượu, tối nay, nếu không uống ly rượu này, có phải tổ trưởng Hường sẽ đau lòng không?”

“Đương nhiên rồi.” Từ Yến Thời dứt khoát uống hết một hơi, sau đó thờ ơ cời nút áo xuống nút thứ hai, lại rũ mắt tự rót rượu cho mình, rót đầy ly rồi lại uể oải tựa người ra sau, bắt đầu ăn nói lung tung ——

“Tôi nay uống mấy cũng được hết, chỉ cần ông đừng làm cô ấy khóc nữa là được, tôi lúc về tôi lại không đỡ nổi.”

Hoàng Khải Minh liếc nhìn Hường Viên im lặng ngồi bên cạnh, không tin, “Tổ trưởng Hường mà khóc à?”

Ngay tới Trần Thu cũng khiếp sợ trước màn tra đũa này của Từ Yến Thời, phui phui trách nhiệm lại có thể trịnh trọng tới mức ấy.

Một khi Từ Yến Thời đã ra tay, chỉ sợ chẳng có người phụ nữ nào có thể kháng cự nổi.

Đừng nói gì khác, tối nay đã quá lưu manh rồi.

“Không tin thì ông hỏi giám đốc Trần đi.” Từ Yến Thời tỉnh bơ nhìn Trần Thu, “Gây họa thì tôi tìm tôi, khóc lóc đòi tôi chức, rất sợ sếp phạt. Mới ra đòi đi làm, con gái nhất gan không hiểu chuyện, từu lượng cũng không nhiều, quả thật cô ấy đã uống nhiều rồi. Trước kia có lần uống say, cô ấy đã quý xuống trước cột điện trên đường.”

Hoàng Khải Minh tò mò: “Quý xuống làm gì?”

Chuyện này là thật, trong ngày lễ trưởng thành của Phong Tuấn, một đám thanh niên vẫn còn ngây thơ chẳng nên nổi tò mò trước thế giới của người lớn, khui liền mấy rương rượu. Bầu không khí nóng lên, lần đầu tiên Hường Viên uống rượu, mới đầu chỉ uống nửa ly rượu trắng rồi thôi, kết quả thấy mọi người rót liên tục cho Phong Tuấn, cô rất tức giận, bèn ngăn rượu lại.

Chưa mấy ly xuống bụng mà đã say.

Trên đường về nhà, trời tối om om, bỗng cô nàng bất thình lình quỵ xuống cái rụp.

Tất cả đều ngà ngà say, vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy, đầu con hèm đèn đường yếu ớt, Hường Viên quỵ xuống đất như quỵ trước linh bài, hét lên một tiếng khiếp trời khiếp đất với cây cột điện: “Ba ba!!”

“Sao ba ba lại bị ma ma phạt đứng thế này!”

Tất cả cười như điên, ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

Từ Yến Thời vừa dứt lời, cả phòng bao lập tức cười rộ lên.

Hường Viên ai oán lườm anh, tiếng lâm bẩm chìm ngập trong tràng cười liên tiếp, “Sao đến chuyện này anh cũng nhớ rõ vậy... Trí nhớ tốt thế.”

Nhưng không ngờ Từ Yến Thời vẫn nghe thấy, anh quay sang nhìn cô, im lặng mỉm cười.

Hoàng Khải Minh báo nhân viên đưa một rương rượu lên, Trần Thu thấy tình hình không đúng, đang định mở miệng thì đã bị Hoàng Khải Minh cướp lời, mũi dùi nhắm thẳng vào Từ Yến Thời: “Tôi không thích so đo với con gái, chúng ta nói thẳng luôn đi, tổ trưởng Từ ăn com với tôi cũng nhiều lần rồi, cho tới nay chưa thấy anh chủ động mời rượu tôi lần nào. Nói thật, tôi cũng rất ghét người ép rượu, nhưng tôi lại càng ghét cái loại người có thể uống nhưng không uống hơn, ra về thượng đẳng cái gì, làm ăn với người như thế thật sự không nhiệt tình nổi.”

Trần Thu cảm thấy mình nghĩ không sai, trọng điểm của Hoàng Khải Minh không phải là Hường Viên, ông ta rất rộng lòng với con gái, mà càng dễ khoan dung với gái đẹp hơn. Rất rõ ràng, ông ta chỉ muốn có được khoái cảm chiến thắng từ người đàn ông ưu tú trái ngược hẳn với mình là Từ Yến Thời.

Từ lúc vào cửa đến giờ Từ Yến Thời vẫn chưa ăn gì, chỉ gấp đại ít cái xanh lót bụng, anh nói: “Bắt đầu kính từ ai đây?”

Hoàng Khải Minh muốn Từ Yến Thời mất mặt, mời Hoàng Khải Minh cũng thôi đi, sao có thể mời theo lượt được.

Nào ngờ Hoàng Khải Minh còn nói: “Kính năm lượt.”

Từ Yến Thời nhướn mày, rất bình tĩnh đáp: “Được.”

Hường Viên toan mở miệng thì Trần Thu đã đánh mắt ra hiệu cô im lặng, điện thoại trong túi rung lên, là tin nhắn của Trần Thu.

“Hoàng Khải Minh đang muốn để em biết, em càng giúp Từ Yến Thời thì ông ta càng có thể làm khó cậu ta, hiện trong tay ông ta còn có hợp đồng của chúng ta, Từ Yến Thời nhịn nhiều năm rồi, em đừng làm loạn thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi yên đây đi, đợi cậu ta giải quyết chuyện này.”

Năm lượt mà Hoàng Khải Minh nói, là bao gồm cả Hường Viên và Trần Thu.

Người ngồi đây đều là sâu rượu, cả Hường Viên cũng thế, từ hồi cấp ba cô đã bắt đầu rèn luyện tư lượng của mình, tuyệt đối không để bản thân uống say làm ra chuyện ngu xuẩn. Bây giờ tư lượng của cô hơn hẳn người thường.

Năm lượt, tương đương mỗi người uống năm ly, với bọn họ thì chỉ là việc nhỏ, nhưng Từ Yến Thời lại không uống được rượu, năm lượt ư, không biết anh có thể chống đỡ được đến lượt thứ mấy đây.

Lúc mời đến Hường Viên, cô lẽ mề không chịu nâng ly, Từ Yến Thời cười nói, “Còn nhớ hôm đó ở ban công nói gì không?”

“Cái gì?”

“Bắt đầu lại.”

Vừa dứt lời, anh nhanh chóng cụng vào ly cô rồi uống một hơi cạn sạch.

Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh tối hôm đó, hai người dựa vào lan can cùng cụng rượu.

Cô cười tươi trong đêm tối, ánh mắt chan chứa mong đợi và nhiệt tình vào tương lai, sau đó hăng hái nói với anh, “Tôi là tổ trưởng tổ hai của phòng kỹ thuật, Hường Viên.”

Anh xem thường, mắng một câu tẻ nhạt nhưng rồi lại bắt ngờ cụng vào ly cô, lời ít ý nhiều tự giới thiệu: “Từ Yến Thời.”

Nghĩa là từ tối nay, anh muốn bắt đầu lại với cô sao?

Hiển nhiên tư lượng của Từ Yến Thời không tệ, anh uống rượu không đỏ mặt, trái lại càng uống càng trắng. Mời đến lượt thứ ba, Hoàng Khải Minh đặt ly xuống: “Tôi nay đúng là được dịp mở rộng tầm mắt, tôi cứ nghĩ tổ trưởng Từ không qua nổi hai vòng, có vẻ tư lượng tốt đấy nhì?”

Anh chậm lại, cười cười đặt ly xuống, ngả người dựa ra sau, không biết đã cài lại nút ở cổ áo từ bao giờ, nom còn lạnh nhạt hơn ban nãy, vậy mà miệng vẫn còn bông đùa, “Tư lượng bình thường thôi, nhưng ở trước mặt phụ nữ, đàn ông có bao giờ muốn nhận thua.”

Nói đoạn anh lại rót đầy cho mình, mắt vẫn chỉ nhìn ly rượu, ngón cái xoa nhẹ miệng ly, kỳ thật anh đã chệnh choáng rồi.

“Tôi vào nhà vệ sinh đã.” Hường Viên bất chợt đứng lên.

Từ Yến Thời vô thức đưa mắt nhìn theo, nhìn cô khuất sau cánh cửa mới hơi hốt thu mắt về, bắt đầu mời lượt thứ tư.

Đợi tới lúc cô về thì đã là lượt thứ năm.

Hoàng Khải Minh uống cũng nhiều, bắt đầu nói càn rỡ, “Tôi dạy cho các cô một phương pháp chọn đàn ông, có to hay không thì phải nhìn vào mũi, mũi to thì chắc chắn cũng to, còn kiểu mũi cao thanh tú thì đều là hàng nhỏ cá.”

Từ Yến Thời lạnh lùng ngồi bên cạnh, lúc này đến ống tay áo cũng mờ nức xấn hờ lên trên, anh cúi đầu bóc đậu phộng, khoe miệng treo nụ cười thản nhiên.

Cô nàng thư ký tóc dài lượn sóng nghe Hoàng Khải Minh nói xong, lập tức nhìn thẳng vào anh, quét một lượt từ trên xuống dưới, hai mắt viết đầy hứng thú: “To nhỏ thì có ích gì, phải xem kéo dài được bao lâu.”

Hoàng Khải Minh: “Vậy cô hỏi xem tổ trưởng Từ được giữ bao lâu?”

Từ Yến Thời cười cười, thờ ơ ném đậu phộng vào miệng, phui mặt vụn trên tay, nói thẳng: “Cũng bình thường.”

...

Mới xong năm lượt mà Từ Yến Thời vẫn chưa gục, nom còn tỉnh táo chán. Hoàng Khải Minh giờ rượu lên, giả vờ gật đầu: “Được, chuyện này coi như đã tỏ, cuối cùng tối nay tổ trưởng Từ của chúng ta cũng ra dáng đàn ông rồi, không cần phụ nữ cần rượu cho mình. Sáng mai tôi sẽ báo Tiểu Cầm đưa hợp đồng đến, nhưng đã nói rõ là 3% rồi đấy, không thể nhường được nữa.”

Đến mười giờ, mọi người kéo nhau ra khỏi quán rượu, Trần Thu đưa Hoàng Khải Minh lên xe đa dụng.

Còn Hường Viên và Từ Yến Thời đã lên xe đội.

Hai người ngồi một trước một sau, sát ngay bên cửa kính. Từ Yến Thời đã ngấm men rượu, bây giờ đầu anh đã hơi mơ màng nặng trĩu, anh kéo mũ áo khoác trùm lên đầu, che khuất nửa gương mặt, chỉ để lộ chiếc cằm lạnh lùng, hình như anh đang nhắm mắt giải rượu.

Hường Viên im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người chẳng nói chẳng rằng, trong chốc lát, đèn xe chợt lóe sáng, Trần Thu đã quay lại, vừa lên xe vừa chửi rủa mười tám đời tổ tông Hoàng Khải Minh một lượt. Từ Yến Thời bị đánh thức liền nhủ chặt mày, giờ tay che ánh sáng.

Trần Thu ngồi cạnh anh, lấy vỉ thuốc giải rượu trong túi xách ra: “Uống cái này đi đã, để tôi bảo tài xế đưa chúng ta về công ty.”

Từ Yến Thời không nhận, giọng khàn khàn: “Uống rồi.”

Trần Thu ngạc nhiên, cất thuốc vào lại túi xách, “Uống lúc nào?”

Anh vẫn giờ tay che mắt: “Trước khi ăn cơm.”

Trần Thu vỗ lè: “Cậu có ý định từ sớm rồi à?”

“Hường Viên bị cảm.” Từ Yến Thời nói.

Trần Thu nhìn anh với ý sâu xa, không nói nhiều mà hỏi thẳng: “Tôi đưa hai người về công ty quẹt thẻ trước nhé? Rồi lại chờ hai người về sau?”

“Về công ty trước đi, bọn tôi còn tăng ca.”

“Uống nhiều vậy mà còn tăng ca ư?” Trần Thu ngạc nhiên nhìn anh, “Đạo gần đây phòng kỹ thuật của các cậu bận thế à?”

Đúng là gần đây rất bận, tuần tới lão Khánh phải nộp sơ thảo cho cuộc thi, sản phẩm mới sẽ sắp sửa phát hành trong một tháng sau, trong đầu có rất nhiều chuyện cần làm, Từ Yến Thời thật sự định ở lại sửa đổi sơ thảo mà lão Khánh vừa gửi cho anh.

Trần Thu quẹt thẻ xong là đi luôn. Toàn bộ công ty trống rỗng, trên hành lang chỉ có mỗi một ngọn đèn lay lắt, cả phòng kỹ thuật chỉ còn lại hai người họ, không mở đèn, Hường Viên chỉ bật đèn bàn chỗ mình.

Cô ngồi trước bàn, qua khe hở cửa sổ lá lách ở phòng họp, thấy Từ Yến Thời một mình ngồi bên trong rất lâu, anh cởi áo khoác, cổ áo và tay áo đều mở ra, trông có vẻ xộc xệch mà lại quyến rũ.

Từ trước đến nay anh rất ngay ngắn, nút áo gài từ đầu tới chân không hề qua loa, rất có vẻ lạnh lùng cấm dục.

Bộ dạng này tối nay chứng tỏ đã uống rất nhiều, nhưng không hiểu sao cô còn thấy hấp dẫn hơn bình thường.

Ting ting, một âm thanh vang lên.

Điện thoại cô rung lên, theo bản năng cúi đầu, trên màn hình bất ngờ xuất hiện tin nhắn của anh.

XYs: Có muốn ngắm sao không?

Hường Viên đột ngột quay đầu lại, chạm vào ánh mắt thắm thúy chứa đựng nụ cười. Trong cửa sổ lá lách, chẳng hay anh đã đứng lên từ bao giờ, tựa vào bàn nửa đứng nửa ngồi, hai tay vòng trước ngực.

Anh nhìn cô một lúc rồi cúi đầu, xắn ống tay áo lên để lộ cánh tay gầy gò đầy đặn, một tay đút trong túi, tay khác lại nhanh chóng lướt trên bàn phím.

Văn phòng yên ắng mờ mờ, điện thoại của Hường Viên lại vang lên cái *ting*.

XYs: Thôi vậy, tối nay uống nhiều rồi.

Chơi trò lạt mềm buộc chặt gì thế này? Hường Viên nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 32

Hường Viên xoay người rồi đi, Từ Yến Thời mỉm cười, trái lại cũng chẳng bất ngờ mấy. Ngắm sao cùng một người đàn ông đã say, có quý mới biết trong lòng anh ta nghĩ gì.

Mấy năm nay Tây An có một độ sương khói nhiều thứ ba cả nước, đừng nói ngắm sao, đến mặt trăng lớn như thế mà cũng chỉ thấp thoáng trên trời.

Có điều bên Lật Châu còn ổn, chỉ số sương khói toàn thành phố không nghiêm trọng như những thành phố khác, vẫn ở mức nhẹ. Ở thị trấn lân cận có một nông trường cỏ, là thánh địa để ngắm sao, mỗi năm có rất nhiều du khách đổ xô về đây ngắm mưa sao sa, tháng bảy tháng tám là mùa đông nhất.

Từ Yến Thời vừa kiểm tra chỉ số tối nay xong, ở mức bình thường.

Có điều vẫn đáng tiếc.

Trời sao thế này, chẳng biết đến bao lâu mới có thể được nhìn thấy.

Năm phút sau, Hường Viên quay về, trên tay có thêm một ly nước.

Lúc cô đẩy cửa phòng họp đi vào, Từ Yến Thời vẫn là dáng vẻ kia, cổ áo phanh ra tay áo để hở, trên chỗ ngồi bên cạnh đặt chiếc laptop, người dựa vào mép bàn, ngón tay để lên nút nguồn, hình như là chuẩn bị tắt máy. Nghe thấy tiếng động, tay anh dừng lại không nhấn xuống nữa, từ từ thể đang nửa dựa vào bàn dứt khoát ngồi xuống, điện thoại đặt trên bàn, thông thả rút tay vào túi, mắt nhìn cô đầy hài lòng.

Hường Viên đi đến trước mặt anh, đưa cốc nước trong tay qua.

Anh cúi đầu nhìn.

Hường Viên nói: “Uống vào sẽ dễ chịu hơn.”

Từ Yến Thời nhận lấy, chọt hai tay chạm vào nhau, ngón tay lạnh băng khiến da đầu Hường Viên tê rần. Cô đột ngột rút tay về, dằn dò một câu: “Sau này anh đừng uống rượu nữa, anh uống rượu không đó mặt, chứng tỏ trong cơ thể không có enzyme chuyển hóa cồn, rượu cồn sẽ được phân giải qua gan, nguy hiểm chết người đấy.”

Từ Yến Thời bật cười, cầm cốc nước cúi đầu nhìn cô đầm đẫm, nhưng Hường Viên không nhìn anh mà nhìn đi nơi khác.

Rốt cuộc cũng không bắt bẻ cô, rất nể mặt vừa uống nước vừa gật đầu thấp giọng đáp “ừ”.

Nước vào miệng hơi chất, lúc xuống cổ họng thì lại có vị chua, anh không khỏi nhúm mày, “Đây là gì thế?”

“Nước giấm gừng, hữu hiệu hơn thuốc giải rượu, bao giờ bố tôi say cũng đều uống cái này cả.” Hường Viên nói rõ cho anh biết, “Có điều vì không tìm thấy giấm nên tôi dùng chanh thay, cũng không kém mấy đâu.” Cô không xác định bỏ sung.

“Chanh lấy đâu ra?”

Hường Viên chỉ ra sau lưng, “Trên bàn Thi Thiên Hữu.”

...

Một giây sau, Từ Yến Thời lập tức đặt ly xuống, anh vốn không buồn nôn, nhưng bây giờ dạ dày đã bắt đầu nao nao cồn cào, anh bất đắc dĩ xoa sống mũi giữa chân mày, cố bình tĩnh lại, nhưng cảm giác kia lại như mãnh hổ xông chuông, nhảy lên nhảy xuống tung hoành loạn xạ trong dạ dày anh.

Hường Viên thấy sắc mặt anh không đúng, bụng dạ sôi ruột, “Sao thế?”

Cả phòng kỹ thuật đều biết, Thi Thiên Hữu là người đến ly nước cũng lười rửa, trái cây ăn không hết thổi rửa cũng không chịu vất đi. Có lần Cao Lãnh không biết, lỡ ăn quả quýt của anh ta, cái vị ôi thiu kia... Cả đời này anh ta thể mình không dám động đến đồ của Thi Thiên Hữu lần nào nữa.

“Không sao.” Từ Yến Thời sợ cô tự trách mình nên cố dằn cảm giác chịu đựng.

Hường Viên: “Có tác dụng chậm hả? Buồn nôn à?”

“Hơi hơi.”

Giương mặt tuần tú của anh trắng bệch, còn tai thì ửng đỏ, trong chớp mắt Hường Viên đã nghĩ, rượu anh uống thì ra là tên tai. Không đợi cô nghĩ nhiều, Từ Yến Thời cúi người xuống, chống hai tay lên đầu gối, định hóa giải cơn trào ngược cuộn cuộn trong dạ dày.

Hường Viên chăm chú nhìn anh, sơ mi phẳng phối, đường cong sau sống lưng bà vai phác họa rõ ràng, gần như có thể nhìn thấy cơ thể đàn ông bắp thịt rõ ràng của anh.

“Tôi vào nhà vệ sinh với anh nhé?” Theo bản năng cô nói.

Từ Yến Thời ngẩng đầu nhìn cô, cười khẽ rồi quay đầu đi, một tay nhấn vào dạ dày, một tay nắm chặt đặt trước miệng, giọng lấy lại vẻ lạnh lùng của ngày thường: “Không cần, cô ở đây đợi tôi đi.”

...

Cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra.

Từ Yến Thời nôn thốc nôn tháo, vị chua trong dạ dày lúc có lúc không xộc lên, anh nằm sấp trên bồn cầu, một tay khóa cửa lại.

Hường Viên không đi vào mà đứng ở ngoài cửa chờ, nghe thấy bên trong là tiếng ói dào tâm móc phổi liên tiếp.

Lòng cô chưa xót cứ như thể người ăn chanh là cô vậy. Một giây sau đó, cô chợt nhớ lại lời Trần Thu nói.

Hường Viên châm một điếu thuốc, tựa vào cửa nhà vệ sinh hút.

Trong hành lang mờ mờ, cách một cánh cửa nhà vệ sinh, một người ngẩng đầu hút thuốc còn một người gập bụng nôn mửa.

Cô dựa lưng vào tường, mùi nicotin bao phủ đầu lưỡi chóp mũi. Hường Viên không hề nghiện thuốc lá, bao giờ mọi người chia thuốc thì cô mới hút cùng, còn bản thân không thêm lăm, chỉ những khi tâm phiền ý loạn hay áy náy tự trách thì mới cần một điếu để giải tỏa.

Còn bây giờ.

Cô áy náy thật sự.

Khói trắng lượn quanh trong không trung, cuối hành lang ánh sáng mờ mờ như chỗ sâu trong mây mù, một bóng người đứng thẳng nơi đó, đang chìm vào hồi ức.

Thật ra hồi cấp ba, người cô thích nhất chính là anh.

Mùa hè năm ấy, cô vừa nhập học thì đã nghe bạn học thường xuyên nhắc đến cái tên Từ Yến Thời, sau đó trong sân trường, trên cầu thang, trong lớp học, hễ vô tình gặp phải ở mọi nơi, cô đều không tự chủ được nhìn anh nhiều hơn. Nói thể nào nhỉ, chính là rất hợp gu cô, dù là tướng mạo vóc dáng hay khí chất, bao gồm cả vẻ lạnh nhạt khi nói chuyện cùng người khác nữa.

Trùng hợp sao còn là một học bá.

Từ nhỏ Hường Viên đã ngộ nghịch, bản thân là chúa học dở, chỉ thích những người xa không với tới xem thường kẻ khác, bởi vì rất có cảm giác kích thích kéo người xuống ngựa về lại phạm trần.

Cho tới nay, khi theo đuổi người ta cô không nói thẳng là tôi thích cậu hay viết thư tỏ tình sến rện làm gì. Chủ yếu cô toàn trêu đùa là chính, đợi khi sự mập mờ tăng lên thì lại giữ khoảng cách thích hợp, duy trì mỹ cảm, phần lớn nam sinh cuối cùng đều không nên nổi chủ động tỏ tình trước. Lần nào dùng chiêu này cũng hữu hiệu cả.

Nhưng Từ Yến Thời là người duy nhất cô không chờ nổi, chủ động nói ra miệng trước, lại còn bị từ chối.

Hơn nữa còn bị từ chối ngay trước mặt Chung Linh, đây chính là chuyện cô canh cánh nhất.

Cô Chung là giáo viên Anh văn của các cô, tiếng Anh của Hường Viên rất dở, cho nên hai ngày nghỉ cuối tuần cô cùng mấy người bạn khác đến bỏ túc ở nhà cô Chung. Thành thạo Từ Yến Thời cũng sẽ đi, nhưng không phải anh đến học thêm, mà con người cô Chung vừa ham rẻ lại muốn kiếm tiền, bản thân còn lười, có lúc sẽ để học sinh giỏi trong lớp đến hỗ trợ dạy kèm.

Từ Yến Thời là trùm tiếng Anh toàn trường, thường bị sai vặt nhất.

Đột dấy cô khá ghen, vì Từ Yến Thời đến nhà cô Chung để dạy thêm cho Chung Linh.

Kỳ thực khi đó hai người bọn họ chưa hề tồn tại sự mập mờ nào, đây là lần đầu tiên Hường Viên theo đuổi một người lâu như thế, đối phương lại còn không có phản ứng. Dần dà cô cũng thấy mệt, ở dưới nhà Chung Linh chặn người lại, sau một hồi oán trách gần đổi, bỗng cô như quả bóng xì hơi, uể oải nói: “Hình như tôi không theo đuổi nổi cậu rồi, Từ Yến Thời.”

Từ Yến Thời bình tĩnh trả lời: “Vậy thì đừng theo đuổi nữa.”

Đúng lúc này Chung Linh chạy ra, trả ví tiền Từ Yến Thời làm rơi.

Hai người còn chưa nói hết, Chung Linh nghe thấy rất rõ ràng, còn ra vẻ vô cùng vô tội, nhẹ nhàng đưa tay ra, “Từ thân, ví tiền của cậu này.”

Sau đó còn giả vờ ngạc nhiên nhìn Hường Viên, lại nhìn Từ Yến Thời: “Hai cậu đang nói gì thế.”

Mùa đông năm ấy, Bắc Kinh đón ba trận tuyết, bông tuyết bay lượn dưới đèn đường, xoay vòng không biết mệt giữa tình không, trong ánh đèn lấp lánh long lanh. Hường Viên cảm thấy nhức mắt, lần đầu tiên cô thấy đau lòng đến vậy, một cơn rừng mình xộc thẳng vào tim, tựa như máu dịch trong người đều ngừng chảy.

Cô khép hai mắt lại, “Được. Tạm biệt.”

Nói đoạn, cô vòng qua hai người trực tiếp đi thẳng.

Cô rất ghét phải đi chậm, nhanh chóng đi hai bước rồi chạy hết sức, tuy thế cô vẫn nghe thấy tiếng cười trên đau khổ của Chung Linh sau lưng.

“Cậu từ chối cô ấy rồi à?”

“Tiếc thế, cô ấy đẹp vậy mà.”

“Có điều thông minh như cậu, chắc chắn sau này bạn gái của cậu còn đẹp hơn cô ấy.”

Hình như cô loáng thoáng nghe thấy Từ Yến Thời trả lời: “Cảm ơn.”

...

Hường Viên là người cảm được thì buông được. Từ nhỏ bà nội đã nói với cô thế này, rất nhiều cô gái có mối tình đầu phức tạp, cho rằng mình ở độ tuổi mới biết yêu, chàng trai đầu tiên làm mình rung động thì chính là người cả đời này không gặp lại nữa. Thậm chí còn có cả người chung tình, thích một người nhất định phải thích rất lâu rất lâu thì mới gọi là yêu. Tuy nhiên những điều ấy chỉ là gông cùm đạo đức mà xã hội này áp đặt lên phụ nữ chúng ta mà thôi. Cả đời này cháu cô thế thích rất nhiều người, thậm chí sẽ vì một động tác, một câu nói mà yêu người này, đó là điều hoàn toàn bình thường, không phải lằng nhằng gì cả. Chỉ cần con nghiêm túc chân thành trong mỗi mối tình, không làm tổn thương đến đối phương thì sao không thể? Có câu nói thế này, phụ nữ quan tâm tí mĩ mới có vị phụ nữ nhất.

Nên sau khi bị Từ Yến Thời từ chối, cô cũng chỉ đau lòng một thời gian rồi nhanh chóng hoạt bát đầy sức sống lại. Đúng lúc này, trong lớp có người mới chuyển đến, quan hệ của cả hai nhanh chóng thân thiết. Cậu nam sinh kia cũng coi như là một tiểu lưu manh, học tập không tốt, lúc tỏ tình còn náo động toàn trường, suýt nữa bị mời phụ huynh.

Từ sau lần đó, cô cũng rất ít khi nhớ đến Từ Yến Thời.

Cho đến bây giờ gặp lại, cô cứ ngỡ lòng mình đã bình phẳng như nước, vậy mà không ngờ, người đàn ông trước kia từng thu hút mình vẫn còn sức quyến rũ đến thế.

Ngày trước còn trẻ không hiểu chuyện, không che giấu được tâm trạng bản thân, dù là tính tú trên trời cao, thì chỉ cần cô thích, cô cũng sẽ nghĩ đủ cách hái xuống.

Nhưng bây giờ, cô chẳng còn cái sức lực không sợ trời không sợ đất của năm xưa nữa rồi, bản khoản nhiều cũng vì những chuyện trải qua lúc trước, thế nên mới chùn bước với anh. Thậm chí còn không cảm thấy, Từ Yến Thời sẽ thích cô trong một thời gian ngắn. Cô rất vui, đêm đó ở Bắc Kinh, câu “đã vào tuổi này rồi, thích thì được gì” của Từ Yến Thời đã một gây đánh thức cô. Chứ nếu không, trong bầu không khí nồng bỏng tối ấy, cô không biết liệu mình có nóng đầu lên nói ra lời gì không nữa.

Trái tim thiếu nữ cũng mập mờ rung động trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói. Chỉ chớp mắt, lý trí và tình táo lần nữa quay về.

Vì bố mẹ nên từ nhỏ cô đã theo chủ nghĩa không cưới gả. Cộng thêm mấy năm gần đây, ông nội cứ không ngừng truyền thụ lợi ích tập đoàn cao hơn lợi ích cá nhân, lợi ích quốc gia lại cao hơn lợi ích tập đoàn cho cô. Lúc cần thiết thì hy sinh lợi ích cá nhân vì lợi ích tập đoàn, hoặc là lợi ích quốc gia cao hơn tất cả.

Quan tâm gì lợi ích tập đoàn hay lợi ích cá nhân, đầu sao cô cũng quyết định sẽ không kết hôn, làm một phú bà xinh đẹp ‘giữa vạn hoa sắc thắm, là nào vương tới lòng’*, là một thần long thấy đầu không thấy đuôi dài nắng dầm mưa, muốn yêu thì yêu, muốn chia tay thì chia tay. Tự tại biết bao. Không ai có thể quả thúc tính tình bướng bỉnh của cô được.

(*Cụm này chỉ người vô cùng đào hoa, yêu đương khắp chốn nhưng không yêu ai thật lòng.)

Nên đối với Từ Yến Thời cũng thế.

Cách tốt nhất bảo vệ tình cảm chính là không yêu anh, nếu không cuối cùng sẽ có ngày trở thành bạn trai cũ... Đến lúc đó cô lại cảm thấy tiếc nuối.

Huống hồ, cô và anh đã không còn là những cô cậu vô tri đơn thuần nữa rồi.

Ở độ tuổi trong lành nhất, thuần túy nhất, rõ ràng anh đã từ chối cô, thì vì sao lại yêu cô ở cái tuổi phức tạp nhất rối loạn nhất này được đây.

Trên tầng thượng gió lớn, Từ Yến Thời không mặc áo khoác, hai người đi tới ban công ngoài phòng họp. Sợ Từ Yến Thời bị cảm, Hường Viên hoàn toàn phớt lờ tác phong tiết kiệm ngày thường của Lý Vinh Tiêu, mở hẳn ba máy điều hòa.

Đây là một phần mềm đang thử nghiệm, người không hiểu về tình văn, thiên hà hay bản đồ sao vẫn có thể đọc được, bởi vì nó rất trực quan, chỉ cần giờ camera điện thoại lên trời thì sẽ xuất hiện lời chỉ giải tương ứng. Năm đó quá rảnh rỗi, vì làm phần mềm này mà anh đã tìm hiểu hết về tình văn cũng như thiên hà, còn lập bảng cùng lão Khánh, đưa hết mọi thứ này vào đó. Tuy nhiên vẫn chưa làm xong, vốn còn có cả chức năng tìm kiếm nữa nhưng anh chưa kịp thêm vào, tối nay uống rượu, đầu óc nặng trĩu, không phù hợp làm việc, nên mới muốn đưa cô đi xem trước.

Ai ngờ, Hường Viên đã bị những chòm sao thiên hà trên trời thu hút đến mê mẩn, cô ngẩng mặt lên dựa vào lan can, giờ điện thoại của anh về phía màn đêm tĩnh lặng, nghiên cứu trong điện thoại một

hồi lâu, mắt càng lúc càng phát sáng, cuối cùng vừa vui mừng lẫn kinh ngạc quay qua nhìn anh: “Đây là chòm Thiên Lang sao? Hình như còn sáng hơn cả chòm bên cạnh nữa.”

Cô cũng chẳng để ý anh có trả lời không, tiếp tục giờ điện thoại lên tìm kiếm những chòm sao quen thuộc.

Chòm sao thợ săn Orion, chòm sao Thiên Mã... cô đều tìm thấy cả.

“Chòm Song Tử của tôi gần mặt trăng nhất nè, quả nhiên là chòm sao được nữ thần ánh trăng quan tâm mà.”

...

Nhìn đáng vẻ ngây thơ của cô, Từ Yến Thời thỏa mãn dựa vào lan can, cúi đầu cài lại nút áo, nhếch mép cười khế, “Kéo lên trên qua trái chút, có thể nhìn thấy thiên hà.”

Anh vừa cài vừa thờ ơ nói: “Sao Tinh, sao Mộc, vân vân.”

Hương Viên không kéo được, cô dùng Iphone quen rồi nên không quen thao tác trên hệ điều hành Android, không thuận tay lắm, ngón tay di trên màn hình cả buổi cũng không có phản ứng, cô sốt ruột nói: “Điện thoại của anh sao tệ thế ——”

Còn chưa dứt lời thì bóng người bên cạnh chợt lóe lên, người đàn ông chồm đến, vòng cô vào lòng.

Đầu tiên Hương Viên ngửi thấy mùi rượu, sau đó là mùi sữa tắm thoang thoảng trên người anh, hơi thở trên anh xâm nhập mọi phía.

“Cầm điện thoại cao lên.”

Giọng nói truyền đến từ đỉnh đầu.

Cả người Hương Viên bỗng cứng đờ, sống lưng không dám nhúc nhích dù chỉ một cử động nhỏ. Anh cúi người, một tay chống lên lan can, tay khác vòng trên đầu cô khẽ cử động, hơi thở nóng rực phả vào tai cô.

Không biết có phải vì quá yên lặng hay là do anh uống rượu, mà hơi thở nặng hơn bình thường.

Anh chẳng hề hay biết cô nàng trong lòng đang suy nghĩ miên man, điều chỉnh góc độ xong thì đứng thẳng người dậy, một tay cài nút áo sơ mi, thấp giọng nói: “Nhìn thấy chưa?”

Hương Viên hít sâu một hơi, lần nữa dồn sự chú ý vào bản đồ sao.

Một lúc lâu sau, cô quay đầu lại khen ngợi hết lời.

“Có thật nè, cái này còn dễ dùng hơn cả kính viễn vọng thiên văn nữa, hơn nữa còn kèm cả chú giải, anh nhìn đi nhìn nè, đây là... sao Thổ, sao tôi không thấy vành đai đâu nhì...” Nói rồi lại xoay qua chỗ khác.

Từ Yến Thời nghe thấy tiếng thì cúi đầu, không nhìn được bật cười, dù cô có nhìn qua kính viễn vọng cũng không thấy được vành đai đâu, không biết trong quả đầu dưa này chứa gì nữa. Thế là anh cúi người xuống định giải thích cho cô.

Kết quả, Hương Viên đột ngột nghĩ gì đó, đột nhiên ngoái đầu: “Anh là chòm sao gì ——”

Chớp mũi đau xót, hơi thở phả nam đập vào mặt bao trùm lấy cô.

Cánh môi dịu dàng chạm vào nhau.

Trong nháy mắt cả hai sững sốt.

Chẳng biết anh cúi xuống lúc nào, tầm mắt nóng như lửa chạm vào nhau, chớp mũi chạm nhẹ, hơi thở vừa lạnh vừa nóng phả vào mặt cô. Lúc này như có căn phòng bom đầy khí ga đang nổ ầm ầm trong đầu cô!

Cả hai đều ngạc nhiên tròn mắt nhìn nhau, đằng sau là trời sao xán lạn, hai bên bờ sông đèn đuốc sáng choang, cả thành phố lung linh muôn màu muôn vẻ.

Lúc này đây, đôi mắt trong veo của Từ Yến Thời của đang nhìn cô đầy thâm trầm, như một giếng sâu muốn hút cô vào. Sự kiểm chế trong mắt anh chẳng thể nào nói rõ, như một hòn đá cuội cuội ném xuống hồ, kích thích gợn sóng trong đáy lòng cô.

Môi anh vừa lạnh lại có hơi say, cứ thế đề lên môi cô.

Không có nhiệt độ mà cũng thật mềm, cả người Hương Viên như tê dại, toàn bộ máu huyết chảy cả lên đầu, cô nín thở, đương lúc đầu óc quay cuồng thì anh lại tách người ra, lý trí quay về.

“Hương Viên ——” Trong mắt anh mang theo chút cảm xúc khó nói nên lời, cũng có phần nào kim nén.

Hương Viên bình tĩnh ngắt lời, “Tôi biết rồi, không cần giải thích.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Sáng hôm sau, Vuư Trí là người đầu tiên đến công ty.

Tinh thần phấn khởi ngậm nga khúc hát bước vào cửa phòng kỹ thuật, vui vẻ kéo ghế ra toan ngồi xuống bàn làm việc, chợt khóe mắt trông thấy cửa kính phòng họp đang mở, vậy là anh ta lập tức dựng tai lên nghe ngóng, hình như bên trong có tiếng gõ bàn phím thì phải. Vuư Trí đột nhiên quay đầu lại, phát hiện người đàn ông sau cửa sổ lá lịch còn đến sớm hơn cả mình.

Có điều Vuư Trí không lạ gì, trước kia khi mới vào công ty, vì buổi tối phòng máy khá vắng người, và để không làm ảnh hưởng đến số liệu vận hành trong công ty, nên nếu bọn họ cần phải làm phần mềm khảo sát thì sẽ chỉ làm lúc nửa đêm, bởi vậy mọi người thường xuyên tăng ca đến bốn năm giờ sáng. Vào giờ đó rồi thì về nhà làm gì nữa, thế là đồ vệ sinh cá nhân đều để cả trong phòng nghỉ, chuẩn bị cho một ngày mai đi làm tươm tất.

Nhưng vì mấy năm nay có Từ Thành Lễ, nên Từ Yến Thời rất ít khi ở lại công ty suốt đêm.

Vuư Trí đi vào, nhìn người đàn ông ngồi đối diện đã tháo kính, tay áo được xắn lên, vùi mình trên ghế gỗ bàn phím lạch cạch, anh ta chậm rãi kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó mở điện thoại lên chơi

game, thuận miệng hỏi: “Tối qua anh không về à? Để Từ Yên Thời ở nhà một mình hả?”

Từ Yên Thời nhìn máy tính gỗ tạch tạch, đầu không cử động: “Về Bắc Kinh rồi.”

Vưu Trí ngạc nhiên, “Sao tự dưng lại chịu về Bắc Kinh vậy, không phải lúc trước khẳng khẳng bám dính lấy anh à?”

Từ Yên Thời: “Dù gì vẫn phải đi học.”

Vưu Trí nghĩ cũng phải, trước kia bị bệnh dày vò rất lâu, bây giờ vất vả lắm mới đỡ lên được, cũng nên về đi học thôi. Anh ta gạt đầu, mở game Vương Giả ra đợi tải game, rồi đưa tay xoa cổ nhìn anh mà nói: “Ồ lại cũng không tiện lắm, anh còn phải dành thời gian chăm sóc cho nó, làm phiền đi hàng xóm cả ngày cũng không tiện.”

Từ Yên Thời ‘ừ’ một tiếng, tay bỗng dừng lại, lưng dựa ra sau, tiện tay cầm điều thuốc bên cạnh ngậm vào miệng, bật bật lửa cái ‘tách’, ngọn lửa phùng lên chăm thuốc.

Vưu Trí đang chọn tướng để chơi, vô thức ngẩng đầu nhìn anh, lúc này mới phát hiện bên cạnh laptop toàn tàn thuốc, kính ngạc hỏi: “Anh hút hết nhiều đó hả? Cả đêm?”

Từ Yên Thời không để ý anh ta, hút một hơi rồi một mồi dựa vào thành ghế, ngón tay kẹp thuốc, tùy ý gõ xuống bàn phím, từ từ nhà khói.

“Mất trình hà anh?”

Vưu Trí suy nghĩ, chắc chỉ có khả năng này mới khiến anh hút nhiều thuốc lá đến vậy, nhỉ?

Cuối cùng Từ Yên Thời cũng quay qua nhìn anh ta một cái rồi im lặng quay đầu về, mắt dán chặt vào màn hình laptop, thờ ơ dùng tay gõ thuốc, nhích mép, thờ ơ nói: “Không có.”

Vưu Trí đau lòng nhìn anh, thấy anh nom cô về có chuyện thật thì lại hỏi: “Gặp chuyện phiền lòng à? Thiếu tiền?”

Từ Yên Thời liếc anh ta, “Cậu cho tôi mượn không?”

Vưu Trí lại càng không có tiền, thời gian đi làm của anh ta không lâu bằng Từ Yên Thời, tiền lương đều chi cả vào game, ngay tới xe cũng không mua. Dầu sao Từ Yên Thời cũng có nhà có xe, mặc dù là vay tiền mua nhưng còn giàu hơn anh ta. Có điều là anh em với nhau, nếu lão đại thật lòng muốn mượn tiền anh ta, dù có phải bán tài khoản game anh ta cũng phải cho mượn, vậy là e dè hỏi một câu: “Anh muốn mượn bao nhiêu?”

Từ Yên Thời cười không đáp.

Đoán chừng không phải chuyện tiền nong, lòng hiếu kỳ của anh ta lần nữa bị khơi dậy, nhân vật Gia Cát Lượng thường ngày đánh rất hăng say nay cũng có vẻ mất tập trung, “Rốt cuộc anh sao vậy, sao lại ở lại cả đêm tăng ca rồi hút thuốc?”

“Không phải tăng ca,” Từ Yên Thời gầy tàn thuốc, “Ồ lại tính nợ.”

“Tính nợ gì cơ?”

“Xem lúc nào thì có thể trả hết nợ.” Anh nói.

“Sau đó thì sao?” Vưu Trí cúi đầu nói tiếp.

“Đồn tiền cưới vợ.”

“...” Vưu Trí dờ dẫm, như sét đánh ngang tai, “Anh thoát kiếp FA rồi hả?”

“Không, vẫn đang theo đuổi.”

Câu này đã khiến Vưu Trí vô cùng kinh ngạc, anh ta tay mà còn cần theo đuổi ư? Anh ta từng thảo luận chuyện này với Thi Thiên Hữu, nếu như mình là phụ nữ, còn người đàn ông đang theo đuổi mình vừa đẹp trai lại có năng lực như lão đại đây, nhưng gia cảnh không được ưu tú cho lắm, thì liệu có nên từ chối không?

Hai người còn đặt mình vào tình huống, cuối cùng rồi rít bầy tó, không thể nào có chuyện từ chối được.

Đặc biệt là Thi Thiên Hữu, anh ta còn đỏ mặt nữa chứ, nhập vai sâu thật đấy. Vậy là Vưu Trí lập tức dừng đề tài này, cảm thấy không thể tiếp tục bàn luận được nữa.

Nhưng vào công ty đã lâu, chơi trò Nói Thật Hay Mạo Hiểm đã vô số lần, anh ta cũng muốn hỏi xem lão đại có đề ý đến cô gái nào trong công ty không, nhưng lại phát hiện Từ Yên Thời lạnh lùng tới mức không thể lạnh lùng hơn được, ngay cả Ứng Nhân Nhân được xem như là nữ thần có nhiều người theo đuổi, mà anh còn chẳng động lòng. Mắt nhìn quá là cao mà. Cao Lãnh cũng từng thật lòng khuyên anh nên hạ tiêu chuẩn xuống, dù gì tình hình kinh tế cũng không bị được với vẻ đẹp trai của anh, đã đẹp lại còn có tiền, chưa chắc người ta đã thích anh đâu.

Dù vô thức trong đầu Vưu Trí hiện lên cái tên Hường Viên, nhưng vẫn không chắc chắn hỏi: “Ai vậy?”

Anh không nói, chỉ im lặng hút thuốc.

Xem ra đã gặp khó khăn rồi, Vưu Trí lại cảm thấy tổ trưởng Hường không phải là người khó theo đuổi, chẳng lẽ còn có người khác?

Mọi người lục tục kéo đến công ty, Từ Yên Thời bắt đầu cài nút rồi đến phòng nghỉ thay quần áo. Áo sơ mi được là sạch sẽ, còn tóc thì vừa gội lúc sáng nên vẫn chưa khô, trước trán hơi ướt, tòn lên góc cạnh rõ ràng.

Anh cài đến nút thứ hai thì ngừng lại, bỗng nói với Vưu Trí đang định bước ra: “Lý Trì đến chưa, báo cậu ta vào gặp tôi.”

Hôm nay Hường Viên tới trễ, có lẽ vì cô đơn lâu quá rồi, nên tối qua khi gặp chuyện đó, cô đã phấn khởi tới tận nửa đêm, trần trọc mắt ngủ đến bốn năm giờ mới thiếp đi, kết quả mờ mắt ra thì đã là tám giờ rưỡi.

Cô hoảng chạy đến công ty rồi chạy ù vào thang máy, đúng lúc gặp Trần Thư đang gỡ đôi giày cao gót bước ra, Trần Thư lạnh lùng nhìn cô: “Không cần chạy, Từ Yên Thời xin nghỉ giùm em rồi.”

Gì cơ?

Trần Thư nói: “Bọn chị đoán chắc hẳn hôm qua em ngủ quên, nên sáng nay cậu ấy đã đến văn phòng của giám đốc Lý xin nghỉ cho em rồi.”

Cảm tạ trời đất. Hường Viên thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thư còn nói: “Ngày hôm qua cậu ấy không về nhà, sáng nay còn gọi Lý Trì vào phòng làm việc đầu tiên. Em lên xem chút đi, con người Lý Trì khá cực đoan, đừng để đánh nhau đấy.”

“...”

Hương Viên còn chưa tới cửa phòng kỹ thuật thì đã cảm nhận được bầu không khí grom tuốt vò, nó giương dấy.

Thường ngày, thời điểm này là lúc nhân viên trong phòng kỹ thuật hay làm chuyện riêng. Chẳng hạn như, Cao Lãnh và Thi Thiên Hữu sẽ thảo luận sôi nổi về nội dung bộ phim Hàn mới xem hôm qua, Vu Trĩ ngồi trước bàn làm việc chơi game, Trương Tuấn nhẩn nhện chịu khó, ăn cần đi pha cafe cho các đàn anh, còn Lâm Khanh Khanh thì lướt Taobao.

Kết quả, hôm nay, tất cả mọi người đều nghiêm túc.

Cao Lãnh nhìn vào dữ liệu báo cáo hàng tháng trên màn hình máy tính, nhưng mãi không qua trang mới, cứ chốc chốc lại liếc mắt nhìn qua cửa sổ lá lách được đóng chặt

Thi Thiên Hữu pha cafe, còn Trương Tuấn thì đang thương lượng có thể cho cậu ấy một gói Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch được không.

Thi Thiên Hữu như lâm phải đại địch, lạnh lùng nhìn cậu ta: “Cả cậu cũng muốn có ý đồ với tôi à?”

Trương Tuấn gãi đầu nói: “Em pha cho lão đại uống, em thấy hôm nay anh ấy hơi khó chịu. Vừa rồi em thấy Vu Trĩ đi ra khỏi phòng, lão đại tức giận đến mức không cho cậu ta chơi game nữa, còn bây giờ thì là Lý Trĩ, liệu có thể lát nữa là hai anh em mình không? Em cứ có cảm giác kỳ lạ, từ khi từ Bắc Kinh về đây, anh ấy bắt đầu tính sô...”

Thi Thiên Hữu không chút do dự lấy một hộp từ ngăn kéo ra: “Pha đi.”

Vu Trĩ thì đang dựa vào ghế đọc “Cơ sở điều tra hình sự tâm lý học tội phạm”, có điều cảm ngược.

Hương Viên đi tới, nhắc nhở anh ta, “Cảm ngược kia, có phải là bài kiểm tra về tư duy logic không?”

Vu Trĩ vội bưng tỉnh, lật đặt xoay sách lại, ho khan một tiếng, lặng lẽ lại gần thấp giọng nói: “Tổ trưởng Hương tới trễ vậy.”

Hương Viên đặt túi xách xuống, ừ một tiếng rồi uống hớp nước, thuận miệng bịa chuyện: “Ừ, lúc băng qua đường thuận tiện giúp một bà lão.”

Vu Trĩ: “Nhưng lão đại nói ‘đi cả’ chị đến.”

Suýt nữa Hương Viên đã phun nước ra ngoài.

Thật ra thì nguyên văn Từ Yến Thời nói với Lý Vinh Tiêu là, “Cơ thể Hương Viên không thoải mái, buổi sáng sẽ đến trễ.”

Nhưng có điều các cô gái trong công ty đều lấy lý do này xin nghỉ hễ đến kỳ, cho nên Lý Vinh Tiêu cũng nghĩ như vậy, bèn bảo: “Phụ nữ thật sự khổ quá, mỗi lần vợ tôi đến kỳ đều kêu đau thảm thiết. Tháng sau có đợt đưa ý kiến của nhân viên, tôi cảm thấy có thể sẽ xin tổng công ty, cho chị em phụ nữ nghỉ một ngày khi ‘đi cả’ đến.”

“...”

Lời đến đây, đầu óc Hương Viên vội xoay chuyển, đặt ly cafe xuống cái “cạch”, hết sức phối hợp ôm bụng ngồi xuống, nhìn Vu Trĩ làm bộ tội nghiệp: “Cậu vừa nói, tôi lại thấy đau bụng nữa rồi, a... đau quá đi.”

“...” Vu Trĩ uống nước, “Chị à em sai rồi, đừng kêu nữa, người không biết còn tưởng em ăn hiếp chị đấy.”

Vu Trĩ là định để Hương Viên biết, đừng tưởng lão đại giấu giếm giúp cô thì anh ta cũng không biết sự thật cô ngu quên. Đi trễ là đi trễ, vậy mà còn dùng lý do nham hiểm như thế, anh ấy cảm thấy mình quá bất công

Kết quả Hương Viên còn thất đức tương kế tựu kế diễn kịch nữa chứ, người phụ nữ này sao sao... sao có thể thay đổi xoành xoạch như vậy được?

Đương lúc hai người đang âm ỉ, thì đúng lúc đó trong văn phòng truyền ra tiếng quát khàn cả giọng!

“Mẹ kiếp, có phải từ lâu anh đã khó chịu với tôi rồi không?!” Là giọng của Lý Trĩ, ngay sau đó là âm thanh rít qua kẽ răng, “Anh thì cao quý hơn tôi bao nhiêu hả, không phải cha anh còn nợ bọn vay nặng lãi hả?!”

Pháng phát như sấm sét san bằng đất đai, cuồng phong nổi lên xé tan vẻ nghiêm trang đạo mạo trong sáng sớm, mưa to gió lớn đột nhiên trút xuống, không nói lời nào đổ ập xuống đầu bọn họ.

Cả phòng kỹ thuật bỗng yên lặng lạ thường, trong nháy mắt không khí đông cứng như đóng băng, mọi người không ai dám cử động dù chỉ là một cử động nhỏ, Thi Thiên Hữu đang pha cafe cũng dừng lại, nước trong ly nổi lên vòng xoáy nhỏ, chuyển động không biết mệt mỏi. Những người khác thì trở mắt nhìn nhau, mắt nhìn mãi mãi nhìn tìm.

Hình như bên trong vang lên tiếng cười khê.

“Cậu nghĩ nhiều rồi, người có thể làm tôi khó chịu không nhiều, cậu chưa đủ tư cách.”

Giọng anh trầm thấp lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào, song lại không có vẻ tức giận, so với bộ dạng điên cuồng thất thổ của Lý Trĩ thì trông anh ung dung hơn nhiều.

Quả thật không dễ người ta vào mắt.

Một lúc sau, bên trong truyền đến tiếng động lớn. Giấy tiếp theo, một bóng người từ trong lao ra.

Lý Trĩ đập cửa chạy ra, cửa phòng họp vỗ mạnh liên hồi, mà qua đó —— thỉnh thoảng Hương Viên lại có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trong, mặt mày lạnh lùng cúi đầu cài nút áo sơ mi.

Yết hầu chuyển động như lưỡi nhon trên giấy trượt, cả người toát ra giá rét.

Đoán chừng có lẽ tầm mắt cô quá nóng bỏng, anh gài nút áo xong rồi tắt laptop, ánh mắt lơ đãng quét đến.

Sau chuyện vô tình tối qua, sau nụ hôn không có độ ẩm ấy.

Hai người lần nữa mất đối mắt, trong đôi mắt anh vẫn hờ hững như thường. Có thể vì vừa gây gổ với người ta nên trên mặt anh có vẻ bức dọc.

Trong khoảnh khắc hai mắt chạm nhau, anh thẳng thừng dựa vào ghế nhìn cô không chút né tránh, trong không khí dường như có thứ gì đó đang cháy... mãi cho tới khi cánh cửa chậm rãi khép lại, hoàn toàn che khuất gương mặt nặng nề của anh.

Trong nháy mắt trước khi cửa khép lại, ánh mắt bên trong vẫn cứ nhìn thẳng vào cô không che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có lẽ đúng như Chung Linh từng nói.

Bạn gái sau này phải đẹp hơn Hường Viên mới được, có điều trong lòng anh lại chỉ có mỗi một cây gai đó, mà Hường Viên lại chính là gai trong tim anh. Nhỏ ra thì đau, mà cứ để vậy đâm vào cũng thật đau. Được nữ sinh như cô theo đuổi, hiển nhiên sẽ thấy Ứng Nhân Nhân rất vô vị. Không đẹp bằng cô, cũng chẳng thú vị như cô.

Quả thật hồi dạy thêm ở nhà Chung Linh anh chưa thích cô, tuy cảm thấy cô gái này khá ồn ào nhưng anh lại không ghét. Cô rất có chừng mực lại không quá quẩn lầy người ta, thỉnh thoảng lúc anh chơi đá bóng với bạn, cô sẽ tới đưa nước tới rồi đi ngay. Bạn học thường trêu chọc hai người với nhau, cũng không thấy cô mắc cỡ lần nào, lại còn cười híp mắt đứng ngoài sân bóng làm động tác aegyo bần sủng* nhắm thẳng vào anh, mặt cũng dày thật.

*(*Là động tác giơ ngón trỏ và ngón cái lên thành hình sừng để bần tim, ảnh minh họa.)*

Hồi ấy anh không có lòng dạ nào nghĩ đến chuyện yêu đương, chỉ mãi bận rộn kiếm tiền trang trải cuộc sống, không có thời gian để quan tâm đến bạn gái, hơn nữa anh định tốt nghiệp đại học xong mới tính đến chuyện đó.

Thật ra lúc ấy anh cũng đã nghĩ, nếu tốt nghiệp đại học xong mà cô vẫn còn thích anh, thì anh cảm thấy mình có thể đồng ý qua lại với cô.

Nào ngờ hôm đó ở dưới nhà cô giáo, Hường Viên lại nói mình không theo đuổi được anh.

Con người cô như không kiên nhẫn khi làm bất cứ chuyện gì, nhiệt tình chỉ kéo dài ba phút. Cũng giống lúc giải đề vậy, cầm bút giải ba giây mà vẫn không tìm ra được đáp án đề Toán thì nhất định cô sẽ nói mình không biết làm bài này, học từ vựng tiếng Anh cũng chỉ đến từ ‘abandon’ ở trang đầu tiên, bao giờ cũng đi nửa đường thì bỏ.

Anh muốn nói vậy thì cậu đừng theo đuổi tôi nữa, thì vào đại học trước đi đã, những chuyện khác để sau hẵng nói.

Nhưng Chung Linh đột ngột xuất hiện đã cắt ngang lời anh.

Về sau, anh lại nghe nói cô và học sinh mới chuyển đến yêu nhau, bắt đầu thường xuyên thay đổi bạn trai.

Từ Yên Thời biết từ sau lần đó cô đã cho anh vào danh sách đen —— đối tượng không yêu đương.

Thực sự thích cô là lúc cô quen Phong Tuấn.

Từ Yên Thời và Phong Tuấn là bạn học cấp hai, nhưng lúc đó cả hai không thân lắm, lúc thi Toán thỉnh thoảng có nghe qua tên đối phương. Có điều Phong Tuấn chỉ giỏi Toán, những môn còn lại điểm rất tệ, không lọt vào top đầu ở trường, chẳng qua là nhờ có giải môn Toán nên mới vào được Đại học Bách khoa.

Anh quen thân với Phong Tuấn là vào năm lớp mười một, khi đó anh không tham gia thi Toán, Phong Tuấn không nhìn thấy anh ở trong phòng thi thì cảm thấy rất lạ, rồi về sau tình cờ hai người gặp nhau trong trận bóng đá giao hữu, lần đầu tiên Phong Tuấn bắt chuyện với anh, hỏi anh vì sao không đi thi.

Thời gian ấy Từ Yên Thời bận đi làm thêm kiếm tiền, nhưng anh lại không nói thẳng ra, chỉ nói không có hứng thú.

Phong Tuấn còn cảm thấy tiếc, vốn cho rằng anh là người kiêu ngạo, nhưng chỉ ít cũng là mằm non thì đâu, và cũng là đối thủ hiếm khi anh ta gặp được. Vậy mà anh lại nhẹ nhàng rút lui như vậy, anh ta có cảm giác ‘độc cô cầu bại’. Cứ tưởng Từ Yên Thời sẽ thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình, kết quả anh lại không tham gia.

Phong Tuấn vỗ vai nói, “Vậy được, sau này có rảnh thì đá bóng cùng đi.”

Cứ như vậy từ địch thành bạn.

Từ Yên Thời không gọi kết giao bạn bè, bên cạnh chỉ có mấy người như thế, nhưng trong những năm ngồi ghế nhà trường Phong Tuấn lại chân thành muốn kết bạn cùng anh, thỉnh thoảng còn đem đề thi đến trao đổi với anh. Tuy Từ Yên Thời không thi, nhưng khi anh ta gặp vấn đề khó, anh vẫn sẵn sàng chia sẻ vài bí kíp của mình.

Thường xuyên qua lại với nhau, Phong Tuấn đã trở thành bạn thân nhất của anh hồi cấp ba.

Nhưng anh lại không ngờ, vào học kỳ hai lớp mười một, người bạn thân chí cốt này lại bỗng có bạn gái. Mà còn là người từng theo đuổi anh.

Chắc khi đó Hường Viên thích Phong Tuấn thật, chỉ một câu ‘không nỡ rời xa’ mà Phong Tuấn đã suy vì cô mà bỏ thi, ngày nào hai người cũng cúp học ra tiệm net chơi game.

Từ Yên Thời cảm thấy, có thể Hường Viên còn giận anh.

Kết quả, đến khi bắt gặp hai người hôn nhau say đắm trong khu rừng, anh mới cảm thấy bản thân thật nực cười.

Anh vẫn chơi bóng với bạn bè như cũ, cô vẫn đứng ngoài sân giữ áo đưa nước như cũ, nhưng nay đối tượng đã đổi thành Phong Tuấn, tới lúc đó anh mới nhận ra, người ta đã không còn thích mình nữa rồi.

Trong lòng bức bối, thậm chí anh còn muốn tố cáo hai người họ.

Kết quả là có một đợt, Phong Tuấn bỗng ham chơi game online nên không chịu chơi Audition với Hường Viên, thế là anh ta nhờ anh dùng tài khoản của mình để chơi Audition cùng cô.

Chuyện Hường Viên từng theo đuổi mình, Từ Yên Thời không biết Phong Tuấn có biết không, nhưng với tính cách của Phong Tuấn, cho dù biết anh ta cũng sẽ làm như không biết.

Nên suốt kỳ nghỉ hè năm lớp mười một, đều là anh chơi Audition và bắn súng CS cùng Hường Viên.

(*CS: Counter Strike.)

Đột dấy Phong Tuấn đang mê trò Mộng Áo Tây Du, Hường Viên nhắn tin báo anh ta đăng nhập game đi, Phong Tuấn liền gọi cho anh.

Vậy là anh liền tìm một quán net lân cận để lên mạng.

Thật ra Hường Viên chơi game rất dở, đánh CS thì toàn thua, xác định phương hướng rất tệ, có lúc đánh trực diện thì anh phải ra mặt mấy lần, Hường Viên chỉ toàn núp sau góc tường. Phong Tuấn nói cô đừng núp nữa, lộ đầu ra xem chút đi, Hường Viên bèn lộ đầu ra, còn nhân vật trong game lại đứng yên, vậy mà cô còn nghiêm túc nói: “Vẫn không thấy gì.”

Phong Tuấn cạ lời.

Chơi Audition cũng thế, thao tác kém lại còn không canh được thời gian.

Nhưng miệng cô lại rất ngọt, rất biết nịnh, động một tí là ‘Anh giỏi quá’ không thì ‘Anh lợi hại thật’.

Mà từ đầu chí cuối Từ Yến Thời đều không đáp lại.

Cho đến khi có một lần bắn CS xong, cô bỗng nhiên gửi tin nhắn đến.

“Anh chơi giỏi thật đấy!”

Anh vẫn không trả lời, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Phong Tuấn nói chơi xong rồi, thì nào ngờ trên khung chat lại nhảy ra một tin nhắn mới.

“Ông xã ơi? Sao anh không nhắn lại? Sao gần đây lạnh lùng vậy?”

Tay anh siết chặt điện thoại, Phong Tuấn ở đầu dây bên kia hỏi anh sao rồi, anh ngẩn người một lúc mới trả lời không sao.

Sau đó gõ xuống bàn phím.

“Có mặt.”

Hường Viên: “Rốt cuộc anh cũng trả lời rồi!”

“Còn chơi không?”

“Chơi chứ, nhưng muốn mở video chat với anh nữa.”

Anh nhắn lại: “Không mặc đồ, không tiện lắm.”

“Được rồi,” Cô muối tiếc trả lời, lại thuận miệng than phiền với anh, “Đáng ghét quá, vừa rồi ông nội nhận được điện thoại của chủ nhiệm, chắc chắn lại là Chung Linh tố cáo!”

“...”

Đối với chuyện mâu thuẫn của con gái, Từ Yến Thời không biết làm sao, lúc đó còn trẻ, cảm thấy con trai nói xấu sau lưng thì cũng thật mất mặt, nên không ừ hừ gì.

Cô rất thích than phiền với anh, như bà cụ non vậy.

Kết thúc kỳ nghỉ hè, mối quan hệ này cũng chấm dứt, lúc đó Hường Viên đang chiến tranh lạnh với Phong Tuấn, nên cũng không cần anh chơi game chung nữa.

Có điều lâu lâu anh sẽ lại nhìn lịch sử nói chuyện trong game.

Hường Viên: “Mẹ kiếp, bị đánh lén rồi.”

Anh: “Ừ, núp phía sau anh đi.”

Hường Viên: “Dạo gần đây anh lạnh nhạt lắm đấy.”

Anh: “Lạnh nhạt thế nào?”

Hường Viên: “Không gọi em là bà xã nữa.”

Anh: “... Em có già đâu.”

Hường Viên bị anh chọc cười, “Sao anh lại đáng yêu vậy kia chứ.”

...

Ngày đó ở Bắc Kinh, lúc Hường Viên hỏi anh là thích hay không thích, bản thân khi ấy không hề nghĩ nhiều, đã nhiều năm rồi, những cảm giác của ngày trước đã sớm bị anh khóa chặt, lại còn cả mối quan hệ giữa anh với Phong Tuấn. Muốn nói lúc ấy tình cảm sâu đậm không ư, tuy không đến nỗi như thế nhưng đúng là không giống với người khác.

Là người duy nhất anh rung động trong nhiều năm qua.

Cũng là người lúc anh nghèo khó nhất, chán nản nhất, lại muốn chăm sóc nhất.

Cô gái như Hường Viên từ nhỏ đã lớn lên trong hủ mục, bao gồm cả Phong Tuấn cùng mấy người bạn trai không biết tên kia, ai cũng cung chiều cô vô điều kiện.

Dù không biết về sau cô có qua lại với người nào không, nhưng với tình hình trước mắt, anh biết ít nhất mình không thua kém Phong Tuấn chút nào.

Ở bên ngoài phòng họp, một trong những bạn trai cũ của Hường Viên được người nào đó nhận định là không biết là người thứ bao nhiêu vừa gửi thiệp mời cho cô.

Người này Lâm Khanh Khanh cũng biết, dạo trước còn có đợt thường xuyên lên top search, là đại lão của giới công nghệ, bạn gái tin đồn trước hình như còn là một minh tinh. Cô ấy không khỏi kinh ngạc nhìn Hường Viên, “Sao chị biết anh ấy?”

Hương Viên nói bừa: “Không biết, chuyển tiếp thôi, nhắn tin đồng loạt ấy mà.”

Lâm Khanh Khanh không tin, “Wechat cũng nhắn tin đồng loạt được à?”

Đúng lúc này cửa phòng họp bỗng bị đẩy ra, Từ Yến Thời bước ra.

Đội người đi xa, Cao Lãnh mới trượt đến giữa Lâm Khanh Khanh và Hương Viên, ngược đầu lên nhìn hai người với ánh mắt kỳ lạ: “Lý Tri tiêu đời rồi.”

“Là sao?” Hương Viên cúi đầu nhìn bảng thông báo tháng này, hỏi.

Cao Lãnh thần bí nói: “Năm ngoái có lần suýt nữa Lý Tri bị đuổi, cũng nhờ lão đại nói đỡ nên mới được ở lại. Nhưng bọn tôi thấy vấn đề là ở tính cách của Lý Tri, vừa rồi Ứng Nhân Nhân nhấn vào nhóm, nói có thể Lý Tri bị chứng hưng bạo... Chuyện này tôi không biết thật giả ra sao, chỉ nghe Ứng Nhân Nhân báo vậy thôi, cô ta nói là Lý Tri có khuynh hướng SM.”

“...”

“...”

Hương Viên liếc mắt, “Vô vị.”

Cao Lãnh: “Ứng Nhân Nhân còn nói, trong điện thoại của Lý Tri có nhiều ảnh chụp lên đồng nghiệp nữ.”

Lâm Khanh Khanh nghe mà rợn cả tóc gáy: “Ảnh gì cơ?”

Cao Lãnh: “Ảnh chụp lên đây, là kiểu ảnh chụp dưới váy hay tất vớ...”

Lâm Khanh Khanh: “Biến thái?!”

Cao Lãnh: “Đàn ông đều vậy cả, đừng nói là Lý Tri, cô tưởng trong điện thoại của lão đại không có phim người lớn hả?”

Hương Viên nghe không lọt tai, nghiêm túc chỉ vào mũi Cao Lãnh, “Go out, hiện tại, bây giờ, ngay lập tức.”

Cao Lãnh hậm hực trượt ghế về.

Sắp tan làm, Hương Viên đợi mọi người về hết, nhìn vào cửa phòng họp đóng chặt. Trừ lúc trưa Từ Yến Thời đi ra ngoài một lúc, thì sau đó chỉ giam mình trong phòng họp không ra ngoài, cả buổi chiều cũng không thấy Lý Tri xuất hiện.

Hương Viên đẩy cửa đi vào, Từ Yến Thời chôn mình trên ghế, giữa hàng lông mày lộ ra vẻ mệt mỏi. Anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, miễn cưỡng thả lỏng điều chỉnh tư thế, sau đó cười cười đi chuyển con chuột, thờ ơ nói: “Còn tưởng em không đến.”

Hương Viên đặt chồng tài liệu trong tay xuống, phui gấu váy, ngồi ngay ngắn trước mặt anh, “Làm gì mà không đến, trong lòng tôi cũng không có quý.”

Anh không đáp.

“Anh làm phần mềm xong chưa?” Hương Viên hỏi.

“Chưa, làm xong sản phẩm mới của tháng sau đã,” Từ Yến Thời nói đến đây thì lại gõ bàn phím, nhanh chóng nhìn cô một cái rồi quay đầu về, “Tôi nghe Trần Thư nói, tháng sau sẽ có buổi họp báo sản phẩm mới, em muốn làm MC à?”

Hương Viên gật đầu: “Đúng là có ý này nhưng vẫn chưa biết phải làm gì, tôi đang muốn làm một buổi họp báo kinh thiên động địa quý thần đều khiếp.”

“Ví dụ?”

Hương Viên nghiêng đầu suy nghĩ, hoạt bát nói: “Để đám Cao Lãnh nhảy điệu hula chăng.”

Từ Yến Thời phi cười, khép laptop lại, dựa vào ghế nhìn cô, “Tùy em.”

Hương Viên vẫn không phát giác gì, hồn nhiên nói tiếp, “Như vậy thì phải chuẩn bị tiết mục nữa, phiền quá, có điều dù sao gần đây đám Cao Lãnh cũng không có chuyện gì làm, để cho họ chuẩn bị tiết mục vậy, càng khác thường càng tốt, tôi sẽ ghi lại trước, còn nữa, lần họp báo này tôi mời không ít khách quý, các anh đừng phá đám đấy.” Nói đến đây, Hương Viên chợt nhớ ra, “Tôi xin được nghỉ phép ngày kia nhé, dù gì chuyện phần mềm, tôi cũng không giúp được gì.”

Từ Yến Thời: “Có chuyện gì?”

Hương Viên muốn nói là đám cưới của bạn trai cũ, lại theo bản năng sửa lại, “Một người bạn kết hôn.”

“Bạn trai cũ?” Từ Yến Thời nhìn thấu.

“Hôm nay anh cãi nhau với Lý Tri chuyện gì vậy?” Hương Viên tỉnh bơ đổi chủ đề, “Cả buổi chiều anh ta cũng không tới công ty.”

Từ Yến Thời thu hồi tầm mắt, “Không có gì.”

“Cao Lãnh nói trong điện thoại Lý Tri... có ảnh chụp lên đồng nghiệp nữ, tôi cảm thấy chúng ta có nên dành thời gian nói chuyện với anh ta không? Dù nhà Lý Tri nợ nặng lãi, áp lực lớn, thì cũng không thể chụp lên đồng nghiệp nữ được, là phạm tội đấy. Có nên báo chuyện này với bên tổng công ty không?”

“Lúc chiều giám đốc Lý đã báo cáo rồi.” Anh lần nữa mở laptop, “Tôi đã báo cậu ta đi khám bác sĩ, nếu quả thật có chuyện này thì áp lực lớn không phải là có.”

“Nói như vậy, tức là anh biết chuyện anh ta chụp lên rồi à?”

“Mới biết,” Từ Yến Thời nói, “Mấy người Ứng Nhân Nhân phát hiện trong nhà vệ sinh nữ có camera, nghĩ là cậu ta để đó. Nói vậy, là bạn trai cũ đúng không?”

Aiz, sao lại quay về rồi?

Hương Viên nhận thua: “Ừm.”

Từ Yến Thời như nghiền răng, ánh mắt thâm thúy tựa bóng đêm ngoài cửa sổ, mà ánh sáng trong mắt lại còn sáng hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ, nhìn thẳng vào cô.

Nín nhịn cả nửa ngày, mới nặn ra một chữ.

“Được.”

Hình như anh còn cười nữa, sau đó làm bộ gãi chân mảy, khoe miệng nhếch lên mang theo vẻ lười biếng.

Hương Viên chẳng lạ lắm gì, trước kia khi anh chơi bóng, những lúc phải kiểm chế thì luôn có dáng vẻ như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Lão đại trong giới khoa học kỹ thuật là Dịch Thạch, sáng lập nên công nghệ ý thức, coi như là tài năng mới trong lĩnh vực IT mấy năm gần đây, bối cảnh không hùng hậu nhưng thế lại rất mạnh.

Nhưng thực chất chỉ có Hương Viên biết, giám đốc Dịch nhìn thì phong lưu hào phóng anh tuấn phóng khoáng, thật ra lại là người hèn nhát, làm việc toàn ngó trước ngó sau, sợ đầu sợ đuôi. Khi đó Dịch Thạch vừa tốt nghiệp đại học, cũng như những tất cả sinh viên đương thời, rơi vào mơ màng không biết nên khởi nghiệp hay đi làm, đúng lúc này thì gặp được Hương Viên.

Thời gian Hương Viên hẹn hò với Dịch Thạch rất ngắn, chưa tới một tháng cả hai đã chia tay. Như bạn bè của Dịch Thạch nói, còn chưa cầm tay cho nóng mà đã chia tay rồi? Dịch Thạch cũng cảm thấy nhanh, thậm chí còn không biết nhà Hương Viên ở đâu, có mấy người. Hương Viên bận chơi game, còn anh ta bận gây dựng sự nghiệp, một tháng cả hai gặp nhau không tới mấy lần, anh ta cảm thấy mình không hợp với cô, thế là chủ động chia tay.

Hương Viên sáng khoái đồng ý, cũng cảm thấy Dịch Thạch chưa chín chắn, cả hai hợp làm bạn hơn, thế là chia tay trong hòa bình. Nhưng đến lúc sắp chia tay, Hương Viên mới biết gần đây anh ta đang gặp khó khăn về vấn đề tài chính, thế là cô lập tức gửi cho anh năm triệu. Bảo anh ta sau này có tiền thì trả lại, khẩu khí cứ như thế chị lớn quan tâm em trai nhỏ vậy.

Lúc ấy anh ta cảm tưởng thế năm triệu nặng trĩu đứng trước quầy rút tiền khóc thút thít. Anh ta may mắn thế này sao, gặp được một phú bà như vậy, bây giờ không muốn chia tay nữa có kịp không?

Nhưng lời này cũng chỉ suy nghĩ mà thôi, tình cảm dây dưa với kinh tế thì càng không thể tiếp tục được, lúc ấy anh ta rất kiêu ngạo trả năm triệu lại.

Nhưng ba ngày sau lại điên cuồng chạy đến hỏi Hương Viên, giấy nợ, tiền lãi, một phần cũng không thiếu, cho tôi mượn tiền đi.

Hương Viên cười cười, cảm thấy Dịch Thạch chẳng dễ dàng gì, một chàng trai không có chống lưng lại dám liều mạng ở Bắc Kinh. Có điều Dịch Thạch cũng là người đầu tiên cô không chút do dự tiêu tiền vì đối phương, bởi vì cô cứ cảm thấy, thấp thoáng trên người anh ta có bóng dáng quen thuộc nào đấy.

Sau đó, Dịch Thạch cho rằng bản thân đã thành gắm hoa trong giới khởi nghiệp.

Tài chính soon sẽ thì đàn phán hạng mục cũng soon sẽ, có điều chuyện này không liên quan gì tới Hương Viên, con người Dịch Thạch rất tốt, đáng đáp ư nhìn, nói chuyện biết nhún nhường, thi thoảng còn nghiêm túc nói đùa khiến mọi người không khỏi buồn cười, mà trọng điểm là anh ta khá đẹp trai, cộng thêm có gương mặt em trai quốc dân đầy vô hại, cho đến tận bây giờ, mọi bên A đã gặp đều chiều cổ anh ta có thừa.

Hôm nay có thể phát lên nhanh như thế phần nhiều đều vì tính cách của anh ta, Dịch Thạch kiếm tiền không lạm phát, không khoe khoang, nên thế nào thì thế đó, hăm mộ mình tình vẫn cứ hăm mộ, hẹn hò bạn gái vẫn cứ hẹn hò, đi ăn nhậu với bạn bè cũng như trước, thi thoảng còn đứng ở ven đường hút bao thuốc năm đồng một bao, ngắm nghĩ về giai đoạn vừa khởi nghiệp, luôn nhắc nhở bản thân không được quên gốc. Đây đều là những điều năm đó một đàn anh ở đại học Vũ Hán đã dạy anh ta.

Đàn anh kia lớn hơn anh ta hai tuổi, xét cho cùng cả hai không thân nhau lắm. Có thời gian Dịch Thạch rất xui, gây chuyện ảm ỉ với giảng viên hướng dẫn, trong cơn tức giận giảng viên đã gạch bỏ học bổng một môn và học bổng học kỳ của anh ta. Dịch Thạch không kịp chuẩn bị, cộng thêm lúc ấy nghèo khó vất vả, đến tiền ăn mì cũng không có. Chàng trai chỉ mới hai mươi thất tha thất thểu đi lại, bỗng đứng lại trước cửa phòng chơi bóng bàn khóc gào lên, nước mắt nước mũi chảy cả ra.

Kết quả là đụng phải đàn anh kia. Đàn anh có thể không biết Dịch Thạch, nhưng Dịch Thạch nghe đại danh của anh đã lâu, là một người rất lạnh lùng. Dịch Thạch ngồi trên thềm đá, vùi đầu vào đầu gối, dịch sang một bên nhường đường cho đàn anh. Nhưng anh ta không ngờ là đàn anh lại không rời đi, mà còn hỏi anh ta khóc cái gì. Dịch Thạch bèn kể chuyện lại, cuối cùng còn nói một câu: “Em biết anh, trong giờ học giáo sư có nhắc đến anh rồi, em cũng đã tìm vài thiết kế trong cuộc thi công nghệ của anh để xem, rất lợi hại.”

Đàn anh rất ngẫu, còn mỉm cười đẩy vai anh ta, bảo anh ta đứng dậy đừng ngồi nữa, bởi vì như thế sẽ chặn đường cuộc đời.

Dịch Thạch ngược gương mặt đắm nước mắt lên.

Hôm đó đàn anh kia vừa nhận được offer của Vi Đức, tâm trạng rất tốt, hiếm khi thấy không đi làm mà chơi bi-a với bạn cả buổi trưa, còn mời anh ta ăn mì tôm.

Cả hai ngồi trong cửa hàng tiện lợi gần đấy, trước mặt đặt hai tô mì thịt bò, đàn anh mở nắp dùng nĩa vớt hai cái, cúi đầu xì xụp, rồi mới nói với anh ta: “Trên đời này có rất nhiều chuyện không công bằng, cậu cứ so đo từng chuyện như thế thì khó mà sống nổi.”

Dịch Thạch nửa tỉnh nửa mê hỏi: “Vậy anh cũng từng gặp chuyện không công bằng rồi à?”

Đàn anh sững sốt, cắn đứt sợi mì, ngẩng đầu nhìn anh ta với vẻ thâm trầm, “Thường xuyên.”

Chẳng đợi anh ta lấy lại tinh thần, anh đã cúi đầu, vừa vớt mì vừa nói: “Những chuyện không công bằng này cậu không thể tự đánh giá được, giảng viên bỏ học bổng của cậu, sau lưng che giấu cái gì cũng không ai biết, bởi vì không thể đánh giá mọi thứ với các quy tắc rõ ràng minh bạch, nên công bằng không hề tồn tại. Công bằng mà cậu muốn được thành lập trên căn bản là quy tắc phải minh bạch, nhưng thế giới này vốn là vậy, không thể rạch ròi đen trắng được. Cậu muốn công bằng, vậy thì phải phá vỡ quy tắc.”

Dịch Thạch phát hiện, mỗi một câu anh nói đều đánh trúng nội tâm mình. Chỉ là anh ta không biểu đạt ra được.

Thực ra hôm đó cũng chỉ trao đổi chút nhân sinh quan và giá trị quan mà thôi, đàn anh biết rõ cuộc sống bất công với mình nhưng vẫn thản nhiên tiếp nhận, điều đó đã khiến Dịch Thạch rất cảm động. Chiều hôm ấy, anh ta nhìn theo bóng lưng cao lớn của đàn anh ủa vào màn mưa, như thể trời sập thì một mình anh cũng có thể gồng gánh. Anh ta thất thần mãi.

Về sau ít khi gặp lại, thi thoảng đụng nhau trên đường, hai người cũng sẽ chào hỏi nhau, tới khi Dịch Thạch tốt nghiệp, quan hệ giữa hai người mới có thay đổi, đến ngày lễ ngày Tết lại hỏi thăm một câu. Có điều tới giờ đàn anh vẫn chưa về. Tuy vậy, anh ta vẫn ôm tâm tính, mời đàn anh đến tham gia hôn lễ.

Không biết anh có đến không.

Lý Trì phủ nhận chuyện mình gắn camera, Ứng Nhân Nhân tức giận muốn báo cảnh sát, nhưng quản lý trong công ty vẫn hy vọng tạm thời không nên làm lớn chuyện này, đợi điều tra rõ chân tướng rồi hẵng tính tiếp. Dĩ nhiên cũng tỏ rõ thái độ, nếu Lý Trì thật sự làm chuyện phạm pháp thì bọn họ cũng sẽ không vì danh dự công ty mà dung túng, song nếu đây chỉ là hiểu lầm, vậy sẽ gây ra mức độ tổn thất nhất định với cả công ty lẫn cá nhân.

Kết quả là tới chiều hôm sau, Lý Trì trở lại.

Chính anh ta chủ động báo cảnh sát, nói mình không gắn camera ở nhà vệ sinh nữ, cũng không chụp lên ảnh bất nhã của đồng nghiệp nữ. Từ Yến Thời dẫn cảnh sát đến phòng giám sát kiểm tra lịch sử, còn đám Hường Viên Cao Lãnh cùng những người khác bị cảnh sát kiểm tra điện thoại và máy tính, quả thật không có ảnh chụp lên dưới váy hay tất vớ gì cả, nhưng lại có một tấm hình của Trần Thư, đúng là chụp lên, ảnh chụp khi cô ấy hút thuốc trên sân thượng.

Hường Viên bất giác nhìn qua Cao Lãnh, sợ anh ta kích động. Kết quả anh ta lập tức biến sắc, cũng không màng có cảnh sát tại chỗ, lập tức vung tay nắm mạnh xuống khoe miệng Lý Tri.

“Rầm!” Trong phòng kỹ thuật vang lên thật lớn, trong nháy mắt trở nên lộn xộn, tài liệu giấy tờ rơi đầy sàn, Lý Tri bị nắm một phát rất mạnh, cả người lảo nhào đổ ập xuống, anh ta một tay chống đất một tay lau mềp, không có ý định đánh lại.

Sóng gió chợt nổi lên, tất cả mọi người đều không kịp tản ra, Hường Viên đứng gần nhất, cô đi giày cao gót vốn không vững, liền bị Lý Tri kéo đập xuống góc bàn, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, trước mắt choáng váng toàn ngôi sao...

Lúc này đây Cao Lãnh như ngựa hoang đứt cương mất sạch khống chế, thậm chí anh ta còn không đợi mọi người phản ứng, mặt nặng nề như chó điên nhào đến, túm lấy cổ áo Lý Tri, đè mạnh anh ta xuống đất, khàn giọng hét: “Mẹ nó! Mày dám có ý đồ với ai đấy hả!!!”

Bên tai là những lời chửi rủa đầy tức giận, Hường Viên bị đập đầu đã choáng váng rồi, lúc này lại càng thêm hỗn mê, mơ hồ nhìn thấy hai bóng người trước mắt lao vào nhau không phân biệt được, cô lắc đầu hồng tìm lại ý thức, vùng vẫy muốn đứng lên kéo Cao Lãnh ra, có điều cảnh sát và đám Vụ Trí đã xông lên ngăn cản.

Lúc này Lâm Khanh Khanh mới sực tỉnh đi đến đỡ cô, kêu lên: “Trời, tổ trưởng, chị bị sút đầu rồi!”

Hường Viên vẫn rất bình tĩnh: “Có đẹp hơn không?”

Lâm Khanh Khanh: “Chị còn đùa được nữa hả?”

Hường Viên cười: “Không sao, đỡ tôi dậy đi.”

Từ Yến Thời và cảnh sát đang xem xét camera giám sát mấy ngày nay, anh dứt tay vào túi đứng sau lưng hai người cảnh sát, không chớp mắt nhìn vào camera nhà vệ sinh đang dừng lại.

Một người cảnh sát đeo kính hỏi anh: “Đồng nghiệp nữ trong công ty anh có nói là phát hiện lúc nào không? Ngày nào cũng phải kiểm tra hết thì khó quá.”

“Chỉ nói phát hiện được hai ngày nay, chắc cũng cỡ khoảng đấy.” Anh sực nhớ ra, cúi đầu hỏi bảo vệ, “Gần đây công ty có nhân viên sửa chữa nào đến không? Phòng bảo vệ các anh có ghi danh lại không?”

Cảnh sát nghe thế liền tiếp lời: “Đúng đúng, nếu không phải nhân viên nội bộ công ty, thì khả năng do nhân viên sửa chữa làm là rất lớn.”

Bảo vệ bèn giờ danh sách những người bên ngoài ra vào trong một tuần này.

Cảnh sát đối chiếu một hai cái, đúng lúc này cửa phòng giám sát bị đẩy ra, là Vụ Trí. Anh ta mở hồi đây đây, lần đầu tiên chạy nhanh như thế, tới nỗi kính cũng lệch hẳn, gấp gấp nói với Từ Yến Thời: “Nhanh lên lão đại! Tổ trưởng Hường ngất xỉu rồi!”

Hường Viên vừa đứng lên thì trước mắt tối sầm, cả người lại ngã nhào.

Ý nghĩ đầu tiên của cô chính là —— thì ra phim ảnh đều là lừa dối, lúc xiêu không phải không có tri giác, ý thức vẫn còn đây, còn biết rõ mình đang ở đâu, chẳng qua tay chân bủn rủn cả người mất sức, sống lưng toát mồ hôi lạnh. Thậm chí cô còn biết người ôm cô dậy từ dưới sàn chính là chàng trai đeo kính của phòng kinh doanh, tên là Thư Phi.

Thư Phi rất căng thẳng, có lẽ đây là lần đầu ôm người ngất xỉu nên suýt nữa đã siết chặt cô. Hường Viên thấy sau lưng lạnh lạnh, mặt nhăn nhó, quần áo ngang hông cô bị kéo lệch, để lộ tám lưng trần.

Nếu lúc này Hường Viên nhìn thấy mình bị người ta đưa lên xe cấp cứu trong tình trạng áo mũ không chỉnh tề thì e là tức chết mất. Cô hậm hực nghĩ, quả nhiên phim ảnh đều gian dối, mấy người đàn ông dễ dàng ôm nữ chính chưa từng tồn tại. Mà giờ đây cô còn sắp bị người ta siết chặt đưa lên, chỉ dựa vào tay chân cầu sinh mà bám lấy cổ đối phương.

Đáng vẻ kia, muốn khó coi bao nhiêu đều có bấy nhiêu.

Cửa thang máy vừa bật mở, Thư Phi cũng bị siết chặt tới nỗi mặt đỏ ngầu, bỗng có người đi đến, “Đề tôi.”

Hường Viên nghe thấy một âm thanh khá quen tai, nghĩ chắc là Từ Yến Thời rồi, Thư Phi bèn vội giao cô qua, trong quá trình giao người, Thư Phi buột miệng nói, “Cẩn thận, hơi nặng đấy.”

Hường Viên không cam tâm mở miệng: “Im miệng, Thư Phi.”

Từ Yến Thời nhếch mép, dễ dàng đón lấy người từ tay Thư Phi, nhân tiện kéo áo sau lưng Hường Viên xuống che kín hoàn toàn, sau đó xốc người lên ôm ngang vào lòng, bước vào thang máy.

Trong lúc mơ màng Hường Viên cảm giác sống lưng không còn lạnh nữa, cũng nghe thấy sau lưng có tiếng thấp giọng kêu: “Trời, anh ấy ga lăng chết đi được.”

Hường Viên vùi vào ngực anh, đầu chôn ở bên cổ ấm áp, ngửi thấy mùi đàn ông có một không hai – trên người anh lúc nào cũng có mùi sữa tắm thoang thoảng, tóc gáy đâm vào cô, không hiểu sao lại có cảm giác an toàn.

Hường Viên nhân cơ hội chiếm lợi, dán sát vào cổ anh dựa chặt, hít hà mùi hương trên người anh.

Từ Yến Thời cúi đầu nhìn cô, giọng ôn tồn: “Tĩnh rồi à?”

Hường Viên nằm trong ngực anh “ừ” đáp, lòng mặc niệm một câu, đây mới là tư thế bé công chúa chính xác chứ.

Cô nhắm mắt lại, dễ chịu bất ngờ, trong lòng cũng bình tĩnh, ngửi mùi hương của anh rồi lại cọ vào cổ anh, lẩm bẩm đáp: “Đau đầu quá, tuy không mở mắt được nhưng tôi biết, anh là Từ Yến Thời.”

Anh cúi đầu nhìn cô, cô gái trong lòng khép hai mắt, mặt mày dịu ngoan như chú mèo nhỏ bị thương, cuộn tròn trong ngực anh. Tim anh chợt động, bất giác ôm chặt hơn, thấp giọng hỏi: “Có khó chịu ở đâu không?”

“Choáng đầu,” Cô trả lời, “Muốn nôn.”

Đến bệnh viện, Hường Viên nôn thật, còn thảm hơn Từ Yến Thời nôn hôm uống say.

Lúc đi ra cô đã tỉnh táo phần nào, báo cáo hóa nghiệm cũng vừa có, không bị chấn động não, chỉ là não không được cung cấp đủ máu nên mới ngất xỉu. Ở lại bệnh viện quan sát một đêm là được.

Từ Yến Thời đi nộp tiền, Hường Viên được sắp xếp vào phòng bệnh ba người.

Đến khi Từ Yến Thời quay về, Hường Viên đã làm quen với hai cô gái cùng phòng có bạn trai đang ngồi gọt trái cây, chuyện trò rôm rả, phổ cập cho họ biết kinh nghiệm ngắt xù đầu tiên trong đời, ngón từ khoa trương khiến hai cô gái cười ha ha vui vẻ. Bạn trai gọt trái cây xong thì chủ động dâng lên cho nữ vương đại nhân của bọn họ thưởng thức, Hường Viên nhìn mà thèm.

Đúng lúc này nghe thấy cô gái bên cạnh hỏi: “Bạn trai của cô đấy ả?”

Chưa đợi cô trả lời, Từ Yến Thời đã đi vào, hai cô gái lập tức quay đầu lại, nhìn thẳng vào người đàn ông lạnh lùng đang đi tới Hường Viên, một tay xách ghế đặt cạnh giường cô: “Lát nữa tụi Vưu Trí sẽ đến, em muốn ăn gì thì bảo bọn họ đưa tới.”

Vừa dứt lời, Vưu Trí đã gọi điện đến.

Hường Viên bắt máy, rất quan tâm nói: “Các cậu mua đại trái cây gì đó cũng được.”

Vưu Trí đáp được, “Chị chuyển máy cho lão đại đi.”

Hường Viên đưa điện thoại cho Từ Yến Thời, anh đứng dậy đi tới bên cửa sổ thấp giọng alo.

Cô gái bên cạnh thấy anh đi nghe điện thoại rồi, lúc này mới dịch lại gần bắt chuyện: “Bạn trai của cô hả?”

“Không phải.”

“Đẹp trai thật đó.”

“Cũng bình thường.” Hường Viên đáp qua quýt.

“Độc thân không?”

Hường Viên đang định mở miệng thì anh bạn trai không nghe nổi nữa, “Đẹp trai thì liên quan gì tới em, đáng đáp của mình ra sao trong lòng không rõ hả?”

“Phi.”

Hai người anh một câu em một câu cãi vã.

Hường Viên sợ bọn họ cãi nhau, lặng lẽ tiến tới bên tai hai người nói: “Anh ấy vẫn độc thân, nhưng chưa hẹn hò ai bao giờ. Có thể là bị bệnh kín gì đó.”

Nào ngờ đúng lúc này Từ Yến Thời cúp máy, nghe thấy thế, anh bình tĩnh xoay người lại, một tay dứt trong túi một tay vắt điện thoại xuống mặt cô.

Còn rất phối hợp dựa vào tường, cúi đầu nhìn cô bật cười, trong nụ cười kia như thể còn cất giấu một thâm ý không thể nói ra. Một giây kế tiếp, liền nghe thấy anh nói ——

“Chuyện này hai ta biết là được rồi. Đừng rêu rao như thế.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Hường Viên im lặng, cảm giác bị người ta kéo xuống nước chung không dễ chịu lắm.

Mấy cô gái trong phòng bệnh cũng tỉnh mắt, vừa nhìn đã biết là có chuyện, bèn thức thoi ngậm miệng.

Chẳng mấy chốc, đám Vưu Trí đã đi lên, trong tay xách bảy tám giỏ trái cây và mười mấy bó hoa, chất đầy cả phòng bệnh, ngay tới bộ cửa cũng không tha, cứ bày la liệt cả ra đó. Hai cô gái ở giường khác trợn mắt há mồm, trố mắt ghen hòng nhìn Hường Viên: “Đây đây... đều là đồng nghiệp của cô sao?”

Dù Hường Viên rất không muốn thừa nhận, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi đầy cháy bỏng của đám tiểu tử Vưu Trí Thi Thiên Hữu, cô chỉ có thể nhắm mắt gật đầu.

Vưu Trí ngậm nga một bài, đại ý là chúc Hường Viên sớm ngày xuất viện.

Hường Viên: “Cảm ơn, mai tôi xuất viện rồi.”

Vưu Trí phớt lờ, liếc nhìn Từ Yến Thời, chỉ thấy anh đứng yên cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài.

Anh ta nói tiếp: “Chị là đồng chí đầu tiên bị thương nhập viện một cách vinh quang trong năm nay ở phòng chúng ta, những như này đều là tâm ý của giám đốc, phòng kinh doanh, phòng thị trường cùng các đồng chí ở phòng kỹ thuật chúng ta.”

“...”

Hường Viên liếc nhìn Từ Yến Thời, rõ ràng Từ Yến Thời cũng không muốn để ý tới bọn họ.

Hường Viên hỏi: “Cao Lãnh với Lý Trì sao rồi?”

“Cao Lãnh bị chị Thư đưa đi rồi, còn Lý Trì...” Vưu Trí dừng lại, đoạn nói, “Có hơi khó nói, cảnh sát đã tìm được camera trong nhà vệ sinh nữ, thật sự không phải do Lý Trì gán, mà là thợ sửa chữa tới công ty chúng ta đột trước, là án liền hoàn. Hơn nữa cũng đã bị cảnh sát bắt rồi, camera đó cũng vô dụng, không tìm được dữ liệu từ chỗ hắn ta. Nhưng chuyện lần này cũng coi như nhắc nhở đồng chí nữ các chị. Có điều giám đốc Lý nói, sau này nhà vệ sinh nữ sẽ để đi lao công kiểm tra định kỳ mỗi tuần.”

Bây giờ còn lại duy nhất một vấn đề, “Vậy bức ảnh kia của Lý Trì thì sao?”

Thi Thiên Hữu không nhịn được nói: “Bây giờ hẳn với Ứng Nhân Nhân bên nào cũng cho là mình đúng... Hơn nữa, cảnh sát đã kiểm tra điện thoại của hắn ta rồi, còn tìm ra được vài tấm ảnh gợi cảm của Ứng Nhân Nhân, nhưng chỉ có mỗi cô ta chứ không có của người khác. Nên chuyện này khá mơ hồ, đề cảnh sát xử, cảnh sát thật sự không có biện pháp xử, trong tay cũng không có bằng chứng, hơn nữa chỉ có Ứng Nhân Nhân khẳng khẳng nói hắn chụp lên, còn những đồng nghiệp nữ khác trong công ty thì không lên tiếng...”

Hương Viên không hiểu, “Vì sao đột nhiên Ứng Nhân Nhân lại xích mích với Lý Tri thế? Không phải thời gian trước hai người họ còn rất tốt à?”

“Chuyện này...”

Vưu Trí do dự, đứng từ góc độ của Lý Tri mà nói thì là Ứng Nhân Nhân đòi tiền anh ta, anh ta không đồng ý, hai người cũng chỉ có quan hệ bạn tình chứ càng không phải là bạn bè nam nữ. Thế là anh ta mới thấy phiền, cũng chẳng thêm chu toàn với Ứng Nhân Nhân, nói nếu còn làm phiền anh ta nữa thì sẽ phát tán ảnh của cô ta lên mạng. Lúc này Ứng Nhân Nhân mới nổi đóa, bảo muốn khiến anh ta thân bại danh liệt. Nên lúc này mới có một loạt chuyện về sau.

Nhưng chuyện này, suy cho cùng cũng là tình nhân người ta cãi nhau gây gổ, thanh quan khó quyết việc nhà, ngay đến cảnh sát cũng không thể nhúng tay.

Cuối cùng lúc rồi đi, phía cảnh sát còn dặn dò một câu, anh là đàn ông, phải nhường nhịn phụ nữ chút.

Nhưng chuyện Lý Tri thích Trần Thư như ván đóng thuyền, toàn công ty đều đã biết.

Nói đến đây, Hương Viên lại trầm ngâm.

Từ Yến Thời cũng không lên tiếng, hai người không ai tiếp lời.

Thi Thiên Hữu vẫn còn nói, “Lý Tri đúng là, bạn gái của đồng nghiệp cũng thích, thật không ý tứ gì hết. Thò không ăn cò gần hang kia mà, sao hán lại có thể ăn tạp như thế.”

“...”

Vưu Trí: “Đúng thế đúng thế.”

Trong phòng bệnh rơi vào yên tĩnh, hoàng hôn ngoài cửa sổ buông xuống, tiếng tán gẫu của hai cô gái giường bên thỉnh thoảng lại vang vọng trong phòng, bất chợt Hương Viên nói: “Đề Lý Tri đến phòng hậu cần đi, biểu hiện công việc của anh ta trong mấy năm nay quả thật không thích hợp ở lại phòng kỹ thuật, chuyện này cứ giao cho tôi, các anh về đi.”

Hậu cần là nơi nào, tiền lương thấp lại còn không có tiền thưởng, chỉ biết làm ba chuyện vụn vặt. Dù đều là đồng nghiệp, nhưng phần lớn ở đó chỉ toàn những người lớn tuổi sắp về hưu, nếu điều Lý Tri qua đó...

Có điều đám Vưu Trí không có quyền lên tiếng, tất cả đều nghe cấp trên sắp xếp.

Đội khi đám Vưu Trí lục tục rời đi.

“Anh cũng đi đi.” Hương Viên bắt đầu đuổi khách.

Từ Yến Thời không đi mà ngồi ngoài phòng bệnh suốt đêm, nửa đêm đến lúc Hương Viên đi vệ sinh, nhìn thấy người kia thì bất chợt nhớ lại lời Thi Thiên Hữu đã nói, theo bản năng né tránh. Từ Yến Thời không nhúc nhích, ngồi trên ghế dài nhìn cô vào nhà vệ sinh công cộng. Tới lúc đi ra cô lại bất giác nhìn về bên kia, đôi mắt ấy vẫn không chút che giấu, nhìn cô chăm chú.

Rõ ràng là một người lạnh lùng như thế, nhưng vào khoảnh khắc này lại buông thả để mặc mọi cảm xúc thoát ra, hết như đang sợ, chỉ cần chớp mắt là cô sẽ chạy mất.

Hương Viên bị anh nhìn tới nỗi nhịp tim thỉnh thoảng cuồng loạn, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được con tim đập nhanh mất khống chế, máu toàn thân như đang bốc cháy. Trong nháy mắt đó, ánh mắt ấy khiến cô không chống đỡ nổi, lập tức chạy mất dạng như thể có chó điên đang truy đuổi theo sau, nhanh chóng chạy về phòng mình, *rầm* một tiếng khóa lại cửa nẻo, lưng dán chặt lên cửa.

Tim vẫn đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô duỗi căng mũi chân, hô hấp tăng nhanh.

Rồi cô lại không nhận được lạng lẽ quay đầu lại, xuyên qua cửa thủy tinh trong phòng, mơ hồ nhìn thấy bóng người khom lưng, hai tay chống trên đùi, cúi đầu.

Hương Viên lại mở cửa ra.

Từ Yến Thời nghe thấy tiếng động, theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua.

Hương Viên đi đến, ngồi xuống cạnh anh, “Không phải tôi báo anh về nhà đi à?”

Từ Yến Thời ngồi dậy, lưng dán tường nhìn đi chỗ khác, quỳ y tá ở cuối hành lang đang bận rộn không ngừng, giọng điệu lạnh lùng nhưng lại có sự giãy giụa vô lực không biết làm sao.

“Tôi,” Người đàn ông ngẩng mặt lên, nhướn mày rồi cup mắt xuống, nghiêng đầu liếc nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh mình, ánh mắt thâm trầm, “Hình như tôi đã thích một người không nên thích.”

Nói đoạn, anh bình tĩnh nghiêng đầu đi.

Nếu như trong quỳ y tá đối diện, có người nhìn về bên này...

Thì có lẽ cô ấy có thể nhìn thấy tình cảm vô cùng kìm nén trong đôi mắt của người đàn ông kia.

Nhưng có lẽ bầu không khí và cảnh nền còn chưa đủ nóng, Hương Viên nói một câu rất sát phong cảnh: “Thi Thiên Hữu à?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Ba giờ sáng, phòng bệnh yên ắng, ngoài quỳ y tá tân thi thoảng truyền đến vài tiếng ồn.

Từ Yến Thời thả lỏng dựa vào tường, mắt nhìn quần lễ tân nhưng lại chẳng có tiêu cự, nghe thấy Hương Viên nhắc đến Thi Thiên Hữu thì đột ngột quay đầu lại, trong mắt có gì đó từ từ dập tắt. Cuối cùng anh cũng lấy lại tinh thần, mỉm cười cúi đầu nhìn mũi giày, hít một hơi thật sâu, mặt đầy chế giễu: “Tôi không tin em không hiểu.”

Đèn hành lang mờ mờ, chỉ có mỗi một ngọn đèn bật sáng, khiến lòng người chập chờn rơi vào mê man rồi bời.

“Nhưng có vài thứ, đã bỏ lỡ thì chính là bỏ lỡ.” Hương Viên nhìn chăm chú ngọn đèn kia, lòng trầm trở không thôi, trong huyết dịch như có trăm ngàn con kiến bò qua, cô cắn răng nhắm mắt nói: “Còn nhớ tôi nói về chuyện được như ý không? Đã qua giờ ấy rồi thì tôi sẽ không quay đầu lại nữa.”

Đúng thế, ăn bánh lúc chín giờ thì không còn là bánh nữa.

Cũng như vậy, Từ Yến Thời hai mươi tám tuổi cũng không còn là người đàn ông cô một lòng một dạ nhớ nhung nữa rồi.

Không phải chuyện nào cũng được như ý, nên từ sớm cô đã học được cách kiềm chế dục vọng.

“Anh sẽ tìm được người tốt hơn.” Hường Viên thật tâm chúc phúc cho anh. Nói đoạn, cô quay về phòng bệnh, để lại mình anh ngồi trên ghế.

Bốn giờ sáng.

Điện thoại cô chợt sáng lên, có một tin nhắn đến.

XYYS: *Đã đặt bữa sáng cho em lúc bảy giờ rồi, đi đây.*

Cô không trả lời, mắt ngủ đến tận sáng.

Đến bảy giờ, trời sáng tinh mơ, nắng mai hé rạng.

Hường Viên vừa ăn bữa sáng nóng hổi, vừa nhắn tin với Hứa Diên.

Hứa Diên: *Tối qua mày tìm tao làm gì?*

Hường Viên: *Tao nhập viện.*

Hứa Diên: *Bị gì vậy? Có cần tao báo cho ông mày không.*

Hường Viên: *Đừng, bị thương nhẹ thôi.*

Hứa Diên: *Không có chuyện gì thật chứ?*

Hường Viên: *Không sao, có điều tối qua...*

Hứa Diên: *Có gì nói mau, tao còn chạy deadline bản thảo tin tức đây.*

Hường Viên: *Từ Yến Thời tỏ tình với tao.*

Hứa Diên:

Hứa Diên: *Tao cũng biết hần có tâm tư với mày mà. Chúc mừng chúc mừng, cuối cùng cũng vén tầng mây thấy được trăng sáng rồi.*

Hường Viên: *Nhưng tao từ chối rồi.*

Hứa Diên: *Mày điên hả? Ôi trời bị thương quá, chắc đây là lần đầu Từ thần bị từ chối nhớ? Không ngờ nha không ngờ nha, lúc trước từ chối con gái không nương tay, bây giờ lại thua trong tay mày, có tiền đồ lắm. Hường Tiểu Viên, mày đã giành lại sĩ diện cho đồng bào con gái ở Lục Trung chúng ta rồi.*

Có điều làm đáng một chút cũng được nhưng đừng làm quá, không ngờ Từ thần lại thật sự vì mày mà xuống khỏi “đền thờ”, nếu tao nói cho bọn Chung Linh biết Từ Yến Thời tỏ tình với mày mà còn bị mày từ chối, đoán chừng Chung Linh sẽ tức chết đấy. Nghĩ tới cảnh này mà tao hưng phấn quá, trời ạ, tao phải đi hỏi lớp trưởng xem bao giờ họp lớp mới được!!! Bào cậu ta gọi hết mọi người đến, không cho phép vắng mặt một ai!!

Hường Viên: *Mày bị điên à? Chuyện này mày không được nói cho ai biết hết. Nếu dám tiết lộ một chữ, tao sẽ san bằng phòng làm việc của mày.*

Hứa Diên: *Được rồi... Không phải vì Phong Tuấn mà mày từ chối hần đấy chứ?*

Hường Viên: *Mày nghĩ nhiều rồi. Đừng nói anh ấy chỉ là bạn của Phong Tuấn, dù có là bố của Phong Tuấn tao cũng cóc để ý.*

Hứa Diên: *Ngầu lắm.*

Hường Viên: *Nhưng vị trí của anh ấy ở trong lòng tao lại không như những người khác, có điều nếu là chuyện đã định trước không có kết quả, thì chẳng thà đừng bắt đầu làm gì. Coi như làm bạn cũng tốt. Thật ra hôm họp lớp ở Bắc Kinh, lòng tao vẫn có chút chộn rộn, muốn thử một lần. Tao hỏi anh ấy có nhìn ra được ánh mắt tao nhìn anh ấy không, là thích hay không thích. Nhưng anh ấy lại nói một câu.*

Hứa Diên hỏi: *Nói gì?*

Hường Viên: *Anh ấy nói “đã vào tuổi này rồi, thích thì có ích gì”. Lúc ấy tao cảm thấy anh ấy là người tao không thể chạm đến được, anh ấy quá sạch sẽ, cũng quá nghiêm túc. Ngộ nhớ hại anh ấy thì sao.*

Hứa Diên: *Được rồi, cái đứa theo chủ nghĩa không cưới gả như mày đừng gieo họa cho người ta nữa, với cả gia cảnh của hai đứa mày quá lệch nhau. Không nói chuyện với mày nữa, tao đi giao bản thảo đây.*

Đầy vò như vậy, Hường Viên cũng chẳng còn tâm tư về Bắc Kinh tham gia hôn lễ, bây giờ đầu cô vẫn còn choáng váng nặng nề, bay đi bay về như vậy sợ không chịu nổi, thế là sau khi xuất viện bèn gửi tin nhắn vắng mặt cho Dịch Thạch. Dịch Thạch cũng sáng khoái đồng ý, còn khuyên cô nghỉ ngơi cho khỏe.

Sau khi chia tay, Hường Viên và Dịch Thạch trở thành bạn, có lẽ do tính tình của Dịch Thạch cũng không khác cô mấy, cả hai cùng tán thưởng nhau hơn là nảy sinh hoóc-môn nam nữ.

Gửi tin nhắn xong, Hường Viên chợt cảm thấy nhẹ nhõm, tâm tình khoái trá trở về công ty.

Có điều không khí ở đây lại không dễ chịu mấy, thậm chí còn có phần căng thẳng. Chuyện của Lý Tri còn chưa lắng, mọi người không còn lòng dạ nào làm việc, ngồi ở vị trí của mình mà mắt thì cứ liếc nhìn về phòng kỹ thuật.

Trước phòng kỹ thuật, có hai cảnh sát đang thấp giọng vận hỏi đám Thi Thiên Hữu biểu hiện ngày thường của Lý Trì.

Cả phòng kỹ thuật áp úng, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, trở mặt nhìn nhau cả nửa buổi mà vẫn không nói được, cuối cùng cảnh sát không nhịn nổi nữa, chỉnh mũi lại, đành thép dạy dỗ: “Các anh chị đang đùa tôi đấy hả? Biểu hiện công việc, tôi đang hỏi biểu hiện trong công việc đấy, những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể như đi vệ sinh không rửa tay, đi xong không xả bồn cầu không cần nói với tôi, đi mà khiếu nại với sếp của mấy người.”

Thi Thiên Hữu âm ức, đáng thương nhìn anh trai cảnh sát: “Bọn tôi... cũng chỉ biết nấy chuyện này thôi.”

Cảnh sát vô cùng tức giận, chống nạnh nhìn Thi Thiên Hữu cao hơn cả mình ở trước mắt, “ta” một tiếng, sao cái tên oắt này lại ngu xuẩn thế chứ, “Đồng nghiệp của anh mà anh còn không biết?”

Hương Viên đứng ngoài thang máy, thấy đáng về khổ sở của Thi Thiên Hữu, nghĩ cũng biết lý do.

Đi ra khỏi thang máy với cô còn có hai nữ đồng nghiệp khác, thấy cảnh tượng này thì cũng xì xào bàn tán ——

“Tụi Thi Thiên Hữu không dám nói, cũng bình thường thôi, với tính khí đó của Lý Trì, ai mà dám cáo trạng anh ta trước mặt cảnh sát. Lần trước tôi nhớ có ai đó tố cáo với giám đốc Lý chuyện Lý Trì đi tập thể hình trong giờ làm việc, Lý Trì liền xông đến đâm anh ta, cô nói xem, như vậy thì còn ai dám nữa. Với cả chuyện này vẫn chưa lắng xuống, sau này nếu còn ở lại công ty, không biết Lý Trì có trả thù anh ta không.”

“Nói thật, đàn ông ở phòng kỹ thuật này, trừ lão đại bọn họ ra thì tất cả đều toàn lá gan nhỏ.”

“Cao Lãnh thì sao?”

“Bị giám đốc Trần đưa về rồi, cả ngày nay cũng không thấy bóng dáng đâu.”

“Có điều cũng đáng đời Lý Trì, còn tưởng mình là thiếu gia nhà giàu chắc, tính khí gì mà nóng thế không biết. Lần trước tôi cần dữ liệu của bọn họ, rất gấp nên mới thúc giục, vậy mà anh ta gào lên quát bảo tôi cút, tôi bị hù chết đây này.”

...

Cảnh sát cũng không muốn lãng phí thời gian với kiểu án này, lại càng không thể mời tất cả về đồn điều tra từng người một, chỉ có thể âm thầm hỏi mấy đồng nghiệp, tìm vài bằng chứng. Nếu không có bằng chứng chứng minh thì sẽ kết án là tình nhân gây gỗ cãi nhau. Cho nên người trong công ty càng không dễ tùy tiện ra mặt, cảnh sát bắt đầu đi xua tay, “Đổi người khác đi.”

Thi Thiên Hữu được bỏ lệnh cấm, xoay người định gọi Trương Tuấn vào, thì Hương Viên đã từ thang máy đi đến, gọi người lại, “Chờ đã.”

Thi Thiên Hữu a lên, ngoài đầu lại, trông thấy Hương Viên quần băng vải trên đầu đang từ từ đi tới, dừng bước trước mặt cảnh sát, lịch sự đưa tay ra: “Xin chào, tôi là phó tổ trưởng Hương Viên của bọn họ, chuyện của Lý Trì, để tôi nói.”

Cảnh sát nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, gật đầu đáp, “Được.”

Hương Viên dẫn người đến phòng họp rồi dặn Thi Thiên Hữu rót hai cốc nước, sau đó cô khóa cửa lại, kéo ghế ra mời cảnh sát ngồi xuống ghế đối diện, “Anh muốn hỏi gì cứ hỏi đi.”

Đây không phải là lần đầu tiên Hương Viên bị cảnh sát thẩm vấn.

Lúc cô còn rất nhỏ, vào cái ngày bố mất, rất nhiều cảnh sát đến nhà cô, người nhà lần lượt bị tra hỏi. Khi ấy cô chỉ mới bảy tám tuổi, chính mắt nhìn thấy thi thể của bố mình nằm trong vũng máu lạnh lẽo, một con dao sắc bén lóe sáng cắm trên ngực ông, mũi dao đâm thủng ngực, máu tươi đỏ thẫm vẫn đang tuôn chảy.

Đôi mắt người đàn ông đỏ ngầu, tia máu phủ đầy con ngươi như mạng nhện, nhìn cô trần trối...

Trong nháy mắt có con rồng mình từ lòng bàn chân chạy lên trên, xuyên qua tay chân tiến thẳng đến đại não.

Lúc ấy cô sợ tới nỗi cả người ớn lạnh, trong không khí tràn ngập mùi tanh thối rửa, cô ôm chặt cổ họng, ngay đến một tiếng thét lớn cũng không phát ra được.

Có một thời gian rất dài, cô luôn nằm mơ thấy gương mặt cháy đầy máu của bố, cảnh sát không ngừng truy hỏi cô, lần cuối cháu thấy bố cháu là lúc nào? Còn nhớ không?

Nên về sau hề thấy cảnh sát là cô lại hơi sợ.

Và hôm nay là lần thứ hai bị hỏi như vậy.

Cô như lại cảm thấy có con rồng mình từ gan bàn chân xộc lên, thẳng đến sau sống lưng cô, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hai người cảnh sát thấy cô như thế thì nhìn nhau, hỏi: “Có phải cô không được thoải mái không? Vết thương trên đầu cô không sao chứ?”

“Không sao,” Hương Viên cố giữ bình tĩnh, lắc đầu, “Chuyện liên quan đến Lý Trì...”

Đúng lúc này cửa phòng họp bật mở, người đàn ông tối qua gác bên ngoài phòng bệnh cô đến nửa đêm bắt ngờ xuất hiện. Hình như anh đã về nhà thay quần áo, áo khoác bóng chày cùng quần thể thao, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, so với người đàn ông chán nản tối qua thì lúc này anh khoan khoái gọn gàng hơn, cũng rất anh tuấn.

Có lẽ vừa ngủ bù, nên trông có vẻ thu hút người khác khi vừa thức giấc.

Hương Viên ngạc nhiên nhìn anh.

Từ Yến Thời lại không nhìn cô, hơi hốt nhìn hai cảnh sát một bên, gật đầu chào: “Đã làm phiền rồi.”

...

Thế là hai người ngồi xuống cạnh nhau.

Từ Yến Thời kéo ghế cạnh cô ra ngồi xuống, lười biếng dựa ra sau, hai chân mở ra, tự giới thiệu: “Tôi là tổ trưởng của Lý Trì, cũng là tổ trưởng của cô ấy.”

Người đàn ông vừa ngồi xuống thì mùi sữa tắm thoang thoang trên người anh đập vào mặt, Hương Viên chắc chắn, anh đã về nhà tắm rửa.

Hình như cô còn ngửi thấy mùi nước hoa nam? Cô nhớ trước kia anh có xịt nước hoa bao giờ đâu, thường trên người chỉ có mùi sữa tắm và dầu gội đầu, rất nhẹ.

Từ Yến Thời gác hai tay lên bàn, áo khoác ma sát vào cô, trong nháy mắt đó như có luồng hơi nóng rót và, xua tan mọi khí lạnh ở lòng bàn chân cô.

Cảnh sát nhớ anh, hôm qua còn kiểm tra camera với anh, thế là gật đầu, cầm bút ghi lại tên hai người lên sổ, thuận miệng hỏi: “Vậy hai người ai nói trước đây?”

Từ Yến Thời vẫn không nhìn Hương Viên, tay chụm lại thành hình tháp, ngừng đầu nói: “Để tôi nói, cô ấy mới đến nên còn chưa quen.”

Thi Thiên Hữu và Trương Tuấn đứng ngoài cửa cầm nước trong tay, lỗ tai dán lên cửa, có điều hiệu quả cách âm của phòng họp không tệ, giọng Từ Yến Thời lúc nói lại không nặng không nhẹ, lúc anh phát biểu luôn từ tốn, hơi hốt dùng giọng điệu khách quan nhất thuật lại câu chuyện một lần. Thi Thiên Hữu loáng thoáng nghe được, đại khái là vài sai lầm mà hai năm qua Lý Trì đã mắc phải, cũng khách quan phân tích hành vi sinh hoạt của Lý Trì.

Trương Tuấn dựng tai lên như thỏ, nhỏ giọng “ủa” một tiếng. “Sao toàn lão đại nói không vậy.”

Thì Thiên Hữu: “Lão đại lên kế hoạch rồi, lão đại không cho tổ trưởng Hường của cậu nói, vì sợ nếu bị Lý Trì biết, ngộ nhờ trả thù cô ấy thì sao? Nếu là lão đại, đoán chừng Lý Trì còn phải kiêng dè.”

Trương Tuấn thờ dãi: “Có phải chúng ta hèn quá không?”

Thì Thiên Hữu liếc anh ta, lạnh nhạt nói: “Vậy cậu đi mà nói. Dù gì tôi cũng không đánh lại Lý Trì.”

Trương Tuấn rụt cổ: “Tôi cũng không đánh lại.”

Hai người đang nói thì bên trong vang đến tiếng di chuyển ghế *két*, sau đó là âm thanh vang dội của thanh niên cảnh sát: “Cám ơn hai người đã phối hợp, nếu tôi có tin tức gì thì sẽ liên lạc sau.”

Đường như nghe thấy Hường Viên hỏi: “Còn chuyện của Lý Trì?”

“Trước mắt vẫn chưa có nhận định, chúng tôi sẽ tìm lãnh đạo của anh chị để làm rõ tình hình, có điều mọi người không cần lo quá.” Vị cảnh sát an ủi một câu, “Chúng tôi sẽ bảo mật chuyện của Lý Trì và nữ đồng nghiệp kia. Về chuyện camera trong nhà vệ sinh đã lộ chân tướng, chúng tôi đã bắt được người rồi, là thợ sửa đường ống nước, camera mọi người phát hiện đã bị tháo. Còn về chuyện Lý Trì chụp lên, nếu anh chị có manh mối thì có thể cung cấp cho chúng tôi. Hơn nữa, nữ đồng chí họ Ứng kia, lời khai trước sau không nhất quán, trong vụ án này có điểm khả nghi, có lẽ sau này sẽ còn phải nhờ mọi người phối hợp điều tra.”

Hường Viên gật đầu.

Sau khi cảnh sát rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại hai người, sau màn tỏ tình lúng túng tối qua, cả hai lần đầu ở với nhau trong không gian độc lập. Từ Yến Thời thả lỏng tựa vào ghế, mở laptop của mình lên, mắt nhìn thẳng vào màn hình xem như cô không hề tồn tại, chỉ để lại gò má sạch sẽ nhẹ nhàng cho cô.

Hường Viên lúng túng, đi không được mà ở lại cũng không xong, mơ hồ vẫn có thể nghĩ thấy mùi sữa tắm thoang thoảng.

Từ Yến Thời mở laptop lên nhưng chỉ gửi đi một email, Hường Viên tính mắt liếc thấy bàn mô tả công tác, buột miệng nói, “Anh phải đi công tác à?”

Từ Yến Thời ừ đáp, mấy giây sau, đương lúc Hường Viên tưởng anh không trả lời thì lại thấy anh gấp laptop xuống, thờ ơ bỏ sung, “Đi Thượng Hải, một tuần.”

Được rồi...

Không ai nói gì, Hường Viên suy nghĩ lung tung, đầu ngón tay bị cô nắm chặt tới mức trắng bệch, không cam lòng nói: “Vậy tôi ra ngoài trước nhé.”

Từ Yến Thời bỗng gọi cô lại, đẩy máy tính về phía trước, cuối cùng cũng quay qua nhìn cô, “Em thật sự để Lý Trì chuyển qua phòng hậu cần sao?”

“Ừ.” Hường Viên gật đầu.

Ánh mắt anh chợt trở nên thâm trầm, mĩa mai nhìn cô, “Vi những sai lầm hai năm qua của cậu ta, hay vì cậu ta thích người không nên thích?”

Hường Viên tưởng tính cách của Lý Trì là do gia cảnh sa sút tạo thành, hơn nữa, căn cứ vào biểu hiện trong hai tháng qua của anh ta, quả thật Lý Trì không thích hợp ở lại phòng kỹ thuật, đi trễ về sớm, thậm chí còn vì sơ suất của anh ta mà liên lụy đến đơn hàng lớn ở Vi Đức cũng xảy ra chuyện.

Công ty nề tính vì tình hình kinh tế gần đây của anh ta khá eo hẹp, chuyện gia đình lại phức tạp nên mới để anh ta ở lại.

“Tôi chỉ cảm thấy tạm thời anh ta không thích hợp với phòng này, chỉ cần anh ta đứng đắn, biết cố gắng cầu tiến, sau đó xem biểu hiện của anh ta thế nào thì quay về không phải là vấn đề. Từ Yến Thời, tôi không có thành kiến gì với anh ta cả...”

“Tôi biết.” Anh nhẹ nhàng ngắt lời, bất đắc dĩ cười nói, “Tôi cũng không nói gì cả, cũng không ép em đưa ra quyết định gì.”

Hường Viên ngăn người.

Từ Yến Thời đứng lên dựa vào mép bàn, nhìn Hường Viên đang đứng cạnh cửa: “Phải báo chuyện này lên tổng công ty, hơn nữa còn phải tìm lại danh sách đánh giá nhân viên trong mấy năm qua của Lý Trì, còn viết một đồng đơn xin chuyển chuyển nhân sự, quan trọng nhất là, Lý Trì có quan hệ thân thích với phó giám đốc công ty chúng ta. Muốn điều cậu ta đi cũng không dễ.”

Hường Viên cứ tưởng là Lý Vĩnh Tiêu, dù gì cũng cùng họ Lý mà, nhưng cẩn thận nghe thì mới hay là phó giám đốc, “Là phó giám đốc Lê?”

Từ Yến Thời gật đầu.

Lê Thâm là phó giám đốc công ty chi nhánh của Duy Lâm ở Tây An, tuổi ngoài ba mươi, có điều chị ta là phụ nữ sau lưng Lý Vĩnh Tiêu, không quản lý sự vụ lắm.

Đây cũng là công ty duy nhất Hường Viên thấy tổng giám đốc còn bận bịu hơn cả phó tổng.

“Nếu không thì em nghĩ vì sao?”

Hường Viên cảm thấy không đúng, “Trước đây Cao Lãnh có nói với tôi, Lý Trì phạm sai lầm nhưng anh vẫn ra mặt?”

“Tôi chỉ bán nhân tình thôi.” Từ Yến Thời cúi đầu cười tự giễu, “Dù tôi không bảo vệ được thì Lê Thâm cũng sẽ bảo vệ cậu ta, vậy vì sao tôi không bán nhân tình với Lê Thâm đây. Thời gian về lâu em sẽ hiểu, có rất nhiều chuyện em không thể làm gì được, vậy thì chỉ thuận nước đẩy thuyền.”

Hường Viên ngăn ngo, đây là điều cô không hề nghĩ đến, thậm chí đa đầu còn tê dại, đột nhiên cô có cảm giác, mình không nhận ra người đàn ông trước mặt đây nữa. Cô cứ tưởng Từ Yến Thời vẫn duy trì sự thanh cao “nước quá trong ắt không có cá”.

Anh...”

Từ Yến Thời nhếch mép cười giễu, “Có phải cảm thấy, tôi cũng rất xấu không?”

“Không phải...” Nhất thời Hường Viên không trả lời được, cổ họng bị như bị tắc nghẽn, chỉ cảm thấy đau lòng, rốt cuộc anh đã trải qua chuyện gì mà lại khiến mình phải thỏa hiệp thế này. Ngăn ngo hồi lâu, cô khó khăn mở miệng. “Có phải Lê Thâm đồng ý chuyện gì với anh không?”

Lần đó tổng công ty có phân ngạch cho loại A, mà chỉ chia cho bên Tây An có vài người. Trần San nhận được thông tin sớm, bèn báo anh có ra sức thể hiện với Lê Thâm đi, vì chỉ khi được lên loại A thì mới có thể đến phòng nghiên cứu ở tổng công ty. Lúc đó anh rất ừ rủ một mối, ở bên này hai năm cũng không có cơ hội đề bạt, không phải bên này có quan hệ thì cũng là bên kia trợ mặt không chịu rời đi.

Dần dà anh mất kiên nhẫn, thế nên cũng xốc nổi, đúng thời gian đấy, Lý Trì làm thất lạc đơn đặt hàng của một khách hàng lớn, còn đắc tội triệt để với lão tổng người ta. Lê Thâm bèn lấy chuyện này ra trao đổi với anh, dù gì Từ Yến Thời cũng là cấp trên trực tiếp của Lý Trì, ra mặt bảo vệ để hơn đề Lê Thâm ra mặt. Lê Thâm cũng sợ xấu mặt mình.

“Vậy vì sao cuối cùng lại không chuyển?” Nghe thấy chuyện đó, Hường Viên đột nhiên hỏi.

“Vì năm ấy số cá nhân liên quan ở công ty chi nhánh Thượng Hải không đủ, nên hủy bỏ suất bên Tây An.”

Hường Viên nghe thấy thì toát mồ hôi lạnh, trời ạ, mục nát tới mức này, hèn gì ông nội cứ gầy dần, không ngờ công ty lại hồng đến thế.

“Nhiều người vào được nhờ quan hệ lắm à?”

“Em có thể tải danh sách công ty về mà xem, không phải họ Lý thì cũng họ Trần, còn có mấy người họ Ứng với họ Triệu. Đều có lưới quan hệ rộng rất rộng.”

Càng về sau Hường Viên lại phát hiện, ngay tới bảo vệ công ty cũng họ Trần.

Anh cười cười, có điều trong nụ cười kia đã nhiều hơn còi mớ và tùy ý, khoanh tay ngồi trên ghế, nhìn cô: “Cho nên chuyện này, em đừng chạy đến chỗ giám đốc Lý nói muốn điều người đi, con người giám đốc Lý lại quá rõ ràng, cùng một giuộc với Lê Thẩm, em vừa dứt lời thì Lý Trì sẽ biết ngay. Tuần này tôi lại không ở công ty, đến lúc về, nếu em bị người ta diệt khẩu...”

“Thì tôi sẽ thấp hai nén hương cho em,” Anh nửa đùa, lại có hơi tiếc nuối nói, “Cũng chỉ có thể như thế mà thôi.”

Nhưng Hường Viên lại nhìn thẳng vào anh, “Nếu tôi có cách chuyển anh đến tổng công ty thì anh có đi không?”

P/S: Có thể nhiều bạn thấy tiến độ tình cảm của cả hai người chậm, nhưng nếu đọc kỹ bạn có thể nhận ra đấu tranh nội tâm của Hường Viên, cô thích anh nhưng sợ mình không xứng với anh nên mới từ chối. Ngoài ra, tác giả cũng bảo ngoài chuyện tình cảm, cô ấy muốn viết rõ thêm về phần công việc, cho nên mọi người mới thấy nó dài như vậy.

Bù lại mình và LuChan sẽ cố gắng ra chương đều đều để mọi người đỡ ngóng vì sao lâu đến với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Từ Yến Thời nhất thời im lặng, cô nói có cách nghĩa là sao? Anh ngăn người nhìn cô trong chớp mắt, rồi cười cười nửa đùa nói: “Cô lại là con ông cháu cha nào nữa đây?”

Thấy cô không đáp gì, ánh mắt anh tối đi, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, “Hà? Tôi đáng ghét đến vậy sao? Muốn tôi chuyển đi à?”

Khi anh cup mắt trông quyến rũ hơn bình thường, Hường Viên bị anh nhìn như thế thì tim không tự chủ được đập loạn, cô nghiêng đầu không muốn nhìn vào mắt anh, “Không phải anh muốn đến phòng nghiên cứu bên tổng công ty sao? Cứ vùi đầu ở đây cũng không phải là cách hay.”

“Để sau hẵng nói,” Anh khoanh tay đứng dậy, kéo ghế ra, dứt hai tay vào túi đi về phía cô, “Giờ đi cũng không thấy tốt.”

“Tại sao?” Cô khó hiểu nhìn anh từng bước đến gần.

Hình như mùi sữa tắm còn nồng hơn.

Anh đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống: “Nói không chừng ngày nào đó tôi sẽ từ chức. Chuyển đến tổng công ty rồi thì sẽ không dễ rồi đi.”

“Anh muốn từ chức ư?” Hường Viên ngẩng đầu nhìn anh.

“Có lẽ.” Anh hơi hốt đáp, ánh mắt lạnh lùng như đang nói chuyện ngày mai sẽ đi công tác hai hôm vậy.

Trong phòng họp yên tĩnh tới nỗi có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, theo bản năng Hường Viên cho rằng nguyên nhân là vì mình, không chút nghĩ ngợi buột miệng hỏi: “Vì tôi sao?”

Từ Yến Thời nghiêng đầu cười phì, như thể đang cười cô tự mình đa tình, “Em suy nghĩ nhiều rồi.”

Hường Viên nghĩ tới nghĩ lui rồi “à” một tiếng, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, không biết phải đáp thế nào.

Giọng nói trên đỉnh đầu lại vang lên, “Tạm thời vẫn chưa đi.”

Trong nháy mắt cô cúi đầu, Từ Yến Thời lập tức nhìn sang cô, trong đôi mắt ấy toát lên cảm xúc không đánh lòng, nhìn cô thật sâu.

Anh như đang tranh đua với bản thân vậy, quai hàm hơi động nhưng rồi lại nhin xuống, một lúc sau lại muốn mở miệng. Đúng lúc này thấy hai bóng người thoáng qua bên ngoài cửa sổ, Từ Yến Thời bất giác ngẩng đầu, Thi Thiên Hữ và Trương Tuấn vội né người, ngay sau đó cửa phòng họp bị đẩy ra, Lý Trì lạnh mặt đứng ngoài cửa.

Hường Viên còn chưa thấy rõ người tới thì đã bị Từ Yến Thời kéo lùi về phía sau, thân hình cao lớn che khuất tầm mắt cô, làm cô không thấy được biểu cảm của Lý Trì.

Hơi thở nam giới vờn quanh người, tim Hường viên đập rộn ràng, ở sau lưng anh lộ đầu ra xem Lý Trì muốn làm gì, kết quả lại bị anh đẩy vào, một giây sau, Từ Yến Thời không nhìn được quét mắt nhìn Lý Trì.

Lần đầu tiên Hường Viên thấy anh có biểu cảm như vậy, bình thường anh không hay nổi nóng, dù nhìn không được cũng sẽ lộ ra vẻ uể oải, thoạt nhìn không hề có trạng thái công kích. Mà Từ Yến Thời của lúc này lại hung hãn hơn, để lộ chất đàn ông cô chưa từng thấy.

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

Nhưng Lý Trì chỉ mới nhìn Từ Yến Thời chằm chằm ba giây thì đã bị Trần Thư xuất hiện trước cửa gọi đi.

Cao Lãnh ở bên cạnh tức giận la oai oái, toàn bộ hành lang đều vang vọng tiếng rống đầy giận dữ của anh ta, “Em với hán ta thì có chuyện gì để nói há, mẹ kiếp, Trần Thư! Có phải hán vụng trộm với em không?!”

Trần Thư tùy tiện đẩy Cao Lãnh vào phòng làm việc: “Anh đi vào cho em!”

Hường Viên đang hì lực xấn tay áo lên để phòng có đánh nhau thật, cô chuẩn bị đứng một bên túm tóc Lý Trì, cũng chuẩn bị mấy công phu mèo cào mà Lại Phi Bạch đã dạy cô, kết quả Trần Thư chỉ nói một câu đã kêu Lý Trì ra ngoài.

Đương lúc chờ người, Từ Yến Thời vỗ vào đầu cô, “Đi thôi.”

Hai người bước ra ngoài, Cao Lãnh buồn bực ngồi một bên, Thi Thiên Hữu tận tình khuyên bảo anh ta, “Cứ để giám đốc Trần nói chuyện với hấn đi, đương nhiên, thân là đàn ông, để người phụ nữ của mình đi khuyên như người đàn ông thăm mền cô ấy, đổi lại là người khác cũng không thoải mái. Nhưng, không phải điều này chứng tỏ bạn gái cậu quyền rũ nhất sao...”

Đương nhiên Cao Lãnh chẳng mấy mặn mòi, hoàn toàn ngó lơ anh ta, lạnh mặt mắng: “Cút.”

Thi Thiên Hữu cười khan hai tiếng rồi quyết định cút thật.

Hương Viên và Từ Yến Thời trở về bàn làm việc của mình, đợi đến lúc cô mở laptop ra mới phát hiện, email lúc nãy anh gửi ở trong phòng họp là gửi cho cô —— Bảng kế hoạch sản phẩm tháng sau, còn có cả nội dung triển khai.

Vị trí của hai người quay lưng vào nhau, một người ở đầu một người ở cuối. Hương Viên quay đầu nhìn, phát hiện anh đang vui mình trên ghế, trên màn hình máy tính mở bảng biểu, hình như là tài liệu hạng mục đi công tác.

Hương Viên nhắn tin.

“Khi nào anh đi?”

Suy nghĩ một chút cô lại nhắn thêm.

“Chuyện họp báo tôi nên thảo luận với ai đây?”

Hương Viên gửi xong thì nghiêng đầu nhìn.

Điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, anh liếc mắt nhìn, người ngồi trên ghế, hai tay đặt lên chóp mũi không động đậy.

Không biết vì sao Hương Viên lại thấy tim đập nhanh hơn bình thường, còn nhanh hơn cả lúc anh tỏ tình tới qua hay những khi anh nói chuyện không đứng đắn.

Rõ ràng là mình từ chối anh, nhưng vì sao bây giờ lại có cảm giác như bản thân bị từ chối vậy, cứ sợ anh không nhắn tin trả lời, cứ sợ anh không muốn nói chuyện với mình.

Vô cùng bị động.

Cô đang mải suy nghĩ lung tung thì điện thoại vang lên.

XYs: *Ngày mai bay.*

XYs: *Nói với Trần Thư đi, cô ấy có gửi tài liệu.*

Hương Viên: *Được.*

Hương Viên không cần quay đầu cũng nghe thấy âm thanh anh ném điện thoại qua một bên.

Đúng lúc này Vu Trĩ trượt ghế đến, cúi đầu nhìn điện thoại nói với anh: “Lão đại, ‘Cavalier 3’ mới công chiếu, anh có muốn đi xem không?”

Hương Viên nghe thấy anh thờ ơ đáp: “Xem rồi. Bình thường.”

Đúng lúc này điện thoại trước mặt cô vang lên, Vu Trĩ ở phía sau kinh ngạc hỏi anh đi xem phim với ai.

Hương Viên nhìn tin nhắn trong điện thoại, hình như anh vừa nói chuyện với Vu Trĩ vừa nhắn tin lại.

XYs: *Chuyện của Lý Trì, chờ tôi quay lại rồi hãy giải quyết, em đừng tự ý làm chủ, Lê Thẩm có giám đốc Dương chống lưng.*

Hương Viên nhắn lại: *Giám đốc Dương? Dương Bình Sơn ở phòng kinh doanh ư?*

Người này cô đã từng nghe ông nội nhắc tới, cũng coi như là “nguyên lão gây dựng công ty”, tính tình cũng cổ chấp, thì ra người chống lưng cho Lê Thẩm là Dương Bình Sơn. Thình thoảng ông nội và Lại Phi Bạch cũng có đề cập đến, Dương Bình Sơn một lão già khó chịu. Năm nào cũng hát bài ca kiếm tiền cái cách với người góp vốn, ngày nào cũng cho rằng nhân viên chỉ biết chăm chăm có phúc lợi, là một lãnh đạo nát bét.

Cô không ngờ, ở công ty chi nhánh bên Tây An này lại có mạng lưới rộng như vậy.

Vu Trĩ ở sau lưng vẫn còn truy hỏi Từ Yến Thời cho bằng được anh đi xem phim với ai, Từ Yến Thời không để ý đến anh ta, cúi đầu nhắn tin.

XYs: *Biết Dương Bình Sơn à?*

Hương Viên: *Lúc đến, có xem qua tài liệu thông tin trong công ty, phải biết hết lãnh đạo, sợ đụng phải mà không chào hỏi được thì lại lúng túng.*

Cô thấy lý do này là hoàn hảo nhất.

Từ Yến Thời cười rồi ném điện thoại qua một bên, không nhắn lại.

Ngày hôm sau, sau khi Từ Yến Thời đã rời đi, Hương Viên hăng hái bận rộn đến mức chóng vó lên trời, bàn chuyện nội dung buổi họp báo với Trần Thư một lần rồi lại tìm lão Khánh bàn chuyện thi đấu tháng sau, kỳ thi đó cách buổi họp báo chỉ một tuần. Tuy nhiên cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Nghe tới đây, cô lập tức gọi cho Hứa Diên, “Đúng rồi, mày tìm một bộ dạ hội cho tao đi, để tao mặc trong buổi họp báo. Hình như đợt trước tao có nhắc qua rồi đấy, gần đây nhiều chuyện lại quên nói với mày.”

Hứa Diên đang tranh thủ làm bản thảo, kẹp điện thoại bên tai, dán mắt vào vào màn hình laptop gõ điên cuồng, đáp qua loa: “Biết rồi đại tiểu thư, tao đảm bảo sẽ gửi cho mày, hôm nay tao bận sắp mặt, cúp trước đây.”

“Đừng có quên đấy!!”

Hương Viên còn chưa nói xong thì đầu dây đã vang lên tiếng ‘tút tut tut’, cúp máy rồi.

Cô lăm băm mắng cái con nhỏ này.

Ở Thượng Hải có hội nghị khoa học quốc tế về xe hơi kết nối công nghệ, Từ Yên Thời và Trần San đại diện tập đoàn Đông Hòa tham gia, bận rộn đến mức không có nước để uống.

Vừa ngồi xuống thì hai mắt Trần San lập tức sáng lên, cầm ly rượu đi đến mấy vị khách ở đối diện. Từ Yên Thời uống không ít nên khá mệt, nhưng chỉ mới ngồi tại chỗ một lúc thì Trần San quay đầu nhìn anh, anh bắt đầu đi gài nút áo đứng dậy.

Chờ đến khi đến bên cạnh chị ta, Trần San mới nói: “Đối diện là giám đốc Trần và giám đốc Lâm của công ty công nghệ Khải Thịnh, bọn họ có nhắc đến cậu với tôi đấy.”

Từ Yên Thời cầm ly rượu, “Có ý gì?”

Trần San mặc váy màu xanh nhạt, vóc dáng thon thả, eo nhỏ người thon, tuy đã gần bốn mươi tuổi nhưng lại trông như chỉ mới ba mươi, rất quyến rũ.

Ngón trỏ nhẹ nhàng miết ly rượu, đoan trang ưu nhã nâng ly với hai vị giám đốc kia rồi bước lên chào hỏi, sau đó nghiêng đầu nhìn Từ Yên Thời, mỉm cười nhìn người quen bốn phía, tay nâng ly xem như chào hỏi nhưng vẫn thấp giọng nói: “Trước một ngày đi công tác, Dương Bình Sơn đến văn phòng chủ tịch, có thể nói là trò mặt rồi. Hai người họ đều là cáo già cả, nói chuyện cứ phải đâm thọc nhau, tuy không nghiêm trọng đến nỗi có chết cũng không qua lại với nhau, nhưng quả thật Dương Bình Sơn cũng đã buông lời, bảo nhìn khắp trong giới kinh doanh, không có chủ tịch nào nhiều tuổi như vậy cả, cũng bảy mươi mấy tuổi rồi mà còn chưa từ chức, có thể ý ông ta là muốn đề bạt người sau mình.”

“Tuổi của chủ tịch đúng là lớn thật.”

Trần San: “Dưới ông ấy không có con cái, con trai con dâu đều đã mất, chỉ còn lại cháu trai và cháu gái, thế nhưng hai đứa nó lại không muốn tiếp quản công ty. Một đứa thì chăm chơi game lãng phí mấy năm, đứa kia không biết bây giờ còn điều hành căn cứ phi hành không. Giang sơn ông ấy gây dựng nhiều năm, sao cam chịu mà để người khác hưởng lợi được.”

Trần San là người duy nhất ở tổng công ty biết thân phận của Hường Viên, nhưng mà chị ta lại không nói ra, dù gì lão gia cũng đã đặt quy định rồi, thế nên chị ta không dám nói với ai.

Đột nhiên chị ta hỏi, “Đúng rồi, cái người mới đến đó, biểu hiện như thế nào?”

“Hường Viên?” Từ Yên Thời nói, “Rất thông minh.”

“Có thể kèm cặp không?”

“Nghiêm túc học hỏi thì chắc có thể.” Từ Yên Thời nói.

Trần Thu thờ dãi, “Được rồi, cậu giúp cô ấy đi.”

“Người quen của chị à?”

Trần Thu cũng không chối, đáp, “Ừ, là con của một người bạn, mẹ cô ấy là cô giáo của tôi. Là nhà khoa học GNSS, vì quanh năm đều ở trong phòng thí nghiệm nên không có thời gian chăm con, bởi vậy từ nhỏ đều được ông bà nội nuôi lớn. Hồi nhỏ con bé rất thông minh, tôi nhớ mới năm tuổi đã tham gia cuộc thi kiến thức về hàng không vũ trụ thiếu nhi, khiến đám nhóc tiểu học mười tuổi phải chết khiếp.”

Cuộc thi kiến thức về hàng không vũ trụ? Thiếu nhi?

Thì ra là một thiếu nữ gương mẫu sao?

“Vậy tại sao tư chất bây giờ lại kém thế?” Từ Yên Thời hỏi một câu rất tổn thương.

Trần San cười, “Cô giáo của tôi dang hiến cả đời cho học thuật, cũng không ngờ con gái mình lại đi theo con đường cũ của cô ấy. Dù gì ông nội của cô ấy cũng có nhiều tiền, không kiếm được tiền cũng chẳng sao.”

Lúc bấy giờ Hường Viên đang ôm quyển sách lập trình, còn xem cả cơ sở đo lường định vị GNSS, cô luôn cảm thấy nếu như đã đến phòng kỹ thuật thì không tìm hiểu thêm về chuyên ngành không được.

Thế là cô rất không tự lượng sức rút hai quyển sách trên bàn làm việc của Từ Yên Thời, ở lại công ty làm thêm giờ để học hỏi về chuyên ngành kỹ thuật. Như vậy chờ đến khi Từ Yên Thời đi công tác ở Bắc Kinh về, lúc anh họp với Cao Lãnh, cô có thể đột ngột đưa ra câu trả lời chính xác, rồi sẽ thấy được biểu cảm ngạc nhiên của anh, chỉ suy nghĩ thôi mà đã thấy phấn khích lắm rồi.

Có điều, học chuyên ngành cũng không dễ dàng lắm.

Cô xem cả buổi tối, ngay cả thuật toán cơ bản cũng không làm được, tâm trạng bực bội lười biếng nằm bò lên bàn, cầm chọt đụng phải điện thoại, mà đúng lúc ban nãy có nhận cuộc gọi của bên ship hàng nên điện thoại vẫn đang dừng ở giao diện lịch sử cuộc gọi.

Hường Viên hết đường xoay sở, cầm gậy sách lên gãi gãi trán.

Kết quả là trong điện thoại bỗng truyền đến tiếng “alo”.

Hường Viên bừng tỉnh, cúi đầu nhìn, trên màn hình hiển thị —— Tổ trưởng nhà bên.

Tìm cô run lên, vội vã nhận điện thoại, thế nhưng cả nửa ngày cũng không biết nói gì...

Nói mình gọi nhầm thì hình như có cảm giác đang kiểm cớ vậy, mà bên kia lại còn rất kiên nhẫn không lên tiếng, vẫn chờ cô nói. Hường Viên vô cùng sốt ruột cầm sách gãi đầu, nửa ngày sau mới nói được một câu: “Tôi lấy hai quyển sách của anh đọc, không phiền chứ?”

Giọng Từ Yên Thời khàn khàn, “Sách gì?”

Hường Viên vừa nghe liền biết anh đã uống nhiều, cô nhìn quyển sách, “Cơ sở lập trình.”

Bên kia hình như đang cười, “Em xem hiểu à?”

“Có ai không bắt đầu từ cái cơ bản.” Hường Viên khinh thường.

Từ Yên Thời ùi đáp, có thể tưởng tượng nếu như lúc này đứng trước mặt cô, nhất định cô sẽ có biểu cảm như đang xem kịch vui.

Hường Viên xuống nước, có sẵn đại thần ở đây, vội vàng xin chỉ bảo, “Bây giờ anh có rảnh không? Tôi muốn hỏi anh hai câu có được không? Thật ra hỏi học trước chọn môn tự học thì tôi cũng có biết chút chút về cơ sở lập trình rồi, có thể xem hiểu cách tính đơn giản, nhưng vừa rồi tôi mới thử vận hành hàm số thì lại không được.”

“Đang ở công ty à?” Từ Yên Thời hỏi ngược lại.

Hường Viên vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy.”

“Em mở máy vào QQ đi, bật điều khiển từ xa.”

“Được.” Hường Viên sáng khoái đáp ứng.

Hường Viên đem laptop đến phòng họp rồi vào QQ, bắt đầu chờ Từ Yến Thời lên mạng, bên kia nhanh chóng nhảy ra một cửa sổ, mời cô kết nối từ xa.

Mở khung chat lên để thuận lợi trao đổi với nhau.

Có một đoạn tin nhắn gửi đến khung chat, Từ Yến Thời nói: “*Hàm có thể sử dụng các biến tham số, bắt đầu bằng một biến đơn giản, em xem có hiểu biến kiểu $X=X+1$ không? Hầu hết mọi người nghĩ rằng hàm số đẳng thức như $X=X+1$ không tồn tại, hàm toán học thường chỉ nhận dạng $Y=X+1$. Nhưng trong lập trình, điều này chỉ đại diện cho một biến, có thể được ghi nhớ và được dùng lệnh gán, do đó chỉ dùng X là được rồi...*”

Hường Viên đã học qua nên hiểu rất nhanh, “*Hiểu rồi.*”

Khung chat lại hiện lên:

“*Thật ra hàm số lập trình có thể đơn giản hóa và lập thể hóa biểu đồ...*”

Anh mở phần mềm ra, không cần suy nghĩ mà viết một chuỗi mã, “*Giá trị đại số, hệ thống tự động thay đổi.*”

Trên biểu đồ anh đã viết xong đột nhiên xuất hiện đường cong parabol, “*Bỏ tọa độ đi thì sẽ thành đường lượn sóng, em thử đi.*”

Hường Viên dựa theo hàm số của anh và bắt chước ví dụ trong sách, tự viết chuỗi mã, lại phát hiện nó đã hoạt động.

“*Được rồi này!*”

Cô khá kích động.

Bên kia: “*Thử cái này xem.*”

Ngay sau đó, anh gửi tới một chuỗi hàm số mã khác.

Hường Viên nhìn hàm số đó cảm thấy mờ mịt, tức giận nhấn lại: “*Anh dùng nhiệt tình thế chứ, tôi mới học được mà.*”

Bên kia hơi bất động: “*Cứ thử đi.*”

Hường Viên hít một hơi thật sâu, “*Đợi chút.*”

Sau mười phút gõ bàn phím lạch cạch, cô cắn răng, bấm vào nút “enter”.

Thành công rồi!!!

Cô hưng phấn gõ vào khung chat: “*Tôi lợi hại lắm đấy nhé!!*”

Vừa gõ xong thì cô lại trông thấy nhìn hình ảnh chuyển động trên máy tính càng lúc càng nhanh.

Bất chợt nụ cười dần tắt, cô ngăn người nhìn hàm số đang vận hành.

Thật ra cũng không khác gì đường lượn sóng ban nãy, chỉ là hai đầu mút ở hai bên đứng yên, những đường cong ở giữa dần tụ lại với nhau theo hình dáng nhất định, và cuối cùng, dần dà, chúng tạo thành một...

Trái tim xếp từ những đường cong.

Tìm Hường Viên đập nhanh hơn, con chuột dừng lại, trên khung chat có người bắt đầu từ tốn gõ chữ ——

“*Chúc em ngủ ngon.*”

——

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Thượng Hải, khách sạn Quốc Tế Thánh Hoàng.

Hội nghị quốc tế lần này có đến gần trăm người tham gia, nhà tổ chức sắp xếp cứ hai người ở một phòng, mà tập đoàn Đồng Hòa lại chỉ có mỗi Trần San và Từ Yến Thời tham gia. Thế là, Từ Yến Thời vừa vận ở cùng phòng với kỹ thuật viên cũng lạ đàn như mình bên công ty công nghệ Khai Thịnh.

Kỹ thuật viên kia tên Tất Văn Đào, là một lập trình viên tiêu chuẩn, mặc sơ mi ca rô, vành mắt thâm sì đeo thêm kính, trên mặt nổi mụn chi chít.

So với Từ Yến Thời thì thật tương phản, anh mặc áo sơ mi trắng, đeo kính không viền mỏng, sống mũi cao, lúc cười lên khoe miệng cong cong, dù không hay cười nhưng phong độ trong mọi cử chỉ hành động lại không hề có dáng vẻ của lập trình viên chút nào, người không biết còn tưởng là ngôi sao điện ảnh do nhà tổ chức mời đến. Tuy gương mặt không quá hoàn hảo như minh tinh, có điều tính tổng thể lại có ba phần khí chất. Không quá kiêu căng cũng không cố tình trốn tránh, ở bữa tiệc nghênh đón tiễn đưa rất đúng mực tự nhiên.

Tất Văn Đào để ý anh rất lâu, đa số phụ nữ tham gia bữa tiệc đều dùng mắt nhìn anh trong chốc lát, ngay đến giám đốc Lâm của bọn họ là trai thẳng thẳng hơn cột điện cũng phải nhìn anh mấy lần, thậm chí còn đề cập đến ý nghĩ muốn đào anh và Trần San đến công ty mình. Lúc đấy Tất Văn Đào mới biết anh tên là Từ Yến Thời, một kỹ thuật viên của công ty công nghệ Duy Lâm. Giám đốc Lâm rất tán thưởng anh, chẳng ngờ, kết thúc tiệc rượu, mình với anh ta lại ở cùng một phòng.

Có điều anh không nói nhiều, vừa về phòng đã thay quần áo. Đàn ông thay đồ vô cùng dứt khoát không hề nề ngại ngừng, cởi áo sơ mi ra, để lộ lưng trần cơ bắp rõ ràng, rồi anh lại cúi người rút một chiếc áo thun màu đen trong vali ra, đầu vừa chui ra khỏi cổ áo, còn chưa kịp kéo áo xuống thì điện thoại trên giường đã vang lên.

Tất Văn Đào thấy anh sững sờ, tay cứng lại, nhưng một giây sau đã lập tức nở nụ cười đầu tiên trong tối nay, vừa nghe điện thoại vừa từ từ kéo áo xuống. Nói thật, Tất Văn Đào nhìn biểu hiện tối nay của anh, thậm chí anh ta còn thảo luận với mấy cô gái ngồi cùng bàn mình rằng, người đàn ông này lạnh lùng với phụ nữ tới mức tưởng là gay.

Từ Yến Thời đứng bên cửa sổ trò chuyện đôi câu với người đầu dây.

Sau đó, Tất Văn Đào khiếp sợ nhìn anh mở laptop lên, dạy cô em viết chương trình. Vì sao là biết là cô em ư, bởi vì ảnh đại diện là hình một cô gái, Tất Văn Đào không dám nhìn kỹ mà chỉ len lén liếc qua, ảnh đại diện của Chiến Sĩ Thiếu Nữ Xinh Đẹp rất nổi bật, thu hút sự chú ý của Tất Văn Đào.

Có điều đại thần hình như thường quá rồi, kỹ xảo thần thánh lạ hậu gì thế này, bây giờ bọn họ đâu dùng nữa.

Không biết cô em ở đầu dây nói gì mà tất kết nối điều khiển từ xa, song Từ Yến Thời vẫn chưa tắt khung chat, nhìn chằm chằm đến xuất thần.

Lúc này Tất Văn Đào mới huơ tay trước mặt anh, “Hello.”

Từ Yến Thời hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn anh ta rồi tắt laptop, ngồi thẳng người dậy, gật đầu nói: “Chào anh.”

Tất Văn Đào đứng tựa vào bàn đặt laptop bên cạnh, Từ Yến Thời thì ngồi dựa trên ghế, hai người một cao một thấp bắt đầu trò chuyện đề tài giữa đàn ông kỹ thuật với nhau.

Tất Văn Đào chăm chú, dựa vào bàn tự giới thiệu: “Tôi là Tất Văn Đào của Khải Thịnh.”

Từ Yến Thời đang định giới thiệu thì Tất Văn Đào cắt ngang, “Tôi biết anh, anh là Từ Yến Thời, vừa nãy giám đốc Lâm có nhắc đến.”

Từ Yến Thời dựa vào ghế cười cười, không trả lời.

Tất Văn Đào chỉ vào laptop, “Bạn gái đấy hả?”

Từ Yến Thời mặc áo thun đen rộng thùng thình, tối nay uống không ít nên cũng thả lỏng, lười biếng tựa ra sau, tiện tay cầm lấy bao thuốc mình đặt trên bàn, rút ra một điếu ngậm vào miệng, lắc đầu: “Vẫn chưa phải.”

Tất Văn Đào vừa nghe nói vẫn chưa phải thì bất ngờ, thuận tay với lấy bật lửa trên bàn châm lửa cho anh, “Không theo đuổi được à?”

Bàn tay sờ bật lửa của Từ Yến Thời khựng lại, rồi ngay sau đó cúi đầu châm thuốc, anh hít một hơi, chất nicotin xuyên qua cổ họng khiến cơ thể thả lỏng phần nào, ngẩng đầu dựa ra sau, mỉm cười: “Bị từ chối rồi.”

Tất Văn Đào ngạc nhiên như cơn mưa, không dám tin: “Tôi không tưởng tượng nổi còn có phụ nữ có thể từ chối anh đấy.” Nói đoạn vẩy tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh, gạt tàn nằm ở góc bàn, anh ta lười lấy.

Từ Yến Thời đứng dậy, với lấy gạt tàn đặt giữa hai người họ, dùng ngón trỏ vẩy thuốc, nhận lời tán dương thổi phồng về sức hấp dẫn của anh, cười nhạt đáp, “Quá khen.”

“Có điều cách anh theo đuổi con gái người ta thế không được,” Tất Văn Đào hít một hơi thuốc lá, nói thẳng, “Đồ thị trái tim dùng hỏi chúng ta học đại học thì được, bây giờ mọi người không dùng thứ này nữa rồi.”

Bảy tám năm trước lúc vừa học lập trình, phương thức tò mò này quả thật rất thịnh hành, lão Quý cũng từng dùng thứ này để đùa Lục Thiển. Vừa rồi Từ Yến Thời lại có linh cảm, thấy cô nghiêm túc học hành bèn không nhịn được muốn trêu một chút, cứ tưởng cô không giải được, không ngờ cô lại giải ra. Trần San nói không sai, Hường Viên quả thật rất thông minh.

Tất Văn Đào nghiêm túc truyền thụ kinh nghiệm ‘lưu manh’ của mình.

“Lần sau anh điều khiển máy tính của cô ấy từ xa, làm một cửa sổ pop-up tự động nhảy ra, hỏi cô ấy có muốn làm bạn gái của anh không, không bấm vào ‘có’ thì không cho tắt, hoặc vẫn là cửa sổ pop-up, nhưng đổi nút ‘không’ thành ‘không làm bạn gái thì làm vợ’.”

Từ Yến Thời ngậm thuốc vui mình trên ghế, nhìn ảnh đại diện của Chiến Sĩ Thiếu Nữ Xinh Đẹp trên QQ tối đi rồi mới giơ tay tắt máy tính, cười bảo: “Được rồi, tôi không muốn ép cô ấy.”

Tất Văn Đào bật ngón cái: “Đàn ông lắm.”

Thật ra cũng không hẳn, chỉ là anh muốn xác định tâm ý của cô thôi. Nếu quả thật không thích thì anh sẽ không ép cô nữa, còn nếu như có nguyên nhân gì khác, anh nghĩ mình sẽ bắt chặp tất cả để theo đuổi cô cho bằng được.

Có điều lời này không thể nói người vừa mới quen chưa tới hai tiếng được, Từ Yến Thời lắc đầu, diếu thuốc vào gạt tàn, đổi chủ đề: “Anh ở Khải Thịnh bao lâu rồi?”

Hội ức kéo đến, Tất Văn Đào nói: “Cũng năm năm rồi, vừa tốt nghiệp thì làm việc hai năm ở công ty được người ta giới thiệu, cũng nhờ cơ duyên mới quen biết giám đốc Lâm. Anh cũng biết đấy, mấy năm nay Khải Thịnh đang dẫn đầu ở Thượng Hải, trình độ học vấn của tôi lại không tốt lắm, không có bằng đại học chuyên ngành, khi đó muốn vào Khải Thịnh thật sự rất khó. Nhưng giám đốc Lâm của Khải Thịnh lại không để ý đến những chuyện này lắm, thấy bản thiết kế định vị xe hơi kết nối công nghệ của tôi thì lập tức chiêu mộ ngay.”

Từ Yến Thời khoanh tay lắng nghe.

Vừa nãy ở bữa tiệc, giám đốc Lâm có tìm anh nói chuyện một hồi, trong lúc nói cũng có thể nhận ra ông ta là người coi trọng tài năng.

Tất Văn Đào: “Lúc đó áp lực rất lớn, trong công ty đều xì xào bảo tôi là họ hàng của giám đốc Lâm, giám đốc Lâm ra sức dẹp lời bàn tán, còn cho tôi vào phòng kỹ thuật cốt lõi nhất. Ông ấy nói với tôi, cậu chỉ cần làm tốt việc của mình là được, cứ lo chuyện thiết kế đi, những thứ khác ông ấy sẽ chịu trách nhiệm. Vì đề báo đáp giám đốc Lâm, mấy năm nay tôi làm việc tới nổi rụng cả tóc, còn chưa tìm bạn gái nữa.”

“Tôi đã xem sản phẩm mới trong năm ngoái của các anh rồi, dẫn đường thông minh của xe hơi kết nối công nghệ vận dụng rất tốt, nói tôi mới nhớ, bên dưới bản vẽ ký tên anh.” Từ Yến Thời bảo.

Tất Văn Đào hiếm khi ngại ngùng xấu hổ, “Không ngờ anh cũng để ý.”

“Top 10 công nghệ trong năm ngoái, lợi hại lắm.” Từ Yến Thời thật lòng nói.

Tất Văn Đào bèn bảo: “Nếu như anh đến thì chắc chắn còn lợi hại hơn nữa, giám đốc Lâm rất ủng hộ phòng kỹ thuật. Tôi đã nghe giám đốc Trần San bên các anh nói qua rồi, mấy năm nay Đông Hòa rất mong ngóng chuyển loại hình, không còn coi trọng phòng kỹ thuật của các anh nữa, đại thần như anh đây, chôn mình ở cái công ty đó thì đúng là lãng phí tài năng.”

Từ Yến Thời cười cười rồi lại châm điếu thuốc, trong nháy mắt khói bốc lên, qua màn sương xanh trắng, anh nửa trêu nửa nói: “Anh không sợ tôi chiếm vị trí của mình à?”

Tất Văn Đào cười ha hả: “Cậu còn không được nữa là, tôi cũng là lần đầu nghe giám đốc Lâm nhắc đến anh, nói hỏi đại học anh đạt được không ít giải thưởng, hơn nữa vừa tốt nghiệp đã nhận được offer của Vi Đức, đối với tôi anh chính là người ở cấp bậc đại thần, tôi chỉ là nửa đường xuất gia, không vào được đại học danh tiếng, thế nên cũng rất muốn so chiêu với cao thủ như các anh.”

Từ Yến Thời búng tàn thuốc, bật cười: “Sẽ có cơ hội.”

Ngày hôm sau, Lâm Khải Thụy không kịp đợi đã hỏi han Tất Văn Đào, “Tối qua hai người nói chuyện gì?”

Tất Văn Đào trình bày đúng sự thật: “Thì cũng chỉ trò chuyện bình thường thôi, em thấy anh ta chắc cũng không có ý định ở Đông Hòa lâu đâu, và cũng có ấn tượng không tệ với Khải Thịnh của chúng ta, còn khen chúng ta được giải nữa.”

Lâm Khải Thụy gật đầu, ông ta đã để ý đến Từ Yến Thời lâu rồi, căn dặn Tất Văn Đào từ nay về sau phải thăm dò nhiều vào, ví dụ như trong nhà có những ai, có thiếu tiền không, thuận tiện hỏi thăm xu hướng gần đây của Đông Hòa luôn.

Tất Văn Đào nhắc nhở: “Mấy chuyện này không thể hỏi được, người ta cũng rất có đạo đức nghề nghiệp mà, không tiết lộ chuyện công ty đâu, anh ta thà nói chuyện về bạn gái với em chứ còn lâu mới nói chuyện làm ăn.”

“Được rồi, mấy năm nay nội tình Đông Hòa ra sao tôi cũng biết được ít nhiều, thành viên hội đồng quản trị toàn mấy lão già cổ hủ, muốn chuyển loại hình cũng không chịu nhìn xem thị trường bây giờ ra sao. Giờ đi đâu cũng toàn là công nghệ cao, vậy mà lại không cần nhân tài đứng đầu, đúng là lãng phí tài nguyên, còn muốn nhảy sang bên ngành y nữa chứ, bây giờ bảo hiểm y tế năm sau nhiều hơn năm trước, còn làm y tế gì nữa, cũng không biết đang nghĩ gì. Đúng là mấy lão cổ chấp.”

Lâm Khải Thụy lại nói thêm một câu: “Có phải cậu ta ở lại Đông Hòa vì có khúc mắc gì không?”

Chợt có tia sáng lóe lên trong đầu Tất Văn Đào: “Không lẽ là vì cô em tôi qua?”

Tất Văn Đào liền báo cáo lại đầy đủ đầu đuôi câu chuyện, Lâm Khải Thụy trầm tư chốc lát, sau đó vỗ đùi bình tĩnh nói: “Vậy được! Đi, cũng đào luôn cô ấy tới cho tôi!”

Tất Văn Đào: Đào măng tre chắc? Lại còn phải đưa cả người nhà đến?

Đêm đó Hường Viên nhận lại một tin “chúc ngủ ngon” xong thì vội vã ngoại tuyến.

Lại một đêm khó ngủ, người đàn ông này thật là cọt nhà, hại trái tim bé nhỏ đập thình thịch đến buổi sáng ngày hôm sau.

Ngày hôm sau, Hường Viên vác cặp mắt thâm si đến văn phòng, tin tức đầu tiên nhận được chính là về chuyện của Lý Trì. Cảnh sát đã kết án, Ứng Nhân Nhân thừa nhận mình không chính mắt thấy Lý Trì chụp lên, mấy tấm ảnh thân mật kia được chụp lúc hai người ở chung với nhau, do Lý Trì uy hiếp muốn phát tán ảnh lên mạng nên cô ta mới cưỡng lên. Vì chuyện này mà tổng công ty cũng đã phạt Ứng Nhân Nhân, thời gian thực tập kéo dài thành một năm.

Lý Trì bây giờ không bị gì, thậm chí còn ngênh ngang ra vào công ty.

Hình như tính cách cưỡng đã hơn, lần này Dương Bình Sơn ra mặt bảo vệ càng khiến anh ta càng được dịp phách lối kiêu căng. Lê Thẩm im lặng khuyên anh ta đừng gây chuyện cho mình nữa, nhưng Lý Trì lại không coi là gì.

Có lẽ vào ngày Hường Viên tố cáo với cảnh sát thì Lý Trì đã ghi hận cô, hai người gặp nhau trong thang máy, Lý Trì cố ý rút điện thoại giả vờ muốn chụp ảnh cô. Những cô gái khác trong thang máy sợ hãi run bắn, cảm thấy bây giờ Lý Trì càng ngày càng trắng trợn trêu đùa nhân viên nữ.

Hường Viên đứng im lạnh lùng liếc xéo anh ta, như thể đang cười cợt ngón trỏ của anh ta.

Hường Viên không so đo với anh ta, nhưng Cao Lãnh thì không làm được. Cao Lãnh bắt Lý Trì xóa ảnh, Lý Trì không chịu xóa, thậm chí còn buông những lời rất độc ác, nếu đã vạch rõ thì không cần phải lấp liếm gì nữa, nam chưa dựng vợ nữ chưa gả chồng, anh ta dọa muốn đào góc tường của Cao Lãnh, khiến Cao Lãnh suýt nữa tắt thở.

Cuối cùng vẫn là Hường Viên kéo Cao Lãnh đến phòng họp rồi lại gọi Trần Thư đến, để Trần Thư an ủi người đàn ông đã mất đi cảm giác an toàn này.

Hường Viên đóng cửa phòng họp lại, gọi Lý Trì đến.

Hai người đi tới ngoài nhà vệ sinh, Hường Viên cũng không nói nhảm với anh nhiều. Cô mặc đồng phục công sở, bên ngoài khoác áo lông vũ, chân đi giày cao gót, dáng vẻ vô cùng hấp dẫn. Hường Viên chống nạnh, lạnh lùng nhìn Lý Trì: “Anh có thể dừng lại được không hả, thật sự muốn đến phòng hậu cần phải không? Anh tưởng có Dương Bình Sơn làm chỗ dựa cho anh thì không ai trị được anh hả?”

Lý Trì bật cười hả hả, đáp một nẻo: “Đột nhiên tôi có cảm giác, bây giờ nhìn cô thấy hứng thú hơn Trần Thư nhiều.”

“Cảm ơn.” Hường Viên vẫn lạnh mặt, “Nhưng Lý Trì, tôi đang vô cùng nghiêm túc nói chuyện với anh đấy.”

Nói tới đây, bỗng Hường Viên bẻ khớp ngón tay kêu *rắc rắc*, nhìn chăm chăm anh ta với vẻ hung ác, từng câu từng chữ thốt qua kẽ răng: “Rất nghiêm túc, con người tôi, từ nhỏ tính khí đã không tốt ——”

Đang nói đến đây thì bất chợt điện thoại nằm trước ngực bỗng rung lên.

Hường Viên cúi đầu nhìn, là Từ Yến Thời. Đám mây đen còn đang tụ tập trong đầu lập tức bay biến.

Một giây trước còn là cô gái hung thần ác sát, vậy mà lúc này đã lập tức cầm điện thoại lên dịu dàng “alo”.

Đầu dây bên kia là giọng đàn ông trầm thấp có chút mệt mỏi, rõ ràng là lại vừa xã giao xong.

“Không lên QQ được à?”

Hường Viên ừ một tiếng, “Anh mệt lắm hả?”

“Bình thường.” Từ Yến Thời nói rồi dừng lại, hình như Hường Viên nghe thấy tiếng *tách* của bật lửa ở đầu dây, anh châm thuốc nói, “Buổi tối còn họp nữa, vẫn còn ba tiếng, có thể dạy em một lúc.”

Hường Viên thấy xót cho anh, “Hay là anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi không sốt ruột, đợi anh về rồi lại học ——”

Còn chưa nói hết câu đã bị anh ngắt lời, Hường Viên nghe thấy anh thở hắt một hơi, nói: “Hôm nay chat webcam được không?”

Hường Viên liếc nhìn Lý Trì, đứng trước mặt anh ta không biết phải đáp thế nào, đành vội vã nói: “Đợi lát nữa rồi.”

Từ Yến Thời nhanh chóng nghe được, thấp giọng hỏi: “Sao thế? Bây giờ không tiện à?”

Cũng không phải không tiện...

Kết quả Lý Trì mất kiên nhẫn thúc giục cô, “Tổ trưởng Hường, xong chưa hả?”

Từ Yến Thời đã quá quen với giọng Lý Trì, “Là Lý Trì?”

Không hiểu sao giọng anh lại có vẻ khó chịu.

Hương Viên đau đầu, trợn mắt nhìn Lý Tri rồi đi ra chỗ khác, xoay lưng lại xác nhận anh ta không nghe được rồi mới nói với đầu dây:

“Vụ án kết thúc rồi, tôi tìm anh ta nói chuyện.”

Từ Yến Thời ừ một tiếng, thờ ơ đáp: “Không có gì để nói hết, về sớm đi, đừng gây rắc rối cho mình.”

Hương Viên: “Anh không gọi điện thì bây giờ tôi đã nói xong với anh ta rồi.”

“Trách tôi sao?” Từ Yến Thời cười.

“Không có.” Hương Viên nói, “Nếu anh mệt thì ngủ đi, hôm nay trong công ty có nhiều chuyện, chưa chắc tôi đã có thời gian. Đúng rồi, ở bên kia chơi vui không?”

Từ Yến Thời nhìn tháp truyền hình Minh Châu ngoài cửa sổ, nửa trêu đáp: “Lần sau sẽ dẫn em đến, khách sạn này cũng không tệ.”

Dây thần kinh chia ba của Hương Viên lại bắt đầu nhảy mạnh! Cái người này!

“Ai hỏi anh khách sạn hả!”

Từ Yến Thời thôi cợt nhả, tựa đầu vào tường, một tay cầm điện thoại, cúi đầu uể oải rót nước cho mình, sợ cô không thích lại nói thêm một câu: “Giờ thôi, đừng xem là thật.”

“Bây giờ tôi đã tin lời đám Cao Lãnh nói rồi.”

“Nói gì?”

“Nói anh là đồ lão già không đứng đắn.”

“Bỏ chữ lão già đi.”

Đàn ông sắp ba mươi cũng nhảy cảm sao?

Hương Viên đang mãi nghĩ thì bỗng không thấy bên kia nói gì, hình như đang uống nước, sau khi nhận cổ anh mới nghiêm túc khôi phục lại lạnh lùng, “Tôi cũng chỉ như vậy với mình em mà thôi.”

...

Hương Viên cúp máy, quay về trước mặt Lý Tri, con giận ban nãy đã được cuộc gọi của Từ Yến Thời xóa tan, cuối cùng cô chỉ có thể cứng giọng cảnh cáo đôi câu.

Lý Tri mỉa mai nhìn cô: “Làm gì, nhân viên loại A uy hiếp nhân viên loại C hả?”

“Biết mình là loại C sao còn không an phận đi?”

Lý Tri: “Con người tôi ấy hả, chỉ thích mềm không thích cứng, nếu cô năn nỉ tôi thì tôi còn có thể an phận đấy, hoặc mời tôi đi xem phim, ăn một bữa cơm, tốt nhất là đặt thêm phòng nữa, thì cô nói gì tôi cũng chiều hết. Nhưng cô hung dữ thế này, tôi không thích nổi. Con người tôi có tâm lý phản nghịch rất nặng, cô càng không cho tôi làm thì tôi càng làm đấy. Cao Lãnh không cho phép tôi lại gần Trần Thư, tôi lại càng muốn theo đuổi cô ấy, thì sao? Có vấn đề gì không? Cuộc sống mà, vui vẻ thì có gì hay, mọi người phải cùng quây một trận thì mới có ý nghĩa, hiểu không? À đúng, còn cả lão đại chúng ta nữa, cô tưởng anh ta sạch sẽ hả? Trước đây Trần San từng theo đuổi anh ta đấy, cô biết không?”

“Điều này chứng tỏ cái gì cô biết không hả?”

Hương Viên cười, vẫn giữ bình tĩnh: “Chứng tỏ anh ấy đủ chín chắn, đủ quyền rũ, ngay tới phụ nữ mạnh mẽ trưởng thành cũng chạch như Trần San cũng chủ động theo đuổi anh ấy, hẳn anh cảm thấy chênh lệch lắm đúng không, chứ không phải là ngấm ngầm ghen tị. Nếu anh dám làm phiền anh ấy, tôi sẽ khiến anh chết thảm cho xem.”

Lý Tri sầm mặt.

Hương Viên không thèm nhìn anh ta nữa, trực tiếp gặm giày cao gót rồi đi.

Lúc này trong nhà vệ sinh.

Ứng Nhân Nhân đang nức nở gọi điện cho bác của cô ta.

Ngay đến bác của Ứng Nhân Nhân cũng không có cách, chỉ có thể tận tình khuyên nhủ: “Cháu an phận chút đi, bác cầu xin cháu đấy, sao cháu phải khiến bác xấu hổ mất mặt thế hả, lần này đến giám đốc Dương cũng biết cả rồi!”

Ứng Nhân Nhân ôm ấm ức, gắt giọng: “Sao cháu biết được Dương Bình San sẽ nói đỡ cho Lý Tri chứ!”

Bác trai của Ứng Nhân Nhân theo họ bà nội nên tên là Triệu Tiền, rất nhiều người lúc trước cũng không biết hai người này có quan hệ. Triệu Tiền nghiêm nghị khiển trách, chỉ thiếu nước dìm mạnh vào đầu cô ta qua điện thoại, “Cháu chính ai không được mà lại muốn chinh người của giám đốc Dương hả, giám đốc Dương nghe nói cháu là cháu gái bác, sáng sớm đã chạy đến văn phòng bác mời uống Bích Loa Xuân, Bích Loa Xuân của ông ta ai dám uống? Ai uống kẻ đó xui xẻo!”

Ứng Nhân Nhân chỉ biết khóc, không nói được gì.

Triệu Tiền thở dài: “Nhưng cũng may giám đốc Dương không nói gì, đám thanh niên các cháu cãi nhau, ông ta đã bảo sẽ mau chóng giải quyết chuyện này, mặc dù đã có quyết định xử phạt, nhưng chỉ cần cháu biểu hiện tốt thì sẽ không ảnh hưởng gì đến chuyện trở thành nhân viên chính thức cả, chỉ cần sang năm có suất thì cháu vẫn có cơ hội.”

Ứng Nhân Nhân sụt sịt: “Cháu nghe nói, sang năm bên này sẽ đóng cửa đúng không ạ? Nếu trước sang năm vẫn chưa trở thành chính thức, liệu cháu có bị phân đến nông thôn không?”

Triệu Tiền: “Cố khả năng này, nên bác mới bảo cháu bắt đầu từ bây giờ đừng có rộn ràng nữa, sống chung hòa thuận với đồng nghiệp đi. Đừng có suốt ngày gây chuyện, cháu xem cháu làm chuyện này, hôm nay đến cả chủ tịch Tư Đồ cũng hỏi bác! Hai đứa các cháu làm gì ở Tây An đấy hả?”

Ứng Nhân Nhân đau môi, nước mắt lớn vòn vòn quanh.

Triệu Tiền xoa thái dương, “Nhân Nhân à, cháu không thể cứ giờ tính khí ra vậy được, Lê Thẩm cũng đã nói với bác, nói trắng ra là mọi người thấy cháu vừa dằn vừa ngốc nên mới không so đo với cháu, nếu thật sự gặp phải kẻ tính toán cháu thì cháu đã sớm chết trăm ngàn lần rồi. Người mới tới của các cháu đấy, cháu xem cô ta cũng có thể tính kế khiến cháu mời cả phòng uống trà sữa, một con oát như thế mà cháu còn không đấu lại, thì ở tổng công ty đằm rỗng hang hồ này, cháu càng không ở lâu được.”

Ứng Nhân Nhân vừa nghe thế, không phản ứng kịp: “Bác nói vậy là sao?”

Thiệu Tiền cảm thấy Lê Thắm nói không sai chút nào, con bé này đúng là dân hết thuốc chữa, “Được rồi, bác không muốn nói với cháu nữa. Cháu yên ổn đừng gây chuyện cho bác là được, đừng có dây vào thằng nhóc Lý Trì kia nữa, bác không biết cậu ta có quan hệ thế nào với Dương Bình Sơn, nhưng nếu Dương Bình Sơn chịu ra mặt thì chắc chắn cũng nể mặt Lê Thắm, người đàn bà Lê Thắm này không dễ chọc đâu.”

“Vậy bây giờ cháu không phải là người có quan hệ lớn nhất ở Tây An à?”

Ứng Nhân Nhân rất cố chấp về vấn đề này, người có quan hệ rất nhiều, nhưng cô ta nhất định phải là người đứng đầu trong mạng lưới đó. Giờ đây lại nhảy ra một Lý Trì, cô ta chỉ có thể xếp thứ hai.

Thiệu Tiền chẳng buồn đáp lại cô ta, trực tiếp cúp máy.

Đúng lúc này, Hường Viên ở phòng kỹ thuật cũng nhận được điện thoại của ông nội, thấy ảnh đại diện của Tư Đồ Minh Thiên đang ăn mì lóc sáng trên điện thoại, cô huyết sáo, lạ à nha, ông già này lại chủ động gọi điện cho cô.

Cô lật giờ sách lập trình trên tay, cố ý hỏi: “Ai đấy?”

“Ông nội anh tuần phong lưu tiêu sái hào hoa của cháu đấy.”

Hường Viên cười, “Ông nhớ cháu rồi à?”

“Ông nhớ bà cháu.”

Hường Viên bật cười, không phân biệt được đây là câu mắng hay là thật sự nhớ bà nội nữa.

Tư Đồ Minh Thiên cũng không nói nhảm, đi thẳng vào chủ đề: “Bây giờ có một cơ hội thăng chức, cháu có dám làm không?”

Hường Viên thờ ơ vất chân lật sách, lòng hốt hoảng song ngoài miệng vẫn nói: “Có gì mà cháu không dám làm, thăng lên đâu?”

Tư Đồ Minh Thiên nói: “Trưởng phòng phòng kỹ thuật.”

Bàn tay lật sách khựng lại, “Vậy trưởng phòng hiện tại là lão Dương đi đâu?”

Tư Đồ Minh Thiên: “Dương Bình Sơn điều anh ta đến tổng công ty.”

“Dương Bình Sơn lấy đâu ra quyền lực lớn đến thế? Tùy tiện điều đi một lãnh đạo ở cấp trung, chẳng lẽ không cần hội đồng quản trị đồng ý?”

Hường Viên đang định nói chuyện Dương Bình Sơn và Lý Trì thì đã bị Tư Đồ Minh Thiên cắt ngang, chưa lần nào cô thấy ông nghiêm túc như bây giờ cả, dường như đến giọng cũng nghiêm nghị hơn, “Cháu chỉ cần nói có làm hay không, dù gì giải thích cháu cũng không hiểu.”

“...” Hường Viên tức giận, “Đây là thái độ cầu người đấy hả ông?”

Tư Đồ Minh Thiên thông thả đáp: “Buổi tối ông sẽ thấp nén hương cho bà cháu.”

“Đã lớn tuổi thế rồi mà ông còn tố cáo à?” Hường Viên dựa ra ghế, thờ ơ phò bay ca tóc mái, cô cổ bình tĩnh, dùng giọng điệu vô cùng khách quan đáp: “Cháu đề cử cho ông một người, chức vụ trưởng phòng phòng kỹ thuật này, ngoài anh ấy ra không ai thích hợp hơn cả.”

“Ai?” Tư Đồ Minh Thiên cảnh giác.

“Tư Yến Thời, tổ trưởng của bọn cháu.” Hường Viên cố để giọng mình được đều đều, dùng cái giọng nói bình thường gọi “Cao Lãnh”.

Tư Đồ Minh Thiên im lặng trong nửa khắc, Hường Viên chợt thấy căng thẳng, tim đập rất mạnh.

Tư Đồ Minh Thiên cảm thấy cái tên này khá quen tai nhưng nhất thời lại không nhớ ra được, ông vội bảo Tiểu Bạch đi tìm hồ sơ, đến khi nhìn mới nhớ ra, chính là “ái đồ” của Trần San.

Gần đây Tư Đồ Minh Thiên khá bất mãn với Trần San “Không được, cậu ta cùng phe với Trần San. Hơn nữa, sơ yếu lý lịch của tiểu tử này không tề, vậy mà nhiều năm thế rồi vẫn chưa được chuyển lên loại A ư?”

Hường Viên tròn mắt, giọng cũng cuồng lên: “Chuyện này đâu thể trách anh ấy được, lần nào cũng bị mấy người quen của giám đốc Dương chen lấn, anh ấy không có ai chống lưng thì phải nhường đường thôi, hơn nữa, mấy năm nay anh ấy vì công ty làm biết bao nhiêu việc, nhưng mấy lãnh đạo như ông đâu thấy được, các ông chỉ biết dử liệu vận hành ổn định là được, chứ đâu hay người ở phòng kỹ thuật này mỗi ngày đều tăng ca đâu. Bọn họ sợ khảo sát ban ngày sẽ ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của công ty, tất cả các thử nghiệm sản phẩm mới và thay đổi dữ liệu đều diễn ra vào giữa đêm, đôi khi tăng ca đến năm sáu giờ sáng không được về nhà, nhưng mà mấy người các ông lại chỉ nhìn thấy những người đứng trước mặt mình nịnh nọt mà thôi!”

Tư Đồ Minh Thiên thờ dãi một hồi, “Làm kinh doanh thì phải chú ý đến mối quan hệ nhân tình với nhau, đây chính là quan hệ xã hội, làm gì cũng chú trọng nhân tình. Nếu đã là vàng thì sẽ bị chôn vùi sao? Còn nếu bị chôn vùi, chứng tỏ thực lực và may mắn không đủ, cũng không thể trách được những người kia có vận may tốt, lại càng không thể trách bọn ông đây được. Vấn đề cháu nói ông sẽ cân nhắc, nhưng lựa chọn cho vị trí trưởng phòng lần này, bởi vì chỉ có cháu là loại A phù hợp tiêu chuẩn, nếu cháu không đồng ý thì cũng chỉ có thể điều người từ tổng công ty qua.”

Sao có thể để một người có quan hệ khác đến được, Hường Viên đau đầu.

“Được rồi, nhưng cháu có một điều kiện.”

Lần đầu tiên cô nhân viên được thăng chức còn đưa ra điều kiện, Tư Đồ Minh Thiên cảm thấy đau nhức nhối, xoa huyết thái dương, không muốn nói nhảm với cô nữa, “Có gì thì nói đi.”

“Cháu muốn điều một người bên này sang phòng hậu cần, ông nói với Dương Bình Sơn là Lý Trì không thích hợp ở lại phòng kỹ thuật. Cháu là trưởng phòng kỹ thuật, cháu nghĩ mình có quyền này.”

Tư Đồ Minh Thiên không ngờ con nhóc này lại học nhanh đến thế, quá lâu cá, đầu lại mơ hồ đau nhức.

“Cũng không biết bên Tây An các cháu đang giờ trò quý gì nữa, ngày này đến ngày khác. Được rồi, ông biết rồi, phía Dương Bình Sơn để ông nói, nhưng cháu có qua được Lê Thắm không?”

Công văn chuyển công tác của lão Dương nhanh chóng đưa xuống, sau khi Lý Vinh Tiêu phê duyệt xong, tất cả đều mong ngóng không biết trưởng phòng kỹ thuật mới nhậm chức sẽ là ai.

Ngay sau đó, một công văn chuyển công tác thứ hai đã đến.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ. Rốt rồi rốt rồi... cuộc nhân viên mới đến không lâu này là thần tiên phương nào vậy?

Đồng thời từ sâu trong nội tâm đều thương thay cho Tư Yến Thời, lại bị một nhân viên mới chèn ép.

Tối hôm đó, toàn bộ các phòng ban bộ phận trong công ty đã mở một cuộc họp bổ nhiệm, tất cả các lãnh đạo cấp trung và cấp cao của chi nhánh Tây An đều có mặt đầy đủ, không một ai được nghỉ. Ngoại trừ Từ Yến Thời đã đi công tác ở Thượng Hải ra, những nhân viên khác cũng có mặt đông đủ, lần này ngay đến phó giám đốc công ty Lê Thắm bình thường không khi nào tham dự họp cũng có mặt.

Hương Viên chỉ đích danh Lý Tri tham gia.

“Cuộc họp lần này là để nói rõ việc chuyển hai đồng chí...”

Lý Vĩnh Tiêu bình thản đọc công văn, nhìn đám người ngồi bên dưới, ông y theo lệ vỗ tay ra về chúc mừng ——

“Để chúc mừng cho đồng chí Hương Viên cùng đồng chí Dương Vệ Bình, mọi người vỗ tay nào!”

Hương Viên mặc đồ công sở ngồi cạnh Lý Vĩnh Tiêu, áo sơ mi đen khiến cô càng thêm trắng muốt xinh xắn, ngay tới Lê Thắm cũng vô thức nhìn cô gái vô cùng nổi bật đó.

Đội tiếng vỗ tay dần nhỏ đi, cô chợt chìa tay ra trước mặt Lý Vĩnh Tiêu, lấy micro dính nước bọt tung tóe của ông.

Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Giọng Hương Viên rất trong trẻo, dịu dàng nhưng lại có ma lực xuyên thấu vào tai mỗi người đang ngồi đây.

“Còn một công văn chuyển nữa, liên quan đến đồng chí Lý Tri của phòng kỹ thuật chúng ta, đã được tổng công ty phê chuẩn. Bắt đầu từ ngày mai, anh ta bị điều sang phòng hậu cần, không còn chịu sự quản lý của phòng kỹ thuật nữa.”

Thông tin này như sấm sét rạch ngang trời, nổ tung ầm ầm trong phòng họp, tất cả không một ai dám nhìn sắc mặt của Lý Tri.

Ngay đến Lý Vĩnh Tiêu cũng không biết công văn này.

Ông ngăn người nhìn Hương Viên, đang định mở miệng thì đã bị Lê Thắm mỉm cười cắt ngang: “Cô chắc chắn là Lý Tri chứ?”

Lê Thắm là người nào, tất cả mọi người đều rất rõ, trong công ty cũng không có ai dám đối đầu với chị ta. Hương Viên lại là người đầu tiên, thậm chí khí chất của cô còn không hề kém cạnh, mắt nhìn Lê Thắm đầy kiên định sáng rực, như thể ngập tràn tinh tú trời cao.

Cô lễ phép mỉm cười nhìn Lê Thắm: “Chắc chắn chứ, nếu không để anh ta đứng lên xoay người 360 độ cho chị xác nhận nhé?”

Mọi người ồ lên.

Tổ trưởng Hương khùng quá!

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Lời này khiến sắc mặt Lê Thắm đột nhiên cứng đờ, chị ta chậm rãi đưa mắt nhìn Hương Viên, suy cho cùng cũng là cáo già lão luyện từng trải qua chiến trường, chị ta khá xem thường Hương Viên, cho rằng con nhóc này chỉ là tuổi trẻ nóng nổi muốn chơi trội, thế nên không hề để vào mắt, nhưng chị ta không ngờ là cô khác hẳn những gì chị ta nghĩ.

Bầu không khí ngột ngạt thấy rõ.

Mọi người phía dưới xôn xao trở mắt nhìn nhau, vừa như có nghi ngờ, lại phát giác trận này quá hay không muốn bỏ qua, hết nhìn Hương Viên thì quay sang nhìn Lê Thắm.

Từ ngày Hương Viên vào công ty đến nay, cô chôn hết đám mìn này thì đến đám mìn khác, tiếng nổ sau còn vang hơn tiếng trước. Lần này mọi người đều chắc chắn cô có quan hệ, nhưng người chống lưng là ai thì bọn họ không dám đoán mò.

Mà vị phó giám đốc chi nhánh Lê Thắm đây lại một con cáo già, bề ngoài thì lúc nào cũng đối xử tốt với mọi người, nhưng trên thực tế đều đang tính toán hết.

Nếu không, người đang hoàng minh bạch như Lý Vĩnh Tiêu cũng đâu dám gây lộn với chị ta, ông ta là giám đốc công ty đấy, đảm nhiệm chức vụ này cũng bực bội quá!

Có người cúi đầu lên mở điện thoại, gài tin vào nhóm: *Tôi thật sự rất rất thích Hương Viên đấy nhé, sao cô ấy lại cứng thế chứ!*

Có người lên lút +1: *Tôi cũng vậy, bỗng thấy thích cô ấy ghê. Tuy vậy nhưng lại thú vị, các cậu có thấy trên người cô ấy toát ra khi chất của người có tiền không?*

Có người nói: *Quả nhiên thế giới của phụ nữ đơn giản như vậy, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn. Tôi nhất định phải kết bạn với Hương Viên mới được, bà phù thủy Lê Thắm đó, tôi cầm tù lâu lắm rồi!*

Có người đồn tin: *Các cô nói xem, Lê Thắm bảo vệ Lý Tri như vậy, có phải vì Lý Tri nắm được đuôi của Lê Thắm rồi không?*

Có người lại nói tiếp: *Chắc chắn là hai người họ ngủ với nhau rồi, không biết có chụp ảnh thân mật như vậy với Ứng Nhân Nhân không nhỉ?*

Mấy người ngồi dưới trò chuyện sôi sục ngắt trời, bầu không khí trong phòng họp vẫn yên tĩnh lạ thường. Lê Thắm mặc âu phục, áo khoác dài khoác trên vai, vắt chéo chân tựa vào ghế, dáng dấp đẹp đẽ quyền rũ, chỉ là trên mặt không có nụ cười nên trông khá cứng, nhìn Hương Viên với vẻ mặt lạnh tanh: “Chuyện này tôi và giám đốc Lý đều không biết, cô thông báo qua loa trong cuộc họp như vậy, trưởng phòng Hương này, cô cũng hấp tấp quá rồi nhỉ?”

Hương Viên dựa vào ghế, nở nụ cười xán lạn, không giống như Lê Thắm khéo đưa đẩy, trông cô toát lên vẻ “nghe con không sợ hổ”.

“Tổng công ty đã gửi công văn vào hộp thư của tôi, chị không biết tôi có thể hiểu, dù sao một năm có 365 ngày, đâu phải ngày nào chị cũng ở công ty.” Một câu thôi đã đủ đá kích người khác, bên dưới không nhịn được gật gù tán thưởng, rồi lại nghe Hương Viên cười híp mắt nhìn tổng giám đốc Lý: “Nhưng sao chú có thể không biết được? Trong số những người nhận công văn có tên của chú mà.”

Lý Vĩnh Tiêu đỏ mặt hỏi, cả hai bên đều không dễ chọc, theo bản năng ông cho rằng có phải mình đã bỏ sót email nào không, nếu tổng công ty đã gửi xuống thì không thể chỉ gửi cho mình Hương Viên được, mà từ trước tới giờ Lê Thắm chưa bao giờ kiểm tra hộp thư, vậy là lập tức ông tin Hương Viên hơn. Lý Vĩnh Tiêu ho khan, “Đúng là tôi nhận được, nhưng chuyện này tôi muốn gấp riêng Lý Tri rồi nói sau.”

Nụ cười trên mặt Lê Thấm biến mất trong nháy mắt.

Mọi người đều lau mồ hôi họ Hường Viên lau, xong rồi xong rồi, phù thủy già sắp nổi đóa rồi.

Nhưng Hường Viên vẫn mỉm cười, hai mắt sáng rực nhìn thẳng vào Lê Thấm, đến mức này rồi thì cô thấy đã đủ, bèn lấy lui làm tiền: “Xin lỗi giám đốc Lê, có lẽ trong việc lần này tôi đã xử lý thiếu sót, không thương lượng với chị trước. Tuy nhiên, tôi cũng đã nể mặt chị mà cho anh ta ba cơ hội, vậy mà anh ta lại không biết quý trọng. Cố ý chọc giận đồng nghiệp, uy hiếp lãnh đạo, còn phá hỏng sự hài hòa trong phòng ban.”

Ngay sau đó Lê Thấm lại nở nụ cười, “Xem chừng người mới nhậm chức như cô xông xáo nhiệt huyết nhỉ.” Nói đến đây, Lê Thấm liếc nhìn Trần Thư đang ngồi một bên không nói gì, nhưn này bảo: “Giám đốc Trần, cô có ý kiến gì không? Có đồng ý cho Lý Trì xuống phòng hậu cần?”

Giọng điệu gây sự quá rõ ràng, nhưng Trần Thư lại không nói lời nào.

Hường Viên khoanh tay nhìn, giải vây thay cô ấy: “Chuyện này không liên quan đến giám đốc Trần, chị ấy đồng ý hay không đồng ý thì cũng không có ảnh hưởng gì đến kết quả này.”

Bầu không khí căng cơ mãi, Lý Vinh Tiêu ra sức giảng hòa: “Được rồi, chuyện này cứ vậy đi đã, nếu tổng công ty đã gửi công văn xuống thì cứ làm y như vậy.”

Cuộc họp kết thúc, mọi người lục tục rời đi. Chỉ có Lê Thấm còn ở lại, tổng giám đốc Lý cũng không đi, Hường Viên vừa định ra về thì giám đốc Lý đã cản lại, muốn hỏi chút chuyện về công văn kia là rốt cuộc đã có chuyện gì. Nhưng Lê Thấm lại nhất quyết không đi, khoác áo khoác trên vai ngồi yên từ từ nhắm nhĩ tách trà, Hường Viên biết ông ấy muốn nói gì, thế là tình nghịch nháy mắt với Lý Vinh Tiêu, ý là —— chủ về xem hộp thư là biết liền.

Ai ngờ, đúng lúc này Lê Thấm bỗng nhiên đặt tách trà xuống, lên tiếng: “Tôi không có ý kiến gì về công văn này cả, nhưng cô bạn à, cô làm việc vượt cấp như thế là rất dễ đắc tội với người khác đấy, có biết không hả? Điều nhân viên qua phòng khác, cô phải nói cho giám đốc Lý hoặc tôi biết trước chứ không phải trực tiếp thông qua quan hệ mà liên lạc với bên tổng công ty, nếu ai cũng làm như vậy, thì tôi với giám đốc Lý cần gì đi làm nữa. Biết chưa hả?”

Nhưng sếp tổng Lý Vinh Tiêu đây lại không cảm thấy như thế, chi nhánh ở Tây An có rất nhiều người quen chạy chọt, vì mới thành lập gần đây nên thiếu người, cộng thêm khu vực xa xôi, thế là có vài vị sếp tổng thích nhất người mình vào bên này một hai năm, đợi tổng công ty đưa ra chỉ tiêu thì trở thành chính thức, cho nên một hai năm nay nhân viên lưu động rất nhiều, hơn nữa không chắc người mới đến có quan hệ với ai nên không dám đắc tội.

Cả công ty này cũng chỉ có giám đốc hiền như bụt là Lý Vinh Tiêu mới có thể nhắm một mắt mờ một mắt. Nếu đổi thành người có tính cách cứng rắn mạnh mẽ như Lê Thấm đây, thì sợ là ồn ào tới mức gà chó không yên.

Lê Thấm: “Dù cô có chỗ dựa ở tổng công ty thì cũng phải biết thu mình lại, lỡ như ngày nào đó núi dựa ngã thì... Còn nữa, kéo bè kết phái ở công sở, không phải là kéo bè như cô đâu, mà cô phải nhìn cho trúng mới chọn phe. Cô tôi công ty chỉ mới được hai tháng, mơ mơ hồ hồ đã chọn phe, nói không chừng cuối cùng chết thế nào cũng không biết.”

Lời này là đang cảnh cáo Hường Viên không nên đắc tội với Dương Bình Sơn, chỗ dựa của cô tuyệt đối không bằng được Dương Bình Sơn.

Có lẽ dù đánh chết Lê Thấm cũng không nghĩ ra được quan hệ giữa cô và chủ tịch, nên mới dám trắng trợn cảnh cáo cô như vậy, Hường Viên bất giác cảm thấy thú vị.

“Chuyện tôi có vượt cấp hay không chị cứ hỏi giám đốc Lý là biết. Còn về chuyện kéo bè kết phái đó, vậy thì tôi cũng nhắc nhở chị luôn,” Hường Viên lơ đãng liếc mắt nhìn sang Lê Thấm, từ từ nhà ra từng câu từng chữ: “Giám đốc Lê, chị có thể đi hỏi giám đốc Dương xem, chuyện này liệu ông ta có biết không?”

Sắc mặt Lê Thấm trắng bệch.

Hường Viên cười híp mắt trông không khác gì nàng hồ ly, cô dựa vào ghế nói: “Nếu ông ta không biết thì chị cứ nói, vậy vì sao tài liệu này được phê duyệt? Còn nếu ông ta biết, vậy tại sao không nói với chị? Chuyện phe phái này ày hà, không phải sợ đứng sai phe, mà là chị tưởng mình đứng đúng phe, nhưng người ta lại chẳng xem chị là đồng đội.”

Còn nói thêm nữa thì Lê Thấm sẽ nổi điên mất, Hường Viên nhanh chóng chuẩn bị.

Lý Vinh Tiêu quay về văn phòng, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Quả thật Hường Viên có gửi bản sao công văn chuyển chuyển của Lý Trì vào hòm thư của ông. Chỉ có điều hòm đó đúng ngày cuối của tuần thứ hai trong tháng, báo cáo tổng kết nửa tháng cùng báo biểu của các ngành công ty bao gồm cán bộ trung tầng đều gửi vào hòm thư của ông, cho nên mail của cô nhanh chóng bị đẩy xuống dưới, hơn nữa Hường Viên lại còn gửi luôn cả báo cáo trong tuần của mình, cho nên ông ta không xem, tướng Hường Viên gửi hai bản báo cáo cùng một ngày.

Nói có ấy vượt cấp ư, quả thật có ấy có nói với ông, dù không phải nói trực tiếp nhưng dù gì cũng là báo cáo qua email, còn gửi bản sao đến tổng công ty, được tổng công ty phê duyệt, thoạt nhìn mặt nào cũng phù hợp với quy trình, thật sự không bắt bẻ được cô.

Lý Vinh Tiêu cảm thấy con nhóc này quá tinh ranh, ông châm một điếu thuốc, xem ra mình già thật rồi, không thể không phòng bị, về sau phải để tâm tới con bé này nhiều hơn mới được.

Từ sau hôm đó, đề tài “rốt cuộc chỗ dựa của Hường Viên là ai” đã thành công phá vỡ lời nguyên ngân năm “rốt cuộc lúc nào Từ Yến Thời mới không bị người có quan hệ chèn ép”, vinh dự trở thành top 10 câu đó của công ty công nghệ Duy Lâm.

Toàn bộ phòng kỹ thuật bắt đầu đếm ngược.

Cách ngày lão đại đi công tác về còn ba ngày.

Cách ngày lão đại lần nữa đối mặt với đả kích lớn đến từ người có quan hệ còn ba ngày.

Sau khi Lý Trì chuyển đi, toàn bộ phòng kỹ thuật chìm vào yên bình, chỉ có điều Cao Lãnh ít nói hẳn đi, hai hôm nay cứ rầu rĩ không vui, Thi Thiên Hữu hỏi mãi mới hay là cãi nhau với Trần Thư. Mà người không tìm không phải nhất có lẽ chính là Vuư Trí, anh ta vừa quen được bạn gái trong Vương Giá, tay không rời điện thoại bất cứ một lúc nào, đến độ đi vệ sinh cũng cầm theo.

Hường Viên không có bụng dạ nào quản mấy chuyện đó, giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc, phải giải thích với Từ Yến Thời thế nào mới hợp lý, mới có thể bảo vệ được lòng tự ái của anh, mới có thể giảm cảm xúc tiêu cực của anh xuống thấp nhất.

Hai hôm nay cô về Từ Yến Thời rất bận bịu, hai người không kết nối mấy tính từ xa, cũng không học lập trình nữa.

Thình thoảng anh sẽ nhắn tin đến nói với cô hôm nay không có thời gian lên mạng, bảo cô tự đọc sách trước đi, không hiểu câu nào thì đánh dấu lại rồi đợi anh về sẽ nói sau. Hường Viên thờ dài thườn thọt, cũng không dám trả lời, sợ mình không nhịn được lại lỡ miệng, đến giờ vẫn chưa nghĩ ra phải nói với anh thế nào.

Vậy là cô dứt khoát già chết hai ngày, không trả lời Wechat cũng không lên QQ. Ra lệnh cấm luôn mấy người trong phòng kỹ thuật không được phép nói chuyện này với anh, ngoại trừ Thi Thiên Hữu ra, những người khác đều tự lo còn không xong.

Đội anh về rồi nói trực tiếp với anh, chắc sẽ không giận đâu.

Hường Viên bất chợt nghĩ đến cái hôm ăn lẩu ở nhà anh, hay là lần này cô xuống bếp nhỉ? Mời mọi người cả phòng ăn một bữa, dù gì cô cũng mới nhậm chức, phải khao một bữa chứ?

Thế là cô nhắn tin vào trong nhóm chat của phòng kỹ thuật.

“*Thứ bảy này có ai rảnh không?*”

Vưu Trí: *Chơi game với bạn gái rồi.*

Thi Thiên Hữu: *Đi tập Yoga rồi.*

Cao Lãnh: *Thất tình, đang tuyệt thực.*

Trương Tuấn: *Bây giờ Vưu Trí là người duy nhất trong phòng mình có bạn gái à?*

Cao Lãnh: *Đình chính lại, vẫn chưa thất tình, đang chiến tranh lạnh, vẫn khác các cậu.*

Lâm Khanh Khanh: *Tôi không chắc lắm.*

XYS: *Không.*

Hương Viên: *Anh bạn à?*

XYS: *Ừ, hẹn lão Khánh.*

Hương Viên không chút do dự dời thời gian: “*Thế tối thứ sáu nhé, vừa đúng ngày anh về luôn.*”

Lâm Khanh Khanh: ...

Vưu Trí: *Sao em có cảm giác là chỉ muốn hỏi mỗi lão đại có rảnh không thế nhỉ?*

Cao Lãnh: *Tuyệt thực, cảm ơn.*

Thi Thiên Hữu: *Tôi sẽ đăng ký thêm một lớp thái cực quyền nữa, muốn đánh người.*

Trương Tuấn: *Không làm kỳ đà đâu.*

Hương Viên mắt kiên nhẫn: *Tới, hay, không, tới?*

Có lẽ Từ Yên Thời không biết, nhưng tất cả mọi người trong phòng kỹ thuật đều nghe rõ mồn một tiếng “rầm” rất lớn truyền đến từ trong phòng họp, điện thoại bị ném xuống bàn, Hương Viên khoanh tay ngồi dựa vào ghế, đáng vẻ rất muốn đánh người.

Tất cả không một ai dám thở mạnh, lập tức cầm điện thoại lên rồi rít trả lời.

“*Thứ sáu được đấy, chứ thứ bảy em có hẹn với bạn gái rồi.*” Vưu Trí nói.

“*Đàn ông làm việc không câu nệ tiểu tiết, ăn xong bữa này rồi tuyệt thực tiếp vẫn kịp.*” Cao Lãnh nói.

“*Đàn ông làm việc phải dứt khoát, ngôn từ ngắn gọn, tôi ghét nhất là kiểu người nói thì dài mà không đi vào trọng điểm, dứt khoát lên đi anh em, nói nhảm nhiều thế làm gì? Cái gì mà thứ bảy hẹn bạn gái, cái gì mà cãi nhau với bạn gái muốn tuyệt thực, đều là mượn cớ hết, còn tôi đây, chỉ hai chữ thôi, sẽ đến.*” Thi Thiên Hữu gửi tin nhắn dài nhất.

Trương Tuấn: “*Được.*”

Thế là chuyện này cứ ấn định như vậy.

Tối hôm đó lần đầu tiên Hương Viên đi siêu thị, mua một đồng dụng cụ nồi niêu xoong chảo về, bình thường trong nhà không có nhiều người đến nên dép lê hay bát đĩa chỉ có vài ba đôi, đợi tới khi cô đi siêu thị về, dọn dẹp đồ đạc đầu ra đây, lại giặt sạch đồng quần áo chất mấy ngày, lau chùi nhà cửa một lần, tay chân bận rộn dọn dẹp xong thì đã là hai giờ sáng.

Hương Viên mơ màng nằm vật xuống giường ngủ, kết quả hôm sau dậy trễ, hót ha hót hải búti tóc lên mặc quần áo vào, xách giầy đi ra cửa, cầm đầu cầm cổ chạy thẳng vào thang máy.

Lộ Đông đang cúi đầu nhìn điện thoại thì chột cửa thang máy vang lên một tiếng *ting*, gió lạnh ủa vào, đầu tiên là ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, anh ta lơ đãng ngẩng đầu lên thì trông thấy một cô gái vừa búti tóc vừa chạy vào, túi xách đang đưa sau lưng, khoe miệng còn dính kem đánh răng, nhìn là biết ngay sắp trễ giờ làm.

Lộ Đông rất có kinh nghiệm, lịch sự chủ động chào hỏi cô: “*Trễ giờ làm hả?*”

Hương Viên che kín áo khoác nhưng, quần khăn quàng cổ dài, bên trong là chiếc váy len màu đà dài đến mắt cá, bị áo khoác che chỉ hở một phần nhỏ, lâu lâu mới có dịp thấy cô không đi giày cao gót mà chỉ đi bốt lông đế bằng. Cộng thêm gương mặt trái xoan của cô, thoạt nhìn chỉ như cô sinh viên xinh đẹp trẻ trung.

Hương Viên ngẩng đầu nhìn con số đang giảm dần trong thang máy, sốt ruột dậm chân, đầu chỉ tới trễ, bây giờ đã là mấy giờ rồi hả!

Mười giờ!

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, “*Nói cho chính xác thì là bỏ bê công việc.*”

Cô lạc quan thật đấy, dù rơi vào cảnh khốn khó cũng không than phiền, trái lại còn cười xòa hóa giải lúng túng.

Lộ Đông cảm thấy ngày nào cô cũng vui vẻ, không biết là vui cái gì, nhưng quả thật cô gái này nhìn có năng lượng hơn nhiều cô gái khác nhiều.

Thế là anh mỉm cười, nhét điện thoại vào túi áo, chủ động nói: “*Tôi lái xe chở cô đi nhé.*”

Lúc này Hương Viên mới quay sang nhìn anh ta, “*Anh không cần đi làm à?*”

Lộ Đông: “*Tôi đi lúc nào cũng được.*”

Vừa nghe là biết làm sếp rồi, Hương Viên hiểu ý, có điều vẫn lễ phép hỏi thêm: “*Công ty của tôi ở bên khu công nghiệp, có thuận đường không? Nếu như phải đi vòng thì thôi khỏi đâu, tôi đi xe buýt cũng được.*”

Lộ Đông: “*Thuận chứ, vừa hay tôi có việc phải sang đó.*”

Sáng sớm, ánh ban mai xuất hiện cuối chân trời. Từ Yến Thời tới công ty đúng mười giờ, anh xuống taxi đi thẳng về văn phòng, ném túi vali lên chỗ ngồi của mình, chuẩn bị đến văn phòng của Lý Vinh Tiêu báo cáo. Có điều anh chưa đi ra thì đã nhận thấy lần này trở về có gì đó khác biệt.

Cả phòng kỹ thuật vô cùng im ắng.

Vị trí của Hường Viên trống trơn, mặt bàn sạch sẽ, chứng tỏ vẫn chưa đi làm.

Vưu Trí đang chơi game, ngẩng đầu nhìn anh một cái rồi cúi đầu, đáp qua quýt: “Lão đại, hoan nghênh anh về.”

Cao Lãnh nằm bò ra bàn, ưỡn ẹo: “Thêm số chứng minh thư.”

Từ Yến Thời đi đến chỗ vào mặt anh ta, cúi đầu cười hỏi: “Đừng nói là nhiều ngày thế rồi mà cậu vẫn chưa tỉnh đấy nhé.”

Cao Lãnh vừa nghe đã thấy túi thân, bỗng ôm lấy vòng eo gầy gò của Từ Yến Thời, dụi đầu vào ngực anh: “Tôi với Trần Thư chia tay rồi.”

Từ Yến Thời ghét bỏ, nhủ mày đẩy người ra, cúi đầu liếc anh ta, “Ghê gớm vậy? Vì Lý Trí sao?”

“Cũng không phải,” Cao Lãnh nói, “Trần Thư nói tôi không chín chắn, cậu nói xem tôi không chín chắn chỗ nào? Thôi đi, cô ấy muốn chia tay thì chia tay, tôi mà chủ động đi tìm cô ấy thì tôi không phải là đàn ông.”

“Cô ấy nói không sai, nhưng chia tay vẫn nên thận trọng.” Từ Yến Thời đáp.

Cao Lãnh ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú đến bức người của anh: “Ồi chao, cậu độc thân nhiều năm mà còn muốn dạy tôi hả? Một tuần không gặp, sao cậu lại đẹp trai thế này. Cắt tóc rồi à?” Nói rồi lại ra sức ngửi ngửi trên người anh như chó, “Mẹ nó, cậu xịt nước hoa nữa hả?”

Từ Yến Thời không nhịn được đẩy người ra, “Không phải, là người cùng phòng xịt nên bị dính.”

Quả thật Từ Yến Thời không xịt, đây là nước hoa của Tất Văn Đào, anh chỉ vô tình bị dính mà thôi. Anh chẳng mấy khi dùng nước hoa, vì cảm thấy quá chăm chút. Trong hộp bàn của anh có để một chai nước hoa thể thao, dùng để át mùi thuốc lá hoặc mùi rượu, có điều trước khi Hường Viên đến thì thứ đó mua rồi cũng hết rồi mà thôi, chưa dùng lần nào, phòng kỹ thuật toàn anh em với nhau, giữa cánh đàn ông có nhàn nhúm bản thủ chút cũng không thành vấn đề.

Anh đẩy người ra khỏi hông mình, “Được rồi, tôi đi tìm Vinh Tiêu đã.” Sau đó đập một phát mạnh vào đầu Vưu Trí, “Đừng chơi nữa, cậu gửi tôi báo cáo tuần này đi.”

Đợi tới khi anh ra khỏi văn phòng của Lý Vinh Tiêu, đang định về văn phòng bổ sung dữ liệu tuần này rồi lại xem xét kiểm tra dữ liệu của sản phẩm mới, nhưng va vào thang máy thì chợt nhớ đến cuộc gọi ban nãy của Lý Vinh Tiêu ở văn phòng, người ở đầu dây chính là Hường Viên.

“Bà đi hả?”

“Không phải bà đi của cô đi rồi sao?”

Hình như lần trước Từ Yến Thời đã dùng lý do này để xin nghỉ giúp cô.

“Lại tới nữa?”

“Bà đi của cô đúng là nhiệt tình hiếu khách nhỉ.”

“Chu kỳ của cô hơi rối loạn rồi đấy đồng chí Hường Viên!”

“Đây là bệnh đấy, phải chữa!” Lý Vinh Tiêu tận tình nói.

...

Từ Yến Thời không về phòng kỹ thuật mà xuống lầu mua bữa sáng và trà sữa cho Hường Viên, đoán chừng cô vẫn chưa ăn sáng. Trà sữa làm hơi lâu nên Từ Yến Thời ngồi trên ghế đợi, tới lúc anh xách đồ ra, thì bỗng nhiên có một chiếc Lamborghini bất ngờ dừng lại dưới tòa nhà công ty, Từ Yến Thời trông quen quen.

Anh không đi đến mà chỉ dựa vào cây dưới công ty, nheo mắt nhìn một lúc.

Quả nhiên một bóng dáng quen thuộc từ trên xe bước xuống, trẻ trung đầy sức sống.

Ngày hôm đó không có mặt trời, trái lại còn hơi lạnh, gió lạnh thổi qua lá cây trên đỉnh đầu anh kêu xào xạc, thế nhưng trời vẫn rất sáng, khiến mắt anh như nhắm.

Anh cầm trà sữa ôm cánh tay, cứ thế dựa mình vào thân cây, đầu lơ đãng nhẹ nhàng rẽ theo máng răng nhìn cô.

Người đàn ông trên ghế lái bước xuống, hai người đứng trước xe, không biết nói gì mà Hường Viên bật cười, kết quả vừa quay đầu lại thì trông thấy anh, nụ cười chợt tắt, làm bộ vẫy tay với người ta trình trọng cảm ơn vì đã cho đi nhờ xe.

Anh không nhúc nhích, Hường Viên đi về phía anh, mắt tự nhiên dừng yên trước mặt anh: “Anh về sớm vậy?”

Từ Yến Thời lạnh lùng thờ ơ nhìn, đứng thẳng người dậy đi vào công ty, vừa đi vừa cúi đầu ừ ừ đáp.

Hường Viên bất ngờ, không ngờ là anh lại về sớm thế, cứ tưởng phải chiều anh mới đến nơi.

“Anh ở đây làm gì vậy?”

Từ Yến Thời dừng lại, bỗng *bụp* một tiếng cảm thấy ống hút vào ly trà sữa, lớn tiếng nói với cô: “Không thấy hà, khát.”

Nói rồi lại hút hai hơi như đang thị uy, bày tỏ, anh đang khát thật.

Ngon lừa vô hình này.

Hường Viên nghĩ bụng, thôi tiêu rồi!!

Nhất định là anh đã biết chuyện cô lên làm trưởng phòng rồi!!

“Từ Yến Thời, tôi cảm thấy có chuyện phải thẳng thắn với anh...”

Câu này có cảm giác như bạn gái lạc lối muốn thẳng thắn với bạn trai, câu nói tiếp theo cứ như thể là tôi và người đi xe Lamborghini đó đang hẹn hò.

Nào ngờ Từ Yến Thời lại nhét thẳng túi hamburger vào lòng cô.

Hương Viên ngạc nhiên.

“Em nói đi, tôi đảm bảo sẽ không đánh em.”

“...”

Thế này thì ai dám nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Hương Viên cảm thấy chuyện này khá lớn, chột dạ nhìn anh, thấp giọng nói: “Được rồi, tôi ăn cơm nói sau.”

“Sao cũng được,” Từ Yến Thời cũng không muốn nghe lắm, nhét trà sữa trong tay vào ngực cô, “Thứ này khó uống quá, vất hộ tôi, cảm ơn.”

Hương Viên gần như theo bản năng ngậm lấy ống hút anh đã uống, hồn nhiên hút một hơi rồi nhìn anh, “Ngon mà?”

Cho tới khi đối mặt với ánh mắt như cười như không của anh, cô mới đột nhiên hoàn hồn, huyết dịch dồn cả lên não.

“Thế hả?” Một câu này chứa đầy thâm ý, Từ Yến Thời lại lấy vè.

Hương Viên đỏ mặt, bước đi nhanh hơn.

Thế là, ly trà sữa này nằm trên bàn làm việc của ai đó trong phòng kỹ thuật cả một ngày.

Đến giờ nghỉ trưa, Hương Viên từ văn phòng Trần Thư quay về, nhìn thấy Vu Trí dựa vào bàn của Từ Yến Thời nói chuyện. Từ Yến Thời ngả người ra sau, vắt chân lên chiếc ghế trước mặt, đôi chân mặc quần thể thao chậm rãi đung đưa, đang nói đến chuyện hợp tác gần đây cùng Vu Trí.

Vu Trí nói: “Em có bận làm việc ở công ty máy tính, gần đây bọn họ hợp tác với bên Vương Giả. Thật ra em cũng có nghĩ, chúng ta cũng có thể hợp tác với trò chơi tương tự mà, không nói Vương Giả, cũng có rất nhiều trò chơi cần định vị mà nhỉ?”

Máy tính của Từ Yến Thời đang mở, hình như là đang chạy chương trình, đoạn mã chạy nhanh trên màn hình màu đen, có lẽ anh mới thử vận hành xong, vừa sửa dữ liệu vừa nói: “Khó lắm, bây giờ hệ thống thương mại của Vi Đức không nhiều, gần như một trăm phần trăm các công ty trò chơi đều dùng GPS, giá thành thấp mà hiệu quả cao. Mấy công ty trò chơi lớn như Vương Giả cậu nói, chúng ta không nhận được hợp đồng đâu.”

Vi Đức là hệ thống định vị Trung Quốc, là đơn vị bảo mật cấp quốc gia. Mấy năm gần đây Đông Hòa là một trong số ít những tập đoàn còn hợp tác với Vi Đức.

Đây cũng là lý do vì sao thị trường công nghiệp điều hướng càng ngày càng tẻ mà Đông Hòa vẫn có thể chiếm giữ được một vị trí nhất định. Cũng là lý do vì sao, Từ Yến Thời nhịn nhiều năm như vậy rồi mà không thể vào được phòng nghiên cứu thí nghiệm của tổng công ty.

Phòng thí nghiệm nghiên cứu Đông Hòa Bắc Kinh trên danh nghĩa là lệ thuộc vào tập đoàn Đông Hòa, nhưng cũng là phòng nghiên cứu khoa học thành lập riêng duy nhất có ít hơn năm mươi người, bởi vì hằng năm luôn hợp tác với Vi Đức, là đơn vị bảo mật thứ cấp cấp quốc gia.

Nhân viên ở tất cả các phòng ban ở Đông Hòa có tính lưu động rất lớn, nhưng chỉ có duy nhất ngành này, dù từ chức hay chuyển mộ đều rất nghiêm ngặt, cần được chính phủ phê duyệt. Hơn nữa nhân viên nghỉ việc còn phải thông báo trước hai năm* mới được nghỉ chính thức.

*(*Từ gốc là ‘thoát mật kỳ’, chỉ thời gian trước khi nghỉ việc, nhân viên đó sẽ bị điều đến phòng bàn không cần bảo mật, đảm bảo người đó không còn tiếp xúc với bí mật của công ty, thế nên cụm từ này còn được hiểu là thông báo trước thời hạn.)*

Duy Lâm ở Tây An cũng chỉ tiếp xúc được với thiết kế dẫn đường của hệ thống Vi Đức, cũng chính là vài máy móc đơn lẻ cũng như phân tích cơ sở dữ liệu. Nếu không phải có lão Lương vì Từ Yến Thời làm nôi từ bên trong, thì có lẽ ngay đến “chân ruồi” này chưa chắc Duy Lâm đã có phần.

Nên chủ tịch không quá coi trọng ngành này cũng có lý do của nó. Dù gì công nghệ cao cấp tinh vi cũng ở cả phòng nghiên cứu rồi, không vào được phòng nghiên cứu thì vì anh không có bản lĩnh, không thể trách người khác được, loại người không có hoài bão như Cao Lãnh cảm thấy thế nào cũng được, dù sao ở đâu mà chẳng phải lăn lộn. Nhưng với những người có lý tưởng như Vu Trí và Từ Yến Thời thì không như thế.

Có điều đã nhiều năm trôi qua, không biết Từ Yến Thời thì thế nào, chứ ngọn lửa trong lòng Vu Trí cũng đã dập tắt mất rồi.

Vu Trí thờ ơ ngẩn ngơ hỏi anh còn lý tưởng không.

Từ Yến Thời cười cười, nhấp một ngụm trà sữa đã tan đá rồi đặt xuống bàn, thờ ơ nhìn máy tính nói: “Cũng bình thường, xem thời cơ đã, thời cơ đến, biết nắm bắt là được. Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

Lời này có lý, Vu Trí nhất thời được khai sáng, anh ta phát hiện lão đại đúng là bậc thầy tâm linh, mỗi lần buồn bực chán nản, hề tìm anh trò chuyện thì luôn có thể khuấy khỏa phần nào, có điều lần này sự chú ý của anh ta đã bị ly trà sữa trên bàn thu hút.

Có lẽ nói nhiều nên hơi khát, trước khi Vu Trí rời đi còn thuận tay cầm lên định uống một hộp.

Từ Yến Thời vốn ngả người ra ghế nhìn laptop, bất chợt kịp phản ứng, nhanh tay nghiêng người đến nắm lấy mũi Vu Trí, đẩy người ra sau không cho anh ta đụng đến.

Vu Trí nói bằng giọng mũi, vô tội nhìn anh: “Em chỉ uống một ngụm thôi.”

“Không được.” Từ Yến Thời giờ tay đoạt về.

Vu Trí: “Cũng không phải em chưa uống chung lần nào.”

“Hôm nay tôi muốn ở sạch.” Từ Yến Thời không đổi sắc.

Vưu Trí: “...”

Đội Vưu Trí ào não rời đi, Hường Viên mới bước vào, Từ Yến Thời không nhìn cô mà chỉ ngồi xuống ghế, lạnh lùng tiếp tục chạy chương trình.

Cho đến khi tan làm cả hai không ai nói với nhau câu gì, Hường Viên muốn lấy bằng dữ liệu từ chỗ anh thì cũng chỉ nhấn tin.

“Gửi tôi tổng hợp bằng dữ liệu tháng trước đi.”

Ba giây sau, hộp thư vang lên *ting* nhắc nhở.

Bằng dữ liệu nhanh chóng nhảy vào hộp thư cô, còn trên Wechat, người nọ không thèm nhấn lại một chữ.

Hôm nay là thứ sáu, Hường Viên gửi báo cáo hằng tuần cho anh.

Hường Viên: *Gửi báo cáo cho anh.*

XYS: Ừ.

...

Tức là anh biết rồi?

Có điều chuyện này cũng không giấu được lâu, chậm nhất là thứ hai đi làm anh sẽ biết thôi, tuy người của phòng kỹ thuật không nói, nhưng cô không thể bịt miệng Lý Vĩnh Tiêu hay người của những phòng ban khác được. Thế nên cô định tối nay nói với anh luôn, có điều tạm thời cô vẫn chưa nghĩ ra được lý do.

Văn phòng được bao phủ bởi sự căng thẳng khó hiểu, trong mắt các thành viên phòng kỹ thuật, cả ngày hôm nay lão đại đã không nói chuyện với tổ trưởng Hường, có khi nào đã biết chuyện kia chưa?

Vậy mới nói, đàn ông vẫn trọng lợi, đàn bà có là gì.

Bầu không khí im ắng đến cùng cực, không một ai dám ho he gì.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng có người gọi lớn: “Trưởng phòng Hường! Giám đốc Lý tìm cô đấy!”

Hường Viên: “...”

Từ Yến Thời vò thức ngẩng đầu nhìn Hường Viên, hơi nhủu mày, khuôn mặt vốn lạnh lùng nên cũng nhìn không ra rốt cuộc là có ý gì.

Tất cả đều đồng loạt che mắt, không dám nhìn biểu cảm thay đổi của anh.

“Ây da.”

“Má ơi.”

“Ôi trời.”

“Thượng đế ơi.”

Sau mấy giây im lặng.

Cao Lãnh lạnh lẽ tách kê tay ra nhìn, Vưu Trí cũng lộ ra con mắt qua kê sách, hai mắt Thi Thiên Hựu một bên một chai Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch, Trương Tuấn thì quang minh chính đại quay mặt lại nhìn.

Chỉ thấy, Từ Yến Thời ngồi trên ghế không nhúc nhích, đầu cúi xuống, ngoắc tay với Hường Viên.

Hường Viên cũng như đứa trẻ bị giật dây, đi về phía anh.

Nhưng anh chỉ nhét ly trà sữa vào tay cô, “Lúc ra ngoài cầm phen vắt vào thùng rác trong nhà vệ sinh hộ tôi, cảm ơn.”

Hường Viên cảm thấy anh tức giận thật, còn có ý chinh cô nữa. Rõ ràng bên cạnh có thùng rác không vắt, lại bắt cô đem vào nhà vệ sinh vắt.

Hường Viên hơi bức, “Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.”

“...”

Năm giờ tan làm, Hường Viên vẫn chưa ra khỏi văn phòng của giám đốc Lý, cô đã nói cho Từ Yến Thời biết mật khẩu nhà mình, để anh dẫn mấy người Cao Lãnh tới trước, còn mình về sau.

Đội tới lúc Hường Viên về nhà, đám Cao Lãnh đã nhảy lên nhảy xuống trong phòng khách.

Vừa mở cửa ra, Hường Viên đã thay quần áo, vắt áo khoác cashmere trên tay, mặc chiếc váy lông màu đà, cổ đeo khăn choàng vô cùng có sức sống. Đám Vưu Trí sáng mắt lên, miệng nịnh nọt dào dạt: “Nhìn tổ trưởng Hường không thấy bằng tuổi lão đại chút nào, người không biết, còn tưởng chị là sinh viên đấy.”

Hường Viên cúi đầu thay giày, “Mời cậu ăn cơm nên miệng ngọt thế đấy hả?”

Vưu Trí ném gối chơi, “Không phải, tại hôm nay chị đẹp thật mà.”

Hường Viên đã miễn dịch với mấy lời khen ngợi thế này rồi, cô nói: “Cảm ơn cậu, mọi người cứ chơi trước đi, chắc phải một lúc lâu nữa mới có thể ăn tối được.” Sau đó vắt túi lên salon, đi vào phòng bếp.

Một người đàn ông đứng trước bếp ga, bóng lưng cao ráo ăn mặc gọn gàng, một tay đút túi một tay bật bếp, hình như lửa không lên nên anh cúi người nhìn xuống.

Trong nháy mắt Hường Viên như bị hình ảnh đó dội thẳng vào lòng. Cứ thế nhìn bóng lưng đứng nơi đó, thậm chí anh còn cao hơn máy hút khói.

Không gian hơi hẹp, mùi hương của anh lại rót đầy cõi lòng trong cô.

Hường Viên đẩy cửa bếp ra, nhẹ nhàng vuốt tay áo rồi đi đến.

Từ Yến Thời nghe thấy động tĩnh thì quay đầu lại, nhìn dụng cụ nhà bếp mới toanh, không chút nề nang vạch trần cô: “Chưa nấu cơm lần nào phải không?”

Tuy Hường Viên không biết nấu ăn, có điều mấy ngày trước cũng từng dựa theo công thức nấu ăn làm mấy lần, mặc dù không ngon nhưng cũng không khó ăn lắm, dù gì cô cũng toàn gọi đồ ăn ngoài, tùy tiện nấu vài món qua loa cũng coi như là nấu mà, thế là mạnh miệng nói: “Có nấu rồi nhè.”

“Vậy thì tôi ra ngoài.” Tuy nói thế nhưng anh vẫn đứng dựa vào bàn bếp trắng men, không nhúc nhích.

“Được.”

Rốt cuộc Từ Yến Thời vẫn không đi, khoanh tay dựa vào bàn bếp, đứng bên cạnh cô như trông nom vậy.

Suốt cả quá trình chỉ nghe thấy anh bình tĩnh chỉ huy.

“Phải nấu chín đậu que, giờ em mà vớt ra là bọn họ vào viện ngay đấy.”

Hường Viên nổi giận dấy nắp nồi lại, đi cắt thịt bò.

Lại nghe thấy anh uể oải bảo: “Thịt bò cắt ngang, heo mới cắt dọc.”

Hường Viên tưởng anh mắng cô, bèn đổi cách cắt, tức tối mắng lại: “Anh là heo thì có.”

“Ý tôi bảo thịt heo phải cắt dọc.”

“...”

Hường Viên quyết định tự làm hết, cô múc đậu ra, cắt nhỏ ngó sen bỏ vào xào, tuy nhiên xào chưa tới mấy phút thì ngó sen đã cháy đen.

Cô khiếp sợ, “Cháy rồi?”

Từ Yến Thời nhanh chóng cầm bát nước đổ vào, “Thêm nước vào thì không sợ cháy.”

Quả nhiên, số ngó sen còn lại không cháy đen nữa, kêu lục đục trong nồi nước.

Đúng lúc này Hường Viên đã thôi kháng cự trước sự điều khiển của anh, “Anh biết nấu ăn đúng không?”

“Cũng biết.” Từ Yến Thời cất hành túi bỏ vào, dấy nồi lại, lúc này mới đứng dựa vào bếp, cúi đầu nhìn cô, nói như tự giễu: “Con nhà nghèo phải biết lo liệu việc nhà từ sớm, không so được với đại tiểu thư em.”

Hường Viên tưởng anh châm biếm chuyện mình là con ông cháu cha.

“Anh nói chuyện có thể đừng châm chọc như vậy được không?” Hường Viên tức giận, chức trưởng phòng này cũng không phải cô giành được, quan hệ trong đó biết giải thích thế nào đây. Cô phớt lờ, đẩy vai anh, âm ức nói, “Đi đi, anh đi ra ngoài, để một mình tôi bình tĩnh.”

Nói lời này là đang dỗi dẩy hả? Vẫn còn lời dỗi hơn đây, có điều anh nhin chưa nói ra.

Từ Yến Thời sầm mặt, dù mặt mũi lạnh tanh nhưng anh vẫn đứng yên đấy, Hường Viên có đẩy thế nào cũng không nhúc nhích. Anh đứng quá vững, nhìn trông gầy nhưng lại rất khỏe, thoát nhìn gầy go cao cao, tuy không khỏe đẹp như tập thể hình nhưng được cái rất cân đối.

Từ Yến Thời đứng ba giây rồi đi ra ngoài.

Mọi người bên ngoài đang chơi Vương Giả rất hăng say, nồi lẩu giữa bàn cũng đang sôi lục đục bốc lên hơi nóng, cả phòng ăn khói mù lượn lờ.

Từ Yến Thời ra ban công hút một điếu thuốc.

Đèn đuốc bên ngoài sáng choang, bóng đêm chìm nặng, tiểu khu yên tĩnh như khói, cây bạch dương dưới lầu trơ trọi nhưng vẫn đứng hiên ngang. Bất chợt anh nghĩ đến mình, trong quá khứ cũng từng là một cây bạch dương xanh um tươi tốt, còn bây giờ, tuy không còn gì nhưng vẫn có tự tin.

Thật ra trong mấy ngày ở Thượng Hải, anh đã cảm nhận được sự lạnh lùng của cô, không trả lời tin Wechat lẫn QQ. Buổi sáng trông thấy cảnh đó, quả thật trong lòng cũng khó chịu nhưng không đến nỗi phải lo sốt vó, đối với anh, Lộ Đồng còn không bằng được một phần Phong Tuấn. Chỉ có điều vì chuyện này mà suốt cả ngày cô cứ thận trọng với mình, khiến anh rất hưởng thụ.

Có lẽ đàn ông vốn có chút thói hư tật xấu, thích nhìn người phụ nữ của mình căng thẳng vì mình, đùa vài trò vô hại. Cho nên anh mới không nén nổi trêu chọc cô cả ngày. Mà cũng chỉ giới hạn trong những chuyện này thôi, nếu phức tạp hơn thì vẫn phải tự mình gánh.

Bởi vậy anh định không nói chuyện từ chức, đợi ít nhất lão Khánh thi xong, đưa cô vào nề nếp rồi mình sẽ đi.

Khải Thịnh là một lựa chọn rất tốt, giám đốc Lâm lại có đầy đủ thành ý với anh, hơn nữa, công ty này cũng trẻ hóa, quan hệ đơn giản, quả thật rất thích hợp với anh.

Không giống Đông Hòa, địa vị của Đông Hòa trên thương trường quá thâm căn cố đế, những bộ phận lộ trên mặt đất cũng đã sum suê tươi tốt khiến người ta hoa mắt rồi, chứ đừng nói chi đến cảnh lá đan xen giắt trong lòng đất, càng rắc rối phức tạp hơn.

Điện thoại trong túi rung lên, anh rút một hơi thuốc, cúi đầu trả lời đối phương.

“Hạng mục vào lúc nào?”

Lâm Khải Thụy: “Tháng sáu sẽ chính thức ký hợp đồng, tôi hy vọng cậu có thể tự mình dẫn hạng mục này.”

“Được, tôi sẽ cố gắng.”

Từ Yến Thời vừa nhận xong thì người đằng sau tức giận kêu lên: “Ăn cơm thôi!”

Nhanh vậy sao?

Trở lại phòng khách, trên bàn bày la liệt những món ăn đa dạng phong phú, điểm chung là đều nằm trong hộp đựng, Hường Viên nhut chí, “Tôi gọi đồ ăn về, chắc là ngon hơn tôi làm đây.”

Từ Yến Thời nhếch môi, biết ngay mà.

Những người còn lại đã đói tới nỗi da bụng dính da lưng, chỉ cần có ăn là được, hơn nữa trên hộp đựng còn viết, Đói Kỵ! Bữa Mãn Hán Toàn Tịch* này, gà vịt cá đặt đầy bát, tổn không biết bao

nhiều nhân dân tệ đây! Quả nhiên được thăng làm trưởng phòng có khác.

*(*Mãn Hán Toàn Tích, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa.)*

Một bữa cơm thật hài hòa, ăn đồ ăn bên ngoài cũng không có áp lực lớn như ăn cơm tự nấu.

Ăn cơm nhà làm ấy à, rõ ràng chẳng nêm được tí mùi vị gì thì đã phải vất hết óc nghĩ từ ca ngợi. Ăn đồ bên ngoài thì đơn giản hơn, hai chữ “ăn ngon” dùng được cả đời.

Vưu Trí và Cao Lãnh và lấy và để rồi tiếp tục chơi game.

Thi Thiên Hữu và Lâm Khanh Khanh thảo luận về mấy món mới của Đới Ký, có điều bọn họ chưa ăn mấy lần, đồ bên đó khá đắt, cả bàn này Hường Viên mua ít nhất cũng hai ngàn.

Chỉ mấy phút sau, hai người này cũng đã ăn no.

Hường Viên đồ hết đồ dư thừa vào với nhau, sợ bọn họ chán nên hỏi: “Mọi người có muốn hát không, bên kia có micro, có thể chuyển chế độ karaoke đấy.”

Mọi người lại không hứng thú mấy, chỉ có Cao Lãnh vừa thất tình là nhảy dựng lên, như con khỉ nhảy tót đến trước mặt tivi, nổi màn hình xong liền chỉ huy Thi Thiên Hữu tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn trên tường nho nhỏ, hắt ra ánh sáng vàng mờ mờ.

Trong nháy mắt như lạc vào phòng karaoke vậy.

Cả phòng khách quanh quần giong ca mà kêu quý khóc của Cao Lãnh.

Nào là mấy bài “Người đau lòng đừng nghe nhạc trầm buồn”, “Thương tâm Thái Bình Dương”, “Chia tay vui vẻ”...

Vưu Trí đập anh ta một phát, “Chọn cho em bài “Yêu-ing” đi.”

Cao Lãnh không đổi sắc: “Cút.”

Hường Viên thu dọn đồ vào bếp, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy bóng người đang đứng rửa chén, nước rào rào chảy xuống.

Phòng bếp khá chật chỉ rộng hơn một mét, cấu trúc dài, dựng thêm một bàn trắng men thì gần như không còn dư mấy khoảng trống, một người đàn ông cao ráo đứng nơi đó, không hiểu sao lại trông có vẻ làm tội anh.

Từ Yến Thời vẩy ráo nước rồi mới đặt chén bát ngay ngắn lên kệ cửa sổ cho khô, người đứng dựa vào bàn bếp, hút một điếu thuốc đợi một lúc.

Động tác thuần thục ấy khiến cô đau lòng, cái gì mà là con nhà nghèo phải biết lo liệu việc nhà từ sớm, anh đang chăm sóc mình sao? Ở nhà bị bố mẹ chèn ép ư? Nhìn không giống lắm. Có điều bóng dáng kia lại rất có cảm giác an toàn, khiến Hường Viên hoàn toàn quên đi chuyện không vui xảy ra ở phòng bếp ban nãy, thậm chí cô còn bắt đầu nghĩ viễn vông, nếu như trong nhà có một người đàn ông như thế thì cũng không tệ nhỉ?

“Lại đây.” Người đàn ông cúi đầu búng tro thuốc, bỗng lên tiếng.

Thì ra đã biết cô đứng đây rồi, Hường Viên đi đến.

“Còn giận nữa không?” Anh lại đưa thuốc lên miệng, liếc nhìn cô

“Không phải, chỉ là tôi cảm thấy, người khác nghĩ tôi thế nào cũng được, nhưng anh không thể nghĩ tôi như thế được.”

Cô đang nói chuyện Từ Yến Thời chăm sóc mình là “con ông cháu cha”.

“Vậy em nói tôi biết, tôi phải nghĩ em như thế nào đây?” Từ Yến Thời đập thuốc, nụ cười nơi đáy mắt biến mất, bỗng có vẻ lạnh lùng.

Phòng bếp mờ mờ không bật đèn, chỉ có mỗi ánh trắng ngoài cửa sổ hắt vào bao trùm lên hai người, bóng trắng nghiêng nghiêng kéo cả hai lại gần nhau, chiếc bóng trên sàn nhà như thiên nga đen chụm đầu vào nhau.

Thấy cô trầm ngâm, anh lại thờ ơ đút tay vào túi áo, rồi như thể mất kiên nhẫn bổ sung: “Em từ chối tôi nhưng lại bước xuống xe của anh ta, em nói tôi hay, em đang cho ai cơ hội hả?”

Ồ?!

Chuyện gì cơ?

Hường Viên ngẩng phắt đầu lên, đầu óc ù ù cạc cạc, khó hiểu nhìn anh, “Anh đang nói chuyện lúc sáng hả?”

“Đề tôi lặp lại thì em vui lắm đúng không?”

“Cả ngày nay anh vì chuyện này sao? Chứ không phải chuyện khác?”

Từ Yến Thời: “Em còn chuyện khác à?”

...

“Lão Dương đi, tôi được thăng chức.”

Từ Yến Thời: “Biết rồi.”

Hường Viên ngăn người, “Anh biết lúc nào?”

“Sáng nay đến báo cáo với giám đốc Tiêu, ông ấy nói với tôi rồi, nói em vừa lên làm trưởng phòng đã điều Lý Trí đi, làm việc quá kích động, không cần nhắc đến hậu quả.”

Quả nhiên.

Trong ánh trắng lơ mờ như nước, mà âm thanh quần của Cao Lãnh bên ngoài phòng khách khiến không gian yên ắng chật hẹp này trở nên quý báu, Hường Viên ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trầm lắng lại sáng ngời kia.

“Tôi có nghĩ đến, thậm chí cũng đã cân nhắc mọi phản ứng của Lê Thâm, nếu chị ta đưa Dương Bình Sơn ra chèn ép tôi thì tôi nên làm gì đây, nếu chị ta muốn gây khó dễ tôi thì tôi nên làm gì, mỗi một khả năng tôi đã nghĩ rất kỹ, nhưng trong tay tôi có đầy đủ vốn liếng nên tôi mới làm như thế được.”

Từ Yến Thời cốc vào đầu cô: “Em đang muốn tôi khen mình đấy hả?”

Hương Viên cười, “Anh không giận thật đấy chứ? Tôi chỉ sợ anh giận thôi. Tôi nói thẳng với anh, quả thật tôi có quan hệ, chỉ là quan hệ này khá phức tạp, nhất thời ——”

Từ Yên Thời ngắt lời: “Tôi biết rồi, tôi không phải vì điều này. Sáng nay em cũng muốn nói chuyện này với tôi hả?”

“Đừng thế, không thì còn vì chuyện gì nữa,” Ngẫm nghĩ một hồi, Hương Viên giải thích thêm, “Do tôi đi trễ, lại đúng lúc gặp trong thang máy, nên Lộ tiên sinh mới thuận đường đưa tôi đi làm”

“Ồ.” Từ Yên Thời quay đầu đi, “Không cần giải thích.”

“...”

“Vậy ngày mai anh đừng báo tôi đi vắng nữa.”

Cao Lãnh ở ngoài phòng khách vẫn đang cầm cốc hát quý hu sói hủ, không cảm thấy ma ám của mình điếc tai tạo nào, anh ta và Vu Trí luân phiên cắt ngang bài của đối phương, bàn tính ca lúc buồn lúc vui cứ vờn quanh trong phòng.

Cuối cùng không biết là ai đã chọn bài “Cậu bé”, trong nháy mắt bầu không khí hăm hè nhau đã biến mất, cả hai cùng khoác vai ngồi trên ghế cao giọng hát.

“Chẳng quên được tình yêu của em, nhưng kết cục lại khó đổi thay... Cho em một tương lai đây mong đợi...”

Tiếng hát lúc trầm lúc bổng, Hương Viên bất giác nhìn sang Từ Yên Thời ngồi trên ghế, anh thả lỏng mình ngả người ra sau, hôm nay anh mới từ Thượng Hải về, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã quay về công ty đi làm, một ngày dầy vò, vào lúc này có vẻ đã thấm mệt. Lúc bấy giờ Hương Viên mới để ý, “Anh cắt tóc rồi hả?”

Tóc hai bên đều đã cạo khiến anh trông rất có tinh thần, đường viền gọn gàng trông rất sạch sẽ, cứ như thể anh đã quay về đáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái thướt tha niên thiếu. Hương Viên hốt hoảng, cảm thấy thời không như đang hoán đổi, người đàn ông ngồi cạnh mình đây trông có gì đó khang khác.

Anh nghiêng mặt hỏi cô: “Kỳ lắm hả?”

“Không.” Hương Viên nhanh chóng uống một ngụm nước, nói, “Đẹp hơn trước nhiều.”

Uống đầy hai ngụm nước, cô mới đẩy được cái vị ngứa ở cổ xuống bụng, đoạn cô hỏi: “Sáng nay dậy sớm lắm hả? Anh có muốn vào phòng tôi nghỉ chút không?”

Năm giờ dậy, cũng không sớm lắm.

“Không được, nhiều người quá.” Anh khoanh tay cười, “Để lần sau một mình đi.”

Hương Viên dờ người.

Ngày hôm đó dường như đã trở thành ranh giới của tất cả bọn họ.

Cô thăng chức làm trưởng phòng, Vu Trí yêu, Cao Lãnh chia tay, mọi người như thể đang đi trên những con đường khác nhau, còn Từ Yên Thời...

Vu Trí nói, từ sau hôm đó Từ Yên Thời như hùng sư ngủ say trong mộng, dụi đôi mắt đang lim dim, chậm rãi bừng tỉnh dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

Giống như lời bài hát hôm đó vậy.

Mọi nỗi tiếc nuối đều chẳng phải tương lai. Không đáng để lặp lại.

Chỉ cần vẫn chưa chết thì mọi thứ vẫn chưa muộn.

Cô gái của anh, anh đã về rồi.

Anh muốn dành hết mọi nhiệt huyết còn sót lại, tặng cho em một thế giới lý tưởng chỉ mình em thuộc về.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Học cơ sở lập trình với Từ Yên Thời mấy ngày đã khiến Hương Viên hiểu được rằng, cái gì gọi là “không biết trọng nhân tài”, “lấy dao giết gà để mổ trâu”.

Nói cho dễ hiểu là.

Ở bộ phận bên Tây An, nội dung công việc trước mắt, khoan nói thứ khác, sau một tháng Hương Viên được anh phổ cập thêm kiến thức về nguyên lý hay phân tích số liệu, bây giờ cô cũng dần hiểu được vài điều. Còn những thứ liên quan đến thiết kế định vị, hay nói cho đúng là nội dung chuyên ngành, thì phòng kỹ thuật sẽ có chuyên viên phụ trách, trước kia do Cao Lãnh và Lý Trì cùng quản lý, bản thiết kế dẫn đường cũng rất đơn giản, sau mấy lần hợp tác với Vi Đức, tổng công ty có cho ra một số mô hình mẫu, chỉ cần căn cứ vào tính năng khảo sát và nhu cầu của đối phương để tiến hành điều chỉnh lại là có thể dùng được.

Học vấn cô không cao, trưởng phòng Dương trước kia cũng không hiểu mã chương trình là gì, thế mà người ta vẫn ngồi vững trên ghế trưởng phòng mấy năm đấy thôi. Hương Viên cũng xem như siêng năng, cô đã hiểu được cơ bản, còn về kiến thức chuyên môn kỹ thuật, thì chỉ cần học thêm là sẽ có nhiều kiến thức hơn.

Mã đa số không phải lúc nào cũng nhất thiết dùng đến mã lập trình, chỉ những lúc cần khảo sát hệ thống phần mềm dẫn đường nội bộ thì mới viết chương trình. Nếu không phải Từ Yên Thời dạy cô, Hương Viên sẽ cảm thấy dù dành ra cả đời để học thì cô cũng không hiểu được.

Từ Yên Thời nói rất đơn giản, nhân tiện anh còn dạy cô khái quát về nguyên tắc đo điểm vệ tinh.

“Điểm định vị thật ra cũng không khác gì lính nhảy dù, lúc người tách khỏi máy, từ trên cao nhìn xuống thì cả mặt đất chính là bia, vị trí tâm bia là vị trí lính nhảy dù cần nhảy xuống, với lính tiên phong thì điểm rơi cách tâm bia chừng mười mét, lính bậc trung thì từ khoảng mười mét đến năm mươi mét. Định vị của GPS và định vị của hệ thống Vi Đức chênh lệch ở chỗ này.”

“GPS là mười mét?”

Lúc ấy hai người đang ở công ty, anh cười cười ngả lưng ra sau, mở laptop lên: “Định vị của Vi Đức có thể chính xác đến từng centimét. Trong khi đơn vị của GPS lại là mét, mà hôm đó tôi cũng nói rồi đấy, có vài thứ, tuy hồi đầu không bằng người nhà, nhưng không có nghĩa là bây giờ không như thế.”

Hương Viên bỗng nổi da gà, “Vậy sao mọi người vẫn còn dùng GPS?”

“Bằng độc quyền sáng chế GPS là công khai, còn bằng độc quyền của Vi Đức lại bảo mật, có nhiều công ty nhỏ ít vốn có thể tùy ý sao chép GPS, như vậy khởi đầu sẽ nhanh hơn.” Từ Yến Thời tìm kiếm trên laptop, trang bìa của Baidu nhảy ra vỏ số công ty định vị GPS, anh chỉ cho cô xem, “Bây giờ hệ thống thương mại công khai của Vi Đức không nhiều, sau này sẽ từ từ nhiều hơn.”

Trong thoáng chốc, Hương Viên chợt nhớ đến một hôm khi lão Khánh đang viết chương trình, thì TV bỗng đưa tin tức buổi trưa, “Vi Đức tuyên bố sẽ phóng vệ tinh dẫn đường Vi Đức 3 thứ hai mười vào cuối năm nay, đồng thời cũng sẽ hoàn thành việc triển khai hệ thống dẫn đường Vi Đức vào đầu năm 2020...”

Khi đó lão Khánh còn buồn ngủ, buồn phiền rút một điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn TV đang chiếu cảnh vệ tinh bắn lên bầu trời, lầm bầm buột miệng nói với Từ Yến Thời đang ngồi cạnh cô: “Nếu năm đó không xảy ra chuyện kia, thì bây giờ cậu...”

“Có thời gian nhớ lại quá khứ, không bằng nghĩ cho tương lai thì hơn.”

Lão Khánh bình tĩnh, ý thức được Hương Viên đang ở đây bèn lập tức ngậm miệng lại.

Mặc dù Hương Viên lộ ra vẻ đáng thương đầy mong đợi, đôi mắt lấp lánh trong sáng biết bao, vậy nhưng lão Khánh vẫn độc ác làm như không thấy.

Hương Viên có cảm giác như bị cô lập tách khỏi hai người họ, trong lòng có chút mất mát.

Ai ngờ Từ Yến Thời lại tiến đến gần tai cô, thấp giọng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều, sau này có rảnh sẽ nói cho em.”

Cô gật đầu, nhưng suy cho cùng “có rảnh” vẫn là một từ xa vời không thấy đích.

Từ Yến Thời lúc nào cũng bận rộn như con quay.

Nghe tới đây, Hương Viên bùng tỉnh, không nhịn được tò mò hỏi: “Xem ra anh định hướng đến Vi Đức hả? Vậy sao lại cứ ở công ty này lâu thế? Tôi thấy với năng lực của anh muốn đi đến đâu cũng được mà?”

“Tôi nói với em thì em tin không?” Anh dựa vào ghế, từ từ rút một hơi thuốc lá, nhả ra một câu nửa chòng ghẹo.

Hương Viên lập tức kinh sợ, trong lòng như có đá lớn đập ầm ầm, cô là loại người không muốn oan uổng mang trên lưng danh hiệu phá hoại tiền đồ của người khác, lập tức sắc mặt khó chịu: “Anh đừng lấy tôi làm trò đùa nữa, tôi vừa mới tới công ty, anh cũng không biết trước tôi sẽ đến đây.” Anh làm sao biết được quan hệ của cô và ông nội chủ tịch nhỉ?

Tuyệt đối không thể nào.

Lúc này Từ Yến Thời mới thôi cười, khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt, ánh mắt cũng lạnh đi: “Tôi đây cũng là trùng hợp, ở lại lâu cũng không phải là tôi không muốn đi, mà là không đi được. Lúc tôi ký hợp đồng, công ty ứng trước cho tôi năm năm tiền lương, Cộng thêm lúc ấy muốn đến phòng nghiên cứu của tổng công ty, hằng năm đều thấy có cơ hội, nhưng rồi hết năm này đến năm khác luôn có chuyện rắc rối, ngay cả Cao Lãnh cũng nói chưa từng thấy ai xui xẻo như tôi.”

“Ứng trước? Lúc ấy anh cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

“Trả nợ nặng lãi.” Từ Yến Thời hơi hột nói, cũng không giấu giếm.

Nếu năm đó đến Vi Đức, đoán chừng anh phải không ăn không uống trong vòng mười năm thì mới có thể trả được khoản tiền này, mà khi đó bọn lão Quý cũng là sinh viên nghèo vừa mới tốt nghiệp, còn về Phong Tuấn, lúc ấy anh không hỏi mà cũng không muốn hỏi. Trùng hợp là Trần San đang muốn “đào” anh, khổ nỗi lại chưa tìm được cơ hội, vừa hay sau đó lập tức xảy ra chuyện của Phong Tuấn, dĩ nhiên chị ta cũng đã điều tra anh, chủ động nói sẽ ứng trước năm năm tiền lương cho anh.

Đương nhiên tập đoàn không có điều khoản này và cũng không nhân từ đến thế, về sau anh mới biết, số tiền đó được bỏ ra dưới danh nghĩa của Trần San, nên lúc ấy anh muốn đi cũng không được.

“Anh vay nặng lãi?” Hương Viên sợ hãi, “Cá cược hả?”

Từ Yến Thời ngả người ra sau búng tàn thuốc, chương trình trên laptop đã chạy xong, anh lại ngậm thuốc vào miệng, nhanh chóng gõ bàn phím, nhìn chằm chằm màn hình, cụp mí đáp: “Cá cược?”

Hương Viên toan giải thích có thể là do cô nghĩ nhiều, rốt cuộc Từ Yến Thời lại nói cho cô nghe: “Là của bố tôi, lúc trẻ làm ăn thiếu nợ, lần trốn mấy năm, cuối cùng bị người ta bắt được, còn muốn chặt tay, thế là tôi cầm tiền đi chuộc.”

Từ nhớ anh đã không may mắn cho lắm, có vài người là cá chép thổ cẩm*, tuy nhiên anh lại là con cá chép đen thui lù, chính là kiểu người lúc làm bài đang phân vân câu trả lời, chọn một trong hai thì lần nào cũng chọn phải đáp án sai. Nên anh mới nghiêm khắc với bản thân như vậy, tuyệt đối không được lơ là việc học, bởi vì anh biết vận may của mình không bằng những người khác.

*(*Cá chép thổ cẩm hay còn gọi là cá chép Koi, được người Nhật coi là điềm may mắn.)*

Còn Hương Viên lại là người sinh ra trong may mắn, khoanh lại một đáp án mà mà điểm số vẫn cao hơn bạn cùng bàn phải ngồi vắt óc suy nghĩ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là thành tích bạn cùng bàn của cô cũng không tốt mấy.

Cá chép thổ cẩm sẽ không thể nào hiểu nổi vì sao trên thế giới còn có đứa bé xui xẻo như vậy, lại gặp phải gia đình như thế.

“Mẹ anh thì sao? Tôi nhớ lúc học cấp ba, anh hay nói chuyện bằng tiếng Anh với mẹ lắm mà?”

“Hai người họ không kết hôn. Bà ấy là người gốc Hoa, lúc đó bố tôi ra nước ngoài làm ăn, hai người họ quen nhau rồi bà mang thai tôi, có điều sinh tôi xong thì chạy thẳng ra nước ngoài, bây giờ cũng có gia đình mới rồi.”

“Còn Từ Thành Lễ?”

“Vì để ghi tên tôi vào sổ hộ khẩu nên bố tôi đã kết hôn với thư ký, sau đó sinh ra Từ Thành Lễ, kết quả thư ký kia cuốn hết tiền rồi chạy mất. bố tôi phá sản, nợ trong nợ ngoài.”

“...”

Chuyện này cũng quá thảm rồi, Hương Viên xúc động, không nhịn được đập bàn: “Không sao hết, sau này tôi bảo vệ anh.”

Chỉ chớp mắt đã đến cuối năm, Bắc Kinh tuyết rơi nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy những bông tuyết trắng xóa. Tuyết trắng kéo dài vạn dặm, gió rét như con trăn khổng lồ quanh co nơi sơn dã, xuyên qua thành phố náo nhiệt rồi đồng bằng rộng lớn. Trên đường đi gió to mưa lớn, khiến cây cối lay động.

Tin tức Trần San từ chức truyền đến từ Bắc Kinh. Người được xem là nũi dựa duy nhất của Từ Yến Thời ở tập đoàn Đông Hòa đã rời đi, lập tức bên Tây An tin đồn nổi lên từ phía. Những kẻ bình

thường vừa mắt hay không vừa mắt với Từ Yến Thời nay đều có đáng về xem kịch vui. Dù gì trước kia cũng có Trần San chống lưng, bây giờ Trần San từ chức, Lê Thấm lại càng không tiếc vứt bỏ anh. Có điều Từ Yến Thời chẳng để ý mấy đến những lời bôi tro trát trấu này, chỉ tập trung tâm tư vào công tác ở phòng kỹ thuật.

Trong cuộc họp bộ phận tuần mới, Lê Thấm cố ý đề cập đến chuyện của Lý Tri, nhấn mạnh rõ ràng: “Sau chuyện của Lý Tri, hy vọng mọi người cảnh giác, dù gì trưởng phòng Hường của mấy người cũng rất nghiêm khắc, không cho phép trong mắt có một hạt cát nào, cũng hy vọng trưởng phòng Hường có thể đối xử bình đẳng, nếu bên dưới có nhân viên làm sai, cần bị điều thì phải điều đi, cần bị đuổi thì cứ đuổi, đừng có nhất bên trọng nhất bên khinh, tôi nói đúng chứ.”

Sau đó lại ngoài tối trong sáng châm biếm thêm một câu, ý tứ là kiểu người mắt đi núi dựa như Từ Yến Thời đây thì càng phải cụp đuôi cố gắng làm người, chớ đừng khiến trưởng phòng Hường khó xử.

Ai cũng dễ dàng nhận ra thái độ đó của Lê Thấm, hồi trước Trần San có mặt thì đã không coi trọng anh rồi, giờ Trần San vừa đi, chị ta lại càng không coi anh ra gì. Nhưng thái độ của Từ Yến Thời bây giờ lại đúng như những gì Vuư Trí đã nói, anh chẳng khác gì vừa mơ màng tỉnh ngủ, phản ứng chậm chạp mà cũng không mấy quan tâm, như thể vẫn đang chậm rãi nghe ngóng về thế giới này.

Họp xong, Hường Viên muốn đi tìm Lê Thấm, còn cố ý vòng qua bốn người, kết quả bị Từ Yến Thời chặn lại ở cửa. Mọi người đều đi hết, trong phòng họp chỉ còn lại hai người bọn họ, anh khoanh tay dựa vào cửa, cúi đầu nhìn cô, “Đi đâu đấy?”

Đoán chừng là muốn kéo cô đi học dây mà, không biết vì sao gần đây anh lại nhiệt tình muốn dạy cô như thế nữa, “Hôm nay nghỉ một ngày được không?”

“Không.” Từ Yến Thời nắm lấy tay cô, không nói một lời kéo đến phòng kỹ thuật, “Em ngốc quá, nghỉ một ngày lại phải dạy bù hai ngày.”

...

Trong phòng họp, laptop đặt trước mặt hai người, ngoài cửa sổ là những bông tuyết như lông ngỗng bay đầy trời, tựa như những sợi tơ bị xé nhỏ, nhảy múa giữa không trung.

Hường Viên tức giận, trước mặt mở một chương trình đang chạy, vẫn đang dõi anh.

Từ Yến Thời nhìn cô, không biết lấy một thanh sô cô la từ đâu ra, ném qua.

Hường Viên cúi đầu nhìn, vẫn còn giận anh vì không cho cô đi tìm Lê Thấm: “Không ăn.”

Từ Yến Thời nhướn mày lấy vẻ, nhét vào miệng mình, “Lát nữa đừng kêu đói.”

Mười giờ đúng, Hường Viên cảm thấy đói thật, đáng thương ngược mắt lên nhìn anh chằm chằm.

Từ Yến Thời thả lỏng người dựa vào ghế, điều khiển con chuột, lạnh lùng nhìn laptop, một tay khác đặt trên bàn gỗ một cái, vô tình nói: “Hết rồi.”

“...”

Thở dài một tiếng nặng nề.

Cô lại tập trung vào laptop lần nữa, dòng mã đang chạy nhanh bất chợt dừng lại, không biết là gặp lỗi bug ở đâu nữa, cô toan hỏi, nhưng thấy anh có vẻ lạnh lùng thì lại không dám chủ động mở miệng, đành ngồi tại chỗ một lúc.

Bịch một tiếng, bỗng một thanh sô cô la màu đen xuất hiện trước mặt cô, hình như anh ném hơi mạnh lại còn không giữ được lực, thanh sô cô la này lên hai cái rồi đập vào ngực cô, sau đó rơi thẳng xuống bộ ngực mềm mại của cô, lọt thỏm ngay cổ áo sơ mi.

...

Bầu không khí ngột ngạt đông cứng, Từ Yến Thời cũng không để ý, thấy cô sầm mặt ném đồ đi thì bất giác liếc mắt lên, lúc này mới trông thấy cảnh tượng lúng túng đó.

Anh im lặng nghiêng đầu đi, giọng căng ra: “Cái cuối cùng.”

Hường Viên cúi đầu bình tĩnh lấy xuống, thấp giọng ừ một tiếng.

Hường Viên tìm một lý do vào nhà vệ sinh, hai tay chống lên bồn rửa tay trầm tư một hồi, sau đó mở vòi ra vốc nước lên rửa mặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn vào gương, lửa giận trong lòng dường như cũng phai đi nhiều. Thật ra trong khoảng thời gian qua, hai người chung đụng với nhau rất đơn giản, công việc, lập trình, rồi lại trò chuyện đồng nghiệp với nhau.

Từ Yến Thời cũng không nói ra những lời làm cô tim đập đó mặt nữa, phần lớn thời gian đều rất thoải mái, Hường Viên cảm thấy trạng thái như thế rất tốt rất dễ chịu. Thi thoảng cô sẽ bị vài hành động của anh thu hút, những lúc anh thật sự thu hút cô không phải là khi làm việc chung với cô, mà là lúc làm việc với đám Vuư Trí Cao Lãnh, hoặc hút thuốc hoặc nói chuyện, cũng có khi chỉ đứng đó thôi, thì sự thoải mái tự nhiên và chất đàn ông xen lẫn trong cánh mày râu, hay sự cô độc khi khi một mình chăm chỉ làm việc đều khiến cô nhìn không dứt mắt.

Mà điều quyến rũ cô nhất, vẫn là sự thông minh của anh và sự khiêm tốn của một quân tử thâm tàng bất lộ.

Thật ra lúc trước Hường Viên cũng đã nghĩ đến, nếu anh lại tỏ tình thì chỉ sợ đùa hăm mê sắc đẹp như mình sẽ không chịu nổi, có điều cũng may, biểu hiện của anh trong mấy ngày gần đây rất lịch sự.

Hường Viên vừa đi, phòng họp trở nên lạnh lẽo một cách khác thường, cửa sổ để mở, gió thổi vào cuốn bay rèm cửa.

Hiếm khi thấy Từ Yến Thời gõ qua loa vài đoạn mã, sau đó ưỡ ỏi ngã người ra sau, cúi đầu im lặng một lúc rồi ngẩng đầu lên, tiện tay tắt đi máy tính, châm một điếu thuốc cho mình. Làn khói bốc lên, cơ thể thả lỏng, suy nghĩ cũng chậm đi.

Anh nhớ lại mấy hôm trước, mình đã gặp Phong Tuấn ở Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Ở Thượng Hải anh gặp hai chuyện, chuyện đầu tiên là đụng phải Phong Tuấn.

Ngày thứ ba của hội nghị Thượng Hải, Phong Tuấn đại diện một công ty phần mềm lớn nước ngoài tham dự. Lúc đó Từ Yến Thời đang ngồi bên dưới, Tất Văn Đào kích động kéo tay anh lấp bấp nói: “Mẹ kiếp, đến cả Ville cũng tới hội nghị lần này hả?”

Ville, top 8 công nghệ thông tin nước ngoài.

“Tiểu tử này cũng đẹp trai thật, tên lại còn rất hợp nữa, Phong Tuấn?”

Từ Yến Thời bắt giác ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy khuôn mặt thân quen. Trong chớp mắt anh ngẩn ngơ, mọi suy nghĩ trở nên rối bời.

Phòng họp đèn điện sáng choang, hai người bắt gặp nhau lúc họp xong. Từ Yến Thời bắt giác dừng bước, Phong Tuấn không tìm không phôi lại gần chào hỏi anh, không đợi anh phản ứng đã sai bước dài đi đến, ôm chầm lấy anh thật chặt, rồi lại như cảm thấy chưa đủ mà đầm thêm vài cú vào vai anh.

“Tôi không nghĩ là cậu cũng đến đây.”

Từ Yến Thời bị anh ta ôm chặt, hai tay đút trong túi quần, cúi đầu ừ một tiếng. Cả hai tìm một nơi ăn cơm, Từ Yến Thời không nói nhiều và cũng không ăn nhiều.

Còn Phong Tuấn vẫn như xưa không hề thay đổi, nói tràng giang đại hải nhưng không hề đi vào trọng điểm.

Phòng ăn ở tầng thượng với kiến trúc cửa kính thủy tinh, từ trong nhìn ra có thể thấy được tháp Minh Châu Phương Đông cùng ánh đèn nê-on rực rỡ.

Chợt có một thoáng im lặng, Phong Tuấn nhìn ra ngoài theo tầm mắt của anh, bỗng giọng thấp hỏi: “Cậu có hứng thú vào công ty nước ngoài không? Cứ ở đó cũng không phải cách, tin tôi đi, nếu cậu đến, tôi có thể đề cử giúp cậu ——”

Bao giờ anh ta cũng nói chuyện như vậy cả, *tin tôi đi, bla bla*. Có điều không thể tin tưởng nổi, vì anh ta nhận sai còn nhanh hơn cả bắn tên lừa, *thật sự xin lỗi, không biết lần này xảy ra bất trắc gì nữa*. Đúng là tật xấu của con nhà giàu, được bố mẹ nuông chiều.

Trước kia Từ Yến Thời cảm thấy không có vấn đề gì, còn trẻ mà, dù xóc nổi không đáng tin cậy cũng bình thường. Nhưng bây giờ đã sắp ba mươi rồi mà vẫn một giọng điệu nói chuyện như thế, anh khẽ nhủ này, “Phong Tuấn, tôi không có hứng thú với công ty công nghệ thông tin nước ngoài.”

Vì chuyện này mà năm đó hai người từng gây gổ rất nhiều lần, lần nào cũng giải tán trong không vui.

Nói trắng ra Phong Tuấn khá sến ngoại, cứ cảm thấy mặt trắng nước ngoài sáng hơn, cũng luôn khịt mũi khinh thường thiết kế nghiên cứu của người Trung Quốc. Mỗi lần ba hoa anh ta luôn nhắc đến lịch sử khởi nghiệp của Mark Zuckerberg, bản thân cũng muốn trở thành một Mark phiên bản Trung Quốc.

Quả nhiên mấy đề tài nhảm tai này vẫn như thường ngày, khiến bầu không khí đã căng thẳng càng trở nên căng thẳng hơn.

“Why?” Khẩu âm của Phong Tuấn luôn có giọng ABC*, “Mẹ cậu cũng đang ở Mỹ mà.”

*(*ABC là viết tắt của cụm từ American born Chinese, chỉ những người Trung thế hệ hai sinh ra ở Âu Mỹ, họ ưa dùng tiếng Anh khi về Trung Quốc.)*

Ngay đến thói quen xen mấy từ tiếng Anh vào trong lúc nói cũng không đổi, Từ Yến Thời đưa mắt nhìn thành phố sắc sỡ sắc màu bên ngoài, khuôn mặt lạnh lùng, gò má căng lên, đường nét cảm cứng rắn trông không chút tình cảm, một lát sau, anh quay đầu lại nhìn thẳng vào anh ta: “Bà ấy không phải mẹ tôi, tôi lập lại lần nữa, tôi không có hứng thú với công ty công nghệ thông tin nước ngoài.”

“Cậu có biết thu nhập một năm của Ville gấp mấy lần Baidu Trung Quốc không?”

“Vậy cậu còn nhớ giáo sư Lương đã nói gì không?”

Phong Tuấn chợt im lặng.

Từ Yến Thời: “Cậu có biết Trung Quốc có bao nhiêu nhà khoa học sẵn sàng từ bỏ mức lương cao ở nước ngoài, để quay về phát triển đất nước không?”

Phong Tuấn là người theo chủ nghĩa vị kỷ, “Vậy dù có thể xanh với lương cao thì cậu cũng không đi hả? Điều kiện chữa bệnh hay giáo dục ở bên kia đều không thể so được với trong nước ư?”

Từ Yến Thời giễu cợt cúi đầu, “Có thể là do tôi không có hoài bão.”

“OK,” Phong Tuấn gật đầu liên tục như đã hiểu, “Nhưng dù gì cậu cũng phải kết hôn chứ? Với điều kiện bây giờ của cậu thì làm sao kết hôn được? Cậu có thể cho cô ấy được gì? Tôi biết là cậu xem thường người như tôi, tôi thừa nhận mình không chững chạc bằng cậu, cũng không đẹp trai bằng cậu, nhưng cậu với tôi, lấy điều kiện hiện tại của hai chúng ta bây giờ đi, để cho một cô gái chọn, cậu nghĩ sẽ có người còn chọn cậu hả? Dù có cô gái chọn cậu, liệu cậu có cam tâm để cô ấy đi theo mình không? Mười năm sau, cô ấy có hối hận không, có thể trách cậu không? Tính cách tốt thì được lợi gì? Khám bệnh cho con không cần tiền ư? Con nhỏ đi học không cần tiền sao? Cậu cứ nghĩ đi, nếu các cậu vì những chuyện nhỏ nhặt ấy mà cãi nhau, bảo mòn tình yêu dành cho nhau, vậy khi đó, cô gái ấy có nhớ đến tôi không? Liệu cô ấy có hối hận vì lúc đầu không chọn tôi không? Cậu có cam tâm không?”

Trong chớp mắt ấy, nếu nói không bị lay động thì là giả, huống hồ người anh muốn theo đuổi lại là Hường Viên. Mà cô gái này từ sợi tóc cho đến ngón chân, mỗi một nơi trên cơ thể đều toát lên sự quý phái.

Anh muốn nuôi cô một cách chiều chuộng, không thể vì đi theo anh mà hạ mức sống xuống được.

Như vậy cũng không đàn ông lắm.

Hội nghị kết thúc thì Phong Tuấn về thẳng Mỹ, Từ Yến Thời vẫn giữ thái độ không lạnh không nóng với anh ta, Phong Tuấn tự thấy xấu hổ nên cũng không nhắc nhiều đến chuyện ra nước ngoài nữa, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu, nếu cậu đến Mỹ thì nhớ tìm tôi.

Chuyện thứ hai là trong đêm trước ngày về, Trần San quyết định từ chức, đồng thời nói cho anh biết một bí mật. Chị ta nói Hường Viên chính là cháu gái ruột của chủ tịch, mẹ cô ấy cũng chính là giáo sư dạy mình, là một nhà khoa học hàng không rất nổi tiếng.

Thật ra gặp những tin tức trước kia lại, Từ Yến Thời cũng đại khái đoán ra được, chỉ là không dám suy đoán theo chiều hướng đó, sau khi biết cũng không ngạc nhiên mấy.

“Con bé Hường Viên này cũng rất đáng thương,” Trần San nói, “Mẹ thì chỉ quan tâm đến thành quả nghiên cứu khoa học, bố thì chỉ quan tâm tới việc tranh mình về cổ bản được hay không. Mỗi lần con bé nhận được giải thưởng hay về tranh gì đó thì rất muốn chia sẻ với cô giáo của tôi, nhưng bà ấy lại không có tâm tư lắng nghe, chỉ đáp qua loa hai ba câu rồi ngủ lơ.”

Lúc ấy hai người đang trên xe quay về khách sạn sau bữa tối, Từ Yến Thời hỏi: “Vậy bố cô ấy đâu?”

“Bố cô ấy hà, có một lần tranh của mình bị người ta đạo nhái, lập tức nổi khùng lên trong phòng vẽ. Con bé rất hiểu chuyện, muốn an ủi bố nên bưng đĩa trái cây vào, kết quả là bị bố nó hất văng. Nói thế nào nhỉ, suy cho cùng cả hai vẫn còn quá trẻ, năm đó bố con bé chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhỏ hơn mẹ nó ba tuổi. Bản thân còn chưa trưởng thành thì càng không thể làm bố làm mẹ được. Không quan tâm đến cảm xúc của mình cũng được, nhưng phải chú ý đến cảm xúc của con nhỏ chứ. Ông bà nội nhìn chẳng đáng, bên đón hai đứa về nuôi.”

“Trước kia tôi có đọc qua một dữ liệu nghiên cứu, nói là người có kỹ năng đặc biệt trong một chuyện nào đó, tương tự như thi Văn được 0 điểm mà thi Toán được điểm tuyệt đối vậy, những thiên tài học lệch như vậy thường không kiên nhẫn được như người bình thường, và cũng khá là ích kỷ.”

Trần San gật đầu đồng ý, “Cậu nói đúng. Về sau cô giáo tôi lui về tuyến sau, có một năm bị chẩn đoán là ung thư cổ tử cung, cô nằm trên giường bệnh hay nói với bọn tôi một câu, chính là cuối cùng

bà cũng ý thức được vấn đề của mình là gì rồi, Hường Viên không hề giấu giếm với bà. Cái đêm cô tội chết, trong tay còn siết chặt một bức tranh, là bức tranh Hường Viên vẽ năm học tiểu học, con bé đem về nhà cho bà ấy xem, nhưng bà ấy không xem mà chỉ quăng qua một bên.”

“Về cái gì?”

“Thế giới lý tưởng.” Trần San bật cười, giờ nghĩ lại chị ta vẫn thấy giật mình, “Thế giới lý tưởng trong mắt một đứa bé, chúng ta đều sẽ nghĩ đến cảnh chim ca hoa nở, một nhà ba miệng nắm tay nhau hòa thuận đúng không. Nhưng cậu có tưởng tượng được không, một đứa bé mới bảy tám tuổi, vẽ ra thế giới lý tưởng lại là một quả địa cầu, xung quanh bốn phía là mấy vệ tinh, còn mẹ con bé tay nâng vệ tinh.” Trần San còn khua tay múa chân, “Rồi con bé còn vẽ bản thân ở một nơi to chừng móng tay nữa. Về sau, bọn tôi mới thấy được một hàng chữ xiên xẹo sau bức tranh đó, còn có cả phiên âm pinyin, viết là —— thật sự hy vọng mình là vệ tinh kia quá.”

Từ Yến Thời bật cười, không để ý giọng mình đã khô giọng: “Ngốc nghếch vậy sao?”

“Tôi cũng nói mà,” Trần San vẫn không phát giác ra điều dị thường ở anh, “Cậu với bên giám đốc Lâm nói chuyện sao rồi? Giám đốc Lâm đưa ra điều kiện gì?”

Từ Yến Thời cũng không giấu giếm, “Tiền lương hằng năm sáu trăm nghìn, trích phần trăm dự án cộng cổ tức cuối năm.”

Trần San: “Không tệ, cũng ngang tôi giữ chức giám đốc phòng kỹ thuật này nhiều năm, có vẻ Vi Lam đưa ra điều kiện cũng không tệ nhỉ? Con người Lâm Khải Thụy sao thích chơi nổi thế, định phá hỏng thị trường hả?”

Từ Yến Thời chỉ cười, thờ ơ nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ: “Tôi vẫn còn chê ít đấy, đang định tăng giá nữa.”

“Lại thành Tiểu Bạch Dương hăng hái rồi hả? Đang thiếu tiền lắm à? Tôi còn tưởng mấy năm nay đã bảo mòn góc cạnh của cậu rồi chứ,” Trần San rất thích sự tự tin này của anh, vờ như lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, thuận miệng hỏi, “Sao nào, hận tôi hả? Năm đó chính tôi đã kéo cậu vào cái hố sâu này mà. Mặc dù theo tích cách cậu thì ở lại Vi Đức cũng không khá hơn, hơn nữa nơi đó là có đi mà không có về, bao nhiêu bậc tiền liệt đều chết trên chiến trường khoa học, hài cốt khắp nơi.”

Lời phía sau, Trần San cũng không đợi anh đáp lời đã nói tiếp, “Được rồi, hỏi câu này cũng không có nghĩa lý gì.”

Vốn còn đang rất tự tin, nhưng đêm đó, Trần San đã dă kích anh một cú quá lớn, bất kể anh có muốn Lâm Khải Thụy trả bao nhiêu, thì trước mắt anh vẫn chưa đuổi kịp giá trị mấy chục tỉ của chủ tịch. Cũng thật không biết nên lấy cái gì, nên làm thế nào theo đuổi cô đấy.

Những ngày hôm ấy, lần đầu tiên Từ Yến Thời cảm thấy sự việc khó giải quyết đến vậy, gặp phải cô gái như thế rồi thích cô, thì bản thân phải cời lộp da xuống đất.

Anh của lúc này như chú sói nấp trong rừng cây, phục kích đợi cơ hội, dù là cô hay những điều trong quá khứ, đã là thứ nên thuộc về anh thì phải muốn lấy tất cả cho bằng được.

Ba hôm sau, lão Khánh nhắn tin tốt đến, nói là đã qua vòng đầu loại bên Vi Đức rồi, giờ anh ta đang ở Bắc Kinh chờ bán kết.

Trong nhóm chat ba người, Từ Yến Thời nhắn tin trả lời: *Lão Khánh vất vả rồi.*

Hường Viên cũng học theo nhắn trả: *Lão Khánh vất vả rồi.*

XYs: *Mấy ngày nay tôi không thấy em đâu, đang ở đâu thế?*

Hường Viên: *Gần đây tôi đang bận bàn chuyện kinh doanh ở bên ngoài.*

XYs: *Kinh doanh gì?*

Hường Viên: *Bí mật.*

XYs: *Ngay cả tôi cũng giữ bí mật?*

Lão Khánh mất hứng: *Cậu cũng đâu phải bạn trai của người ta, lại càng không phải là lãnh đạo nổi, dựa vào đâu lại không được giữ bí mật với cậu? Đúng không hả em gái Tiểu Viên?*

Hường Viên: *Đợi tôi về nói sau.*

Lão Khánh kịp phản ứng: *Sặc, thì ra là giữ bí mật với tôi?*

Hường Viên vuốt lòng: *Bí mật công ty, ngoan.*

Từ Yến Thời cũng nhắn thêm một câu, không biết là nói với ai nữa: *Ngoan.*

Có điều cả ngày hôm đó Hường Viên không trở lại công ty, đến tận chiều Từ Yến Thời đã mất kiên nhẫn, dựa vào ghế xoa bả vai, duỗi tay duỗi chân hoạt động, đáng vẽ như muốn đánh người vậy.

Đám Cao Lãnh Vu Trĩ đi rót nước thì phải đi ngang qua cửa phòng anh, cũng cố ý vòng qua bãi mìn đang tỏa ra sự khó chịu vô cùng rõ ràng, dè dặt rón rén bước đi, sợ mình đập một phát sẽ nổ cái “ầm”.

Từ Yến Thời liên tục gửi tin nhắn cho Hường Viên, nhưng cô đều không trả lời.

Sắc mặt Từ Yến Thời vô cùng khó coi, bàn chuyện gì mà lại lâu đến thế?

Năm giờ tan tầm, tất cả mọi người rút lui khỏi chiến trường, Thi Thiên Hữu không sợ chết gào lên với người đàn ông ngồi trong cửa sổ, “Lão đại, tan làm rồi.”

Người bên trong thấp giọng ừ đáp, tỏ ý đã biết.

Một giây sau đó, mấy người Cao Lãnh hình như nghe thấy tiếng tin nhắn vang lên, rồi ngay lập tức, Từ Yến Thời mở cửa ra, xách áo khoác sai bước lao thẳng ra khỏi văn phòng.

Đợi đến lúc lên xe, anh bất an nhìn vào vị trí dẫn đường trên Wechat, lại lướt một cái, là tin nhắn Hường Viên vừa gửi.

“Tôi đón với.”

Từ buổi chiều thứ hai Hường Viên đã bắt đầu treo nụ cười miễn cưỡng cùng ăn cơm, uống trà với hai vị giám đốc đối diện đây, và còn cả... ngâm chân. Cô phải ngâm chân dưỡng sinh cùng hai ông già này hai ngày.

Chuyện là cô mới hỏi thăm từ Lại Phi Bạch, có một hạng mục máy bay không vừa lái vừa được thử vận hành ở Tây An, công ty này đã hợp tác nhiều năm với Đông Hòa, lại đến thời điểm gia hạn hợp đồng mỗi năm một lần, vốn hạng mục này phải do công ty chi nhánh Thượng Hải phụ trách, nhưng Lại Phi Bạch đã hỏi thăm được, năm nay hạng mục của bọn họ đặt ở Tây An, thương lượng với chủ

tịch mãi rồi quyết định trao hạng mục này lại cho Hường Viên, vừa hay cũng giúp cái ghế “quan mốt” là cô đây được vững vàng.

Nhưng hai vị sếp tổng này lại không dễ phục vụ lắm, ăn trưa xong còn muốn uống trà, uống trà rồi lại đòi ngâm chân, ngâm chân xong thì lại đến giờ com tối, tối nay ăn đồ Nhật, ngày mai ăn lẩu. Bốn ngày liên tục, Hường Viên đi theo y hệt bảo mẫu, lo trước lo sau bụng trà đưa nước, có điều cô vẫn cố nhẫn nhịn những việc này.

Việc khiến Hường Viên cảm tức đó là, tối hôm qua lúc ba người đang ở khu ngâm chân, không biết hai người kia gọi phục vụ gì mà hơn những ba nghìn, cô mặt dày hỏi nhân viên, mới biết hai người này gọi “dịch vụ đặc biệt”.

Đến nước này rồi thì Hường Viên cũng nhịn, vì hợp đồng máy bay không người lái hai chục triệu, cô cảm thấy chút này cũng không gì, dù sao mình cũng ghi lại vào hóa đơn tập đoàn, thậm chí cô cũng đã nghĩ xong nên viết thế nào trong biên lai rồi.

Kết quả là, tối nay hai vị giám đốc này lại giờ trò nói muốn đến quán rượu có dịch vụ trọn gói.

Khi không lại biến thành đoàn du lịch, nhưng dù sao đối phương cũng nói sáng mai sẽ gửi hợp đồng vào hộp thư cho cô. Hường Viên nhìn mấy tờ hóa đơn trong những ngày qua, gộp chung mọi giá tiền ăn uống vui đùa linh tinh lang tang vào, lại bỏ bốn lần năm thì cũng đi tong bảy mươi sáu ngàn tám trăm.

Cô thật sự xót thay ông nội.

Có điều nếu bọn họ muốn đi thì cô cũng không thể ngăn được, nhưng tối nay cô không muốn tiếp khách nữa, nghĩ như thế, Hường Viên rút đầy cho mình một ly, nhìn một bàn toàn tóc tai đen thui, không nói hai lời ngẩng đầu dốc cả vào bụng, cô nên con khó chịu cuộn trào trong dạ dày, cô vừa kê khổ vừa lòi điện thoại ra định gọi điện.

Cô tìm số của Hứa Diên, nói: “Giám đốc Vương giám đốc Lý, tối nay tôi thật sự không thể tiếp hai anh được nữa, các anh cứ đưa hóa đơn cho Tiểu Lưu đi, ngày mai tôi sẽ tìm kế toán báo lại cho các anh.”

Bên kia nghe máy rất nhanh, nhưng Hường Viên lại không ngờ Hứa Diên lại nghe máy nhanh đến thế, bình thường đều phải sau nửa phút mới nghe máy, nên cô vẫn còn bịa chuyện với đầu kia: “Vừa này bảo mẫu trong nhà gọi điện tới, nói con tôi sốt rồi, chồng cuống tới mức muốn ly hôn với tôi, nói thật ly hôn cũng không sao, công việc của chồng nào quan trọng, chỉ là tôi không nỡ bỏ con, thằng bé còn nhỏ, không thể để thằng bé không có mẹ được, bây giờ tôi phải gấp rút vào viện đây.”

Cô định giả vờ gọi điện thoại cho bảo mẫu, hỏi thăm tình hình của “con trai”. Chiều này hỏi trước Hứa Diên rất hay dùng, thế nên cả hai đều ngầm hiểu mà không cần nói, chỉ cần đối phương ở đầu dây nói không đầu không đuôi cũng có thể kịp thời phản ứng, lại còn có thể ứng đối đôi câu.

Kết quả cô lại bất ngờ nghe thấy giọng nam quen thuộc ở đầu dây, âm thanh trầm nên cực thấp, “Tôi đến ngay.”

Hường Viên vô thức cúi đầu nhìn, lập tức ngơ ngác, Từ Yến Thời lại lạnh lùng bổ sung: “Tôi không muốn ly hôn, cũng không muốn bỏ con.”*

*(*Lý do Hường Viên gọi nhầm cho Từ Yến Thời là vì chữ Hứa phiên âm là “xú”, chữ Từ là “xú” nên trong danh bạ hai cái tên này nằm cạnh nhau.)*

Đầu nỏ *âm* một tiếng, pháo hoa bắn đầy trời, hoa lửa nổ tung trong bụng cô, huyết dịch bắt đầu chảy ngược về.

“Đợi tôi ở bên dưới.” Hường Viên cúp máy rồi nói, “Tôi đi tính tiền đây, các anh cứ từ từ uống nhé.”

Vị giám đốc Vương với quả đầu Địa Trung Hải ở đối diện bỗng lên tiếng, “Được rồi, nếu con của giám đốc Hường bị bệnh thì bọn tôi cũng không thể giữ cô lại được.” Cuối cùng còn híp mắt thô bỉ nói, “Vậy ngày mai tôi bảo Tiểu Lưu gửi hóa đơn cho cô chứ gì?”

“Đừng thế.”

Hường Viên xuống lầu, người đàn ông kia đã đứng đợi trước lễ tân khách sạn, dáng người cao ráo bóng lưng thuần mát, hai cô gái thu ngân bên cạnh cứ đưa mắt nhìn sang bên này, lại còn xấu hổ đẩy nhau, như thể đang đùn đẩy để đối phương đi xin Wechat.

Người kia vẫn chưa phát hiện thấy gì. Hường Viên đi đến, không nói hai lời đập hóa đơn lên bàn.

“Tính tiền!”

Hai cô gái giật mình lập tức hoàn hồn, được rồi... sao dữ vậy.

Từ Yến Thời nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, đi đến cạnh Hường Viên. Máy in đang in hóa đơn thanh toán, cô gái trẻ thấy người kia lại gần thì lòng càng rạo rực, nhưng hình như anh ấy có quen biết với người phụ nữ xinh đẹp đứng dẫn trước mắt này? Cô nằng nặt mắt cúi đầu tìm giấy.

Từ Yến Thời liếc nhìn con số trên hóa đơn, sáu ngàn tám??

“Ăn vàng đấy hả?” Anh thuận miệng hỏi, “Đơn vị nào?”

Hường Viên: “Phi hành Cao Tường.”

Từ Yến Thời nhàu mày, “Nói chuyện gì?”

Hường Viên: “Thì là hạng mục định vị máy bay không người lái đang thử ở Tây An gần đây đây.”

“Bản xong chưa?”

“Ông ta bảo ngày mai sẽ gửi hợp đồng.”

“Người còn ngồi trên không?”

Hường Viên đáp có, “Sao vậy?”

“Không có gì cả, tôi đi vệ sinh đây. Em vào trong xe đợi tôi.” Từ Yến Thời nói rồi giao chìa khóa cho cô.

Hạng mục máy bay không người lái lần này của phi hành Cao Tường là hạng mục đầu tiên Lâm Khải Thụy giao cho anh, trong tháng sau ký hợp đồng, do anh đích thân dẫn đội. Nếu anh nhớ không nhầm thì phía Lâm Khải Thụy đã có được hợp đồng, vậy nghĩa là nếu Lâm Khải Thụy không lừa anh thì hai lão già này đang bốn cột Hường Viên.

Dùng hợp đồng hết ăn lại uống, lừa cô suốt một tuần.

Từ Yến Thời gọi điện cho Lâm Khải Thụy, bên kia nghe thấy tin này thì cũng khiếp sợ, “Mẹ kiếp, lão Đoàn không gạt tôi đâu, bọn tôi vừa hoàn thành các chi tiết hợp đồng trong tuần này mà. Tôi nói thật với cậu, hạng mục cậu phụ trách đây vốn do công ty chi nhánh Thượng Hải của Đông Hòa phụ trách, tôi cố lắm mới đoạt về được. Chuyện này cũng không thể trách tôi, bây giờ Lão Đoàn bắt mần với Đông Hòa lắm, không biết bên phòng nghiên cứu giờ trò quý gì mà sản phẩm cách tân không đổi, hơn nữa đây là lần đầu chúng ta hợp tác với Vi Đức, tôi biết cậu có kinh nghiệm nên mới để

cậu dẫn đội, làm sao tôi có thể đùa với cậu được. Cậu gửi thông tin của hai người kia cho tôi đi.”

Hiệu suất làm việc của Lâm Khải Thụy rất cao, chẳng mấy chốc đã gọi lại: “Tôi hỏi rồi, lão Đoàn nói tuần này mình không hề đến Tây An, người đi là hai giám đốc của chi nhánh khác, phụ trách làm ăn với Đông Hòa, tôi đoán là muốn chấm dứt hợp đồng, nhân tiện chiếm lợi từ cô nàng đấy. Hợp đồng còn nằm trong tay lão Đoàn đây thì hai người bọn họ lấy đâu ra hợp đồng, tám mươi phần trăm là bạn gái cậu bị chơi xỏ rồi. Hai nhân viên dưới trướng lão Đoàn thích moi hỏi từ người khác, có lúc lão Đoàn cũng chẳng quản được. Có muốn tôi ra mặt giáo huấn giúp cậu không?”

...

Mấy phút sau, đám người của Cao Tường trong phòng bao chuẩn bị ra về, đang sửa sang lại quần áo thì bỗng cửa phòng mở ra cái *cách*, một người đàn ông cao gầy tuấn tú bước vào, trên tay còn xách ba chai rượu đỏ, tay dài kẹp lại, khớp xương sạch sẽ thon dài. Có cô gái nhìn thấy thì bất giác nuốt nước bọt.

Từ Yến Thời đặt rượu lên bàn, xếp ba chai ngay ngắn, “Tôi nay kết hôn nên vui quá, còn lại ba chai rượu này nên tặng các anh đấy.”

Có người tỉnh mắt nhận ra, ba chai rượu này cộng lại cũng phải hơn tám mươi ngàn, đẹp trai mà bị điên hả? Cười vớ vui đến thế sao? Có khác gì kẻ điên ném tiền trên sân thượng không?

Giám đốc Vương “Địa Trung Hải”: “Thật hay đùa vậy?”

Từ Yến Thời cười, “Không muốn hả? Vậy thì tôi qua phòng khác.”

Giám đốc Vương “Địa Trung Hải” không dám tin lại có chuyện tốt đến thế, kết quả là Từ Yến Thời trực tiếp mở rượu, còn rót cho mỗi người một lần, hành động này đã khiến mọi trái tim treo ngược trở lại vị trí cũ. “Địa Trung Hải” vội vã nhét nắp rượu lại, kéo vào lòng như bảo bối, nghĩ bụng chắc tên này ngu lắm rồi, uống nhiều nên đi nhầm phòng đây mà, thuận miệng chúc phúc đôi câu “chúc hai người trăm năm hòa hợp, tân hôn vui vẻ” rồi vội tiền người đi.

Từ Yến Thời dứt tay vào túi bước xuống lầu, cuối cùng hai bước gộp một bước nhanh đi xuống.

Nhân viên mặt mày sốt vô đập vào lòng bàn tay liên tục, vừa thấy anh xuống thì lập tức đi lên toan hỏi tiền rượu kia ai trả, nào ngờ Từ Yến Thời lướt qua, tiện tay khoác vai anh ta, cúi đầu nói: “Là hai tên mập ở sau mua, mau gọi mấy người chặn cửa lại, uống say rồi nên không nhớ chuyện đâu.”

Nhân viên nào dám để anh đi, sợ hãi định cản lại thì Từ Yến Thời đã nhét một tờ giấy vào tay anh: “Hai người họ mà không trả thì đây là điện thoại và địa chỉ của họ, hoặc đến Duy Lâm tìm tôi.”

Bình thường Duy Lâm hay liên hoan ở đây, nhân viên này cũng thấy Từ Yến Thời quen mắt nên mới đồng ý.

Nói rồi anh không dừng bước, đi thẳng ra cửa, Hường Viên không vào xe chờ mà đang co ro mình ngoài quán rượu, Từ Yến Thời chắc chắn nhân viên sau lưng đã đóng cửa thì mới đi thẳng về phía Hường Viên, vừa đi vừa cởi áo khoác xuống.

Hường Viên xoay lưng lại, bất chợt cảm thấy sau lưng ảm áp, một giây sau đó cả người đã bị bao lại, hơi thở đàn ông nóng rực bao phủ lấy cô.

Cô cứng người, bất chợt có phần tham lam sự ảm áp vô hình này, vô thức rụt lại vào trong ngực anh. Cô thật sự rất lạnh, Từ Yến Thời lại phủ thêm áo cho cô, dựng cổ áo lên rồi quay mặt cô về phía mình. Đầu óc Hường Viên đóng băng, ngo ngắc ngắc đầu nhìn anh, Từ Yến Thời dựng cổ áo lên gài nút lại.

Trời rét rất đông, gió lạnh rít gào, những bông tuyết nhảy múa liên tục dưới ánh đèn.

Dưới ánh trăng bàng bạc, khuôn mặt anh có phần nào mạnh mẽ hơn thường, nhưng trong ánh mắt ấy lại đọng đầy dịu dàng chẳng thể nào bỏ qua.

Con lạnh trên người Hường Viên bị xua đi, “Vừa này anh làm gì thế?”

Từ Yến Thời không đáp, trong cánh cửa đang đóng phía sau chợt có một nhóm người đi xuống, Từ Yến Thời bỗng nắm tay Hường Viên kéo cô đi về phía xe đậu, “Bọn họ xuống rồi, có phải đóng kịch thì nên đóng cho trót không?”

Đi được một nửa, Từ Yến Thời bèn tách năm ngón tay cô ra, mười ngón tay đan chặt cùng cô.

“...”

Hai người đi đến trước xe, bỗng trong quán rượu sau lưng có người vỗ bàn cái rầm, hét ầm lên như thể không dám tin: “Không trả tiền?!!!”

Hường Viên quay đầu lại nhìn, không yên tâm vùng vẫy, “Rốt cuộc anh đã làm gì vậy? Anh đừng phá hỏng hợp đồng này của tôi, tôi đã phải nhẫn nhịn hơn một tuần rồi đấy, bọn họ đến khu rửa chân gọi dịch vụ tôi cũng nhịn!!!”

Từ Yến Thời thờ dãi, dè người lên cửa xe, “Nếu tôi nói em bị lừa rồi thì em có tin không?”

Hường Viên bình tĩnh nhìn anh, “Lý do?”

“Lý do để sau này tôi nói với em, nhưng tôi chắc chắn em bị lừa rồi, người ta chỉ muốn vét tiền ăn uống của em thôi, không tin thì sáng mai em cứ chờ hợp đồng đi, xem hợp thư của em có nhận được gì không.”

Bỗng Hường Viên cảm thấy suy sụp, cô vất vả khổ cực một tuần nhưng rồi vẫn bị hẫng sao? Cô không tin nổi...

Trong mắt viết đầy sự khó tin.

“Không tin thì em cứ đợi đến mai đi.”

Hường Viên không gượng nổi, chợt trong hốc mắt có hơi nước dâng lên.

Từ Yến Thời nhích người sang dựa vào cửa xe, nhìn đám người dây dưa trước cửa quán, anh khoanh tay nói với Hường Viên: “Sau này em sẽ còn gặp nhiều loại người hơn nữa, bọn họ chỉ là một dạng trong trăm kiểu người trên đời này mà thôi. Mối chút đá kích thế này đã không chịu nổi rồi sao?”

Mấy ngày nay Hường Viên gần như uống tù ti không nghĩ, cũng chỉ vì mới nhậm chức. Nếu như có thể gia hạn tiếp hợp đồng thì chỉ ít sang năm kiếm tiền được hơn ba phần trăm, sao cô có thể không nghĩ ra, “Nhưng rõ ràng giám đốc Vương đã nói là ngày mai sẽ chuyển hợp đồng đến mà?”

“Tôi ngày ký hợp đồng còn có người muốn đổi ý nữa là, cái chuyện ‘ngày mai’ của em không phải là chuyện chắc chắn.”

Hường Viên không nói gì thêm, hai mắt hoen đỏ, có lẽ mệt mỏi liên tiếp mấy ngày đã khiến cô mất sức, đầu óc rối ren không nghĩ được gì, cả người nặng trĩu như bị đồ chài, một giây trước còn nói sẽ ký hợp đồng, vậy mà một giây sau đã đi tong, cứ như rơi vào địa ngục luyện hỏa vậy.

Chút rượu uống hồi tối giờ đây đang cuộn trào trong dạ dày, có cảm giác như lửa đốt.

Đầu óc hốt hoảng bưng bít, trong mấy ngày qua toàn là mình tiếp đãi những người này ăn chơi sa đọa, từng ly rượu mạnh dốc vào bụng liên tục, vui trong phòng karaoke hát bài mình không thích, lại còn ngồi khu ngâm chân, mạo hiểm buồn nôn đợi bọn họ “làm dịch vụ” xong thì lại cho người đưa về khách sạn.

Từng chuyện từng chuyện, nhìn tới nhìn lui toàn phải chịu ầm ức.

Có lẽ mệt mỏi nhiều ngày cộng thêm gần đây toàn gặp chuyện hồng bét, cô đã không còn hơi sức đâu để tìm tòi nghiên cứu về nhân tình nữa rồi, hiện thực đã khiến cô suy sụp. Có lúc con người chính là thế đấy, không thể tha lòng, phải hăng say cho đến cùng, chỉ cần buông lơi một chút thôi thì mọi cố gắng sẽ bay biến, thậm chí còn cảm thấy mình như đồ ngốc.

Nhưng Hường Viên không muốn để Từ Yên Thời thấy đáng về mình khóc, sẽ khiến anh nghĩ nhiều, dù mũi nghẹn ngào chua xót, trong lòng thì thân muốn chết, cô cũng không quen để lộ vẻ yếu ớt của mình trước mặt bất cứ ai, huống hồ còn là trước mặt người đàn ông cô thích.

Chỉ có điều, đứng trước mặt người đàn ông mình thích thì những ầm ức của phụ nữ dễ dàng bị phóng lớn lên, giờ phút này Hường Viên đã rất hiểu rõ rồi, có người thích, có người quan tâm thì lập tức mọi cảm xúc đều bị khuếch đại trong chớp mắt ấy. Kỳ thật như thế không tốt lắm, sẽ khiến bản thân mất phương hướng.

Hường Viên điều chỉnh cảm xúc, cô hít mũi, giả vờ như không có chuyện gì bước lên xe, báo cho Từ Yên Thời biết địa chỉ nhà cô. Trên đường về cũng như thường ngày, vẫn nói chuyện đôi ba câu với anh.

“Giọng của cô MC này sao vẫn thế vậy.”

“Bên kia đang tháo đi xây lại sao? Sao tôi không biết?”

“À, tôi vừa mới đến. Xin lỗi, tưởng đây là Bắc Kinh.”

“Đúng rồi, Tết này anh có về Bắc Kinh không?”

“Sao anh không nói gì thế? Không muốn nói chuyện với tôi à? Hay anh cảm thấy tôi ngốc quá, không cần phải nói chuyện với tôi?”

Từ Yên Thời lái xe, liếc mắt nhìn cô, “Tôi đang nghe đây.”

“Anh có biết hỏi cấp ba mình rất lạnh lùng lắm không?”

Từ Yên Thời: “Có à?”

Chỉ là anh không hay nói nhiều chứ tính cách không lạnh lùng, có điều người không quen sẽ cảm thấy anh lạnh nhạt thật.

“Nhưng gần đây tiếp xúc lại cảm thấy khá tốt, không như tôi nghĩ.”

“Thực ra hồi nhỏ tôi rất thông minh, học thuộc lòng nhanh lắm, có điều tới khi lớn lên đầu óc như bị gì vậy.”

“Nói thật tôi chơi game rất giỏi, tất cả là nhờ bạn trai tôi quen hồi năm nhất đại học. Nhất định anh không biết đâu, anh ấy tên là Down, chơi Ma Thú đỉnh lắm nhé, người hâm mộ toàn gọi anh ấy là D Hoàng. Hồi đầu mới chơi game tôi chơi rất dở, về sau là anh ấy nắm tay dạy tôi đấy.”

Hiếm khi thấy Từ Yên Thời không ghét bỏ, còn lên tiếng ừ đáp.

“Nhưng anh ấy không chịu nói chuyện video với tôi, chỉ gọi điện có một lần, mà kể ra giọng cũng gần giống anh đó, có điều nghe hơi lạ, tôi cũng không thể nói ra được.”

“VẬY vì sao lại chia tay?”

“Vì anh ấy xấu quá.”

Từ Yên Thời: “...?”

Hường Viên nói liên tục: “Có một lần, tôi thấy một tấm ảnh tự sướng trong Qzone* của anh ấy, không phải tôi che gì đâu, vốn tôi thích anh ấy thật, xấu cũng được, dù gì chơi game cũng giỏi, có điều anh ấy không chịu gặp mặt tôi, cũng không chịu bật webcam. Tôi không chịu nổi dây dưa như thế bèn nói chia tay. Kết quả là anh ấy trực tiếp “thoái ẩn” luôn.”

(*Qzone là mạng xã hội được tạo ra bởi Tencent vào năm 2005. Nó cho phép người dùng viết blog, giữ nhật ký, gửi hình ảnh và nghe nhạc.)

Từ Yên Thời chợt nhớ ra, hồi đó lúc đăng ký tài khoản thì anh đã tải đại một tấm ảnh trên mạng về, vẫn còn dính watermark mà.

Quả thật lúc đó anh không muốn gặp cô trong thân phận của Down, dù gì sau chuyện trong rừng cây năm lớp mười hai, cả hai đã cãi nhau rồi giải tán trong không vui.

Thật ra lần đó anh đang hack hệ thống của trường để sửa điểm thi cuối kỳ cho Hường Viên, chuyện này trước kia anh đã giúp Phong Tuấn làm nhiều lần rồi, đợt kỳ nghỉ đôi lại như cũ là xong, trường học sẽ không kiểm tra được. Cũng vì thế nên Phong Tuấn mới thấy hứng thú với lập trình. Sau đó vô tình bị Hường Viên biết được, bèn dính lấy anh đòi đòi điểm. Anh hết cách đành đồng ý.

Kết quả trong lúc hack hệ thống, không biết vì sao lại đột nhiên khiến toàn bộ mạng lưới trường bị tê liệt. Điều đáng sợ hơn nữa là, trong vài giây đó, nhóm chat QQ của giáo viên cũng như diễn đàn của trường lại truyền nhau lịch sử trò chuyện giữa hiệu trưởng với cô giáo XX, nội dung rất dâm ô không lành mạnh.

Ngay đêm đó, hai người bị bắt quả tang ngay trong rừng cây.

Hường Viên hết cách, bèn thừa nhận mình đang hẹn hò với Từ Yên Thời, “thứ nhận” hai người đang xem phim trong rừng cây, bày tỏ mình không biết gì với chuyện đã xảy ra. Ngày hôm sau, hiệu trưởng và cô giáo kia đã bị phụ huynh tố cáo lên Bộ Giáo dục.

Hiệu trưởng bị mất chức, cô giáo cũng nghỉ việc.

Chuyện này hai người vẫn giấu trong lòng, ngay tới Phong Tuấn cũng không nói. Gánh cái oan cươp vợ của bạn, Từ Yên Thời chỉ có thể chuyển trường. Cho đến khi lên đại học gặp lại Phong Tuấn thì anh mới nói rõ chuyện này ra, mà Phong Tuấn cũng tin tưởng giữa Từ Yên Thời và Hường Viên không có gì. Dẫu gì năm đó Hường Viên từng theo đuổi anh mà anh không đồng ý.

Chỉ có điều khi ấy Từ Yên Thời không chịu thừa nhận, nhìn thẳng chính là trái tim của mình, quả thật về sau anh thích Hường Viên, thậm chí còn dùng thân phận Down lên lút yêu đương qua mạng với cô, dạy cô chơi game. Thực ra Hường Viên đã quên, hai người từng chat video một lần.

Camera chữa thẳng vào ngực anh, lần đầu tiên Hường Viên lấy chuyện chia tay ra ép anh, anh đành phải đồng ý.

Nhưng lúc đó anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Hường Viên nói muốn gặp mặt, mà bây giờ anh chỉ có hai bàn tay trắng, thậm chí một ngày phải làm ba việc kiếm tiền trang trải, quá khứ khó khăn khốn cùng đó, anh không muốn để cô biết.

Nên lần thứ hai khi cô đề nghị chia tay, anh im lặng một ngày rồi đồng ý. Cuộc tình qua mạng không kéo dài đến một tháng đã chấm dứt.

Đúng lúc này, xe dừng lại dưới nhà Hường Viên.

Cuối cùng lộ trình toàn những chuyện vụn vặt cũng kết thúc, Hường Viên chào tạm biệt rồi xuống xe.

Hương Viên đi thẳng vào cửa, vắt túi xách lên ghế, đá bay giày, chạy thẳng vào bếp xách bảy tám chai bia ra rồi ném lên sofa, mở TV lên khoanh chân ngồi xếp bằng.

Ảnh mất đờ đẫn nhìn chằm chằm TV, dùng răng mở hết bảy tám chai ra, cô đang định uống thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

XYS: “*Ra ban công đi.*”

Hương Viên đi ra, phát hiện xe anh vẫn đang đậu dưới lầu, không có vẻ là sắp rời đi. Trước lầu cô là khoảng trống lớn, trên đất tích tụ một lớp tuyết mỏng, lá cây cùng những bụi lùn ven đường đều đã kết băng.

Hương Viên cầm bia trong tay, đưa mắt nhìn xuống.

XYS: “*Mở dẫn đường điện thoại lên.*”

Hương Viên làm theo, chiếc xe trắng như tuyết chậm rãi chạy ra khỏi tiểu khu. Vì để Hương Viên thấy rõ mình nên anh hạ cửa kính xuống, Hương Viên trông thấy anh một tay đánh vô lăng, mắt cứ nhìn về bên này. Lúc xe biến mất ở cổng tiểu khu thì điện thoại Hương Viên reo lên, rung động trong bóng tối như nhịp tim lúc này của cô.

Cô nhấp ngậm bia, nghe máy, “Alo?”

Bây giờ tối, đèn đường vừa lên, thành phố ban đêm đèn đuốc sáng trưng, xe của Từ Yến Thời nhanh chóng hòa vào đường chính. Trong dòng xe cộ đông nghịt, anh bật bluetooth, vừa đánh vô lăng vừa nói chuyện với cô gái ở đầu dây: “Chuyện của Cao Tường, thật ra không thể trách em được, ngay từ đầu bọn họ đã không tính hợp tác với Đồng Hòa. Còn về việc vì sao tôi biết thì vài ngày nữa tôi sẽ nói với em. Cũng là một trùng hợp, vô cùng đúng dịp. Tiếp theo đây tôi sẽ nói địa điểm, đánh dấu lại đi.”

Hương Viên tưởng là số liệu khảo sát gì đó, lập tức đặt chai bia xuống, nghiêm túc nói “Được.”

Từ Yến Thời nghe thấy giọng cô căng thẳng, biết cô hỏi hộp bèn cười, “Thả lỏng đi, không phải công việc.”

Hương Viên kịp thời phản ứng “Anh đang lái xe à? Còn gọi điện cho tôi sao?”

Người đầu dây trấn an, “Đang bật bluetooth, không sao.”

Vừa dứt lời, đúng lúc rẽ vào con phố Đông đầu tiên, Từ Yến Thời đánh vô lăng “Cơ quan và nhà trẻ bây giờ đã đóng cửa rồi, nhưng chắc chắn ngày mai sẽ có rất nhiều bạn nhỏ đến.”

Hương Viên ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng trên trời cao, bốn phía trống trải yên tĩnh, cây cối xào xạc, bên tai là tiếng thở và âm thanh trầm thấp của anh.

Cô im lặng lắng nghe.

“Cửa hàng bánh bao, hẳn ngày mai những bạn nhỏ ấy sẽ ăn sáng ở đây.”

Đương lúc nói, anh lại rẽ vào một con phố thẳng tắp, Từ Yến Thời nhìn cửa hàng văn phòng phẩm vẫn còn sáng đèn bên ngoài, “Cửa hàng văn phòng phẩm, những người bạn nhỏ đang chọn mua bút ngày mai phải dùng.”

Vừa nói xe vừa nhanh chóng tăng tốc băng qua hàng rào um tùm, bên trong có bật một ngọn đèn đường mờ vàng, trong hàng rào là một sân bóng rổ cỡ nhỏ, “Sân bóng rổ, chiến trường của nam sinh...”

Rồi sau đó, anh đi qua trường cấp hai, trường cấp ba, bể bơi, trung tâm mua sắm, tiệm internet, phòng thể thao điện tử, khu trò chơi.

“Hồi học cấp hai, anh ta không biết gì, cảm thấy con gái thật phiền phức.”

“Lên cấp ba, anh ta nhất thời bị mù, từ chối một cô gái bây giờ mình rất thích.”

“Anh ta đã từng rất thích bơi.”

“Anh ta đã từng ở lì trong tiệm net hai tháng, chỉ vì giúp người anh em của mình chơi game cùng một cô gái.”

“Anh ta cũng từng mất phương hướng, cảm thấy thế giới này thật thảm thương.”

“Nhưng bây giờ, anh ta đã lần nữa nhất lại được mơ ước.”

Cuối cùng, xe chậm rãi dừng lại trước bảo tàng công nghệ đen như mực, mấy chữ to trên đỉnh đầu vô cùng nhức mắt.

Từ Yến Thời hạ cửa kính xuống, xe đã rời khỏi thành phố, bóng cây đu đưa qua lại, chẳng còn đâu cánh phố xá sầm uất náo nhiệt, chỉ còn tiếng xe buồn tẻ và thỉnh thoảng có vài tiếng còi xe, kèm tiếng gió nhẹ bên tai.

“Cậu ta sẽ leo lên đỉnh núi một lần nữa, sẽ trao cho cô gái ấy mọi mong muốn. Hương Viên, nhìn vào dẫn đường đi.”

Đường chỉ dẫn trên điện thoại vòng một vòng, các đường lưới trong vòng tròn ấy là tất cả các địa điểm mà anh vừa đi qua, trông như bản đồ địa cầu, và cũng trông như một vệ tinh.

Trong nháy mắt ấy, nước mắt Hương Viên cố nén cả đêm bắt chợt rơi xuống.

“Hương Viên, đây là thế giới của anh.” Từ Yến Thời chống một tay lên bệ cửa, một tay cầm điện thoại, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mấy chữ bảo tàng công nghệ chớp đồ ngoài cửa, nói.

Hoan nghênh em, cô gái của anh.

Qin: Sau chương này mà không gục trước anh Từ nữa thì thôi.:<

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

“*Hương Viên, đây là thế giới của anh.*” Từ Yến Thời chống một tay lên bệ cửa, một tay cầm điện thoại, nghiêng đầu nhìn thẳng vào máy chữ bảo tàng công nghệ chớp đồ ngoài cửa, nói.

Hoan nghênh em, cô gái của anh.

Nửa giờ sau, một chiếc xe Ngũ Lăng Hồng Quang màu bạc nhanh chóng dừng lại bên đường, đèn xe nhức mắt rọi thẳng vào mặt Từ Yến Thời. Anh dựa vào cửa xe, khó chịu híp mắt lại. Một giây sau đó, lão Khánh vác bình xăng hi học đi tới, Từ Yến Thời đi đến mở bình xăng ra, lại bị người ta đùa cợt: “Xây ra chuyện gì thế? Hôm nay đi ra ngoài không mang theo nào hả? Không nhìn đồng hồ xăng mà dám chạy đến vùng hoang vu này à?”

Hiếm khi thấy Từ Yến Thời không phản bác, để mặc anh ta cười giễu.

“Nếu cậu dẫn phụ nữ tới thì tôi còn hiểu được đấy, mà đằng này cậu lại đến một mình? Quý đã tòng* hả?” Rốt cuộc lão Khánh cũng có dịp chọc được anh nên lú rú không ngừng, đợi tới khi anh mở nắp xăng ra thì mới chọt vỗ gáy, trợn mắt nói, “Mẹ nó, quên cầm phễu rồi, lỡ tràn ra... Ngộ nhờ lát nữa lái xe về nổ mất thì sao?”

*(*Quý Đả Tòng: chính là lúc ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bạn mất đi cảm giác phương hướng, hay nói cách khác là bạn đã lạc đường.)*

“Không phải tôi đã bảo cậu đem theo rồi à?”

“Mẹ kiếp, nửa đêm nửa hôm cậu gọi điện đến làm tôi phải bò từ trong chăn ra, nhất thời cuống cuống nên quên mất.”

Từ Yến Thời mở cửa xe, lấy tờ quảng cáo giấy cứng ở phía ghế sau ra – không biết là do ai nhét vào, sau đó cuộn thành hình cái phễu. Lão Khánh đứng cạnh nhìn, không nhịn được thảm than, đúng là học bá có khác, phản ứng nhanh thật, anh ta nhìn chăm chăm cái phễu tự chế đang thành hình, lại quay về đề tài chính: “Mà rốt cuộc tối nay cậu ở đây làm gì vậy?”

Từ Yến Thời giờ tay xé một phần ở đáy, nói thẳng không chút giấu giếm: “Tò tính, theo đuổi.”

“...”

Theo bản năng lão Khánh “à” một tiếng, nhưng hai giây sau, một tia sáng lóe lên trong đầu, anh ta thét ầm lên: “Tò tính?!”

“Ừ.”

“Hương Viên hả?” Có dùng đầu ngón chân nghĩ, Lão Khánh cũng cảm thấy chỉ có thể là cô.

Anh không có vẻ gì ngạc nhiên, vẫn lạnh mặt tiếp tục cuộn phễu, song lời nói ra lại vô ngạc nhiên: “Cậu cũng biết à.”

Thật ra con người Từ Yến Thời cũng không hẳn quân tử khiêm tốn, quen biết nhau mấy năm lão Khánh cũng hiểu anh được phần nào, một khi đã muốn ra tay thì không ai địch nổi, chính là cái kiểu đường lúc đối phương toan rút đao ra, thì anh đã thu đao vào vỏ cúi đầu kết thúc.

“Cái quái gì vậy,” Lão Khánh nhìn dằng dặc của anh thì hỏi thêm, “Cô ấy đồng ý rồi hả?”

“Chưa,” Từ Yến Thời cầm phễu tự chế vào bình xăng ô tô, “Nhưng đã đồng ý sẽ suy nghĩ.”

“Không ngờ em Viên lại khó theo đuổi như vậy. Suy nghĩ gì nữa, người đàn ông cực phẩm như cậu thì cô ấy còn nghĩ cái gì?”

“Có thể đang nghĩ xem sau này đặt tên con là gì?”

“...” Lão Khánh ngơ ngác, “Cậu có thể có chút gì gọi là hồi hộp không hả?”

“Không hồi hộp thì sao tối nay tôi lại chạy hết một bình xăng?”

Lão Khánh sực nhớ, “Đừng quên trả tiền xăng cho tôi đấy, gần đây tôi hơi túng thiếu.” Đàn ông với nhau nói chuyện rất trực tiếp, thẳng thừng hơn so với cánh chị em phụ nữ muốn đòi tiền, lại càng không vì thế mà sinh ra cách trở.

“Chuyện rồi.” Từ Yến Thời đã chuyển từ sớm, lão Khánh lấy điện thoại ra thì mới thấy anh đã chuyển mười phút trước, về mặt này Từ Yến Thời tự giác hơn mấy những người cùng giới khác nhiều.

“Trong nhà có việc à?” Từ Yến Thời hỏi.

Lão Khánh: “Cũng không có gì, chỉ là mẹ tôi tái phát bệnh cũ, cứ chạy tới chạy lui từ nội thành đến nông thôn, kết quả ngã gãy chân ở bên xe, bây giờ đang nằm viện, nên tôi muốn mua một căn hộ ở nội thành cho hai người họ ở, đỡ phải mất công chạy tới chạy lui như vậy. Hai ngày trước tôi đã nhìn trúng một căn hộ, đã đặt tiền cọc rồi, chỉ chờ sang năm kiếm thêm tiền để trang hoàng.”

Nghe thấy thế, Từ Yến Thời ngược mắt nhìn anh ta: “Cậu thật sự không định về Bắc Kinh tìm việc à?”

“Tính nói chuyện này với cậu đấy, cậu đoán xem tôi gặp phải ai tại cuộc thi ở Bắc Kinh?”

Từ Yến Thời ngậm thuốc, chờ anh ta nói.

“Lư Tuấn Lương, tên oắt này mà cũng tham gia thi đấu khi gì. Mẹ, thiếu chút nữa đã xử hấn ta rồi.”

Từ Yến Thời cắn đầu thuốc cười cười, chậm rãi cúi đầu hút tiếp, “Hấn lại phát biểu câu đố nát nào há.”

Từ Yến Thời rất ít khi mắng bậy, thỉnh thoảng cũng chỉ mắng vài từ, cộng với chất giọng lạnh lùng nên nghe rất có vị, và cũng chính sự thanh lạnh ấy mới có thể khiến Hương Viên cảm thấy anh không nhiễm một hạt bụi.

Lão Khánh nói nhỏ, “Tôi cần đếch nghe hấn nói gì, nhỏ dõm vào ly nước của hấn rồi đi ngay. Nhưng tôi quyết định rồi, vẫn nên trở về Bắc Kinh một chuyến, thật ra lần trước từ chức chủ yếu vì tôi không ưa nổi nhịp sống quay cuồng ở thành phố đó, nên muốn quay về giúp đỡ cậu. Nhưng suy đi nghĩ lại, dù gì cậu vẫn phải tiến về trước, tôi không kết hôn thì ít nhất cũng phải thu xếp ổn thỏa cho bố mẹ. Về Bắc Kinh làm việc mấy năm, bao giờ kiếm đủ vốn thì quay lại, mà tôi còn phải giết tên Lư Tuấn Lương kia nữa. Để cho hấn ung dung tự tại ở Bắc Kinh hai năm, mẹ nó tưởng mình là ai hả, cũng không nghĩ xem năm đó đứa nào kêu cha gọi mẹ cầu xin chúng ta đừng xử hấn.”

“Tôi chuẩn bị từ chức, đến Thượng Hải.” Từ Yến Thời thờ ơ dụi tắt đầu thuốc, ném vào thùng rác.

Lão Khánh ngạc nhiên.

Trời tối đen như mực, ánh đèn của bảo tàng công nghệ diu diu, cây cối hai bên đường nhẹ nhàng rung động trong gió.

Đồ xăng xong, cửa xe ở phía trước của chiếc G7 màu trắng mở ra, hai người ngồi vào hai bên, một chân Từ Yến Thời giẫm ngoài cửa xe, còn lão Khánh để cả hai chân ra ngoài ngồi hút thuốc.

“Sao cậu lại đột ngột quyết định như vậy?”

Từ Yến Thời khoanh tay dựa vào ghế, giọng rất thân thiện: “Không đột ngột, dự định trả hết nợ cho Trần San trong hai năm rồi quay về Bắc Kinh, thời gian trước cũng nói với lão Quý rồi. Chỉ là bây giờ có cơ hội đến Thượng Hải nên mới đồng ý.”

Lão Quý!

Trong chớp mắt, lão Khánh vỗ gáy chợt nhớ ra, anh ta cần điều thuốc – cũng chẳng quan tâm tàn thuốc rơi xuống, lấy điện thoại ra rồi nói với anh: “Đợt đó lão Quý thiếu một trăm nghìn tiền khám, vừa vận tôi có nên đưa cậu ta mượn. Lần này đến Bắc Kinh tôi có tới thăm cậu ta, cậu ta cũng trả lại cho tôi rồi, còn phần của cậu, vì bây giờ cậu ta đang trị liệu, không dùng được điện thoại nên cậu ta nhờ người gửi hết vào tài khoản của tôi rồi, bây giờ tôi chuyển qua cho cậu. Cũng không phải con số nhỏ, chuyện này tôi thấy cứ chuyển trước mặt là ổn nhất. Tám chục nghìn, cậu kiểm tra đi.”

“Ting”, điện thoại nằm trong hộp tỷ tay vang lên âm báo.

Từ Yến Thời cúi đầu liếc nhìn, “Cậu ta lấy tiền đâu ra?”

“Lão Quý bán nhà rồi.” Lão Khánh than thở, “Công căn nhà kia cũng bao nhiêu nợ, lại thêm bệnh này nữa, quả thật áp lực rất lớn, mà em gái cậu ta không chịu bán xe, bố mẹ quý gỏi thì nó cũng không chịu bán! Lão Quý cũng chỉ còn nước bán nhà. Cậu nói xem, sao lại có cô em gái ích kỷ vậy kia chứ! Nhưng cậu cũng đừng lo, Lục Thiên đã tới tìm cậu ta rồi, hẳn lão Quý cũng nguôi ngoai phần nào, bây giờ chịu chịu tâm chữa bệnh rồi.”

“Vậy được, chăm sóc cơ thể cho tốt thì không gì là muộn cả.” Từ Yến Thời gạt đầu, “Cuộc thi bên Bắc Kinh sao rồi?”

“Tôi dựa vào PPT của cậu làm nói lại thôi, cạnh tranh khốc liệt lắm, Lư Tuấn Lương kia quả không tệ, nhưng chắc vẫn giật giải được.”

Ba ngày sau, thật sự đoạt được giải thưởng thật. Danh sách đưa xuống, tuy không được giải nhất nhưng cũng là giải nhì, có được một trăm năm mươi nghìn. Lão Khánh khua chiêng gõ trống trên Wechat, Hường Viên lướt qua thấy được, có điều lúc đó cô vô tình biết lão Khánh đang túng thiếu, Từ Yến Thời nhờ Trần Thư tìm người quen bên bất động sản làm môi giới, bị cô nghe thấy, cứ tưởng anh muốn mua nhà ở Tây An, sau mới biết là lão Khánh muốn mua.

Cô và Từ Yến Thời đã bàn bạc với nhau rồi, quyết định đưa số tiền này cho lão Khánh, ngay từ đầu Từ Yến Thời đã không có ý định cầm, còn Hường Viên bây giờ là ngại cầm tiền. Cuộc thi này toàn do Từ Yến Thời và lão Khánh chuẩn bị, cô gần như không tham gia một khâu nào cả, ngoại trừ vài lần có mặt sắp xếp ra, nếu muốn chia đều với người ta thì trong lòng không thoải mái, thế là cô chủ động nói với Từ Yến Thời, mình không cần số tiền này nữa.

Lão Khánh vô cùng cảm động, cuối cùng vẫn chuyển năm mươi nghìn cho Hường Viên, “Phần của lão Từ tôi nhận, sau này sẽ tìm cơ hội trả lại cả vốn lẫn lãi cho cậu ta, nhưng phần của cô thì phải đưa cho cô, mặc dù anh đây xấu xí, nhưng chưa từng mượn tiền phụ nữ bao giờ.”

Thấy lão Khánh có cốt khí như thế, Hường Viên cũng không kiêu cách, sáng khoái nhận tiền, còn khen một câu trong nhóm chat: “Lão Khánh đúng là “man” tốt nha!”

Hai người đang ở trong phòng họp, Từ Yến Thời trông thấy thì nhếch mép cười, không trả lời.

Hường Viên thuận tiện trả luôn tiền thế tin dụng, còn dư hơn hai mươi nghìn, cô quyết định mua một bộ âu phục cho Từ Yến Thời, qua mấy hôm nữa là đến buổi họp báo về sản phẩm mới rồi, chắc anh cũng cần mặc âu phục nhỉ. Liệu có đẹp trai không?

Đêm hôm đó anh đã trải lòng mình với cô, nói cô nghe những nỗi lòng lớn lên trải qua, thậm chí cả những chuyện tự ái chưa từng nhắc đến với ai, nhất nhất đặt trước mặt cô, để cô lựa chọn.

Trong gió rét đêm đen, hoa tuyết xoay vần giữa không trung rồi rơi xuống, tạo nên ánh sáng dịu dàng.

Đầu dây bên kia im lặng, Từ Yến Thời cũng ngồi yên.

Hường Viên loạn nhịp, nước mắt giàn giụa, máu trong cơ thể xông ngang đánh thẳng chảy vào một chỗ, trái tim vốn trống trải nay như được lấp đầy bởi bông vải, vừa ấm áp lại cảm động. Tiếp đó anh nói với cô rằng, sau này anh chính là toàn bộ của em, sẽ đưa em đi ngắm nhìn thế giới và phong cảnh mà em muốn thấy.

Cô toan gạt bỏ đi những suy nghĩ rối ren, để đầu óc được lý trí lại.

Nhưng lại không thể không cảm động trước màn tỏ tình tối nay, nhất là khi anh dùng bộ nhớ lái xe để vẽ ra vệ tinh trên bản đồ dẫn đường.

Trong thoáng chốc, nắp lon bia trên tay bị cô bóp nhẹ lồm vào, rồi *rắc* một tiếng bắn ra, phát ra âm thanh giòn dã.

Bên kia nghe thấy rất rõ, nghĩ chắc hẳn cô căng thẳng lắm, anh bèn bật cười.

“Không cần gấp gáp trả lời anh, em cứ từ từ cân nhắc đi, có muốn làm bạn gái anh không?”

Bên kia hít một hơi, nước mắt chảy dài.

Từ Yến Thời ngắt bluetooth, đậu xe bên ven đường, nhìn đồng hồ xăng trống rỗng thì thở dài: “Thực sự anh không nghĩ là nhanh như thế, vừa mới từ chối em xong lại nói những chuyện này với em, biết khả năng bị từ chối là rất lớn. Nhưng anh không ngờ đến chuyện tối nay, sợ em ở nhà một mình lại suy nghĩ lung tung.” Anh cúi đầu, kéo khóa áo khoác lên, không biết đang khuyên ai: “Nói thật, anh không tin em không có cảm giác với anh, ngay đến Vu Trĩ cũng nhìn ra, nói là em thích anh, trong buổi họp sáng bị kích Lê Thẩm mấy câu, em đã xù lông muốn chạy đến văn phòng người ta chửi nhau với anh sao? Còn nữa, Thi Thiên Hữu nói trong mấy ngày anh đi công tác của Thượng Hải, em nấp trong phòng họp kén người áo anh?”

“...”

Tên biến thái Thi Thiên Hữu này.

“Không phải, là hôm đó tôi vô tình làm đổ canh lên áo anh, nên mới đem về nhà giặt, chỉ là người xem còn mùi của Malatang thôi mà không. Tôi không biến thái thế đâu.”

“Dù gì cũng là người.” Từ Yến Thời tắt máy xuống xe, dựa vào cửa châm thuốc, rít một hơi rồi nhả khói ra, nói tiếp: “Có muốn suy nghĩ lại không?”

“Vâng.”

Hường Viên đồng ý, cuối cùng Từ Yến Thời cũng nhếch môi, tay kẹp thuốc dựa người vào xe, thờ ơ cụp mí mắt mỏng, lại đút cho cô một viên thuốc an thần: “Có lẽ anh biết em đang bán khoản điều gì, có phải em đã nghĩ anh quá tốt rồi không? Anh không phải là đàn ông tốt nhậ tứ hiểu, cũng không phải là người dịu dàng. Không tin em đi hỏi đám Vu Trĩ đi, trước khi em đến, anh đã nướng bao nhiêu người rồi? Nếu không việc gì bọn họ lại sợ anh nổi giận như thế? Anh tuyệt đối không phải là kiểu đàn ông dịu dàng như ngọc như trong tưởng tượng của em, nhưng anh vẫn không muốn em bỏ qua anh, không muốn em tiếc nuối.”

“Hẹn hò với anh rất thú vị, có muốn thử không?”

Hương Viên đưa âu phục đến tay anh, Từ Yến Thời ngẩn ra, bộ đồ rất sang trọng, nét cắt tinh tế, nhìn là biết nhất định không rẻ.

“Anh nhớ mặc bộ này trong buổi họp báo ngày mai nhé.”

“... Không mặc.” Từ Yến Thời nhìn cô, lười biếng gấp laptop lại, “Có tài đức gì đâu, anh cũng không phải là bạn trai em. Giữ lại cho bạn trai em mặc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Một bộ âu phục Dior Homme ít nhất cũng phải tám mươi nghìn, mấy ngày trước một “tiểu thị tươi” đang ăn khách đã mặc bộ đồ này trong buổi lễ trao giải liên hoan phim trong nước, còn lên hẳn top search. Hương Viên không chỉ một đồng nào, để Hứa Diên nhờ người mượn bên thương hiệu, cả bộ dạ phục của cô cũng được gửi chung từ Bắc Kinh đến.

Trong ngày nhận được đồ, Hứa Diên lập tức gửi tin nhắn cho cô: “*Người bên thương hiệu vừa nói với tao, bộ này chính là bộ mấy ngày trước Tiêu Nhiên mặc trong hoạt động, vóc dáng Từ Yến Thời không tệ nhé, cũng kích thước với nam thần của tao.*”

Hương Viên: “*Phải là mã số.*”

Hứa Diên: “*Ồ trước mặt thực nữ bên ngoài, mã số = kích thước. Vừa hay mày có thể kiểm tra Từ Yến Thời, không phải trong giới có đôi lời thế này sao, dần ông mặc Dior Homme mới thật sự là lịch thiệp.*” Nói tới đây, Hứa Diên không nên nổi hưng phấn nữa tiếp: “*Nhớ chụp ảnh nha, tao có cảm giác Từ Yến Thời mặc vào hẳn sẽ đẹp lắm.*”

Hương Viên: “*Lau nước miếng đi, đừng tự sướng nữa.*”

Hứa Diên: “*Bạn bè nhắc nhở một câu, báo Từ Yến Thời đừng hút thuốc đấy, bộ đồ này mà bị thùng một lỗ là tao không đến nổi đâu.*”

Hương Viên: “*Tao đền.*”

Hứa Diên: “*Tao cóc tin hai đứa mày không có gì. Đừng để lần sau quay về vác theo cái bụng to tướng đấy.*”

Hương Viên: “...”

Hứa Diên: “*Ngủ với nhau chưa? Đàn ông lạnh lùng như vậy thì trên giường có biểu hiện thế nào? Có biết nhấp không? Hay là để mày nhấp?*”

“...” Dơ tới nỗi Hương Viên không muốn đọc tiếp, cô không buồn nói nhảm với cô nàng Hứa Diên nữa, “*Chúc mừng năm mới, tuyệt giao luôn đi.*”

Hứa Diên cười nắc nẻ, không đùa cô nữa: “*Có vẻ ăn Tết không? Lớp trưởng nói sẽ tổ chức họp lớp, bao giờ xác định được thời gian tao sẽ nhắn với mày.*”

Hương Viên nhún tìn trà lời rồi quan sát bộ âu phục và dạ phục một lúc, sau đó nhân lúc nghỉ trưa đến trung tâm mua sắm bên cạnh mua nút cài cổ tay áo, khéo thế nào lại là đồ tình nhân với dây chuyền cô đeo, sợi dây này cô mua từ mấy năm trước, không ngờ cửa hàng bên này vẫn có nút cài cùng loại. Trái tim Hương Viên rục rịch, cũng không để ý giá bao nhiêu, thần nhiên quẹt thẻ trong gương mặt hớn hờ của nhân viên.

Thứ bảy này là buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới một năm một lần của công ty công nghệ Duy Lâm, chi nhánh Tây An.

Trần Thư dặn dò cô mỗi buổi họp báo lần này có thiệt hơn thế nào, “Hệ thống xe hơi kết nối công nghệ lần này cũng là lần hợp tác cuối cùng của chúng ta với hãng xe Phong Thụy, nếu họp báo chỉ có hiệu quả bình thường, thì sang năm Phong Thụy có thể không hợp tác với chúng ta nữa. Mất đi Phong Thụy còn đáng sợ hơn mất đi Hoàng Khải Minh, điều đó có nghĩa, công ty chi nhánh của chúng ta có thể đối mặt với nguy cơ bị đóng cửa. Có thể sau này tổng công ty sẽ chuyển loại hình sang y tế, nên thiết bị dẫn đường trong xe cũng sẽ bị bỏ.”

Hương Viên làm động tác tay OK, nếu không việc gì có phải bắt chấp nguy hiểm lớn để mời hai vị tở tổng đang dính scandal kia tới làm gì.

“Buổi chiều chị đi đón hộ em hai người với, chiều nay em muốn diễn tập đối đáp, không đi được,” Hương Viên vừa nhìn chương trình họp báo vừa nói, “Chị đã duyệt bản thảo phát biểu của Từ Yến Thời chưa vậy?”

Trần Thư ngạc nhiên, “Chị không để ý lắm, chị tưởng em nói với cậu ta rồi.”

Đầu Hương Viên căng ra, đưa mắt nhìn Trần Thư, cả hai đồng thời hoang mang thốt lên: “Không phải là chưa viết đấy chứ?”

“Thôi không sao, lần nào cậu ta phát huy tại chỗ cũng không thấy vấp vấp gì,” Trần Thư quen thói phát tay, quay lại vấn đề ban nãy, “Em định bảo chị đi đón ai thế?”

“Few của chiến đội BUA, chị biết không?”

Hai mắt Trần Thư sáng lên, “Là tuyển thủ KPL rất nổi gần đây phải không? Trời ơi, chị mê cậu ta lắm, có điều gần đây scandal của cậu ta hơi nhiều nhỉ? Sao em liên lạc được thế? Mẹ kiếp em trả bao nhiêu tiền vậy? Lý Vinh Tiểu đồng ý hả?”

“Chuyện này em sẽ giải thích với chị sau.” Hương Viên lật bản chương trình tới trang cuối, vừa ghi chép vừa nói: “Đúng rồi, còn cả bạn gái Tiêu Tiêu của cậu ta nữa. Lát nữa Few sẽ công bố trên Weibo là tối nay tham gia họp báo của chúng ta, bên cậu ta cũng có số livestream.”

“Là MC Tiêu Tiêu trong giới thể thao điện tử mới ly hôn hả? Mẹ nó, em muốn khuấy động cả buổi họp báo đấy à?” Cái nhìn của Trần Thư có ý tứ khác, cứ quét nhìn trên người cô mãi, “Em gái im im thế, rốt cuộc là giấu bao nhiêu chuyện hả?”

Few được xem là tuyển thủ đang nổi trong giới thể thao điện tử mấy năm gần đây, có điều vì scandal với Tiêu Tiêu trong thời gian trước nên độ phổ biến của anh ta đã giảm đi, trên Weibo suốt ngày vắng chủ. Có điều suy cho cùng cũng là chuyện riêng, chỉ cần chơi game giỏi, khuôn mặt đẹp trai vẫn còn đó, thì phần lớn người hâm mộ cũng sẽ ngậm nước mắt cổ vũ cho anh ta.

Chuyện với Tiêu Tiêu, người trong giới đều biết rốt cuộc là có chuyện gì, cũng xót xa cho hai người họ, bị chồng của Tiêu Tiêu mua thủy quân dắt mũi, người không biết chuyện sẽ tưởng chưa ly hôn, lập tức chửi Tiêu Tiêu là con đàn bà đi thỏa, nhưng rõ ràng chồng của Tiêu Tiêu ngoại tình trước, còn muốn đẩy Tiêu Tiêu ra chán người, Tiêu Tiêu không chịu bèn ở riêng hai năm. Đến lúc cô ấy định đem chuyện ly hôn ra tòa thì bị chồng phát hiện, lập tức ra tay trước, trực tiếp lên Weibo mắng Tiêu Tiêu ngoại tình, dư luận lại nghiêng về một phía. Người biết nội tình đọc được rất khó chịu, song dù có vô đầu bút tóc cũng không làm được gì. Có lần Karma không nhịn được nói giúp Few trên Weibo, kết quả là trực tiếp bị người hâm mộ ra lệnh im miệng.

Few cũng không cho phép bạn bè nói giúp chuyện của mình và Tiêu Tiêu, vẫn im lặng phát sóng trực tiếp, tham gia thi đấu.

Lần này Hương Viên mời anh ta, ngay từ đầu Few đã từ chối vì sợ danh tiếng bây giờ của mình làm liên lụy đến cô, bảo cô đi tìm Karma đi. Nhưng rành rành Hương Viên không muốn tìm Karma, tuy

quả thật Karma phù hợp hơn, nhưng anh ta mà đến thì cô lại cảm thấy nợ người ta ân huệ. Hường Viên không thích có quan hệ ‘tơ vương’ với bạn trai cũ, nên cô cứ nghĩ mãi nghĩ hoài, cuối cùng vẫn quyết định chọn Few và Tiểu Tiêu đang chịu mũi dùi của dư luận.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Tiêu chủ động đồng ý với Hường Viên, nhiệt tình tham gia.

Trần Thư không bao giờ ngờ đến chuyện Hường Viên là Ashers, trong đầu cô chỉ nghĩ con nhóc này chắc chắn tốn không ít tiền mời hai vị tổ tông này đến, đoán chừng lúc này Lý Vinh Tiêu vẫn chưa biết, nếu mà biết thì ắt hẳn sẽ coi ngay đôi giày Yearcon ra đánh bê đầu Hường Viên cho xem

Trần Thư bố trí cho người đến khách sạn tổ chức buổi họp báo, sau đó nhắn tin báo Hường Viên.

Lúc đó Hường Viên đang nghiêm túc tập duyệt bài phát biểu với Từ Yến Thời.

“Bao giờ em nói, xin mời tổ trưởng Từ vừa đẹp trai vừa cao ráo của phòng kỹ thuật của chúng ta, thì anh phải đứng lên vỗ tay với mọi người đấy nhé...”

“...” Mặt Từ Yến Thời không chút cảm xúc, “Em không cần thêm cụm “vừa đẹp vừa cao” đâu, anh tin mọi người không mù.”

Hường Viên phớt lờ anh, nói tiếp: “Ồ đây có một câu, anh ghi nhớ nhé để lát nữa đề trả lời, nếu không em sẽ lúng túng lắm.”

Từ Yến Thời nhìn vào bản thảo của cô, vẫn kiên nhẫn hỏi: “Câu gì?”

Hường Viên sửa đổi vài cái trên giấy, nói: “Em sẽ hỏi anh có bạn gái chưa, sau đó anh ——”

Từ Yến Thời cầm lấy bài phát biểu, nhướn mày, “Em chắc chắn mình muốn hỏi như thế chứ?”

Hường Viên chợt ngừng đầu, tim giật thót, nhìn ánh mắt chứa ý cười của anh mà da đầu tê rần. Cô đã có thể tưởng tượng được đến lúc đó người này sẽ nói gì, vậy là quyết định không tự tìm lúng túng nữa: “Thôi bỏ đi vậy, đổi cái khác, hoặc em sẽ hỏi vì sao anh lựa chọn làm việc ở Duy Lâm, anh cứ khen quá lên là được.”

Từ Yến Thời nhướn mày tiếp: “Khen em có được không?”

“...”

Hường Viên không nhịn nổi nữa, ngoắc tay với Vu Trí ở ngoài cửa, “Lại đây.”

Vu Trí lạch bạch chạy đến, Hường Viên nhét bản thảo phát biểu vào trong ngực Vu Trí, “Cho cậu, tối nay cậu phát biểu đi.”

Vu Trí khó hiểu nhìn Từ Yến Thời, Từ Yến Thời ngồi dựa vào ghế không lên tiếng, hơi hất cằm tỏ ý anh ta ra ngoài đi. Vu Trí bèn đặt bản thảo lên bàn, làm như không nghe thấy Hường Viên đang gọi mình, như một lần khỏi biến mất ở cửa.

Từ Yến Thời thôi đùa cô, thong thả cầm lấy bản thảo để dưới laptop, “Được rồi, anh biết rồi, tối nay anh sẽ nghiêm túc phối hợp với em.”

Hường Viên cúi đầu, thấp giọng nói nhanh: “Kết thúc buổi họp báo, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Được, anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Sáu giờ, Bắc Kinh.

Hôm nay lão gia kết thúc cuộc họp chiều sớm, ngồi trên xe xác định thời gian phát sóng buổi họp báo lần thứ mười tám với Lại Phi Bạch, “Đúng tám giờ phải không? Bảo đi Lưu tối nay đừng nấu cơm nữa, gọi đồ ăn ngoài đi, chúng ta ăn chung. Cậu đã chuẩn bị máy chiếu chưa? TV có kết nối được với phần mềm phát sóng trực tiếp này không? Tên là gì?”

“Là chín giờ à, tám giờ là thời gian buổi họp báo, chín giờ mới phát sóng trực tiếp trên mạng.” Lại Phi Bạch giải thích từng ý một, “Đã gọi đồ ăn ngoài rồi, cũng đã lắp xong máy chiếu trong chiều nay, trong phòng máy chiếu, phần mềm phát sóng trực tiếp tên là Tiểu Bạng. Hồi chiều cháu đã đăng ký tài khoản giúp ông rồi, cháu hỏi Tiểu Lưu rồi, có thể tặng quà để tăng độ phổ biến, đưa phát sóng lên trang nhất không, như vậy sẽ càng có nhiều người xem”

Hai ngày trước Hường Viên còn gọi điện về mời ông nội đến tham gia, nhưng ông rất kiêu ngạo từ chối: “Cái buổi họp báo nhỏ nhoi của cháu thì có thể gây ra sóng gió gì được, không đi.”

Hường Viên hậm hực cúp máy.

Lúc này Lại Phi Bạch mở tài khoản mới ra cho ông cụ xem, tên là “Tư Đồ Minh Thiên chủ tịch tập đoàn Đông Hòa”.

Lão gia ghét bỏ: “Cái tên này quá phổ trương, đổi cái khác đi, đổi cái tên gì mà đám thanh niên các cậu hay dùng ấy, nhìn rất có tiền, lại không giống là người mình đang thổi phồng.”

Nửa tiếng sau, Lại Phi Bạch vắt hết óc đổi lại cái tên làm hài lòng lão gia, vừa lau mồ hôi thì lại nghe thấy lão gia nói: “Nạp một triệu trước đi đã.”

Bây giờ rồi, các nhà tài trợ lục tục nhập tiệc, buổi họp báo tiến vào nửa tiếng đếm ngược cuối cùng đầy căng thẳng, Few và Tiểu Tiêu cũng đang chuẩn bị cho buổi phát sóng trực tiếp lúc chín giờ.

Còn Hường Viên thì đang khóc không ra nước mắt ngồi trong phòng hóa trang.

Cô gọi điện cho Hứa Diên, “Mày nói tao nghe, mày thật sự không lấy nhầm size đấy chứ?”

Hứa Diên thộn mặt, “Không phải mày vẫn hay mặc size XS của thương hiệu này sao? Chuyện quái gì thế, mày mặc không vừa hả?”

Bộ dạ phục cũng là của Dior, là một bộ váy đầm đuôi cá màu đen, để lộ xương quai xanh xinh xắn nõn nà và giúp thu nhỏ vòng eo, từ vùng hông trở xuống xòe tung như tơ lụa nước chảy, xòe rộng trên mặt đất, ôm lấy vóc dáng thướt tha căng đầy.

Hường Viên khá gầy, bình thường không mặc đồ phục công sở nhiều nên không hiện vóc dáng. Giờ nhìn lại cô, thân hình được bọc trong bộ dạ phục, nhìn từ xa như chiếc bình hoa có lõi có lõm.

Ngực cô không lớn lắm nhưng lúc này lại được bộ dạ phục nâng lên, cộng thêm bản thân cô vốn đã trắng, xương quai xanh nổi bật, một người đàn ông đi vào phòng hóa trang, vừa thấy cô thì huyệt sáo một tiếng. Ngay đến Tiểu Tiêu cũng không nhịn được mà khen, “Đẹp lắm”

Hường Viên luôn tin tưởng Hứa Diên vô điều kiện, chưa từng nghĩ đến khả năng bản thân mập lên.

Hường Viên xách lấy dạ phục, lại tìm Trần Thư dùng kim băng cố định lại mấy chỗ ở sau lưng, lúc này mới khó khăn lăm lăm che đi kéo sát được chỗ hở kia vào với nhau. Trần Thư bước qua, vừa cài kim băng cho cô vừa nói: “Chị mới gặp Từ Yến Thời ở cửa, mẹ kiếp, mặc ầu phục rồi!”

“Mặc rồi ạ?” Hương Viên xách cổ áo.

“Đừng thế, đồng nghiệp nữ bên ngoài cũng điên đảo cả rồi, hết lớn đòi sinh con cho cậu ta.”

Hương Viên cười, “Chỉ đừng nói quá vậy chứ, mọi người đều là đồng nghiệp lâu năm với nhau, không thể có chuyện bọn họ chưa thấy Từ Yến Thời mặc âu phục được.”

Trần Thư không cười: “Dior Homme đấy, em tưởng mọi người không biết hàng hả? Chị đoán là em đưa cho, đừng nói là nhà tài trợ, công ty ta chưa bao giờ hợp tác với thương hiệu này cả, em cũng gớm lắm đấy nhé cô gái. Bỏ xa Ứng Nhân Nhân mấy con phổ rồi. Mà tối nay thật sự phải xem em rồi, nếu có thể lấy được nhiều tài trợ thì nói không chừng sang năm chúng ta sẽ không bị đóng cửa.”

Tám giờ, Hương Viên xách váy cầm micro từ từ đi lên sân khấu, người trong phòng họp không nhiều, ngoài vài nhà tài trợ ra thì đều là khách quý và nhân viên trong công ty, cộng lại cũng chừng một trăm người, quy mô thế này còn chưa bằng một nửa những bữa tiệc lớn trong trường mà hồi trước cô dẫn chương trình.

Vậy nhưng Hương Viên vẫn căng thẳng, mỗi một bước đi đều nặng trĩu.

Cô đứng yên giữa sân khấu, mọi ánh đèn trong phòng lập tức tắt phụt, một giây chìm vào bóng tối, phòng họp tức khắc yên lặng đi.

Ba giây sau, ánh đèn đầu tiên sáng lên.

Bóng người trên sân khấu chợt lộ mặt, cô mỉm cười, tao nhã che đi vòng cung trên ngực, trực tiếp bắt đầu ——

“Xin chào các vị kim chủ. Xin lỗi, tôi hơi căng thẳng, xin phép được làm lại, xin chào các vị lãnh đạo...”

Bên dưới thấp giọng cười, hội trường không lớn, bầu không khí không cần phải quá căng thẳng, cách Hương Viên dẫn chương trình khá khôi hài, nội dung rất bạo gan, gì cũng dám hỏi.

Từ Yến Thời mặc âu phục thẳng thớm ngồi hàng ghế đầu trong hội trường mờ mờ, Hương Viên nhìn lướt qua anh, vậy mà chỉ trong cái nhìn lơ đãng, tầm mắt cô đã bị thu hút. Bên cạnh là Few, dáng dấp của Few không khác mấy anh, nhưng gầy hơn và không cao bằng anh, quanh năm thức đêm chơi game nhiều nên khuôn mặt hơi sưng, vì người gầy nên bạn âu phục có vẻ hơi rộng, có điều với gương mặt này thì ở giới thể thao điện tử cũng thuộc hạng đẹp trai lại lành rồi.

Nhưng Từ Yến Thời, vóc dáng đầy đặn, tuy mặt hơi gầy, dung mạo lạnh lùng, song lại toát lên mấy phần khí khái. Âu phục rất vừa người anh, kín kẽ mỗi tác.

Anh khẽ hờ nút áo, ngồi khép chân lại trông gọn gàng lịch thiệp.

Dior Homme được xưng là “nam thần lạnh lùng” của âu phục. Anh thật sự đã tôn được cái vẻ quyến rũ lạnh lùng của Dior Homme lên đến tận cùng.

Lúc ấy Hương Viên còn đang thất thần suy nghĩ, sau này phải mua thật nhiều thật nhiều âu phục cho anh mới được.

Kết thúc buổi giới thiệu sản phẩm mới đầu tiên, Từ Yến Thời lên sân khấu phát biểu, rốt cuộc Hương Viên cũng đã có thể quang minh chính đại chuyển tầm mắt lên người anh, mời anh lên sân khấu.

Từ Yến Thời vừa sửa âu phục vừa bước về phía cô, kim cương trắng trên nút gài cổ tay áo lấp lánh trong mờ tối, lóe lên tia sáng chói mắt.

Vì lãnh đạo trước đó đã kéo dài thời gian nói chuyện, vốn khâu này hẳn kết thúc vào tám giờ năm mươi, sau mười phút ca hát thì Few sẽ mở phát sóng trực tiếp, bắt đầu nội dung quan trọng nhất tối nay.

Năm nay Duy Lâm và Phong Thụy cùng nhau phát hành một tính năng mới trong ứng dụng xe hơi kết nối công nghệ, đó là trong bảng điều khiển xe hơi có thể kết nối mạng để chơi Vương Giả Vinh Diệu, màn hình điều khiển trung tâm linh hoạt hơn điện thoại di động, là kiểu màn hình cảm ứng có thể phóng to thu nhỏ. Phong Thụy đã bổ sung một con chip có độ chính xác cao vào màn hình cảm ứng, thậm chí còn thoải mái hơn cả điện thoại di động.

Nhưng như thế đa số người xem sẽ không cảm thấy đáng tin, còn không thuận tiện bằng chơi trên điện thoại, vì thế Hương Viên quyết định để Few tới thao tác trực tiếp, thuận tiện để Tiêu Tiêu giới thiệu qua trong ván chơi thử.

Nhưng vì lãnh đạo ban nãy nói chuyện quá dài nên bây giờ đã quá chín giờ. Tiêu Tiêu hết cách, chỉ đành phải phát sóng trực tiếp trước thời gian.

Cô bèn chìa ống kính vào Từ Yến Thời vừa lên sân khấu.

Trong nháy mắt hàng trăm bình luận xổ ra.

“Mẹ nó, Few không livestream nửa tháng là để đi phẫu thuật thẩm mỹ hả?”

“Người đàn ông này đẹp trai vậy?!? Má ơi.”

“Không phải bộ âu phục này Tiêu Nhiên mới mặc mấy hôm trước sao? Không thua kém chút nào hết!!!”

“Bỗng có kích động muốn tiêu tiền vì Few quá!!! Mị đi nạp tiền đây.”

Kết quả một giây sau, có người đã điên cuồng tặng quà trong lúc phát sóng.

Tàu ngầm*100

Tàu chở máy bay*100

Tiêu Tiêu và Few thấy vậy thì sững sờ, cả hai trở mặt nhìn nhau.

Lúc bọn họ phát sóng làm gì có người hâm mộ điên cuồng tới mức này, nhìn xem ID: Không Mặc Đồ Lót.

Cũng không phải người hâm mộ lâu năm, không quen.

ID Không Mặc Đồ Lót này tiêu hết một triệu, trực tiếp đẩy buổi phát trực tiếp lên đến trang nhất, còn kích động bình luận không ngừng.

Không Mặc Đồ Lót: “Few!!!! Anh đẹp trai quá!!! Thích anh quá đi!!!”

Không Mặc Đồ Lót: “Few!!! Anh hot quá!!!! Em chết mất thôi!!!!”

Ngay sau đó là một chuỗi những lời tỏ tình đến ế rãng.

Không Mặc Đồ Lót: “*Tận cùng thế giới, ánh sáng vạn trường, sơn hải quay cuồng. Em mãi mãi ở cạnh bên anh.*”

Không Mặc Đồ Lót: “*Dù ngôi sao có rơi, dù núi sông có sụp, em, mãi mãi là người hâm mộ của anh!*”

Lại Phi Bạch lau mồ hôi liên tục, đang sao chép từng câu tỏ tình trên Baidu dán vào, lão gia ngồi bên bình tĩnh chỉ huy, “Đã lên trang đầu chưa? Độ phổ biến của bài phát trực tiếp có tăng không?”

“Lên rồi ạ, bây giờ đã ba triệu rồi. Vừa này mới có một triệu.” Lại Phi Bạch trả lời.

Lão gia vui vẻ yên tâm: “Được lắm được lắm, nguy trang quá thành công, không ai biết chúng ta là người của Đông Hòa cả.”

...

Tiêu Tiêu: “Chắc là người của Đông Hòa mua thủy quân rồi, tài khoản này vừa đăng ký hôm nay.”

Tuy hỏi chiều Từ Yên Thời không phối hợp nhưng tối nay lại rất ấn ý với cô, Hường Viên hỏi gì đáp nấy rất nghiêm túc, còn trả lời khá đơn giản, giọng điệu rõ ràng, nhanh chóng giới thiệu qua rồi nói: “Tôi cũng không chiếm nhiều thời gian của mọi người...”

Người xem phát sóng trực tiếp bắt đầu điên cuồng bình luận tới tấp, đã không còn ai quan tâm vì sao đến bây giờ mà Few vẫn chưa phát trực tiếp, thậm chí còn có người hâm mộ định “trèo tường”: “*Chị Tiêu Tiêu, tối nay cảm ứng máy ghi hình hộ em, nhớ phải nhắm thẳng anh trai này đấy nhé, tối nay bọn em chỉ muốn nhìn anh ấy thôi!*”

Tiêu Tiêu: “Vậy thì đâu còn là livestream nữa?”

Trong khung bình luận đồng loạt đáp: “*Bọn tôi chỉ muốn ngắm anh này thôi, tao nhả mà cảm dục quá đi trời ơi!! Nút cài cổ tay áo cũng thêm ga lăng quá chừng, ấy, hình như là cùng một đôi với chị gái MC.*”

“*Mặc kệ, trong phòng mười phút tôi muốn có là tất cả thông tin về anh trai này. Mời chị em lập tức tìm kiếm cho tôi!*”

Few đứng dậy, “Anh đi hỏi Hường Viên xem số tiền này nên làm gì đã.”

Hường Viên vừa xuống sân khấu với Từ Yên Thời thì đã bị Few gọi đi.

Hai người vào đại một căn phòng nhỏ, Few lập tức nói thẳng với cô về chuyện vừa rồi: “Số tiền này tính thế nào đây? Tôi biết các cậu muốn bỏ tiền lên trang nhất, lưu lượng ở bên kia lớn, nhưng số tiền này không phải vào túi tôi hết, một nửa cũng vào túi của nhà đài ——”

Hường Viên ngạc nhiên, mắt chớp chớp, cô chái mi giả hơi nhiều nên đen như cây quạt, lấp la lấp lánh: “Bọn tôi đâu tìm người làm vậy?”

Few: “Không phải các cậu sao?”

“Hay là fan của cậu?”

Few: “Hiện tại fan của tôi đâu chỉ nhiều như thế cho tôi, hơn nữa tài khoản này còn mới lập hôm nay, còn bình luận mấy câu rất kỳ lạ... Tôi cứ tưởng là cậu mua thủy quân.”

Hường Viên nuốt nước bọt, giọt mồ hôi quện cùng phấn trắng, nom vô cùng động lòng.

“Cậu bị điên à, bọn tôi mà chỉ một triệu cho cậu lên trang nhất hả? Tôi thà dùng số tiền này đi mua quảng cáo với top search còn hơn.”

Few nghĩ cũng phải, chẳng lẽ là người hâm mộ của anh thật sao?

“Đừng nghĩ nữa, tôi đã để nhân viên gỡ lỗi tài khoản của cậu rồi, chúng ta làm xong khảo sát cái đã rồi tiếp.”

“Ừ.”

Hai người xoay lại vặn cửa, nhưng cửa không mở.

Hường Viên lại dùng sức vặn mạnh, vẫn không mở. Cả hai ngẩn người nhìn nhau, bị khóa rồi sao?

Hai người cùng hợp sức vặn nắm đấm, thế nhưng thật sự không vặn mở được!

Trong nháy mắt trở nên căng thẳng, bầu không khí như có gì tắc nghẽn!

Hường Viên sốt ruột, vô thức tìm trên tìm dưới một lượt, nhưng lúc này mới ý thức được mình đang mặc dạ phục nên không đem theo điện thoại. Cô cuống tới nổi đổ mồ hôi lạnh, lo sốt vó nhìn Few, thấy anh ta vẫn ngớ người thì lập tức hỏi: “Điện thoại của cậu đâu?”

Few vô tội ra mặt: “Tiêu Tiêu cầm rồi, đang livestream. Tôi không cầm.”

“...”

Chín giờ mười phút, phần ca múa đã kết thúc, Tiêu Tiêu giờ điện thoại nghỉ ngơi quay đầu quét mắt nhìn, phát hiện Hường Viên và Few vẫn chưa quay lại.

Cô hỏi Từ Yên Thời ngồi bên cạnh: “Anh có thể gọi điện cho Hường Viên không?”

Từ Yên Thời bất đắc dĩ quơ điện thoại trong tay, “Tôi đang cầm đây.”

Tiêu Tiêu cuống lên, hàng lông mày nhu chặt, “Hai người bọn họ đi đâu không biết?”

Vì không có người dẫn chương trình nên sân khấu trống hươ trống hoác, bên trên tối đi mấy giây, Trần Thu hỗn hển chạy đến, “Hường Viên đâu rồi?”

Không ai biết cả.

Ngay tới Few đi đâu cũng không biết.

Trần Thu hết cách, túm lấy trợ lý đá đi lên sân khấu, “Cố lên điều khiển trước đi, để tôi cho người tìm, cứ tiếp tục chương trình, phần của Few chuyển xuống cuối hết, giờ giới thiệu mấy sản phẩm tiếp

theo đã.”

Trợ lý bó tay, đành nhắm mắt đi lên sân khấu.

Từ Yến Thời tìm quanh một vòng cũng không thấy người đâu, thời gian trôi qua từng giây từng phút trong căng thẳng, có vài nhà tài trợ đã đứng ngồi không yên muốn ra về sớm, Trần Thư cuống tới nổi như kiến bò trên chảo nóng hét vào bộ đàm, “Mẹ kiếp tìm cho tôi!!! Nhà vệ sinh nam nhà vệ sinh nữ cũng phải tìm hết!!!”

Từ Yến Thời cúi đầu phục, xắn cổ tay áo lên, dựa vào lan can nhìn hội trường đen đuốc sáng choang đối diện, nhìn những tân khách đang dần ra về, anh thông thả hút xong điều thuốc, cho đến khi đóm đỏ cháy hết thì mới vắt vào thùng rác bên cạnh, sau đó xách âu phục đi thẳng vào hội trường.

Trần Thư ngạc nhiên, ở sau lưng hét lớn hỏi: “Cậu đi đâu đấy?”

“Cứu chương trình của cô ấy.”

Chín giờ rưỡi, cuối cùng cũng đã giới thiệu xong sản phẩm mới, Cao Lãnh thấy anh, lập tức cầu cứu hỏi anh tiếp theo phải làm gì đây? Từ Yến Thời không nói không rằng đi đến, cúi nút áo ra, cúi người ngồi vào xe trung bày được đánh bóng sáng bừng, Tiêu Tiêu như biết anh muốn làm gì, cũng thuận thể đứng lên đi đến cạnh anh, mở cửa ghế phụ ra, cúi người ngồi vào, “Có cần tôi giúp một tay không?”

Từ Yến Thời khởi động xe, về mặt thoải mái: “Vô cùng hân hạnh.”

Tiêu Tiêu đưa camera nhắm thẳng mặt anh, kết quả mặt anh lập tức phóng lớn, khoảng cách gần càng khiến độ diễn trai tăng thêm, xác thật đã vượt qua màn kiểm tra chất lượng nghiêm ngặt của người hâm mộ.

Bên dưới bình luận toàn là “tôi đi chết đây”.

“Vừa nãy là ai nói không muốn nhìn Few, muốn nhìn anh chàng đẹp trai này, tôi cho các bạn phúc lợi đây, tôi nay anh ấy sẽ biểu diễn tính năng mới của hãng xe Phong Thụy, nghe nói có thể sử dụng trung tâm điều khiển để chơi Vương Giả đấy.” Tiêu Tiêu nửa đùa nói, “Không biết là kỹ thuật của anh thế nào?”

Từ Yến Thời lái xe vào khu biểu diễn, tắt máy, khiêm tốn trả lời: “Bình thường.”

Suốt đêm nay Từ Yến Thời khá im lặng, Tiêu Tiêu biết, Hương Viên cũng đã nói với cô người đàn ông này không nói nhiều, nhưng một khi đã nói thì toàn câu chứa độc.

Trong khung bình luận cũng có người phát giác, “*Anh trai này đúng là tích chữ như vàng!! Lạnh lùng quá má ôi!!*”

Từ Yến Thời mở Vương Gia lên, đăng nhập vào tài khoản của mình, có điều anh không chơi nhiều nên cấp bậc không cao, không phải hạng Bạch Kim, bỗng Tiêu Tiêu lo lắng nhìn anh, “Anh... có được không vậy?”

Lúc này tình hình trong khung bình luận đã thay đổi, mọi người rối rít tự an ủi, “*Nhìn mặt, nhìn mặt là được rồi.*”

Nửa tiếng sau, Từ Yến Thời dễ dàng dùng trung tâm điều khiển để tổ đội cùng người qua đường làm một ván, mới đầu khung bình luận còn thiếu hứng thú và có chút lo lắng về kỹ thuật của Từ Yến Thời, sợ chơi dở sẽ mất mặt, các chị em hâm mộ điên cuồng chỉ điểm lỗi đánh của tướng Can Tương, vậy mà giờ đây càng về sau càng hăng hái, mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm bóng dáng Can Tương xách bảo kiếm đầy trời sáu, qua lại tự nhiên, đến di chuyển cũng có phong cách riêng, thậm chí tới kỹ năng chạy trốn cũng có thể nói là xuất thần nhập hóa.

“*Can Tương mạnh đến thế ư? Mẹ nó, đẳng cấp Hoàng Kim chứ không đùa được đâu.*”

“*Nghĩa là một đứa hạng Đồng như mị vừa nãy đang chỉ điểm Vương Giả chơi game sao?*”

Tiêu Tiêu: “Anh chơi lên Hoàng Kim trong bao lâu?”

Từ Yến Thời đặt toàn bộ sự chú ý vào trò chơi, theo bản năng trả lời: “Một đêm.”

“...”

Từ Yến Thời chơi game rất yên lặng, ngón tay điều khiển trên màn hình, tốc độ tay cực nhanh.

Bình luận: “*Tốc độ của anh trai này nhanh quá, nói em biết anh đã đọc thân mấy năm rồi!*”

Trên màn hình lớn đang phát hình ảnh trực tiếp, tất cả mọi người đều thấy rất rõ, lòng bàn tay Cao Lãnh đỏ mồ hôi, vẫn có chút lo lắng, “Cậu nói xem cái này có được không?”

Vưu Trí cũng không biết, mù mờ lắc đầu.

Chỉ có Thi Thiên Hữu nói thật, “Trường phòng Hương mới Few đến cũng chỉ là muốn mượn hiệu quả người hâm mộ của Few mà thôi, tôi nghe nói fans nam của Few rất giàu, nhưng lâu đại có lợi hại đi chăng nữa cũng vô ích, anh ấy không có người hâm mộ, không ai sẽ mua xe vì anh ấy cả.”

Vừa dứt lời thì trong loa truyền đến giọng nữ lạnh lùng quen thuộc ——

Penta Kill.

Ngũ liên tuyệt thế!

Mọi người đồng loạt nhìn sang, Từ Yến Thời bình tĩnh ngồi trong xe.

Người hâm mộ trong bình luận đã sục sôi, toàn bình luận “ngầu quá trời ơi” làm người ta hoa cả mắt.

Tiêu Tiêu thuận miệng hỏi: “Có đúng là chưa từng chơi game bao giờ không?”

Từ Yến Thời thờ ơ, tầm mắt vẫn dán chặt vào màn hình: “Từng chơi rồi.”

“Chơi gì?”

“Ma Thú, chơi hơn một năm.”

“Thì ra là người chơi của Ma Thú! Có thứ hạng không? Với tốc độ tay này của anh, tôi cảm giác anh là một đại thần, có tài khoản không?”

Kết thúc ván đầu tiên, Từ Yến Thời đẩy màn hình cảm ứng về, lời ý nhiều đáp: “Down.”

Mọi người cứ tưởng anh đang nói trò chơi đã kết thúc gì gì đó bằng tiếng Anh, kết quả cẩn thận nghe mới biết, anh nói là, anh nói mình là Down?

Ngay tới Tiêu Tiêu cũng sùng sốt, đối với bọn họ, Down gần như là chiến thần viễn cổ!

Khung bình luận ngừng lại trong chốc lát, rồi một giây sau lập tức nổ tung, dĩ nhiên cũng có người qua đường không rõ chân tướng cũng không biết rốt cuộc những người hâm mộ này đang khóc cái gì, mặt mày đỏ đần.

Mọi người dường như đều quên đi việc cần xác minh hoặc yêu cầu anh đưa ra bằng chứng, người đàn ông này nói mình là Down, khi nghe thấy cái tên này thì tất cả mọi người đã hưng phấn tới mức dây thần kinh có thể dùng để đánh đàn!

“Oa oa oa oa, anh thật sự là D Hoàng sao? Năm đó sao anh nói rút lui là rút lui thế, mấy năm nay anh làm gì vậy! Trời đất ơi!”

Bây giờ biến thành sân riêng của người hâm mộ Down.

Từ Yến Thời dựa lưng vào ghế, cả người toát lên ánh sáng cùng vẻ tùy tiện khó nói, như thể gặp lại bạn cũ đã lâu không gặp vậy, trông anh có vẻ lười biếng, vậy nhưng lời thốt ra vẫn lạnh lùng: “Không làm gì cả, chỉ là không muốn chơi game nữa. Được rồi, không tán gẫu nữa, trọng điểm tối nay không phải tôi, nhìn xe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Rầm rầm!”

“Rầm rầm rầm!”

“Rầm rầm rầm!”

Cuối hành lang tối đom vang lên tiếng đập cửa liên tục! Xen lẫn đó là tiếng la hét của người bị mắc kẹt, giọng nam nữ đan xen hỗn loạn như phát điên.

Trong hành lang, ngọn đèn vàng trên tường hắt tia sáng chập chồn lên vách tường đối diện, ánh sáng mờ mờ càng khiến hành lang yên tĩnh thêm dài dằng, tối tăm mịt mịt.

Gió lùa thổi qua, ngoài tiếng tiếng hét chói tai thỉnh thoảng vang lên, thì toàn bộ hình ảnh đều bất động, ở lối vào trống không bày một tấm bảng thông báo màu xanh da trời: đang sửa chữa, cấm vào.

Hương Viên kiệt sức không đập cửa nữa, mà thể lực của một người ngày đêm đảo lộn như Few lại càng không chịu nổi, không khác gì chú chó vừa trồi lên mặt nước, tay chân kiệt quệ ngồi bệt xuống đất, khuyên nhủ: “Cậu nghỉ một lúc đi, đừng để lát nữa ra ngoài lại mất sức, chắc nhân viên khóa nhầm thôi.”

Hương Viên bật đèn, ánh mắt nhìn ra đa lục soát mọi công cụ có thể sử dụng, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, ngồi xổm xuống trước mặt Few, mò lấy tấm ván sau lưng anh ta nhìn trái nhìn phải, lo lắng phân tích: “Lúc này khi cậu kéo tôi đến, có phải có nhân viên chỉ đường, nói là bên kia đang sửa nên chúng ta mới đi sang đây?”

Few cẩn thận nhớ lại, “Hình như thế.”

Hương Viên càng thêm chắc chắn, “Coi như có nhân viên không biết mà vô tình khóa chúng ta lại đi, nhưng cậu cho rằng, tiết mục của cậu đã qua nửa tiếng mà không có ai đến tìm chúng ta, cậu không thấy lạ hả? Hơn nữa cậu nghe tiếng đi, tôi không hề nghe thấy âm thanh của hội trường, hay nói cách khác, nơi chúng ta đang ở cách xa hội trường.”

“Nhưng tôi nhớ chúng ta không đi xa mà, tôi sợ bên kia ồn nên mới qua đây, hơn nữa, vừa rồi có nhân viên đội mũ vẫn chỉ đường cho tôi...” Nói tới đây, Few sức nhớ đến dáng vẻ của nhân viên kia, mũi mũi trai... Tim đột nhiên đập thình thịch, nom nớp lo sợ đưa ra một suy đoán to gan, “Chúng ta bị người ta gài bẫy rồi ư? Nhưng sao hẳn biết được tôi muốn đi tìm cậu, vì thấy số quà kia nên tôi mới tìm cậu mà!”

Nói tới đây, hai mắt Few sáng lên, “Hung thủ chính là người đã tặng quà!”

Vụ án đã được phá. Few bị chỉ số thông minh của mình thuyết phục.

Hương Viên nằm dài trên đất, không biết nhặt đâu ra một chiếc cờ lê – cô cạy cạy cửa thử, không quay đầu lại mà nói: “Không đúng, chỉ hơn một triệu cũng ngu quá rồi. Hơn nữa làm sao đối phương đoán được cậu thấy số quà đó thì sẽ lập tức đến tìm tôi, nếu cậu đợi buổi họp báo kết thúc rồi mới tìm tôi, vậy bọn họ có thể chính xác nhất chúng ta ở đây được không? Trừ khi...”

Few: “Trừ khi cái gì?”

“Trừ khi cậu và bọn họ cùng một phe.”

“Phải!”

Hương Viên cũng cười cười hủy bỏ suy đoán này, cổ cạy mở chốt nữa, nói: “Tiền mua chuộc cậu thì giá cao quá, càng không có bảo hiểm. Chắc chắn đối phương nhắm vào tôi, nếu cậu không đến tìm tôi, hẳn kế hoạch ban đầu là chỉ một mình tôi mất tích.”

Few nghe vậy thì tóc gáy dựng đứng, tay chân mềm nhũn như có thể tan thành nước, run rẩy nói: “Công ty các cậu... phức tạp vậy sao?”

Rồi anh ta lại thờ dãi: “Đột nhiên cảm giác cậu cũng không dễ dàng gì.”

Hương Viên cười cười, dùng sức kéo một cái, cẩn thận vặn đinh ốc xuống, còn không quên khuyên anh ta: “Chẳng ai dễ dàng cả. Mà nói thật chuyện của cậu với Tiêu Tiêu cũng không có gì, mình sống không thẹn với lương tâm là được, đó mới là điều quan trọng hơn tất cả. Tôi giúp một tay đi.”

Cũng may đây không phải là cửa chống trộm mà chỉ là một cánh cửa gỗ rất bình thường, chắc hẳn là phòng chứa đồ linh tinh lâu rồi chưa dùng, khóa cửa bình thường, nhưng Hương Viên không vận xuống được, cô chỉ có thể nghĩ cách dùng bạo lực tháo gỡ từ phía khác thôi.

Hương Viên lấy ra một chiếc hộp dụng cụ đã bị bỏ hoang lâu trong đồng hồ, không ngờ có cả mấy khoan kim loại chạy điện.

Tiếng của máy khoan rất lớn, dù chưa tháo cửa được thì âm thanh chói tai kia cũng sẽ khiến người chú ý.

“Xoẹt xoẹt ——” Hương Viên cầm điện vào.

Máy khoan kim loại bất thành linh rung lên.

Cả hai trở mắt nhìn nhau, đồng loạt ngồi xổm dưới đất, sợ hãi nhìn chăm chăm vào lưỡi khoan sáng bóng kia, đồng thời nhìn đối phương mà cùng đặt câu hỏi: “Cậu, biết không?”

Few chặc lưỡi, run bần bật che kín áo khoác: “Tôi nói cậu biết, tôi chỉ biết một loại kim thời, chính là kim cương.”

“...”

Hương Viên không động đến thứ này nữa, thôi đi, ngộ nhờ Few xảy ra chuyện gì thì cô cũng không đến nổi tiền bảo hiểm mấy triệu của đôi tay kia, vậy là chỉ có thể nhắm mắt chịu đựng, lòng hốt hoảng, bất giác nuốt nước bọt.

Mà lúc này, top search trên Weibo đã bùng nổ.

#Down_Trò_Về #Down_Vương_Giá #Down_Bán_Xe #Down_Người_Thật #Down_Âu_Phục

Nhưng cũng may là tin tức cá nhân của Từ Yến Thời như tên tuổi, nghề nghiệp cùng những thông tin riêng tư có thể sẽ bị người tìm được không bị rò rỉ, Tiêu Tiêu cũng bảo vệ anh rất tốt, cộng thêm chất lượng hình ảnh không rõ, cho nên mọi người chỉ cảm thấy ngoài đẹp trai ra thì không có thông tin nào khác nắm bắt được. Đối với người hâm mộ đang xem trực tiếp mà nói, Từ Yến Thời trong ống kính cũng chính là chiến thần viên cò chơi game cực giỏi, còn cụ thể là nhân viên của hãng xe Phong Thụy hay công nghệ Duy Lâm thì cũng chẳng mấy ai quan tâm. Mua xe là được rồi.

Nhưng đúng lúc này trên Wechat lẫn Weibo, những chàng trai suốt ngày rúc mình ở nhà chơi game vạn năm không hề đăng bài lại đang rớt rít “xuất hàng”.

“Ai còn nhớ top 3 của Ma Thú năm đó không, Down cũng là một trong số đó nhì?”

“Nam thần bùng nổ, thu hút blogger gửi tiền trực tuyến, tặng một bạn chia sẻ bài này mười nghìn.”

“Những người đọc được bài đăng này đều là những người năm đó từng chơi Ma Thú, Vương Giá ư? Sorry, I don’t know.”

Cánh bạn gái mặt mũi mù mờ, tối nay... có chuyện gì xảy ra vậy?

Tại hội trường, Từ Yến Thời và Tiêu Tiêu phối hợp khá ăn ý, Tiêu Tiêu đã không còn để tâm đến trò chơi nữa, suốt cả buổi trở thành máy nhân từ người hâm mộ.

Tiêu Tiêu: “Các fans đây đều hỏi anh có thể chơi game lại không?”

Từ Yến Thời cũng chẳng ngần đầu, nghiêm túc hỏi: “Kiếm tiền à?”

Bình luận: “Cười chết mất, D Hoàng thật sự thiếu tiền.”

Tiêu Tiêu nói thật: “Anh mà muốn kiếm tiền thì thu nhập một năm mười triệu hẵn cũng không là gì.”

Từ Yến Thời không đáp, anh sắp đánh xong ván trên tay rồi, lần nữa tập trung vào trò chơi.

Cuối cùng lúc sắp kết thúc buổi phát sóng trực tiếp, anh chủ động nói một câu.

“Đối với tôi Down đã trở thành quá khứ, tôi đã bỏ chơi game từ lâu rồi, năm đó rút lui, một phần vì chuyện tình cảm gặp thất bại, một phần là do muốn làm chuyện tôi thật sự muốn làm. Nếu đã rút lui thì sẽ không trở lại nữa, nên các bạn không cần tìm tổ chức cho tôi làm gì.” Từ Yến Thời cúi đầu cười, “Chuyện livestream mà các bạn nói cũng không có nghĩa lý gì, tôi nói chuyện khó nghe, cũng không dễ được các bạn, nên không cần thiết phải như vậy. Tối nay vốn là sân riêng của Few, tiếp theo để Tiêu Tiêu trò chuyện với các bạn, tôi đi trước đây.”

Từ Yến Thời trả điện thoại lại cho Tiêu Tiêu, cài nút cài cổ tay áo rồi đẩy cửa xe đi ra.

Trong khung bình luận toàn là: *huhuhu, tiếc quá đi không biết bao giờ mới có thể gặp lại nam thần đây; Nam thần có thể đừng đi không, dù anh bán xe thì bọn em cũng không ngại đâu huhu; Những lời này sao lại cảm động thế chứ mị muốn khóc rồi; Vì sao điểm nào trên người của người đàn ông này cũng có thể đắm tôi như vậy chứ.*

Cao Lãnh và Vu Trĩ ngỡ người kinh hãi, dù đánh chết cũng không ngờ được, nam thần viên cò kia lại ẩn nấp bên mình lâu đến vậy?

Trần Thư vừa tìm được Hương Viên thì vội vã chạy đến hội trường bên này, kết quả là nhìn thấy một màn bùng nổ này, lập tức không nghĩ ngợi gì rút ngay điện thoại ra tra Baidu xem người này là ai, đầu óc dừng lại một giây rồi vận hành lại như thường, dựa vào kinh nghiệm chai mặt nhiều năm, cô bình tĩnh bỏ điện thoại lại vào túi, đi đến thấp giọng nói với Từ Yến Thời: “Tìm được Hương Viên rồi.”

Trần Thư nghe thấy tiếng máy khoan từ cửa sau khách sạn, đi về sau nữa chính là hầm đông lạnh, bên này không mấy ai lui tới nên chẳng ai nghĩ hai người họ sẽ đi đến đây. Hương Viên lấy làm lạ, rõ ràng mình và Few đi không xa, sao lại đến hầm đông lạnh bên này.

Trần Thư tìm người nghe ngóng, mới biết đó là lối đi riêng dành cho công nhân.

Hơn nữa ở ngay lối vào còn bị chặn bởi một tấm bảng đang sửa chữa, nên nhân viên mới không tìm bên này.

Có điều, Hương Viên và Few đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều hiểu ý. Hương Viên bình tĩnh, còn Few tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thân đang ở trong chốn gần như dựa vào bạo lực ngôn ngữ để giải quyết, nên anh ta cũng từng thấy nhiều kiểu cạy thế giờ trở sau lưng như vậy rồi, da gà da vịt rơi đầy dất, rúc cổ lại thấp giọng nói bên tai Hương Viên: “Tôi nhớ lúc chúng ta đến, ở đây làm gì... có tấm bảng nào.”

Vậy nghĩa là có người dẫn hai người bọn họ đến bên này, khóa cửa lại rồi bày nó ra.

Nếu không có Few thì chắc chắn chỉ giam một mình Hương Viên, Few chỉ là tình cờ rơi vào bẫy cùng mà thôi.

Hương Viên dẫn Few về phòng ở tầng dưới, còn mình thay bộ đồ khác rồi trở lại hội trường.

Lúc này buổi họp báo đã kết thúc, tất cả nhân viên và tân khách đều đã ra về, trên hành lang khách sạn sóng người chật chội, ở phía cuối dòng người mênh mông như nước, Từ Yến Thời cũng đang đi về phía cô, anh tuần tú nổi bật như hạc giữa bầy gà, bộ âu phục trên người càng khiến sự lạnh lùng trên trán đậm thêm.

Lúc này thay quần áo, mấy đồng nghiệp nữ trong công ty vừa thu dọn đồ đạc vừa nói chuyện với nhau:

“Cô có chơi Ma Thú không thế?”

“Không chơi, nhưng tôi thấy bạn trai đăng lên Wechat thế này, nhìn thủ pháp chơi game kia thì hình như đúng là Down rồi. Cả nửa năm cũng chẳng thấy anh ấy đăng được một bài nào, vậy mà lúc này đăng tận những ba bài, lại còn cảm khái với tôi về thanh xuân đã qua đi của mình nữa chứ.”

Rồi cô gái ấy thấp giọng nói tiếp, “Chắc nhớ nhung bạn gái cũ trong game chứ gì.”

“Ây da, cô đừng để bạn trai mình gánh oan chứ, người ta chỉ nhớ lại những ngày tháng chơi game đã qua thôi mà.”

“Cũng đúng, không ngờ Từ Yến Thời lại thâm tàng bất lộ đến thế.”

Dòng người chậm rãi rẽ dịch đến ngã ba, tốp thì đi xuống cầu thang bộ, tốp lại chen chúc trong thang máy, tức khắc ở giữa trống hẫng đi.

Hai người đi tới trước mặt đối phương.

Từ Yến Thời bắt đầu đi nhìn cô, phôi bụi trên tóc cô đi, “Sao lại thành ra thế này?”

“Anh... là Down thật sao?”

Từ Yến Thời rút hai tay trong túi, cúi đầu nhìn cô, bắt đầu đi gạt đầu.

Trong lòng Hường Viên rồi ren bao cảm xúc mùi vị, không biết phải phản ứng thế nào nữa, cô khó mà kích lệ bản thân chấp nhận được.

Năm đó cô chia tay Down vì Down không muốn gặp cô ngoài đời, cũng không chịu bật webcam, tới điện thoại cũng không được gọi. Down nói mình là người Sơn Đông, đang đi học ở Hải Nam, có một dịp Hường Viên muốn làm anh bất ngờ nên đã chạy đến Hải Nam tìm anh, kết quả Down không nói hai lời đã gửi tiền vào điện thoại, bảo cô quay về đi. Cô có thể cảm nhận rõ Down không hề quan tâm đến mình, nên cô mới nén đau để nghị chia tay, chẳng ngờ Down không hề lưu luyến chút nào, đồng ý ngay tấp lự, trong cơn tức giận Hường Viên đã kéo anh vào danh sách đen.

Down là người duy nhất khiến cô nếm trải cảm giác thất bại sau khi chia tay, cảm giác đó vô cùng khó chịu. Ngày qua ngày cô như cái xác không hồn, không hề có hứng thú với bất cứ chuyện gì, Down không gọi điện cho cô, cô ôm điện thoại nhìn đến ngán ngời, liên tục mở danh sách đen QQ ra, cuối cùng cũng không nhận được kéo người ta ra ngoài, nhưng người đàn ông này quá dứt khoát, không hề chủ động tìm cô một lần.

Thậm chí có một lần Hường Viên không nhận nổi nữa, bèn gửi tin nhắn cho anh, kết quả cũng là đá chìm đáy biển.

Tám ánh đại diện như thế không sáng lên lần nào nữa.

Anh ra đi rất kiên quyết, nói đi là đi ngay, dễ dàng như thế vắt một gói đồ vậy, nhưng với Hường Viên thì lại là tổn thương vì tình yêu. Cô thích Down không thua gì Từ Yến Thời, vì tác phong làm việc của Down hoàn toàn khác hẳn những người bạn trai cô từng quen, cũng là người dứt khoát chia tay cô, cũng là người duy nhất khiến cô tổn thương. Trong lòng cô, Down luôn chiếm giữ một vị trí đặc biệt nhất định, nên lúc Từ Yến Thời tỏ tình cô mới có thể khẳng khái nói ra câu kia: “Có vài thứ, đã bỏ lỡ thì chính là bỏ lỡ, không phải vì không có anh mà tôi không sống được.”

Vì cô phát hiện mình từng thích Down, không hề ít hơn so với thích Từ Yến Thời bây giờ. Nên cô cho rằng, dù không có anh, thì nhất định sau này cô cũng sẽ gặp được người khiến mình rất thích.

Kết quả, mấy người nói với tôi, Down chính là Từ Yến Thời ư?

Hường Viên có cảm giác bị bắt chẹt tới chết, vòng tới vòng lui cũng không ra khỏi phạm vi thế lực của anh, cái cảm giác năm đó chia tay với Down lại quay về, cô tức giận bật cười.

“Được, người Sơn Đông, cảm phiền anh nhường đường giùm.”

“...”

Từ Yến Thời cúi đầu cười tự giễu, biết rõ nếu công bố thân phận này, biết anh là Down thì Hường Viên có thể sẽ càng tức giận hơn. Nhưng anh không muốn thấy cô gặp khó khăn, anh biết cảm giác thất vọng chồng chất vọng đó khó chịu đến đâu, cho nên mới bất chấp nguy hiểm đối mặt với dư luận, tiết lộ thân phận Down. Chỉ ít về mức độ nào đó có thể tạo được độ nóng cho buổi họp báo này, còn sức ảnh hưởng tới đâu thì anh không biết, cũng không chắc chắn.

Dọc đường đi cả hai đều im lặng không nói gì, Từ Yến Thời đưa cô về nhà, Hường Viên lạnh mặt đẩy cửa xuống xe, Từ Yến Thời nắm vô lăng, gọi người lại, “Tôi nay em định nói với anh chuyện gì?”

Rốt cuộc Hường Viên cũng không nói ra được hai chữ từ chối, cô vịn vào chốt cửa, ánh trăng nghiêng nghiêng trải trên nóc xe.

“Mặc âu phục xong rồi thì trả lại đây cho em, em đi thuê đây, nút cài tay áo cho anh, anh thích thì cứ giữ lấy.”

Từ Yến Thời chống tay lên vô lăng, kim cương trên nút cài kìa sáng lên dưới ánh trăng, càng khiến tay anh thêm phần sạch sẽ gọn gàng. Anh cời nút cổ áo, khẽ nghiêng đầu, trầm giọng nói: “Chỉ việc này thôi?”

“Ừ.”

Bàn tay đặt trên vô lăng chợt siết chặt, đến đốt ngón tay cũng trắng bệch.

Ánh mắt Từ Yến Thời lạnh đi, đè nén cảm xúc dâng lên trong ngực, vẫn nghiêng đầu nhìn chằm chằm phiến lá khô trên đất, hỏi:

“Việc anh có phải là Down hay không quan trọng với em thế ư?”

Hường Viên nhú mày không lên tiếng, sau một hồi yên lặng, cô không nói hai lời đẩy cửa xe đi ra.

“Rầm!” Cửa xe đóng sầm lại, gió tuyết lạnh thấu xương tràn vào rồi biến mất, ầm ập lại bao trùm.

Từ Yến Thời không lái xe rời đi mà châm một điếu thuốc, anh hạ cửa kính xuống dựa lưng vào ghế, mắt dán vào bóng lưng Hường Viên đang đi vào hành lang, cho tới khi bóng dáng bé nhỏ ấy biến mất ở cửa, anh vừa nhả khói vừa từ từ cởi cổ áo sơ mi ra, tháo nơ đen xuống, nhét xuống dưới băng điều khiển trung tâm.

Anh ngã người ra sau, bàn tay kẹp thuốc đặt ở ngoài cửa xe, thờ ơ quét mắt nhìn điện thoại.

Kết quả là một giây tiếp theo, điện thoại như có cảm ứng bỗng vang lên, tiếng chuông chói tai phá vỡ đêm tuyết tĩnh lặng——

“Yến Thời, có người tố cáo cậu với Hường Viên dùng danh nghĩa của người khác để đem thành quả thiết kế của công ty đi thi đấu, giờ cậu nhất định phải đến công ty một chuyến.” Rồi người đầu dây dừng lại, hỏi, “Trường phòng Hường có đang ở với cậu không?”

“Tìm tôi là được rồi, cô ấy không biết chuyện này.”

Từ Yến Thời dập thuốc, nhét vào cốc gạt tàn trên xe, một tay cầm điện thoại một tay đánh vô lăng vô lăng quay đầu xe lại, chân phải đạp ga, lập tức phóng thẳng ra ngoài.

Hôm sau Hường Viên không đến công ty, tới hôm qua ăn mặc phong phanh lại còn bị nhốt ở nơi không có máy sưởi một giờ, thế là sáng nay lên cơn sốt, cô bèn xin nghỉ.

Ngày thứ ba đi làm lại thì thấy phòng kỹ thuật vô cùng ảm đạm, Từ Yến Thời không có ở đây, bầu không khí có vẻ sai khác. Cao Lãnh với Vu Trí nhìn cô mấy lần như muốn nói gì, Hường Viên không nhận nổi nữa, che mũi, gọi hai người họ vào phòng họp, “Hai người vào đây.”

Hường Viên khóa cửa lại, khoanh tay dựa vào cửa, dáng điệu như muốn tra hỏi.

“Nói đi, rốt cuộc lại giấu tôi chuyện gì?”

Cao Lãnh và Vu Trú nhìn nhau, tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi, sau đó lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nói gì.

“Hai người các anh có thể làm bộ thêm được không hả, còn không nói thì cút ra ngoài.”

Vu Trú lập tức nói: “Lão đại bị cách chức điều tra rồi.”

Hương Viên sững sờ không phản ứng kịp, đầu ‘ong’ lên một tiếng rồi ngẩn ra, “Tại sao? Vì buổi họp báo hôm kia?”

“Có phải chị với lão đại tham gia cuộc thi gì không? Không biết ai tố cáo với giám đốc Lê, rồi chị ta tố cáo lên tổng công ty, hai ngày nay tổng công ty phái hai người xuống điều tra, bảo là muốn xác nhận lại, nội dung hai người tham gia thi đấu có liên quan đến cơ mật của công ty không, nếu như có ——”

Đa đầu Hương Viên căng lên, “Nếu có thì như thế nào?”

“Nếu có thì sẽ bị truy tố, nhưng chuyện này, lão đại tự mình ôm hết, nói không liên quan gì đến chị, cho nên hai ngày nay anh ấy đều ở tầng năm tiếp nhận điều ——”

Không đợi Vu Trú nói xong, Hương Viên đã chạy ra khỏi phòng kỹ thuật.

Từ buổi họp báo tối đó, huyết thái dương của Hương Viên nhảy liên tục không ngừng, thậm chí có còn dự cảm xấu, bao gồm việc cô với Few bị nhốt trong phòng tối, lại còn chuyện tố cáo này nữa, chuyện này nói chuyện nọ, cô suy nghĩ đơn giản quá rồi, chỉ tưởng có người muốn hại cô.

Mà bây giờ rõ ràng là có người muốn chính chết cô!

“Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra, vừa lúc Từ Yến Thời điều tra xong, phía sau anh có hai người đàn ông mặc âu phục, Hương Viên nhận ra, đó là tổ điều tra hành chính ở tổng công ty.

Từ Yến Thời nhìn cô không nói, sai bước đi vào phòng làm việc.

Hương Viên đứng thẳng, siết chặt nắm đấm, đốt ngón tay trắng bệch, cô không quay đầu mà đi thẳng vào thang máy.

Trong nháy mắt cửa thang máy khép lại...

Cô nhìn thấy Từ Yến Thời quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt kia hiện lên nụ cười dịu dàng, như đang an ủi cô, anh không sao, đừng lo.

Khe cửa dần hẹp lại, rồi chẳng biết đóng từ bao giờ, chia cắt hai người họ.

Bỗng nhiên nước mắt muốn tuôn rơi, chớp mũi chưa xót.

“Ting”, cửa thang máy mở ra.

Giày cao gót giẫm xuống nền đất kêu ‘cộp cộp cộp’, hệt như tiếng trống trước khi ra trận, vang vọng khắp tầng. Hương Viên mắt nhìn thẳng, trực tiếp đẩy cửa văn phòng của Lê Thẩm ra.

Trong phòng còn có người khác nữa, người đó đội mũ lưỡi trai đứng trước bàn làm việc của Lê Thẩm, không biết là đang nói gì, nghe thấy tiếng mở cửa thì lơ đãng đưa mắt nhìn, Lý Trì trông thấy cô thì quay đầu lại.

Hương Viên đè nén lửa giận trong lòng xuống, lạnh lùng nhìn Lý Trì một cái rồi nhìn thẳng vào Lê Thẩm, ném đồ cầm trong tay xuống cái *bịch*.

“Hai người làm việc có thể cẩn thận tí được không, thứ đồ này dùng xong rồi thì nên vứt đi, đừng có để lại văn phòng, nếu không, bị người khác thấy được thì sẽ cho rằng các người cố ý phá hoại buổi họp báo của công ty. Chuyện này tôi vẫn chưa tố cáo lên tổng công ty, vừa hay điều tra viên đã tới đây, hai người các người không ai tránh được tội đâu.”

Hai người bọn họ định thần nhìn lại, là tấm thẻ công tác màu đỏ của nhân viên khách sạn.

Hương Viên nói xong rồi xoay người đi thẳng.

Lúc xuống lầu thì có gặp Trần Thư, hai người đứng trong thang máy, Trần Thư lè lưỡi nói, “Em đừng nói gì cả, quả thật tối đó có hiệu quả rất tốt, ngay đến mấy vị sếp lúc trước muốn đi giờ đã quay về rồi, nói muốn đi sâu vào bản chuyện hợp tác với chúng ta. Giới này thực tế như vậy đấy, có độ phổ biến, có người hâm mộ mua, thì mọi người đều sẵn sàng bám víu em. Nếu Từ Yến Thời ra tay từ sớm thì chị đây đâu cần chịu đựng lâu như vậy, còn sợ gì gã Hoàng Khải Minh kia nữa.”

Hương Viên không nói lời nào.

Trần Thư biết tâm tình cô đang không tốt, nói, “Chuyện của Từ Yến Thời...”

“Em sẽ nghĩ cách.”

“Vậy thì tốt.”

Hương Viên trở lại phòng kỹ thuật, hai điều tra viên kia vẫn chưa đi mà vây quanh bàn công tác của Từ Yến Thời, một người kiểm tra tài liệu, một người kiểm tra laptop, còn Từ Yến Thời thì khoanh tay dựa vào tường. Những người khác ngồi yên tại chỗ, không dám thở mạnh.

Hương Viên đi vào, Từ Yến Thời đưa mắt nhìn cô, cô định mở miệng nói thì Từ Yến Thời đã gior tay ra hiệu im lặng.

Hương Viên xoay người đi ra ngoài toan gọi điện cho ông nội, nhưng vừa bấm số, đưa điện thoại lên tai thì đột nhiên trên tay trống không, điện thoại đã bị người ta giật lấy, không biết Từ Yến Thời đi theo ra đây lúc nào, cầm điện thoại của cô rồi kéo cô đến thang bộ.

Hương Viên: “Trả điện thoại lại cho em.”

Từ Yến Thời: “Vô dụng thôi, đừng gọi cho ông nội em.”

“...”

Hương Viên sững sờ, “Sao anh biết?”

“Trần San có nói với anh rồi.”

Hương Viên cố chấp nhìn anh: “Đưa điện thoại cho em, em muốn hỏi ông rốt cuộc tại sao lại làm như vậy, rõ ràng chúng ta tham gia thì là dùng phần mềm của mình, hơn nữa cũng không lấy bất kỳ tài liệu nào của công ty, dựa vào đâu mà bọn họ lục laptop của anh chứ, như vậy sau này người khác nhìn anh thế nào chứ? Bọn họ sẽ cho rằng anh dùng tài liệu của công ty.”

Từ Yến Thời dựa vào lan can, nhét điện thoại của cô vào túi mình rồi cúi đầu nhìn cô nói: “Em nghe anh nói trước đã, bất kể là đứng ở lập trường nào, thì tổng công ty không thể phản bác trước cách làm của Lê Thẩm được, nếu như em đứng giữa thì ông nội em sẽ rất khó xử, em hy vọng ông ấy sẽ nể mặt những người khác vì em sao? Hơn nữa, chúng ta không làm bất kỳ điều gì cả, khám xét là để tìm ra chân tướng rõ ràng, còn về phần người khác nói cái gì, quan trọng lắm sao?”

“Rõ ràng chuyện này là do em đề cập đến trước.”

Từ Yến Thời dựa vào lan can cười, “Anh có chịu oan ức chút cũng không sao, anh chỉ không muốn để em phải chịu oan như thế.”

Kết quả đúng lúc này, điện thoại Hương Viên nằm trong túi rung lên.

Từ Yến Thời lấy ra đưa cô, trên màn hình hiện lên hai chữ Lộ Đông, anh lạnh lùng nhìn, nụ cười dần tắt, dời mắt đi chỗ khác.

Hương Viên không nghe máy, nhanh chóng cất vào túi.

Từ Yến Thời cười, “Em với anh ta có chuyện gì mà anh không thể nghe sao?”

Hương Viên giải thích: “Không phải, hôm qua em bị cảm, trên đường lại gặp anh ấy nên anh ấy mua ít thuốc đem tới, cũng không có chuyện gì hết.”

Từ Yến Thời dựa vào lan can, điện thoại nằm trong túi, cười khẽ lắc đầu.

“Không cần giải thích với anh.”

“...”

“Đêm đó, có chuyện còn chưa kịp nói với em.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh chuẩn bị từ chức.”

Về chuyện trong buổi họp báo, thật ra cũng không phải Hương Viên lục ra được tấm thẻ nhân viên trong ngăn kéo bàn làm việc của Lý Trì, tấm thẻ này do Lâm Khanh Khanh dọn dẹp trong buổi họp báo, cô chỉ cầm lấy để lừa Lê Thẩm với Lý Trì mà thôi.

Đương nhiên, hai người họ đều là kẻ gian xảo, che giấu rất tốt, bình tĩnh đi tới đi lui trước mặt cô.

Từ Yến Thời bảo cô im lặng theo dõi.

Về vụ án từ đầu, người của tổng công ty xác nhận mọi phần mềm và nội dung thiết kế tranh giải không hề xâm phạm quyền và lợi ích hợp pháp của công ty, cùng lắm chỉ coi như Từ Yến Thời nhận việc riêng. Trong ngày thứ ba khi tổng công ty còn chưa đưa ra kết quả, Từ Yến Thời đã nộp đơn từ chức.

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp phòng kỹ thuật.

Mọi người trong phòng đều bối rối, bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện lão đại sẽ rời đi, rường cột này mà ra đi thì bọn họ biết làm sao đây?

Cao Lãnh không dám tin, “Đây là thật sao?”

Hương Viên ừ đáp.

Từ Yến Thời cũng không phản bác.

Thì Thiên Hữu sững sốt một hồi, bỗng lôi hộp Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch trong ngăn kéo ra, mím môi ra sức nhét vào lòng Từ Yến Thời: “Lão đại, tặng cậu đây, sau này tôi không giấu giếm nữa, tôi với cậu chia nhau uống. Nói thật, đám người này toàn là đồ ngốc, cũng khó dẫn dắt, có lúc tôi cũng rất phiền, nhưng cậu uống nhiều mấy chai là được, có thể đứng đi được không.”

Cao Lãnh thấy Từ Yến Thời quyết tâm muốn ra đi thì trái tim như bị vùi lấp dưới ngói sụp, nhất thời không phản ứng nổi, nhào vào lòng Hương Viên gào khóc, nước mắt chảy thành sông.

Nhưng ngay tức khắc anh ta đã bị Từ Yến Thời lôi cổ ra ném về ghế của mình.

Hương Viên còn định vỗ vai Cao Lãnh an ủi, kết quả là trong lòng không còn ai, tay cứng giữa không trung, đành phải thu về.

Chỉ có Vu Trĩ ngơ ngác ngồi trước bàn, dờ dẩn không khác gì kẻ ngốc.

Trong số tất cả mọi người ở đây, anh ta là người nhỏ tuổi nhất, nên lệ thuộc vào Từ Yến Thời mạnh nhất.

Mới đầu khi nghe được tin này, Hương Viên cũng rất ngạc nhiên, thậm chí tới đó về nhà còn khóc sục sùi. Nhưng rồi cô lại cảm thấy, quyết định này của anh rất đúng, anh không nên vì mình ở đây, trong lòng phải vui thay anh mới phải. Vậy nhưng vẫn không nỡ để anh ra đi, cô cầm điện thoại nhìn Wechat của Từ Yến Thời ngẩn ngơ suốt một đêm.

Nhớ lại mấy tháng đã qua, từng ly từng tí những chuyện bọn họ trải qua, anh vẫn như thế, vẫn khắc ghi rõ mồn một trong đầu cô.

Tối thứ tư, bữa cơm chia tay cuối cùng trước ngày từ chức.

Vu Trĩ không đến, Từ Yến Thời gác chân lên chiếc ghế đẩu trước lác lư, ngón trỏ và ngón cái cầm điện thoại xoay qua xoay lại, sầm mặt chờ anh ta.

Nửa tiếng sau, Vu Trĩ vẫn không đến. Sắc mặt Từ Yến Thời vẫn như thường, lạnh lùng đặt điện thoại lên bàn, ghé rơi xuống đất, gấp một miếng thịt bò cho Hương Viên, “Không đợi nữa, ăn đi.”

Lão đại đã lên tiếng, tất cả im lặng động đũa, có điều bữa ăn lại chẳng mấy vui vẻ.

Hương Viên thấy mọi người đều rầu rĩ bèn chủ động nói, “Có muốn uống rượu không?”

Từ Yến Thời nhìn cô, bình tĩnh gấp thêm mấy miếng thịt bò đặt vào bát cô.

“Cộp!” Cao Lãnh bắt chợt ném đũa đi: “Uống! Tôi nay không say không về!”

Chỉ chốc lát sau, phục vụ đem một bình rượu lên.

Lầu sôi ùng tục bốc lên khói trắng bao trùm toàn bộ phòng bao. Hường Viên nhìn sang người đàn ông bên cạnh, anh lười biếng dựa vào ghế, một tay vất lên thành ghế của cô, trong mắt có phần mờ màng, nhìn qua theo tầm mắt của cô, lần đầu tiên hai người đối mặt với nhau trong đêm nay.

Anh nhếch môi cười, bàn tay xoa nhẹ ở sau đầu cô như trấn an.

Bầu không khí trong phòng đáng cao, Cao Lãnh như uống thuốc kích thích, dùng rằng *rắc rắc* mở liên tục mưới chai rượu.

Từ Yến Thời cầm lấy chai nước cốt dừa cho Hường Viên.

Hường Viên bắt gặp nhìn anh.

Trong lúc qua lại, Cao Lãnh đã rót đầy rượu cho mọi người, anh ta nâng ly, vỗ hai cái xuống bàn, “Nào nào nào, cạn một ly trước đã.”

Tất cả đều phối hợp uống sạch, sau ba vòng rượu, không khí trong phòng đã nóng lên, Cao Lãnh uống đến nỗi người đỏ au, nhìn sang Từ Yến Thời: “Lão đại, nói thật, cậu đi tới mới vui nổi, cái công ty rách này thì có gì tốt mà ở lại! Tôi thật sự chỉ mong mọi người cũng đi luôn đi, ở lại làm đêch gì?!! Nếu không phải tôi không có nơi nào để đi, thì tôi cũng không đến cái chỗ khi mớck này đâu.”

Từ Yến Thời ngả người ra sau, cười cười không nói, chỉ uống rượu.

Tối nay Từ Yến Thời cũng rất khách khí, ai kính rượu anh cũng uống, không hề làm giá.

Thi Thiên Hữu nói: “Thật ra Cao Lãnh nói đúng, thể chế của công ty này quá có vấn đề! Phúc lợi của nhân viên, phe phái lãnh đạo... Nếu có chỗ khác để đi thì tôi cũng sẽ từ chức.”

Đã có người mở đầu, mọi người không nhịn được bắt đầu nói xấu:

“Thật, đến nghị phép hằng năm cũng không được phê duyệt, quá phiền phức, vô cùng phiền phức.”

“Thanh toán tiền tăng ca mà còn phải đưa này đưa nọ ra để chứng minh.”

“Có cảm giác không khác gì công ty cổ hủ, lãnh đạo toàn là một đám lão già tác phong quan liêu.”

“...”

Nói tới đây, Hường Viên và Từ Yến Thời ăn ý nhìn nhau.

Lầu trong nôi đã sôi sục, đồ dư dưới đáy chén nát bấy ra.

Trong không khí sương mù bốc lên, lượn lờ vòng quanh.

Cách lần hơi sương, Từ Yến Thời bỗng ôm cổ Hường Viên kéo người lại gần, thấp giọng nói bên tai cô, “Lắng nghe suy nghĩ của bọn họ nhiều vào, sẽ có ích với em đấy, nhưng cũng không nghiêm trọng như bọn họ nói. Không cần tạo áp lực lớn cho mình đến vậy.”

Hường Viên trả lời, “Vậy còn anh? Anh có ý kiến gì?”

Từ Yến Thời cười: “Đợi lát nữa nói với em sau.”

Nói rồi anh buông người ra, cầm rượu lên ánh chùng, ngồi thẳng người dậy, trong giọng trầm đượm mùi rượu nhưng lại có vẻ thờ ơ: “Được rồi, uống xong chút này rồi giải tán thôi.”

Cao Lãnh dẫu môi, cảm xúc dâng trào chực khóc.

Từ Yến Thời nói ngay: “Tôi chỉ từ chức chứ không phải chết, không cần cậu phải khóc tang.”

Cao Lãnh cố gắng kìm nén, “Bây giờ tôi lại nhớ những lúc cậu mắng tôi quá, từ khi trưởng phòng Hường đến, đã lâu rồi cậu không mắng bọn tôi.”

“Việc tôi từ chức đã và lại trái tim thủy tinh của cậu rồi à?”

Cao Lãnh: “Ai có trái tim thủy tinh hả?”

Từ Yến Thời phớt lờ anh ta, uống hết số rượu còn sót lại rồi cúi đầu gọi xe, Một đám đàn ông sục sà sục sật đi đến cửa còn không chịu giải tán, anh không chịu nổi nữa, đập một phát nhét mọi người vào xe taxi.

Quay đầu lại, Hường Viên đang đứng ở cửa nhìn anh.

Anh ngoác tay với cô, vẫy một chiếc taxi khác, đẩy cô vào trong xe rồi mình cũng ngồi vào.

Trên người anh toàn mùi rượu, nhưng thoát nhìn lại rất tỉnh táo.

Tài xế hỏi đi đâu, anh thấp giọng đọc địa chỉ rồi quay qua nhìn cô, ánh mắt ngà ngà say, “Đưa em về nhà trước đã.”

Hường Viên gật đầu.

Cả một đêm hai người không ai trao đổi với nhau câu gì, Hường Viên cố gắng dành thời gian để anh chuyện trò với Cao Lãnh Thi Thiên Hữu, cô nghĩ, không biết sau này mình còn cơ hội gặp anh không.

Đèn đường lóc lên, ngoài cửa sổ là cảnh thành phố về đêm phồn thịnh, một đường xe chạy phóng đi như bay, những hình ảnh vụt qua thoáng xuất hiện trong cô.

Thượng Hải sao?

Lần trước anh nói dẫn cô đi chơi, cô tưởng anh chỉ nói đùa, thật ra thì từ lúc ấy đã quyết định muốn đi rồi sao?

Nỗi niềm chua xót trong lòng Hường Viên bốc lên, thứ chất lỏng ấy như muốn trào ra ngoài từ mắt, bất giác cô cảm thấy tủi thân.

Xe dừng lại dưới lầu.

Đúng lúc này điện thoại của Hường Viên vang lên âm báo có mail.

Cô cúi đầu mở ra, chính là ý kiến cần cải cách chính đồn trong công ty mọi người nói ban nãy, từ lúc lên xe anh vẫn cúi đầu bấm điện thoại, thì ra là để chỉnh sửa ý kiến lại cho cô sao?

Không đợi cô đọc hết, Từ Yến Thời đã cắt điện thoại, nói: “Tạm thời chỉ mới nghĩ được những chuyện này, sau này nghĩ được gì sẽ mail cho em, đến nơi rồi!”

Hương Viên nín khóc, nói tạm biệt.

Gió tuyết ngoài xe nổi lên.

Gió vù vù thổi qua, bông tuyết trắng xóa như đầy lòng cô lúc này.

Hương Viên vô tình gặp phải Lộ Đông ở dưới lầu, trong tay còn xách một ít lễ.

Lộ Đông mặc áo len, tay siết chặt chìa khóa, thấy cô đi đến thì lịch sự mỉm cười, đưa đồ trong tay qua, “Đây là lễ và bói mẫu Tử Xuyên*, hôm lên là có tác dụng chữa ho, sáng nay tôi thấy cô ho vẫn chưa khòe. Thử cái này đi, một bác sĩ Trung Y giới thiệu cho đây.”

(**Bói mẫu Tử Xuyên là một vị thuốc Đông Y.*)

Hương Viên nhận lấy, nói câu cảm ơn.

Lộ Đông mở cửa thang máy ra, “Để tôi đưa cô lên, đang mùa đông mà sao về trễ thế? Đi nhậu với đồng nghiệp công ty hả?”

Hương Viên ừ một tiếng, hai mắt vẫn còn đỏ, trong đầu chỉ toàn là vẻ mặt bình thản của Tử Yến Thời lúc xuống xe.

Thang máy đến tầng mười sáu.

Lộ Đông mở cửa, vô cùng ga lăng đưa Hương Viên về đến cửa nhà, sau đó mới quay lại đi thang máy xuống.

Nhưng khi anh ta vừa ấn nút thang máy, thì thang máy bên cạnh đang bắt đầu đi lên, con số đỏ như máu trên đỉnh đầu tầng dần một cách kỳ lạ, bất chợt Lộ Đông căng thẳng, trái tim bị siết chặt khó chịu.

Anh ta vô thức nhìn chăm chăm vào chiếc thang máy bên cạnh.

Khi đến tầng mười sáu, *ting* một tiếng thang máy dừng lại.

Hương Viên cũng mới mở cửa ra, nghe thấy tiếng thì bất giác quay đầu lại, khe cửa mở ra.

Quả nhiên, Lộ Đông thẫn thán trong lòng.

Người đàn ông kia để mở áo khoác, mang theo gió tuyết sải bước đi ra khỏi thang máy, thậm chí còn không cho Hương Viên thời gian suy nghĩ, trực tiếp kéo người đi vào.

“Rầm——” Cánh cửa khép lại.

Ngoài cửa yên tĩnh, lá rụng bị gió cuốn đi, là cái lạnh băng thiên tuyết địa.

Nhưng bên trong lại là lửa nóng hừng hực.

Hương Viên bị đè lên cửa, Tử Yến Thời không nói lời nào trực tiếp cúi đầu hôn lên, khác với cái chạm nhẹ lần trước, lần này đầu lưỡi anh chui vào bên trong, đầu lưỡi nóng như lửa càn quét một phen, không hề cho cô bất cứ cơ hội nào để suy tính, giọng lạnh lùng hơi khàn, giữa hơi thở đầy dục, anh cúi đầu cắn cổ.

“Có muốn ở bên nhau không?”

Anh hôn cô từng chút một, mát mắt môi cô, hơi thở hỗn hển rối loạn, đè người lên cửa, khàn giọng tra hỏi cô tới tấp:

“Có muốn ở bên nhau không?”

“Có muốn ở bên anh không? Há?”

Phòng tuyến trong Hương Viên đã hoàn toàn sụp đổ, cơ thể mềm như nước, khó khăn ôm lấy cổ anh, vừa nghiêng đón lại vừa cắn ngược lại môi anh, hai mắt ngấn lệ gật đầu liên tục: “Muốn muốn muốn, muốn được ở bên anh.”

“Vậy bảo gã ngoài cửa đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47

Khi thế “tán công” của người đàn ông kia rất dữ dội, kiểu người nhả nhận như Lộ Đông đầu chứng kiến cảnh tượng “chiến trận” như vậy bao giờ. Thang máy kêu ‘ting’ một tiếng nhắc nhở đã đến, nhưng anh ta không đi mà quay ngược trở lại đứng trước cánh cửa đã khép chặt kia, lịch sự gõ nhẹ cửa.

“Cô Hương, cô có cần giúp gì không?”

Hai người ở bên trong ngấu nghiến hôn nhau như mãnh thú, sôi sục của đất trời, Hương Viên bị anh hôn tới mức không thở nổi, hô hấp dần trở nên rối loạn.

Tử Yến Thời đổi sang hôn tai cô, cho cô khoảng trống để hô hấp, sau đó đôi môi lại kề tới, nhưng không mãnh liệt như vừa rồi mà chỉ khẽ gặm cắn như có như không.

Lộ Đông lại lần nữa gõ cửa.

Anh chợt cắn mạnh một cái, chẳng đoái hoài gì đến hơi thở rối loạn của cô, đầu lưỡi anh tiến vào không chút cố kỵ, mạnh mẽ khuấy đảo bên trong. “Bảo gã ta cút đi.”

Trong nhà không bật đèn, Hương Viên bị anh hôn đến nỗi âm thanh nức nở hít thở khó khăn, đầu óc mơ màng nhắc mình phải bật đèn, nhưng vì bị anh mát mát mà ngất quăng nói: “Cứ... mở cửa... ra trước đã.”

Tử Yến Thời bắt lấy tay cô giờ lên quá đỉnh đầu, đè người lên vách cửa, rồi lại hôn cô thật sâu, khàn giọng nói: “Mở cửa để gã ta thấy đáng về lúc này của em sao?”

Một giây sau đó Từ Yến Thời buông cô ra, nhặt túi xách bị cô vắt dưới đất lên, lấy điện thoại ra. Hai mắt anh dục ngẫu, hồ hấp còn hỗn loạn, một tay anh chống nạnh, tay kia đưa điện thoại tới cho cô, thờ hớn hên nói: “Bảo gĩa đi đi, sau này cũng đừng tới nữa. Còn không anh đổi nhà cho em.”

Biết nhà này bao nhiêu tiền không mà đòi đổi.

Hương Viên lấy lại ý chí, lật đặt cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Lộ Đồng đứng ngoài cửa. Ở huyện quan có một tủ giày cao bằng nửa người anh, anh ngồi lên trên đó, đôi chân dài thả lỏng rũ xuống, vòng hai tay trước ngực, nhìn cô bị mình hôn đến mức tóc tai bù xù đang gửi tin cho người khác, bất chợt Từ Yến Thời có cảm giác tất cả mọi thứ vào giây phút này đều thật đáng giá.

Anh mỉm cười cúi đầu, lần đầu tiên trái tim được lấp đầy căng lên, không còn trống trải như trước.

Lần đầu tiên anh cảm thấy, gần ba mươi năm qua, tất cả những điều không công bằng của ngày trước đều rất đáng giá.

Hương Viên gửi tin xong thì đưa điện thoại cho anh xem, đại khái là muốn cho anh biết: em từ chối anh ta rồi nha.

Từ Yến Thời không thèm nhìn mà cầm lấy điện thoại ném vào giỏ nhỏ ở cạnh huyện quan, kéo người qua đứng giữa hai chân mình.

Anh thả lỏng ngồi trên tủ giày nên gần như ngang hàng với cô, có điều Hương Viên cao hơn chút đỉnh, theo bản năng cô ôm cổ lấy anh.

Cả hai bọn họ một người miễn cưỡng uể oải ngồi trên tủ, còn một người tựa sát vào ngực anh như không xương, cơ thể mềm nhũn. Một tay Từ Yến Thời ôm cô, một tay lần mò bật công tắc đèn trên tường, ánh sáng yếu ớt lập tức tỏa ra khiến thâm lỏng càng thêm mềm mại, cũng khiến cả phòng trở nên mờ ám hơn.

“Vì thấy Lộ Đồng nên anh mới đến đây phải không?” Hương Viên nhìn anh.

Từ Yến Thời cúi đầu cười cười, ngả người về sau dựa vào tường, chân thả lỏng chạm đất, trên người vẫn còn mang theo mùi rượu, hơi nghiêng đầu nhìn cô, đáng vẻ lười biếng pha thêm chút ngả say thật sự rất quyến rũ.

Nhưng ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào cô kia khiến Hương Viên cảm thấy trái tim đập thình thịch không ngừng, đầu nóng lên.

“Em suy nghĩ nhiều rồi,” Anh trêu, “Thấy em lúc xuống xe như vậy, là anh đã biết tối nay em đang đợi câu trả lời của anh.”

“... Em không có.”

“Còn không thừa nhận?” Anh nhún vai tựa người ra sau, đưa tay lên sờ khoeo mắt cô, thẳng thắn vạch trần, “Vậy thì lúc nãy trên xe khóc cái gì? Không phải vì cảm thấy sẽ kết thúc với anh sao?”

Hương Viên phát hiện một khi người đàn ông này đã thẳng thắn thì chẳng ai đỡ nổi cả.

Vậy là cô cúi đầu xuống hôn anh, không muốn để anh nói tiếp.

Từ Yến Thời đôi bị động thành chủ động, nắm lấy eo găm cán môi cô, thậm chí còn ác ý cán môi dưới cô rồi kéo nhẹ ra, trong nháy mắt áy đầu lưỡi chui tọt vào trong – ngay đến lúc hôn mà người đàn ông này cũng thẳng tới mức gọi tình. Hương Viên bị anh hôn đến nổi mặt mày đỏ ửng, hồ hấp rồi loạn nằm trên người anh, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Vậy chúng ta đang quen nhau sao?”

“Có muốn ngắm mình trong gương xem bây giờ trông em thế nào không?” Tối nay không biết là do uống rượu hay sao mà Từ Yến Thời lại bộc trực đến độ khiến người ta tức nổ phổi, “Em nghĩ có thể hôn như vậy với một người bạn bình thường ư?”

Nói đoạn, anh mở đèn lên như để cô nhìn rõ chính mình hơn, vẫn ngẩng đầu dựa vào tường, vẻ mặt có hơi căng thẳng.

“Mấy ngày ở Thượng Hải, lúc anh quyết định từ chức quả thật đã có nghĩ đến, em từ chối anh là đúng, cứ kéo dài như thế cũng không có nghĩa lý gì, chẳng thà thôi đi còn hơn. Nhưng mỗi lần thấy ánh mắt em nhìn mình là anh lại không cam lòng, anh cảm thấy hẳn mình có thể đem lại hạnh phúc cho em. Tên Lộ Đồng đó, anh thật sự không để gã ta vào mắt.” Nói đến đây, anh lại bật cười, “Nhưng anh cũng không biến thái như thế, anh sẽ không yêu cầu em không được nói chuyện với người đàn ông khác, có điều nếu đã quyết định ở bên nhau, có mấy lời anh cần nói trước.”

Hương Viên ôm cổ anh, “Chuyện gì?”

“Sau này chúng ta ở bên nhau, anh sẽ không yêu cầu em phải thay đổi thói quen, cách ăn mặc hay trang điểm của mình chỉ vì nghĩ đến cảm nhận của anh,” Từ Yến Thời ngẩng đầu nhìn cô, “Anh hoàn toàn không có ý kiến gì về người đàn ông khác cả, anh chỉ có thù địch với những gã muốn theo đuổi em thôi, tốt nhất là nên giữ khoảng cách với bọn, đừng khiến anh tức giận, còn những thứ khác tùy em”

Hương Viên cảm động rơi nước mắt, được đã ôm cổ anh chặt hơn, mặt dán mặt hô lên: “Sao anh lại tốt vậy kia chứ.”

Từ Yến Thời chống tường, nhéo má cô, “Lúc này là yêu cầu, còn bây giờ là phúc lợi, có muốn nghe không?”

Hương Viên gạt đầu như gà mổ thóc.

Anh nhéo lấy gương mặt mềm mại kia, nhìn cô thật sâu rồi cúi đầu cười cười. “Nghe có thể cảm thấy hơi điên, nhưng anh muốn em biết là anh thực sự nghiêm túc, cho nên lời này anh chỉ nói một lần.”

Trái tim Hương Viên không khỏi siết chặt vì căng thẳng, tâm trạng xoắn vặn như tê dại. Hai mắt nhìn anh chăm chú, rất sợ để sót một chữ.

Anh từ từ vuốt ve mặt cô, ngón cái lướt nhẹ chạm vào má cô, rồi bất chợt anh bật cười, đổi đề tài: “Vóc dáng của bạn trai em đẹp lắm đấy.”

Nói rồi lại cảm thấy mình có thể bị cô đánh, thế là theo bản năng nhích sang một bên, ngồi trên tủ giày dựa đầu vào tường, hàm răng trắng tấp lộ ra, cười đến mức run rẩy.

Hương Viên tức ngất, cứ tưởng là anh lại nói mấy câu tỏ tình kinh thiên động địa như nào chứ, ai ngờ lại nói một câu vô vắn thế hả? Còn cười nữa? Chắc chắn là say lắm rồi. Sáng mai dậy rồi liệu có quên chuyện tối nay không?

Hương Viên tức giận đánh anh, “Còn cười à! Cười cái rắm!”

Từ Yến Thời cười cười nuốt vào mọi cảm xúc, kéo người đến trước mặt mình, cúi đầu nhìn cô, trong mắt đã không còn vẻ buồn tuồng mà đầy áp thâm ý, nhìn thẳng vào cô, chợt nghiêm túc nói: “Anh sẽ giải quyết chuyện của Lý Tri trước khi đi Thượng Hải, để em một mình ở đây anh thật không yên tâm, nhưng dù gì ông nội em cũng nắm giữ công ty, suy cho cùng Từ Đồ Minh Thiên là người rất thủ đoạn...”

Trần San chỉ nói cho Từ Yến Thời biết Hương Viên là cháu gái ông cụ, còn những chuyện khác thì cô ta không rõ lắm, còn về phần quan hệ của hai ông cháu như thế nào thì Trần Thư biết ông cụ rất thương Hương Viên, nên Từ Yến Thời không lo Hương Viên phải chịu áp lực gì khi ở đây, nếu đến Thượng Hải với anh thì mới là tiền đồ không rõ. Có điều đó chính là thế giới của đàn ông.

“Anh đừng lo cho em, công ty bên Thượng Hải đó có đáng tin không? Ngộ nhớ bị lừa...” Hương Viên cắn môi, “Còn cả cái đêm đó nữa, anh có biết mình làm như thế sẽ đem đến nhiều phiền phức lắm không?”

Từ Yến Thời biết cô đang nói đến chuyện tiết lộ thân phận thật của mình trong buổi họp báo, anh nhướn mày, “Vậy em cho rằng lúc đó còn biện pháp tốt hơn sao?”

Hương Viên biết anh muốn thông qua việc tạo độ nóng cho đề tài để bù đắp tổn thất cho chuyện Few không xuất hiện, nhưng cô biết áp lực của dư luận xã hội thế nào, và cô cũng không muốn đẩy anh đến đâu sống vì lợi ích công ty.

Một khi đã nổi thì đời sống của anh sẽ bị vạch trần, tiếp theo đó là biết bao nhiêu chuyện bị tiết lộ, bao gồm cả người nhà của anh, trường cấp ba của anh và cả trường đại học nữa... Chưa nói tới chuyện fans đến dưới công ty chờ, mà sẽ có vô số kẻ gọi điện quấy rầy anh, khi đó anh sẽ phải đổi máy số điện thoại trong một tháng, thậm chí còn có anti nói xấu anh, chụp mũ một vài tội danh cho anh.

Cũng may khi buổi họp báo hôm đó kết thúc, lần đầu tiên Few và Tiêu Tiêu thanh minh sau scandal một thời gian dài, quần chúng hóng chuyện cũng chuyển dời chiến trường, dù sao Down cũng không quay lại, mọi người cùng bày tỏ nuối tiếc rồi tiếp tục hóng hớt.

Chồng của Tiêu Tiêu đáp trả suốt đêm, top search tối hôm đó đã bị Few và chồng của Tiêu Tiêu chiếm đoạt, dân tình được phen ăn thị thoải mái. Kết quả mấy ngày sau, có người hâm mộ lại đi lục tìm thông tin của Down, có điều tất cả đều đã bị xóa bỏ: xóa rất sạch sẽ, không thể tìm ra được một manh mối nào.

Tuy nói thế, nhưng Hương Viên cũng không nghĩ được cách gì tốt hơn, thế là dứt khoát đổi chủ đề: “Bên kia đưa bao nhiêu một tháng?”

Hai người vẫn chưa vào trong nhà mà lười biếng ôm nhau ở huyền quan, Từ Yến Thời có vẻ không định đi vào, chỉ dựa vào tường. “Không tính theo tháng, chỉ tính theo năm, không biết chia cụ thể mỗi tháng là bao nhiêu nữa.”

Hương Viên sùng sốt, “Tiền lương theo năm? Một năm phát một lần à?”

Từ Yến Thời khoanh tay cười, sờ đầu cô, “Tiền lương hàng năm bao gồm tiền lương cơ bản mỗi năm, tiền lương thành tích và tiền ký quỹ. Nói một cách đơn giản là tiền lương cơ bản bằng một nửa tổng tiền lương hàng năm, còn tiền lương thành tích thì dựa vào bảng đánh giá thành tích hàng tháng để cấp, tiền ký quỹ không cấp, đợi nghỉ việc hoặc về hưu mới trả lại. Ngoài ra còn có cả tiền hoa hồng của hạng mục nữa, số tiền đó được thống nhất phát cùng tiền lương thành tích.”

“Vậy tiền lương cơ bản của anh là bao nhiêu?”

Hương Viên tưởng chỉ hai trăm ngàn thôi, kết quả Từ Yến Thời thờ ơ thả chân xuống, nói: “Sáu trăm ngàn.”

Hương Viên kinh ngạc lấy tay che miệng, hai mắt lấp lánh cứ như thể chưa từng thấy nhiều tiền đến vậy, thật tình khen ngợi: “Anh lợi hại quá đi mất!!!”

Hón xong rồi, ánh mắt Từ Yến Thời trở nên bình tĩnh trở lại, giọng cũng lạnh hơn, khóe môi khẽ nhếch lên, trêu cô: “Được rồi, đừng có giả bộ nữa.”

Hương Viên hậm hực, còn không phải vì em muốn bảo vệ lòng tự ái cho anh sao.

Từ Yến Thời kéo người qua dạy dỗ, “Vừa rồi quên nói, còn có chuyện này nữa, lòng tự trọng của đàn ông không cần phụ nữ bảo vệ, em như thế nào thì cứ như thế đó, thích mua túi xách thì cứ mua, thích đi giày cao gót thì cứ đi, không cần vì lòng tự trọng của anh, cũng không cần cả nể anh mà tháo giày cao gót của em ra.”

Những lời này làm Hương Viên nhớ mãi rất nhiều năm. Thậm chí một thời gian sau khi cả hai công khai tình yêu, lúc đó Từ Yến Thời đã có thanh danh, có một lần tham gia phỏng vấn, một phóng viên nhạy bén đặt câu hỏi, “Cô Hương, tôi nhớ cô theo chủ nghĩa không kết hôn, vậy tại sao cuối cùng cô lại lựa chọn anh Từ?”

Hương Viên cười cười, nhớ lại lời nói trong đêm hôm nay.

“Anh ấy tôn trọng tôi, tôn trọng phái nữ, tôn trọng tất cả mọi người trên thế giới này. Thậm chí lúc tôi muốn cởi giày cao gót ra để phù hợp với anh ấy, thì anh ấy cũng là người duy nhất đi giày vào lại cho tôi.”

“Anh ấy nói, anh biết khi yêu nhau thì nên chiều ý nhau, nhưng khi ở bên anh, em hãy cứ là chính mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Vì thân phận của Hương Viên nên tình yêu của hai người rất âm thầm không công khai, nếu quá táo bạo, ngộ nhỡ truyền đến tai ông cụ thì sự cố cũng chỉ thêm phiền.

Từ Yến Thời cũng ra chiều thông cảm, thời gian trước âm ỉ lớn như vậy, lời đồn trong công ty nổi lên từ phía, nói anh không chịu nổi nên mới tạm rời cương vị công tác, bởi vậy tạm thời Từ Yến Thời cũng không muốn dùng cách này gặp mặt cụ nhà.

Thế là, cả hai bắt đầu né tránh nhau còn hơn cả trước.

Buổi sáng vô tình gặp nhau dưới quán cà phê ở dưới lầu, đúng lúc gặp phải đoàn chị em gái chuyên lái nhái Ứng Nhân Nhân và Lê Thẩm đứng cuối đội ngũ xếp hàng.

Hương Viên trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên nở nụ cười chuyên nghiệp hỏi thăm cấp dưới. Từ Yến Thời lập tức nhú mày, có dự cảm bất an.

Quả nhiên, cô hí hóp mắt nhìn anh, gọi: “Chào buổi sáng tổ trưởng Từ, đang mưa cà phê hả? Tối qua lại thức đêm tăng ca à?”

Từ Yến Thời đang gọi nước, lúc cúi đầu múc tiền thì bất thành linh liếc nhìn cô, trên mặt viết rõ mấy chữ: tối qua anh ở đâu em còn không biết sao?

Mới sáng sớm mà em gái ở quầy thu ngân đã nhìn thấy cảnh sếp nữ đưa gờm anh nhân viên đẹp trai, cười cười nhìn hai người họ với ý tứ sâu xa.

Hương Viên bắt đầu nhập vai diễn sâu, ho một tiếng, dùng thân phận của cấp trên thành khẩn chân thành nói với anh: “Tuy đây là một tuần cuối cùng, nhưng thân là cấp trên của anh, tôi vẫn muốn nhắc nhở anh không được lơ là, chúng ta phải làm việc chăm chỉ cho đến phút cuối cùng. Đợi lát nữa tôi đến văn phòng sẽ nói với anh về kế hoạch công việc tuần này, thời gian khá eo hẹp đấy.”

Từ Yến Thời chẳng hề đếm xỉa tới cô, gọi một ly cà phê Blue Mountain và một ly Latte, rồi anh cất tiền thừa vào túi, lẳng lặng dựa vào quầy nhìn cô diễn trò.

Chốc chốc Hương Viên lại liếc mắt nhìn mấy người Lê Thẩm và Ứng Nhân Nhân ở sau lưng cô, bỗng ra vẻ khoa trương bắt đầu nói bậy.

“Tôi nghe nói anh vừa từ chức đã có công ty muốn “đào” anh hả? Tiền lương hàng năm hai triệu sao? Lợi hại thật đó?!”

Từ Yến Thời vô thức liếc cô, thấy cô nháy mắt là biết ngay cô đang nói cho ai nghe, anh chưa bao giờ can thiệp vào chiến tranh giữa phụ nữ với nhau, mà bản tính Hương Viên từ xưa đến nay rất không thích thua thiệt về phương diện này. Tuy anh không thích khoe khoang như thế nhưng cũng không phản bác cô, nhìn cô đầy dung túng, để mặc cô tự do phát huy, cho người ta dù không gian để nghĩ miên man.

Đám Ứng Nhân Nhân sùng sốt, mấy cặp mắt tròn lên nhìn nhau, bắt đầu căng thẳng sốt ruột thảo luận ——

“Thật hay giả vậy?”

“Chắc là giả rồi, không phải vì chuyện thi đấu mà anh ta mới từ chức à?”

“Nghe cô ta nói nhảm làm gì.”

Hương Viên lại nói: “Sau này có rảnh quay về mời chúng tôi uống cà phê là được.”

Từ Yến Thời ừ một tiếng

Hương Viên: “Mấy người Ứng Nhân Nhân thì thôi khỏi, vài ngày trước còn nói anh không ở nổi nên mới đi đấy.”

Từ Yến Thời cười, “Được, không mời.”

Trong đội ngũ sau lưng, Ứng Nhân Nhân tức đến phát điên, hoa tay múa chân mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng lại bị mấy nữ đồng nghiệp giữ chặt kéo vào trong ngực, miệng cũng bị ba chân bốn tay bịt kín, chỉ có thể ngửa cổ bị ép phát ra vài âm thanh “ừm ừm” nghẹn ngào.

Các đồng nghiệp giữ cô ta lại, “Đừng, tôi sợ thật đấy chị gái này, ngày tới giám đốc Lê cũng không làm gì được cô ta, thôi bỏ đi Nhân Nhân, sau này chúng ta đừng dây vào cô ta nữa.”

Ứng Nhân Nhân bị giữ đến mức mắt trợn trắng, “Khụ... không được tức giận...”

Hai người mua cà phê xong thì đi về, lúc đi qua dòng người xếp hàng, trông thấy đội ngũ chị em, Hương Viên cố làm ra vẻ ngạc nhiên lên tiếng chào, “Các chị em vẫn còn xếp hàng hả?”

Ứng Nhân Nhân trợn mắt.

Mấy người còn lại dù giận cũng không dám nói gì.

“Lần sau nhớ dậy sớm chút, nếu không chỉ có thể uống đồ thừa của người khác mà thôi.” Hương Viên vỗ vai Ứng Nhân Nhân, thấp giọng nói bên tai cô ta, “Còn nữa, lúc xếp hàng thì đừng chơi điện thoại, vô tình dẽ người khác xen ngang, đến lúc đó cô tìm ai nói phải trái đấy.”

Ứng Nhân Nhân sùng sốt, kinh ngạc nhìn cô, “Thật?”

“Thật chứ.”

Hương Viên đi ra ngoài, Lê Thẩm trang điểm đậm đứng cuối hàng, hai mắt cô nầng sáng lên, cười một cái, không nói câu nào mà đi thẳng ra ngoài cửa.

Lúc đi ngang qua người Lê Thẩm, cô ngửi thấy mùi nước hoa không giống ngày thường, có chút giống mùi mặt gỗ.

Đột nhiên Ứng Nhân Nhân ở sau lưng hét ầm lên, “Tên khốn lại dám chen ngang hả!”

Phòng kỹ thuật.

Hai người một trước một sau đi vào cửa.

Cao Lãnh và Thi Thiên Hữu đang thảo luận về vấn đề đạo diễn đây mình bị giám sát trí nhớ.

Cao Lãnh ngồi trên ghế, Thi Thiên Hữu đang uống cà phê ở máy bán nước bên kia, bầu không khí khá thoải mái: “Giảm trí nhớ có liên quan đến việc cậu thức đêm, đừng tưởng tội gì cũng đổ cho cái nghề lập trình này, cậu không tìm được bạn gái cũng do cái nghề này chặc? Còn không phải tại cậu xấu à? Tôi thật sự hoài nghi sao lúc trước cậu theo đuổi được Trần Thư đấy.”

“Nếu tôi nói Trần Thư theo đuổi tôi, cậu có tin không?” Cao Lãnh rất không biết xấu hổ mà nói.

Thi Thiên Hữu: “Cậu có tin tôi hất cà phê lên mặt cậu không?”

Cao Lãnh chắc lưỡi, gờ bàn phím lên che lại rồi nói tiếp: “Làm lập trình viên nhiều năm thế rồi, tôi nói với cậu ba điều, điều thứ nhất là trí nhớ giảm sút, điểm thứ hai là lúc hẹn hò với bạn gái, không có đề tài chung. Cậu còn nhớ tôi với Trần Thư đang hẹn hò không, khi đó có một bộ phim về triều nhà Thanh đang rất nổi, lúc tăng ca với tôi Trần Thư toàn xem bộ phim này, sau đó cả đêm tôi nghe toàn là bug bug... cậu có biết vì sao không?”

Thi Thiên Hữu: “Vì sao?”

“Thì vì người ta gọi là bát a ca*,” Cao Lãnh nói, “Ày, tôi vừa nói đến điểm thứ mấy rồi?”

*(*Bát a ca đọc nhanh nghe hơi giống từ bug, nghĩa là lỗi trong lập trình.)*

Hương Viên đang định tiếp lời thì Vụ Trí biến mất trong một đêm bỗng đi xuyên qua hai người họ, Thi Thiên Hữu và Cao Lãnh cũng dừng lại, có phần khó tin nhìn cậu chàng vừa xa lạ lại quen thuộc này.

Hương Viên cũng ngạc nhiên, cô bất giác đưa mắt nhìn Từ Yến Thời.

Trong lòng chàng trai mới lớn Vụ Trí luôn có một niềm tin, đó là đầu có thể rơi, máy có thể cháy, nhưng tóc không thể rơi.

Nói thế nào nhỉ, vì những lập trình viên áo ca rô đeo kính đen quá nhiều – như kiểu của Cao Lãnh hay Thi Thiên Hữu đó, vừa ra khỏi cửa, không cần người khác hỏi thì trên trán đã viết rõ mấy chữ lập trình viên. Thế nên có một lần anh ta thật sự bị đá kích, Từ Yến Thời đi ra ngoài thì không ai cho rằng anh là lập trình viên cả.

Phần lớn bởi vì trên người anh không hề có dấu hiệu của lập trình viên.

Thế nên Vụ Trí có yêu cầu rất cao về tóc tai, lúc nào trông phản nghịch lúc nào trông gọn gàng, trên đỉnh đầu anh ta có một lọn tóc khá dài, mỗi lần hót tóc đều ra lệnh cấm không được động tới, thỉnh thoảng sẽ buộc thành một đuôi sam nhỏ, nhìn rất đặc biệt, thật sự không nhận ra được là lập trình viên, đuôi sam nhỏ này cũng đã giữ được mấy năm rồi.

Không ngờ lúc này Vụ Trí lại cắt tóc đi, còn cạo cả đầu đỉnh.

Xem ra chuyện Từ Yến Thời từ chức lúc này đã đá kích anh ta quá lớn.

Cả phòng kỹ thuật bất chợt chìm vào yên lặng.

Hương Viên không ngờ Vụ Trí lại lệ thuộc vào Từ Yến Thời mạnh đến thế, không biết phải an ủi thế nào. Cô ngồi trong phòng họp mà không nhận được nhìn cái đầu tròn tròn như quả thanh mai*

kia liên tục, rồi thấp giọng nói với Từ Yến Thời: “Liệu anh có nên nói chuyện với Vu Trĩ một lát không, sao em cảm thấy cậu ta không bỏ được chuyện anh phải đi.”

(**Quai thanh mai: ảnh.**)

Từ Yến Thời dựa vào ghế mở laptop lên, nhìn ra ngoài theo tầm mắt của cô: “Xử lý cho xong chuyện trong tay trước đã.”

Hương Viên quay đầu lại, một bản danh sách được anh đóng thành tập đặt xuống mặt mình, cô hồ nghi ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông hất cằm: “Mở ra xem đi.”

Hương Viên sững sờ, “Đây là gì?”

“Là danh sách khách hàng mấy năm qua của anh, khoanh vòng là những người bình thường hay qua lại,” Từ Yến Thời khoanh tay, “Cũng là những người anh cho rằng khá đáng tin, có lẽ sau này sẽ có ích với em đấy.”

“Tại sao anh cũng quản công việc của Trần Thư thế? Đây không phải là việc của chị ấy sao?” Hương Viên lật ra xem.

Từ Yến Thời: “Trần Thư lo phía nhà máy, anh chịu trách nhiệm liên lạc kỹ thuật, bao gồm cả lão Lương ở Vi Đức cũng do anh lo liệu. Anh đã hẹn rồi, tuần này sẽ dẫn em đi gặp bọn họ.”

Lương Lương của Vi Đức.

Hương Viên chợt nhớ ra, “Phía Vi Đức...”

Từ Yến Thời hiểu ý, giải thích với cô: “Phòng nghiên cứu của tổng công ty sẽ không tạm dừng hợp tác với Vi Đức, chỉ là hiện tại mọi hệ thống ở Tây An có liên quan đến Vi Đức đều bị dừng. Nhưng lần trước lão Lương đã nói, có thể sang năm Vi Đức sẽ chấm dứt hợp tác với chúng ta, một khi kết thúc hợp tác với Vi Đức, ông nội em có cầu cũng không được, vừa hay đặt mọi trọng tâm vào y tế, cho nên em phải chuẩn bị đấy.”

Hương Viên thở dài.

Từ Yến Thời nhìn dáng vẻ cau mày ủ ê của cô thì cúi đầu cười, dựa người ra sau, một tay gõ chương trình, thờ ơ đáp: “Chịu không nổi cũng đừng tự gồng gánh, cứ đến Thượng Hải tìm anh.” Nói đoạn anh dừng lại, vốn muốn nói anh sẽ nuôi em, nhưng lại cảm thấy bây giờ nói lời này quá sớm, quá tùy tiện, thế là xệ khóa miệng xuống, đổi đề tài: “Không đề em chết đói đâu.”

Hương Viên vô cùng cảm động, gặt đầu cái rụp như gà mổ thóc.

Ngay sau đó, Vu Trĩ đi đến gõ cửa, Hương Viên thăm thò dài vì sức hấp dẫn của người đàn ông này, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, nhưng lại không gian cho anh em người ta.

Trước khi ra cửa, Hương Viên vô thức sờ quả đầu thanh mai của Vu Trĩ, “Trông cậu như vậy có sức sống hơn đấy.”

Vu Trĩ đỏ mặt.

Lúc này Hương Viên mới phát giác có điều không ổn, bây giờ mình đã có bạn trai rồi, không nên có những cử chỉ thân mật này mới phải.

Lúc đóng cửa lại, Từ Yến Thời ngồi trên ghế bình tĩnh nhìn cô, không hề có vẻ gì gọi là không vui. Hương Viên bất giác nhớ lại lời anh nói tối qua, anh sẽ không yêu cầu cô phải thay đổi bất cứ điều gì, lại càng không muốn vì có anh mà cô phải đi dặt với các chàng trai khác. Cô chỉ cần làm chính mình, ở bên anh một cách thoải mái nhất.

Tối qua Hương Viên còn hơi lo lắng, sợ anh chỉ an ủi mình nên mới nói ra mấy lời làm cô vui.

Nhưng bây giờ cô đã tin rồi, người đàn ông có EQ cực cao này, mạnh mẽ, tự tin, cho cô đủ cảm giác an toàn.

Người đàn ông bên trong cửa sổ bảo Vu Trĩ ngồi xuống.

Vu Trĩ chần chờ một lúc mới ngồi xuống, kiêu căng nhìn anh, Từ Yến Thời cũng chẳng so đo, lạnh giọng hỏi: “Tối qua sao không đến?”

Vu Trĩ cố chấp quay đầu đi: “Đi cắt tóc.”

“Ồ, sao, không có ý kiến gì với tôi à?” Từ Yến Thời thờ ơ hỏi.

Vu Trĩ không trả lời.

Từ Yến Thời rút thuốc ra ngậm vào miệng, cúi đầu bật lửa, liếc nhìn anh ta một cái rồi châm thuốc, sau đó kẹp thuốc ở trong tay nói: “Cảm thấy tôi đi khó chịu lắm hả?”

Tâm sự của Vu Trĩ trong mấy ngày qua bị anh chỉ ra, không còn yên lặng được nữa: “Đang lúc quan trọng thế này anh lại nghỉ việc, mọi người ai cũng cảm thấy như vậy.”

Trong mắt anh ta, Từ Yến Thời vẫn là tấm gương của cuộc đời của mình, bất kể có gặp nhiều chuyện khó khăn đến đâu thì anh vẫn luôn có sự bình tĩnh khó nói, có lúc khách hàng đưa ra yêu cầu rất cao về máy móc, đòi đổi chương trình liên tục – phải biết một cách nhanh nhất để giết chết một lập trình viên chính là đề anh ta đòi yêu cầu ba lần, dần dà Vu Trĩ bị ép tới mức nổi điên, Cao Lãnh khóc kêu cha gọi mẹ đòi nhảy lầu từ cửa sổ. Nhưng Từ Yến Thời thì vẫn luôn bình thản, dù đã có khó thay đổi thế nào, dù chương trình khó viết tới đâu, đối với anh mà nói thì cũng chỉ là chuyện của một buổi tối. Đêm Cao Lãnh Vu Trĩ không nhin chịu nổi nữa bèn đến phòng nghỉ bên cạnh, đến nửa đêm Vu Trĩ dậy đi vệ sinh, vẫn còn thấy anh một mình ngồi trước bàn chạy chương trình, khảo sát từng mục một.

Rồi sáng sớm ngày hôm sau khi bọn họ dậy, chương trình đã được viết xong toàn bộ.

Chính là kiểu, dù gặp khó khăn tới mấy anh cũng sẽ im lặng giải quyết, dù bình thường nói chuyện khó nghe hay rất thẳng đến đâu thì Vu Trĩ vẫn cảm thấy, anh là người đáng tin.

Cho nên khi nghe thấy chuyện anh muốn đi, anh ta lập tức suy sụp.

Từ Yến Thời cười lắc đầu, cảm lấy gạt tàn đi đến gần cửa sổ, thong thả thuật lại những chuyện gần đây với Vu Trĩ. Vu Trĩ ngo ngác vẫn chưa phục hồi tinh thần, Từ Yến Thời im lặng hút thuốc, cúi đầu dùng ngón tay búng tàn thuốc, chợt nói: “Có chuyện cần nhờ cậu.”

Giọng điệu trịnh trọng thế này làm Vu Trĩ nghe mà giật mình.

“Chuyện này Cao Lãnh không đáng tin, cậu ta nói nhiều lại còn thích thêm dầu thêm mỡ, Thi Thiên Hữu không nhạy cảm, Trương Tuấn không có chủ kiến, tổng hợp lại mà nói, cậu vẫn khách quan nhất.”

Một tuần tiếp theo, Từ Yến Thời dẫn Hương Viên đi gặp khách hàng, người có thể qua lại với Từ Yến Thời thì đều có nhân phẩm tốt, sau một hồi tiếp xúc Hương Viên cảm thấy cũng không tệ lắm, hơn hẳn cái hạng như Hoàng Khải Minh mấy bậc. Đêm cuối cùng gặp Lương Lương, anh cũng không giấu giếm gì lão Lương, thoải mái giới thiệu.

“Bạn gái tôi, Hường Viên.”

Lão Lương mặt mũi cứng rắn cương nghị, tướng mạo quân nhân, có lẽ không chuẩn bị tinh thần nên khi nghe thấy lời này thì bất giác nhưn mày, thoát nhìn có vẻ buồn cười.

“Thật hay giả thế? Tiểu tử cậu mà cũng có bạn gái hả?”

Hường Viên mỉm cười tươi rói, “Chào thầy Lương ạ.”

Lão Lương vui vẻ gật đầu liên tục, “Được được, chào cô.”

Từ Yến Thời kể sơ qua về việc mình muốn từ chức, sau đó giao công việc trên tay cho Hường Viên. Quan hệ giữa anh và lão Lương không tệ, đoán chừng cũng biết ít nhiều thứ nên trông ông không quá ngạc nhiên lắm, trái lại còn vui vẻ gật đầu, nhấp ngụm rượu, hai tay chống lên đùi vô cùng xúc động: “Quả thật cũng nên ra ngoài xông xáo một lần.” Rồi ông quay sang nhìn Hường Viên, “Tiểu Hường thì sao?”

Từ Yến Thời đang bóc tôm cho Hường Viên, chấm giấm rồi đặt vào trong bát cô, tiếp đến là tự rót rượu cho mình, ngẩng người lui sau vắt tay lên lưng ghế của Hường Viên, “Cô ấy ở lại bên này.”

Lão Lương gật đầu, ra chiều biết ý, “Dù gì cũng còn trẻ, cơ hội đến thì không thể bỏ qua được. Cậu yên tâm đi, bọn tôi sẽ bao bọc Tiểu Hường thay cậu.”

Từ Yến Thời và Hường Viên cùng nhìn nhau.

Từ Yến Thời cúi đầu cười, chủ động mời một ly: “Cám ơn chú.”

Không hiểu sao Hường Viên lại có cảm giác như đang đi gặp phụ huynh của đối phương. Tiếp theo sau hai người đàn ông này lại chuyện trò chuyện làm ăn, Hường Viên ngoan ngoãn ăn cơm, thỉnh thoảng chen vào nói đôi câu, cũng nhờ thời gian trước Từ Yến Thời miệt mài đào tạo nên cô nghe hiểu được. Lão Lương ngạc nhiên nhìn anh, cô bạn gái này của cậu được đấy, vậy mà có thể bắt kịp suy nghĩ của cậu.

Hường Viên bị khen đâm xấu hổ. Từ Yến Thời véo gương mặt tròn tròn của cô cười, trêu cô như dỗ một đứa bé: “Việc gì phải xấu hổ, có thể bắt kịp suy nghĩ của anh có là gì, phải bắt kịp lão Lương mới được.”

Lão Lương khoát tay, mắng anh: “Thôi đi, tiểu tử cậu được lợi lại còn khoe mẽ, xem làm con gái người ta xấu ngượng rồi kia.”

“...” Từ Yến Thời lại véo một cái lên mặt cô.

Mười giờ, cuộc vui giải tán, cả hai cũng đã uống nhiều say khướt, Hường Viên đưa Lương Lương về nhà, Từ Yến Thời cả người toàn mùi rượu ngồi ở ghế phụ, “Về nhà em đi, anh đưa em về trước rồi lát tự bắt xe sau. Ngoài ra, nếu em không chê thì giữ lại xe này mà lái đi, về sau đi làm đừng đi xe buýt nữa.”

Hường Viên ngạc nhiên, “Ồ? Vậy anh đến Thượng Hải thì làm thế nào?”

“Nếu em muốn sang tên thì có thể sang cho em, hoặc cứ chạy chui rồi đợi anh về lại đây cũng được, em muốn thế nào thì cứ làm.” Từ Yến Thời cúi đầu tìm giấy phép lái xe cho cô, “Nhà ở Thượng Hải cách công ty anh chỉ mấy chuyến tàu điện ngầm, tiện hơn lái xe nhiều.”

Hường Viên: “Vậy lỡ bình thường cuối tuần anh muốn đi hẹn hò đâu đó thì làm sao?”

Từ Yến Thời dựa người vào ghế nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen kịt như cười như không, nhếch môi rất khẽ, cười lắc đầu: “Anh muốn hẹn hò thì đi xe cũng vô dụng, phải đi máy bay.”

Lại trêu cô rồi.

“Ồ Thượng Hải nhiều người đẹp như vậy, ai biết được anh có khống chế nổi tình cảm không.”

“Em khống chế là được rồi.” Anh hờ hững liếc cô.

Hường Viên lái xe chạy về nhà mình, xe đậu dưới lầu, cả hai cùng xuống xe, đúng lúc này Hường Viên sực nhớ: “Cái nút cài cổ tay áo lần trước em mua cho anh, anh đừng vất nha, đắt lắm đó.”

Từ Yến Thời ấn thang máy, dắt cô đi vào: “Ừ, không vất.”

Hường Viên và anh đan tay vào nhau, nhìn con số thang máy thay đổi, “Xe của anh...”

Từ Yến Thời cúi đầu nhìn cô, “Em cứ giữ xe đi, dù gì anh cũng không lái xe ở Thượng Hải với biển số đó được, bán cũng chẳng được mấy tiền, em giữ lại còn có thể dùng được một thời gian. Em muốn sang tên hay không thì tùy em, chủ yếu sợ phạm luật xử lý phiền toái thôi, nên anh đề nghị em sang tên.”

“Anh không sợ em chạy ạ?” Hường Viên nói, “Cả người lẫn tiền đều mất thì làm thế nào?”

“Chỉ vì chiếc xe G7 này thôi ư?” Anh cười cười, “Vậy tầm mắt em hạn hẹp quá rồi. Bạn trai em đáng tiền hơn G7 nhiều.”

Hường Viên bật cười, đúng lúc này thang máy đã đến.

Cô lưu luyến, “Vậy em vào nhé.”

“Ừ.” Người đàn ông dứt hai tay vào túi, phóng khoáng lạnh lùng như ngọc thụ lâm phong.

Hường Viên vào cửa, rửa mặt xong, nhìn căn nhà trống rỗng bèn gửi tin nhắn cho Từ Yến Thời.

Hường Viên: “...”

Bên kia nhanh chóng trả lời: “*Mở cửa.*”

Hường Viên ngạc nhiên, nhìn tin nhắn hai giây rồi lập tức chạy ra cửa, không biết Từ Yến Thời đã đứng ở cửa bao lâu, hình như anh chưa rời đi, vẫn là tư thế ban nãy, hai tay dứt túi lưng dựa tường. Cửa vừa mở ra, anh lập tức nghiêng đầu sang, ánh mắt sâu hoắm lộ ra hàm răng trắng tấp, mang theo nụ cười động lòng người: “Nhớ anh hả?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Nói đoạn, anh lách người đi vào rồi trở tay khóa cửa lại, mặc áo khoác đen đứng ở huyền quan, trông thật cao lớn.

Phù trên người anh là những bông tuyết ngoài kia, quanh thân tỏa ra khí lạnh, mang theo gió lạnh nhưng ánh mắt lại quá đỗi nóng bỏng.

Từ Yến Thời cúi đầu nhìn cô, sự sâu thẳm dong đầy trong đó không cách nào nói rõ, tay vẫn đang kéo chốt cửa sau lưng, cảm xúc trong đáy mắt vừa đượm nồng lại triển miên.

Cả tuần nay hai người đều bận tới mức đầu óc quay cuồng, gần như không có không gian riêng tư.

Hương Viên đã cởi áo khoác, lúc này chỉ mặc mỗi áo sơ mi mỏng tanh, vì ban nãy rửa mặt nên cô đã cởi hai nút áo ra, mơ hồ lộ ra đường cong quyến rũ dụ người ta suy nghĩ xa xôi.

Vị trí mềm mại như kẹo bông, lúc này dần phập phồng theo tầm mắt nóng bỏng của cô.

Từ Yến Thời cảm thấy bây giờ mình không còn giữ được lý trí nữa, anh nghiêng đầu đi điều chỉnh lại hô hấp.

Nhưng một giây sau lại bị người ta xoay đầu lại, Hương Viên ôm mặt anh, nhón chân lên ngậm lấy môi anh. Kỹ xảo của cô không mấy thành thạo, đôi mắt mở to như chuông đồng, không nặng không nhẹ hôn anh.

Từ Yến Thời nhắm mắt, cúi đầu bắt đầu cắn ngược lại, lưng dựa vào cửa, nắm chặt eo Hương Viên kéo vào lòng.

Hương Viên bị ép phải ngẩng đầu, hôn đến mức nức nở, đầu óc quay cuồng.

Vị chiều cao của cô nên Từ Yến Thời phải cúi thấp xuống. Anh của lúc này đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, đầu lưỡi thần tốc tiến quân vào, không cho cô một cơ hội để thở dốc, mút môi dưới cô, hết cắn lại liếm, rồi lại thấp giọng nói bên tai: “Không muốn anh đi thì vì sao lúc này không nói?”

Hương Viên thở hổn hển, nhỏ giọng đáp: “Sợ anh cảm thấy em dễ dãi.”

Trái tim Từ Yến Thời bị lời cô nói siết chặt, anh cắn môi cô rồi lại kéo ra như trừng phạt, vừa hôn vừa đặt cô lên tủ giày, hỏi: “Biết anh đợi bên ngoài bao lâu không? Há?”

“Anh vẫn chưa về sao?” Hương Viên bị anh hôn đến mức ngẩn ngơ, nằm trong lòng anh thở dốc, “Vậy nếu em không gửi tin nhắn, anh vẫn đứng đó chờ cả đêm ư?”

Từ Yến Thời hôn cô tới tấp, thấp giọng đáp, “Không hẳn, anh đang chuẩn bị về công ty.”

Hương Viên ngẩng đầu nhìn anh, vòm ngực đàn ông rộng rãi ấm áp và lại còn thoải mái, cô dùng sức vùi đầu vào cổ anh hít hà.

Đúng lúc này mặt hai người chạm nhau, ánh mắt giao nhau, ra sức chiếm lấy hơi thở của đối phương. Cô vùi mình vào cổ anh, còn Từ Yến Thời thì cúi đầu hôn lên tóc cô, “Anh ở đây với em một lúc rồi đi.”

Hương Viên mơ màng gọi tên anh: “Từ Yến Thời.”

Người đàn ông ừ một tiếng.

Hương Viên lại gọi, “Từ Yến Thời.”

“Ừm.” Anh kiên nhẫn đáp, vuốt tóc cô.

Hương Viên hài lòng, hỏi anh: “Thật sự ngoài cái lần chúng ta đó... anh chưa từng hẹn hò bao giờ sao?”

“Không tin à?” Anh cúi đầu nhìn cô.

“Anh hôn... rất nhuần nhuyễn.”

“Là đàn ông tự khắc như vậy.”

“Được rồi.”

Từ Yến Thời nhìn cô, “Còn muốn hôn không?”

“Qua sofa ngồi đi, đứng mỏi quá.” Hương Viên thành khẩn nói.

Từ Yến Thời gật đầu, ôm cô đi vào. Vừa đặt cô xuống sofa thì Hương Viên đã nói tiếp, “Đóng cửa ban công lại đi, kéo rèm cửa lại luôn.”

Từ Yến Thời làm theo, Hương Viên lại ra lệnh, “Bật TV đi.”

Chuyện hôn nhau này cần ở chỗ tình trí đạt đến đỉnh điểm, ánh mắt cả hai chạm vào nhau, rồi trong tích tắc phát ra tia lửa bắn khắp phía, thế là được. Kết quả là sau khi bố trí xong, cô lại cảm thấy lúng túng.

Mấu chốt là, Hương Viên còn nhắm mắt giờ hai tay ra: “Tới đi!”

...

Từ Yến Thời phanh chân ngồi trên sofa, khuỷu tay chống lên đầu gối, cúi đầu cười.

Anh không hôn nữa rồi.

“Đợi anh thả lỏng đã, hơi mệt.”

Hương Viên nhắm mắt kiên nhẫn chờ rồi lại chờ ——

Kết quả là cả buổi mà vẫn không có ghé ềnh gì, cô len lén mở mắt nhìn anh, phát hiện anh đang ngồi dựa vào sofa, nhìn cô bằng ánh mắt buồn tuông ngầm ý cười, hoàn toàn không có ý định hôn cô.

Hương Viên cảm thấy bản thân như bị anh đùa giỡn, tức giận nhào qua đánh anh.

Từ Yến Thời cũng không tránh, mỉm cười dựa vào ghế, để mặc bạn gái đánh mình. Anh lại còn sợ cô bị ngã nên giữ tay sau lưng cô.

Căn nhà nhộn nhịp tràn đầy tiếng cười.

“Từ Yến Thời!”

“Chuyện gì?” Người đàn ông không dừng cười được.

“Sao anh có thể phá hỏng bầu không khí như vậy! Không hôn thì đừng có lẽ mề!”

“Ai là người phá hỏng hả? Em nói xem mình bật TV làm gì? Người không biết còn tưởng chúng ta làm chuyện gì bậy bạ.”

“Còn không phải em sợ người khác nghe thấy tiếng chụt chụt hả!!!”

Từ Yến Thời cười muốn nộ thương, “Em không dùng sức để hôn thì ai mà nghe được?”

Mặt Hường Viên đỏ bừng, mới hôn hai lần mà đã chê cô dùng sức rồi, cô trợn mắt dè anh xuống, Từ Yến Thời sợ cô ngã bèn thuận thế ngã xuống ghế. Kết quả Hường Viên lại như chú mèo con trèo lên người anh, ôm lấy cổ anh, không hề để ý người đàn ông nằm dưới mình đã cứng đờ, “Vây anh dạy em đi, làm thế nào để hôn được như anh mà lại không phát ra tiếng...”

Từ Yến Thời thôi cười, biểu cảm đầy thâm ý.

Vào lúc này, cô gái nằm trên người anh vẫn chưa mấy may phát giác: cổ áo sơ mi mở rộng lấp ló cánh xuân bên trong, thậm chí vì màn đánh nhau vừa rồi mà một nút áo nữa đã bị hở, khuôn ngực tròn trĩnh ấy đập dềnh như gợn nước cứ dưng đưa trước mắt anh.

Từ Yến Thời nằm đó, gương mặt tuấn tú hơi trắng đi, anh vô thức nhìn đi chỗ khác, một tay gác sau đầu, tay kia chặt đưa lên miệng ho khan.

Hường Viên bất giác nhìn xuống, trong nháy mắt đầu óc nổ tung như bị đốt cháy, ngay một giây sau cô trở nên luống cuống.

Nắm chặt áo sơ mi rồi trèo xuống người anh bằng tốc độ ánh sáng.

Từ Yến Thời cũng ngồi dậy, ngay ngắn ngồi một bên mà ho khan, “Em vào phòng thay đồ đi.”

Hường Viên đáp ừ, một lúc sau cô mặc đồ ngủ bước ra.

Không còn bầu không khí ngại ngùng vừa rồi nữa, Hường Viên không muốn anh đi nên tìm một bộ phim, kéo anh ngồi xem đến tận hai tiếng.

Mười hai giờ rưỡi, lúc này anh thật sự phải đi rồi. Hường Viên ôm anh, thấp giọng hỏi: “Đi thật rồi ă?”

Từ Yến Thời nhìn điện thoại, khóa màn hình vất xuống bàn, “Chờ em ngủ rồi anh đi.” Sau đó anh lại thấp giọng hỏi cô, “Ôm em vào nhé?”

“Vây tôi nay em không ngủ. Anh sẽ không đi được nữa.”

“Vây thì không được, ba giờ rưỡi anh phải đi rồi”

“Được rồi, vậy em thức đến ba giờ rưỡi.”

Từ Yến Thời bật cười, ôm ngang cô lên. Hường Viên ôm chặt vai anh, cọ đầu vào cổ anh, như hận không thể hòa làm một với anh, “Lần sau gặp lại là khi nào đây?”

“Em muốn lúc nào?”

Hường Viên ngẫm nghĩ, cuối cùng nói: “Được rồi, bây giờ anh vẫn phải nên đặt công việc lên hàng đầu, có thời gian thì quay về, còn không có thì... thôi cũng được.”

Lâm Khải Thụy không cho anh nhiều thời gian, ông ta chỉ cho anh một tuần, cũng phải qua báo cáo sớm. Tuần sau anh đến rồi sẽ ký luôn dự án bên kia, mà dự án này lại kéo dài nửa năm, đoán chừng nửa năm tới sẽ hết sức bận rộn. Có điều anh vẫn cho cô một liều thuốc an thần.

“Khi nào em muốn gặp anh thì cứ gọi điện, anh sẽ cố gắng dành thời gian.”

Hường Viên ừ đáp, hai người lại mơ màng nói đôi câu, cho đến khi Từ Yến Thời đặt cô lên giường, có thể mấy ngày nay Hường Viên cũng mệt lắm rồi, tuy đã vô thức nhắm mắt lại nhưng vẫn còn nắm chặt tay anh.

Từ Yến Thời không rút ra được, bèn lặng lẽ ngồi cạnh cô hai tiếng.

Anh ra ban công hút hết một điếu thuốc rồi mới khóa cửa lại rồi đi, lúc này đây đã là ba giờ rưỡi sáng tại Bắc Kinh.

Từ Yến Thời không về nhà mà lái thẳng xe đến công ty một chuyến.

Tám giờ rưỡi sáng hôm sau, mặt trời ló rạng tỏa ánh nắng nơi đường chân trời, như thể xé toang điểm tận cùng của thế giới, chiếu rọi ban mai vào thế gian, từng chùm nắng nghiêng nghiêng giữa tán cây.

Cả đất trời như được lấp đầy, quán ăn bên đường vẫn tấp nập náo nhiệt như thường, âm thanh ồn ào huyền ảo, người đi đường vẫn vội vã, dòng xe chật kín như nước, trên con đường chật hẹp là tiếng cười, tiếng rao hàng và tiếng loa phóng thanh... bao sự rộn ràng hòa thành một, hết thấy vẫn như mọi ngày không có gì khác lạ.

Hường Viên đi qua cửa hàng tiện lợi 24/24 dưới lầu, nhân viên vẫn chào đón cô bằng nụ cười niềm nở như thường ngày, “Hôm nay ăn gì ạ? Vẫn như mọi khi chứ?”

Hường Viên cười nói, “Không, hôm nay lấy gấp đôi cà phê sữa.”

Nhân viên liền cười khúc khích: “Vâng, nhưng có vẻ hôm nay tâm tình của chị không tệ, mới sáng sớm đã muốn ăn ngọt sao?”

“Là tâm trạng không tốt, bạn trai tôi đi rồi,” Hường Viên nhỏ giọng nói, “Tôi phải ăn ngọt nhiều.”

Nhân viên: “Là người cao to đẹp trai lần trước đưa chị về ấy hả?”

“Đúng vậy.”

“Hèn gì, ba giờ rưỡi sáng nay tôi có thấy một anh đẹp trai bước ra khỏi tòa nhà của chị, tôi đoán chắc là bạn trai chị.”

Hường Viên nhớ mình ngủ rất sớm, cứ tưởng nhân lúc cô ngủ anh đã đi, kết quả anh ngồi đợi đến ba giờ rưỡi mới ra về sao? Hường Viên không tưởng tượng được tối qua anh ngồi nhìn cô ngủ đến

tận ba giờ rưỡi với tâm trạng thế nào. Giận mất mình chưa gì đã riu lại, lại đau lòng thay anh.

Đến công ty, Hương Viên vô thức liếc nhìn vị trí của Từ Yến Thời, bên đó đã hoàn toàn trống trơn, trên bàn chỉ còn lại máy tính.

Mọi người trong phòng kỹ thuật cũng thấy vị trí trống đó, chỉ cần vừa nghĩ đến việc người đó sẽ không còn xuất hiện ở nơi này nữa, tất cả mọi người đều cúi đầu trầm mặc.

Nhưng Cao Lãnh lại gào to: “Tôi nhớ lão đại quá, sau này không còn lão đại nữa... Không có ai che tôi tay chân vụng về rồi còn thu vén tàn cuộc thay tôi nữa rồi.”

Mọi người không còn kìm nén nổi nữa.

Vưu Trí tháo kính xuống, bất chợt giơ tay che mắt, im lặng rơi nước mắt.

Thi Thiên Hữu không nói lời nào, Trương Tuấn cúi đầu, Lâm Khanh Khanh cũng vậy.

Hương Viên thì như người mất hồn ngồi xuống, lại chẳng biết là ai đã vẽ dấu mũi tên trên bàn, cô nghi ngờ nhìn theo, đầu mũi tên đó chỉ vào kéo thứ hai. Hương Viên nhấp mặt khẩu mở ra, trong ngăn kéo có một thẻ USB và một tờ giấy.

Nét chữ ấy cô không thể nào quen thuộc hơn được nữa, nét bút có lực lại dứt khoát kia, trừ anh ra thì còn ai vào đây.

“Có lẽ sẽ có ích với em, mặt khẩu là ngày sinh của em.”

Hương Viên cắm USB vào máy tính, cô không ngờ là trong USB chứa video camera buổi họp báo đêm đó, Từ Yến Thời trực tiếp trích xuất hình ảnh ra, đúng chín giờ mười phút chính là thời điểm cô với Few bị nhốt vào phòng tối, mặc dù camera trong hành lang là góc chết, nhưng Từ Yến Thời tìm được camera khác ở sát bức tường lối đi dành cho nhân viên bên cạnh, Lý Trí đứng hút thuốc ở đây. Mà lúc đó rõ ràng có thể nghe thấy Hương Viên với Few đang kêu cứu.

Hương Viên cầm dữ liệu camera ghi lại được đi tìm Trần Thư.

Hai người đứng trên sân thượng, Trần Thư mở lời trước: “Từ Yến Thời muốn chị lấy cho bằng được camera giám sát, chị phải chu toàn với bên khách sạn mãi, phải chi ra một khoản tiền thì đối phương mới đồng ý đưa video cho chị, hôm qua mới cầm được trên tay, nên chị không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hương Viên sững sốt, “Hôm qua chị mới có được ư?”

Trần Thư: “Đúng vậy, hôm qua tan làm chị gửi cho Từ Yến Thời, nhưng không phải lúc đó hai người đi gặp lão Lương sao? Chị đoán cậu ấy vẫn chưa xem.”

Hương Viên lắc đầu, bật cười: “Anh ấy xem rồi.”

Trần Thư giật mình, “Khi nào?”

Hương Viên: “Ba giờ sáng nay anh ấy đến công ty, video dài ba tiếng, vậy mà anh ấy vẫn xem hết, rồi còn trích xuất hình ảnh nữa.”

Trần Thư: “Có phát hiện à?”

“Vâng.”

Trần Thư: “Vậy sao trông em lại buồn thế?”

Không phải là buồn, mà là anh làm quá nhiều chuyện vì cô nhưng lại không chịu nói gì, khiến cô cảm thấy rất đau lòng. Hương Viên không biết phải nói thế nào, cô phát hiện mình càng thích anh hơn so với tưởng tượng. Người đàn ông như vậy lại gặp cô, không biết là may mắn hay bất hạnh đây.

Sầu giờ tối, sắc trời tối dần, toàn bộ Tây An chìm vào bóng đêm, đèn đường xếp thành hàng dài đứng cạnh làn xe chạy, cách đó không xa là khu cao ốc mọc lên như rừng, cả thành phố chìm trong ánh đèn neon, muôn màu muôn vẻ.

Từ Yến Thời ngồi taxi đến sân bay.

Tài xế vừa cúp điện thoại, tâm trạng phấn khởi, bụng đói ừng ực chuẩn bị chạy xong chuyến này thì về nhà ăn cơm, thế nên chân đạp mạnh cần ga hơn, anh ta không nhận được ngăn đầu nhìn người đàn ông điển trai lạnh lùng đội mũ lưỡi trai ở hàng sau.

“Anh đáp máy bay đến đâu thế?”

Từ Yến Thời nhìn ra ngoài cửa xe, “Thượng Hải.”

Tài xế xuyết xoa hăm mộ, “Nơi tốt đấy, thành phố lớn sầm uất, tiền đồ vô lượng.”

Xe chạy nhanh đến sân bay, thỉnh thoảng tài xế hỏi vài câu, Từ Yến Thời không nói nhiều, có hỏi thì đáp.

Lúc này trong xe đang phát bài hát cũ bằng tiếng Quảng “Năm Tháng Hữu Tình”.

Tài xế ngấm nga theo, còn Từ Yến Thời vẫn cứ im lặng nhìn ngoài cửa sổ.

“Không tin mình sẽ tuyệt vọng, không hề cảm thấy do dự, đua tranh trong giấc mộng đẹp, ngày ngày lừa mình phần đầu, bốn ba trong mưa trong gió... Mơ màng giữa say và tỉnh, tất cả mọi chuyện như đã xảy ra trong tháng ngày phiêu bạt.”

Theo chiếc xe phóng vùn vụt, con đường ngày càng rộng rãi, cây cối hai bên đường thưa dần, cuối cùng đèn đuôi xe cũng dần dần biến mất ở cuối thành phố.

Thực ra lúc này Từ Yến Thời không nghĩ gì hết.

Anh chỉ nghĩ đến một câu nói trong sách ——

Có người đứng trên tầng cao, có người đứng dưới rãnh sâu, có người toả sáng chói lọi, lại có người tàn úa hao mòn.

Mà anh là người tàn úa hao mòn ấy, dù có lột da cũng phải tặng cho cô thế giới tốt nhất, để cô đứng trên tầng cao, trở thành thần của cô.

Để cô toả sáng chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50

Ngày đầu tiên Từ Yến Thời rời đi.

Cả phòng kỹ thuật lâm vào trạng thái ảm đạm, chẳng còn những lần đùa cợt của những ngày qua nữa, bầu không khí cũng mất đi sự thoải mái. Mấy người Cao Lãnh cố gắng không nhắc đến tên người kia, nhưng nơi nơi đều là dấu vết của anh, cho dù anh đã rất quan tâm thu dọn sạch sẽ. Buổi sáng Vu Trĩ còn cố ý đến phòng nghỉ xem sao, ngay tới bàn chải đánh răng cũng không có, dọn dẹp sạch bách không còn gì.

Hương Viên vừa nhận được một tập tài liệu do Lâm Khanh Khanh đưa, bên dưới là chữ ký dứt khoát của anh.

Đường như vẫn còn hơi ảm lưu lại, cô ngần ngại, Cao Lãnh ở phía sau không biết ném tài liệu gì cho Vu Trĩ, thần thờ nói: “Trước khi đi anh ấy đã chỉnh sửa lại rồi, hôm qua tôi quên đưa cho cậu, để cậu thống kê lần nữa xem số mô hình bộ nhận còn bao nhiêu.”

Vu Trĩ sững sốt, “Số mô hình bộ nhận này, không phải lần trước lão... anh ấy bảo thu hồi rồi à?”

“Anh ấy” đã trở thành đại từ chỉ Từ Yến Thời.

Hương Viên cười khổ, trong lòng đắng chát, con người này đúng là quá thu hút, thế nên mọi người mới nhớ mãi không quên như vậy. Có điều, anh sẽ nhanh chóng có đội mới nhỉ? Những người đó liệu có sùng bái anh như đám Cao Lãnh không? Sẽ không làm khó anh chứ? Mấy năm nay anh đều làm tổ ở Tây An, có thích ứng được với nhịp sống nhanh ở bên kia không? Hơn nữa Thượng Hải nhiều tình anh như vậy, có ai quý trọng anh không?

Hương Viên rất thất vọng, song suy cho cùng cũng không quấy rầy anh. Hương Viên không phải là kiểu con gái thích bám dính người ta khi yêu, có lẽ trước kia có thể đấy, nhưng tới cái tuổi này rồi, cô có sự nghiệp của mình, cũng không muốn để Từ Yến Thời đang ở Thượng Hải phải lo lắng cho cô mọi lúc.

Đúng lúc này Trần Thư gõ cửa phòng kỹ thuật, ánh mắt nặng nề rơi xuống người Hương Viên, ý bảo cô đi ra.

Cao Lãnh ngồi bên vồn đã có vẻ mặt thần thờ, trong nháy mắt nhìn thấy Trần Thư thì mặt lại càng dài hơn cả mặt ngựa.

Thi Thiên Hữu nhìn chằm chằm, khuyên một câu: “Đừng có vậy chứ, không phải hai người chia tay do cậu đề nghị à?”

Cao Lãnh rầu rĩ khép laptop lại: “Mẹ nó, là tôi đề nghị đấy, bây giờ tôi hối hận rồi được chưa?”

Thi Thiên Hữu: “... Hưng dữ cái gì.”

Trương Tuấn đi ngang qua, bung một ly nước đẩy mắt kính, nghĩ kế cho anh ta: “Vậy anh có tìm chị Thư nói chuyện lại không?”

“Cô ấy không gặp tôi.”

Thi Thiên Hữu: “Nói thật, với tính cách đó của chị Thư thì cậu không hàng nổi đâu, nói khó nghe thì là, cậu với chị Thư không khác gì đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu...”

“Cậu nói tôi là phân trâu?”

“Không phải,” Thi Thiên Hữu sửa lại, “Ý tôi là, đến cả phân trâu cậu cũng không bằng, cùng lắm cậu chỉ là đồng cứt gà thôi.”

Cao Lãnh nói đoá, không nói hai lời nhào đến bóp cổ Thi Thiên Hữu, mấy người hô hoán làm thành đoàn bên cạnh bàn làm việc, chỉ nghe thấy Vu Trĩ ngồi cạnh lạnh lùng nói chen vào: “Được rồi, tám năm gì đấy.”

Mọi người đồng loạt sững sốt cùng quay sang nhìn Vu Trĩ, Thi Thiên Hữu thấp giọng thì thầm: “Sao tôi có cảm giác cậu ban nãy... như lão đại thân phận vậy?”

Có lẽ lại nhớ đến người kia, tất cả đều không nói gì, Cao Lãnh quay về vị trí của mình.

Bất chợt Lâm Khanh Khanh đưa sô cô la qua cho anh ta, “Ăn chút sô cô la đi, tâm trạng sẽ thoải mái hơn đấy.”

Cao Lãnh ngạc nhiên nhìn cô ấy.

Lâm Khanh Khanh không hề nhìn anh ta lâu, bỏ sô cô la lên bàn rồi vội vã rời đi.

Trên sân thượng, Trần Thư châm cho mình một điếu thuốc, thuận tiện chia cho Hương Viên một điếu, thấy cô không nhận thì nhét lại vào bao, nhả khói ra nói cho cô biết thông tin mình vừa lấy được: “Tìm được nhân chứng thấy tận mắt rồi, có một nhân viên phòng bếp nói đêm đó thấy có một người đặt tấm bảng đang sửa chữa ở chỗ bọn em bị nhốt, nói là Lý Trì.”

“Chắc chắn là Lý Trì chứ?” Hương Viên mặc áo khoác dài, bên trong là áo len ôm sát cao cổ, bao lấy thân hình có lỗi có lỗ của cô, thả lỏng người dựa vào lan can.

“Chắc chắn, đối phương đã xem ảnh rồi, khẳng định một trăm phần trăm,” Trần Thư đưa thuốc lên miệng rít một hơi, nói, “Em định làm gì?”

“Im lặng theo dõi thay đổi.”

Đây là lời Từ Yến Thời nói, có lúc khi bạn ở vào trạng thái rất bị động, thì phải xem xét cuộc đối phương muốn làm gì đã.

Trần Thư nhả khói ra, ngạc nhiên cười rồi gạt đầu, “Chỉ cứ tưởng em sẽ đi tìm Lý Trì tính sổ, hiện tại nhìn em không có vẻ lỗ mãng như lúc mới tới, có chút giống Từ Yến Thời rồi.”

Hương Viên chỉ cười lắc đầu, ánh mắt rơi lên khoảng đất trống cách đó không xa, có phần phiền muộn: “Không ai hơn được anh ấy cả. Nói thật, anh ấy đi rồi, em thật sự rất lo không biết phòng kỹ thuật còn trụ nổi không.”

“Trước khi cậu ta đi, có nói chuyện với chị.”

Hương Viên nghe thế thì quay sang nhìn, im lặng chờ kết quả. Trần Thư nghiêng người dựa vào lan can, hít sâu một hơi thuốc rồi nói: “Vốn mấy lời này cậu ta không cho chị nói với em, cậu ta nói không muốn làm ảnh hưởng đến phán đoán của em, nhưng chị cảm thấy nếu quả thật em thấy rồi, không ngại thì có thể cân nhắc Vu Trĩ, vị trí tổ trưởng không thể cứ để trống được, Vu Trĩ là người giống cậu ta nhất trong số họ.”

Hương Viên gạt đầu: “Em cũng có nghĩ đến Vu Trĩ, nhưng tuổi cậu ấy nhỏ quá, nói chuyện không ai nghe, mấy người Cao Lãnh sẽ không nghe theo cậu ấy.”

Trần Thư cười: “Nếu em muốn tìm một người như Từ Yến Thời thì khó lắm đấy, trên người cậu ta có sự bình tĩnh chín chắn không phải ai cũng có. Chị nói em hay, chị làm việc nhiều năm thế rồi, nhưng vẫn chưa thấy ai như vậy bao giờ cả. Nếu em muốn tìm một người như cậu ta thì thật sự không dễ.”

“Nên em định tuần tới đến tổng công ty một chuyến, xem có thể điều người có kinh nghiệm từ chi nhánh khác đến không.”

“Xem ra em đúng là không nhân nhượng gì.” Trần Thư nói rồi nhìn đi chỗ khác, mắt dán vào ngực cô, mập mờ thốt lên một câu, “Sao gần đây chị cảm thấy em có thay đổi lớn nhì.”

Hương Viên mù mờ: “Có ạ?”

Trần Thư hást cằm, chỉ vào ngực cô: “Lớn lên nhiều đấy, hén hò rồi hả?”

“Lưu manh.” Hương Viên cười mắng, vội khép áo khoác lại.

Cô và Từ Yến Thời vẫn chưa phát triển đến bước đó, đâu ra mà lớn lên được? Xác nhận quan hệ không tới một tuần nhưng cũng chỉ hôn nhau hai lần. Lớn cái quý ấy, Hương Viên không nói lại được Trần Thư, vội ngậm chặt miệng.

Trần Thư đập thuốc, cười cười khoác vai cô, vẻ mặt kiểu ‘chị đây còn không biết hà’: “Trêu em thế thôi, chủ yếu là thấy phong cách ăn mặc gần đây của em có thay đổi.” Nói đoạn gờ tay so hình chữ S ở trên người cô, chế giễu: “Rất có vị phụ nữ rồi, ngực tấn công mỏng phồng thủ, không ngờ em lại có diện nước đầy đủ vậy đấy. Chị nhớ hồi em mới đến, hoặc ăn mặc đáng yêu hoặc là đồ công sở nghiêm túc, nhưng phong cách gần đây đã ra dáng phụ nữ rồi.”

Hương Viên không khỏi buồn cười, cười chột: “Thế ạ, do hồi trước lười thôi.”

Thật ra lúc ở Bắc Kinh Hương Viên chỉ thích mặc như vậy, tuy cô chỉ cao 1m62 nhưng bù lại có được tỷ lệ hoàng kim, chân dài dáng đẹp, dù khoác đại vai bó lên người thì trông vẫn rất đẹp. Hứa Diên đã từng nắn chỉnh vài thương hiệu ra sản phẩm mới, mặc lên người thật sự nhìn không nổi, nhưng đến lượt Hương Viên mặc thì rất hợp. Vóc dáng cô trước lỗi sau cong, đặc biệt là sau khi tốt nghiệp thì càng trưởng thành hơn, phát huy ưu thế của phái nữ đến tận tể.

Bản thân Trần Thư cũng được xem là một người phụ nữ hoàn hảo, so với dạng gào mồm khoe khoang lại ra vẻ đáng yêu ngu ngốc như Ứng Nhân Nhân thì cô thích Hương Viên hơn – đáng yêu không ồn ào, không kiểu ngạo không nóng nảy. Thành thạo cũng giờ tính khí đều chọc, quyền rũ nhưng không quá lêu lợt, mọi thao tác cử động đều tràn đầy vị phụ nữ khiến bao người rung động

“Trạng thái này của em chị còn lạ gì nữa, dù sao cũng vừa trải qua.” Trần Thư giễu cợt.

Hương Viên nhân cơ hội đổi chủ đề: “Chị với Cao Lãnh thật sự kết thúc rồi à?”

“Nhờ phúc của Từ Yến Thời nên độ này chỉ toàn xã giao với xã giao, không còn thời gian đâu mà nghĩ đến chuyện khác. Hợp đồng nhà máy ký trong tuần này là hợp đồng duy nhất trong ba tháng qua, cũng không biết rốt cuộc bên hợp tác đang nhượng bộ ai nữa.” Trần Thư cảm thấy không tương trọng nổi.

Trái lại Hương Viên rất hiểu: “Thời đại internet chính là vậy mà, chỉ cần có người chú ý đến mình thì sẽ có người đưa tiền cho mình thôi.” Dù là như thế, thì nó vẫn còn cách xa ba mươi điểm như đã cược với ông.

Trần Thư thờ dãi: “Ừ, bây giờ chỉ muốn làm việc cho tốt. Cao Lãnh quá ngây thơ, hén hò với kiểu trai trẻ như vậy cũng chỉ là tìm kích thích mà thôi, nếu thật sự muốn một ai, phụ nữ vẫn phải tìm một người cung chiều mình.”

Hương Viên gật đầu.

Từ Yến Thời thật sự rất chiều cô.

Ngày hôm sau, Hương Viên đến tổng công ty một chuyến, mà lúc này trong buổi họp sáng ở công ty chi nhánh Tây An, Lê Thẩm yêu cầu điều Lý Tri về lại phòng kỹ thuật.

Lý Tri là do Hương Viên điều đi, Lê Thẩm nhân lúc cô không có ở đây bỗng đưa ra yêu cầu này, Lý Vinh Tiêu bị đánh không kịp trở tay, toàn bộ phòng họp rơi vào trạng thái đông cứng. Trần Thư lạng lẹ gửi tin nhắn cho Hương Viên ở dưới gầm bàn.

“Lê Thẩm muốn điều Lý Tri về phòng các em, chị đoán chuyện này chị ta có manh mối gì rồi nên mới có thể công khai yêu cầu như vậy trong buổi họp.”

Lúc đó Hương Viên đang ngồi trong văn phòng của ông cụ nhà mình.

Có vẻ cô đã sớm có dự liệu, cũng chẳng bất ngờ mấy, chỉ trả lời Trần Thư ba chữ: *“Em biết rồi.”*

Trần Thư gửi cô hình ngón cái.

“Sau này díit khoát gọi em là bà chị bình tĩnh.”

Hương Viên nhìn điện thoại bật cười, không phải bình tĩnh, chỉ là cô biết dù tức giận, sụp đổ, đau lòng và gào thét không chút hữu dụng nào ngoài thất thố. Anh ấy không có ở đây, cô cũng sẽ không cần người khác che gió che mưa cho mình. Như anh đã nói, có lúc nên thuận nước đẩy thuyền, tương kế tựu kế, nói không chừng mới có thể làm ngược lại.

Thứ Tư, Hương Viên quay về công ty, đồng thời đem về một bản bỏ nhiệm và một người.

Cô dẫn người vào văn phòng của Lý Vinh Tiêu, “Đây là Tiết Dật Trình do tổng công ty phái đến thay thế vị trí tổ trưởng của Từ Yến Thời, trưởng phòng Tào bên phòng nhân sự đã gọi điện cho chú chưa?”

Đĩ nhiên Lý Vinh Tiêu đã nhận được cuộc gọi, đẩy mắt kính lên nhìn kỹ anh chàng lập trình viên bên cạnh Hương Viên, áo ca rô đáng dấp sạch sẽ, thoạt nhìn tuổi tác không lớn, chỉ mới hai mươi bảy, có vẻ khá xấu hổ. Nhưng Lý Vinh Tiêu nhìn sơ yếu lý lịch mà sợ đến choáng váng, tiểu học nhảy vượt ba lớp, mười lăm tuổi đã vào lớp thiếu niên của đại học A, chỉ mới hai năm đã hoàn thành học phần, mười bảy tuổi xuất ngoại đi du học, hai mươi tuổi quay về nước.

Lý Vinh Tiêu cảm thấy phía sau có chỗ không đúng, “Vì sao cột công việc lại trống không... Sau hai mươi tuổi... Cậu về nước làm gì?”

Tiết Dật Trình đỏ mặt, xấu hổ liếc nhìn Hương Viên, Hương Viên ho khan, bình tĩnh nói: “Viết ở đằng sau.”

Lý Vinh Tiêu nghi ngờ lật qua trang.

“Hai mươi một tuổi vào thực tập ở công ty IT nổi tiếng một năm, được đầy chức, vì sao sau đó không làm nữa...”

Lý Vinh Tiêu cảm hồ sơ, ánh mắt dời xuống, lập tức tròn trĩnh nhìn.

Hai mươi hai tuổi vì bị lừa mất 2.000 nhân dân tệ nên đã xâm phạm gian lận internet, rút 200.000 nhân dân tệ trong tài khoản tổ chức kia, ở tù năm năm, vì biểu hiện trong tù khá tốt nên mãn hạn sớm hai năm...

Lý Vinh Tiêu kim nén kích động muốn tháo giày, xoa xoa huyết thái dương.

Bình tĩnh hít thở sâu, ông ta lập tức gọi điện cho trưởng phòng nhân sự họ Tào, về mặt khó mà tiếp tục nổi.

“Trưởng phòng Tào à, không phải chứ, sơ yếu lý lịch của người này có phải có chút... Từ bao giờ công ty chúng ta tuyển người có tiền án thế hả? Việc này tôi kiên quyết không đồng ý, những phòng khác cũng được, chứ phòng kỹ thuật quan trọng thế mà.”

Trưởng phòng Tào không hề tiếp lời ông, “Được rồi lão Lý, ông đừng nói dài dòng với tôi nữa, chuyện này do cấp trên trực tiếp bổ nhiệm, ông muốn hỏi thì hỏi trưởng phòng Hường của các ông đi. Lúc này đã biết phòng kỹ thuật quan trọng rồi hả? Không phải lúc phát tiền thưởng cuối năm, chính các ông đưa phòng kỹ thuật xuốngбет à? Đáng đời không giữ được nhân tài, đừng nói là Tiết Dật Trình, sau này có con mèo con chó gì chúng ta cũng không ai biết được. Tôi nói thật, bây giờ cấp trên cũng chỉ là xem các ông có thể dầy vò ra được món đồ chơi gì thôi, qua ít hôm nữa ông cũng sắp hết nhiệm kỳ giám đốc rồi, đừng bảo tôi không nói với ông.”

Phòng kỹ thuật vẫn rất chào đón Tiết Dật Trình, nhiệt tình tới nỗi khiến cậu bé vốn đã xấu hổ liền đỏ mặt.

Cao Lãnh: “Sao lại dễ đỏ mặt như thế, nào người anh em, lúc trước cậu làm gì?”

Hường Viên trực tiếp đẩy Cao Lãnh đi, “Được rồi, đừng hỏi nữa, thông báo xuống đi, tôi muốn tổ chức họp.”

Cao Lãnh chắc chắn nhìn dáng vẻ kia của cô, nhỏ giọng bắt nạt lắm lắm: “Lão đại mới đi có mấy ngày mà chị đã thay tình đời ý rồi, quả nhiên đàn bà là động vật máu lạnh.”

Hường Viên tròn mắt nhìn anh ta, quay đầu lại gọi Tiết Dật Trình vào phòng họp, sau đó cởi áo khoác xuống vắt lên chỗ Từ Yên Thời hay ngồi, cơ thể đầy đặn của cô khiến Tiết Dật Trình nhìn mà càng đỏ mặt hơn, lông ngà lông ngóng cúi đầu ngồi cách cô ba ghế.

Hường Viên rót cho anh ta cốc nước.

Tiết Dật Trình cúi đầu ngập ngừng cảm ơn, đuôi mắt liếc thấy bao thuốc lá cô đặt trên bàn, “Chị... biết hút thuốc hả?”

Hường Viên cười cười cất đi, “Của bạn trai tôi, cậu hút không?”

Tiết Dật Trình vội vã lắc đầu.

Rất ít có con trai không hút thuốc.

Tiết Dật Trình do dự ngẩng đầu nhìn cô, “... Chị với giám đốc Dịch có quan hệ thế nào?”

Hường Viên thành thật trả lời: “Là bạn trai cũ của tôi.”

Tiết Dật Trình rất thích Hướng Viên thẳng thắn, cơ thể cũng thả lỏng ra, “Là anh ấy chủ động đề cử tôi với chị à?”

Hường Viên: “Nói cho chính xác thì cũng không hẳn, chỉ là anh ta đăng lên Wechat nói muốn tìm việc giúp một người bạn. Tôi trông thấy nên hỏi thăm thử mà thôi.”

Tiết Dật Trình: “Chuyện năm đó của tôi...”

Hường Viên: “Ai cũng có lúc làm sai cả, à tiện hỏi luôn, cậu lấy hai trăm ngàn kia để làm gì?”

Tiết Dật Trình cũng thẳng thắn: “Chữa bệnh cho mẹ.”

Hường Viên gật đầu không bình luận gì thêm, chỉ nói: “Như vậy, mấy ngày nay cậu làm quen với hoàn cảnh công ty đi đã, sau đó tôi sẽ gửi tài liệu và dữ liệu cho cậu.”

Nào ngờ, Tiết Dật Trình gãi đầu gãi tai nói: “Vừa nãy rảnh quá nên tôi đã vào kho dữ liệu xem hết tài liệu mấy năm nay của công ty rồi.”

Hường Viên ngạc nhiên, hình như nhân viên mới đầu có mặt khẩu của kho dữ liệu, “Mấy người Cao Lãnh cho cậu xem à?”

Tiết Dật Trình lại ngượng nghịu: “Không phải, là do tôi hack.”

“...”

Ở ngoài cửa, đột nhiên Cao Lãnh hét ầm lên: “Mẹ nó, là tên khốn nào vừa hack máy tính của bố đấy hả, còn chưa kịp sao lưu Ozawa của tôi nữa! Có phải cậu làm không hả Vu Trĩ?”

Vu Trĩ miễn cưỡng: “Anh bị ngốc à, máy tính của anh em hack làm gì? Không phải mặt khẩu chỉ có mấy cái đó hả?”

Thi Thiên Hữu: “Vu Trĩ, càng lúc cậu càng ăn nói giống lão đại rồi...”

Tiết Dật Trình xấu hổ cúi thấp đầu.

Hường Viên ho khan, che miệng, vờ vĩnh nói: “Lần sau không được như vậy nữa.”

Quả thật hiệu suất công tác của Tiết Dật Trình rất cao, chưa đến một tuần đã hòa vào bầu không khí làm việc, chỉ có điều con người quá hướng nội, không hay trao đổi với mọi người, có lúc Cao Lãnh muốn gọi anh ta đi ăn chung nhưng đều bị từ chối. Hướng Viên cũng không miễn cưỡng, dù gì mỗi người đều có lối sống của riêng mình.

Buổi họp sáng thứ sáu, Lê Thâm lại lần nữa nói muốn điều Lý Trĩ về phòng kỹ thuật, Hướng Viên lại dùng một câu đẩy ngược vấn đề này đi.

Lê Thâm cũng chẳng rầu rĩ, hồ hững nhìn cô: “Tôi nghĩ, kiểu người từng có tiền án như tổ trưởng Tiết mà cũng có thể ở lại phòng kỹ thuật, vậy chắc hẳn không có ai không thể ở lại được nhỉ?”

Cả phòng họp xôn xao, tất cả đều đồng loạt nhìn sang Tiết Dật Trình và Hướng Viên.

Thậm chí Cao Lãnh còn không hiểu hết, ngờ ngác hỏi như đồ ngốc: “Tiền án là sao cơ?”

Ứng Nhân Nhân: “Không phải là kiểu như tôi nghĩ đấy chứ...”

Tiết Dật Trình vốn đã xấu hổ tự ti, dù năng lực nghiệp vụ có lợi hại tới mấy thì luôn cảm thấy thua người trong công ty một bậc, giờ đây không chịu nổi nữa, bị người ta vạch áo cho người xem lưng,

anh ta tức tới nỗi cơ thể run lên, hai mắt đỏ ngầu nhưng vẫn kìm nén không nói.

Trần Thư bắt gặp nhìn Hường Viên, Hường Viên chỉ cười rồi đưa mắt nhìn Lê Thẩm: “Ly Tri muốn về phòng kỹ thuật ư? Được, vậy sau này anh ta làm sai thì chị thu dọn cho anh ta nhé?”

Lê Thẩm: “Cô có thể đảm bảo mấy người Cao Lãnh không phạm sai lầm sao?”

Hường Viên: “Bọn họ làm sai thì tôi thu dọn, Ly Tri làm sai thì chị lo, có vấn đề gì không?”

Lê Thẩm: “Cô là trưởng phòng kỹ thuật, nhân viên làm sai cần phải đối xử công bằng, dựa vào đâu mà Ly Tri làm sai thì tôi phải lo hả? Có phải trưởng phòng Hường quá đáng rồi không?”

Hường Viên cười híp mắt: “Nhưng là chị muốn điều anh ta về kia mà? Chị muốn điều cũng được thôi, nhưng sau này nếu Ly Tri làm sai gì thì tự chị đi mà thu dọn, tôi và mấy người Vu Trĩ sẽ không quản.”

Lê Thẩm không nói câu gì.

Hường Viên hùng hổ hầm dọa, Ly Vinh Tiêu mê đầu sứt trán, Lê Thẩm cũng không biết lên cơn gì mà cứ khẳng khái gây chuyện với con gái người ta. Ông ta cảm thấy không ngồi nổi cái chức giám đốc này nữa rồi, tìm cách khét cháy thành tro!

Cuối cùng ông chỉ đành bất đắc dĩ phát tay: “Không nói chuyện này nữa, Ly Tri có thể về lại phòng kỹ thuật hay không cứ để trưởng phòng Hường quyết định.”

Bầu không khí trong phòng họp căng cứng, Lê Thẩm nhìn Hường Viên chằm chằm, chị ta trang điểm đậm, hàng mi chuột đen như con dao sắc bén, không chớp mắt nói, “Nếu hôm nay tôi muốn đưa Ly Tri về phòng kỹ thuật thì sao?”

Hường Viên bậm môi lại rồi cười gật đầu, “Vậy thì thật có lỗi với Ly Tri, tôi chỉ có thể sa thải anh ta.”

Lê Thẩm biến sắc như không tin nổi, ngơ người nhìn cô: “Cô!”

Hường Viên thả lỏng dựa người ra sau, đầu bút đập nhẹ xuống mặt bàn, cô cười cười, lời nói ra vẫn rất nhẹ nhàng: “Vốn chuyện này, tôi còn đang cân nhắc có nên cho Ly Tri một cơ hội không, nhưng với tình hình trước mắt thì có vẻ giám đốc Lê cũng không muốn cho cơ hội này, nếu đã thế thì tôi cũng không vòng vo nữa, Ly Tri, tôi sa thải.”

Vừa nói Hường Viên vừa liếc nhìn Trần Thư, Trần Thư hiểu ý, bỗng đổi powerpoint thành video giám sát trong buổi họp báo ngày đó, là đoạn video xuất hiện ở lối đi nhân viên cùng với một tệp ghi âm

“Hình như tôi nghe thấy có âm thanh, sau đó lúc từ phòng bếp bên kia đến thì trông thấy một người đàn ông đang đặt một tấm bảng đang sửa chữa ở cửa, tôi nhớ thiết bị dụng cụ hôm đó không hề có cái nào hư hại, thế nên mới hỏi anh ta đang làm gì thế, kết quả người đàn ông kia lại bậm trợn đuổi tôi cút xéo, tôi cũng không dám nán lại lâu, sợ bị đánh nên bỏ chạy... Đúng đúng, chính là người này. Tôi vẫn còn nhớ dáng vẻ của anh ta, miệng ngậm thuốc. Lúc ấy tôi còn nghe thấy bên trong có âm thanh truyền ra, nhưng vì anh ta cứ đứng chặn ở bên kia nên tôi không dám đi qua, đành phải bỏ chạy.”

Âm thanh trong bút ghi âm nhỏ dần.

Sắc mặt Ly Tri cũng dần trắng bệch, rồi bắt đầu đỏ bừng.

“Rầm!” một tiếng, anh ta vỗ mạnh xuống bàn, mặt đỏ tía tai chỉ thẳng vào Hường Viên nổi khùng: “Con đi điểm nhà mày!”

Không khác gì một quả bom, đồng nghiệp ngồi gần Ly Tri vội vàng tán ra chạy trốn, tiếng gào thét cùng tiếng ghế ma sát di chuyển luân phiên ồn ào.

Chỉ có Hường Viên và Lê Thẩm là vẫn ngồi yên trên ghế.

Ứng Nhân Nhân niu lấy một đồng nghiệp nam gần đó, nắn trên vai anh ta thấp giọng sục sục: “Có phải Ly Tri không được bình thường không?”

Lúc này Ly Vinh Tiêu mới kịp phản ứng, vội vung tay run giọng gọi: “Mau gọi bảo vệ!!!”

Một giây sau đó, Ly Tri không nói hai lời xách lấy ghế nhảy thẳng lên bàn, nổi cơn giận dữ, sắc mặt cực kỳ khó coi, bỗng anh ta giơ ghế lên như muốn đập xuống Hường Viên!

Tiết Dật Trình nhanh mắt lập tức kéo lấy chân anh ta. Ly Tri bị vướng thì vô thức cúi đầu, thấy Tiết Dật Trình đang gắng sức kéo mình, có rút thế nào cũng không được, trời xui đất khiến thế nào lại kéo cả quần xuống.

Toàn bộ nhân viên nữ trong phòng họp đồng loạt hét lên, oa một tiếng chạy trốn cả ra ngoài.

Tiết Dật Trình xấu hổ, luôn miệng “xin lỗi xin lỗi” nhưng động tác trong tay không hề dừng lại, trực tiếp kéo quần Ly Tri khiến người trên bàn té ngã xuống đất, Tiết Dật Trình hoảng hốt nói xin lỗi, vậy mà sức tay không nhẹ chút nào.

Ly Tri bậm trợn mặt mày, vùng vẫy bỏ dục xoay đầu lại, nổi cơn thịnh nộ cầm lấy ghế đập xuống Tiết Dật Trình, nhưng lại bị Tiết Dật Trình vật một phát qua vai đè ngã xuống đất. Chính Tiết Dật Trình cũng không ngờ mình lại phản ứng nhanh như thế, anh ta khá bất ngờ, trở ngược đè hai tay Ly Tri lên đất, miệng lại luôn mồm “Xin lỗi anh xin lỗi anh, có thể hơi đau đấy.”

“Rầm!”, một tiếng vang lớn vang lên.

Tiết Dật Trình không nói hai lời túm lấy tóc anh ta đập mạnh xuống sàn.

Tất cả đều ngơ ngác nhìn cách đánh nhau đầy khó tin này.

Có cảm giác bản thân cũng không ngờ mình có thể đánh như vậy.

Đến khi Ly Tri thoi thóp không còn khả năng phản kháng nào thì Tiết Dật Trình mới đứng dậy phui tay, sau đó nhìn Hường Viên với vẻ không biết làm thế nào.

Như một đứa trẻ làm sai vậy.

Hường Viên đề Cao Lãnh báo cảnh sát, Ly Tri mặt mày sùng vù, chân tay bủn rủn bị kéo đi. Tất cả mọi người vẫn chưa hoàn hồn, Cao Lãnh vỗ vai Tiết Dật Trình, không nhận được tán dương: “Người anh em, không tệ đâu đấy.”

Tiết Dật Trình xấu hổ gãi đầu: “Có bạn tù là đai đen Taekwando, mấy năm đó cũng có theo học hỏi được chút ít, không ngờ lại có lúc hữu dụng.”

Tất cả đồng loạt vỗ tay, không còn vẻ khinh thường như ban nãy nữa, bây giờ mọi người thật lòng vỗ tay hoan nghênh anh ta.

Buổi họp này như một vở hài kịch ngắn ngủi, tất cả lục tục giải tán, lần này đến Ly Vinh Tiêu cũng không nói giúp Ly Tri được nữa, run run rút khăn tay màu xám nhàu nhum trong túi ra vừa lau mồ hôi vừa nói: “Hành động làm tổn hại đến lợi ích của công ty thì có thể đuổi mấy trăm lần. Giám đốc Lê à, cô đừng bao che cho cậu ta nữa, tôi sẽ báo cáo chuyện này lên tổng công ty. Hường Viên đưa tài liệu cho tôi đi, cho cơ hội cái gì hả, loại người như vậy đến một cơ hội cũng không cho.”

Nói rồi, Lý Vinh Tiêu hùng dũng oai vệ bước đi.

Lê Thẩm ngồi yên không nhúc nhích.

Hương Viên cũng không đi, chỉ lẳng lặng nhìn Lê Thẩm.

Lê Thẩm: “Nếu cô có bằng chứng thì vì sao không đem ra sớm? Đừng có nói gì mà cho cậu ấy cơ hội, còn lâu tôi mới tin.”

Hương Viên: “Quả thật là tôi không định cho anh ta cơ hội. Tôi chỉ cảm thấy, bất cả nhỏ không bằng bất cả lớn, chị nghĩ sao hà giám đốc Lê?”

Bỗng Lê Thẩm bật cười, “Tôi đây rất mong đợi.”

Hương Viên cũng cười, “Có điều hôm nay như thế đã rất vui rồi, vốn tôi còn đang nghĩ phải viết đơn này thế nào đây, nếu có giám đốc Lý làm giùm thì tối nay vừa hay chúng tôi sẽ đi ăn mừng, giám đốc Lê có muốn đi cùng không? Nếu hôm nay không phải có chị, sợ là chuyện này phải xử lý rắc rối hơn rồi.”

“Cảm ơn nhé giám đốc Lê.”

Buổi tối, Hương Viên gọi Trần Thư đến tham gia buổi tụ họp phòng ban của bọn họ.

Kết quả là phòng kỹ thuật chỉ có một mình Lâm Khanh Khanh đến.

Cả một quán lớn như thế, Hương Viên còn đặc biệt đặt riêng một bàn lớn, ấy vậy mà cả cái bàn trống trơn, lác đác chỉ có bốn người bọn họ.

Hương Viên cười áo khoác ra, tức giận mở liền tám chai rượu, thờ ơ nhìn Lâm Khanh Khanh: “Bọn họ đâu cả rồi?”

Lâm Khanh Khanh ấp úng, hết nhìn Tiết Dật Trinh lại nhìn Hương Viên với Trần Thư, đoạn nói: “Vưu Trí báo cậu ta cảm thấy chị có ý kiến với mình, thà để Tiết Dật Trinh làm tổ trưởng chứ không để mình làm tổ trưởng. Cao Lãnh nói, chị Thư đến thì anh ấy không đến... Trương Tuấn định đến, nhưng bị bọn họ giữ lại.”

“...”

Trần Thư cười nhạt, chậm rãi nhấp một hớp rượu.

Gió lạnh thổi đến, nhưng có lạnh tới mấy cũng không lạnh bằng ánh mắt của hai người phụ nữ này.

Lâm Khanh Khanh lại giải thích với Tiết Dật Trinh: “Có điều mọi người không có ý kiến gì với anh cả, nên mới phải tới đến làm đại diện.”

Tiết Dật Trinh nhìn Hương Viên với Trần Thư, đỏ mặt chần chừ nói: “Không thì, để tôi đi...”

Hai người phụ nữ đồng thanh: “Ngồi xuống.”

Hương Viên và Trần Thư ngả người ra sau, vừa chạm mắt nhau đã nở nụ cười như yêu tình.

Hương Viên bỗng rút điện thoại ra bấm một dãy số, đợi bên kia nghe máy thì lập tức gào khóc không nói một câu, vừa ảm ức lại hờn dỗi tố cáo với người ở bên đầu dây.

Tiết Dật Trinh nghe thấy Hương Viên gọi một cái tên rất dễ nghe.

Sau đó không biết đã có chuyện gì, mười phút sau mọi người đã có mặt đông đủ, từng người một cúi đầu, Hương Viên bắt đầu hát cảm, “Ấy, tới rồi hà Vưu đại thiếu gia.”

Vưu Trí: “Chúng ta thương lượng chuyện này nhé, lúc cãi nhau chị đừng tố cáo với lão đại có được không?”

Tiết Dật Trinh lập tức vô cùng tò mò với lão đại mà bọn họ nhắc đến.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?

Anh ta lặng lẽ đẩy Lâm Khanh Khanh: “Lão đại là ai thế?”

“Chính là một người đàn ông mà nếu như bây giờ xuất hiện thì bọn họ sẽ khóc mất.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Thượng Hải.

Sau một trận tuyết mùa đông, lá cây ngô đồng rụng rơi, chỉ còn lại cành cây trơ trụi.

Cả Thượng Hải như thể khoác lên mình chiếc áo mùa đông, giữa cây cối um tùm là những đụn tuyết trắng xóa; đường phố Nam Kinh vẫn nhộn nhịp như thường, các cặp đôi không khác gì những cặp uyên ương giữa hồ, bên này một đôi bên kia một cặp; trên bãi cỏ xanh tươi ở quảng trường nhân dân là những chú chim bồ câu dạo bước sần văng; ban đêm ngoài bãi ghềnh, ánh sáng lấp lánh rực rỡ.

Biệt thự Tinh An có kiến trúc gạch đỏ kiểu châu Âu, đường đi thênh thang, xe cộ tấp nập, có thể nhắc thấy đèn đuốc trong thành phố. Những cụ ông cụ bà tập thể dục buổi sáng, những bà đi đếm tiền cho vay đến mỗi cá tay, mấy bà bác cầm giỏ thức ăn đựng đầy đồ đi về... Còn cả tinh anh đô thị sáng đi làm chiều tan tầm.

Lâm Khải Thụy lái xe chạy vào, con đường khá rộng không hẹp, chiếc xe bon bon chạy trên đường.

Người đàn ông ngồi cạnh không nói nhiều, sắc mặt lạnh lùng. Lâm Khải Thụy vừa lái xe vừa đánh mắt sang nhìn anh, hờn hờ giới thiệu: “Biệt thự Tinh An không phải là khu biệt thự mà thực chất là một con kiết, như người Bắc Kinh nói thì chính là ngõ hẻm đấy. Cậu cũng biết giá nhà ở Thượng Hải rồi đấy, khu Tinh An này lại là tắc đất tắc vàng, tôi có quen chủ nhà nên mới lấy được giá thấp nhất, tạm thời tôi cho cậu thuê một năm, sang năm đến lúc cậu gia hạn thì nhớ báo anh ta đưa hóa đơn, tôi sẽ đề kế toán báo cho cậu.”

Lâm Khải Thụy đã sắp đặt mọi thứ đâu vào đấy, sau đó lại liếc mắt nhìn người đàn ông bên ghế phụ, không khác gì bà già Thượng Hải lái nhái không ngừng: “Công ty có xe và tài xế riêng, lát nữa tôi

sẽ điện thoại cho tài xế, nếu cậu muốn đi ra ngoài hoặc gặp khách hàng đều có thể dùng. Dĩ nhiên, bình thường muốn dùng xe đi làm hoặc lên ra ngoài hẹn hò cũng không thành vấn đề, nếu ngại cấp bậc không đủ thì cậu có thể chọn đại một chiếc trong garage nhà tôi.” Nói rồi, ánh mắt ông ta như có điều suy nghĩ đảo qua trên người anh, Lâm Khải Thụy nhủ mấy không hài lòng lắm. Từ Yến Thời quá gọn gàng, từ trên xuống dưới, đứng nói là đồ trang sức như dây chuyền, ngay tới đồng hồ cũng không đeo, cổ tay thanh tú thon dài vậy mà lại trống trơn.

Lâm Khải Thụy thân là ông chủ nhìn không đáng, sao đàn ông có thể không đeo đồng hồ được, đồng hồ và xe chính là vật tượng trưng cho thân phận địa vị của nam giới mà.

Thế là ông ta đề nghị: “Cậu thế này mà đi gặp khách hàng là không được, đơn vị của chúng ta không so với Duy Lâm được, suy cho cùng Duy Lâm còn có Đông Hòa chống lưng, còn ở Thượng Hải, muốn nói chuyện làm ăn thì cậu phải bỏ vốn ra. Ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đi mua trang phục, đồng hồ tôi tặng cậu, Rolex thì thế nào?”

Từ Yến Thời dựa vào ghế ngồi, vốn đang thờ ơ nhìn ra ngoài cửa xe, vừa nghe thấy thế thì quay đầu sang nhìn ông ta, cúi đầu mỉm cười, lạnh giọng từ chối, “Không cần.”

Lâm Khải Thụy cảm thấy Từ Yến Thời thật sự quá cấm dục. Có điều lúc ấy trong lòng lại nghĩ, tiểu tử này vui mình ở Tây An đến mức vừa ngu vừa có chấp, chưa thấy qua cảnh đời bao giờ, đợi đến lúc anh thực sự thấy được sự hấp dẫn mui dâm sẫm uất khoái hoa khắp chốn của Thượng Hải, thì mới hay cái gì gọi là một mai chìm nổi một mai mộng. Lúc ấy cũng sẽ cười nhạo cái vẻ kiêu ngạo không đáng tiền bấy giờ của mình cho xem.

Mặc dù khi đó thấy anh khá thanh cao, cũng không miến cưỡng ép. Kết quả sau mấy ngày tiếp xúc, ông ta phát hiện người đàn ông này thật sự chỉ chuyên tâm làm việc.

Anh không nói nhiều, mọi chuyện đều tập trung vào laptop. Ngày đầu tiên đến công ty báo cáo, văn phòng và hợp đồng của anh còn chưa được sửa sang nên chưa được xem là nhậm chức chính thức, hơn nữa thời gian chính thức ký hợp đồng dự án máy bay không người lái của Cao Tường là vào một tuần sau đó. Ngoài buổi sáng ngày đầu ngồi nghỉ trong văn phòng Lâm Khải Thụy ra, thì mấy ngày sau Từ Yến Thời đều ngồi ở quán cà phê dưới lầu.

Các đồng nghiệp nữ trong công ty rục rịch xuân tâm không thôi, hỏi thăm khắp nơi rốt cuộc anh đẹp trai mới đến thuộc phòng nào. Người biết chuyện tiết lộ, đây là tổng giám sát của phòng kỹ thuật, giám đốc Lâm phải chi một mức tiền lương cao để đào về đấy! Những trái tim nhỏ bé đập kịch liệt càng thêm dữ dội, vốn tưởng chỉ là thực tập sinh bình thường, ấy vậy mà lại là giám sát sao? Vừa đẹp trai lại có tiền, còn có năng lực nữa.

Kết quả ngày hôm sau khi đi làm, các đồng nghiệp nữ độc thân đều không hẹn mà cùng trang điểm ngồi trong quán cà phê dưới lầu, người nào đó vẫn chẳng hay mình đã trở thành con mồi trong đám sói này.

Ngày thứ ba khi Tất Văn Đào đi công tác trở về, nghe nói Từ Yến Thời đến thì không kịp cắt cặp xách đã chạy như bay xuống lầu. Trong cửa tiệm ngập tràn mùi thơm cà phê, nhìn bóng người tuấn tú lạnh lùng ngồi bên cửa sổ thì hai mắt sáng lên, anh ta sai bước đi đến ngồi xuống đối diện anh, nở nụ cười tươi rói: “Không ngờ là anh đến thật.”

Từ Yến Thời dòi mắt khỏi laptop nhìn anh ta, cảm cà phê lên nhấp một hớp, thờ ơ đưa: “Không hoan nghênh à?”

Tất Văn Đào hoan nghênh còn không kịp nữa là, “Anh nói đùa hà, tôi thật sự chỉ mong anh đến thôi. Anh đến rồi, chắc chắn đội chúng ta sẽ mạnh lên cho xem. Anh không biết đâu, hai tổng giám sát trong phòng của chúng tôi đấu đá nhau ghê lắm, giám sát Vương chịu không nổi nên mới từ chức, khiến nhân viên cấp dưới như bọn tôi cũng không dễ dàng gì, có điều anh đến thì tôi yên tâm rồi.”

Từ Yến Thời nhanh chóng gõ lên bàn phím, nhướn mày: “Yên tâm về tôi thế hả?”

Tất Văn Đào yên tâm về Từ Yến Thời hai trăm phần trăm. Nếu lần đầu tiên gặp mặt trong lòng anh ta có nghĩ ngờ, hồ nghi năng lực nghiệp vụ của một người điển trai ít nói, thì với mấy ngày ở Thượng Hải đó, vì có Lâm Khải Thụy hết sức đề cử, anh ta cũng nói bóng gió muốn thử so tài với anh, cho nên Tất Văn Đào trăm phần trăm tin vào năng lực nghiệp vụ của Từ Yến Thời. Quan trọng là ở với nhau khá thoải mái, sẽ không bởi vì năng lực nghiệp vụ đề lên đầu mà không tiếp tục. Lúc ấy Tất Văn Đào đã nghĩ, nếu như anh đến dẫn đội thì chắc chắn không khí trong đội sẽ tốt lắm, ắt hẳn mọi người sẽ bị sức hấp dẫn nhân cách của anh thu phục.

Lúc hai người lên lầu, Lâm Khải Thụy đang đùa giỡn với cô gái ở quầy lễ tân.

“Hôm nay là ngày gì thế? Sao các cô ai cũng trang điểm đậm vậy? Phấn trên mặt không rề đâu nhì? Bôi ít thôi, năm nay hiệu ích công ty không tốt, tiền thưởng cuối năm không mấy đâu, cô mà bôi nhiều như thế, với bản mặt thành bành này của cô thì chỉ đậm mấy lần là hết hộp phấn đấy.”

Cô gái trước quầy tức phát khóc, Lâm Khải Thụy lại an ủi: “Được rồi, cũng chỉ là mặt hơi lớn thôi, tiêm cho mặt nhỏ lại vẫn cứu vớt được, nhưng mũi cô thì hơi phiền đấy. Có điều cũng không phải không có cách cứu, cố gắng làm việc chăm chỉ kiếm tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ đi.”

“...”

Sau đó Lâm Khải Thụy cộp cộp rời đi, đi xa rồi vẫn còn có thể nghe thấy giọng ông ta không biết đang nói với ai: “Còn cả cô nữa, dán mắt gì mà dán sát thế, khác gì ví gấp xúc xích không?”

Tất Văn Đào ho khan, giải thích với Từ Yến Thời, “Giám đốc Lâm là vậy đấy, cái gì cũng có thể chọc được, miệng mồm cũng độc, với nhân viên mà không khác gì với bạn, có điều anh đừng để anh ấy lừa, anh ấy là người khẩu Phật tâm xà, một khi đã đùa dai thì không ai nói lại được. Anh ấy với giám đốc Trần, một người sắm vai chính diện còn người kia vào vai phản diện. Tuy giám đốc Trần mắng mỏ người ta rất nghiêm khắc, không khác gì hung thần ác sát, nhưng thật ra anh ấy là người miệng hùm gan sứa. Không giống giám đốc Lâm, giám đốc Lâm là tiểu nhân thật. Có điều anh ấy mà tốt với ai thì tốt thật, tốt đến mức moi tìm moi phối.”

Tất Văn Đào lại giới thiệu tình hình công ty một lượt.

“Đó là tiếp tân Tiểu Lâm, mấy người này đều ở phòng chúng ta, Vương Nhất Tiêu, Trần Quán Sơn... Phó giám sát của chúng ta là Diệp Tư Thâm vẫn chưa về, còn lại tôi sẽ từ từ giới thiệu cho anh biết...”

Mấy ngày nay, Từ Yến Thời luôn theo Lâm Khải Thụy xã giao khắp nơi, uống đến tận nửa đêm mới về. Thời gian này Tất Văn Đào cũng ở chỗ anh, bảo là muốn giúp anh tích góp nhân khí, kết quả là hôm nào Từ Yến Thời cũng đều về lúc nửa đêm, Tất Văn Đào nghe thấy tiếng cửa mở đèn sáng thì lập tức xuống giường.

Thấy Từ Yến Thời áo sơ mi quần tây từ ngoài cửa đi vào, âu phục vắt trong tay, mệt mỏi ngồi xuống sofa.

Tất Văn Đào rót cho anh cốc nước rồi ngồi xuống đối diện, “Hôm nay lại trễ vậy nữa hả?”

Từ Yến Thời lắc đầu không nhận, ngửa đầu ra sau ghế, đèn chân không hắt ra ánh sáng mờ mờ chói lóa, anh gơ tay lên che lại, đầu nặng trĩch. Anh cảm thấy có lẽ mình điên rồi, trong nháy mắt thấy Tất Văn Đào từ trên giường xuống, suýt nữa đã tưởng nhầm là Hường Viên. Nghĩ tới đây cả người trở nên rết run.

Tất Văn Đào thấy anh quá mệt nên cũng không dám quấy rầy anh thêm, dận dỏ anh đi ngủ sớm rồi về giường.

Từ Yến Thời vui mình trên ghế, nửa buổi không nhúc nhích, cụp mắt nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại.

Một giờ rưỡi sáng.

Có thể do rượu còn vẫn còn tác dụng mà tim anh đập khá nhanh, hô hấp dồn dập. Tất Văn Đào để lại một ngọn đèn cho anh, ánh sáng yếu ớt bao trùm lấy cơ thể lười biếng trên ghế, anh hít sâu một hơi, trong không gian yên ắng, Từ Yến Thời có thể nghe thấy được tiếng thở của chính mình.

Anh bật điện thoại mở Wechat lên, ngón tay vuốt ve màn hình, chậm rãi bấm vào tài khoản của Hường Viên.

Cô vừa tụ tập với mấy người Cao Lãnh xong.

Không biết cô đã ngủ chưa nhỉ?

Kết quả là một giây sau, bên kia nhảy đến video gọi điện thoại.

Từ Yến Thời giật mình, theo bản năng ngồi thẳng người dậy, cúi đầu cài nút áo lại, nhưng bất chợt bàn tay anh khựng lại...

Áo sơ mi vốn chỉ cài hai nút.

Nay bỗng biến thành ba nút...

Rồi sau đó anh háng giọng, hờn hờn ấn nút nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Bên dưới màn hình tối đen xuất hiện một hàng chữ nhỏ —— “video đang được kết nối”.

Chờ một lúc, Từ Yến Thời ngồi thẳng người dậy, giờ tay nói cô áo sơ mi ra, ngực lõm xuống như ẩn như hiện, sau đó giờ cao điện thoại để nửa người lọt vào ống kính, đợi bên kia kết nối.

Một giây, hai giây... hình ảnh thay đổi.

Nhất thời trên màn hình điện thoại xuất hiện năm sáu cái đầu chen chúc nhau, năm sáu đôi mắt tò mò nhìn anh không chớp mắt...

Người trong video cổ áo xộc xệch, ngực phập phồng lên xuống...

Lão đại đang làm gì vậy? Cao Lãnh và Vu Trĩ đưa mắt nhìn nhau, đồng thời hiểu ý, cùng là đàn ông nên quá hiểu trạng thái gì rồi. Rốt cuộc lão đại vẫn là đàn ông, bình thường có lạnh lùng đến mấy hay cấm dục tới đâu, thì khi về đêm không người ở bên cũng có nhu cầu sinh lý.

Cao Lãnh tự cho là thông minh nhũ bụng: may là bọn họ đẩy, chứ nhờ là Hường Viên thì sao? Suýt nữa lão đại đã bị nhìn thấy hết rồi, mất mặt quá đi.

...

Từ Yến Thời lập tức tắt “năng”, ném điện thoại lên bàn, gấp người lại hai tay chống lên đầu gối, nhìn vào mấy cái đầu đang không biết làm sao ở đối diện, giọng cũng lạnh đi: “Chuyện gì?”

Người đàn ông bị phá rối chuyện tốt, nghe thấy rõ là rất khó chịu. Vậy thì làm sao mà nói với anh là Hường Viên thua trò “nói thật hay mạo hiểm” nhưng lại chơi xấu bỏ chạy đi trả tiền tiền.

Mọi người nhanh trí cùng lúc đẩy Cao Lãnh và Thi Thiên Hữu ra.

Vì sao? Vu Trĩ giải thích cho Tiết Dật Trình mới đến, “Vi lão đại từng nói, anh ấy không so đo với hai loại người này bao giờ.”

Tiết Dật Trình ngờ ngác nhìn người đàn ông xuất chúng từ bề ngoài đến khí chất trong ống kính, lắp bắp hỏi: “Hai... hai loại người nào?”

Đầu tiên Vu Trĩ chỉ vào Cao Lãnh, “Thiếu năng.” Rồi lại chỉ sang Thi Thiên Hữu: “Và ‘đàn bà’.”

Tiết Dật Trình: “...”

Rõ ràng, Cao Lãnh và Thi Thiên Hữu đều khá sợ vị lão gia này, nếu giờ có người đưa khăn cho thì họ chỉ hận không thể vịn xoắn nó.

Bỗng điện thoại bị người khác cướp lấy, Trần Thu nhìn không đặng, lời ít ý nhiều giải thích với người bên kia: “Bọn họ chơi trò ‘nói thật hay mạo hiểm’, Hường Viên thua, chơi xấu chạy đi tính tiền.”

Màn hình thay đổi, biến thành Lâm Khanh Khanh và Trần Thu.

Từ Yến Thời ung dung cài lại nút áo sơ mi, lúc này mới cầm điện thoại trên bàn lên, chìa ống kính vào mình, “Cô ấy thua gì?”

“Còn có thể là gì nữa?” Cô nàng cười, “Thì mấy kiểu như ‘em thích anh em yêu anh’ thôi.”

Vừa dứt lời, Trần Thu lập tức liếc nhìn ra sau.

Đúng lúc Hường Viên quay lại, cô không mặc áo khoác, áo len bó sát rất có ý vị, người chợt thoáng vụt qua trước ống kính. Trong video, hình như gương mặt đó nhỏ đi một chút, trông có vẻ uổng không ít, hai má đỏ hây hây, dường như đang tìm điện thoại trên bàn.

Từ Yến Thời ngồi xuống sofa, lẳng lặng nhìn bóng người đã lâu không gặp trong ống kính, nhìn chăm chú không chớp mắt.

Trong video có tiếng sột soạt, Từ Yến Thời nghe thấy chất giọng êm tai của cô, mù mờ hỏi: “Điện thoại của tôi đâu rồi?”

Ống kính rung lắc, màn hình chợt tối mấy giây, bỗng Trần Thu chuyển sang camera sau, nhắm thẳng ống kính vào Hường Viên, đảo một lượt từ trên xuống dưới rồi nói với Từ Yến Thời: “Cho cậu phúc lợi đây, hôm nay là Tiểu Viên ngực trần công mồng phóng thủ, vóc dáng quá chuẩn, vừa này còn có mấy anh trai bên bên đến bắt chuyện xin số đây.”

Một giây sau đó, điện thoại bị Hường Viên đoạt lấy, hình như cô cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh. Cô gái trên màn hình đã uống chút rượu, môi đỏ răng trắng nhỏ giọng hỏi anh: “Anh... vẫn chưa ngủ à?”

Từ Yến Thời mặt mũi ngả người ra sau, dáng vẻ ngả ngả say, mắt nhắm ý cười nhìn cô, thấp giọng đáp, “Có người muốn xin Wechat của em à? Có cho không?”

Hường Viên ngẩn người, chợt nhớ ra lần trước anh cũng bị người ta xin số, thế là tức tối nhìn người đàn ông trong điện thoại, “Em cũng đâu phải anh mà cô gái nào xin cũng cho.”

Từ Yến Thời bật cười về bất đắc dĩ: “Biết điều gì là quan trọng nhất trong yêu xa không?”

Hở? Bỗng bị anh đổi chủ đề làm Hường Viên không phản ứng kịp, tiếp lời anh hỏi, “Là gì?”

“Tin tưởng.” Người đàn ông giờ cao điện thoại nghiêng người tới trước, cầm bao thuốc trên bàn lên, đập mấy cái vào bao thuốc rồi bất thành linh liếc cô, đưa thuốc lên miệng rồi nói, “Nếu không sẽ chống chia tay.”

“Vậy anh còn hỏi làm gì.” Hường Viên lẩm bẩm.

“Hỏi, nhưng anh không giận.” Anh rít một hơi, cúi đầu búng tàn thuốc, trong video khói mù lượn lờ, “Nếu anh tức giận thì đã không hỏi như vậy.”

Thật ra lúc Trần Thư nói thì trong lòng anh biết Hường Viên sẽ không cho, đây cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng nếu không hỏi thì không biết Hường Viên có nghĩ anh lạnh nhạt quá không, hay là quá tự tin? Thế nên anh vẫn tôn trọng hỏi, ai biết lại làm có nhờ tới chuyện lúc trước mà mất hứng.

Anh bèn giải thích rõ ràng đầu đuôi chuyện của cô gái kia, hơn nữa, sau khi thêm Wechat thì anh đã từ chối thẳng, trong ngày hôm ấy cô gái đó cũng xóa số anh, anh cho rằng cô sẽ không để ý chuyện này.

“Có thể cũng do anh không có kinh nghiệm,” Từ Yến Thời cúi đầu cười giễu, dập tắt điếu thuốc, “Đây là lần đầu anh hẹn hò với một người, em thông cảm được không?”

Anh đã nói đến mức này rồi thì còn có thể thế nào được nữa, Hường Viên phát hiện người đàn ông này thật sự quá biết dụ dỗ, chỉ vài ba lời đã làm cô lệch khỏi dự tính ban đầu.

Cô gật đầu, “Không phải hôm nay anh lại uống đấy chứ?”

“Đi gặp mấy khách hàng.” Từ Yến Thời ừ đáp, cầm bật lửa trong tay chơi, “Trần Thư nói em thua nhưng giờ trò xấu, sao không gọi điện cho anh?”

“Không phải,” Hường Viên ảo não gãi tóc, “Em tưởng anh ngủ rồi, sợ làm phiền anh nghỉ ngơi, hẳn mấy hôm nay anh mệt lắm đúng không?”

“Không phải bây giờ đã gọi điện đây rồi sao?”

Ý là, bây giờ em có thể nói.

Hường Viên nhìn anh linh hoạt xoay bật lửa thật nhanh giữa các ngón tay, trông không khác gì làm ảo thuật, lúc thì ở trên mu, lúc lại nằm trong lòng bàn tay. Trong đêm đen có một ngọn lửa nhỏ đột nhiên chập chờn nhảy múa.

Hường Viên im lặng nhìn. Thật ra cô khá xấu hổ, chưa từng nói thẳng những lời như vậy bao giờ.

“Soạt”, Từ Yến Thời đập nắp lại tắt lửa, “Ghi nợ đấy, lần sau nói ngay trước mặt.”

Hường Viên như gỡ được gánh nặng, “Vâng.”

Từ Yến Thời cười cười, lại bật bật lửa lên, “Cho em xem thứ này.”

Người đàn ông trong màn hình rồi đi một hồi, đến lúc quay lại thì trong tay đã có thêm một chiếc bình không rõ nguồn gốc, Hường Viên nhìn mãi mới nhận ra là bình bơm ga cho bật lửa, ngay lập tức cho rằng anh uống say, hai giờ sáng lại biểu diễn cho mình xem cách bơm ga vào bật lửa.

Chỉ thấy anh một tay giờ điện thoại, một tay đặt khay ở chính giữa, trên khay hình như còn có một lớp nước mỏng và chút chất lỏng màu xanh biếc – theo anh nói thì đó là nước rửa tay, sau đó anh chậm chậm đổ ga bật lửa vào nước, chỉ chốc lát trong khay đã nổi bong bóng, từ từ phồng lên.

Rồi anh nhúng tay vào trong đó, sau đấy dùng khăn giấy lau sạch tay, cuối cùng nhìn vào điện thoại mà nói, “Bắt đầu.”

Chỉ thấy anh cầm bật lửa đặt dưới tay mình, dè xuống bánh xe.

Lập tức trong màn hình “bùng” lên một phát, lòng bàn tay anh bắt ngờ vụt sáng, trong chớp mắt cả phòng vụt sáng. Một ngọn lửa vù vù bốc cháy bàn tay anh, trông như tiết mục ảo thuật ánh lửa từng biểu diễn trong đêm xuân năm ngoái.

Anh lật ngửa lòng bàn tay lại, nhìn từ xa không khác gì một quả cầu lửa nho nhỏ giữa vũ trụ.

Hường Viên kinh hãi, “Anh điên hả? Dập lửa nhanh lên!”

Anh bật cười, nhẹ nhàng phất tay dập lửa, “Không đau, ảo thuật thôi mà.”

Thao tác khá đơn giản, thời gian trước lúc đi xã giao với Lâm Khải Thụy, anh có học được từ một nhà ảo thuật, nghĩ lúc rảnh có thể trêu cô một chút.

“Nhìn thấy chưa?”

Hường Viên thấy rồi, là quả cầu lửa được anh bung trong bàn tay.

Cô cũng biết anh đang dỗ mình, lòng chột siết chặt, cả cơ thể như bị đặt trên dây thép, cảm thấy đau lòng vì anh đi trên lớp băng mỏng như thế.

Cô cẩn thận hít một hơi, chớp mắt chưa xót, gọi tên anh: “Từ Yến Thời.”

“Ừ?” Người đàn ông vô thức nhìn vào video, thấy cô như thế thì mỉm cười: “Không phải vì vậy mà cảm động rồi chứ? Chỉ là trò ảo thuật nhỏ thôi mà, mấy tên kia chưa làm như vậy vì em bao giờ à?”

Có ai điên mà tự đốt mình chơi không.

“...”

Sự cảm động của Hường Viên đã bị một câu của anh dập tắt.

Anh nín cười ngồi dựa vào ghế nhìn cô.

Hường Viên nói chúc ngủ ngon xong thì hai người mới tắt video, lúc này Từ Yến Thời ngồi trên sofa mới chống chân cẩn thận cúi đầu xuống, nhéo cổ tay mỏi nhừ, miệng hít hà khí lạnh, lòng bàn tay đau rất.

Vẫn khá là đau.

Gần đây trong tay Từ Yến Thời không có dự án nào, Lâm Khải Thụy bèn kéo anh đi nhậu cả ngày lẫn đêm. Tất Văn Đào cũng bóng gió khuyên Lâm Khải Thụy, nói Từ Yến Thời không thích hợp xã giao, đừng ép anh đi nữa.

Nhưng lời này lại chọc tức Lâm Khải Thụy, ông ta thờ hỏn hển trợn mắt quát anh ta: “Có ai trời sinh đã thích hợp với xã giao không hả? Sếp cậu bẩm sinh là chai rượu chắc? Cậu có biết lúc tôi mới

đến Thượng Hải, ngay cả bia tôi cũng không uống được không!”

Tất Văn Đào bị dọa sợ, run run thấp giọng phản bác: “Có phải do em ép anh uống đâu.”

Lâm Khải Thụy càng nổi nóng, cúi đầu anh ta liên tục, “Tôi không uống thì ai uống hả? Cậu nói tôi nghe, bây giờ có làm nghề gì mà không đi tiếp khách không? Muốn sống ở Thượng Hải thì cậu phải có kỹ năng của mình. Cậu ấy, cái gì cũng không được, nhưng cậu cũng có cái được hơn người khác. Mẹ nó chứ, cậu chính là người dù nhặt rác cũng phải nhanh nhất sạch sẽ nhất, cả một thành phố lớn như vậy, chẳng lẽ không cần một lao công hả?”

Tất Văn Đào dứt khoát im lặng, bấu môi nhìn ông ta.

Lâm Khải Thụy đập anh ta một phát: “Cút đi.”

Con người Lâm Khải Thụy hơi không tìm không phổi, nói ông ta tốt thì tốt thật, nhưng nói ông ta xấu cũng không ngoa. Đi theo một người như vậy, mấy năm nay Tất Văn Đào không khác gì gần vua như gần cọp.

Dùng lời Lâm Khải Thụy tự nói thì chính là, các người quán tôi chen chúc trên xe buýt, thuê xe ô tô hay ngồi máy bay làm gì, mà cho dù là bò thì tôi cũng có thể bò đến La Mã. Quá trình có quan trọng không? Không hề, ông ta chỉ quan tâm đến kết quả. Cho nên mấy năm nay, Tất Văn Đào cũng đã thấy ông ta không chừa thủ đoạn nào, cũng vì vậy mà đắc tội với không ít người.

Cho tới nay Lâm Khải Thụy không tin có người không nhiễm bụi trần, sống không thẹn với lòng. Ông ta chưa bao giờ nghe lọt tai những lời khuyên self-help liên quan đến ước mơ. Nếu một người có thể sống trong ánh sáng thì chắc chắn người này không thủ vị, cuộc sống cũng vô vị, chẳng khác gì một bóng đèn trăm ngàn oát, đi đến đâu cũng *xoẹt xoẹt* tỏa ra ánh sáng chói lọi của Giê-su.

Mà rất rõ ràng, sau mấy ngày xã giao tiếp khách, Từ Yến Thời không phải là kiểu người vô vị đó. Anh có thể tiếp lời nói đùa giữa cánh đàn ông với nhau, dù không nói nhiều nhưng câu nào câu nấy khá rút gọn, không để bầu không khí sượng sùng. Uống rượu với sếp, nói chuyện cẩn thận, ăn uống thoải mái, hút thuốc thả lỏng, vô cùng ăn ý với ông, khi ánh mắt hai người chạm nhau là đã biết trong lòng đối phương nghĩ gì rồi.

Hơn nữa Từ Yến Thời không bao giờ hỏi vì sao. Dù có nghi ngờ thì anh vẫn luôn im lặng quan sát theo thói quen. Bao gồm cả lần trước ông ta không nên nói mà “làm” với bạn gái trong xe, Từ Yến Thời cũng tự giác đi qua một bên hút thuốc.

Sau ngày hôm đó anh không đi xe của ông ta nữa, lúc ấy Lâm Khải Thụy cảm thấy chắc chắn người này là xử nam, muốn tìm một người “khai bao” cho anh, song lần đầu tiên lại bị anh sầm mặt từ chối. Xét về mặt đời sống thì Lâm Khải Thụy và Từ Yến Thời không phải người chung đường, nhưng trong công tác, Lâm Khải Thụy cảm thấy mình rất ăn ý với Từ Yến Thời. Ông ta lẫn lộn ở Thượng Hải đã nưòi mấy năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp được người đúng khẩu vị như thế.

Còn về cuộc sống riêng tư, ông ta cũng cảm thấy chỉ là vấn đề thời gian.

Từ Yến Thời mang lại cho người ta cảm giác không quá sành sỏi về chuyện tình nam nữ, có điều anh chung đụng với đồng nghiệp nữ khá tốt, nên Lâm Khải Thụy mới nói anh có EQ cao. Đàn ông có EQ cao thì chỉ một ánh mắt cũng có thể nhận ra được những người phụ nữ này thích mình.

Về điểm này, Lâm Khải Thụy khá có kinh nghiệm

Lâm Khải Thụy gõ vào quả đầu dưa của Tất Văn Đào, “Cậu sợ tôi làm hỏng giám sát Từ của cậu phải không?”

Thật lòng mà nói, đúng là Tất Văn Đào khá lo lắng, nhưng rồi lại nghĩ Từ Yến Thời là nam thần lạnh lùng cấm dục, dù có xấu cũng không thô bỉ như Lâm Khải Thụy, cùng lắm là một người thoải hóa nhà nhận.

Lâm Khải Thụy nói nhỏ, “Nói thật, giám sát Từ của cậu cũng như tôi thôi, toàn một bụng ý nghĩ xấu, hư hỏng lắm, cậu ăn com với cậu ta một lần là tự khác biết.”

...

Thật ra không cần đến lúc ăn chung, Tất Văn Đào cũng có thể cảm nhận được sự phức hắc của Từ Yến Thời.

Thứ sáu, phó giám sát phòng kỹ thuật của Khải Thịnh là Diệp Tư Thắm trở về, mở một cuộc họp toàn ban.

Diệp Tư Thắm đã xem qua sơ yếu lý lịch của Từ Yến Thời rồi, ngoài phần đại học khá xán lạn ra thì kinh nghiệm công việc trong những năm qua không có gì xuất sắc, cho nên cũng không mấy nhiệt tình với anh, dù gì cũng là từ Tây An đến.

Ngoài Diệp Tư Thắm ra, còn có một nhân viên kỳ cựu khác rất bất mãn về anh, chỉ hy vọng anh “ngã gãy chân”.

Tất Văn Đào âm thầm khổ sở, Từ Yến Thời không phải là người thích tranh công đầu, phải ở chung với anh một thời gian mới biết rốt cuộc là anh ưu tú ở mặt nào. Đó là sức hút vô hình đấy.

Nhưng cũng may vì gương mặt đó nên đa số đồng nghiệp trong công ty vẫn chào đón anh.

Diệp Tư Thắm là một người rất cao ngạo, từ nhỏ thành tích đã rất tốt, tốt nghiệp một trường đại học nổi tiếng. Hoàn cảnh gia đình lại không mấy dư dả, vì đề chu cấp cho cô đi học mà bỏ mẹ phải cắn răng làm việc cho đến khi cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Cũng may bây giờ cũng có thể coi như đã báo đáp được bố mẹ, nhưng đối với Diệp Tư Thắm mà nói, những thứ này vẫn chưa đủ.

Có thể nói Lâm Khải Thụy vừa yêu vừa hận Diệp Tư Thắm, trên người cô có một sức mạnh vô hình, đáng đáp đẹp lại còn cao gầy, vừa thông minh lại biết uống rượu, dẫn ra ngoài rất có mặt mũi, nhưng đã tâm của cô lại quá lớn, khó nắm trong lòng bàn tay, không quản được.

Lúc nào cô cũng lạnh lùng coi thường đàn ông con trai.

Khiến người nhìn mà lòng ngứa ngáy.

Diệp Tư Thắm cũng chẳng mấy chú ý đến Từ Yến Thời, thế là Tất Văn Đào trở thành máy chuyển lời giữa hai người bọn họ. Lúc này anh ta vừa đi ra khỏi văn phòng của Diệp Tư Thắm, Lâm Khải Thụy vô cùng ung dung ngồi trong văn phòng Từ Yến Thời cắn hạt dưa nói chuyện phiếm, không biết hai người lại đang thầm mưu đồ gì nữa.

Tất Văn Đào đi đến ném tài liệu sang, “Giám đốc Diệp nói phương án này không cần thay đổi.”

Từ Yến Thời ngồi trước máy tính, âu phục vắt lên thành ghế, anh ngừng đầu nhìn Tất Văn Đào rồi ờ một tiếng.

Tất Văn Đào vô đầu bứt tai, “Vậy làm sao bây giờ?”

Lúc này Từ Yến Thời mới quay sang nhìn, cầm phương án hoàn chỉnh lên quét một lượt. Văn phòng yên ắng chỉ nghe thấy tiếng anh gõ bàn phím lạch cạch, Tất Văn Đào cùng Lâm Khải Thụy vô cùng nhàn hạ đưa mắt nhìn nhau, Lâm Khải Thụy nhún vai, ra vẻ “tôi chịu thôi, hai người này tôi không muốn chọc một ai cả”.

Mười phút sau.

Từ Yến Thời lần nữa đưa phương án đã sửa sang cho Tất Văn Đào.

Thì ra anh vừa mới sửa lại? Hơn nữa chỉ mất có vài phút thôi ư? Tất Văn Đào cảm kích đến mức rơi nước mắt, nói mấy lời nịnh hót như là Hoa Đà tái thể này nọ.

“Thần tiên đúng là có tồn tại.”

Tất Văn Đào ôm phưng án còn nóng hổi vừa ra lò rời đi.

Hai phút sau.

Ngoài cửa truyền đến tiếng giầy cao gót cộp cộp dồn dập, Tất Văn Đào lao đảo đi theo sau, còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì Diệp Tư Thắm đã ném phưng án xuống trước mặt Từ Yến Thời cái *phịch*.

“Anh giải thích hộ tôi, đây là ý gì?”

Trông Từ Yến Thời như có vẻ đã sớm liệu được, dựa vào ghế ngồi, tiện tay bấm nút enter ——

Giao diện số liệu màu đen bắt đầu chạy điên cuồng, toàn bộ dữ liệu hệ thống chạy thẳng một mạch xuống dưới, Diệp Tư Thắm không tin nổi nhìn giao diện mặt khẩu đã được giải mã kia, ánh mắt tức lửa dần dần bị cô đè xuống, cắn răng hỏi: “Anh tốn bao nhiêu thời gian để giải mã vậy?”

Từ Yến Thời không thèm ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn vào tài liệu trên tay, “Mười phút.”

...

Diệp Tư Thắm lạnh lùng nhìn anh một hồi, điều chỉnh lại hơi thở, rồi cô ta cười lạnh, gật đầu liên tục: “Được, tôi đổi.”

Nói rồi cô ta rút lấy tài liệu trên bàn, giẫm giầy cao gót vội vã rời đi.

Suốt cả buổi Tất Văn Đào chỉ biết trợn mắt há mồm, thì ra trong mấy phút vừa rồi anh đã trực tiếp giải mã toàn bộ chương trình của cô ấy ư?

Rốt cuộc đầu óc người đàn ông này là bộ xử lý CPU nào thế?

Lâm Khải Thụy vỗ tay đứng lên, “Cậu là người đàn ông đầu tiên để Diệp mỹ nhân của chúng tôi á khẩu đấy.”

Từ Yến Thời hồ hững dựa vào ghế, liếc nhìn ông ta, “Tôi không ngại để anh làm người đầu tiên đâu.”

Lâm Khải Thụy ôm rom nặng bụng, đi tới khoác vai anh, thấp giọng hỏi: “Buổi tối có một cuộc hẹn đấy, đừng có quên.”

Lâm Khải Thụy là người đàn ông lớn lên từ bàn nhậu, một ngày không nhậu là ông ta vô cùng khó chịu, có lúc thì với khách hàng, có lúc thì cùng bạn bè trong giới. Nhưng cuộc hẹn tối nay lại quan trọng thật, liên quan đến một dự án năm sau, là dự án trực thăng cứu viện.

Lâm Khải Thụy khá thích làm mẫu trước mặt truyền thông, hồ hào mọi người phải làm từ thiện nhiều hơn, phải nghe theo lời kêu gọi của quốc gia.

Đối phương là bạn học cũ của anh ta, Lâm Khải Thụy hẹn rất lâu rồi, rốt cuộc ấn định tối nay cho câu trả lời.

Tất Văn Đào biết Lâm Khải Thụy rất hy vọng vào dự án này, trong mấy cuộc họp đầu năm đều nhấn mạnh chuyện này, giờ vất vả lắm mới có được cơ hội, hèn gì hôm nay Lâm Khải Thụy chài chuốt gợn gang như vậy.

Mặc vest ba lớp, đầu dầu má phấn, không khác gì một thanh niên mặt búng ra sữa.

Nói xong thời gian địa điểm tối nay, lúc gần đi Lâm Khải Thụy lại điểm danh Tất Văn Đào báo anh ta cũng đi cùng, sau đó ngậm nga bài hát rồi khỏi văn phòng.

Kết quả là, bữa ăn tối nay cũng không vui vẻ gì mấy.

Có thể Tất Văn Đào không hiểu chuyện đối nhân xử thế lắm, nhưng từ lúc đối phương vào cửa thì Từ Yến Thời và Lâm Khải Thụy đã phát giác tối nay không dễ dàng rồi. Tuy nhiên Lâm Khải Thụy là người chu đáo, rốt cuộc cũng dỗ người trước.

Đối phương có bốn năm người, người mặc áo ca rô màu lam mờ miệng trước trong số đó chính là bạn đại học của Lâm Khải Thụy, tình cảm của cả hai lúc còn đi học rất tốt, thậm chí sau khi tốt nghiệp, lúc bạn học gặp khó khăn, Lâm Khải Thụy còn từng trợ giúp anh ta không quản phí tổn.

Người áo ca rô màu lam vừa ngồi xuống đã bắt đầu kể khổ, nói chuyện này không dễ làm lắm, hình như lãnh đạo bên kia đã tìm một công ty khác rồi, vốn đã thuyết phục được dự án này là cho bọn họ, nhưng năm nay hiệu ích kinh tế không tốt, các anh cũng biết đấy, bên kia có công ty ra giá thấp, lãnh đạo còn muốn hạ giá xuống nữa, mọi người cũng không dễ làm ăn.

Lâm Khải Thụy vẫn cười híp mắt hỏi: “Vậy các cậu ép giá thế nào? Để xem bọn tôi có thể thấp nhất được bao nhiêu.”

Áo ca rô vừa thấy nói chuyện quá dễ dàng, không được bình thường, thế là bèn vội chuyển đề tài, nói mình cũng không chắc, phải xem lãnh đạo thế nào đã.

Lời này thật sự không có thành ý, Từ Yến Thời biết rõ.

Xem như hóa đơn này đi tong rồi, đối phương đã giao cho nhà khác.

Từ Yến Thời và Lâm Khải Thụy đều không nói tiếp, Tất Văn Đào lại còn như kẻ ngốc tận tình trả giá với đối phương, nói đây là giá vốn thấp nhất của bọn họ rồi, chúng tôi không thể hạ được nữa.

Lâm Khải Thụy dập thuốc, “Tất Văn Đào, im mồm.”

Tất Văn Đào không khác gì công tắc, lập tức ngậm miệng.

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, một bàn canh thừa thịt nguội cũng chỉ ăn vài dĩa. Lúc này Lâm Khải Thụy không cười nữa, hai tay đặt lên bàn, “Bạg Tư, cậu làm chuyện này thật không phúc hậu chút nào, giao tình giữa hai ta kéo dài nhiều năm như thế mà. Ban đầu cậu chạy tôi chỗ tôi đòi giá thấp, tôi niệm tình ngày xưa nên lập tức báo giá khởi điểm cho cậu. Nhưng giờ cậu lại nói với tôi cậu không quyết định được chuyện này, còn có giá thấp hơn nữa?”

Lâm Khải Thụy phì cười, nhìn Từ Yến Thời, “Yến Thời, cậu nói xem có công ty nào như ngư vậy không, dù lỗ vốn vẫn làm ăn với người ta không?” Nói tới đây, Lâm Khải Thụy lập tức đập vào góc bàn, quát lên một tiếng: “Mẹ nó cậu có biết vì dự án này mà bỏ dầy dù chịu lỗ cũng làm với cậu không! Vì sao tôi đồng ý cho cậu, bởi vì cậu nói muốn dựa vào tờ đơn này để lấy được chỉ tiêu năm sau, con bà nó chứ tôi lập tức nói cho cậu biết giá khởi điểm, bây giờ cậu lại nói với tôi có công ty khác thấp hơn, mẹ kiếp cậu dám nói không phải mình dùng tình cảm bạn học cũ để lấy được giá ở chỗ tôi đi! Rồi quay đầu đi tìm công ty khác, dùng giá của tôi báo cho người ta, có phải cậu không ngờ đối phương sẽ đồng ý không, kết quả bây giờ đối phương đồng ý rồi đấy, mẹ nó vì chút tiền hoa hồng kia mà cậu đập tôi có phải không?”

Từ Yến Thời lạnh lùng ngồi yên không nói gì.

Bạg Tư co ro người lại, dĩa rơi xuống đất, lời nói không được rõ ràng: “Lão Thụy à, cậu đừng... kích động, tôi cũng không cố ý đâu. Công ty đó tạm thời lật lọng. Bọn tôi cũng không có cách gì... Tôi thật sự không muốn như vậy đâu, ban đầu tôi đã định tìm cậu nói...”

Đêm hôm đấy, Từ Yến Thời và Tất Văn Đào quay về nhà trọ.

Mãi mà Tất Văn Đào vẫn chưa hoàn hồn, thần thờ ngồi trên ghế. Từ Yến Thời tắm xong đi ra, vừa đi vừa lau tóc, còn anh ta vẫn đáng vẻ khó hiểu, trông như hốt hoảng: “Cậu nói xem, có phải muốn sống tốt trong giới kinh doanh thì rồi cuối cùng cũng không có bạn bè không?”

Từ Yến Thời lau tóc xong thì ném khăn qua một bên, châm thuốc, dựa vào cửa sổ nói: “Không biết.”

Có điều quả thật hôm đó đã cho anh một bài học, có lẽ đôi khi người ta già vờ hồ đồ sẽ vui vẻ hơn.

Sau chuyện này, Lâm Khải Thụy chán nản cả một thời gian, không còn tổ chức nhậu nhẹt nữa, cuối cùng Từ Yến Thời cũng không cần ngày ngày đi xã giao.

Buổi tối, Hường Viên gửi cho anh một đường link.

Tiêu đề là —— Khiếp sợ! Thiếu nữ cô đơn lại làm ra chuyện này trong đêm khuya thanh vắng.

Một giây sau đã thu hồi lại.

Hường Viên: *xin lỗi xin lỗi em gửi nhầm.*

...

Nửa phút sau, Hường Viên nhận được một đường link khác.

Tiêu đề là —— Giáo trình yêu xa! Dạy bạn cách vượt qua đêm khuya cô đơn.

Ngay sau đó thêm một tin nhắn.

XYs: *Tuần này anh về nhé?*

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Gửi xong tin nhắn ấy, Từ Yến Thời mở ghi chép ra xem lịch trình tuần này của mình, lại phát hiện lịch đã kín mít, thậm chí tới thứ bảy còn có một bữa cơm.

Anh chưa từng làm chuyện gì bộp chộp cả, cũng không biết vừa rồi bị gì mà mất bình tĩnh nói tuần này sẽ về.

Trong lúc đợi Hường Viên trả lời, Từ Yến Thời dựa vào đầu giường, ngón cái ngón trỏ cầm điện thoại xoay tới xoay lui không mục đích.

Hường Viên trả lời rất nhanh.

Hường Viên: *Không cần đâu, anh cứ bận việc của mình đi.*

Anh hạ mắt, cúi đầu nhấn lại: *Không nhớ anh à?*

Hường Viên biết điều nhấn tiếp: *Nhớ chứ.*

XYs: *Vậy sao không muốn gặp anh sao?*

Thật ra mấy ngày nay Hường Viên khá ổn, cô bận rộn đến chỗ chân lên trời, nào còn thời gian mà nhớ đến anh, nhưng vào lúc này lại từng câu từng chữ của người kia lại lòi tâm tình ẩn sâu nơi đáy lòng cô ra, thế là cô bắt đầu không có mặt mũi nhăn: *Muốn gặp anh, muốn ôm anh...*

Muốn hôn hôn nữa.

Tìm Hường Viên đập nhanh thỉnh thoảng, nhìn vào Wechat của Từ Yến Thời, tuy cách màn hình nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh.

Từ Yến Thời một hồi tựa lưng vào ghế, anh mặc hoodie màu đen, bộ đồ ở nhà rộng thùng thình rất hợp với khăn trải giường cũng màu đen nốt, khiến cả phòng trở nên rất gọn gàng đơn giản, trang bị lấp đặt cũng một vẻ lạnh lẽo.

Anh cầm điện thoại nhắn tin lại ——

XYs: *Thật anh muốn không phải chỉ có những điều này.*

Hường Viên cảm thấy da mặt mình căng ra, trái tim nhỏ bé mất khống chế đập kịch liệt, bụng lại nghĩ người đàn ông này cũng xấu xa thế sao? Chẳng hiểu sao cô lại hưng phấn muốn cắn góc chăn, cũng nói lên tâm tư muốn trêu anh, cô làm về thẹn thùng nhăn: *Ghét ghê!*

Lại gửi thêm khuôn mặt mếu cở.

So với người kia đang như sóng trào thì anh bình tĩnh hơn hẳn, rõ ràng là mới chỉ yêu lần đầu nhưng thoát nhìn lại có vẻ nhiều kinh nghiệm hơn cô, mỗi một câu nói đều có vẻ lạnh nhạt như mây bay, nhưng câu nào cũng khiến đầu mũi chân cô căng ra.

XYs: *Em nghĩ gì vậy?*

Hường Viên cũng nhắn lại: *Anh nghĩ gì thế?*

Hai người đều nhìn điện thoại cười tủn tủn, chỉ là một người rúc mình chăn mềm ấm áp, còn một người thì lười biếng dựa vào đầu giường, một chân đặt hờ trên giường, chân còn lại thả lỏng chạm đất.

XYs: *Anh muốn nói tới trừng phạt của trò mạo hiểm.*

Hương Viên nhớ tới: *Em cũng nói tới trừng phạt của trò mạo hiểm.*

Từ Yến Thời cười: *Vậy đến lúc đó em đừng có quên đấy.*

Hương Viên giật mình phát hiện bị anh gài bẫy: ...

XYs: *Ngủ đi, tuần này anh về.*

Thế là suốt tuần nay Hương Viên rất hưng phấn, bắt đầu từ thứ hai, mỗi ngày sáng hay tối cô luôn đều đặn đắp mặt nạ cấp nước và uống một ly sữa bò, đốt hết tiền vào các loại mỹ phẩm chăm sóc da mặt.

Tối thứ sáu thì Hương Viên đã “tỏa sáng”, đến cả Trần Thư cũng phải kinh ngạc, cô ấy còn nghi ngờ không biết có phải Hương Viên bắn laser thẩm mỹ không, nắn bóp gương mặt mềm mại của cô mà kéo qua kéo lại, “Nếu không phải em luôn quẹt thế đi làm đúng giờ, chị còn tưởng em qua Hàn phẫu thuật đấy.”

Hương Viên ôm mặt, “Thật sao? Hiệu quả tốt vậy à?”

“Đúng thế,” Trần Thư lặng lẽ lại gần, nói nhỏ bên tai cô, “Em có từng nghe đến một bài thuốc bí truyền không.”

Hương Viên tò mò, trái tim bị treo ngược, song lại nghe cô ấy nói, “Tinh khí của đàn ông là mặt nạ tốt nhất thế giới.”

“...”

Sao chị biến thái thế.

Hương Viên ù té chạy.

Nhưng tuần này Từ Yến Thời lại không quay về.

Tối thứ sáu, Hương Viên đang ngồi ở nhà đắp mặt nạ ngâm nga hát thì nhận được điện thoại của Từ Yến Thời, giọng nói ở đầu dây trầm thấp nặng nề, như thể mây đen che kín đỉnh đầu, Hương Viên lập tức có dự cảm xấu.

Quả nhiên, anh bắt đầu dĩ cười nói: “Có thể phải để em leo cây rồi.”

Hương Viên thoáng mất hứng, tuy cảm thấy mất mát nhưng lại sợ Từ Yến Thời lo lắng sẽ không chú ý làm việc, thế là cô cắn răng cười nói: “Không sao, anh cứ bận việc trước đi, nếu có cơ hội em tới Thượng Hải tìm anh.”

Từ Yến Thời là người trọng lời hứa, đặt biệt là hứa với bạn gái, nhưng lần này đã hứa mà lại lỡ hẹn, trong lòng thầm khinh bỉ mình. Bấy giờ lại nghe Hương Viên nói như vậy, anh càng không nhịn được cúi đầu tự giễu bảo: “Em không cần phải hiểu chuyện như thế đâu, em mắng anh vài câu, anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Hương Viên cố ý cười nói: “Đừng có vờ đáng thương, em sẽ không đau lòng anh đâu.”

Từ Yến Thời ùi đáp, hình như nói vậy cũng tốt.

Hương Viên thất thần hoảng mốt mơ màng, không biết có phải nghe nhầm không.

Cũng không biết đêm đó Từ Yến Thời ra sao, mà anh lại dùng giọng nửa đùa nửa thật nói, “Em cứ làm công chúa thật tốt vào, đừng bao giờ phải xuống ngựa vì anh.”

Gặp lại Từ Yến Thời là hai tháng sau đó.

Năm nay là năm nhuận, mùa xuân tới trễ, đến cuối tháng hai mới được ăn tết.

Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi lại có chuyện biến lớn, mưa gió chấn động, cự long bay vút lên.

Bên Thượng Hải, sau khi Lâm Khải Thụy trở mặt với bạn cũ thì khiêm tốn đi rất nhiều, không còn tổ chức nhậu nhẹt nữa. Có điều con người ông ta rơi vào chán nản hẫng, gần như giao toàn bộ công việc cho Từ Yến Thời.

Giám đốc Trần cũng không lạ gì trước chuyện lần này, cứ lâu lâu Lâm Khải Thụy lại có một đợt tâm trạng kém như thế, còn đều đặn hơn cả kinh nguyệt của phụ nữ.

Kết quả là nhà đã đột lại gặp phải mưa suốt đêm, dự án máy bay của Cao Tường cũng xảy ra vấn đề.

Giám đốc Đoàn của Cao Tường có quan hệ không tệ với vị giám sát trước của Khải Thịnh, có vẻ như sau khi rời đi người kia đã nói một hai lời không hay về Lâm Khải Thụy ở trước mặt giám đốc Đoàn. Quả thật hai năm qua Lâm Khải Thụy khá phách lối, đắc tội với không ít người.

Công ty Cao Tường có đức hạnh gì mọi người đều biết, nếu không phải vì hai năm nay Lâm Khải Thụy tập trung vào công nghiệp kiểu mới thì cũng sẽ không đầu tư vào công ty đốt nát thích chiếm hời như Cao Tường.

Hai vị giám đốc họ Vương họ Lý hết ăn lại uống lần trước đó, lão Đoàn thật sự không biết ư? Lâm Khải Thụy lại không cho là vậy, xét cho cùng lão Đoàn cũng là người thích được lợi, trước kia hể đi họp lớp, có lần nào không phải ăn chùa uống chùa không chỉ một đồng. Dưới tay cũng nuôi một đám người không có cốt khí, vô cùng bùn xìn. Mấy năm trước khi còn sát cánh cùng tập đoàn lớn như Đồng Hòa, cũng ra sức chiếm hời về mình.

Dù Lâm Khải Thụy không hẳn là người tốt đẹp gì, nhưng dẫu sao cũng trượng nghĩa, tiếng đồn trong bạn học không tệ, chỉ có điều ông ta chưa từng nương tay với đối thủ cạnh tranh nên có rất nhiều người hận ông.

Nhưng lần này, thật đúng là không liên quan gì đến ông ta.

Lão Đoàn chê hai vị giám đốc họ Vương họ Lý lần trước làm mình xấu hổ mất mặt nên đã sa thải. Lúc này phó giám đốc phòng kỹ thuật mới đến tên là Lư Tuấn Lương, là con trai một họ hàng của lão Đoàn, cũng tốt nghiệp đại học Vũ Hán. Lão Đoàn nghe thế thì cảm thấy thật tình cờ, tổng giám sát phòng kỹ thuật mới đến của Lâm Khải Thụy cũng tốt nghiệp đại học Vũ Hán, thế là thuận miệng hỏi hai người có biết nhau không. Lư Tuấn Lương biết thật, lại còn có va chạm không nhỏ.

Vậy là hẳn ta kể lại tất cả những chuyện điên đảo thị phi đen trắng năm đó cho lão Đoàn nghe.

Lão Đoàn tin vào lời gièm pha, cộng thêm thời gian đó tổng giám sát vừa nghỉ việc cũng nói vài lời thị phi bên tai ông ta, lão Đoàn là người tai mềm, thế là mất sạch chủ kiến, bèn nói với Lâm Khải Thụy là muốn suy nghĩ thêm về chuyện hợp tác, dù gì nếu nghiêm túc bàn về hợp đồng, thì bên lão Đoàn mới là bên A.

Có điều, lúc này Lâm Khải Thụy vẫn chưa biết là vì Từ Yến Thời, hỏi lão Đoàn thì lão ta áp úng không nói rõ, chỉ bảo là muốn suy nghĩ thêm.

Lâm Khải Thụy nổi nóng ném điện thoại đi. Đêm hôm đó, giám đốc Trần với ông ta cãi một trận long trời lở đất chưa từng có trong lịch sử, con người giám đốc Trần tuy nghiêm nghị nhưng cũng khá khách khí với Lâm Khải Thụy, biết Lâm Khải Thụy giỏi kỹ thuật hơn mình, cho nên đa số thời điểm khi Lâm Khải Thụy nói một thì ông ta sẽ không nói hai.

Hai người cãi nhau tới mức tối mịt tối mịt, Trần Phong trút hết mọi tính toán trong lòng ra.

“Con người anh có biết hối cải là gì không, đã nói với anh bao nhiêu lần rồi hà, đừng có lúc nào cũng rượu rượu, uống rượu làm hỏng việc có biết không? Anh có biết bây giờ bên ngoài đồn anh thế nào không?!”

“Bị bạn học lừa còn không biết chuyện gì?! Người ta là đang bôn cọt anh đấy! Bao giờ thì anh mới có thể chín chắn được hả?!”

Lâm Khải Thụy tức quá bật cười, “Tôi không chín chắn?! Tôi không uống rượu thì mấy năm qua anh kinh doanh cái gì?! Tôi uống đến mức dạ dày chảy máu là vì tôi chặc?!”

Tất Văn Đào ngơ ngác nhìn.

Từ Yến Thời chỉ khoanh tay đứng một bên, với tình hình trước mắt thì anh không thể đi được rồi, vậy là vào nhà vệ sinh gọi điện báo cho Hường Viên. Đợi tới lúc quay ra thì Lâm Khải Thụy đã bị giám đốc Trần làm cho tức tới mức leo cửa sổ muốn nhảy lầu.

Tất Văn Đào luống cuống kéo chân ông ta, không biết do sức kéo của anh ta quá lớn hay là Lâm Khải Thụy chắc chắn Tất Văn Đào nhất định sẽ níu mình lại, mà Tất Văn Đào kéo xuống được một chiếc giày.

Tất Văn Đào bối rối.

Lâm Khải Thụy cũng nhìn chiếc giày trên tay Tất Văn Đào mà bối rối, một giây sau đó, quả nhiên Lâm Khải Thụy mất trọng tâm vùng vẫy ai tay, mặt mũi sợ hãi ngã thẳng ra khỏi cửa sổ.

Nhưng cũng may ngoài cửa sổ có ban công lộ ra, mọi người nghe thấy tiếng *bịch* thật lớn, có gì đó nặng nề đập xuống ban công.

Thế là Lâm Khải Thụy nhập viện, bó bột treo hai tay nửa tháng.

Trong nửa tháng đấy Từ Yến Thời bận tới mịt tối mịt, mọi bữa cơm ăn nhậu xã giao của Khải Thịnh đều biến thành anh dẫn Tất Văn Đào đi.

Còn Trần Phong thì dứt Lâm Khải Thụy ăn cháo cho tới khi xuất viện.

Tuần thứ ba, Lâm Khải Thụy vừa ra viện đã lập tức đầy máu sống lại, ông ta hẹn gặp lão Đoàn, vốn định đi Bắc Kinh gấp mặt, kết quả mấy hôm đó lão Đoàn cũng đang ở Thượng Hải, thế là ngay tức khắc Lâm Khải Thụy tổ chức bữa cơm ngay.

Trên người Lâm Khải Thụy có một sức lực, chỉ cần cho ông ta thời gian thì ông ta có thể đầy máu hồi sinh, dù chuyện có khó tới mấy thì ông ta vẫn có đủ kiên nhẫn giải quyết hết. Đây là một trong những nguyên nhân Từ Yến Thời cảm thấy Lâm Khải Thụy có thể thành công, ông ta không quan tâm sẽ mất đi cái gì, đã muốn gì thì sẽ lấy cho bằng được.

Kết quả là trong ngày hôm đấy, Lư Tuấn Lương cũng có mặt.

Lâm Khải Thụy vừa nghe là bạn học cũ thì trong bụng đã có dự cảm xấu. Nào ngờ Từ Yến Thời nâng ly lên, ung dung mời một ly. Ở với anh một thời gian, Lâm Khải Thụy cũng hiểu được Từ Yến Thời phần nào, hề anh lộ ra vẻ mặt này thì chính là gặp phải người không mấy vui vẻ, không phải là do biểu cảm của anh quá rõ ràng, mà là do bình thường anh quá lạnh nhạt, đối diện với ai cũng một gương mặt, ngay đến cười cũng ít.

Lúc này lại kiểm chế như thế, xem ra tám mươi phần trăm là có va chạm gì trong quá khứ rồi.

Có điều đàn ông với nhau dù có đụng chạm thì cũng có thể một ly xong chuyện, còn nếu quả thực không được thì làm một chai.

Chỉ là lần này Lâm Khải Thụy vẫn đánh giá cao quá rồi.

Lư Tuấn Lương hận Từ Yến Thời đến nghiêng răng, năm đó ở trong trường bị anh đè đầu, tốt nghiệp rồi mà đi đâu cũng nghe thấy người trong giới rôm rả về sự tích huy hoàng của anh, anh ta có cảm giác bản thân chỉ mãi mãi sống dưới cái bóng của Từ Yến Thời, không có ngày phất lên.

Hề cuộc thi nào có Từ Yến Thời thì anh ta mãi mãi đứng thứ hai.

Trong lớp chỉ cần có Từ Yến Thời thì giáo viên luôn chú ý đến anh.

Mấy năm này tốt nghiệp, cứ họp lớp đại học thì người được nhắc đến nhiều nhất cũng là Từ Yến Thời, đàn em khóa dưới cũng chỉ nhớ mỗi Từ Yến Thời đang còn đi học đã nhận được offer của Vi Đức, song lại không nhớ, năm đó anh ta cũng là người trong đội ngũ được giải nhất cuộc thi lập trình.

Bởi vì ánh hào quang trên người Từ Yến Thời đã lấn át đi tất cả, khiến mọi cố gắng cực khổ trong mấy năm qua của Lư Tuấn Lương không được ai nhìn thấy. Từ nhỏ anh ta đã là con cưng của bố mẹ trò gỏi của thầy cô, được tuyển thẳng vào đại học, luôn là con nhà người ta trong mắt kẻ khác.

Nhưng khi gặp Từ Yến Thời, thì mọi ánh sáng trên người anh ta đều bị lu mờ, không còn ai nhớ đến mình.

Mà Từ Yến Thời vừa đi thì anh ta lập tức trở thành vua ở Bắc Kinh.

Lư Tuấn Lương muốn khiến Từ Yến Thời phải cúi đầu trước mình, Lâm Khải Thụy nửa trêu nói, “Đàn ông chỉ khi chăm thuốc mới cúi đầu.” Một tay khác khoác lên vai anh ta, rất có ám chỉ: “Đừng quá đáng quá người anh em à, đây là Thượng Hải đấy.”

Ý là, đây là địa bàn của tôi, cậu nghĩ mình là ai hả?

Lư Tuấn Lương không chiếm được hời, bữa ăn giải tán, trên đường trở về, Lâm Khải Thụy nhìn Từ Yến Thời ngồi bên mà cảm khái nói: “Quả nhiên con người không có ai hoàn hảo, đến người thanh tâm quả dục như cậu mà cũng có người ghét. Nói thật, tên nhóc kia thì có là gì, đúng là muốn ăn đòn.”

Từ Yến Thời khoanh tay cúi đầu cười, “Lư Tuấn Lương ấy hả? Hắn không hơn được tôi đâu, nghìn năm chỉ xếp thứ hai.”

Nghìn năm chỉ xếp thứ hai.

Hèn gì lại hận đến thế.

Lâm Khải Thụy nghĩ, đây chính là thế giới của đàn ông.

Họp đồng này cứ thế bị trì hoãn, nhưng cũng không ai sốt ruột cả. Thấy thái độ lão Đoàn vẫn muốn hợp tác, xem chừng là do Lư Tuấn Lương giờ trò, lần này Lâm Khải Thụy cũng rất nể mặt, mặc bọn họ ra oai.

Tuần thứ tư, giám đốc Trần Phong chính thức từ chức.

Từ Yến Thời cũng không thấy lạ, tính cách của Trần Phong và Lâm Khải Thụy trái ngược hẳn, về chuyện đầu tư dự án, nhiều lần Lâm Khải Thụy mạnh mẽ cả đoán thì Trần Phong cũng kinh hồn bạt vía. Lúc Trần Phong nói từ chức, Từ Yến Thời Tất Văn Đào và cả Diệp Tư Thắm đều đang ngồi trong văn phòng Lâm Khải Thụy bàn về công việc năm sau, kết quả có vẻ Trần Phong nghe mà nhức đầu, lập tức móc một bản báo cáo sức khỏe ra.

——Thình thoảng tâm thần hay lo lắng, ông đây muốn về hưu.

Văn phòng lúc ấy im lặng một chớp mắt, vô cùng yên tĩnh, Lâm Khải Thụy tiện tay lật qua trang sau.

Bên dưới có một hàng chữ nhỏ, “tình trạng không hoạt động.”

Trần Phong chỉ mới ba mươi chín chưa đến bốn mươi, kết hôn sáu năm mà vẫn chưa có con.

Văn phòng chìm vào im lặng ba giây, như có con quạ đen kêu quác quác bay qua.

Thế là đêm hôm đó, Trần Phong đăng dòng trạng thái lên Wechat ——

Cho anh xem ảnh thì anh xem được rồi, tiện tay quẹt tiếp cái gì, cho anh xem báo cáo kiểm tra sức khỏe thì anh xem là được rồi, tiện tay lật tiếp cái gì. Nhìn lên báo cáo của tôi là muốn làm gì hả? Muốn cưới tôi chắc? Đồ Lâm Cầu Thụy nhà anh.

Lâm Cầu Thụy trả lời: *Muốn kết hôn với bà ngoại anh.*

Đúng là Trần Phong định nghỉ việc để sinh con, bình thường hai người này cãi nhau quen rồi, lời nói ra cũng chẳng dễ nghe mấy, nhưng trong lòng đều biết đối phương nghĩ thế nào, mà vì có Từ Yến Thời gia nhập nên Lâm Khải Thụy cũng có điều chỉnh về kế hoạch sang năm trong công ty.

Đến lúc đó chỉ sợ sẽ tranh chấp với Trần Phong không ít, lúc này Trần Phong lựa chọn rút lui, có lẽ cũng muốn buông tay để ông ta làm chuyện của mình, thuận tiện nghỉ ngơi chăm vợ sinh con.

Đi thì đi, mặc dù ngoài mặt Lâm Khải Thụy ăn nói không dễ nghe, nhưng rồi cũng chuyển cho Trần Phong một số tiền lớn. Mọi tiền quỹ đều được Trần Phong đổ vào dự án, ông ta không đụng lấy một xu, chỉ từ chức phó giám đốc mà thôi.

Sau khi nhận được khoản tiền kia, Trần Phong bèn xóa dòng trạng thái kia ở Wechat đi, đổi mới thành —— *Lâm Khải Thụy là một đồng chí tốt.*

Khải Thịnh thiếu đi một vị phó giám đốc, chỗ trống này vẫn phải có người lấp vào. Người đầu tiên Lâm Khải Thụy nghĩ đến là Từ Yến Thời, có điều ông không hỏi thẳng mà trêu Tất Văn Đào trước, “Lão Tất, có muốn làm phó tổng không?”

Tất Văn Đào: “Không muốn.”

“Không, cậu muốn.”

“Không, tôi không muốn.”

“...”

Ngay sau đó ông lại đi tìm Diệp Tư Thắm, “Lão Thắm, có muốn làm phó giám đốc không?”

Diệp Tư Thắm rất thẳng thắn: “Có.”

Lâm Khải Thụy nghĩ ngợi rồi híp mắt cười nói: “Không được, nếu cô lên làm phó thì người khác sẽ nói công ty trở thành hắc điểm của vợ chồng chúng ta mất.”

“...” Diệp Tư Thắm biết ông chỉ đến trêu cô, mặt không cảm xúc mở cửa, “Cút ra ngoài.”

Cuối cùng mới tìm đến Từ Yến Thời, anh vừa đi vệ sinh xong, đang cúi đầu rửa tay.

Lâm Khải Thụy đi ra, đứng trước bồn rửa bên cạnh anh để rửa tay, rồi bỗng lặng lẽ hỏi một câu bên tai anh ——

“Tình trạng của cậu, có hoạt động không?”

Tiếng nước chảy ào ào có thể át đi mọi tiếng nói chuyện, nhưng vì Lâm Khải Thụy đứng quá gần nên Từ Yến Thời nghe rõ mồn một, cụp mắt liếc ông ta:

“Anh là đồ biến thái hả?”

Lâm Khải Thụy cười cười, rút khăn giấy ra lau tay rồi lại an cần đưa cho anh một tờ, Từ Yến Thời không nhận, anh không có thói quen lau tay, có cảm giác đàn ông đi vệ sinh mà dùng khăn giấy quá giống phụ nữ.

Nhưng người chính chu như Lâm Khải Thụy lại không như thế, ông ta hết lau tay lại lau miệng.

Từ Yến Thời ghét bỏ nhìn ông ta.

“...”

Lâm Khải Thụy thông thả dẫn dắt: “Trần Phong đi rồi, hỏi tôi tôi có xem thiên tượng rồi xem thêm đại tượng, lại thêm cả chá tượng nữa, tôi cảm thấy cậu rất hợp làm phó giám đốc. Sao nào, không có hứng thú à, vừa hay cậu có ba điểm cổ phần của tôi, chỉ cần bỏ tiền mua năm điểm nữa thì sẽ trở thành phó giám đốc của Khải Thịnh rồi.”

Nghe có vẻ giống như, “Xin chào anh ạ, bây giờ trong thẻ anh có năm mươi, anh chỉ cần nạp thêm hai trăm nữa thì sẽ trở thành hội viên cấp kim cương tôn quý của chúng tôi, và còn nhận được một món quà hoàn toàn miễn phí.”

Từ Yến Thời: “Không phải trước kia anh là nhân viên bách hóa đầy chứ?”

Lâm Khải Thụy: “Chuyện này mà cậu cũng biết hả?”

“...”

Vậy là nửa tháng sau, cuối cùng chuyện này cũng đầu vào đó.

Mới đồng chí Từ Yến Thời trở thành phó giám đốc công ty cổ phần hữu hạn công nghệ Khải Thịnh.

Vốn trên tay anh không có nhiều tiền mặt, nghèo chỉ có mỗi cổ phần, mà lúc này đây lương cơ bản từ sáu trăm nhảy lên một triệu hai trăm ngàn, cộng thêm tiền hoa hồng dự án và tiền cuối năm thì trong tay cũng nắm chắc ba triệu. Lâm Khải Thụy đưa cho anh một tấm thẻ tín dụng hạn ngạch 500.000, để anh có tiền chi tiêu trong thời gian này.

Cự long bay lên chính là Từ Yến Thời, còn mưa gió chấn động là Hường Viên.

Sau buổi họp báo ngày hôm đó, số lượng đơn đặt hàng của Duy Lâm tăng đột biến, nhận đến mấy đơn hợp tác, số tiền cũng khá lớn, quả thật năm nay kiếm được nhiều hơn so với mấy năm qua, song vẫn còn cách rất xa mười điểm của Hường Viên.

Cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách, Hường Viên nghĩ đến Vương Giả, muốn nhận được đơn hợp tác về hệ thống định vị của bọn họ.

Thậm chí cô còn liên lạc với với người phụ trách của trò chơi Vương Giả, câu trả lời bên kia rất chính thức, hiện tại hệ thống này vẫn chưa có ý định hợp tác với bên ngoài.

Đối phương không cho đường sống, Hường Viên chỉ có thể tạm thời gác qua một bên, đợi có cơ hội thì bàn sau.

Lúc cô và Trần Thư hút thuốc ở trên sân thượng, đột nhiên Trần Thư hỏi cô, “Em không có cảm giác gần đây Lâm Khanh Khanh lạ lắm sao?”

Hường Viên không để ý mấy, cô khá quan tâm về Lâm Khanh Khanh nên không nghĩ lời này của Trần Thư có ý khác, chỉ hít một hơi chậm rãi nhả khói, thờ ơ hỏi: “Sao hà chị?”

Trần Thư không nói rõ, cảm giác này khá vi diệu, cô sợ mình nói nhiều lại kích bác quan hệ giữa Lâm Khanh Khanh và Hường Viên, nhưng lại cảm thấy quá thật hai hôm nay Lâm Khanh Khanh rất khác lạ.

Hường Viên cho rằng vì gần đây Lâm Khanh Khanh qua lại gần gũi với Cao Lãnh nên Trần Thư khó chịu trong lòng, thế nên cũng không để ý mấy, cười lắc đầu nói: “Ghen hả?”

Trần Thư: “Không phải, em không phát hiện gần đây Lâm Khanh Khanh toàn đeo đồ hiệu sao?”

Hường Viên có thấy, nhưng cô không nghĩ nhiều về chuyện đó.

Trần Thư: “Với tiền lương của cô ấy ư? Em nghĩ sao?”

Lúc đó, Hường Viên vẫn không để chuyện này trong lòng, chỉ cảm thấy Trần Thư quá nhạy cảm.

Cho đến cuối năm, danh sách chuyển chế nhân viên của Đông Hòa gửi xuống, lần này số người bên Tây An không nhiều, chỉ có ba nhân viên loại C chuyển sang loại B, một suất trong số đó thuộc về phòng kỹ thuật.

Phòng kỹ thuật ngoài Vu Trí, Cao Lãnh và Tiết Dật Trình mới đến ra thì còn lại đều là loại C, suất lại có hạn nên mọi người đều nôn nóng, muốn xem Hường Viên đưa suất này cho ai.

Kết quả là Lý Vĩnh Tiêu lại gọi cô vào văn phòng nói chuyện, bóng gió hỏi cô định chuyển suất này cho ai. Hường Viên đáp thật là mình vẫn chưa nghĩ ra, nếu Vu Trí chưa chuyển thì cô sẽ không do dự đưa cho Vu Trí, bởi vì chắc chắn Vu Trí là người nổi trội nhất trong số bọn họ, những người còn lại đều chỉ là tám lạng nửa cân.

Lý Vĩnh Tiêu úp mở, nói một thôi một hỏi không để lộ gì.

“Cô cứ từ từ cân nhắc đừng sốt ruột, năm nay ba suất này có được cũng không dễ, nếu không biết có thể hỏi nhân viên kỳ cựu xem sao, hoặc cân nhắc đến con gái trong phòng kỹ thuật đi, quả thật cũng không dễ gì.”

Hường Viên không phải kẻ ngốc, Lý Vĩnh Tiêu đang âm thầm nhắc nhở cô phòng kỹ thuật vẫn còn có một Lâm Khanh Khanh.

Nếu lời này do Từ Yến Thời nói thì chắc chắn Hường Viên sẽ giao suất này lại cho Lâm Khanh Khanh, nhưng đây lại là Lý Vĩnh Tiêu, một người đặt lợi ích trên tất cả, sao có thể bắt chọt gọi Hường Viên vào văn phòng chỉ vì đề nhắc cô còn có một Lâm Khanh Khanh được?

Cộng thêm lời Trần Thư nói hôm trước, xem ra Hường Viên phải đánh một dấu hỏi to đùng về Lâm Khanh Khanh rồi.

Ba hôm sau, Hường Viên nộp danh sách lên.

Tổng công ty đã phê duyệt là Lâm Khanh Khanh.

Chuyện này khiến Hường Viên thấy kỳ quái.

Buổi tối cô gọi điện cho Từ Yến Thời cũng rất nghỉ ngơi, ngồi trên sofa báo cáo với người đàn ông ở đầu dây: “Anh nói xem, vì sao bỗng nhiên Lâm Khanh Khanh lại có quan hệ thế này, rõ ràng em ghi tên Thi Thiên Hữu mà. Kết quả tổng công ty lại duyệt cho Lâm Khanh Khanh.”

Từ Yến Thời vẫn đang ở văn phòng, kiên nhẫn nghe cô phàn nàn.

“Không phải em nói Lâm Khanh Khanh không đủ tư cách đâu, nhưng so với biểu hiện tổng hợp thì Lâm Khanh Khanh vẫn còn kém Thi Thiên Hữu. Thật ra em cũng cảm thấy con gái như cô ấy cũng không dễ dàng gì, cũng muốn tạm giao suất năm nay lại cho cô ấy. Nhưng anh biết đấy, con người em làm việc không thích bị người khác chỉ trích, anh mà bảo em đi Đông hà, em cứ đi Tây đấy. Lý Vĩnh Tiêu lại còn cố ý gọi em đến nói chuyện này, thế nên em mới gai mắt.”

Từ Yến Thời lơ đãng nhìn chương trình đang chạy trên máy tính, bật cười, “Em tổng kết mình chính xác đấy.”

“Đáng ghét,” Hường Viên chun môi, “Vậy là sao, em thật sự không thích cô ấy lắm sau lưng như vậy, cô ấy mà đến trước mặt em nói muốn suất đó thì em cũng đâu bắt mặn như thế.” Nói rồi cô lại bật cười, “Được rồi, có phải anh rất mệt không, có muốn đi ngủ sớm không?”

Từ Yến Thời: “Em không giận chứ?”

“Vốn cũng không tức giận gì, chỉ là cảm thấy không được thoải mái thôi, nhưng em cảm thấy cô ấy cũng không sai, có thể do em nhạy cảm quá.”

Nói đến đây, Từ Yến Thời mỉm cười, “Bật video lên đi.”

“Lại biểu diễn ảo thuật gì nữa thế?” Tuy hỏi vậy, Hường Viên vẫn hào hứng mong đợi bật lên.

Mặt anh xuất hiện trong ống kính.

Đây là lần đầu tiên Hường Viên nhìn thấy văn phòng của anh, gương mặt đang đắp mặt nạ vò kính ngạc hô lên, “Wow, văn phòng của anh lớn thế!!!! Có nhà vệ sinh riêng hay phòng nghỉ riêng không?”

Từ Yến Thời cười không ngớt, “Bớt xem mấy bộ phim nhảm nhí kia đi.”

Đã lâu lắm rồi Hường Viên không còn xem phim nữa, bộ phim thần tượng xem gần đây nhất là “Em Nghe Anh Giải Thích Đi Em Không Nghe” cũng bỏ dở giữa chừng, có lẽ đạo diễn không nghĩ ra ngoài cái chết thì nữ chính còn lý do gì để người ta không nghe giải thích nữa.

“Cốc cốc.”

Lúc này lại có người gõ cửa.

Hương Viên nhìn đồng hồ, mười giờ.

Từ Yến Thời quay ống kính về phía mình nhưng Hương Viên vẫn nghe thấy tiếng giày cao gót, đi kèm là một giọng nữ.

Không biết đối phương nói gì mà Từ Yến Thời thấp giọng đáp ừ.

Lại quay ống kính lại, Từ Yến Thời cúi đầu, cô gái trong điện thoại đang ai oán nhìn anh, cũng không biết học ai mà dẫu môi, hừ một tiếng bằng âm mũi:

“Hừ.”

Từ Yến Thời thấy cô làm bộ làm tịch thì dựa vào ghế, cười đến mức bả vai run lên.

Ngày hôm sau, Hương Viên vẫn gọi điện cho ông nội, kết quả bên kia kiểm tra rồi thì Hương Viên mới biết, tên viết trong danh sách trình lên là Lâm Khanh Khanh chứ không phải là Thi Thiên Hữu.

Danh sách này là tự tay cô gửi cho Lê Thấm và Lý Vĩnh Tiêu.

“Nói cách khác, là Lê Thấm hoặc Lý Vĩnh Tiêu sửa lại?” Trần Thu khó tin nhìn cô, “Chuyện này mơ hồ quá. Lâm Khanh Khanh với Lê Thấm? Hay Lâm Khanh Khanh với Lý Vĩnh Tiêu? Hai người này ai cũng không dễ với đến.”

Hương Viên im lặng một lúc lâu rồi chợt hỏi: “Chị nói Lâm Khanh Khanh bắt đầu đeo túi hàng thật từ lúc nào?”

Trần Thu nheo mắt nhớ lại, “Không lâu sau khi kết thúc buổi họp báo, có một hôm chị trông thấy khí chất cô ấy rất khác trước.”

Trong lòng Hương Viên có một nghi vấn, chỉ là cô chưa nói ra.

“Trần Thu, chị biết không?”

Trần Thu ít khi thấy cô có như vậy, bất giác lòng căng thẳng, gương mặt nhìn sang, không biết vì sao sau sống lưng lại thấy ớn lạnh.

“Chuyện gì?”

Hương Viên nói: “Em đã xem tới xem lui camera giám sát ngày tổ chức họp báo đó cũng phải mười lần, mỗi một góc em đều xem mấy chục lần, từ chín giờ mười phút cho đến chín giờ ba mươi phút, trong thời gian này, có một người không hề xuất hiện trong bất cứ camera nào cả.”

Nhất thời Trần Thu nổi da gà, “Ài?”

“Lâm Khanh Khanh.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Đa đầu tê rần, Trần Thu thấy mà giật mình kinh hãi, cô đưa mắt nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng xác nhận với Hương Viên: “Không phải em nghi ngờ là cô ấy cũng nhúng tay vào chuyện trong buổi họp báo chứ?”

Hương Viên không dám nghĩ, nhưng trong lòng cũng to gan suy đoán đến chuyện ấy, “Ngày hôm đó Lâm Khanh Khanh ở tổ đạo cụ, tất cả đạo cụ của bọn em đều ở trong tay cô ấy, nếu cô ấy lấy lý do hỏng hóc cần sửa chữa, thì chắc hẳn sẽ dễ dàng mượn được bảng của khách sạn đúng không? Hôm đó các chị tìm bọn em, nếu có Lâm Khanh Khanh gây cản trở, chẳng phải càng có thể đảm bảo tỷ lệ gây án thành công hơn sao? Nếu là như vậy, nhất định Lê Thấm đã đồng ý cho cô ấy lợi ích gì rồi.”

“...”

Trần Thu vẫn không tin nổi, một lúc lâu sau lại như sực nhớ ra điều gì đó, cô vội vã rời khỏi sân thượng: “Nếu là như thế thì Lâm Khanh Khanh đúng là người phụ nữ đáng sợ, không được, chị phải nhắc nhở Cao Lãnh bảo anh ta cẩn thận mới được.”

“Chắc chắn cô ấy thích Cao Lãnh thật.” Hương Viên nói.

Trần Thu ngạc nhiên, tự giễu bật cười, “Cũng đúng, hẳn cô ấy sẽ không ra tay với đồ ngọc kia đâu. Nếu quả thật là cô ấy thì em định làm gì? Trong tay chúng ta không có bất cứ một bằng chứng nào cả, số video giám sát đó cũng không nói lên được vấn đề gì, Lâm Khanh Khanh sẽ càng không thừa nhận.”

Đúng thế, việc gì Lâm Khanh Khanh phải thừa nhận một chuyện không có bằng chứng đây.

Nhưng Hương Viên không thể cứ để mặc chuyện này như thế được.

Thứ hai đầu tuần, Hương Viên tìm đến Ứng Nhân Nhân, hai tay dâng lên một ly trà sữa.

Ứng Nhân Nhân dẫu môi che bai liếc nhìn, rất hùng hồn nói, “Ai thèm uống trà sữa của cô.”

Hương Viên cười híp mắt, “Không uống thật hả? Cấp đôi sữa, tôi bảo người ta thêm riêng đây.”

Lông mày Ứng Nhân Nhân giãn ra, do dự nhận lấy, “Cô mà có lòng tốt mời tôi uống trà sữa hả?”

Hương Viên cười, chống tay nhìn cô: “Tôi mời cô gái đẹp nhất công ty chúng ta uống trà sữa, có vấn đề gì không nào?”

Ứng Nhân Nhân vô cùng hưởng thụ, lúc này mới cầm ống hút vào ly trà, thành thật trao đổi với cô, “Thật ra thì cô cũng rất đẹp mà.”

Ứng Nhân Nhân ngốc nghếch do được nuông chiều nên đăm hư mà thôi, còn nếu nói bản tính xấu thì chưa chắc đã xấu thật.

“Cám ơn.” Hường Viên nhìn thẳng vào cô ta, “Sao lần này cô không ở trong số người trở thành nhân viên chính thức thế?”

Ứng Nhân Nhân: “Bác tôi nói năm nay không có suất cho thực tập sinh.”

Hường Viên gật đầu, nhìn cô ta với ánh mắt vô tội rồi thờ dài thườn thượt, “Haiz, không ngờ Lâm Khanh Khanh cũng có quan hệ.”

Quả nhiên, bàn tay cầm trà sữa của Ứng Nhân Nhân khựng lại, “Lâm Khanh Khanh? Cô ta có quan hệ thế nào?”

Từ sau khi Lý Tri rời đi, địa vị là-người-có-quan-hệ của Ứng Nhân Nhân lại quay về vị trí số một, trái tim treo cao được buông xuống, nhưng vào lúc này nghe Hường Viên nhắc đến thế thì cô ta lại căng thẳng, trái tim treo lên lần nữa.

Hường Viên khiếp sợ ra mặt, “Tôi cũng không biết, cô không biết hả? Tôi cứ tưởng là cô biết chứ? Lần này phòng kỹ thuật trở thành nhân viên chính thức chỉ có cô ấy thôi. Cô đừng nói là tôi báo đấy, vì tin cô nên tôi mới nói cho cô biết chuyện này.”

Ứng Nhân Nhân nghiêm túc gật đầu, ôm theo lừa giỡn như gặp kinh địch dùng dùng rồi đi.

Trần Thư vừa bước ra khỏi văn phòng thì đã trông thấy Hường Viên, nhìn thấy bóng lưng Ứng Nhân Nhân thì lại khó tin lắc đầu: “Đột nhiên chị cảm thấy, cô ngốc Ứng Nhân Nhân này lại có điểm đáng yêu.”

Hường Viên cười: “Nói sao nhì, trong công sở, gặp phải kiểu người như Ứng Nhân Nhân cũng chỉ là cấp thấp. Thật ra cô ấy không xấu, chỉ là hơi ngốc thôi.”

Quả nhiên hiệu quả lan truyền tin đồn của Ứng Nhân Nhân rất mạnh, chưa đến mấy hôm mà toàn bộ văn phòng đã lưu truyền đủ phiên bản về quan hệ của Lâm Khanh Khanh, cộng thêm gần đây Lâm Khanh Khanh hay đeo túi hàng hiệu, nên thậm chí còn có vài chàng trai ở phòng kinh doanh độc mồm suy đoán cô ấy là vợ lẽ của người khác, kết quả bị Cao Lãnh nghe thấy, lập tức cãi nhau với hai người kia, “Nói chuyện không biết chú ý hả?”

Có vẻ muốn xông đến đánh nhau.

Trần Thư đi ngang qua, thấy thế liền lôi Cao Lãnh vào văn phòng mình.

Cô áo Cao Lãnh xộc xệch, anh ta tức run lên, không hề để ý đến Trần Thư, thời gian trước mình tìm cô thì cô chẳng thèm đếm xỉa, lúc này Lý Tri đi rồi thì mới đến tìm mình. Cao Lãnh cười lạnh toan bỏ đi thì lại bị Trần Thư kéo về, đột nhiên anh ta hung dữ gầm lên: “Cút!”

Trần Thư sững sốt, cô vốn muốn nhắc nhở anh đừng xen vào việc của người khác, Lâm Khanh Khanh không phải là người đơn giản như bề ngoài. Nhưng khi thấy anh gào lên như vậy, cô lại cảm thấy tự mình đa tình, khó khăn vung tay, ra dấu mời anh cứ tự nhiên.

Một giây sau đó, không biết Cao Lãnh lấy đâu ra hóa khí mà đập cửa cái rầm rồi xông thẳng ra ngoài.

Hường Viên cứ nghĩ, Lâm Khanh Khanh sẽ không chịu nổi những lời đồn này và sẽ tới nói rõ mọi chuyện với cô, chỉ cần cô ấy chủ động mở miệng, thì bất kể là lý do vì sao hay cô ấy đã từng làm gì, Hường Viên cũng sẽ cho cô cơ hội, chứ không phải là như Lý Tri.

Nhưng Lâm Khanh Khanh không hề như vậy, thậm chí cô ấy còn không xem như có chuyện gì, vẫn cứ xách mấy chiếc túi kia đi làm tan làm.

Cho đến thứ sáu, Hường Viên nhận được một bưu kiện giao hàng nhanh, lúc ấy Hường Viên tưởng là mấy hộp mặt nạ giấy mình đặt mua mấy hôm trước nên không để ý lắm, ném vào trong xe Từ Yến Thời đợi tới về nhà mở.

Đến khi cô tan làm về đến nhà, vừa ném bưu kiện lên tủ giày thì nó lại lắc lư, Hường Viên nghe tiếng cảm thấy không đúng.

Cô không nghĩ nhiều, cởi áo khoác rồi ngồi xuống sofa mở bưu kiện ra, nhẹ nhàng mở bìa giấy lên ——

Lập tức một tấm mặt nạ da người máu chảy xối xả bất ngờ đập vào mắt, trông y hệt vừa lột từ trên mặt người xuống, máu tươi đầm đìa, con ngươi trống rỗng nhìn cô chằm chằm. .

Đề bên dưới là một tờ giấy, mấy con chữ máu đỏ ghim thẳng vào mắt ——

Xé rách mặt, rất khó nhìn đấy.

Dù chỉ là tấm mặt nạ giả nhưng lại làm rất giống thật, Hường Viên sợ tới mức đồ dẫn choáng váng, không thể thét lên nổi. Cô ngơ ngác nhìn nó, thậm chí không biết phải phản ứng thế nào.

Cho tới khi nước chua trong dạ dày cồn cào cuộn cuộn muốn chảy ngược lên theo thực quản, thì lúc này cô mới lao đảo chạy vào nhà vệ sinh nôn đến đảo điên!

Trong nhà vệ sinh nước chảy rào rào, Hường Viên nôn xong lại vốc nước đập vào mặt liên tục, những giọt nước trong suốt lăn xuống cổ cô, ngay đến lông mi cũng dính đầy nước. Cô trừng mắt nhìn, cố gắng gượng mở to mắt, muốn nhìn rõ thế giới mơ màng để xác nhận lại một lần là mình không phải đang nằm mơ.

Cô véo mạnh vào má mình.

Đau quá.

Cô chán nản chống tay lên bồn rửa, không biết là nước hay mồ hôi đọng lại trên trán, tóc mái ướt nhẹp dính vào mặt cô, nhìn bản thân rồi bơi trong gương, ngón tay dần dần siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch. Bỗng cô không ngăn được cơ thể run lên, thậm chí bỏ chết nhiều năm trước lại lần nữa xuất hiện trong đầu cô! Hường Viên sợ tới mức cả người mềm oặt, trượt xuống đất như một bãi bùn, cô vô thức gấp hai chân lại, siết mạnh hai tay không ngừng ôm chặt lấy mình, cho đến khi cánh tay in hằn mấy dấu móng tay sâu hoắm. .

Rốt cuộc cô cũng không chịu đựng nổi nữa, òa một tiếng khóc lớn, tiếng khóc tê tâm liệt phổi thấm đẫm thê lương, như chim ưng thét dài, như lưỡi dao sắc bén liên tục lóc da thịt cô. .

Suốt một đêm Hường Viên cố chống chọi trong cơn ác mộng, mồ hôi lạnh rí rả liên hồi, cả chân ướt nhẹp.

Trong mơ như có tảng đá lớn sụp đổ, một ngọn núi nặng ngàn cân đè chặt cô không thở nổi, đầu đầu cũng là mồ hôi lạnh.

Ngày hôm sau Hường Viên kiểm tra mã vận đơn của bưu kiện, phát hiện nó không hề được phân phối, nghĩa là bên giao hàng không hề có đơn hàng này, mà là bị người ta bọc thành bưu kiện giao hàng đặt trước cửa bảo vệ, Hường Viên lại kiểm tra camera hôm đó, phát hiện bưu kiện này là do một nhân viên giao hàng đưa đến.

Chuyện này Hường Viên chỉ nói cho mỗi Trần Thư và Tiết Dật Trình biết.

Ngày thứ ba, bọn họ đã tìm được nhân viên giao hàng kia.

Nhân viên không hề nói một câu thừa thãi nào, chỉ bảo mình không biết.

Tiết Dật Trình thấp giọng hỏi Hường Viên: “Có cần cho anh ta biết tay chút không?”

Nhân viên kia nói, “Chỉ dựa vào anh hà, bắp đùi còn không to bằng cánh tay tôi đây này.”

Hường Viên và Trần Thu đưa mắt nhìn nhau, ăn ý gật đầu.

Nhân viên giao hàng còn chưa kịp xem thường xong thì mắt bị bụp một phát nặng nề, cơ thể ngã nhào ra sau. Từ sau ngày đánh Lý Trì, Tiết Dật Trình phát hiện mình có thể đánh đắm như thế, linh hoạt chuyển đổi giữa thư sinh yếu đuối và chàng trai rắn rỏi.

Tiết Dật Trình giờ chân đá vào nhân viên giao hàng, lắp bắp nói, “Anh, anh đừng giả vờ... chết, tôi còn chưa... dùng sức đâu...”

“...”

Nửa phút sau, nhân viên ôm lấy con mắt bầm tím đứng dậy, lúc này giọng đã thay đổi, “Ba người đẹp à...”

Tiết Dật Trình biến sắc.

Nhân viên giao hàng lập tức đổi lời, mặt đầy khổ sở, “Hai người đẹp à, tôi thật sự không biết mà, tôi cũng không biết vì sao buu kiện này lại xuất hiện trong xe của tôi nữa. Hôm đó tôi chuyển phát xong hết thì lại phát hiện trong xe vẫn còn sót thứ này, tôi tưởng mình quên nên cứ để lại, sau đó về thì không tra được mã vận đơn, chính tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cô cũng biết giao hàng bị lỗi là chúng tôi phải đền tiền, vì sợ gặp rắc rối nên tôi mới giấu giếm chuyện này.”

Manh mối đến đây thì bị đứt.

Ba người lên sân thượng hút thuốc, Tiết Dật Trình không hút, nhìn hai người phụ nữ kia hút thì cũng dậy lòng tò mò, xin Hường Viên một điếu hút thử.

Trần Thu rít một hơi rồi nói: “Lâm Khanh Khanh hành sự đúng là kín kẽ, người như thế rất khó xử lý.”

Tiết Dật Trình bị sặc khói ho khan kịch liệt, hai người phụ nữ nhìn đáng vẻ mờ mịt của anh ta thì không nhịn được bật cười.

Ngày hôm ấy khi kết thúc buổi họp sớm, Lê Thấm lại giờ bài cũ, nói muốn cất nhắc Lâm Khanh Khanh lên làm phó tổ trưởng.

Hường Viên cười lạnh: “Giám đốc Lê đúng là càng ngày càng lẩn tọt, chỉ biết nhìn chòng chọc phòng kỹ thuật của tôi xem có chỗ trống không, sao hà, chị là ruồi chác?”

Lê Thấm cười: “Cô cứ rề rề như thế thì tôi cũng không có cách.”

Hường Viên: “Chức phó tổ trưởng đã có người rồi, chỉ là tôi chưa báo lên mà thôi, cũng đã nghĩ xong đơn điều nhân sự rồi, tôi định tuần sau sẽ đến tổng công ty một chuyến, phó tổ trưởng là Vuu Trí.”

Đồ ngọc Cao Lãnh lại còn mở miệng, “Tôi cảm thấy Lâm Khanh Khanh cũng tốt mà.”

Trần Thu: “Im miệng.”

Cao Lãnh ngậm miệng thật.

Đội mọi người giải tán hết, Lê Thấm thông thả bước từng bước một đi đến trước mặt Hường Viên, cười bảo: “Thế nào hà tổ trưởng Hường, gần đây có chuyện phiền lòng sao?”

Hường Viên nhìn thẳng vào chị ta một lúc lâu, sau đó hỏi thẳng: “Có phải buổi họp báo không liên quan gì đến Lý Trì không?”

Mới đầu Lê Thấm còn ngờ người, “Cô nói gì thế hả?”

Hường Viên: “Ban đầu tôi còn cảm thấy lạ, nếu Lý Trì có thể tránh được camera đặt tấm bảng sửa chữa thì sao lại xuất hiện ở cầu thang bên cạnh được, vì sau khi biết rõ chuyện này thì nhất định tôi sẽ kiểm tra camera, làm như thế thì khác gì lạy ông tôi ở bụi này? Như vậy thì việc né tránh camera đặt tấm bảng cũng có nghĩa lý gì?”

“Cô nói tiếp đi.”

“Có phải chị đã mua chuộc nhân chứng ở khách sạn không? Hôm qua tôi và Trần Thu đã đi hỏi rồi, nhân chứng Trần Thu tìm được đó đã rời khỏi khách sạn hai tuần trước.” Hường Viên nhìn chị ta, “Có phải người đặt tấm bảng là Lâm Khanh Khanh không? Từ chín giờ mười phút đến chín giờ ba mươi phút hôm đó, cô ta không hề xuất hiện trong camera giám sát nào, thật ra trong quãng thời gian đó cô ta đang đứng ở góc chết của camera, giám sát tôi với Few. Lý Trì hoàn toàn không biết kế hoạch của các người, anh ta chỉ vô tình đến cầu thang hút thuốc, vì anh ta hận tôi nên mới không đếm xỉa đến, cũng không gọi người đi cứu tôi.”

“Còn gì nữa không?”

“Chị mua chuộc Lâm Khanh Khanh, mục đích chị là dạy cho tôi một bài học thôi sao?”

Lê Thấm thấp giọng nói bên tai cô, gần như không ai nghe thấy, tiếng như muỗi kêu, “Không phải là dạy dỗ, mà là muốn nói cho cô biết, ở công sở thì không có bạn bè mãi mãi, chỉ có lợi ích, dù là người ở bên cạnh cô cũng không đáng tin, hiểu không? Còn nữa, đừng bao giờ tin vào quan hệ bề ngoài ——”

Hường Viên tức run lên, giọng của Lê Thấm gần như khiến đáy lòng cô lạnh buốt.

Mùi nước hoa của Lê Thấm rất nồng, hơi thở phả vào tai cô, từng câu từng chữ thốt ra rõ ràng: “Thật ra tôi còn ghét Lý Trì hơn cả cô, cô có biết hần ta uy hiếp tôi cái gì không? Đám lấy bằng chứng tôi từng “tốt” với hần ra để uy hiếp, muốn tôi làm chỗ dựa cho hần. Nói thực kế hoạch này không phải ghim cô, chỉ là thuận tiện dạy cô một bài học mà thôi. Dốc nhiều vốn như thế, nhất định phải giải hần trong lòng mới được, trong mắt tôi, cũng lắm cô chi là con oắt thò lò mũi xanh. Tôi biết, với tính cách của cô thì khi xảy ra chuyện nhất định sẽ tra đến cùng, ắt sẽ kiểm tra camera. Còn nữa, cô tính sai rồi, không phải Lý Trì hoàn toàn không biết kế hoạch. Hần biết đấy, hần từng nhắc đến kế hoạch này, chính tôi báo hần đứng cạnh ở đó. Tôi biết một khi tìm được camera thì nhất định cô sẽ nghi ngờ Lý Trì, nên tôi mới cố ý nói muốn điều hần về lại phòng kỹ thuật, ép cô không thể không đuổi hần. Cô biết vì sao lần trước Ứng Nhân Nhân lại rêu rao khắp nơi là Lý Trì chụp lén không? Là vì chính tôi đã nói với cô ta.”

Sau lưng Hường Viên dần thấm đẫm mồ hôi, da đầu tê râm ran.

“Biết đây gọi là gì không?”

“Là mượn đao giết người đấy, cô bạn nhỏ à.”

Tối hôm đó Hương Viên rời khỏi Tây An, mua vé máy bay đến Thượng Hải.

Nói thật, từ nhỏ đến lớn cô vẫn chưa đến Thượng Hải lần nào, luôn lớn lên trong ngõ hẻm Bắc Kinh, có điều bây giờ bên đó cũng phát triển không tệ.

Hương Viên vẫn cảm thấy thủ đô Bắc Kinh hơi nhỏ rất có vị người. Trong ngõ hẻm toàn là những hàng quán quen thuộc, đặc biệt là vào mùa đông, trong gió bắc tê tái thì đi đâu cũng có thể ngửi thấy mùi vịt quay thơm đặc mùi. Đến ngày hè, dây bìm bìm lại quấn vòng quanh rào giậu nở hoa, cả tường xanh ngắt một mảnh, ở giữa như treo những chiếc kèn nhỏ trông y hệt mấy ngọn đèn. Ban đêm, quanh quần trong hẻm là mùi com thơm lừng, xuyên qua đá lát đường màu xám xanh, ăn một ngụm com nóng hổi rồi lại bị bỏ mẹ ngồi bên quất nạt một lúc, thì khi ấy mới gọi là một ngày hoàn chỉnh.

Không biết ở thành phố quốc tế phồn hoa kia có thể nhìn thấy hoa bìm bìm và mùi vịt quay không.

Nhưng vịt quay thì cô không thấy rồi.

Vừa xuống máy bay, Hương Viên đã chạy thẳng đến cao ốc Khải Thịnh.

Ban đêm tối thui, chốc chốc lại có từng tốp cô gái cười đùa đi ra khỏi cao ốc đèn sáng như vẩy lân, đang bàn nhau xem lát nữa đi đâu ăn khuya.

Hương Viên xách vali đứng dưới lầu.

Rồi cô nhìn thấy một người đàn ông quen thuộc bước ra từ tòa cao ốc, anh đi bộ không thẳng lưng, có lẽ vì cao nên đã quen gồng người nói chuyện, trông rất có vẻ buồn tuồng không đứng đắn. Lúc này anh đang mặc áo sơ mi quần tây, âu phục xách trong tay, thờ ơ nói chuyện với người bên cạnh.

Hình như anh bật cười. Bên cạnh có bốn năm người đi theo, nam có nữ có, song chỉ anh là cao nhất, rất nổi bật.

Có người chia thuốc cho anh, anh nhận lấy ngậm vào miệng rồi cúi người mở cửa xe ra, bàn tay đặt lên cửa xe chợt lóe sáng trong đêm tối, là nút cài cổ tay áo cô đã tặng anh.

Một cô gái mặc đồng phục công sở bên cạnh rút thuốc ra khỏi miệng anh, nói: “Đi xe thì đừng hút thuốc.”

Nói đoạn, không kịp đợi anh phản ứng thì cô ta toan ném đi, nhưng một giây sau lại đưa thuốc lên định ngậm vào miệng.

“...”

Hương Viên chưa xót.

Cô đúng là tui thân quá mà, ở Tây An bị bắt nạt, đến Thượng Hải lại còn phải ăn giấm.

Hương Viên tức tối xoay người rồi đi, cứ thế kéo vali mà không để ý gì, chợt *rầm* một tiếng, đập mạnh vào chiếc xe bên cạnh.

Từ Yến Thời nhủ mảy, vừa muốn giơ tay cướp lại thì nghe thấy bên kia có tiếng động lớn, tất cả đồng loạt dừng lại, bàn tay cầm thuốc của cô gái kia cũng khựng lại bên mép, mọi người đều nhìn sang bên này.

Hương Viên xoay lưng lại, đêm tối bao lấy đường viên bé nhỏ.

Lâm Khải Thụy phản ứng đầu tiên: “Trời ơi, xe của ông đây.”

Hương Viên nghe thế thì bất giác muốn bỏ chạy, kết quả bị người ta gọi lại, “Này này, cô đợi đã.”

Lâm Khải Thụy sai bước đi đến, khó tin hết nhìn cô đến nhìn vali, rồi lại nhìn chiếc Porsche, “Có phải cô va chạm hơi quá rồi không, xe đây hành lý?”

Chỉ chốc lát, mọi người cũng đã đi tới.

Trong đám đông, Từ Yến Thời nhàn hạ dựa vào Porsche nhìn cô như xem cuộc vui, lúc này ở bên kia nhìn thấy vali thì lòng chợt giật mình, rồi lại theo bản năng không tin, nhưng đi chưa được mấy bước thì đã nhận ra. Anh dựa người vào xe, hai tay khoanh trước ngực, mắt cười nhìn cô.

Hương Viên vẫn chưa nguôi giận, trợn lớn mắt nhìn anh.

Lâm Khải Thụy thấy là gái đẹp thì bắt đầu công khai xin số Wechat.

Hương Viên cười híp mắt thêm số, “Được.”

Từ Yến Thời không cười nổi, lạnh lùng nhìn cô.

Lâm Khải Thụy không biết xấu hổ chỉ vào vết trắng tróc son trên xe, trêu con gái người ta: “Cái này mà sửa là tốn nhiều tiền lắm nhé, nếu em không có tiền cũng không sao, anh đây rất rộng lượng... chi cần...”

Từ Yến Thời không nghe nổi nữa.

“Lâm Cầu Thụy, anh đợi đã.”

“Mẹ kiếp, sao cậu cũng gọi tôi là Cầu Thụy há.”

Từ Yến Thời biểu diễn cho ông ta xem cái gì gọi là nằng tay trên ngay tại chỗ.

Trong đêm tối, người đàn ông cười cười nhìn thẳng vào Hương Viên, lại như lơ đãng hỏi một câu: “Làm bạn gái anh không?”

“Được thôi.”

Hương Viên rất muốn nói không, nhưng cuối cùng vẫn nể mặt đáp lại. Đợi không có ai sẽ tính nợ sau, hừ.

Lập tức tất cả mọi người đều trợn mắt cảm ơn xuống đất.

Lâm Khải Thụy bóp nhân trung tự cứu.

Cầu Thụy, anh phải cố gắng chịu đựng đi!!

Mọi người đồng loạt kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Trong màn đêm tĩnh lặng, bên dưới vãn phòng sáng đèn, mấy người Lâm Khải Thụy vây quanh.

Sau khi nghe thấy Hường Viên trả lời “được thôi”, Từ Yến Thời dựa hẳn vào cửa xe Porsche, chìa tay ra với cô.

Hường Viên do dự nửa khắc rồi đặt tay mình vào, tay anh vừa dày vừa khô ráo, khớp ngón tay rõ ràng, có vết chai mỏng, có cảm giác nham nhám có một không hai của đàn ông. Cô vừa chạm vào thì đã bị anh niu chặt kéo đến, cúi đầu hôn lên trán cô, thấp giọng hỏi: “Còn bướng nữa không?”

Tất cả mọi người: ...

Lâm Cầu Thụy: Được lắm, quá ngược FA rồi.

...

Mọi người đang định đi xe ăn khuya, nhưng giờ vì có thêm Hường Viên nên đổi sang đi bộ. Thế là, đội ngũ rỗng rần thẳng tiến đến quán ăn khuya ở gần đó. Trên đường đi thi thoảng sẽ gặp phải người quen ăn xong quay về tăng ca, cũng có không ít người chào hỏi Hường Viên. Hường Viên được anh nắm tay dắt đi, đột nhiên cô có cảm giác thật sự thỏa mãn, hình như anh ở Thượng Hải không tệ chút nào.

Có thể tệ được ư? Còn hút thuốc chung với người ta mà, nghĩ đến đây, Hường Viên lại hất mạnh tay anh ra.

Hai người đi cuối hàng, Từ Yến Thời thấy cô vùng tay ra thì cúi đầu liếc nhìn, bình tĩnh nắm lấy.

Lại hất tay ra.

Lại nắm tiếp.

Rồi hất tay nữa.

Rồi lại nắm lại.

Một người hất không biết mệt, một người kiên nhẫn không bỏ.

“...”

Chờ khi vào phòng ăn, tất cả mọi người ngồi xuống, một bàn năm sáu người đồng loạt cười hiền nhìn cặp tình nhân duy nhất trong đội ngũ. Từ Yến Thời dựa vào ghế ngồi, giới thiệu đơn giản một lượt với cô.

Bắt đầu từ người đàn ông tóc ngắn đeo kính, tuy không hẳn đẹp trai nhưng được cái ngũ quan đoan chính, mặt hơi vuông, thoạt nhìn không lớn hơn Từ Yến Thời là bao, tên là Tất Văn Đào.

Một chàng trai mắt phượng không đeo kính ngồi bên tay phải Tất Văn Đào, trông tuổi khá nhỏ mới chừng hai mươi, tên là Vương Nhất Tiểu, cậu ta khá giống Vuư Trí, bỏ tóc mái kiểu Hàn Quốc, lúc cười lại có phần xấu hổ.

Chị gái ngồi cạnh Vương Nhất Tiểu trông rất lạnh lùng, Từ Yến Thời nói cô ấy tên là Diệp Tư Thẩm.

Bên cạnh Diệp Tư Thẩm chính là cô gái giật thuốc ban nãy, để tóc ngắn tên là Tần Minh, người cũng như tên, là một cô gái trông rất hào sảng. Lâm Khải Thụy nói thật ra cô ấy là con trai, ngay đến tên cũng y chang con trai. Tần Minh cười cười, “Em quen treu mọi người như thế rồi, chị đầu đừng để ý nhé.”

Người cuối cùng ngồi cạnh Từ Yến Thời là Lâm Khải Thụy, là người phụ trách đoàn đội này.

Bầu không khí vô cùng sôi nổi, vừa ngồi xuống đã lập tức bàn tán rôm rả về công việc ngày thường. Hường Viên không nói chen vào được, chỉ có thể ngồi bên yên lặng lắng nghe, sau đó cô lại nhìn Từ Yến Thời. Anh ngả người ra sau, một tay vát lên lưng ghế cô, một tay khác lật ngược ly lại, sau đó cầm lấy bình trà rót trà cho cô.

Hường Viên nhìn đáng vẻ thờ ơ ấy của anh, có người vừa ý anh cũng chẳng lạ.

Với thân phận địa vị bây giờ, lại có thêm vẻ dừ-làm-gì-cũng-rất-ung-dung kia thì thật sự quá mời ong gọi bướm.

Sau ít ngày sống chung với nhau, giữa Từ Yến Thời và Lâm Khải Thụy đã thân đến mức có thể mặc chung một cái quần, nói chuyện cũng không còn vẻ xấu hổ nội hàm như lần đầu gặp nữa, mà thường là bắt đầu rất trực tiếp. Miệng mồm Từ Yến Thời càng lúc càng độc, nhưng rốt cuộc là một người thế nào thì Lâm Khải Thụy cũng nhìn thấu, quả thật trong công tác anh không hề tặc trách qua loa, bình thường chung đụng với đồng nghiệp cũng vừa phải, không nói nhiều, thậm chí còn khá lạnh lùng. Đối nhân xử thế vô cùng chu toàn.

Nhưng những lúc kim nén đến hồng thì lại khiến người ta chỉ hận không bóp chết được anh.

Ví dụ như bây giờ.

Lâm Khải Thụy rót nước xong, nhìn ly rỗng trước mặt Từ Yến Thời thì gãi vò rột cho anh, Từ Yến Thời lạnh lùng từ chối rồi còn thật lòng khuyên anh ta: “Không cần, tôi uống của cô ấy là được rồi. Cầu Thụy, anh độc thân nên uống nhiều một chút cho ấm người.”

Lâm Cầu Thụy: “Coi như tôi tiện tay.”

Rồi ông ta khách bác nhìn sang Hường Viên không nói câu nào: “Sao cô lại nhìn trúng tên súc sinh này thế?”

Hường Viên nghe thấy hai chữ “súc sinh” thì định giáo dục lại vị giám đốc Lâm này.

Nhưng Từ Yến Thời đã bắt chợt lên tiếng: “Vậy há chẳng phải anh còn không bằng súc sinh sao?”

Lâm Cầu Thụy: “...”

Lâm Khải Thụy đau lòng ôm đầu nhìn Hường Viên, vẻ mặt như thể cái trứng bị heo ăn hết: “Sao cô có thể cùng đường vậy được? Muốn yêu cậu ta sao? Cậu ta biết nói lời âu yếm ư? Lời tỏ tình từ miệng cậu ta có thể nghe được sao?”

Hường Viên đang định nói anh ấy biết, hơn nữa lại còn rất cảm động.

Từ Yến Thời vẫn mặt không cảm xúc: “Mấy lời ầu yếm chỉ là lúc đàn ông hưng phấn bài tiết nhiều dopamine truyền đến đầu óc, rồi sau đó trong đầu tổ chức nghỉ lần nữa, cho nên chỉ cần đàn ông có não và nhiều dopamine thì sẽ biết nói lời ầu yếm, Cầu Thụy, hình như anh còn thiếu đây.”

Double kill.

Tất Vân Đào cúi đầu chăm trà cho hai vị đại lão.

Vương Nhất Tiểu im lặng mở điện thoại ra ghi chép lại trích dẫn kinh điển của phó giám đốc Từ, qua thời gian làm việc chung với nhau vừa qua, bản ghi nhớ trong điện thoại của anh ta đều là vài trích dẫn kinh điển do Từ Yến Thời bắt chọt thốt lên.

Lâm Khải Thụy rất thích hỏi vì sao, lại còn rất soi mói về mặt kỹ thuật, phòng kỹ thuật đều bị hành hạ tới mức không còn hình người, kết quả là có một lần ông ta Từ Yến Thời, “Vì sao ở đây phải dùng mặt nạ này?”

Từ Yến Thời không lạnh không nóng đáp, “Chuyện này cũng cùng đạo lý như việc vì sao tên anh là Lâm Khải Thụy chứ không phải là Lâm Dạng Chân*.”

(**Lâm Khải Thụy có phiên âm là lín kǎi ruì, nghe gần giống phiên âm lín kǎi tuǐ của từ Lâm Dạng Chân.*)

Từ sau hôm đó, Lâm Khải Thụy tức Cầu Thụy lại được thêm một biệt danh mới, Lâm Dạng Chân.

...

Hương Viên rất hâm mộ bầu không khí ở đoàn đội này, mà đây cũng chính là đáng vẽ của phòng kỹ thuật ở Tây An khi có anh, trước kia Hương Viên cảm thấy thế giới này không phải là không có ai thì không được.

Nhưng phòng kỹ thuật thiếu anh thì lại như bớt đi vị nào đấy.

Dù bất kể anh ở đâu cũng đều như trung tâm của vũ trụ, là tâm bão, tâm mắt của mọi người sẽ bắt gặp đi theo anh.

Hương Viên thật lòng ngưỡng mộ.

Có người dù đang ở đâu, thì anh ấy vẫn luôn có thể sống theo cách mình muốn.

Thượng Hải lúc này như phòng kỹ thuật Tây An thứ hai.

Trong phòng có một bàn mặt chược, mấy người Lâm Khải Thụy Tần Minh ăn xong thì đi qua đánh một ván. Ở giữa có một máy karaoke có thể hát, như một phòng KTV thu nhỏ.

Từ Yến Thời đi vào nhà vệ sinh, Hương Viên ngồi trên ghế chọn bài.

Mọi người quay lại, Lâm Khải Thụy gọi anh và Hương Viên qua chơi, Từ Yến Thời hỏi cô có chơi không, Hương Viên thân thiện từ chối: “Anh đi đi.”

Người đàn ông cười cười, đứng trước sofa cúi đầu ôm mặt cô, “Muốn anh đi thật hả?”

Hương Viên không đáp, chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Người đàn ông đành đặc ngồi xuống cạnh cô, tiện tay với lấy hai hộp xúc xắc trên bàn, “Anh không đi, ngồi đây chơi với em.”

Trong phòng, chỗ bên bọn họ không bật đèn mà chỉ có mỗi ánh đèn bên bàn mặt chược, song dù vậy cả hai cũng có thể thấy rõ nhau, âm nhạc bốc lửa chấn động, cả phòng như chấn động.

Lâm Khải Thụy ghét ồn ào nên bảo Tất Vân Đào đổi sang nhạc nhẹ.

Kết quả Tất Vân Đào lại chọn bài “Bad Boy”, tuy không hẳn nhẹ nhàng, nhưng so với khúc DJ khiến người ta điếc tai ban nãy thì tốt hơn nhiều. Quan trọng hơn nữa là Lâm Khải Thụy thích Trương Huệ Muội, vừa nghe thấy bài này thì la oai oái không cho đổi.

Từ Yến Thời đặt hộp xúc xắc lên bàn, nghiêng người nhìn cô: “Chơi bao giờ chưa?”

Đồ xúc xắc, dĩ nhiên chơi rồi.

Không biết có phải do âm nhạc không, mà lúc này Hương Viên có cảm giác hoóc-môn trên người Từ Yến Thời bùng nổ, không khác gì bad boy.

Đột nhiên cô thấy kích thích, như đôi nam nữ mập mờ vô tình gặp nhau ở khách sạn.

Cô rục rịch nhìn ngón tay anh đặt lên xúc xắc, “Muốn chơi với em hả?”

Anh bật cười dựa lưng ra sau, mặt đầy vẻ uể oải, “Em biết cái gì nào?”

“Gi cũng biết hết.” Hương Viên không che giấu.

Anh gạt đầu, tung xúc xắc lên, “Vậy chơi đoán số đi.”

Hương Viên đáp: “Được ạ.”

“Thua phải nói thật.”

Hương Viên bủn mủ, “Anh cũng ngây thơ vậy hả.”

Chơi đoán số phải cần có năm xúc xắc, kết quả có vài viên xúc xắc bị người chơi mặt chược lấy đi, một bên bốn viên một bên ba viên, cả hai đều khó xử. Từ Yến Thời chỉ có thể cất bớt một viên, mỗi người ba viên xúc xắc, trò chơi rất đơn giản, chỉ có hai lượt.

Hương Viên vô cùng chắc chắn, vắn thứ nhất hô lên đầy khí thế: “Ba số 2.”

Từ Yến Thời không chút do dự mở ra.

Thật ra ván này rất dễ, Hương Viên hùng hồn hô ba số 2 vì đánh cược Từ Yến Thời không dám mở cửa cô, bởi vì trong tay cô có hai số 2, chỉ cần Từ Yến Thời thêm đến bốn số 2 thì cô lập tức mở. Kết quả Từ Yến Thời không chút do dự mở ra, chứng tỏ trong tay anh không có số 2.

Không hề hạ thủ lưu tình chút nào.

Thua rồi, phải nói thật.

Từ Yến Thời hỏi thẳng: “Vừa rồi giận thật đấy hả?”

Hương Viên không ngờ lại anh lại thẳng thắn như thế, trái lại cũng chẳng giấu diếm, ừ trả lời.

Anh gật đầu nhưn mày.

Ván tiếp theo, Từ Yến Thời đoán trước.

Anh thả lỏng người nhấp một hộp nước, chậm rãi đoán hai số 5.

Âm nhạc trong phòng chậm rãi như nước chảy, bầu không khí mập mờ, Hương Viên lên mở hộp xúc xắc ra, xác nhận mình có đến mấy số 5.

Cô hết xoắn xuyết lại do dự nhìn Từ Yến Thời, trông anh vô cùng nhàn hạ, không nhìn ra được bất cứ cảm xúc nào.

Trò chơi này rút gọn chỉ còn ba viên xúc xắc thì đột nhiên trở nên khó chơi, cơ bản chỉ cần đoán một cái đã định thắng bại.

Nhìn đáng vẻ cháy xém lông mày của cô, Từ Yến Thời lên tiếng, “Muốn thắng thế hả?”

Hương Viên chợt tiến lại gần, thổi một hơi vào tai anh vô cùng mập mờ, lại mong mõi nhìn anh.

“Đương nhiên rồi.”

Tại Từ Yến Thời như bị một luồng nhiệt chạy dọc qua, tê dại đến đáy lòng.

Anh quay sang nhìn cô, ánh mắt trở nên thâm trầm, không cười nữa, mở xúc xắc ra.

“Thua rồi.”

Hương Viên không hỏi gì, chợt cảm thấy thắng quá dễ, thế là bắt anh không được nhượng, muốn nghiêm túc chơi một ván.

Kết quả là sau ba ván, không biết xúc xắc của Từ Yến Thời trúng tà gì mà mỗi lúc nào cũng là 0, 2, 5.

Lần nào Hương Viên mở, anh cũng là 0, 2, 5.

Chơi đến khi Hương Viên thấm mệt rửa rữa, cho đến khi mấy người Lâm Khải Thụy bên kia nghỉ ngơi chuẩn bị ra về.

Hai người thu dọn hộp xúc xắc.

Lúc này Hương Viên mới phát hiện ra huyền cơ trong một chiếc hộp ở trên bàn.

Xúc xắc tổ tình 520.

Đó là hộp xúc xắc gì chứ, mới đầu cô còn thấy lạ vì sao hộp xúc xắc này lại thiếu mấy viên, Từ Yến Thời lại còn giả vờ với cô, làm như không biết có ý bỏ bớt một viên xúc xắc, trong này vốn chỉ có ba viên xúc xắc, viên nhiều hơn đó có thể là do trước đó có người nhầm chán bỏ vào chơi.

Hương Viên: “Anh lại trêu em phải không?”

Từ Yến Thời khoanh tay dựa vào ghế, cười không dùng được: “Không phải em chơi vui lắm sao?”

“...”

Mấy người Lâm Khải Thụy vào nhà vệ sinh, Từ Yến Thời cũng đi theo, ngay trước mặt mọi người, anh lấy ví tiền trong túi áo ra đưa cho Hương Viên: “Trả tiền đi, tấm thẻ màu đen.”

Hương Viên cẩn thận nhìn anh, thốt ra một câu giữa kẽ răng: “Bây giờ anh thật sự sai em đến mức muốn gì được nấy rồi phải không? Giám đốc Từ?”

Còn đen hơn cả tấm thẻ nữa. Quý mới biết mặt khẩu thẻ anh là gì?

Hương Viên tức giận, nhìn anh thốt lên hai chữ: “Mặt, khẩu!”

Từ Yến Thời: “Sinh nhật em”

Lâm Cầu Thụy không chờ anh đi vệ sinh nổi nữa, kéo Tất Văn Đào nói: “Đừng là chó xura không bằng nay, chết ngộp mất thôi”

Tất Văn Đào khiếp sợ, lần đầu tiên nghe thấy có người chửi mình như vậy.

Lâm Khải Thụy cũng kịp phản ứng, chợt vỗ mông Tất Văn Đào, nhéo một cái: “Tôi vừa nói gì vậy?”

“Anh không nói gì cả.”

Hương Viên trả tiền trước quầy thu ngân, thuận lợi ký hóa đơn rồi tức giận đứng dưới lầu đợi mấy người Từ Yến Thời xuống, nhưng cô càng nghĩ càng không đúng, hình như vừa rồi có thiếu một bước.

Đại não chợt thoáng qua, má ối, chưa nhập mặt khẩu!

Cô ôm âu phục của Từ Yến Thời vội vã quay lại quầy, hỏi nhân viên vừa quét thẻ ban nãy: “Có phải vừa rồi tôi chưa trả tiền thành công không? Hình như chưa nhập mặt khẩu.”

Nhân viên tươi cười nói với cô: “Tấm thẻ này của anh Từ không cần mặt khẩu.”

Lại trêu cô rồi?!

Có thể thành thật chút được không?!

Vừa dứt lời thì mấy người bọn họ đi xuống, Từ Yến Thời đi ở phía trước, Hương Viên vẫn nhìn không hỏi, đợi đến khi quay về dưới cao ốc công ty, Từ Yến Thời lấy vali của cô xuống khỏi xe Lâm Khải Thụy rồi đến garage lái xe mình ra.

Hương Viên ngồi vào ghế phụ.

Xe chạy vào đường chính trong thành phố, ngoài cửa là cảnh đêm phồn vinh đèn điện sáng choang, đèn đường như những vầng sáng trắng lơ lửng giữa không trung, tạo nên con đường rực rỡ dọc theo đường xe chạy.

“Đi đâu thế?”

Từ Yến Thời đánh vô lăng rẽ, nhìn vào kính chiếu hậu mà nói, “Nhà anh.”

“Em đã đặt khách sạn rồi.” Hương Viên nói.

Từ Yến Thời nhìn cô.

“Em tưởng anh thuê chung nhà với người ta.” Cô vô thức giải thích.

Từ Yến Thời xệ khóe miệng, một mồi nói: “Không cần giải thích, là do anh không cần nhắc tốt, giờ đưa em về nhà cũng không thích hợp. Đưa địa chỉ khách sạn cho anh, anh chờ em đến đó.”

Hương Viên bật dẫn đường lên.

Xe dừng lại dưới khách sạn. Sau khi làm thủ tục nhận phòng giúp cô xong, Từ Yến Thời trở lại trong xe nhưng không lái đi.

Hương Viên chọn một khách sạn gần công ty anh nên thật ra cách nhà anh cũng không xa, bên này cũng được coi như là nơi yên tĩnh nhất khu Tĩnh An. Bây giờ đã gần mười hai giờ khuya, hai bên đường là hàng cây ngô đồng đứng sừng sững.

Trên đường gần như không có ai, xe lại càng ít hơn, chỉ còn mỗi đèn đường yên tĩnh treo trên không.

Bỗng trên trời đổ mưa, những giọt nước mưa nổi thành sợi trời nên rõ ràng dưới đèn đường, như một tấm rèm trong suốt long lanh, trông còn sáng hơn cả tinh tú trên trời đêm.

Một chiếc xe màu đen đậu trước cửa khách sạn không đi. Từ Yến Thời dứt hai tay vào túi dựa vào cửa xe, ngẩng đầu nhìn màn mưa giăng lối, mưa liên miên lại dịu dàng, như rơi tí tách vào cõi lòng mềm mại trong anh.

Điện thoại kêu *ting*, anh lấy ra nhìn.

Hương Viên: *Em muốn đến nhà anh.*

XYS: *Đang ở trong xe chờ em.*

Mười phút sau, Hương Viên lại xách vali xuất hiện trước cửa khách sạn. Từ Yến Thời nhận lấy đặt vào cốp sau rồi lại thắt dây an toàn cho cô, lúc này mới vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

“Tách”, đèn bật sáng lên, căn nhà đen thui chợt bùng sáng, đồng hồ trên tường chỉ đúng mười hai giờ rưỡi.

Nhà có hai tầng, lấy hai màu đen trắng làm tông màu chủ đạo, đơn giản sạch sẽ. Phong cách Loft* đơn giản, chỉ có hai căn phòng ngủ, một phòng trong đó đã bị Tất Vân Đào chiếm, thỉnh thoảng anh ta sẽ đến đây ở, nhưng tối nay biết bạn gái người ta đến nên anh ta không tiện chiếm ô, rất thức thời quay về nhà mình.

*(*Hay còn gọi là phong cách công nghiệp, là sự kết hợp giữa cũ và mới. Những thứ hiện đại như kim loại, máy móc hoàn toàn có thể kết hợp với những món đồ nội thất như sofa da cũ, rương chứa đồ...)*

Từ Yến Thời nhường phòng mình cho cô, đem chân của mình ném vào phòng của Tất Vân Đào.

Sau đó anh ngồi xuống ghế nhìn Hương Viên tắt bật sửa soạn vali, không có thời gian cũng như không có ý định ôm anh nói chuyện.

Từ Yến Thời cũng không sốt ruột, vô cùng kiên nhẫn ngồi trên sofa phòng khách đợi cô dọn dẹp xong.

Cho đến khi kim giờ chỉ vào số 1.

Từ Yến Thời coi hai nút áo sơ mi ra, tay chống lên chân, vùi đầu nghiêng mặt nhìn cô đi lui đi tới thu dọn, lúc bước qua phòng khách thì bước chân nhanh lên.

Xoẹt một cái, đi qua sau lưng anh.

Lại xoẹt một cái nữa, đi qua trước mắt anh.

Một giờ rưỡi, Từ Yến Thời nhìn hai chiếc điện thoại trên bàn, anh khom người cầm điện thoại mình lên, đuôi mắt liếc nhìn người phụ nữ bận rộn trong phòng ngủ.

Rồi anh mở khóa, bấm số của Hương Viên gọi đi.

Một chốc sau, chiếc điện thoại trên bàn bỗng phát ra tiếng chuông chói tai.

Hương Viên ló đầu ra khỏi phòng ngủ, nghi ngờ hỏi: “Điện thoại của ai thế?”

Từ Yến Thời bình tĩnh như thường: “Của em.”

Hương Viên ớ một tiếng, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, vừa đi ra vừa lăm bằm, “Đã giờ này rồi mà ai gọi điện thế không biết.”

Hương Viên đi vòng qua sau lưng ghế, song vừa đi vào giữa thì bị Từ Yến Thời duỗi chân kẹp cô lại giữa hai chân mình.

Tay anh bấm tắt điện thoại, ném thẳng xuống bàn.

Anh thả lỏng mình ngồi trên sofa, kéo tay nỉu người ngồi xuống.

Hương Viên không đứng được, bị ép phải cúi người đối diện với tầm mắt của anh, hô hấp của cả gần trong gang tấc, ánh mắt của anh thẳng như muốn khoét trên người cô một cái hang. Bỗng anh dịch lại gần hơn, chóp mũi khẽ chạm nhau, hơi thở dồn dập của anh ở bên tai làm nhịp tim có tăng vọt, thỉnh thoảng thỉnh thoảng như muốn nhảy lên cổ họng, máu dịch khắp người đều chảy ngược lên đầu, chỉ chốc lát mặt đã đỏ bừng.

“Nhớ anh không?” Từ Yến Thời khàn giọng hỏi.

Thấy cô không đáp thì anh lại kéo tay cô, suýt nữa hai môi đã chạm vào nhau, chỉ cách có một cm, nhưng trước sau vẫn không chạm đến. Như thế trái lại làm Hường Viên ngứa ngáy, muốn hôn anh lại vừa hy vọng anh chủ động, nhưng người đàn ông này vẫn chỉ như cười như không nhìn cô, cứ rề rà không hôn.

“Không nhớ, anh là đồ lừa đảo.”

“Vẫn còn giận hả?” Anh cười, tay捏o mũi cô, “Nhấn lực không được rồi, không nhìn ra ai thích anh à?”

Hường Viên tròn mắt, hô hấp dồn dập, “Anh còn tự hào lắm hả?”

Thần là đàn ông đều biết rõ phụ nữ có hảo cảm về mình không, người có EQ chỉ cần nhìn là biết cô gái này thích mình. Tần Minh không thích anh thật, toàn bộ công ty ai có cô ấy cũng giặt thuốc được, chỉ có thuốc của Lâm Cầu Thụy là cô ấy không dám giặt, còn những người khác có cô ấy không hề kiêng nể.

“Vì sao không dám giặt thuốc của Lâm Cầu Thụy?”

“Còn có thể vì sao nữa?” Anh cười, “Vì thích thôi.”

“Dù vậy cũng không thể giặt thuốc của người khác được, mất vệ sinh quá.” Hường Viên lí nhí.

“Anh lấy về vắt.”

“Vậy anh nói ai còn thích anh?”

“Diệp Tư Thắm, Lâm Cầu Thụy thích cô ấy.”

“Cô ấy thích anh?”

Từ Yến Thời ừ đáp.

“Loạn quá đi thôi.”

Từ Yến Thời cười, “Nhưng mọi người đều vì tập thể, nên dù thích Diệp Tư Thắm thì Lâm Cầu Thụy cũng không dám trêu chọc, Tần Minh biết Lâm Cầu Thụy thích Diệp Tư Thắm nên cô ấy mới không nói ra, nhưng em nói xem Lâm Cầu Thụy có thể không biết sao? Con người tình quái như anh ta sao có thể không biết, e là giả ngốc thôi. Bọn họ có thể giả ngốc, nhưng anh thì không, vì anh có em rồi.”

“Tắm thế đó là Lâm Cầu Thụy mới làm cho anh, anh vẫn chưa cài đặt mặt khẩu, cũng định đặt mặt khẩu của em.”

Nói đoạn, Từ Yến Thời kéo người xuống, lúc này cánh mũi chạm vào nhau, hơi thở nóng bùng khăng khít, giữa môi chỉ cách nhau có một tí, Hường Viên bị anh ấn ngồi trên đùi mình, tim đập nhanh điên cuồng.

Ánh mắt anh đã thay đổi, thậm chí là còn đỏ lên, hơi thở rối loạn, lặp lại lần nữa: “Nhớ anh không?”

Hường Viên như ngồi trên con thuyền nhỏ giữa sông, bập bênh lắc lư qua lại giữa bãi sậy. Người đàn ông thanh tâm quả dục này như thể rất quan tâm đến vấn đề có nhớ hay không.

Hường Viên gật đầu, “Nhớ anh lắm.”

Cô cứ tưởng anh sẽ hôn mình tới tấp.

Nào ngờ, Từ Yến Thời bỗng bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Anh anh anh anh, anh làm gì thế?

“Vậy còn do dự gì nữa?” Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Không khí trong phòng như bị thiêu đốt, Hường Viên được anh ôm trong lòng, sau tai dán chặt vào căn cổ vừa ấm lại vừa khô của anh, chẳng khác gì có ngọn lửa thiêu đốt. Người đàn ông này thật đúng là gì cũng nói được. Hường Viên không hẳn là người phóng túng, nhưng cũng không phải là cô gái dễ dặt bảo thủ, thỉnh thoảng cũng có nhu cầu xem phim người lớn. Nhưng cô không hiểu Từ Yến Thời nghĩ gì, cứ tưởng anh lạnh lùng cấm dục, còn cho rằng anh thích những cô gái trong sáng, ấy vậy mà lại là một người “tắm ngâm tắm ngâm mà dám chết voi” như thế sao?

Quả nhiên đàn ông không ai tốt đẹp cả.

Hường Viên vui mình vào ngực anh, nhắm mắt nhỏ giọng ní non: “Nhanh thế sao?”

Từ Yến Thời đá cửa ra rồi cúi đầu nhìn cô cười, sau đó đặt cô nằm ngang xuống giường. Mái tóc dài đen nhánh xỏa xuống gối anh, hòa cùng drap trải giường màu đen khó bề phân biệt. Cối lòng anh rục rịch, như có một dòng nước tươi mát tưới vào rồi dần dần khiến trong anh gọn sóng, khiến lồng ngực ngứa ngáy.

Hường Viên nhìn bóng dáng cao lớn đứng bên mép giường.

Giấy tiếp theo, anh bắt đầu thông thả cời nút áo sơ mi.

Một nút rồi hai nút... vòm ngực lúa mạch dần dả lộ ra.

“Không nhanh.” Từ Yến Thời lạnh nhạt nhìn cô nói, “Muốn anh cời đồ giúp em hả?”

Hường Viên neho mắt nhìn anh, thấy đáng về quyết tâm ấy thì chỉ đành nhỏ giọng đáp: “Em tự làm...”

Chẳng ngờ Từ Yến Thời cời đến nút thứ ba thì không cời nữa, cứ phơi ngực ra như vậy rồi sau đó cúi người cầm lấy lon bia ở trong tủ ra, tựa người vào cửa sổ, như cười như không nhìn cô.

Hường Viên đã cời áo khoác lúc ở ngoài phòng khách, bây giờ bên trong chỉ mặc mỗi âu phục và áo sơ mi mỏng.

Cảm giác cả phòng ngưng đọng lại, trong không khí như có đóm lửa vô hình đầy oi bức.

Ánh sáng đầu giường tù mù, trắng mờ mờ treo cao ngoài cửa sổ. Trong phòng yên ắng tới nỗi có thể nghe thấy hơi thở của nhau, rất nhẹ lại đều đều.

Từ Yến Thời đặt lon bia lên bệ cửa sổ, một tay cầm giữ rồi ngón trỏ kéo cái ‘tách’ mở ra. Anh lơ đãng cảm lên hộp một ngum, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lại dôi mắt nhìn sang, Hường Viên ngoan ngoãn đã cởi áo ngoài ra, chỉ mặc áo sơ mi bằng voan che đầy làn da mềm mại.

Từ Yến Thời đặt lon bia xuống, hai tay đút vào túi quần, nhìn cô chăm chăm.

Hường Viên bắt đầu cởi nút áo, vừa căng thẳng lại như mong đợi nhìn anh, hai ngón tay vân vê nút áo rồi nhẹ nhàng khều một cái, nút áo được cởi ra, một nút rồi lại một nút...

Từ này đến giờ Từ Yến Thời nhìn cô với ánh mắt chuyên nghiệp thương thức nghệ thuật cơ thể con người hoặc nhìn thẳng không sót chút nào, mỗi nút áo tháo ra là tầm mắt lại dịch xuống theo...

Cho đến khi cởi hết nút, Hường Viên mới bắt đầu cởi tay áo, xương quai xanh xinh xắn lộ dần rồi đến bờ vai tròn nhắn, xuống chút nữa chính là khe rãnh ngọt mà mềm mại...

Ánh mắt anh tối lại, cúi đầu cười.

Hường Viên tức giận: “Anh cười cái gì?”

Từ Yến Thời nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên, đi tới cạnh cô ngồi xuống mép giường, giờ tay nhẹ nhàng chạm vào vai cô vuốt ve, thấp giọng nói: “Muốn biết không?”

Hường Viên gật đầu.

“Vậy đừng đánh anh.” Người đàn ông cảnh báo trước.

Nghe thấy anh nói vậy, Hường Viên còn tưởng anh sẽ nói điều gì khó nghe, có phải chê ngực cô không to không?

Kết quả Từ Yến Thời lại nói: “Chỉ là trước kia có đọc một cuốn sách...” Anh ho khan, không nói thẳng, ánh mắt dần dần đi xuống dưới, rồi bắt đầu ngược, “Lúc ấy không có cảm giác gì, bây giờ nghĩ lại thì thấy sinh động thật.”

“Là gì?”

Anh mở miệng: “Hai vầng trăng tỏ nằm trước ngực, bỏ đào tròn trịa thực sáng ngời.”*

(*Hai câu đầu trích trong bài “Tô Nhữ” của Vương Xung.)

Mấy câu thơ dân dã gì thế này?

Tại Hường Viên nóng lên, ập a ập úng nói: “Sách... khiêu dân há?”

“Người ta là thi nhân đời nhà Minh đấy.” Từ Yến Thời búng vào đầu cô.

Hường Viên bị đau, xấu hổ nhìn anh, lại mang theo sự hờn dỗi lạc trong đôi mắt treu đùa của anh. Không khí ẩm ẩm bùng nổ, đốt cháy bầu không khí lạnh lẽo lúc này, đầu óc trống rỗng, trong đáy mắt sâu như đầm nước đầy, có thể thấy rõ được dáng vẻ của đối phương.

Khấp căn phòng là điểm tĩnh uớt át, ánh đèn đầu giường mờ ảo, hắt ánh sáng vàng vàng, tăng thêm vài phần mập mờ.

Ánh mắt hai người nhìn nhau đầy triền miên, bàn tay xoa đầu Hường Viên dần ngưng lại, còn cô ngơ ngác nhìn anh.

Từ Yến Thời nhếch mép, cup mắt nhìn cô. Bầu không khí mập mờ không rõ.

Đầu hai người dần dần tiến lại gần nhau, hơi thở của đối phương phả lên mũi, lên môi... Tim Hường Viên đập rộn ràng, cô chậm rãi nhắm mắt lại...

Đầu tiên Từ Yến Thời rất từ tốn, hôn nhẹ lên khóe môi cô, trong căn nhà yên tĩnh có thể mờ mờ nghe thấy tiếng hai người hôn nhau. Rồi dần dà ngày càng nặng, hô hấp trở nên gấp gáp, Từ Yến Thời liên tục cắn môi cô, không cho cô cơ hội thở dốc. Không khí trong ngực dần cạn, Hường Viên bị buộc phải há miệng hít hà, kết quả lại bị anh ngậm cắn như đùa dai, lúc nhẹ lúc mạnh, cần quấy đến long trời lở đất, chỉ cảm thấy trời đất u ám, trần nhà như muốn đảo lộn.

Không biết áo sơ mi trên người anh được cởi ra lúc nào. Hường Viên bị anh hôn tới mức không còn phân biệt được phương hướng, hai tay đặt lên ngực anh toan đẩy ra song lại bị anh nắm lấy, trực tiếp kéo lại gần vòng tay ôm lưng anh.

Vòng eo gầy gò, da thịt gần nhau, cứng rắn và mềm mại như được buông thả vào giây phút này đây.

Từ Yến Thời để cô xuống, Hường Viên nằm ngang còn anh thì ngồi, đầu cô gác lên đùi anh, Từ Yến Thời cúi đầu triền miên cùng cô. Đầu lưỡi lướt qua môi cô, thừa lúc cô ý loạn tình mê thì khẽ gặm cắn, thấp giọng treu cô: “Hai giờ rồi, không ngủ à?”

“Hôn một chốc nữa rồi ngủ.”

Hường Viên không muốn ba ngày tới đi đâu, chỉ muốn ở bên cạnh anh, để anh ôm. Không biết vì sao mà chỉ khi được anh ôm, anh hôn, thì cô mới có cảm giác chân thật, vô thức rụt người vào lòng anh.

Khi ấy Từ Yến Thời nhận ra cô có gì đó khang khác, nhưng tâm tư phụ nữ rắc rối nên anh không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng vì chuyện của Tần Minh nên cô mất hứng, bèn đổi câu đề cô ngủ.

Tối nay anh không định ngủ, tắm rửa xong xuôi thì đi đến phòng khác gọi điện cho Lâm Khải Thụy.

Lâm Khải Thụy là cú đêm, hơn hai ba giờ vẫn còn ngồi cây game. Từ Yến Thời gọi đến đúng lúc ông ta đang chơi Vương Giả. Từ Yến Thời không gọi nữa, quả nhiên, mười phút sau có điện thoại tới.

“Cậu có biết ba ngày là gì khái niệm gì không? Ba ngày là có thể hết mọi trận cảm mạo đấy.”

“Ồ.”

lâm Khải Thụy thấy anh không có ý định đùa giỡn thì thôi lộn xộn, “Bạn gái cậu muốn ở đây ba ngày à?”

“Ừ.”

“Làm tận ba ngày cũng không tốt cho cơ thể đâu,” Lâm Khải Thụy thật lòng đề nghị, “Đừng có không biết tiết chế như vậy, dành ra hai ngày đi dạo phố hay đi xem phim gì đi, đừng có nằm lì trên giường. Còn nữa, đừng dẫn bạn gái cậu đến bến Thượng Hải, ở đó ngoài người nước ngoài ra thì có gì hay ho để xem, lại còn phải chen lấn. Cả mấy nơi như trung tâm bảo tàng công nghệ cũng đừng đi, phụ nữ ai ai cũng thích lăng mạn, phải ngọt ngào vào, quả thực không được thì đến vòng quay bầu trời ở bên sông Gấm ấy. Không thì đi mua đồ nội thất đi, nói không chừng sau này kết hôn còn

có cái mà dùng.”

Kết hôn?

Từ Yến Thời cười cười, “Ngày mai tôi đến bàn giao công việc trong ba ngày tới.”

Sắp cúp điện thoại, Lâm Khải Thụy bỗng nghĩ đến, “Hôm qua cậu không đi gặp bác sĩ Vương à?”

Thời gian trước có đợt kiểm tra sức khỏe, phát hiện nhịp tim Từ Yến Thời có vấn đề, có lẽ do mấy năm nay thức khuya nhiều quá, hai ngày nay cần đi kiểm tra lại, “Không phải hôm qua bị anh kéo ở lại tăng ca sao?”

Lâm Khải Thụy thấp giọng nhắc nhở anh: “Vây hai ngày sau cậu đừng quên.”

“Qua mấy ngày nữa rồi nói, để cô ấy biết còn lo lắng thêm.”

Lâm Khải Thụy thờ dãi: “Aiz, đàn ông mà, sao cứ liều mạng vậy chứ.”

Sau đó anh cúp máy, đang chuẩn bị đến thư phòng sửa soạn lại công việc của ba ngày sau thì nghe thấy Hường Viên gọi tên anh trong lúc ngủ.

Từ Yến Thời dừng bước, lập tức mở cửa bước vào.

Cô đỏ mặt hồi đầu, không biết mơ thấy ác mộng gì mà vẫn không tỉnh, khuôn mặt nhú chặt, nơi khóe mắt còn vương nước, gối ướt một mảng lớn.

Lúc này Từ Yến Thời mới kịp thời nhận ra, chắc chắn là cô đã gặp chuyện gì đó rồi, cho nên mới chạy suốt đêm đến Thượng Hải đến tìm mình. Nhưng còn chưa kịp kể gì đã phải chịu thêm cảnh ám ức hồi tối, rồi lại bị mình đùa giỡn cả đêm.

Từ Yến Thời, từ khi nào mà mày lại phản ứng chậm như vậy hả?

Người đàn ông cao ráo ngồi ở mép giường, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô đang chìm trong ác mộng, đồng thời tự khinh bỉ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Ngày hôm sau Hường Viên mở mắt tỉnh dậy, rèm cửa trong phòng ngủ đều được kéo kín, ánh nắng không lọt vào được. Cô mở mắt ra, ngẩn ngơ nhìn trần nhà chằm chằm, có lẽ do đêm qua gặp ác mộng nên lúc này vẫn còn ngơ ngác, nhìn bốn bề xa lạ lại không kịp nhận ra mình đang ở đâu.

Đến khi nhìn thấy đồng hồ nam ở đầu giường, cô mới bất tri bất giác nhận ra mình đang ở nhà Từ Yến Thời.

Tối qua chưa kịp cẩn thận quan sát nhà anh, bây giờ nhìn lại mới thấy gần như không có đồ thừa thãi, bố cục đơn giản, lấy màu trắng đen là tông chính, trong tủ có mấy chai rượu và giấy chứng nhận đoạt giải, là của tập thể bọn họ. Tủ quần áo mở ra, không phải là áo phục lạnh lùng như tổng tài bá đạo mà chỉ là quần áo thường ngày, phong cách nhẹ nhàng hay thể thao đều có, trông khá thoải mái. Áo sơ mi anh mặc tối qua giờ đang nằm trong giỏ bên cạnh, buổi sáng anh vào đây thay quần áo sao?

Cả căn phòng toát lên hơi thở cuồng công việc, quá mức lạnh lùng.

Nhưng đến khi Hường Viên nhìn thấy lon bia trên bệ cửa sổ, cô mới chợt nhớ ra tối hôm qua anh đã trêu mình thế nào. Hường Viên lập tức cúi đầu nhìn quần áo mình, hình như nói chuyện với anh một lúc rồi ngủ, chưa kịp thay quần áo, ngay đến nút áo cũng được cài kín lại.

Có điều cô cảm thấy không đúng, cảm giác là lạ, gờ tay ra sau lưng sờ.

Sao áo ngực lại bung ra thế này...

Không cời hẳn ra, chỉ là bị người ta cời móc ở đằng sau...

Đầu Hường Viên căng ra, bụng nghĩ ngoài anh ra thì chắc không còn ai khác nhỉ?

Vừa định hét âm lên thì lại sợ anh nghe thấy, đành phải cầm chăn che mặt lại, sau đó đuổi thẳng chân lộn vòng một phát, kết quả là rơi cái *bịch* xuống sàn. Ngay lập tức chặn chiếu quán chặt quanh người, cô lại có vẻ không cam lòng, xấu hổ đuổi mạnh chân.

Rầm! một tiếng.

Chân bị đập phải chân giường bằng gỗ.

“Oái!!!!” Hường Viên không ngăn được cơn đau, lên tiếng rên rỉ.

Không ai đến.

Cô lại không cam lòng kêu to, “A!!!!”

Vẫn không có người tới.

“Từ Yến Thời!!”

Không ai cả.

Cô bèn tập tễnh đi ra, nhảy lò cò tìm quanh nhà một vòng cũng không thấy người đâu, lúc này mới biết anh đã đi làm.

Tám giờ rưỡi, Hường Viên nhắn tin cho Từ Yến Thời.

Hường Viên: *Gửi địa chỉ nhà anh cho em đi, em muốn đặt hàng.*

XYS: *Mua gì?*

Hương Viên: *Dầu hoa hồng, lúc dậy bị đập chân.*

XYS: *Ngốc hả?*

Hương Viên: *Anh mới ngốc ấy, đi làm mà cũng không nói với em.*

XYS: *Sắp về tới nhà rồi.*

Mười phút sau anh trở về, trên tay còn có một chai dầu hoa hồng. Hương Viên đang lò cò nhảy vào bếp tìm đồ ăn, Từ Yến Thời đi đến ôm người ra đặt xuống sofa, nâng bàn chân bé nhỏ của cô lên xem, đã bị bầm rồi.

“Như thế này thì lát nữa đi ra ngoài được không?” Anh nửa ngồi nửa đứng trước sofa, vừa vận nấp chai dầu vừa hỏi.

Hương Viên a lên, “Hôm nay anh không phải đi làm à?”

Anh cúi đầu nắm lấy chân cô, nhẹ nhàng xoa bóp, “Ừ, dẫn em đi chơi hai hôm.”

Hương Viên ôm lấy cổ anh, mắt lóe sáng, gật đầu liên tục như gà mổ thóc, “Thật ra cũng không đau mấy.”

Từ Yến Thời bật cười, “Đừng ngốc thế, nếu khó chịu thật thì phải đến bệnh viện xem sao.”

Hẹn hò đó, hai người họ vẫn chưa thực sự hẹn hò với nhau lần nào đâu.

Sợ anh lật lọng, Hương Viên hào hứng toan đứng dậy, ôm cổ anh làm nũng: “Không sao thật mà, anh không tin hả?” Cô duỗi mũi chân khởi động: “Em còn có thể biểu diễn múa ba lê sofa cho anh xem đây!”

Ba lê sofa?

Từ Yến Thời kéo người lại gần, “Vớ vẩn, bôi thuốc trước đã.”

Hương Viên hậm hực ngồi xuống.

Nào ngờ, năm phút sau khi bôi xong, trong TV liền phát bản tin buổi sáng —— một đôi vợ chồng có dấu hiệu rạn nứt tình cảm, nhưng sau khi vợ tập múa ba lê thì tình cảm lại thăng hoa, chồng đáp lại: tình thú giữa vợ chồng mới là kế hoạch dài lâu.

Người đàn ông bên cạnh bỗng đẹp gối ôm và thăm trên ghế đi.

Hương Viên: “Làm gì thế?”

Từ Yến Thời: “Múa ba lê sofa, nhảy cho anh trai xem nào.”

“...”

Đúng là Hương Viên từng học ba lê, nhưng cô là người học gì cũng chỉ nhiệt tình được ba phút, cái gì cũng biết chút chút song lại không chuyên sâu. Người lớn trong nhà đều nói cô thông minh hơn Gia Miện, chỉ là không được ổn định, cần phải tu thân dưỡng tính, có phần giống bố cô.

Có điều cô vẫn chưa tới mức múa được ba lê trên sofa, Hương Viên vừa mới nhón chân thì đã bị anh kéo lấy, đè xuống sofa hôn ngấu ngiến một hồi. Cô thuận thế ôm cổ anh ngã xuống, môi lưỡi dây dưa khó tách ra, cho tới khi anh thở hổn hển bên tai cô, hít một hơi rồi cắn tai cô, mũi cô, cuối cùng là hôn lên mắt cô...

Hương Viên bật cười khúc khích, mỗi lần lên trên hôn anh.

Cánh môi dịu dàng chạm vào nhau, Từ Yến Thời gia tăng lực độ, dứt khoát đẩy hai tay cô lên cao quá đầu, đè lên tay vịn sofa. Trong đôi mắt đen thăm hiện lên sắc đỏ, mắt nhìn cô gái với hai mắt long lanh hàm xuân dưới người, thấp giọng hỏi: “Không muốn ra ngoài nữa hả?”

Lúc này Hương Viên như chú cá nhỏ tron nhẩn nằm trên thớt, để mặc người ta xẻ thịt. Cô mơ màng nghĩ, có phải hôn nhau sẽ làm người ta nghiện không?

“Hôm nay đi đâu à?”

“Em muốn đi đâu?” Anh hỏi ngược lại, “Ăn cơm xem phim hay đi dạo phố?”

“Sao cũng được,” Cô ôm chặt cổ anh như chú gấu Koala, đầu chôn trước ngực anh, thấp giọng rì rầm, “Chỉ cần ở bên anh là được, hay là anh cứ ôm em như thế này đi, em không muốn đi nữa.”

Có lẽ là tui thân thật nên mới quán anh như thế.

Từ Yến Thời xoa đầu cô, ôm người đi về phòng ngủ, cúi đầu trừu cô: “Mua cho em một chiếc xe lăn nhé? Là loại tám mươi tuổi cũng có thể dùng.”

Hương Viên vui đầu vào ngực anh, nghe thấy anh nói thế thì chột ngắc đầu nhìn chăm chăm, sau đó lại cúi đầu xuống, nhỏ giọng thăm thì: “Vậy mua loại tự động đi, là cái loại em có thể điều khiển từ xa ấy, đi đâu cũng thuận lợi.”

Từ Yến Thời cười cười, “Không ngờ em lại là đồng chí tốt dù thân tàn nhưng ý chí vẫn kiên định.”

“...”

Từ Yến Thời đặt cô xuống giường, vali của Hương Viên vẫn còn nằm dưới đất, anh đi đến lấy quần áo cho cô. Tối hôm qua Hương Viên đã dọn dẹp được ít rồi nên trong vali không có đồ dùng cá nhân phụ nữ, cứ để mở ra đây.

“Mặc gì đây?” Anh đưa mắt lựa chọn, thuận tiện hỏi cô.

Hương Viên chỉ vào một bộ, “Đầm ren dài kia kìa.”

Từ Yến Thời rút ra, sờ lên chất vải, quá mỏng, anh nhìn một lúc rồi lại đặt xuống, “Bên ngoài 0 độ.”

Phía Nam đầu lạnh bằng phương Bắc*, cô còn cố ý mang theo mấy bộ quần áo mùa thu mua năm ngoái chưa kịp mặc. Hương Viên bắt mắt nhìn Từ Yến Thời, lại chỉ bộ khác, “Vậy thì áo len với váy tutu kìa.”

(*Tây An nằm trên Thượng Hải.)

“Không muốn chân nữa phải không?” Từ Yến Thời đứng cạnh vali, một tay chống lên đầu gối, mặt không thay đổi ánh cáo cô.

“...”

Hương Viên tròn mắt, sắc mặt không mấy vui vẻ.

Từ Yến Thời chịu thua, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Con gái vốn đều thích đẹp, là đàn ông không nên can thiệp quá nhiều, thế là anh bèn lấy váy tutu và áo len đến cho cô, giờ tay vuốt đầu cô, “Thay xong rồi thì ra ăn sáng”

Hương Viên ngồi ngoài, sự nhượng bộ và chiều chuộng của anh làm lòng cô mềm ra, bất chợt không giận nổi.

Trước kia lúc yêu, không biết là vì còn trẻ hay chưa đủ thích đối phương mà rất dễ xảy ra tranh chấp trong mọi vấn đề, ai cũng muốn tranh đúng sai, cuối cùng gần cô cãi vã nói ra những lời khó nghe. Còn Từ Yến Thời, tuy trông có vẻ là người không dễ sống chung nhất, nhưng anh lại là người dung túng cô nhất, để nói chuyện nhất.

Hương Viên vừa thay quần áo vừa bôi ngủi, sao cảm giác mình càng lúc càng thích anh thế này.

Cảm nhận khác hẳn những lần yêu đương ngày xưa, trước kia là càng sống chung thì tình cảm càng mờ nhạt, nhưng lần này lại càng lúc càng đậm nét, càng cảm thấy anh rất thu hút cô.

Bữa sáng chỉ có suất của cô.

Từ Yến Thời chưa ăn, ngồi đối diện cô cúi đầu xem điện thoại, Hương Viên nhấp một hộp sữa đậu nành, nhét bánh mì vào miệng nhai chóp chép, cúi đầu hỏi: “Tối qua...”

Từ Yến Thời đang xem lộ trình hôm nay, Lâm Khải Thụy gửi cho anh cẩm nang dẫn người yêu đi chơi Thượng Hải, anh xem một cái rồi tắt, bởi vì đó toàn là bách khoa toàn thư khách sạn tình nhân ở Thượng Hải.

Nghe thấy cô hỏi thì ngẩng đầu lên nhìn, đặt điện thoại qua một bên, “Sao?”

Vì thấy anh chơi điện thoại nên Hương Viên mới buột miệng hỏi, kết quả anh vừa nghe cô nói thì đã đặt điện thoại xuống, nghiêm túc nhìn cô, trái lại như thể làm Hương Viên khó nói ra được, cúi đầu nhìn vụn bánh mì đầy bàn, chậm rãi nói: “Có phải anh coi áo ngực em không?”

Thì ra là hỏi cái này.

“Trong nhà còn ai khác hả?” Từ Yến Thời nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Không phải mặc áo lót lúc ngủ thì không tốt cho cơ thể à?”

“Anh cũng biết cái này nữa hả.” Hương Viên thấp giọng thăm thẳm.

Từ Yến Thời nhếch môi không đáp.

Anh làm gì biết điều này, chỉ là sau khi ở bên cô, vì sợ mình không có kinh nghiệm nên lên mạng kiểm tra, sau đó vô tình bấm vào một bài đăng, hình như là một trăm bí mật về con gái gì đó.

Tuy lúc ấy anh không thích mấy bài đăng như vậy, nhưng để hiểu rõ hơn thì cũng không có gì sai, bèn ôm thái độ học tập bấm vào xem.

Vì chuyện này mà anh còn bị Lâm Khải Thụy cười nhạo rất lâu, bởi vì có một ngày Lâm Khải Thụy nhìn thấy lịch sử truy cập trong máy tính của anh.

Bài đăng viết rất chi tiết, ví dụ như con gái không thể mặc áo lót khi ngủ, sẽ gia tăng nguy cơ ung thư vú, còn cả khi đến kỳ hành kinh thì phải chú ý cái gì.

Trước khi ra ngoài, Từ Yến Thời mặc áo khoác vào rồi lại lấy ra một chiếc áo trong ngăn kéo ném vào trong xe, mà chiếc áo này được anh cầm trong tay suốt cả buổi.

Hương Viên cứ tưởng là anh lấy áo cho mình, kết quả đến tối, Từ Yến Thời khoác áo lên chân cô, “Lạnh rồi phải không?”

Lúc ấy hai người đang ở ngoài bến Thượng Hải.

Dù Lâm Khải Thụy dặn dò anh lên xuống không được dẫn Hương Viên ra đây, nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng được Hương Viên muốn đi. Hành trình vốn là đi cùng cô, cuối cùng dứt khoát trở thành lộ trình vô định, cô muốn đi đâu thì lái xe đưa cô đi.

Bọn họ chạy thẳng một đường từ Nam Kinh đến, thật ra người không đồng đức mấy, thậm chí còn rất yên tĩnh, cây ngô đồng bên đường đực thẳng như canh gác.

Phong cảnh ngoài bến Thượng Hải rất hữu tình, kiến trúc Tây Âu vô cùng tinh xảo, lại đượm chất phong tình của Thượng Hải xưa cũ, bờ bên kia là những tòa nhà chọc trời sáng rực trong đêm, ngày đêm nối nhau chiếu rọi thành phố không có ban đêm.

Bên dưới là sông Hoàng Phố, mặt sông lấp lăm các đốm sáng, một chiếc tàu mang số hiệu Trung Hoa nguy nga lộng lẫy chạy trên mặt sông, tháp Minh Châu gần trong gang tấc, cao lớn hùng vĩ chiếu rọi đèn đuốc nhân gian.

Sông Hoàng Phố sóng cả cuộn cuộn, mặt sông gió lớn, chân váy tung bay theo gió, gió từ bên dưới thổi qua, đúng là lạnh thật, Hương Viên đắp áo anh lên chân, trong lòng lại như được đổ đầy nước, không ngừng có cá nhỏ quẫy mình văng ra trời về, văng ra lại trời về, cứ trôi dạt trái tim vốn không an phận của cô.

Đến khuya về nhà, hai người tắm rửa xong liền quay về phòng mình.

Hương Viên nấu cháo điện thoại với Hứa Diên.

Hứa Diên nghe xong thì chắc lưỡi than thở: “Từ thần đúng là ngoài dự đoán của mọi người, tao còn tưởng cậu ta mà yêu đương thì là cái kiểu mất hết tính người đến bạn gái cũng đánh chứ.”

“Có lúc anh ấy độc miệng thật,” Hương Viên nói, “Nhưng cũng rất dịu dàng. Có khi lạnh lùng song cũng có lúc lại vô cùng quyến rũ. Đặc biệt là sáng hôm nay, anh ấy vốn đang chơi điện thoại, nghe tao nói chuyện thì lập tức đặt điện thoại xuống nghiêm túc nghe tao nói. Mấy cũng biết trước kia bố mẹ không thích nghe tao nói chuyện rồi đấy, cho nên khi ấy, tao có cảm giác mình hết cứu rồi.”

Hứa Diên bị đút thức ăn cho chó quá nhiều*, muốn đập điện thoại, “Quên nhắc mày, ăn Tết về sớm chút đi, năm nay có họp lớp. Vì là đại thọ sáu mươi của cô Chung cho nên năm nay lớp A9 và lớp chúng ta tổ chức chung, do Chung Linh tổ chức.”

(*Ý nói Hứa Diên bị ngược FA.)

Mà lúc này, Từ Yến Thời ở trong thư phòng cũng nhận được một cuộc gọi.

Chính là điện thoại của chủ nhiệm lớp năm xưa – Chung Tú Mĩ mẹ của Chung Linh, “Có phải là Từ Yến Thời không?”

Từ Yến Thời lễ phép đáp: “Vâng, cô Chung.”

Người phụ nữ trung niên ở đầu dây trạ hỏ thờ phỏ, “Cuối cùng cũng liên lạc được với em rồi, trước mọi người đều không liên lạc được với em, nghe nói bây giờ em đang ở Thượng Hải hả?”

Từ Yến Thời lấy làm lạ, anh chưa từng liên lạc với bạn học bao giờ, bao gồm cả mấy người Lý Dương, trừ sau lần gặp nhau ở Bắc Kinh đó ra thì cũng chưa từng gặp lại.

Có điều anh vẫn trả lời, “Vâng, thưa cô Chung.”

Chung Tú Mĩ: “Là thế này, năm nay lão Mao lớp trưởng chúng ta mới du học nước ngoài về, đúng dịp sinh nhật sáu mươi của cô, Linh Linh nói, lớp A9 chúng ta sẽ tổ chức họp lớp chung với lớp A6, em có về Bắc Kinh ăn Tết không?”

...

Ở phòng bên kia, đột nhiên Hường Viên giật mình, “Bọn họ cũng liên lạc với Từ Yến Thời ư? Sao họ biết được anh ấy ở Thượng Hải?”

“Thật ra là thế này,” Hứa Diên ấp úng đáp, “Mấy hôm trước tao có gặp Chung Linh, bọn con gái nhắc đến nam thần năm đó, mày cũng biết đấy, năm đó Từ Yến Thời nổi nhất còn gì, nhất định mọi người sẽ liên lạc với cậu ta, sau đó Chung Linh nói cậu ta không khăm khở gì, nên tao mới... không nên nổi, nói...”

Hường Viên nổi óa: “Mày, mày mày, mày đã nói gì rồi?”

Hứa Diên vội nói: “Mày yên tâm, tao chưa nói chuyện của hai đứa mày đâu, tao biết scandal năm đó của chúng mày mà, mày sợ mọi người nói cậu ta khó nghe, cướp bạn gái của anh em gì đó, nên tao chỉ nói bây giờ cậu ta sống rất tốt ở Thượng Hải, là giám đốc một phòng...”

Suy cho cùng nếu là Hường Viên nghe thấy thì cũng sẽ không nhận được mà nói ra, quả nhiên Hứa Diên không khác gì cô.

Thấy cô im lặng, Hứa Diên dè dặt hỏi: “Mày không giận đấy chứ?”

Nghĩ vậy cũng hiểu, “Không, tao căng thẳng quá thôi.”

...

Thư phòng yên ắng, Từ Yến Thời mở laptop, vui mình trên ghế.

“Cốc cốc ——” có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Anh đi đến mở cửa, Hường Viên chân trần đứng bên ngoài, Từ Yến Thời nhũu mày ôm người đặt lên sofa, cũng không có ý trách cứ mà chỉ buột miệng nói: “Sao em không đi dép vào.”

Hường Viên vội vã chạy đến đầu kíp đi dép, ôm lấy cổ cọ vào người anh: “Tết này anh có về Bắc Kinh không?”

Một người đứng trên sofa, một người thì đứng trên đất.

Anh phản ứng rất nhanh, lập tức nghĩ đoán chừng là cũng đã thông báo đến cô rồi: “Chuyện họp lớp à?”

“Đã tìm anh rồi hả?”

Từ Yến Thời ôm người xuống, lại kéo đôi dép ở bên cạnh tới, “Vừa rồi cô Chung mới gọi điện cho anh.”

“Vậy anh có đi không?” Hường Viên tựa vào lòng anh, vẽ vòng tròn trước ngực anh.

Từ Yến Thời đi dép vào cho cô, cúi đầu nhìn cô gái xinh đẹp tuyệt trần trong lòng: “Em có muốn anh đi không?”

Cô vui đầu cẩn thận tính toán, rồi nói thẳng: “Thật ra đi cũng không sao, dù gì bây giờ anh cũng là phó giám đốc rồi, đi phá tin đồn cũng tốt. Chỉ là em không vui thôi, trước kia lúc anh ở Tây An thì cũng không thấy bọn họ rủ anh đi, bây giờ trở thành phó giám đốc rồi, cô Chung lại đến tìm anh.”

Cô chua xót nói: “Nói không chừng đến lại làm mai cho anh với Chung Linh cho xem.”

Anh cúi đầu nheo mắt cô, đùa: “Ghen hả?”

“Chỉ là em cảm thấy bọn họ quá coi thường ông nội em, dựa vào đâu làm việc ở Duy Lâm thì không được bọn họ mời hà!” Cô tức giận nói.

Đề tài nhất thời chuyển đổi, Từ Yến Thời bật cười, sau đó bế cô lên đi về phòng, “Anh vẫn chưa đồng ý với cô Chung, em không muốn thì anh không đi.”

“Thù ngày trước anh từ chối em trước mặt Chung Linh, em vẫn chưa quên đâu.” Cô xấu xa đề nghị, cười tít mắt, “Hay là thế này đi, anh từ chối cô Chung trước, sau đó lúc đi họp lớp thì em gọi điện cho anh, em sẽ nói là Từ Yến Thời hà, em nhớ anh quá, anh tới rồi à, sau đó anh chạy bịch bịch đến đón em có được không? Để mọi người đều cảm thấy anh thâm mến em mà lại không có được em, thích em đến mức muốn chết, im lặng chờ đợi em. Coi như chúng ta tính xong chuyện của Chung Linh có được không?”

Hường Viên nửa đùa nói, cũng chỉ là buột miệng bảo thế thôi chứ không có ý định làm vậy.

Lại chẳng ngờ Từ Yến Thời nghiêm túc nhìn cô, đáp, “Được.”

Ánh mắt nghiêm túc kia sượt nữa khiến cô chực khóc, nger ngác nhìn anh, nụ cười đông cứng bên khóe miệng, chẳng biết sao trong lòng như có chú cá nhỏ bắt đầu nhảy ra khỏi mặt nước, gầy vò như sóng cả cuộn trào.

Chóp mũi chua xót, “Sao cái gì anh cũng nói được thế.”

Tối hôm đó, cả hai hôn nhau đến tận nửa đêm. Từ Yến Thời không trêu chọc cô nữa, lực độ dịu dàng hơn trước, từ trán cô hôn dần xuống dưới, dừng lại ở xương quai xanh rồi lại hôn lên từ cổ, ngậm lấy môi cô, như đang trao cô nụ hôn trần an hơn.

Cả đêm đó, Hường Viên ngủ rất ngon trong lòng anh, không còn gặp ác mộng nữa.

Sáng tinh dậy, cánh tay Từ Yến Thời tê rần, Hường Viên lồm cồm bò dậy, đau lòng ôm tay anh nắn bóp gân cốt: “Xin lỗi anh, em không biết...”

Kết quả bị cô kéo một cái thì lại càng tê hơn.

Anh vừa tỉnh ngủ, giọng khàn đặc không thốt ra tiếng, nằm trên gối bị cô kéo tay làm cho dờ khóc dờ cười, tay vừa đau vừa tê, anh khẽ hít hà, cúi đầu cười bất đắc dĩ vui đầu vào trong gối. Không lâu sau, âm thanh buồn bực từ trong gối truyền ra: “Em đừng kéo nữa, càng kéo càng khó chịu, cứ để vậy máu mủ tự chảy về.”

Hương Viên lập tức đặt tay xuống, ngồi dậy cười nịnh bên tai anh: “Em đi làm bữa sáng cho anh nhé.”

Anh nằm nghiêng lặng lẽ liếc cô đầy miễn cưỡng, có phần hoài nghi: “Em chắc chứ?”

Hương Viên chắc chắn, chỉ là không biết đám nồi niêu xoong chảo trong bếp có chắc không.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hương Viên mở tủ lạnh ra, nhưng lại không tìm được nguyên liệu để có thể nấu nướng, chỉ có mỗi hai quả trứng gà và mấy lát bánh mì nướng, chắc là đồ ăn sáng qua còn dư. Cô ù rù, Từ Yến Thời đi đến từ phía sau, cầm lấy quả trứng gà đập vào bát rồi đẩy cô tránh ra khỏi bếp, cúi đầu mở chọt bình ga, bảo: “Hôm nay dẫn em đi một nơi.”

“Đi đâu?”

“Công viên động vật hoang dã*.”

*(*Công viên động vật hoang dã là một hình thức tổ chức thương mại giống như Thảo cầm viên-nơi du khách có thể dùng phương tiện giao thông để tham quan các loại động vật trong môi trường sống tự nhiên của chúng mà không bị nhốt trong chuồng.)*

“Xem động vật nhỏ hả?”

“Xem sư tử cạp báo.”

Hương Viên vừa nghe thế thì lập tức hưng phấn hẳn lên, có lẽ do gần đây áp lực trong lòng lớn nên bất chợt cô rất hứng thú với mấy thứ bạo lực máu tanh này, thế là hào hứng chạy đi trang điểm.

Quả nhiên bữa sáng vẫn do Từ Yến Thời làm, bánh mì nướng thêm trứng gà. Hương Viên trang điểm xong, nhìn lát “sandwich” đầu vào thấy nằm trên bàn thì tò mò hỏi, “Hình như anh biết làm đồ Tây đúng không?”

Từ Yến Thời đứng cạnh bàn rót ly sữa bỏ đặt trước mặt cô, sau đó đi qua ngồi xuống, nhìn cô một cái rồi nói: “Bình thường, không hay lắm lắm, có lúc cảm thấy đồ Tây tiết kiệm được thời gian nên nướng ít bánh mì.”

Hương Viên thấp giọng lẩm bẩm, “Chứ không phải là vì tiết kiệm tiền thật à?”

“...” Từ Yến Thời dựa vào ghế, nhấp một hớp sữa bò, bất đắc dĩ cười, “Trong mắt em anh chỉ thế thôi hả?”

“Không phải, chỉ vì sự lạnh lùng đã tạo cho anh hình tượng keo kiệt khắc sâu vào lòng.” Hương Viên dè dặt liếc anh, cắn một miếng sandwich nhai nhồm nhoàm nói, “Đúng rồi, có cần cài mặt khẩu thẻ tín dụng của anh trước không?”

“Ừ.”

Từ Yến Thời ăn gì cũng rất nhanh, chỉ hai ba cái đã ăn xong bánh mì uống sữa, cuối cùng đi thay quần áo.

Lộ trình hôm nay đã được chuẩn bị sẵn, mười giờ, Từ Yến Thời dẫn cô đến ngân hàng gần đó trước. Ở đối diện có một trung tâm mua sắm, Hương Viên như thể trông thấy thiên đường, hai mắt phát sáng nấp nhoài lên cửa kính, tham lam nhìn những món đồ bày la liệt bên trong.

Cũng hơn nửa năm rồi cô chưa được đi dạo phố.

Từ Yến Thời phát giác ra, bèn dừng xe ở trung tâm mua sắm, “Em vào đi dạo một lúc đi, đợi lát nữa anh đến tìm em.”

Bây giờ Hương Viên đang đau đầu vì chuyện tiền nong, dù xuống xe cũng có thể xem cho đỡ ghiền mà thôi. Có điều cô vẫn rất thận trọng, giờ mà vào thì chắc chắn cũng là Từ Yến Thời tiêu tiền rồi, ngấm nghĩ một chốc rồi cô thôi.

“Được rồi, không muốn mua đâu.”

Từ Yến Thời không nài ép thêm, dừng xe trước ngân hàng, cài đặt mặt khẩu xong thì đi ra. Sau đó anh lại lái xe về trung tâm mua sắm, không đợi cô nói gì đã kéo người xuống xe, “Đi mua quần áo với anh.”

Hương Viên rất sẵn sàng đi mua sắm cùng anh, vội vã gạt đầu lên tục, có điều tới lúc đang định lấy ánh mắt chuyên nghiệp đã từng trà trộn trong giới người mẫu để chọn quần áo cho anh, thì Từ Yến Thời vừa thử xong bộ đầu tiên đã đi thanh toán ngay.

Cô không khỏi thán phục sự quyết sách của đàn ông khi mua đồ, “Anh không chọn nữa thật hả?”

Từ Yến Thời đặt ví tiền vào lại túi áo, cúi đầu nhìn cô, “Không cần, không thích chọn tới chọn lui.”

“Lỡ có thứ đẹp hơn lại rẻ hơn mà thích hợp với anh hơn thì sao?”

Anh cười, “Con người anh chỉ chuyên tâm vào trước mắt.”

Hương Viên vẫn chưa kịp hoàn hồn thì một giây sau, cả hai đã bước vào cửa tiệm đồng hồ – chính là nhãn hàng của chiếc đồng hồ đặt ở đầu giường anh. Có vẻ quản lý nhận ra anh nên chào đón rất nhiệt tình, gọi một tiếng anh Tù.

Từ Yến Thời chọn đồ vẫn thật tinh mắt.

Anh cầm lấy mấy chiếc đồng hồ dây đen đơn giản, có điều trông hơi giống kiểu tình nhân... Hương Viên hồ nghi nhìn anh.

Quản lý rất có nhãn lực, nhiệt tình chọn ra mấy cặp đồng hồ đôi đang cháy hàng, “Đôi này là kiểu mới của năm nay, là đồng hồ gốm, kiểu nữ là màu trắng, còn kiểu nam là màu đen.”

Anh ngoắc tay với Hường Viên.

Cô đi tới xem giá, tuy biết đồng hồ của nhãn hàng này không hề rẻ, nhưng lúc này đây vẫn cảm thấy khá chất, ý cô không phải chê giá đồng hồ trên trời, mà chỉ cảm thấy không đáng để tiêu số tiền này vì cô, “Không cần đâu, anh mua cho mình là được rồi.”

Nhưng anh lại bảo quản lý đem đồng hồ gồm kia ra, lấy lời lúc sáng ra chặn miệng cô lại: “Không phải chê anh keo kiệt đấy chứ?”

“Vậy anh tốn ba trăm ngàn mua đồng hồ cho em làm gì?”

Anh cười không tiếp lời mà chỉ để cô chọn, đáng vẻ như muốn cô làm chủ, “Không thích à? Vậy để anh bảo quản lý đi lấy thêm”

Hường Viên liếc thấy quản lý đã hào hứng mở cửa tủ bên cạnh, lấy ra một chiếc đồng hồ hơn một triệu, có cảm giác nếu quản lý mà nói thêm đôi câu thì Từ Yến Thời sẽ mua chiếc đó cho cô mất. Hường Viên hít thở khó khăn, huyết Thái Dương giật liên tục, chỉ cảm thấy máu như đọng lại trong não, cô cố bình tĩnh trả lời, “Cái, cái này đi...”

Nhưng anh lại trêu cô, “Anh thấy hình như chiếc một triệu kia được hơn.”

Nói thật, tuy con người cô cũng tiêu tiền như nước, nhưng trước giờ ông cụ nhà rất tiết kiệm, cho nên với đồng hồ hay túi xách chừng một triệu như thế này thì dù có thích tới mấy cô cũng sẽ không mua tùy tiện.

Huống hồ lại còn là để Từ Yến Thời tiêu tiền.

“Em sợ tay mình bị chặt mất.”

Từ Yến Thời cười cười, xét cho cùng trong tài khoản của anh cũng chỉ có năm mươi ngàn, nếu muốn mua chiếc đó thật thì còn phải mượn Lâm Khải Thụy, mà anh cũng biết Hường Viên không nỡ để anh mua, chỉ là không nên nói trêu cô thôi.

Nếu không phải sợ Hường Viên cảm thấy có gánh nặng, thì anh thật sự rất muốn gửi toàn bộ tiền lương vào thẻ cho cô. Từ khi bệnh tình của Từ Thành Lễ khá hơn thì anh cũng không chi tiêu gì nhiều, sống ở Thượng Hải lại rất đơn giản, ngoài việc lâu lâu mời đồng nghiệp ăn cơm thì thời gian còn lại anh đều tặng ca, không có hoạt động giải trí nào khác.

Tự nói mình keo kiệt kích cô, cũng chỉ là vì anh muốn dùng cách này để “cổng” hết tiền lương mấy tháng qua cho cô, muốn nói cho cô biết rằng, mọi thứ của anh chính là của cô.

Không cần cô biết và cũng không cần cô đáp lại, đây là chuyện anh cam tâm tình nguyện.

Trạm dừng chân cuối cùng ngày trong hôm đó là công viên động vật hoang dã, cho phép tự đi chuyển tự do. Từ Yến Thời lái xe, Hường Viên ngồi bên ghế phụ, sau khi kiểm vé vào cửa được nhân viên kiểm vé trả cuốn vé lại, thì cô mới biết đây là vé đã được thanh toán trước, cô a lên một tiếng, “Anh đã sắp xếp xong cả rồi hả?”

Từ Yến Thời ngồi tựa vào ghế, một tay điều khiển vô lăng, “Ừ.”

“Mua từ lúc nào thế?”

“Sáng hôm qua, đến văn phòng tìm đồng nghiệp đặt trước.”

Hường Viên đêm chiều gật đầu, “Anh xin nghỉ để đi chơi với em đó hả?”

Xe từ từ chạy vào khu du lịch, anh quay qua nhìn cô, mỉm cười như an ủi: “Bình thường anh tặng ca cho Lâm Khải Thụy còn nhiều hơn thế này, cùng lắm là tặng ca lại mấy ngày cho anh ta thôi.”

“Có phải Lâm Khải Thụy ngược đãi anh không?”

Nhìn vẻ mặt đau lòng của cô, Từ Yến Thời vừa điều khiển vô lăng vừa đưa tay ra xoa đầu cô, “Đùa thôi.”

Nơi đầu tiên đi qua là khu lạc đà không bướu, công viên động vật hoang dã ở đây không lớn lắm, hai bên đều có lưới điện với rãnh nền ruộng thú khó đi đến phía ngoài được. Hường Viên hạ cửa kính xuống suốt dọc đường đi, sau khu vực đi xe là nơi du khách đi bộ.

Đây là lần đầu tiên Hường Viên tới nên cảm thấy rất mới mẻ, đôi mắt tò mò nhìn quanh ngoài cửa kính, số động vật cô biết không nhiều, nhìn thấy lạc đà không bướu thì tưởng là ngựa cỏ bùn, lập tức hưng phấn reo lên: “Ngựa cỏ bùn nè!”*

(*Ảnh.)

NGỰA CỎ BÙN

LẠC ĐÀ KHÔNG BƯỚU

Chợt mơ hồ trông thấy hai con lạc đà không bướu đang ân ái trên sườn đồi đảo mắt thấy rõ.

Từ Yến Thời lái xe, “Đây là lạc đà không bướu.”

“Vậy lạc đà cừu đâu?”

Từ Yến Thời: “Ở bên kia, tuy đáng dấp gần giống nhau nhưng không phải là một, hai loài này không cùng chi. Lạc đà không bươu gần như bị tuyệt chủng rồi, ít thấy hơn so với lạc đà cừu.”

Hèn gì không thích bị người ta nhận thành ngựa cỏ bùn.

Hương Viên liên tục ả ồ.

“Sao cái gì anh cũng biết vậy.”

“Tinh cò có mấy khách hàng nghiên cứu về các loài động vật hoang dã đang bị đe dọa.” Sự làm tổn thương lòng tự trọng của cô, anh thuận miệng nói bừa.

“Vậy con bên kia thì sao?” Hương Viên gior tay chỉ.

Từ Yến Thời nhìn sang, “Sói đỏ.”

“Con đó?”

“Hồ Hoa Nam mà cũng không nhận ra à?”

“...”

Lại xem thường mình nữa rồi.

Hương Viên lăm bầm, “Đầu phải anh không biết thành tích của em hồi cấp ba kém thế nào.”

Xe tiếp tục chạy về phía trước, anh thả lỏng người, hạ cửa kính xuống, một tay gác lên bệ cửa còn một tay giữ vô lăng, nghe cô nói thế thì quay sang nhìn: “Hồi đó dạy thêm cho em em còn giờ trò.”

“Có phải anh dạy mỗi mình em đâu.” Hương Viên nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Còn cả Chung Linh nữa.”

“Em muốn ăn giấm đến mấy năm hả?” Anh cười, “Khi ấy anh chỉ dạy hộ cô Chung chứ không phải giúp Chung Linh, em đừng suy nghĩ lung tung.”

Chỉ chớp mắt đã tiến vào khu châu Phi, trên sườn đồi nào là heo châu Phi, hổ châu Phi và sư tử châu Phi... lười biếng nằm đó, dõi theo xe của bọn họ chạy băng qua.

Cuối cùng là vào khu đi bộ, Từ Yến Thời dừng xe lại. Trước khi xuống xe, anh cầm lấy chìa khóa rồi quay sang nhìn cô, bất thành linh nói: “Chung Linh từng theo đuổi anh.”

Hương Viên nhìn anh, “Cấp ba?”

Từ Yến Thời cúi đầu châm thuốc, tựa lưng vào ghế, nhìn bản thân trong gương chiếu hậu rồi anh búng tàn thuốc vào gạt tàn trong xe, lắc đầu nói: “Không phải, là đại học.”

“Sao cô ta liên lạc với anh được?”

“Cô ấy liên lạc với Phong Tuấn, Phong Tuấn đưa số của anh cho cô ấy.”

Nhắc đến Phong Tuấn, hai người đưa mắt nhìn nhau, cảm nhận được sự lạnh lùng trong đáy mắt anh, Hương Viên ho khan, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh đổi số.”

“...”

Hương Viên không nói gì thêm mà chỉ im lặng đợi anh hút hết thuốc. Anh ngồi trên ghế, khuỷu tay chống lên cửa sổ xe, hơi ngước đầu, một lúc lâu mới nói: “Xuống xe đi.”

Hai người đi tới khu voi, Từ Yến Thời mua một hộp thức ăn đưa cho cô, “Đút ăn thử xem.”

Rãnh ở giữa khu voi rộng hơn các khu khác nên phải mất nhiều sức mới ném sang được. Bên cạnh có một cậu bé mười mấy tuổi đang cho ăn, nhưng cậu ta chỉ toàn nhắm vào voi voi mà ném, bị nhân viên chăm sóc quát mấy lần cũng không dừng.

Hương Viên ném mấy lần đầu rơi vào rãnh, toàn bị con voi đứng ngoài cùng ăn hết. Cô nổi giận nhét số cả rớt còn dư cho Từ Yến Thời, “Anh ném đi, ném ra sau ấy, cho mấy con voi khác ăn nữa.”

Từ Yến Thời nhìn cô, “Được.”

Kết quả là dù Từ Yến Thời có ném ra sau nhiều tới mấy, hễ nằm trong phạm vi năm mét của con voi ngoài cùng thì nghiêm nhiên trở thành đồ ăn của nó, mấy con voi khác không dám cướp.

“...”

Hương Viên không dám tin, thấy ám ức giùm mấy chú voi bên cạnh, cô nhìn Từ Yến Thời hỏi, “Sao lại thế chứ?”

Từ Yến Thời cảm thấy cô đúng là dễ đồng cảm, “Con voi đó là thủ lĩnh.”

Nhân viên gần đó không nịn được tiếp lời, “Đúng thế, A Lực là lãnh đạo của chúng nó, nó chưa ăn no thì mấy con khác không dám cướp đâu.” Còn nữa trêu nói, “Sở thú kiểu Trung Quốc mà.”

Đến động vật còn thế thì huống gì là con người.

Hai người lại đi vào trong, dọc đường đi trải qua núi khi, cũng một kiểu như voi vậy, mà khi còn phân biệt rõ tầng lớp hơn nữa, trông như bộ lạc nguyên thủy quần hùng đấu tranh. Mọi thức ăn của du khách đều vào miệng của con khi đầu đàn, ngoài ra thì là bạn tình và con của nó. Số còn lại chỉ có thể nhặt vụn trên đất mà ăn.

“Cá lớn nuốt cá bé, hiểu không?”

Mãi cho đến khi lên xe, Hương Viên cũng không nói gì thêm.

Tối về nhà, Hương Viên quyết định làm cơm cho anh một lần, nấu mì cũng được. Từ Yến Thời để mặc cô, còn đi siêu thị mua thức ăn thêm cho cô. Vừa vào cửa, Hương Viên đã bay hoay dưới bếp.

Đến lúc Từ Yến Thời tắm xong đi ra, đầu tóc ướt nhẹp, khăn lông màu thiên thanh vắt trên cổ, anh khoanh tay dựa vào cửa bếp nhìn cô nấu nướng.

Kết quả là, từ lúc vào cho đến bây giờ, bật ga mấy cũng không lên lửa.

Hương Viên tưởng mình không bật đúng cách, cô bèn hít sâu một hơi, cúi người vận mạnh nắm mấy cái *cạch cạch*.

Nhưng trên bếp vẫn không có gì, ngay một tia lửa cũng không thấy.

Từ Yến Thời thờ dài đi đến, mở cửa tủ bên cạnh ra để bật van khí ga lên, cuối cùng kéo người đang đứng trước bếp ra. Bóng dáng cao lớn vừa đi tới thì lập tức khiến căn bếp vốn nhỏ thêm chật hẹp, khiến Hường Viên cảm thấy hơi ngột ngạt.

Chỉ thấy anh thành thạo cúi đầu vặn núm bếp ga, loáng cái đã có lửa, anh đặt nồi lên, một tay đút trong túi, một tay xách can dầu rưới vào nồi, sau đó mới quay qua nói với Hường Viên: “Đi ra ngoài đi, để anh.”

Hường Viên nghĩ ngợi rồi vẫn quyết định không gây thêm rắc rối cho anh, bịn rịn không nở đi, cứ đi ba bước lại quay đầu một lần. Cô cũng chẳng đi xa mà ngồi trên bàn ăn ở ngoài cửa nhìn anh.

Tráng dầu quay đậy nồi, Từ Yến Thời dựa vào bàn bếp đợi dầu sôi.

Cách một cánh cửa, tầm mắt của cả hai vẫn chu du trên người đối phương.

Hường Viên nhìn thẳng anh, trong phòng bật thiết bị sưởi ấm nên anh chỉ mặc mỗi áo thun màu trắng, không có vẻ đứng đắn điển trai như lúc mặc âu phục sơ mi, mà giờ đây trông lại có vẻ ơ thờ.

Từ Yến Thời cũng khoanh tay nhìn cô không chớp mắt.

So với lúc bình thường, ánh mắt của đàn ông khi yêu càng thẳng thừng hơn, trong mắt nhìn bạn gái của mình dường như có tính xâm chiếm, đặc biệt là khi hai người một mình ở cạnh bên nhau, cái nhìn của Từ Yến Thời càng đượm rõ ý sâu xa. Anh không quen có cử chỉ thân mật trước mặt người khác hay ở chốn công cộng, khi đông người, ánh mắt anh gần như rất lạnh lùng.

Nhưng vừa về đến nhà là mắt nhìn cô liền thay đổi. Hường Viên rất thích như thế, có lúc được anh nhìn như vậy thì không kiềm nén được rung động dâng lên trong, chỉ muốn đi qua ôm anh.

Vì ánh mắt ấy làm cô cảm thấy, anh không có gì cả, chỉ có cô.

Thế là, Hường Viên ngồi chưa được nửa phút đã lại nhào đến chỗ anh.

Từ Yến Thời cúi đầu cười như lờ mờ trước được, vẫn dựa vào bàn bếp không hề nhúc nhích, tiện tay tắt bếp ga đi, sau đó ôm đối phương vào lòng, mỉm cười cụp mắt nhìn cô, “Sao?”

Tuy anh gầy nhưng rất khỏe, bất chợt Hường Viên có cảm giác an toàn, tìm một tư thế thoải mái vùi vào lòng anh, rủi rì: “Em không muốn rời khỏi anh chút nào.”

Từ Yến Thời cười, nghiêm túc đề nghị cô: “Thế thì đừng về.”

“Không được,” Hường Viên chôn đầu trước ngực anh, buồn bã nói, “Còn có nhiều chuyện chưa giải quyết lắm, nếu em ở lại Thượng Hải với anh thì sẽ không có công việc của mình, em cảm thấy đến lúc đó chúng ta sẽ nhanh chóng gãy gổ, rồi chia tay. Trước kia em rảnh quá nên cảm thấy không làm việc cũng không sao. Nhưng đàn ông ấy hà, sẽ thấy nếu cô ấy không có việc làm thì sẽ thua kém anh ta.”

Từ Yến Thời xoa đầu cô, trước ngực rung lên, giọng từ trên đỉnh đầu truyền xuống, “Đó là bọn họ, không phải anh.”

Nghe ra anh có vẻ không vui, Hường Viên ngẩng đầu lên, cảm giác lên ngực anh, cười hi hi điều chỉnh bầu không khí, “Anh ấy hà, em cảm thấy, dù công việc có khó khăn đến đâu thì cũng chẳng là gì nếu đem ra so với việc cãi nhau với anh, em thấy mình có thể đối phó được.”

Cô nàng Hường Viên này vẫn luôn vô tâm vô phế thế đấy, dù chuyện lớn tới đâu, chỉ cần cho mình thời gian thì cô đều có thể ngóc đầu dậy, sau đó sẽ tiêu hóa hết mọi cảm xúc tiêu cực kia đi, chỉ cho người khác nhìn thấy vẻ mặt chói lọi nhất tự tin nhất của mình. Cho nên, dù bay suốt đêm đến Thượng Hải thì cô cũng không có ý định nói với Từ Yến Thời, chỉ là muốn gặp anh, muốn ôm anh, muốn nói với anh là cô rất nhớ anh.

Dù gì cả hai cũng đang ở xứ lạ, nếu Từ Yến Thời ở Tây An thì chuyện này dễ rồi, nhất định cô sẽ nói rõ đầu đuôi cho anh. Nhưng giờ anh đang ở Thượng Hải, mới nhậm chức phó giám đốc chưa được mấy hôm, trong tay lại có một đồng chuyện, thì anh càng không rảnh đầu mà xem xét chuyện ở Tây An, nếu biết cũng chỉ thêm phiền não vì lo cho cô.

Nên Hường Viên không định nói cho anh biết chuyện của Lâm Khanh Khanh.

Có điều cô cảm thấy Từ Yến Thời đã biết rồi.

“Vì sao hôm nay anh lại dẫn em đi sở thú?” Cô hỏi.

Cả hai dựa vào bàn bếp, anh cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Em nói về cảm nghĩ của mình sau khi đến đó trước đi, rồi anh sẽ nói cho em biết nguyên nhân.”

“Quy tắc, có phải anh muốn nhắc nhở em là thế giới này không hề có quy tắc, nếu muốn tìm điểm đột phá thì phải bắt đầu từ quy tắc không?” Cô ôm lấy hông anh, hai mắt lấp lánh như rót đầy sao trời, ngẩng đầu nhìn anh không chớp mắt.

“Thông minh.” Anh cười.

Hường Viên nhìn anh, trong mắt người đàn ông đây là sự bày mưu lập kế cô chưa từng trông thấy, bình tĩnh lại nói trùng tim đen cô: “Thật ra thế giới này vẫn có rất nhiều quy tắc bất thành văn, nếu em muốn thắng người ta thì em phải phá vỡ quy tắc.”

Hường Viên sững sốt, ngỡ ngàng một hồi, “Có phải anh biết rồi không?”

Từ Yến Thời ừ đáp, không hề giấu giếm.

“Sao anh biết?”

“Em gặp ác mộng khóc, nên anh mới nghĩ là em bị người ta bắt nạt, hôm qua đến công ty tranh thủ gọi điện hỏi Trần Thư, cô ấy đã nói hết rồi.” Anh nhìn cô, ánh mắt dần đông cứng, “Em không chủ động nói với anh có lẽ vì không muốn anh lo lắng. Nhưng anh vẫn phải nói cho em biết, về sau những chuyện như thế phải nói với anh, anh không muốn lần sau lại nghe thấy người khác nói em nhận được bưu phẩm kinh khủng nào nữa.”

Hường Viên toan mở lời thì đã bị anh cắt ngang, “Anh đã để lão Khánh thăm dò chuyện giao hàng rồi. Sau này có bất cứ ai gửi bưu phẩm chuyển phát nhanh thì em cũng không được nhận. Đi làm thì để người mới tới kia đưa đón em, không phải cậu ta biết Taekwondo sao. Còn về Lê Thẩm và Lâm Khanh Khanh, Lê Thẩm có con trai, là con riêng của Dương Bình Sơn, nuôi ở Tây An, lát nữa anh sẽ gửi địa chỉ cho em.”

“Không phải Lê Thẩm có chồng rồi sao?”

“Ừ, chồng chị ta không biết, cho nên Lê Thẩm mới xem thường em không biết gì. Chuyện này cũng là do trước kia Trần San uống rượu với Dương Bình Sơn vô tình biết được. Còn về Lâm Khanh Khanh...”

Anh dừng lại, Hường Viên: “Cô ấy thì sao?”

“Một người thích tiền thì lại càng dễ đối phó.” Anh nói.

Mãi một lúc sau Hường Viên mới hoàn hồn, bị một chuỗi sắp xếp đầu vào đầy của anh làm cho kinh hãi, đột nhiên tâm trạng được thả lỏng, ôm lấy anh lắm lắm nói: “Ngộ nhờ em không làm được thì thế nào?”

“Nếu không được như ý muốn, vậy chỉ đành tin trời cao có sắp xếp khác thôi.”

“Đầu gì em vẫn còn có anh mở đất và trời vì em, sẽ không để em phải chịu ảm ức.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

Tối ngày thứ ba, Hường Viên lên máy bay quay về Bắc Kinh.

Từ Yến Thời lái xe đưa cô đến sân bay, lúc đến nơi vẫn cách giờ lên máy bay hai tiếng. Ở cửa kiểm tra an ninh toàn người là người, cái giờ này là giờ người thân hoặc tình nhân sắp rời xa nhau, cả đại sảnh vô cùng im ắng, bên tai là những tiếng nói chuyện rầm rì, lời tỏ tình lưu luyến đắm say cùng lời dạn dỏ của trường bối trong nhà... Những cảm xúc bình thường chưa bao giờ nói ra lại cứ tuôn trào vào khoảnh khắc này như lửa đốt trong dòng người qua lại.

Chia ly, trùng phùng, tạm biệt, ôm ấp, từng cánh phím nổi tiếp diễn ra như thủy triều. Nỗi buồn xa cách tắc nghẽn trong cổ họng, thôn thức liên hồi lại khó dần lòng kiềm chế.

Mà thật ra khi còn ngồi trong xe đến sân bay, Hường Viên vẫn còn không tìm không phổi ngồi bên ghế lái kể chuyện vui ở Tây An cho Từ Yến Thời nghe: “Tự dung có một hôm Thi Thiên Hữu bắt đầu dùng uống Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch, có điều cậu ta với Vu Trĩ vẫn cứ cãi nhau. Có một hôm chỉ vì chuyện rút cuộc Lục Nhĩ Mỹ Hầu có biết mình là Lục Nhĩ Mỹ Hầu* hay không mà cãi ầm một trận. Cả trong đội có tổ trưởng mới thay vị trí của anh, cậu ta tên là Tiết Dật Trình, à anh biết đấy, chính là người rất giỏi Taekwando ấy... Đúng, cậu ta lại còn là người Thượng Hải nữa chứ, tuy cậu ta biết đánh nhau như vậy chứ xấu hổ lắm, cho nên mọi người không nghe lời cậu ta, nhất là Cao Lãnh, thường xuyên bắt nạt cậu ta, Tiết Dật Trình nói gì là Cao Lãnh bắt chước theo, làm Tiết Dật Trình nổi nóng sống chết cũng không chịu đi họp. Tuần nào em cũng phải làm công tác tư tưởng cho cậu ta rất lâu...”

*(*Lục Nhĩ Mỹ Hầu giả dạng Tôn Ngộ Không từ pháp bảo đến thần thông đều ngang tay. Cuối cùng nhờ Như Lai phạt tổ phân biệt ra dùng Kim Bát bao lại rồi bị Tôn Ngộ Không đánh chết.)*

Ở cửa kiểm tra an ninh có một quán cà phê nhỏ, người không đông mấy chỉ có đôi ba cặp tình nhân, Từ Yến Thời dẫn cô đến đó.

Hai người ngồi đối diện nhau, Hường Viên nhìn anh với tâm tình phức tạp, “Tối nay các anh còn đi nhậu nữa hả?”

Từ Yến Thời phàn chán ngả người ra sau, khoanh tay nhìn cô ừ một tiếng. Đúng lúc nhân viên đưa hai ly cà phê đến, Từ Yến Thời không nói một lời đẩy cả hai ly cà phê qua.

Hường Viên ngạc nhiên, “Anh không uống hả?”

Người đàn ông vô cùng hiểu cô, “Không phải vừa rồi em muốn uống hai ly này à?”

Thật vậy, lúc này gọi đồ Hường Viên còn đang do dự giữa hai ly này, muốn uống Latte mà cũng muốn uống Mocha.

“Nhưng em đâu uống hết hai ly được.”

Thế là sau khi Hường Viên chọn Latte, Từ Yến Thời uống Mocha.

Lúc ấy Hường Viên còn lấy làm lạ một lúc lâu, không phải trước kia anh không thích uống ngọt sao?

Nào ngờ lại là gọi cho cô.

“Em uống trước đi, không uống hết thì để anh.” Anh đặt tay lên bàn, đưa mắt nhìn cửa an ninh rồi nói.

Thỏa mãn quá đi.

Thế là Hường Viên hài lòng nhấp một hớp Latte, lại uống một ngụm Mocha.

Trong lòng cảm khái không thôi, trước kia cô toàn gặp phải yêu ma quỷ quái nào vậy, đây mới là người đàn ông thần tiên nè. Nhưng nghĩ như vậy thì lại càng bi ai hơn, ánh mắt nhìn anh như phủ một lớp lụa mỏng đầy đáng thương, “Lát nữa anh phải đi rồi à?”

Từ Yến Thời quay đầu về, nhìn cô đáp, “Ừ, đợi em uống xong rồi đi.”

Vốn tâm tư của phụ nữ và đàn ông không giống nhau, có lẽ cũng là điểm khác biệt giữa Từ Yến Thời và Hường Viên. Hường Viên là người vô tư, còn chưa đến thời khắc chia xa thật sự thì sẽ không cảm nhận được gì. Thậm chí tối qua còn kéo anh xem phim, bảo là muốn xem đến hai giờ rưỡi, kết quả chưa tới mười hai giờ đã ngủ gục trên vai anh. Từ Yến Thời dựa vào ghế không nhúc nhích, làm đệm lót cho cô gần ba tiếng, xem hết cả bộ phim từ đầu tới cuối, lại còn xem hai lần rồi mới ôm cô đi ngủ.

Sau nửa đêm, một mình Từ Yến Thời đứng ngoài ban công phòng ngủ nhìn cô nàng vô tư lự say sưa, còn mình thì im lặng hút nửa điếu thuốc, và cũng trong lúc này tiêu hóa hết mọi cảm xúc về chuyện ngày mai có phải đi. Vì anh biết cô là người phản ứng chậm, đoán chừng hôm nay sẽ khó chịu.

Anh không thể đổ thêm dầu vào lửa được, phải dỗ cô vui vẻ. Chút cảm xúc kia của đàn ông phải tiêu hóa hết, nếu không yêu xa sẽ rất khổ, sợ cô không chịu nổi.

“Anh đã nói với em trước kia anh và Cao Lãnh là bạn học chưa?” Anh bình tĩnh đổi chủ đề.

Từ Yến Thời là người chẳng mấy khi chủ động kể về chuyện cũ với cô, Hường Viên ngạc nhiên, thuận miệng nói: “Chưa ạ, nhưng em nghe Cao Lãnh nói rồi, các anh đều học ở đại học Vũ Hán. Vu Trĩ là trai Bách Khoa? Thật ra em thấy Vu Trĩ giống anh hơn, Cao Lãnh hơi ngây thơ, Trần Thư cũng sắp tức chết rồi.”

Anh gật đầu, “Đại khái đó cũng là quan điểm tình yêu của lập trình viên, không bỏ qua một lỗi bug nào. Cao Lãnh và Trần Thư không hợp nhau, Cao Lãnh quá ngây thơ, còn Trần Thư lại quá chín chắn, nói thế này hơi khó nghe, nhưng nếu Lý Trĩ không xảy ra mấy chuyện đó thì cậu ta còn hợp với Trần Thư hơn Cao Lãnh. Trần Thư là người ở hai trạng thái cực đoan, kích thích và ổn định, mà Cao Lãnh đều không thuộc hai phạm trù nào hết.”

“Đàn ông trưởng thành hơn phụ nữ mà nhỉ?” Lần đầu tiên Hường Viên nghiêm túc thảo luận về cái nhìn về tình yêu với anh, hứng thú nhìn anh, “Anh cũng là một lập trình viên, vậy quan điểm tình yêu của anh là gì?”

Hai người mặt đối mặt ngồi trong quán cà phê yên tĩnh, ánh mắt rực cháy nóng bỏng. Ngoài cánh cửa kính là dòng người xôn xao và âm thanh hành lý được đặt lên băng chuyền.

Giương mặt Từ Yến Thời như núi xa sừng sững, sâu hoắm hời hợt, nhìn cô một hồi rồi khẽ quay đầu đi, mím môi nói: “Không biết, nhưng chắc hẳn anh không có bug, nên một khi đã chạy thì sẽ là vòng lặp vô hạn.”

Hương Viên đột ngột hỏi: “Vậy bây giờ đã chạy chưa?”

“Em nói xem?” Anh quay đầu về, khoanh tay cười khẽ.

Hương Viên cúi đầu cắn lý, im lặng không lên tiếng. Rồi cô lại nghe thấy anh nói: “Ngày trước có một giáo sư lập trình từng khuyên bọn anh nên tìm bạn gái lúc còn học đại học, nếu không đợi đến khi tốt nghiệp thì sẽ rất khó tìm, lại còn cho bọn anh xem dữ liệu tỷ lệ độc thân của lập trình viên trong hai năm qua. Thậm chí, còn đề nghị bọn anh nếu đang theo đuổi ai thì đừng nói người khác biết mình học lập trình, vì đa số con gái nghe thấy là lập trình viên thì sẽ cảm thấy người đó là trai thẳng không thú vị.”

Hương Viên rất thích nghe anh nói chuyện, giọng điệu chậm rãi nhưng lại có chất rất riêng của đàn ông, nghe tới mức xuất thần, miệng vẫn cắn lý ậm ừ hỏi: “Sau đó thì sao?”

Từ Yến Thời nói tiếp, “Sau đó Cao Lãnh quen một cô gái trong một buổi họp ngoại giao, ở khoa truyền thông, đối phương hỏi cậu ta học gì, cậu ta nhớ đến lời dặn bảo của thầy nên không nói, chỉ đưa cho đối phương một quyển sách. Về sau cô ấy biết được chân tướng thì vô cùng tức giận.”

“Sách gì ạ?”

“Biên thành” của Thẩm Tùng Văn.” Từ Yến Thời nói, “Cô gái kia muốn tìm một người học Văn, Cao Lãnh đưa sách đó thì đối phương tưởng cậu ta học văn thật.”

Mà dịp đó Cao Lãnh lại rất thích ra về nho nhã, hồi ấy vẫn còn đang dùng QQ, ở phần chữ ký luôn dùng danh ngôn văn nhân tìm được trên mạng. Cứ một thời gian lại đổi một lần, đến mùa hoa dành dành nở, cậu ta lại viết mấy câu của Ưông Tăng Kỳ như hoa dành dành vừa to vừa thô, hương muốn tỏa cũng tỏa chẳng nổi, đại loại vậy.

Biên thành, lập trình.*

(*Biên thành phát âm là biānchéng, đồng âm với từ lập trình cũng là biānchéng.)

Hương Viên cười phì, lúc cười đôi mắt cong cong tựa trăng sáng, cô gấp mình nghiêng ngả, còn anh chỉ khoanh tay dựa vào ghế nhìn cô.

Hương Viên nhấp một hộp cà phê, “Sao anh lại muốn nói chuyện này với em?”

“Không có gì cả.” Anh cầm Mocha lên nhấp một ngụm, thờ ơ đưa mắt nhìn đi chỗ khác, “Chỉ là đột nhiên nghĩ đến thôi.”

Lúc ấy Hương Viên vẫn chưa phát hiện ra, mà từ trước tới nay anh cũng không nói, phải rất rất lâu về sau, mỗi khi hai người lại biệt ly như thế này, bất kể là anh từ Thượng Hải đến hay cô từ Tây An qua, thì khi ở cửa kiểm tra an ninh, anh sẽ luôn kể cô nghe những chuyện lý thú mà cô chưa từng nghe được, chọc cô cười nghiêng ngả. Đến lúc đó cô mới chợt nhận ra, chỉ là anh không muốn cô phải buồn. Bình thường anh không nói nhiều, nhưng trong đầu luôn có rất nhiều câu chuyện quái lạ khác nhau, cứ kể một chuyện thì dù đang ở đâu lúc nào cũng có thể chọc cô cười được. Thậm chí là về sau, có một lần Hương Viên trả lời một câu hỏi nào đó trên trang知乎: *Có một bạn trai biết kể chuyện thì sẽ có cảm giác như thế nào?*

Câu trả lời của Hương Viên được rất nhiều like: *Mỗi một lần gặp đều toàn là sự ngạc nhiên mừng rỡ, hễ mỗi lần chia xa, tôi còn chưa kịp đau lòng thì đã bị anh chọc cười mà lên mây bay. Anh ấy là người duy nhất khiến tôi không muốn chia tay.*

Từ Yến Thời đưa Hương Viên đến trước cửa an ninh, anh không đi ngay mà ngồi trong quán cà phê một lúc, uống xong hết hai ly cà phê còn dư thì mới đứng dậy ra về.

Ánh mắt của nhân viên cứ nhìn anh mãi.

Hình như người kia là Down thì phải, hôm đó cũng chỉ mới thấy qua trong buổi phát sóng trực tiếp nên không dám xác nhận, nhưng về mặt lạnh lùng ấy lại giống hệt người đàn ông hôm đó, thế là anh ta lặng lẽ đi qua, thấp giọng hỏi, “Chào anh...”

Từ Yến Thời quay đầu nhìn sang, thật sự vô cùng lạnh lùng, rõ ràng vừa nãy ở chung với bạn gái còn dịu dàng thế mà.

Nhân viên sợ hãi nuốt nửa lời về, thấp thóm bất an nhìn anh, cuối cùng vẫn lấy hết sức nhắm mắt hỏi: “Có phải anh chính là Down trong buổi phát sóng trực tiếp ngày đó, trước kia chơi Ma Thú không?”

“Ừ.”

Hình như tâm trạng đang không tốt lắm, nghe có vẻ không thoải mái.

Nhân viên lôi ra một cuốn sổ nhỏ, áp ứng nói: “Có thể ký tên cho tôi được không, bạn gái tôi rất thích anh...”

Hương Viên mang theo ý chí chiến đấu sục sôi quay về Bắc Kinh, đến tổng công ty một chuyến, còn chưa vào cửa thì đã nghe thấy ông cụ tình thần sung mãn lớn tiếng trách móc: “Bên Cao Tường xảy ra chuyện gì vậy hả, tôi nghe nói bọn họ không ký tiếp dự án sang năm”

Đúng lúc Hương Viên vừa đi đến, cửa đã đẩy ra, hai người bên trong đều giật mình quay đầu lại, trông thấy gương mặt nhỏ nhắn híp mắt cười của cô, Tư Đồ Minh Thiên tiện tay với lấy cuốn sách ném thẳng về phía cô.

“Không biết gõ cửa hả?”

Hương Viên nhanh tay khóa cửa lại.

Sách đập thẳng lên cửa kêu *bịch* một tiếng rồi rơi xuống, trang vở xộc ra nằm trên sàn.

Ba giây sau, Hương Viên hắng giọng, dè dặt gõ cửa.

Tư Đồ Minh Thiên vẫn còn giận: “Cút về thấp hương cho bà của cô đi.”

Lúc này có mới chợt nhớ ra mấy hôm trước là ngày giỗ của bà cô, vì chuyện Lâm Khanh Khanh đá kích mà giờ tới chuyện quan trọng như vậy cô cũng quên khuấy luôn.

“Đợi lát nữa cháu đi, cháu có chuyện muốn thương lượng với ông.” Cô mặt dày ngồi xuống trước mặt ông cụ, cười híp mắt nhìn ông nói.

Tư Đồ Minh Thiên phớt lờ cô, tiếp tục thảo luận về chuyện của Cao Tường với Lại Phi Bạch.

Nói đến phần sau, Hương Viên biến sắc như đang ngồi trên bàn chông.

Suốt cả buổi Lại Phi Bạch không hề nhìn Hương Viên, tóc tai gọn gàng, gấp lưng cung kính báo cáo với ông cụ: “Tôi nghe nói, trước đó Cao Tường đã bàn bạc với Khải Thịnh ở Thượng Hải xong xuôi rồi, nhưng gần đây lại có vẻ cũng chưa bàn xong chuyện hợp đồng, vẫn đang thảo luận chi tiết, cụ thể là gì thì người ta không tiết lộ. Hơn nữa còn có chuyện này rất trùng hợp, vị phó giám đốc

mới nhậm chức ở Khải Thịnh chính là tổ trưởng phòng kỹ thuật vừa từ chức cách đây không lâu của chi nhánh chúng ta ở Tây An, Từ Yến Thời.”

“Là học trò của Trần San?” Ông cụ hừ lạnh, “Có phải thằng oắt này có giao dịch gì ở đằng sau không? Phó giám đốc? Tốt thế kia à?”

Về mặt Lại Phi Bạch có ý tứ sâu xa, ngoài miệng lại nói: “Cái này thì không biết được.”

Hương Viên nghe không nổi nữa, “Chuyện này không liên quan đến Từ Yến Thời mà, hai người đừng chụp mũ lung tung cho người khác như thế. Trước khi Từ Yến Thời rời đi thì Cao Tường và Khải Thịnh đã bắt tay nhau rồi, vốn Cao Tường không hề có ý định hợp tác với chúng ta ——”

“Thế cháu có biết, giám đốc Đoàn sẽ phải bồi thường vì phá hợp đồng với chúng ta không? Hợp đồng có thời hạn, trong thời gian đó không thông báo với chúng ta mà bỗng hủy hợp đồng thì phải trả tiền bồi thường, cái đồ đàn ông nhỏ mọn như gã giám đốc Đoàn đó, liệu có bắt chấp nguy hiểm phải bồi thường bằng tiền mà phá hợp đồng vào lúc này không?” Lúc này Tư Đồ Minh Thiên mới nhìn sang cô, “Hôn nữa lại còn trùng hợp như thế, Từ Yến Thời vừa đi thì người ta cũng đi theo, nguy hiểm thật, lại còn trùng cái công ty cậu ta đến, cháu nói xem chuyện này có trùng hợp không? Có đáng tức không?”

Hương Viên đã chuẩn bị nói lý với ông một phen, nhưng Tư Đồ Minh Thiên đã vung tay lên, “Được rồi, ông không muốn tranh cãi với cháu, từ nhỏ đã không nói lại cháu rồi. Về hợp đồng với Cao Tường, mất thì mất cũng được, nhưng con người Từ Yến Thời, ông nghi ngờ nhân phẩm là hợp lý. Cháu nói giúp làm cái gì? Có liên quan gì đến cháu không?”

“Được thôi, cháu không nói lại ông, cháu đi tìm bà nội nói đây.” Hương Viên giả vờ muốn đi, “Cháu sẽ thấp hương cho bà, thuận tiện kể cho bà nghe mấy năm nay ông càng lúc càng không ra gì, hút thuốc uống rượu uốn tóc, làm gì nữa nhỉ? Ông tưởng ông mới hai mươi ba mươi tuổi chác? Uốn bằng giấy bạc, cũng không sợ người ta cười cho, đã bảy mươi mấy rồi mà còn uốn tóc, ông không sợ mình biến thành “tra nam già” hả, không đúng, bây giờ ông chính là “tra nam già” mà, ác ý suy đoán người khác, chụp cho người ta cái tội danh lớn đến vậy, lại còn bình thân bảo chi là nghi ngờ hợp lý. Ông có biết tung tin đồn thì sướng mồm nhất thời, nhưng để cái chính tin đồn thì phải chạy gãy chân không? Ông có bằng chứng thì đem bằng chứng ra đi, còn không có thì đừng nói gì hết! Không phải ông sống bảy mươi năm rồi à? Ông đã quên bà nội nói gì rồi sao? Bất kể ông có sống một trăm hay hai trăm năm, thì ông cũng không có tư cách đưa ra phán đoán bừa bãi về một người không quen không biết. Từ Yến Thời là người như thế nào, cháu làm việc với anh ấy lâu rồi nên cháu hiểu, anh ấy sẽ không phản bội, mãi mãi sẽ không làm như vậy.”

Hương Viên quay về nhà cũ một chuyến, trịnh trọng thấp cho bà nội một nén hương, đi Lư thấy cô như vậy thì cũng đoán được cô lại cãi nhau với ông cụ, thế là đứng ở cửa nghe cô rù rí rất lâu với bà cụ.

Mỗi lần về là Hương Viên đều cãi nhau với ông cụ, tìm bà nội tố cáo, có lúc ông cụ sẽ mơ thấy bà nội, thế là hôm sau hai người lại làm hòa.

Có lúc linh, có lúc không linh.

Nhưng lần này linh thật, đêm đó Tư Đồ Minh Thiên nằm mơ thấy bà nội cô, mồ hôi chảy nóng đổ đầy đầu, ông lập tức bật dậy, nhưng trong phòng trống trơn, chỉ có rèm cửa phất phơ trong gió.

Tư Đồ Minh Thiên cũng thật ám ức, vui trong chấn dẫu môi.

“Cái bà già này, tôi thấp hương cho bà thì bà lại không nghe, Hương Viên thấp hương cho bà thì đêm đến bà lại về tìm tôi. Suy cho cùng với bà tôi cũng không quan trọng bằng cháu chắt.”

Có điều lần này hai người không nhanh làm hòa như bình thường, Tư Đồ Minh Thiên cảm thấy Hương Viên đơn giản, cho nên vẫn luôn nghi ngờ về nhân phẩm của Từ Yến Thời.

Có điều, chuyện lần này cũng đã làm ông ít nhiều chú ý, nhất định phải chinh đồn lại Tây An mới được, nếu không chinh đồn, sợ rằng sẽ phát triển thành sân sau của Dương Bình Sơn. Trước đó ông và Hương Viên đã từng bàn bạc về chuyện này rồi, lúc ấy Hương Viên có cho một “ngư” kiến, Tư Đồ Minh Thiên cảm thấy quá xuẩn ngốc, bây giờ cần thận xét lại thì dường như cũng có thể đấy. Mạng lưới quan hệ ở Tây An tích lũy nhiều năm nên mới thành loạn, ông với hội đồng quản trị cố ý muốn đóng cửa cũng một phần vì mạng lưới ấy quá lớn, nay chỉ có thể đóng kín rồi đánh sập toàn bộ thì mới có thể dựng lại lần nữa.

Ngu kiến lúc ấy của Hương Viên là, Trần San nghỉ việc, vừa hay để bác trai Triệu Tiền của Ứng Nhân Nhân tiếp quản dự án phòng kỹ thuật ở đây trước, lấy bớt một phần từ trên tay Dương Bình Sơn, Mà con người Triệu Tiền cũng xảo quyết tính toán, lòng dạ sâu, nhất định không cam lòng ở dưới trướng người ta, đến lúc đó ngồi xem ông ta với Dương Bình Sơn chớ cần chớ là được, mà khi ấy chắc Ứng Nhân Nhân sẽ được Triệu Tiền thăng lên làm trưởng phòng, cô nàng ngốc đó ắt hẳn cũng sẽ muốn xông pha.

Rất nhanh đã có công văn phê chuẩn, khoảng thời gian này công ty điều động nhân viên rất nhiều, không khác gì đang chôn mìn, lâu lâu lại nổ một quả, dần dà mọi người cũng quen rồi.

Cùng lúc đó, công văn phê duyệt Ứng Nhân Nhân trở thành nhân viên chính thức cũng đã có, có điều vẫn phải ở lại Tây An, trước mắt tổng công ty không có dư vị gì để điều cô ta qua. Nhưng sau khi bác trai cô ta thăng chức thì Ứng Nhân Nhân càng khiêm tốn hơn, không hề khoe khoang như trước nữa, đoán chừng là được Triệu Tiền dạy dỗ một phen.

Hôm đó sau khi họp xong, Trần Thư và Hương Viên lên sân thượng hút thuốc nói chuyện như thường ngày. Gió thổi qua, Trần Thư lắc đầu thuốc chập chồn đốm đỏ, bỏ bật lửa vào lại túi: “Có thể nhận ra, Lê Thẩm quyết tâm muốn để Lâm Khanh Khanh làm phó tổ trưởng.”

Hương Viên cười cười, lo lắng đáp: “Thắng thì thắng, cô ta không thắng thì em cũng cho cô ta thắng.”

Trần Thư ngạc nhiên, rồi nhanh chóng mỉm cười, “Sao em đi Thượng Hải chuyện này về lại trở nên thông thả thế? Không lo hả?”

Hương Viên đưa mắt nhìn ra xa, thờ dài đầy phiền muộn: “Nếu không thì vì sao lúc trước phòng kỹ thuật lại lệ thuộc vào anh ấy như thế được?”

“Chắc chắc, cái cậu kia đúng là ở đâu cũng tỏa sáng ánh hào quang của Giê-su, thì ra chỉ có hai ngày mà đã chỉ bảo rõ ràng cho em rồi à?” Trần Thư dừng lại, liếc mắt nhìn cô rồi cố cười đùa: “Gần đây chị cũng đang mà mị đấy, hay chị cũng mua vé máy bay đi Thượng Hải tìm cậu ta trò chuyện một chút nhỉ?”

Trần Thư là người sôi nổi, tâm phần là muốn dự có nói hớ, nhưng bây giờ thời cơ chưa đến, không phải cô không tin Trần Thư mà là bây giờ công ty nhiều chuyện, cộng thêm cả ông cụ đang hiểu lầm rất nhiều về Từ Yến Thời, truyền đến tai ông thì lại thêm phiền nữa. Hương Viên nhúc cả đầu nhưng lại không thể tiết lộ được gì, bèn đáp: “Đi đi, dù gì cũng không phải bạn trai em.”

Công văn thăng chức Lâm Khanh Khanh lên làm phó tổ trưởng đã đến, Hương Viên không nhìn mà đặt sang một bên, chỉ tới lúc họp sáng mới nói một câu: “Sau này Lâm Khanh Khanh chính là phó tổ trưởng của chúng ta, phó tổ trưởng cũ chính là tôi, cho nên lát nữa cô đến văn phòng để tôi bàn giao công việc.”

Thời gian này điều động nhân sự quá lớn nên mọi người cũng không nhiệt tình gì, im lặng vô tay. Chỉ có Vu Trí hỏi, “Vậy trong tay em còn có mấy dự án của phó tổ trưởng, có cần giao luôn cho cô ấy không?”

Hương Viên thoáng trầm ngâm, thờ ơ lật giờ tài liệu trong tay nói: “Không cần, mấy dự án đó cậu quen rồi thì cứ làm đi, tiền hoa hồng cứ tính toán như trước.”

Ý là để Vu Trí làm việc, nhưng lại để Lâm Khanh Khanh lấy không tiền hoa hồng?

Tất cả đều bắt gặp nhìn Lâm Khanh Khanh, mặt cô ta trắng bệch, Vu Trí tức giận mà không nói được gì, chỉ lặng lẽ gửi tin nhắn cho Từ Yến Thời ở dưới gầm bàn.

Vu Trí: Lão đại, em thật sự không phải là người thích tố cáo đâu, nhưng em nói anh hay, từ lúc Hương Viên lên làm trưởng phòng thì chị ấy thay đổi hẳn rồi! Càng lúc càng lạnh lùng tàn nhẫn! Vô tình vô lý!”

XYX: ?

Vu Trí: Em thật sự cảm thấy, sau này người phụ nữ này mà cưới ai thì người đó xui chác.

XYS: ??

Vưu Trí vẫn không sợ chết nữa tiếp: *Chị ấy mới xin nghỉ ba ngày, không biết trong ba ngày đó đi gặp đũa ắt ơ chết dẫm nào sau khi về như biến thành người khác, trở nên quá máu lạnh tàn nhẫn, không khác gì biến thành Chu Bái Bì* cả.*

(*Chu Bái Bì là một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, “bái bì” ở đây còn có nghĩa là lột da.)

XYS: Có thể là anh.

Vưu Trí kịp thời phản ứng: *Chị ấy đến Thượng Hải tìm anh?*

XYS: Ủ.

Vưu Trí: ... *Làm phiền rồi, chúc mừng năm mới.*

Vưu Trí lại bổ sung thêm: *Vừa rồi trưởng phòng Hướng mới đi qua sau lưng em, còn ngậm nga hát nữa, đáng yêu quá đi.*

Một tuần sau, Lâm Khanh Khanh xin từ chức.

Hướng Viên bất ngờ khoanh tay nhìn cô ta, “Vắt và lăm mới bám víu được Lê Thắm, sao giờ lại quyết định đi thế này?”

Lâm Khanh Khanh mặc áo khoác len màu đen, tóc dài uốn xoắn đeo kính gọng đen, thoát có vẻ rất đẹp, song đáng đáp lại không mấy xuất chúng, bình thường đôi mắt kia còn có linh khí nên trông gây thơ vô hại.

Cô nói chuyện rất bình tĩnh, không hùng hổ như Lê Thắm nhưng lại có cảm giác như ý, Lâm Khanh Khanh bình tĩnh nhìn cô, “Từ ngày tôi đồng ý với Lê Thắm thì đã lường được sẽ có ngày này rồi, chỉ là tôi không ngờ chị lại phát hiện nhanh như thế.”

Hướng Viên cười, cúi đầu lật xem tài liệu trong tay, bỗng không đầu không đuôi thốt ra một câu: “Đối phương cho cô bao nhiêu tiền?”

Lâm Khanh Khanh sững sốt.

Hướng Viên nói tiếp, “Từ ngày cô đồng ý với Lê Thắm thì đã nghĩ sẽ có ngày hôm nay rồi ư? Điều cô nghĩ hẳn không chỉ như vậy chứ? Hay để tôi nói thế này, có phải từ lâu cô đã chuẩn bị từ chức rồi không? Có phải cô cho rằng nhất định Tây An sẽ đóng cửa không? Cho nên mới muốn giữ lại đường lui cho mình, kết quả đúng lúc Lê Thắm tìm đến cô, hai người đạt thành thỏa thuận. Cô để Lê thắm giúp cô lên chức phó tổ trưởng, hoặc là thay thế luôn chức trưởng phòng của tôi, như thế khi tìm công ty mới, chỉ ít trong tay còn có vốn liếng.”

Nói rồi, cô ngồi trên bàn đóng đưa đôi chân, chậm rãi ân cần hỏi: “Sao, có hài lòng với điều kiện đối phương cho không? Một phó tổ trưởng thì có thể có được bao nhiêu lương tháng? Năm ngàn? Hay sáu ngàn?”

Nhất thời sắc mặt Lâm Khanh Khanh tái xanh.

Bị cô đoán đúng hết rồi.

“Cô biết đấy, lúc Từ Yến Thời nghỉ việc thì đối phương còn đặc biệt dành ra một tổ dự án để dọ anh ấy, nhưng còn cô? Nếu tôi không phê duyệt thì cô nói xem, đối phương sẽ chờ cô bao lâu? Ba tháng, hay nửa năm?”

Sao có thể lâu như thế được, một tuần không đến nhậm chức thì sợ sẽ bị gạch bỏ thẳng.

“Tôi đã báo cáo lên tổng công ty rồi.” Lâm Khanh Khanh quay đầu đi, tránh cái nhìn sắc bén như dao của cô, thấp giọng nói.

“Tôi báo tổng công ty trả về rồi. Hón nữa trong vòng một tháng sẽ không ai thụ lý đơn từ chức của cô đâu.”

Nói đoạn, Hướng Viên thông thả xé nát bức thư, cười lạnh: “Xin lỗi, tạm thời cô không đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

(*Qin: Về ngôi xưng hô của Lâm Khải Thụy, mình tưởng ông này già lắm nên gọi ông, về sau phát hiện không phải nên từ chương này đổi thành anh nhé, các chương trước mình sẽ sửa dần, mong các bạn thông cảm.)

Tám giờ tối, Hướng Viên vừa về đến nhà, còn chưa kịp thay áo quần đã lập tức mở laptop lên gọi video với Từ Yến Thời.

Ngoài khung cửa là sắc trời đen nhánh, trong phòng chỉ bật mỗi một ngọn đèn màu vàng tỏa ánh sáng tù mù.

Cô đã cởi áo khoác nhưng vẫn chưa cởi giày cao gót, nghiêng ngả ngồi phịch xuống cạnh ghế, vốc người lồi lõm nổi bật. Cô ôm chân dựa vào ghế, vui vẻ nhìn người đàn ông trong video nói: “Em có một thắc mắc, làm sao anh đoán được Lâm Khanh Khanh sẽ từ chức vào lúc này, hón nữa cô ta lại không đi tìm Lê Thắm mà đưa đơn từ chức đến chỗ em trước, cô ta tưởng em không có cách trị mình sao?”

Hiếm khi thấy anh không mặc đồ công sở, có vẻ là vừa tắm xong, tóc không sấy khô vẫn còn ướt, trong nhà bật điều hòa nên anh chỉ mặc mỗi áo tay cộc màu trắng, ngồi trong thư phòng khoanh tay trước ngực dựa vào ghế. Hình như tóc ngắn đi rồi, càng khiến cảm thêm cứng rắn lạnh lùng, đường viền cong cong, dù là khí chất bên ngoài hay bên trong thì vẫn thuộc hàng hiếm thấy trong cánh mày râu.

Anh nói: “Sao em biết cô ta không đi tìm Lê Thắm?”

Hướng Viên ngẩn người, lăm bằm không hiểu: “Thế thì là sao?”

Từ Yến Thời nhìn cô, “Lâm Khanh Khanh giữ chức phó tổ trưởng được một thời gian lại xin từ chức, liệu Lê Thắm có nghĩ tới chuyện mình bị người ta lợi dụng không? Em cảm thấy với tính cách đó của Lê Thắm thì sẽ chuyển thư từ chức giúp cô ta ư?”

“Lê Thấm cũng quá...” Hường Viên khó tin nhủ mày, “Có điều cũng đúng, người bình thường vất vả lắm mới lên được vị trí này, sao có thể nghỉ việc như thế được. Có phải Lâm Khanh Khanh gấp quá rồi không? Nhưng trông cô ta lại không có vẻ cuồng cuồng.”

Anh chỉ nhìn cô không đưa ra đánh giá, vẫn khoanh tay đáp: “Không biết.”

Hường Viên chợt nghĩ đến, “Vậy nếu cô ta đi mà chưa được phê thì sao? Hoặc đợi một tháng sau rồi đi, tìm hội đồng trọng tài lao động* để giải quyết, vậy chúng ta phải làm sao?”

*(*Hội đồng trọng tài lao động là những người tiến hành hoà giải các tranh chấp lao động tập thể.)*

Anh bình tĩnh nhìn cô: “Em muốn thế nào?”

“Em chỉ muốn cô ấy nhận sai nói xin lỗi, mọi người sớm tụ sớm tan. Còn những chuyện khác như làm cô ấy không ngóc đầu lên nổi trong giới này thì thật ra cũng không cần thiết, con người ai cũng làm sai mà...”

“Thật ư?” Anh bật cười trên cô: “Em tốt bụng vậy hả? Lúc nhận được mặt nạ da người thì trong lòng nghĩ gì?”

Hường Viên không giả bộ, “Được rồi, em cho là anh sẽ thích con gái tốt bụng hơn.”

“Có phải em có hiểu lầm gì về định nghĩa tốt bụng rồi không? Không tha thứ cho người làm hại em thì không được gọi là lương thiện?” Từ Yến Thời cười cười, lắc đầu nhìn cô, đuôi mắt khẽ nhếch, “Đối với một người mạnh mẽ thì lương thiện nghĩa là không bắt nạt kẻ yếu, đối với người trẻ thì lương thiện nghĩa là kính già yêu trẻ, đối với người có thân phận hiền hách thì lương thiện lại là bao dung. Sự lương thiện của đàn ông chính là trách nhiệm với một người phụ nữ. Nhưng lương thiện chỉ là điều tương đối chứ không phải tuyệt đối. Nếu một người đàn ông gì cũng bao dung thì không gọi là lương thiện, mà gọi là tồi tệ.”

Ánh mắt Hường Viên chợt trầm xuống, cô im lặng nhìn anh, người đàn ông trong video thôi nói đùa, “Cô ta không thể đi khi chưa được phê duyệt được, mọi hồ sơ của Lâm Khanh Khanh vẫn còn đang ở Tây An, không có hồ sơ thì coi như công tác nhiều năm hóa công cốc. Dù một tháng sau tìm được trọng tài lao động thì đối phương cũng không có thời gian để đợi cô ta, có thời gian ấy thì sao không tìm người khác, hơn nữa không có một đơn vị nào thích dùng nhân viên đã mời trọng tài lao động cả, bởi vì người như thế rất rắc rối. Nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Lâm Khanh Khanh sẽ không mời trọng tài lao động. Cho dù mời cũng vô nghĩa.”

Hường Viên mỉm cười, có điều là cười mình nông cạn, sau khi được anh nhắc nhở thì cô đã có “giác ngộ”.

Không khí chợt lặng đi, so với ánh sáng mờ mờ u tối ở bên cô thì đèn dóm bên Từ Yến Thời rất sáng, chốc chốc lại có thể nghe thấy tiếng cười nói, cô vuốt tóc thuận miệng hỏi: “Nhà có người à?”

Anh ừ đáp, “Vừa nhận được một dự án, đang ăn mừng.”

“Sao không ra ngoài ăn?”

Vốn định ra ngoài ăn, nhưng từ sau khi Lâm Cầu Thụy thấy anh mua đồng hồ đôi thì biết chắc anh hết tiền, vậy là lại gọi mọi người tập trung tại nhà anh ăn lẩu, vừa tiết kiệm lại còn bớt chuyện.

Hường Viên trên: “Có phải Diệp Tư Thắm với Tần minh kia cũng ở đây không?”

Anh cười phì, “Muốn hỏi Diệp Tư Thắm hay Tần Minh?”

Hường Viên hừ một tiếng.

Trong đấy nhất Từ Yến Thời ngập tràn ý cười, anh háng giọng thả lỏng mình, lập tức thanh minh: “Không đến, chỉ có đàn ông với nhau thôi.”

“Không phải anh nói là chúc mừng dự án à?”

“Cầu Thụy không gọi hai người họ.”

“Vì sao?”

Từ Yến Thời rất kiên nhẫn làm ông tám với cô: “Gần đây Cầu Thụy đang theo đuổi Diệp Tư Thắm.”

“Cầu Thụy theo đuổi? Sao lại bỗng nhiên muốn như vậy?”

“Cầu Thụy nói nếu đồng ý thì sẽ để cô ấy làm phó giám đốc, không đồng ý thì sẽ đuổi việc cô ấy.”

“Độc ác quá rồi.”

Con người Lâm Khai Thụy làm bạn thì được, nhưng nếu là người yêu thì thật sự không ra gì. Lâm Khai Thụy làm thế là muốn ép Diệp Tư Thắm từ bỏ Từ Yến Thời, nhưng thực chất cô ấy chưa từng có tình với Từ Yến Thời. Sau khi biết anh có bạn gái thì cũng tránh xa chín mười dặm, có thể nói là không hề có ý định muốn theo đuổi Từ Yến Thời, song Từ Yến Thời lại nhận ra Diệp Tư Thắm có ý với mình, anh không muốn giả ngu mập mờ với người khác nên lúc nào cũng kín đáo nhắc nhở Diệp Tư Thắm mình đã có bạn gái.

Lâm Khai Thụy tức thì có tức, có điều chưa từng giận cá chém thớt.

Tuy biết Diệp Tư Thắm động lòng với Từ Yến Thời, nhưng quan hệ anh em giữa anh ta với Từ Yến Thời không bị ảnh hưởng tí nào, anh ta vẫn luôn quan tâm lo lắng cho người anh em này.

Trước kia không dám theo đuổi vì lúc nào Diệp Tư Thắm cũng có dáng vẻ xa cách lạnh lùng, anh ta cảm thấy phụ nữ như vậy sẽ không động lòng. Nhưng khi anh ta phát hiện không phải cô không có hứng thú với đàn ông thì lập tức đứng ngồi không yên. Hơn nữa còn vô cùng bá đạo không kìm nổi lòng mà nói với Diệp Tư Thắm, hẹn hò với tôi đi, ông đây sẽ hoàn thành đã tâm cho em. Nếu không đồng ý thì rút đi, đừng xuất hiện giữa anh em tôi phá hoại tình cảm của hai người nữa.

Mà người phụ nữ Diệp Tư Thắm này cũng rất kiêu ngạo.

Nói đi là đi, nộp đơn từ chức xong thì lập tức thu dọn đồ đạc.

“Cầu Thụy tròn tròn cả mắt.” Từ Yến Thời cười nói.

“Diệp Tư Thắm ngầu thế, có phải cái ghế tổng giám sát phòng kỹ thuật của các anh quá nóng không thể, ai cũng ngồi chưa được mấy ngày đã đi.” Hường Viên không ngờ chuyện này lại có kết cục như thế, không nên nổi cảm khái, “Có điều yêu đơn phương đúng là cực khổ mà.”

Anh không cười, hình như ngoài cửa có con gió nhẹ thổi bay rèm cửa, cả hai im lặng nhìn đối phương trong video.

“Từ Yến Thời.” Hường Viên khẽ gọi anh.

Người đàn ông thấp giọng ừ đáp, nghe như tiếng lẩm bẩm dẫu trong đêm tối, khơi lên tâm trạng vẫn vương nơi đáy lòng, khiến cô nghe mà tai nóng bừng.

“Bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau đây?”

“Nhớ anh à?” Anh mỉm cười nhìn cô, thấp giọng hỏi.

Đôi mắt lấp lánh của Hường Viên nhìn anh, “Anh không nhớ em hả? Lần nào cũng hỏi em có nhớ anh không, còn anh sao không bao giờ nói nhớ em vậy.”

Có mấy lời nếu nói ra sẽ thay đổi ý vị, Từ Yến Thời thích hỏi là vì anh thích nhìn vẻ mặt giận dữ do anh không nói gì của cô, rồi lại không nhận được mà nói với anh là cô thật sự rất nhớ anh. Nhưng nếu dần ông cứ treo mấy lời anh nhớ em anh yêu em ở bên mép, lúc nào giờ nào cũng nói ra được thì sẽ trông rất giả dối.

Từ Yến Thời rất thẳng thắn, anh dùng ánh mắt để bày tỏ, nhớ một người hay thích một người thì đều nhìn cô ấy chăm chú.

Nếu không, mặt dán vào điện thoại mà miệng nói anh yêu em thì có ý nghĩa gì?

“Em thích nghe mấy lời như vậy à?”

Hường Viên xoắn xuýt, “Cũng không hẳn, nếu ngày nào anh cũng nói với em là anh nhớ em, thì em lại cảm thấy anh không khác gì những người đàn ông khác. Thôi đi vậy, anh vẫn cứ là anh đi.”

Từ Yến Thời cười: “Sắp được nghỉ Tết rồi, chúng ta về cùng nhé?”

Hường Viên ó lên, “Anh về Bắc Kinh hả? Em tưởng anh ở lại Thượng Hải chứ. Anh nói thế nào với cô Chung rồi?”

“Từ chối rồi.”

Có lẽ anh sắp ra phòng khách, Từ Yến Thời vuốt tay cầm lấy áo cổ tròn trên giường mặc vào, nói: “Anh không nói với cô là anh sẽ về.”

Hường Viên nhớ lại lời cô nói đêm đó, “Em chỉ giận thế thôi, thật ra đi cũng không sao mà. Đi phá tin đồn cũng tốt. Nếu cô Chung giật dây cho anh với Chung Linh, em đảm bảo không ghen đâu.”

Nhưng không ngờ, anh đang mặc áo vào, thấy đáng vẻ thành thật đó của cô thì cúi người xuống nhìn thẳng vào vào camera, tay chống trên bàn, trông khá bối rối: “Giật dây thì làm thế nào? Ngay trước mặt nhiều người như vậy anh không thể khiến cô Chung mất mặt được, nói không chừng sang năm còn để anh và Chung Linh ăn riêng với nhau một bữa...”

Có lẽ Hường Viên không ngờ anh sẽ nói như vậy, oan ức nhìn anh, “Ăn thì cứ ăn đi, ăn anh cũng có chết đâu.”

“Em cũng tìm người đó đi ăn, hay là chúng ta ghép bàn lại luôn đi, em tiết kiệm tiền giúp anh.” Cô tức giận nói.

Anh nhướn mày, lạnh lùng nhìn cô, “Ai?”

“Thì người đó đó.” Hường Viên không dám nói thật, chỉ nói bừa cho qua.

“Không phải Phong Tuấn đấy chứ.” Anh khoanh tay dựa vào ghế, hừ lạnh, “Sao, còn thích cậu ta hả? Đến tên cũng không dám nói? Đừng nghĩ nữa, người ta đang ở nước ngoài.”

Vừa dứt lời thì cửa phòng bật mở, Lâm Khải Thụy kẹp ly rượu đi vào, có lẽ uống đã nhiều nên mặt đỏ bừng, vẫn chưa phát giác ra bầu không khí có phần khác lạ, gác khuỷu tay lên vai Từ Yến Thời rồi cúi xuống đưa đầu đến trước camera, cười tới nỗi nếp nhăn đầy mặt, “Ày, tiền nữ nè.”

Lúc này Hường Viên chỉ mặc mỗi áo len mỏng, làm nổi bật vóc dáng cơ thể, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn lại hồng hào, ở trong mắt Lâm Khải Thụy cũng được xem là một người đẹp thanh cao thoát tục.

Hường Viên tìm tìm chào anh.

“Chào anh Cầu Thụy.”

Lâm Khải Thụy thật sự đã uống nhiều, lại còn cung kính gọi Hường Viên một tiếng: “Chào chị dâu.”

Anh ta còn lớn hơn Từ Yến Thời vài tuổi.

Lâm Khải Thụy nói: “Tôi nghe bảo là hình như ở Bắc Kinh các cô cũng gọi như vậy phải không? Giữa anh em với nhau không để ý đến tuổi tác, chỉ cần là vợ bạn thì đều gọi là chị dâu?”

Hường Viên nghe thế thì biết chắc là bị cái kẻ xấu bụng Từ Yến Thời lừa rồi.

Hường Viên cũng không tiện nói rõ, chỉ có thể phụ xướng phụ tùy, gật đầu liên tục, “Đúng thế đúng thế.”

Lâm Khải Thụy hí hóp mắt thương lượng với Hường Viên: “Chị dâu, nói chuyện thế nào rồi? Có thể trả anh em lại cho em không? Mọi người vẫn đang chờ anh ấy uống rượu cùng đấy.”

Hường Viên vội nói, “Tôi đang định đi tắm, mọi người đừng uống nhiều quá nhé.”

Từ Yến Thời nhìn cô, còn đầu ý cười dịu dàng, trong mắt chỉ thấy mỗi lạnh lùng.

Lâm Khải Thụy lại thúc giục anh, Từ Yến Thời thấp giọng ừ một tiếng rồi đáp, “Anh ra trước đi, lát nữa tôi đến.”

Cửa phòng lại đóng lại, căn phòng chìm vào yên tĩnh lần nữa.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Tím Hường Viên đập nhanh hơn, trong lòng như có con sông chảy xiết, đang định giải thích với anh là vừa rồi mình chỉ đùa thôi, thì bất chợt nghe thấy anh nói: “Hường Viên.”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô một cách nghiêm túc như vậy.

Khiến da đầu cô căng thẳng, ngồi thẳng người lên, dè dặt nhìn anh.

Nhưng anh không nói tiếp mà nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, như thể đang tính toán xem phải nói thế nào mới uy hiếp được cô mà không dọa cô.

Kết quả là, cô nâng ánh nhìn anh với đôi mắt lấp lánh còn sáng hơn trăng ngoài cửa sổ, và còn thấu lòng người cả hơn gió mát.

Một câu “em yêu anh” cứ thế thốt ra khỏi miệng.

Gió đêm dừng lại, cây cối tĩnh lặng.

“Em yêu anh, Từ Yến Thời.”

Câu tỏ tình chính thức mà ngày đến cả trò “Nói Thật hay Mạo Hiểm” cô cũng không có dũng khí nói ra, thì vào giây phút này đây, vì để trấn an cảm xúc của anh mà cô lại nhẹ nhàng nói lần thứ hai.

Trước kia anh không thích màn đêm cho lắm, có lẽ vì bóng tối cất giấu quá nhiều bí mật không muốn người khác biết đến, những giao dịch không ai nhận ra, những điều bất công hay công bằng, bạo lực hay máu tanh ——

Đều bị che giấu dưới màn đen dày đặc.

Sao sáng không chiếu rọi được thành phố, càng không soi thấu lòng người.

Đèn đuốc chỉ để người sa vào vầng sáng tựa ảo mộng, chẳng một ai nhìn rõ lòng nhau.

Lý tưởng sụp đổ, tín ngưỡng biến thành trò cười.

Nghĩ đến điều này, rất nhiều lần anh cho rằng cuộc đời mình sẽ trôi qua một cách bình lặng như thế, nhưng chưa từng nghĩ đến cô lại xuất hiện.

Dù là đang trấn an cảm xúc của anh hay do cô không dần nổi lòng mình.

Anh nghĩ, sau này sẽ không bài xích màn đêm nữa.

“Thôi bỏ đi.”

Chỉ cần không chia tay thì những chuyện khác đều tùy em, anh rất bình tĩnh lại không tiền đồ nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Hương Viên bắt đầu gạt Lâm Khanh Khanh qua một bên, cô chia tât cả dự án cho mấy người Vụ Trí. Giờ đây Lâm Khanh Khanh còn rảnh rỗi hơn cả Lý Vinh Tiêu, thế nhưng tiền lương tháng này vẫn vào tay cô ta không sót một đồng, hơn nữa còn là người được hưởng nhiều nhất trong phòng kỹ thuật chỉ sau Hương Viên. Trước kia lúc Hương Viên làm tổ trưởng, có lúc tiền lương sẽ ít hơn so với mấy người Vụ Trí vì không có dự án, cho nên chưa chắc tiền lương của tổ trưởng đã cao. Mọi người tranh bề đầu muốn làm tổ trưởng chỉ vì hệ số tiền lương, tiền thưởng cuối năm sẽ cao gấp đôi so với nhân viên bình thường.

Nhưng Lâm Khanh Khanh không làm gì mà vẫn có tiền đầy đủ, qua một ngày lại có nhiều lời ong tiếng ve hơn.

“Lâm Khanh Khanh dựa vào đâu mà giàu lên vậy?”

“Cô ta có quan hệ thật sao? Trước kia tôi còn cảm thấy cô ta ngây thơ lắm.”

“Không làm việc mà vẫn có tiền, sung sướng thật đấy. Mấy người Hương Viên đúng là đáng thương, làm việc đến chết mà tiền cũng không nhiều bằng cô ta.”

“...”

Lần thứ hai Lâm Khanh Khanh đến tìm Hương Viên.

Lúc đó Hương Viên đang hút thuốc trên sân thượng với Trần Thu, Lâm Khanh Khanh đẩy cửa đi tới. Hương Viên và Trần Thu đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi xoay người lại, dựa vào lan can. Trần Thu im lặng hút thuốc, Hương Viên dứt tay vào túi, đứng dưng nhìn Lâm Khanh Khanh ở đối diện đi đến, cô ta vẫn luôn mặc áo khoác và kính gọng đen, nhìn đơn giản vô hại.

Lâm Khanh Khanh rất bình tĩnh hỏi Hương Viên: “Cô muốn thế nào thì mới có thể duyệt đơn từ chức của tôi?”

Hương Viên bật cười, thả lỏng dựa lưng vào lan can, xin Trần Thu điều thuốc, không nhanh không chậm châm lửa rít một hơi, lúc này mới nhìn sang cô ta: “Có về tôi đánh giá cô cao rồi, tôi cứ tưởng cô có thể gượng được thêm mấy ngày.”

Lâm Khanh Khanh không biến sắc, cô ta vốn không hay cười song cũng không thấy có vẻ gì là hốt hoảng, chỉ lạnh lùng nhìn Hương Viên: “Tôi chỉ muốn từ chức mà thôi.”

Hương Viên hít một hơi, sọi khói bay lên, ánh mắt như đang cười, lại lơ đãng nói: “Muốn đi hả? Được thôi.

Trần Thu nghe thấy cô nói nhẹ nhàng như thế thì bàn tay cầm thuốc khựng lại, bất giác quay sang nhìn cô, có vẻ không ngờ cô lại dễ nói chuyện như thế.

Hương Viên lấy một tấm danh thiếp ở trong túi ra đưa cho Lâm Khanh Khanh, “Liên lạc với người này, anh ta sẽ nói cho cô biết phải làm gì.”

Lâm Khanh Khanh giờ tay nhận lấy.

Hương Viên lại cười thờ ơ, “Cô hoàn toàn có thể từ chối, tôi không ép cô. Đơn từ chức sẽ được duyệt sau nửa năm, dù gì hợp đồng tiêu chuẩn của công ty là từ chức trong vòng nửa năm.”

“Nhưng Từ Yến Thời!”

“Chuyện Từ Yến Thời có thể làm không nghĩa là cô cũng có thể làm. Vì anh ấy làm việc chính đáng, chưa bao giờ hành động trái lương tâm, tận tâm tận tụy vì công ty, còn cô đã làm gì? Có phải Lê Thẩm qua cầu rút ván không muốn giúp cô nữa không? Nếu không cô đã không đến tìm tôi rồi, tôi nói đúng chứ?”

Lâm Khanh Khanh hốt hoảng, sắc mặt tái mét.

Trên sân thượng gió lớn, mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi đập vào mặt. Qua khe hở, cô ta nhìn thấy Hương Viên từ từ nhà khói, bất kể là đáng về hay gương mặt thì vẫn toát lên vẻ phụ nữ trong những người phụ nữ.

Nhưng thủ đoạn này lại rất độc, đủ để cô ta lần đầu tiên thấy khiếp sợ.

Hình như cô ta đã đánh giá thấp Hương Viên rồi, Lâm Khanh Khanh lại cảm thấy mọi hành vi cử chỉ lúc này của cô luôn có bóng dáng của Từ Yến Thời.

Cô ta cúi đầu, trái tim như bị khoét rỗng bất ngờ rơi xuống, lúc này mới bỏ mới lo làm chuông thì cũng đã trễ rồi.

Mới đầu cứ tưởng Hương Viên chỉ là con nhà giàu, thấy cô không hiểu biết gì thì cảm thấy chắc cũng là kiểu không có đầu óc. Nhưng ai mà ngờ, về sau đi theo Từ Yến Thời thì cô ta đã biết cách lập trình, xem hiểu bảng biểu dữ liệu, một đường thẳng tiền. Thậm chí còn thẳng nhanh hơn cả Từ Yến Thời, nói thật, trong lòng cô ta không phục chút nào. Nhưng về sau mới biết, cô ta không tài nào học được sự tự tin và thông minh của Hương Viên, và cũng mãi mãi không thể nào vượt qua.

Tuy bề ngoài cô gái này trông rất bình thường, nhưng đến lúc quen thân rồi thì mới phát hiện, cô giỏi hơn người bình thường nhiều, học rất nhanh lại còn tinh nghịch, chơi với người khác giới cũng rất tự nhiên. Thực ra ban đầu Lâm Khanh Khanh cũng thích cô, so với Ứng Nhân Nhân thì cả người cô tử trên xuống dưới luôn tỏa ra cảm giác ưu việt không biết từ đâu tới, chắc chắn Hường Viên được dạy dỗ đáng hoàng.

Nhưng tán thưởng thì tán thưởng, ở nơi công sở có ai mà không muốn trèo cao, hưởng hỏ là cô gái một không gia thế hai không điều kiện như Lâm Khanh Khanh. Ở trong thùng nhuộm lớn lẫn lộn tốt xấu này, điều duy nhất cô ta có thể làm là nắm bắt mọi cơ hội, cho nên lúc Lê Thấm tìm đến cô ta, hơn nữa còn cam kết sẽ cho cô ta vị trí phó tổ trưởng, thì cô ta gần như không hề do dự.

Chuyện như thế, không phải cô ta chưa từng làm bao giờ.

Ngay từ khi học đại học, cô ta biết trên thế giới này chỉ có trao đổi đồng giá, định luật bảo tồn năng lượng.

Cho nên với cô ta mà nói, việc này cũng chẳng có gì khó khăn.

Thậm chí lúc Lý Trì bị Hường Viên đuổi việc, trong lòng cô ta vẫn vô cùng bình thản, thế giới này là vậy đấy, kẻ yếu nên bị đào thải.

Cách ngày nghỉ cuối năm chỉ còn năm ngày, mọi người trong công ty đều không có tâm tư đi làm, chỉ ngồi gác hai chân đợi đến giờ tan tầm.

Mấy ngày nay Lê Thấm cảm thấy con trai có vẻ kỳ lạ, không ăn cơm tối, thế là chị ta hỏi con, con nhỏ vừa lơ đãng tháo Siêu Nhân Rô Bốt vừa đáp: “Mấy ngày nay đều có một chị đến dẫn con đi ăn, không phải mẹ bảo chị ấy đến à?”

Lê Thấm cả kinh, “Chị nào? Mẹ bảo chị dẫn con đi ăn cơm lúc nào?”

Đứa trẻ bập bẹ nói “Một chị đẹp ơi là đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng lắm, hôm qua dẫn con đi ăn KFC, xế chiều nay lại dẫn bọn con đi ăn Pizza hut, chị ấy bảo ngày mai sẽ dẫn con đi ăn bít tết Cừu Vui Vẻ!”

Lê Thấm nhất thời hốt hoảng, huyết thái dương nhảy kịch liệt, chị ta vội vã tắt TV, sau đó giật lấy đồ chơi trong tay con vắt qua một bên, nắm vai con trai, nghiêm túc hỏi từng câu một: “Tiểu Hiên, con nói mẹ nghe, chị đến đón con trông thế nào, tên là gì?”

Làm sao thằng bé nhớ được, nếu chị không đến tìm cậu thì cậu cũng không nhận ra được người ta, thấy mẹ nghiêm túc thì chu đôi môi lên, ầm ức đáp: “Con không biết, chị ấy không nói tên, nhưng có nói là mẹ bảo đến đón...”

Hỏi gì cũng không biết, Lê Thấm bực tức cao giọng quát: “Không phải mẹ đã bảo con không được tùy tiện đi với người lạ rồi hả?!”

Đứa bé nghe thế thì sững sốt ba giây, sau đó nhắm mắt òa khóc.

Lê Thấm lại đau lòng, vuốt tóc nhìn con. Vì sinh đứa bé này mà chị ta chịu không ít tội, chỉ cần mỗi lần nghĩ đến tội lỗi trước kia phải chịu thì chị ta lại chỉ hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt con, cho nên chị ta rất chiều con. Với Lê Thấm, chắc nhược điểm duy nhất chính là con trai.

Ngày hôm sau, Lê Thấm tìm người canh chừng Tiểu Hiên, nhưng người chị ngày ngày dẫn con đi ăn không xuất hiện.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, người phụ nữ thần bí ấy cũng không xuất hiện.

Lê Thấm bồn chồn khó chịu, lòng dạ rối bời.

Trên lưng chị ta như mọc gai, đứng ngồi không yên, khóa cửa văn phòng lại, do dự mãi rồi quyết định gọi cho Dương Bình Sơn, chị ta cố bình tĩnh nhưng giọng vẫn cứ run rẩy, “Bình Sơn, hình như chúng ta bị theo dõi rồi...”

Thượng Hải, Tỉnh An.

Dịp cuối năm đang ngày càng đến gần, xe cộ trong thành phố thưa dần, trên các cành cây đã chỉ chít đèn lồng, bến Thượng Hải khoác lớp áo đỏ bùng, hương vị năm mới thật rõ ràng.

Vừa ký xong dự án mới, mọi người trong công ty Từ Yến Thời cũng đã về quê gần hết, chỉ còn lại mấy người Từ Yến Thời Lâm Khải Thụy và Tất Văn đào là ở lại công ty.

Đêm nay, mọi người cùng ăn bữa cơm chia tay ở nhà Trần Phong.

Vợ Trần Phong đặc biệt nghiên cứu đồ Nhật, trên bàn ăn bày rất nhiều món sashimi. Lâm Khải Thụy gấp một miếng cá hồi chấm mù tạt rồi nhét vào miệng, trợn mắt nhìn Từ Yến Thời: “Bao giờ thì cậu đi?”

Từ Yến Thời không thích đồ Nhật lắm, chỉ nhớ là Hường Viên rất thích ăn, dù bị sặc mù tạt chảy nước mắt thì vẫn gấp lấy gấp để.

Lúc ấy anh vừa lau sạch nước mắt nước mũi cho cô, vừa khó hiểu nói: “Sặc như thế mà vẫn còn ăn?”

Cô đáp thế này, “Mù tạt là thứ rất tốt để giải tỏa cảm xúc, ví dụ như lúc anh muốn khóc nhưng lại không khóc được, thì có thể ăn cái này, như thế người khác sẽ không cảm thấy anh khóc vì khổ sở.”

Về sau anh mới biết là vì chuyện của cô và Lê Thấm.

Từ Yến Thời nhấp ngụm rượu nói, “Không biết, đợi cô ấy nghỉ đã.”

Lâm Khải Thụy chắc chắn hai tiếng, “Hai người đúng là không thú vị, chuyện gì cũng phải trung cầu ý kiến của đối phương.”

Trần Phong liếc xéo anh ta, cộng ly với Từ Yến Thời, “Mặc xác cậu ta, cậu ta không ăn được nhó nên chê nhó chua đấy.”

Từ Yến Thời cười cười, không nể nang phụ họa, “Cũng đúng.”

Bầu không khí trên bàn rượu rất thoải mái lại hài hòa. Dù lời nói ra rất không nể mặt nhau, nhưng không một ai so đo cá, đúng là hiếm khi có được không khí vui vẻ thế này.

Đừng nói là ở Duy Lâm mấy năm, trong vòng mười năm gần đây chưa bao giờ anh cảm thấy dễ chịu như vậy.

Trần Phong nói: “Cậu không định lấp vị trí trưởng phòng kỹ thuật à? Muốn chờ Tiểu Diệp về hả?”

Lâm Khải Thụy chửi tục, “Đếch, năm sau mà đến tìm thì tôi đuổi cô ta luôn.”

Trần Phong và Từ Yến Thời lại ăn ý cạ ly.

Từ Yến Thời cạn xong thì vợ Trần Phong đưa trái cây lên, chị ta cười nhìn Từ Yến Thời, “Tiểu Từ có bạn gái rồi hả?”

Từ Yến Thời gật đầu, “Đúng vậy chị dâu.”

Vợ Trần Phong tiếc nhìn chồng: “Nếu chưa có thì đã có thể giới thiệu em gái em cho cậu ấy rồi.”

Lâm Khải Thụy vỗ bàn cái rầm, “Chị dâu, chị thế này là không được rồi, sao chị không giới thiệu cho tôi?”

Vợ Trần Phong cười, “Thời đi, giới thiệu cho cậu tôi sợ cậu dẫn cô ấy vào hộp đêm mất. Như Tiểu Từ mới đáng tin.”

Một nhóm người cười cười nói nói, cuối cùng bữa ăn cũng tan.

Trên đường về, Tắt Vân Đào lái xe, Lâm Khải Thụy và Từ Yến Thời ngồi hàng ghế sau. Lâm Khải Thụy đang chấp chòm bông nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, bất thành linh nói: “Đúng rồi, chuyện của bạn gái cậu xử lý thế nào rồi? Có cần tôi đi tìm lão Vương bọn họ thương lượng không?”

Từ Yến Thời không nói rõ với Lâm Khải Thụy về chuyện giữa Lâm Khanh Khanh và Hường Viên, chỉ là trùng hợp hôm đó đi ăn nghe thấy Lâm Khải Thụy nhắc gần đây lại có người từ chức ở Duy Lâm, đang rải CV khắp nơi. Mà giới công nghệ ở Thượng Hải không khác gì rế cây, Lâm Khải Thụy chính là đứng trên hết mạng lưới tình báo, bên dưới rục rịch gì là anh ta gần như biết hết. Hầu như các nhà tuyển dụng đều gọi điện cho nhau.

Con người Lâm Khải Thụy có rất nhiều thủ đoạn, Từ Yến Thời chưa lên tiếng thì mình đã tự chủ trương bày đường cho Lâm Khanh Khanh. Cái gọi là cánh dưới chi là lớp vô nguy trang thôi. Lâm Khanh Khanh muốn từ chức ở Tây An thật thì sẽ trở thành du dân vô công rồi nghề.

“Tôi ghét nhất là người phản bội,” Anh ta nói thế, “Dù là tình cảm hay công việc!”

Từ Yến Thời chỉ nhìn ánh sáng lấp lóe ngoài cửa xe, không nói một lời.

Mấy ngày nay Lê Thắm vẫn lo lắng thấp thòm, trong lòng như treo một thùng nước chao đảo kịch liệt.

Gần đây Dương Bình Sơn cũng gặp phiền toái, không còn thời gian đâu để chú ý tới chị ta và con, chỉ an ủi qua loa rồi vội vã gác máy.

Lê Thắm nhức đầu dựa vào ghế, không ngừng xoa huyết Thái Dương, trong lòng cảm thấy mờ mịt không an toàn. Rồi mấy giây sau, chị ta như sực nhớ ra chuyện gì đó, mờ mịt mắt ra vội bật máy tính lên, lục tìm ảnh trong hồ sơ của Hường Viên rồi dùng điện thoại chụp lại, tới về đến nhà thì đưa ảnh cho Tiểu Hiền xem: “Là chị này phải không?”

Tiểu Hiền cẩn thận nhìn một hồi, lắc đầu khẳng định: “Không phải chị này.”

Tăng đá lớn trong lòng rơi xuống, Lê Thắm thở phào một hơi.

“Thế thì tốt.”

Thế thì tốt, thế thì tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Tối ngày hôm sau, Lê Thắm đem toàn bộ hồ sơ nhân viên nữ trong công ty về để con trai nhận diện.

Tiểu Hiền nhìn lướt qua từng tấm, mũi mờ lắc đầu, “Con không nhớ mẹ ơi.”

Lê Thắm kiên nhẫn dỗ con: “Con nhìn thêm đi, có thấy quen mắt không? Hay thấy ai có dáng vẻ tương tự không?”

Thằng bé nhìn hoa cả mắt, thế là sống chết không chịu xem nữa.

Lê Thắm bèn từ bỏ.

Chỉ mong là chị ta nghĩ nhiều, Lê Thắm cúi đầu nhìn con trai mãi mê chơi rô bốt, tự an ủi mình.

Ba ngày liên tiếp, người phụ nữ thần bí đó không xuất hiện nữa.

Lê Thắm lo lắng bất an, lại gọi điện cho Dương Bình Sơn.

Dương Bình Sơn đang chơi bòn cùng con trai mình, tiếng trẻ con lanh lảnh gọi “bố ơi bố ơi” ở đầu dây làm Lê Thắm vô thức nhìn cậu con trai im lặng, bất chợt cảm thấy không cam lòng. Lần đầu tiên chị ta mất kiên nhẫn muốn ông ta cho một danh phận: “Bình Sơn, chúng ta không thể cứ kéo dài như vậy được.”

Dương Bình Sơn trẻ hơn Tư Đồ Minh Thiên vài tuổi, chưa đến sáu mươi, là cấp dưới đắc lực của Tư Đồ Minh Thiên năm xưa. Lòng dạ ông ta rất sâu, giỏi dùng người, đã dùng người thì không nghi người, nên tập đoàn Đông Hóa có được ngày hôm nay quả thật có công lao rất lớn của ông ta. Lê Thắm dựa vào ông ta mà sống, từ trước tới giờ vẫn luôn nghe lời hiểu chuyện.

Mà bây giờ lại có thái độ khác thường như vậy, Dương Bình Sơn biết chị ta không nên được tức giận, bèn đưa mắt ra hiệu bà vú đưa con trai đi.

“Gần đây em thế nào rồi?”

“Tết này về Bắc Kinh em sẽ ly hôn với chồng, em không muốn kéo dài thế này nữa, đối với Tiểu Hiền hay cả anh và em đều không tốt.”

Dương Bình Sơn thờ dãi: “Lê Thắm à, em coi anh là gì đây hả, anh sắp là ông già sáu mươi tuổi rồi, dưới gối còn có hai con trai, không thể thỏa mãn em mọi chuyện được. Anh nói rồi, anh sẽ nuôi Tiểu Hiền, em muốn gì cũng được, nhưng đừng nói đến chuyện ly hôn nữa.”

“Anh có ý gì? Anh không tính nhận Tiểu Hiền phải không?” Bỗng giọng Lê Thắm cao vút.

Dương Bình Sơn vô cùng nhức đầu, xoa lấy chân mày nhủi chặt, nói: “Anh nhận thế nào hả? Bây giờ tình hình công ty thế nào em có biết không? Chủ tịch chia dự án trong tay anh cho Triệu Tiền, sao

anh có thể không nhìn ra ông ta có ý gì. Máy dự án chữa bệnh trong tay anh đều bị Triệu Tiền cướp mất, mà còn là dự án trọng điểm năm sau của công ty, rõ ràng bây giờ chủ tịch không còn tin anh nữa. Ngày nào anh cũng phải xã giao bận rộn, em đừng gây thêm rắc rối nữa, chuyện của Tiểu Hiên để sau hẵng nói.”

Lê Thấm nhảy cảm, Triệu Tiền?

Chị ta chợt nghĩ đến, “Anh nói xem có phải là Triệu Tiền phái người theo dõi Tiểu Hiên không? Nếu là Triệu Tiền, vậy à phụ nữ dẫn Tiểu Hiên đi ăn có phải là Ứng Nhân Nhân không?”

Rất rõ ràng, Dương Bình Sơn chỉ cảm thấy thần kinh của Lê Thấm quá nhạy cảm.

“Em đừng nghĩ nhiều, có khi người ta chỉ cảm thấy Tiểu Hiên đáng yêu nên dẫn con nó đi ăn thôi.”

Dương Bình Sơn lười suy nghĩ, mỗi chuyện công việc thôi đã quá loạn rồi, Lê Thấm thì có thể gây ra sóng gió gì, ông chỉ xem đó là chuyện lục đục giữa đàn bà phụ nữ với nhau, “Em tự nghĩ xem gần đây có đắc tội với người nào không, dù Triệu Tiền thủ đoạn nhưng cũng sẽ không ra tay với đàn bà trẻ em. Còn nếu không được nữa thì em đón Tiểu Hiên về đây, anh đưa thẳng bé ra nước ngoài.”

Ngộ nhờ chuyện bị phát giác thì cũng phiền, còn không bằng dứt khoát đưa đi, từ lâu ông ta đã đề nghị nhưng Lê Thấm không chịu.

“Ra nước ngoài ra nước ngoài, sao anh không đưa con trai anh đi đi. Con còn nhỏ như thế, anh có từng nghĩ sống ở nước ngoài sẽ thế nào chưa?”

“Vậy em còn muốn thế nào nữa?” Dương Bình Sơn mất kiên nhẫn.

Lê Thấm dừng lại, sau ba giây ác ý nói: “Ai dám giở trò với con trai em, em sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.”

Dương Bình Sơn khuyên một câu, “Đừng quá đà.” rồi cúp máy.

Phòng kỹ thuật dạo gần đây rất giờ êm sóng lặng.

Từ sau khi Thi Thiên Hữu thôi uống Thái Thái Tinh Tâm Khẩu Phục Dịch thì bắt đầu dễ râu, râu rìa nhiều hơn trước mà anh ta cũng không cạo, thật sự khác hẳn với con người luôn làm động tác hoa lan chỉ chạy nhảy như bay giữa các phòng ban.

Đợt này Vu Trĩ vẫn đang trong quan hệ thắm thiết với bạn gái trên mạng.

Bây giờ cứ thỉnh thoảng Trần Thư lại chạy đến phòng kỹ thuật, dù Cao Lãnh rất không chào đón cô nhưng Trần Thư hoàn toàn phớt lờ, vẫn cứ ra vào như thường, không biết là đang bàn bạc gì với Hường Viên nữa.

Kể cả Tiết Dật Trình, ba người bọn họ thường xuyên họp ở trong phòng họp.

Ngoài Cao Lãnh có vẻ không quá hài lòng ra, thì mọi người vẫn rất thoải mái.

Tất cả đều chọc anh ta.

“Áy, Cao Lãnh, gần đây chị Thư qua lại với tổ trưởng Tiết hơi bị nhiều nha.”

“Áy, Cao Lãnh, trưa hôm đó tôi thấy chị Thư đi ăn cơm với tổ trưởng Tiết kia.”

“Tổ trưởng Tiết lại bình luận bài đăng Wechat của chị Thư rồi.”

“Chị Thư chưa từng trả lời ai lại trả lời này.”

“Rầm!”

Cao Lãnh đá ghế bay xa.

Lâm Khanh Khanh ngồi cạnh im lặng chợt ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng lưng giận dùm dùm rồi xa thì nở nụ cười giễu cợt, đồ ngốc.

Mà người không hài lòng còn có Ứng Nhân Nhân.

Không biết có phải gần đây cô nàng bị ông thần xui xẻo ám không, mà đến tan làm lại phát hiện bánh xe bị xì. Hường Viên và Trần Thư đi ngang qua thì thấy cô ta sốt sắng đứng ven đường gọi điện thoại, Hường Viên đi đến kiểm tra bánh xe, “Gần đây cô có đắc tội với ai không?”

“Gi? Tôi thì đắc tội với ai.” Ứng Nhân Nhân không hiểu.

Hường Viên phui tay, nhìn Trần Thư nói chắc nịch: “Cả bốn bánh xe đều bị đâm thép.”

Ứng Nhân Nhân khóc không ra nước mắt, “Không phải chứ, ai lại thất đức như vậy?”

Hường Viên: “Gần đây có xảy ra chuyện kỳ lạ nào không?”

“Không có,” Ứng Nhân Nhân nheo mắt, cẩn thận nhớ lại, “Chỉ có hôm qua ăn cơm thì thấy có dính, uống trà sữa thì dính sợi thép cọ nổi, ghé ngồi đột nhiên bị hổng, còn bị ngã nữa, bây giờ móng tôi vẫn còn đau đây, đúng rồi, tôi còn bị sái chân nữa.”

Hường Viên: “Sao lại bị sái?”

Ứng Nhân Nhân: “Bị trượt chân lúc đi xuống cầu thang bộ, mà cũng giống bị người ta đẩy lắm. Có điều lúc đó không có ai, nên tôi mới nghĩ chắc mình mơ màng vô tình đạp hụt nên mới bị ngã.”

“Vậy mà cô còn lái xe à.”

“Chân trái mà, gần cuối năm còn có hai tờ đơn chưa bàn tiếp đây, dù sao cũng không ảnh hưởng đến lái xe,” Ứng Nhân Nhân trịnh trọng nhìn Hường Viên, rồi như thể chợt nhớ ra một chuyện lớn nào đó, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Mấy chuyện trước đó đều không có gì lạ hết, có điều chuyện sau đây mới kỳ lạ nè, cực kỳ lạ luôn.”

“Chuyện gì?”

“Gần đây dưới công ty có một anh bảo vệ đẹp trai mới tới.”

Hường Viên và Trần Thư giật mình, “Mới tới?”

“Đúng, đẹp trai lắm.”

Cả hai tự động bỏ qua chữ này, “Nói vào trọng điểm đâu, kỳ lạ ở đâu? Hành động quái đản?”

Ứng Nhân Nhân lắc đầu trầm tư: “Tôi add nick Wechat của anh ta nhưng anh ta, lại, từ, chối.”

“...”

“...”

Hương Viên và Trần Thu đồng loạt nhìn nhau.

Cả hai không nói gì, một người cúi đầu tìm chìa khóa xe, người còn lại cúi đầu tìm thuốc.

Hương Viên lái xe, Trần Thu thuận thế ngồi vào, đúng lúc này cánh cửa đằng sau chợt bật mở, Ứng Nhân Nhân nhanh như chớp chui tọt vào trong, híp mắt cười nhìn hai người họ, “Hương Viên, cô chờ tôi đến một chỗ đi, khách hàng đang đợi tôi đây.”

Hương Viên không biết làm sao, nhìn gương chiếu hậu hỏi, “Đi đâu đây đại tiểu thư?”

Ứng Nhân Nhân phấn khích nói: “Lầu Minh La.”

Trần Thu hạ cửa kính xuống hút thuốc, đồng thời cũng nói, “Chị cũng xuống ở đó, đỡ em phải chạy vòng vòng.”

Hương Viên cười trêu: “Đưa chị đi đâu cũng không phiền hết.”

Trần Thu phì, bị cô chọc cười, “Miệng dẻo quá nhì? Tâm trạng gần đây không tệ phải không?”

“Cũng bình thường ạ.”

Gần đây cả hai đều cùng đi làm cùng ra về, có lúc Hương Viên lái xe, có lúc là Trần Thu lái. Chiếc xe này của Hương Viên, Trần Thu vừa nhìn là biết của Từ Yến Thời, lúc ấy cô có hỏi Hương Viên, Hương Viên nói là đã sang tên rồi, Trần Thu chỉ cười không nói toạc ra. Nhưng Ứng Nhân Nhân không biết, vừa lên xe đã sờ đông sờ tây, “Đây là xe của Từ Yến Thời hả?”

“Bây giờ là xe của tôi,” Hương Viên ra lệnh, “Đừng có sờ lung tung.”

Ứng Nhân Nhân bị mắng liền rút tay về, thấp giọng quát lại: “Hẹp hòi.”

“Hẹp hòi đây thì sao.”

Qua một lúc lâu, bỗng Ứng Nhân Nhân mở miệng: “Thật ra Từ Yến Thời rất tốt, chỉ là anh ta sống quá rõ ràng, đàn ông như thế không thú vị.”

Hương Viên nghĩ bụng, thú vị chứ.

Đột nhiên Trần Thu quay sang liếc nhìn Hương Viên, nghe Ứng Nhân Nhân nói thế thì hẳn cô nàng này cũng không phải là đồ ngốc.

Nhưng đúng lúc này, khi Hương Viên vừa lái xe ra thì bỗng bên cạnh truyền đến tiếng “ầm!” thật lớn.

Cả ba đồng loạt xuống xe, chỉ thấy chiếc BMW màu trắng của Ứng Nhân Nhân chấn động kịch liệt như bò tót nổi điên, bánh xe đập xuống mặt đất phát ra tiếng chạm vô cùng chói tai.

Người qua đường vội vã dừng bước, đưa mắt nhìn chiếc xe không người.

Đây là tiếng vang đầu tiên.

Ngay sau đó, khi tất cả đã buông lỏng thì bên tai lại truyền đến tiếng vang rung trời thứ hai!

“Ầm!”

“Ầm!”

Sau hai tiếng nổ dồn dập, Hương Viên và Trần Thu lập tức bịt tai lại. Chỉ thấy cả chiếc xe chấn động theo tiếng nổ, kính chắn gió và cửa kính xe lập tức bị trét đầy một màu máu, trông hết cơ thể con người nổ tung, máu tươi đầm đìa bắn lên cửa kính.

Hương Viên và Trần Thu vừa hạ tay xuống thì Ứng Nhân Nhân đã lập tức hét ầm lên, đâm thủng màng nhĩ.

Hai người lại giờ tay lên che.

...

Đến lúc này Ứng Nhân Nhân mới nhận ra mọi thứ gần đây không phải là trùng hợp.

Cô làm gì chứng kiến cảnh tượng như vậy bao giờ, lúc bấy giờ đã hoảng hốt sợ hãi, đầu óc trống rỗng, hai mắt dờ dẩn tròn lên.

Trần Thu quay đầu hỏi cô: “Cô vẫn cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây là trùng hợp ư? Gần đây cô có đắc tội với ai không?”

Ứng Nhân Nhân khóc không ra nước mắt, “Tôi thật sự không biết.”

Ấm ức đầu môi nói: “Bác tôi nói tôi vừa dần vừa ngốc, bảo tôi sau này phải khiêm tốn lại, đừng gây rắc rối cho bác ấy nữa, tôi làm gì có thời gian đi đắc tội với ai, ngoài lần trước... chuyện của Hương Viên, thì thật sự gần đây tôi đã ngoan lắm rồi, đâu phải hai người không biết đúng không?”

“...”

“...”

Cả hai cùng nhìn nhau, “Nghĩ tiếp đi.”

“Không biết thật mà.” Ứng Nhân Nhân nghĩ lại mà còn sợ, tóc gáy dựng đứng, run lập cập nhìn chiếc xe bừa bãi của mình, “Nếu vừa rồi tôi mà lên xe, thì có phải tôi sẽ chết không?”

“Chưa chắc.” Hương Viên phân tích, “Đặt bom hơi trên xe cô nhưng vẫn đâm thủng bốn bánh xe của cô, chứng tỏ đối phương chỉ đang muốn cảnh cáo cô, mục đích của người ta không phải là muốn cô lên xe, mà là để cô tận mắt chứng kiến cảnh xe cô phát nổ. Dĩ nhiên, dù có lên xe thì đó cũng chỉ là tương cà chưa thôi, cùng lắm là bây giờ cả người dính toàn tương cà, không chết được đâu.”

Đúng lúc này, bất chợt điện thoại của Ứng Nhân Nhân đổ chuông.

Một giây sau đó, cô ta hậm hực ngẩng đầu lên, “Tôi lại bị khách hàng lỡ hẹn rồi.”

Buổi tối, Hường Viên và Trần Thư đi tìm một nơi uống rượu.

“Có phải là Lê Thấm không?” Trần Thư cẩn mở một chai rượu.

Hường Viên cầm ly rượu đưa đến, “Khó nói lắm, mà cũng có thể, chị ta tưởng người đưa con trai mình đi ăn là Ứng Nhân Nhân.”

“Thế thì Ứng Nhân Nhân tham quá rồi.”

Hường Viên nhấp một hớp rượu, không lên tiếng.

Trần Thư: “Lâm Khanh Khanh có đáng tin thật không?”

“Bây giờ cô ta đắc tội với em chỉ có bất lợi, con người Lê Thấm chính là sau khi làm việc xấu thì sẽ ăn cháo đá bát, hạng người như Lâm Khanh Khanh sao có thể không cần ngược lại chị ta.”

Suy cho cùng chuyện này vẫn lệch khỏi dự định ban đầu của cô, kế hoạch vốn là Hường Viên để Lâm Khanh Khanh dẫn con trai Lê Thấm đi ăn, thu hút sự chú ý của Lê Thấm, Lê Thấm cho rằng hai người bất hòa, như vậy sẽ tập trung đối phó Lâm Khanh Khanh. Hường Viên biết, người như Lâm Khanh Khanh mà làm việc thì chắc chắn sẽ chừa đường lui cho mình. Nhất định trong tay cô ta có điểm yếu của Lê Thấm, vốn muốn nhìn hai người họ chố cần chố, ngồi đợi Lâm Khanh Khanh kéo Lê Thấm xuống nước.

Nhưng Lâm Khanh Khanh làm việc quá kín kẽ, đối phương không hề nghi ngờ cô ta.

Trái lại còn vô tình làm hại người vô tội là Ứng Nhân Nhân.

Chuyện đến nước này lại thành ra khó giải quyết.

Ngày thứ ba Ứng Nhân Nhân mất tích cho đến trưa, buổi chiều khi về đến công ty, mặt mũi sưng vù sưng nửa đã khóc ngất đi.

Hường Viên vội đi tới đỡ người dậy, lập tức nghe thấy cô ta ôm chân cô gào to khóc lóc thảm thiết ——

“Bọn họ trối tôi, hu hu hu hu...”

Mọi người không nỡ nghe tiếp, không phải cô nàng này bị người ta làm gì đấy chứ, tất cả đau lòng nhìn Ứng Nhân Nhân, lại nghe cô ấy nói: “Hồi tôi có thích mời người ta ăn cơm không, hu hu hu hu, tôi nói không thích, bọn họ lại nói tôi thích, tôi nói là tôi không thích, nhưng bọn họ vẫn chắc chắn là tôi thích, rồi còn nói sau này không cho phép tôi mời ai đi ăn nữa, ăn lần nào thì đánh tôi lần đó! Hu hu hu hu...”

Có người hỏi, “Nhân Nhân à, bọn họ có làm gì khác với cô không?”

Ứng Nhân Nhân sụt sịt: “Không có, chỉ không cho phép tôi mời người khác đi ăn thôi, hu hu hu hu...”

Cùng lúc đó, trong văn phòng của Lê Thấm

Đối phương gọi điện cho chị ta, “Giám đốc Lê à, cô gái đó nói không phải là mình, gần đây cô ta không mời ai đi ăn cả, đừng nói là trẻ con, ngay đến đàn ông cũng không mời, hình như không phải là cô ta thật.”

“Biết rồi.” Lê Thấm nặng nề cúp máy.

Trong lòng Lê Thấm vô cùng rối ren, không tìm được người giờ trò, quả thực khó chịu đến phát điên. Hơn nữa đối phương còn không làm gì, chỉ là dẫn con trai chị ta đi ăn, hoàn toàn không biết đối phương muốn gì. Kê địch ở trong tối, mình ở ngoài sáng, cảm giác này thật sự khó chịu.

Có mấy lần chị ta nghi ngờ Hường Viên, nhưng gần đây cô ta toàn ở công ty, không thấy làm ra việc gì kỳ lạ, cộng thêm con trai cũng nói không phải. Thậm chí chị ta cũng cho con xem ảnh của Trần Thư, nhưng con vẫn phủ định không phải, thật sự không khác gì mò kim đáy biển.

Bảo chị ta đi đâu tìm bằng chứng đây.

Nhưng ngộ nhỡ nếu là người bên chỗ Dương Bình Sơn, thì bây giờ chị ta đúng là hai mặt thụ địch, đứng ngồi không yên.

Kết quả ngày hôm sau, Lâm Khanh Khanh chủ động đến tìm chị ta.

“Là cô?” Lê Thấm không tin nổi, “Có tiếp cận con trai tôi?”

Sắc mặt Lâm Khanh Khanh vô cùng bình tĩnh, kính gọng đen làm ánh mắt cô ta vừa thần bí lại sắc bén, “Chỉ là ăn vài bữa cơm thôi mà, giám đốc Lê để ý vậy sao?”

“Ăn vài bữa cơm?”

Lâm Khanh Khanh nở nụ cười hiểm thấy, “Không phải người ta hay nói, muốn lấy lòng cấp trên thì lấy lòng con nít trước sao? Tiểu Hiên đúng là ngoan, ăn gì cũng rất nghe lời. Chị lo cái gì? Tôi chỉ hy vọng chị giúp tôi gửi phong thư từ chức thôi mà.”

Mặc dầu trong lòng Lê Thấm lấy làm lạ, nhưng cảm thấy nếu là Lâm Khanh Khanh thì còn có thể tha thứ, đầu sao con người cô ta cũng sắc sảo.

Thần kinh căng thẳng mấy ngày qua bỗng chốc được thả lỏng.

Thở hắt một hơi, Lê Thấm lười so đo với cô ta, không nhịn được phát tay, “Đưa đơn thôi việc đây, qua mấy ngày nữa tôi sẽ chuyển cho cô.”

“Được, tôi muốn nghỉ việc trong vòng một tuần.”

Ở trước mặt con trai, có vẻ Lê Thấm luôn có thể thỏa hiệp mọi thứ.

Nhưng mãi mà đơn từ chức của Lâm Khanh Khanh vẫn không được đưa tới, Lê Thấm còn thúc giục mấy lần, song Lâm Khanh Khanh không hề sốt ruột, điều này khiến Lê Thấm càng phiền não. Tuy Lâm Khanh Khanh không nói gì, nhưng chị ta cảm thấy người này mà ở lại công ty thì nhất định sau này sẽ là một mối họa.

Thế là, chị ta xuống lầu chủ động đòi đơn từ chức của Lâm Khanh Khanh, chỉ muốn tranh thủ thời gian để người này đi nhanh, đỡ ở lại công ty nhìn mà chướng mắt.

Phòng kỹ thuật không có ai, Lê Thấm nhìn xung quanh, “Tổ trưởng Lâm của các cậu đâu?”

Thị Thiên Hữu xoa cái cằm lún phún râu: “Đang trong phòng nghỉ.”

Lê Thấm xoay người vào phòng nghỉ, đẩy cửa ra thì thấy Ứng Nhân Nhân mặt mũi sưng vù ngồi bên trong bôi thuốc, Vương Tĩnh Kỳ an ủi: “Cũng không biết là ai lại ra tay ác thế nữa, không sao đâu, chúng ta nguyên rửa cô ta sau này sinh con không có chim, con trai phải độc thân cả đời, yêu mà không có được, cô độc hết quãng đời còn lại! Người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh!”

“Rầm!”

Lê Thấm khóa cửa lại.

Vương Tĩnh Kỳ đưa lưng nên không biết người tới là ai, hồ nghi ngoái đầu nhìn, “Ai thế?”

Ứng Nhân Nhân: “Giám đốc Lê.”

“Đầu phải đang chửi chị ta, chị ta tức cái gì?” Vương Tĩnh Kỳ không hiểu.

Vừa dứt lời, cả hai đều sững sờ nhìn nhau, như thể phát hiện ra châu lục mới.

“Tôi có trực gác...”

Ứng Nhân Nhân òa lên, “Hu hu hu hu, người đàn bà này kinh khủng quá!!”

Cuối cùng Lê Thấm cũng tìm được Lâm Khanh Khanh ở ban công tầng hai, cô ta đứng trước cửa kính, không biết là đang nói chuyện với ai, Lê Thấm tò mò nhìn vào trong, là Hường Viên.

Lòng chị ta giật thót, lập tức nhích sang bên tránh.

Bên tai truyền đến âm thanh.

Hường Viên: “Làm chuyện đến đâu rồi?”

Lâm Khanh Khanh: “Chị ta tin rồi.”

Hường Viên: “Được, vậy cô đi đi, đừng nói chuyện này cho ai hết.”

Lâm Khanh Khanh: “Biết rồi.”

Hường Viên: “Chị ta còn hỏi có gì nữa không?”

Lâm Khanh Khanh: “Không có. Có vẻ chị ta rất chột dạ.”

Lê Thấm không ngăn được cơ thể run rẩy kịch liệt, trên trán đổ mồ hôi ròng ròng, chị ta dựa lưng vào vách tường, nghe tiếng nói chuyện bên trong mà trái tim như rơi vào vực sâu.

Chị ta biết, Lâm Khanh Khanh chỉ là con rối.

Quả nhiên Hường Viên gì cũng biết, quả nhiên mọi thứ đều do Hường Viên điều khiển!

Con oắt này, lại dám tính kế mình!

Đêm đó, Lê Thấm về nhà, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, lên kế hoạch từng bước một, chị ta cắn răng nghiền lợi tính toán, muốn dạy dỗ Hường Viên nên thân, thậm chí còn nghĩ ra cả kế hoạch ác hơn với Ứng Nhân Nhân.

Dám tính toán chị ta ư, nhất định sẽ không để cô ta có được kết quả tốt.

Hai ngày cuối cùng trước khi nghỉ, tổng công ty phái người đến kiểm tra cuối năm, thường thì sẽ là mấy sếp ở phòng hành chính, nhưng năm nay lại khác, Dương Bình Sơn đến.

Ở Tây An Dương Bình Sơn có quan hệ không ít, người đứng đầu mạng lưới quan hệ tới, bỗng chốc cả công ty phấn chấn hơn hẳn, ngay tới Lý Vĩnh Tiêu cũng nghiêm túc dặn dò mọi người ăn mặc, đừng làm mất thể diện trước mặt lãnh đạo tổng công ty, khua chiêng gõ trống hẳn hai ngày.

Tất cả đều phấn khởi đợi Dương Bình Sơn đến hướng dẫn.

Dương Bình Sơn đến Tây An hai lần, năm thành lập đến một lần, lần thứ hai chính là lần này. Nếu không phải mấy ngày nay Lê Thấm gọi điện liên tục, lại uy hiếp muốn nhảy lầu thì ông ta cũng sẽ không đến làm gì. Có điều trái lại Dương Bình Sơn khá hiểu kỳ vô cô gái kia, bởi vì người có thể khiến người phụ nữ như Lê Thấm phát điên không nhiều.

Nhưng vừa gặp mặt, Dương Bình Sơn đã ngăn người trước.

Từ lâu ông ta đã gặp Hường Viên một lần, hẳn là lúc cô lên sáu. Lúc ấy ông ta chưa nhận ra, chỉ cảm thấy trông cô gái này khá quen, đã gặp ở đâu đó rồi, trong lòng nghi ngờ không thôi. Cô gái kia nhìn ông rất đúng mực, không hề có vẻ thận trọng khúm núm chưa từng trải đời, thoải mái chào hỏi.

“Giám đốc Dương.”

Dương Bình Sơn cảm thấy mấy năm nay Lê Thấm càng lúc càng không được, đến cô gái này cũng bình tĩnh hơn hẳn chị ta.

Ông ta hiền từ cười: “Chào cô.”

Bữa cơm đêm giao thừa không nhiều người lắm, chỉ có mấy người nòng cốt trong công ty.

Vừa đặt chân vào phòng bao thì tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, chỉ thấy giữa căn phòng trống rỗng có một ông cụ hiền ngang ngồi đó, mặc âu phục tóc hoa râm, đeo kính đóng giả phần tử thoái hóa lịch sự, không hiểu sao lại như một đứa trẻ không có kẹo ăn.

“Cậu có phiền không thể hả?! Tường tôi già lắm rồi chắc?”

Ngồi bên cạnh chính là Lại Phi Bạch với gương mặt hiền từ.

Hương Viên ngồi cạnh ông lão, nghiêm túc đưa một chai nước Wahaha đến đặt trước mặt ông: “Mao Đài đất lắm, kinh phí công ty không đủ đâu, cấp bậc của ông chỉ được uống cái này.”

“...”

“...”

Tất cả đều sợ hãi đỏ mặt hỏi hột, cô gái này thật là, không biết chủ tịch sao? Đây là chủ tịch đấy, không phải lãnh đạo chó mèo nào đâu. Dương Bình Sơn và Lê Thắm đưa mắt nhìn nhau, Lê Thắm gấu cọt ra mặt.

Lý Vinh Tiêu chảy mồ hôi ròng ròng, lấy khăn ra lau rồi nhắm mắt lại, đi đến kéo Hương Viên ra, ho khế một tiếng.

“Trường phòng Hương, tôi nghĩ tôi cần phải giới thiệu chút cho cô...”

Lê Thắm nói chen vào: “Giám đốc Lý đừng che chở thay cô ta nữa, con oắt này không biết lớn nhỏ cũng không phải ngày một ngày hai.”

Hương Viên và ông cụ nhìn nhau.

Lý Vinh Tiêu bị kẹp ở giữa, nói thể nào cũng làm khó.

Đúng lúc này lại nghe thấy Tư Đồ Minh Thiên hắng giọng, ầm ức như một đứa bé kéo tay áo Hương Viên, rồi chỉ vào chai trà Vương Lão Cát, “Uống cái đó được không? Năm đồng. Từ sau khi bà cháu đi ông vẫn chưa được uống lại.”

Hương Viên nhưn mảy, Được.”

“...”

Trong nháy mắt tất cả đều há hốc mồm, cảm chạm mặt đất!

Hai chân Lý Vinh Tiêu mềm nhũn, tay chống mép bàn khó khăn đỡ mình.

Ông ta không nghe nhầm đấy chứ?

Lúc Hương Viên đi vệ sinh thì gặp Lê Thắm đi vào, hiển nhiên là đi về phía cô.

Cô từ tốn rửa tay.

Lê Thắm tái mặt nhìn cô, trong tiếng nước chảy rào rào, Hương Viên rút khăn giấy ra thông thả lau tay, cười tủm tỉm nhìn vào gương, bất chợt lên tiếng trước: “Sao vậy giám đốc Lê, tâm trạng không tốt à?”

Lê Thắm chợt nhớ đến buổi họp ngày hôm đó, chị ta cũng tự tin nhìn cô như vậy, hỏi: “Sao thế trường phòng Hương, gần đây có chuyện phiền lòng à?”

Mà giờ đây, nhân vật hoán đổi lời thoại cho nhau.

Đập vào mặt chị ta rất rõ, khiến tâm trạng chị ta như con sông chảy xiết, suýt nữa đã cuốn trôi lý trí còn sót lại.

Lê Thắm cố kìm nén, song vẫn không nhịn được mà hỏi: “Ngày hôm đó, ở cầu thang, có phải cô cố ý để tôi nghe lén không?”

Như Hương Viên ngày ấy thất hồn lạc phách gấp phải ngón đòn nghiêm trọng.

Mà giờ đây, tất cả mọi thứ đều đảo lộn lại.

Hương Viên lau tay xong liền dựa lưng vào bồn rửa, hơi ngả người ra sau nhìn vào mặt chị ta, mỉm cười nói: Căng thẳng thế làm gì, tập đoàn Đông Hòa không phải do tôi định đoạt, cứ thả lỏng đi.”

“Rốt cuộc cô biết được gì rồi?”

Hương Viên chỉ cười, “Có phải lúc chị không tìm được bằng chứng khó chịu lắm không? Biết rõ là tôi làm nhưng lại không tìm được bất cứ chứng cứ nào, tôi đến lại trần trọc nghĩ cách chinh tôi nhỉ? Không khéo cho lắm, ông nội tôi đến rồi. Tính khí ông cụ không tốt đâu, ghét nhất là bị người ta ức hiếp.”

Lê Thắm xanh mặt.

Hương Viên đứng dậy lại gần bên tai chị ta, thấp giọng nói: “Giám đốc Lê à, không phải bây giờ chị đang rất kiểm chế đấy chứ, kiểm chế ham muốn chinh tôi? Đáng tiếc, ngã bài rồi, giờ mà tôi gặp bất cứ chuyện gì thì ông nội tôi sẽ tính sổ lên đầu chị đấy.”

“Để đề phòng tính tình nóng nảy của ông nội, hay là chị đỡ tôi về đi. Có điều nếu lúc đến cầu thang bị trượt chân, nhất định ông sẽ cho là chị đẩy tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Bữa cơm tối nay không đông người, chỉ có vài nhân viên nòng cốt của công ty.

Có thể thấy là Dương Bình Sơn cũng không ngờ chủ tịch sẽ đến, vào lúc này chỉ đành cười nâng rượu mời, “Sao ngài lại đến đây?”

Tư Đồ Minh Thiên thành thật uống trà đóng hộp Vương Lão Cát mà Hương Viên đưa, “Ông hỏi gì thế, dĩ nhiên là đi máy bay rồi, chẳng lẽ tôi vượt núi băng đèo đến à?”

Tính khí ông cụ vẫn nóng nảy thế đấy, nói chuyện vẫn rất đả kích.

Dương Bình Sơn đuối lý xấu hổ, không nói tiếp nữa.

Tư Đồ Minh Thiên nghiền rượu nặng, nhân lúc Hường Viên đi vệ sinh, mọi người thấy rõ ông nhanh chóng uống hết Vương Lão Cát, mở chai Sprite ra rót đầy ly cho cả bàn, rồi lại đổ Mao Đài vào trong chai ngay trang thành nước ngọt Sprite, cuối cùng yên tâm nhấp Mao Đài đợi Hường Viên quay về.

Đoán chừng nha đầu ngốc này sẽ không phát hiện.

Nhưng Hường Viên chỉ vừa ngồi xuống thì ánh mắt cứ liên tục liếc nhìn ông, nhìn tới nỗi làm Tư Đồ Minh Thiên chột dạ.

Không phải chứ, trước kia lấy rượu trắng giả Vương Lão Cát mà con nha đầu này cũng không phát hiện ra kia mà, gần đây thông minh lên rồi sao?

Không đợi Tư Đồ Minh Thiên kịp phản ứng, Hường Viên đã cầm chai Sprite của ông lên ngửi.

Không nói hai lời, lập tức tịch thu.

Mọi người đều thấy ông vừa sợ vừa tức, cuối cùng Hường Viên vẫn nể mặt ông mà rót cho nửa ly, “Được rồi, chỉ chút này thôi.”

Thôi được.

Ông cụ được đỡ xuôi, mừng khắp khối nhấp một hớp, vui vẻ nhưn lông mày.

Rót cuộc bầu không khí cũng nóng lên, trái tim treo cao của mọi người đều quay về vị trí cũ, rất sợ hai vị tổ tông này nên tối nay dù là gì cũng đều chiều theo.

Số rượu còn lại do mấy người Trần Thư chia nhau uống, ánh đèn trong phòng dịu dịu, soi rõ gương mặt hồng hào của mọi người.

Rượu đã nóng lên mặt nhưng mãi vẫn không động đũa.

Ông cụ không động, Dương Bình Sơn không động, những người còn lại cũng không dám. Tuy Hường Viên nghịch ngợm nhưng trước mặt ông vẫn rất nghe lời. Lý Vinh Tiêu càng nhìn càng thấy dung mạo thần thái cô giống hệt chủ tịch, chuyện này mà lan ra thì e là không cách nào che giấu được.

Lý Vinh Tiêu coi như là nửa chủ nhà, cười nói: “Mọi người đã đến đủ rồi đúng không? Chúng ta ăn trước nhé?”

Tư Đồ Minh Thiên ngược mắt lên: Đột lát đã.”

“À?”

Tất cả đang định cầm đũa thì đồng loạt dừng lại, nghiêm túc nhìn chủ tịch.

Tư Đồ Minh Thiên: “Tôi còn mời một người bạn nữa, sắp đến rồi.” Sau đó quay sang dặn Lại Phi Bạch: “Cậu xuống dưới xem sao.”

Lại Phi Bạch xoay người đi ra ngoài.

Dương Bình Sơn nhấp một ngụm rượu nói, “Ai thế?”

Tư Đồ Minh Thiên: “Giáo sư Lương Tần, ông cũng biết đấy. Đứng dịp hai ngày nay ông ấy cũng đến Tây An.”

Hường Viên chột ngắc đầu lên nhìn thẳng vào ông, ngay sau đó Tư Đồ Minh Thiên cũng nhìn cô, “Chắc cháu không nhớ, là bạn cũ của mẹ cháu, nghiên cứu phi hành khí* hàng không.”

*(*Phi hành khí: tên gọi chung động cơ bay trong không trung như máy bay, tên lửa, vệ tinh nhân tạo, phi thuyền vũ trụ, v.v...)*

Hường Viên nhớ chứ, nhưng không phải là từ miệng mẹ cô.

Mà là nghe Từ Yến Thời nhắc đến, Lương Tần từng là thầy dạy anh, nhiều lần từ chối mức lương cao nước ngoài, để cống hiến tinh hoa trọn đời cho khoa học, hằng hái chiến đấu vì tiền tuyến tổ quốc.

Và ông cũng là người, bất kể anh đang ở thuận cảnh hay rơi vào nghịch cảnh, thì ông vẫn ủng hộ mọi quyết định của anh, chưa từng can thiệp.

Chỉ nói với anh rằng ——

Dù mai sau em có làm nghiên cứu khoa học hay không, thì nhất định phải làm lính hồn tự do nhất trong thế giới này, rồi sau đó hiền ngang quay về.

Mặc dù tới nay anh không hề nhắc tới, nhưng Hường Viên biết đây vẫn là điều Từ Yến Thời luôn tiếc nuối.

Đèn thủy tinh treo trên trần trong căn phòng kiểu Trung Hoa, ánh đèn sáng rực, bốn mặt tường phản chiếu ánh sáng soi rõ cả phòng. Ở bốn góc đặt bốn chiếc đèn đế cao, cột đèn chạm trổ ngọc gấm, hắt ra ánh sáng vàng vàng hài hòa làm dịu đi bầu không khí. Ở cửa có một bức bình phong rộng hơn một mét chắn ngang, trông không khác gì một lớp lụa mỏng, có người đi vào thì mờ hồ có thể nhìn thấy bóng trước.

Khi Lương Tần đi vào, mới đầu mọi người nhìn thấy bóng người, sau đó mới thấy ông bước ra từ bên cạnh bình phong. Ông khoảng chừng trên dưới năm mươi, mặt mũi răn ròi, sống lưng thẳng tắp, mặc áo khoác jacket màu đen, trên cổ quần khăn choàng ca rô màu xám xanh, đứng là một nhà khoa học điển hình.

Tư Đồ Minh Thiên mở lời trước, “Lão Lương đến rồi à, ngồi đi.”

Lương Tần không mấy mặn mà, lạnh lùng đi đến ngồi cạnh ông cụ, trông có vẻ hơi giống Từ Yến Thời. Hường Viên cho rằng những người làm nghiên cứu khoa học đều như thế, không có dáng vẻ của thương nhân khi ở trên bàn rượu.

Thế là, Hường Viên nhìn Tư Đồ Minh Thiên không ngừng dán mặt nóng vào mông lạnh của người ta.

Tư Đồ Minh Thiên: “Sao lại tới đây?”

Lương Tần: “Đi xe buýt.”

Dương Bình Sơn nghe câu hỏi ấy thì không nhịn được lẩm bẫm: Còn nói tôi à, nhìn tài nghệ tìm đề tài của ông đi.

Cũng giỏi hơn ai mà còn ngang bướng.

Tư Đồ Minh Thiên cười khan: “Đi xe buýt được mà, vừa tiện lại không cần trả tiền. Hình như đã nhiều năm rồi tôi chưa đi lại xe buýt lần nào.”

Lương Tần liếc mắt: “Người già trên sáu mươi làm tuổi mới miễn phí, tôi mới năm mươi.”

Mọi người: “...”

Tư Đồ Minh Thiên: “Uống Mao Đài không?”

Lương Tần: “Đơn vị không cho uống.”

Tư Đồ Minh Thiên vẫn giữ nụ cười, kiên nhẫn áp mặt nóng: “Vậy ăn chút đồ nóng nhé.” Sau đó chợt giới thiệu với Hường Viên: “Đây là Lương Tần, giáo sư Lương, là bạn rất thân của mẹ cháu.”

Lương Tần bày tỏ thật ra quan hệ cũng chỉ thế mà thôi. Mẹ Hường Viên là một người vô cùng xảo quyết trong giới học thuật, cả hai từng vì vấn đề học thuật hàng không nào đó mà đại chiến luận văn mênh mông mấy lần. Vì mẹ Hường Viên rất nổi tiếng trong giới học thuật nên khi bà kết hôn đã làm tất cả mọi người lờ mờ mắt, mọi người cứ tưởng bà gả vào nhà giàu là vì tiền tài và danh lợi, thế nhưng người phụ nữ này lại vì nghiên cứu khoa học mà hy sinh gia đình. Ai ai cũng ngỡ sau khi kết hôn bà sẽ rút lui khỏi giới khoa học, kết quả không hề, bà vẫn miệt mài trong phòng thí nghiệm cả ngày lẫn đêm, nghe nói đến con cũng để bố mẹ chồng nuôi.

Lương Tần cảm thấy bà vừa mâu thuẫn lại thần bí, về sau lại phát hiện quan điểm trong mỗi bài luận văn mà bà phát biểu đều vô cùng sắc bén. Dù hai người bọn họ bất đồng quan điểm, nhưng nếu bàn về vấn đề chuyên nghiệp và cống hiến, ông tự thẹn mình không bằng được.

Lúc Tư Đồ Minh Thiên mời ông, trong lòng ông cũng biết ông già này muốn làm gì.

Đầu mùa xuân năm sau có hội thảo thông tin hàng không vũ trụ ở Tuslan, vốn Đông Hòa có suất, thư mời cũng đã gửi cho phòng nghiên cứu bên này rồi, nhưng vì sang năm Vi Đức muốn chấm dứt hợp đồng với bọn họ nên trong vấn đề cần nhắc lại chuyện này.

Lúc trước vì Tư Yến Thời làm việc bên này nên Lương Tần cũng biết một chút, hai năm nay Tư Đồ Minh Thiên chỉ tập trung vào AI trí tuệ nhân tạo chữa bệnh, đã đánh mất lòng tin về hệ thống dẫn đường, đang định chuyển loại hình. Hội thảo ở Tuslan là trọng điểm của năm, đến lúc đó Weibo và TV cũng sẽ đưa tin, các ngành đều chuẩn bị cổ vũ tuyên truyền cho kỹ thuật hàng không ở Trung Quốc.

Công ty nào có thể bày tỏ quan điểm ở hội thảo này thì địa vị quốc dân sẽ tăng cao, bất kể có chuyển sang làm gì thì cũng sẽ được cộng tác yêu nước, danh tiếng lẫn hình tượng của công ty đều tăng vọt. Tư Đồ Minh Thiên tìm đến ông ta lúc này cũng chỉ vì ý đồ ấy mà thôi.

Lương Tần vốn không định nhúng tay vào chuyện này, nhưng chỉ cần nghĩ đến lúc trước tiểu tử kia cứ gặp thất bại liên tục, năm nào về Bắc Kinh cũng trốn ông, sợ bị ông thấy mình sa sút chán nản, vậy là ông bèn đồng ý.

Nên lần này ông đến đây là để xả giận thay học trò của mình.

Hường Viên thấy Lương Tần đến với ý không tốt, nhưng Tư Đồ Minh Thiên vẫn vô tư chưa nhận ra, ông đâu biết Tư Yến Thời là học trò của Lương Tần, lại còn là học trò đắc ý Lương Tần muốn nể cũng không nở mắng.

Lương Tần không chỉ lạnh mặt với Tư Đồ Minh Thiên mà ngó lơ luôn những người còn lại.

Dương Bình Sơn muốn ông ăn nhiều cái xanh để giảm mỡ trong máu, ông lại bảo Dương Bình Sơn ăn nhiều óc chó cho bổ não.

Lê Thẩm giảng hòa mời rượu ông, Lương Tần vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Hường Viên thấy ông đáng yêu, xem ra là tới trút giận cho Tư Yến Thời rồi.

Sau đó, Tư Đồ Minh Thiên lại nói ông là bạn tốt của mẹ Hường Viên.

Lương Tần lại không nóng không lạnh nói: “Thật ra cũng không tốt gì, con dâu ông từng viết thư nặc danh mắng chửi tôi, cô ta nói luận văn người khác viết hời hợt như vãi bọ chân của mấy bà già, vừa thúi vừa dài, còn luận văn tôi viết là tã lót của người già.”

Tất cả đều là ngôn từ “bài tiết”.

Suy cho cùng vẫn đang ngồi trên bàn cơm, Lương Tần phải phép không nói thẳng ra mấy tính từ kia.

Lương Tần: “Chuyện này cũng thôi, nhưng năm tôi được bình bầu làm giáo sư, cô ta còn cố ý đến viện hàn lâm tố cáo tôi, nói tôi lăng nhăng.”

Tư Đồ Minh Thiên tiến đến, nhỏ giọng nhiều chuyện: “Vậy ông có lăng nhăng không?”

Lương Tần liếc xéo ông: “Lúc ấy tôi đang theo đuổi vợ mình một cách hợp pháp.”

“...”

Tư Đồ Minh Thiên không phải là người nóng vội, vốn chỉ muốn mời Lương Tần đến ăn một bữa cơm mà thôi, chuyện làm ăn để ngày khác cũng được.

Kết quả lại bị Lương Tần từ chối.

“Không cần, lần này tôi đến cũng là muốn nói trực tiếp với Tư Đồ Minh Thiên ông một chuyện, về hội thảo ở Tuslan, trong lòng tôi đã có người rồi.”

Tư Đồ Minh Thiên buột miệng hỏi: “Ai?”

Mấy sùi trong phòng được mở cao, nên không biết là do nóng hay do rượu mà mặt người nào người nấy đều đỏ bừng, còn Lương Tần lại vô cùng tỉnh táo ngồi giữa họ, trông có vẻ hoàn toàn xa lạ. Giọng ông rất rõ ràng, xét cho cùng ông và Tư Yến Thời có phần giống nhau, đặc biệt là giọng điệu lúc nói chuyện.

Hường Viên như thể nhìn thấy một Tư Yến Thời phiên bản về già.

Nhưng đến lúc ấy chắc hẳn Tư Yến Thời vẫn đẹp mắt hơn.

Gió điều hòa thổi vào vù, trong phòng bao hơi nóng cuộn cuộn, mọi người không nín nói tập trung lắng tai nghe Lương Tần nói.

Thế là, quả bom thứ hai trong đêm hôm đó nổ âm ỉ.

Sau “vụ nổ” của Hường Viên, ngoài mặt vẫn còn lưu lại dư âm gọn sóng, mà lúc này đây lại tiếp tục có một tảng đá lớn được ném xuống, đẩy lên cơn sóng cao vạn trượng trong lòng mọi người.

Lương Tần khoanh tay nhủ mảy, có vẻ trầm tư, ông từ từ quay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt tò mò của ông cụ, “Ông cũng biết đấy.”

Ông cụ à một tiếng, rồi lại nhanh chóng nghe thấy Lương Tần bình tĩnh bổ sung: “Là học trò của tôi, trước kia là tổ trưởng phòng kỹ thuật Tây An của các ông, Tư Yến Thời.”

Tư Đồ Minh Thiên nhìn Lại Phi Bạch.

Dương Bình Sơn và Lê Thắm nhìn nhau.

Hương Viên và Trần Thư nhìn nhau, rồi cô cúi đầu cười.

Những người còn lại đều khiếp sợ không khép miệng nổi.

Lý Vinh Tiêu đỏ mặt hộc máu, sao Tây An này toàn là đám rỗng rang hồ không vậy, mà ai ai cũng khiêm tốn tầm ngấm tầm ngấm mới chết không cơ chứ.

Tư Đồ Minh Thiên đã lăn lộn trên thương trường quá lâu, người như Lương Tần đây, ông và Dương Bình Sơn chỉ cần nhìn là biết lòng dối phượng vững như bàn đá, trong lòng cũng tự có thăng bằng. Lắm sợ nhất là đàm phán với người như vậy, bởi vì bạn sẽ không biết ngoài nhiệt huyết ra thì còn có cái gì có thể khiến người ta thay đổi chủ ý.

Cả hai con cáo già đều không nói một câu.

Tĩnh lặng một chớp mắt, cả căn phòng như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Lê Thắm tưởng chỉ là học sinh bình thường nên định cứu vãn thế cục, chị ta dò xét nhìn Lương Tần nói: “Biểu hiện của Từ Yến Thời trong công tác rất bình thường... Giáo sư ngài có nên nghĩ thêm chút không?”

Trong phòng vô cùng yên lặng, ánh đèn nhúe mắt, bốn góc bình phong đều được viền đèn chùm nhỏ tỏa ra ánh sáng mờ mờ, càng tăng phần kỳ dị.

Hương Viên cúi đầu, nắm chặt điện thoại trong tay đến mức trắng bệch. Khóe môi cô nở nụ cười gượng rất nhạt, đang định nói thì Lương Tần đã mở lời, “Cô nói tiếp đi.”

Lê Thắm được cho phép, hớn hờ nói liên tục: “Tôi không biết trước kia cậu ta học đại học thế nào, nhưng mấy năm nay biểu hiện ở công ty rất bình thường, sản phẩm mới hằng năm toàn cập nhật từ năm trước mà không có tính năng mới. Phản ứng của khách hàng cũng thế, còn luôn bị khiếu nại, tính tình cũng không tốt lắm. Hội thảo ở Tuslan, tôi cảm thấy vẫn nên cần một người giỏi tiếng Anh đi thì tốt hơn nhĩ? Có vẻ tiếng Anh của cậu ta không tốt lắm.”

Lê Thắm cũng không biết trình độ tiếng Anh của Từ Yến Thời thế nào, chắc người bình thường cũng không biết nói, dù gì chị ta cũng chưa từng nghe cậu ta nói bao giờ.

“Anh ấy rất giỏi tiếng Anh.” Hương Viên nói chen vào.

Lương Tần ngạc nhiên nhìn Hương Viên, như thể không ngờ sẽ có người nói đỡ cho anh.

Rồi cô nói tiếp: “Hồi cấp ba anh ấy thường xuyên tham gia các cuộc thi tiếng Anh, lần nào cũng đoạt được giải nhất, chị đến nhà anh ấy kiểm tra thử đi, giấy khen còn nhiều hơn bài tập con trai chị làm một năm đấy.”

Lê Thắm ác ý trừng mắt nhìn cô.

Tư Đồ Minh Thiên đảo mắt nhìn Hương Viên như có điều suy nghĩ.

Mà Hương Viên vẫn chỉ khóa chặt ánh mắt trên người Lê Thắm, trong một thoáng căn phòng như đông cứng lại, giữa không trung là tia lửa xẹt qua xẹt lại.

Một lúc lâu sau, Lương Tần đảo mắt nhìn một vòng, vừa cười gượng vừa như bất lực.

Sau đó ông lấy điện thoại ra, nhanh chóng bấm một dãy số.

Lương Tần dùng điện thoại kiểu cũ, là loại bấm sẽ có người đọc thành tiếng, khiến bầu không khí trở nên vô cùng quái dị.

Sau khi ông ấn một chuỗi các con số quen thuộc, giọng nữ lạnh băng máy móc đọc từng chữ vang vọng, “1, 3, 8, 5, 5, 6, 6, 1, 0, 1, X...”

Hương Viên nghe thấy dãy số quá quen thuộc thì cũng đoán được phần nào, hẳn Lương Tần gọi điện cho Từ Yến Thời.

Quả nhiên, sau ba tiếng tút tút, một giọng nam lạnh lùng nghe máy. Giọng anh trong điện thoại có vẻ lạnh lùng hơn nhiều, cách ông nói vẫn có thể cảm nhận được sự cấm dục của anh.

“Giáo sư Lương à?”

Lương Tần liếc nhìn Lê Thắm, sau đó cup mắt gọi tên của người ở đầu dây, “Yến Thời, bây giờ thầy có mấy vấn đề muốn hỏi em.”

Hương Viên siết chặt điện thoại, cúi đầu trong vô vọng.

Chỉ nghe thấy anh ôn tồn trả lời: “Vâng, thầy nói đi.”

Nửa tiếng tiếp theo, mọi người trợn mắt há mồm như đang xem cuộc thi hỏi đáp về kiến thức, thỏa thích đã ghiền.

Giáo sư hỏi rất dứt khoát quyết đoán, mà anh trả lời cũng vô cùng chính xác. Thần tiên đánh nhau e cũng chỉ thế là cùng.

“Tên lửa phải bay với tốc độ vũ trụ cấp mấy mới có thể đưa được vệ tinh lên quỹ đạo?”

“Tốc độ vũ trụ cấp một.”

“Cánh bên trên thân máy bay tên lửa có tác dụng gì?”

“Tăng độ ổn định của tên lửa khi bay.”

“Giải thích về mã Coarse/Acquisition đi.”

Bên kia dừng lại, có lẽ là bị Lương Tần làm cho bối rối, nhưng sau một lúc vẫn lên tiếng trả lời.

“Là chuỗi bit mà mã giả ngẫu nhiên, xác định khoảng cách giữa máy thu và vệ tinh.”

Lương Tần quét mắt nhìn ông cụ, ngay sau đó lại hỏi: “Dùng tiếng Anh trình bày về mã P và mã Y đi.”

Bên kia lại lu loát nói một tràng tiếng Anh.

Có lẽ Lương Tần thấy vẫn chưa đủ nên lại hỏi thêm mấy câu nữa, mới đầu Hương Viên còn nghe hiểu, nhưng hỏi dần hỏi dần thì cô lại ù ù cạc cạc như rơi vào sương mù, mà ở đây trừ cô ra, những người còn lại cũng dường như không biết ông có ý gì.

Lương Tần chỉ muốn xả giận thay anh, lại không ngờ chỉ gọi một cuộc mà càng nói càng say sưa.

Từ trước đến giờ Từ Yến Thời vẫn rất tự hào tự phụ, về vấn đề học thuật nói một là một, rất cố chấp. Nhưng Từ Yến Thời của hôm nay, mỗi một câu hỏi đều trả lời đầu ra đuôi, suy nghĩ chu toàn, cần nhắc đến mỗi một khả năng có thể xảy ra, tự tin nhưng không tự phụ, cũng không hùng hổ dọa người.

Đây là điều Lương Tần không ngờ đến, trái lại còn khá bất ngờ, ông khẽ thở dài: “Em trưởng thành hơn rồi đấy, nhìn nhận vấn đề cũng toàn diện hơn.”

Người bên kia không đáp.

“Em làm việc đi, sang năm tìm em nói chuyện sau.”

“Vâng.”

Hương Viên ngồi bên siết chặt điện thoại, khoang ngực như được lấp đầy bởi hơi nóng, hốc mắt nóng lên.

Sau khi anh đi, cô luôn cảm thấy khó dần, biết anh ảm ức nhưng lại không có khả năng giải oan cho anh. Mà tối nay Lương Tần đã làm hết tất cả vì anh, cô thật sự cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Nhưng không ngờ, lời tiếp theo của Lương Tần lại càng khiến cô khoan khoái hơn.

“Có lẽ mọi người nghe sẽ thấy khó hiểu, nhưng những câu hỏi vừa rồi chính là đề thi của đại học hàng không Bắc Kinh năm ngoái, tỷ lệ sai là chín mươi tám phần trăm, vậy mà cậu ấy đều trả lời đúng.”

Tư Đồ Minh Thiên không nói lời nào.

Lương Tần nhìn ông nói: “Một người như thế, vì sao lại không phát triển được ở công ty mấy người? Ông thật sự cho rằng là vấn đề của cá nhân cậu ấy ư? Chủ tịch Tư Đồ à, nói tuy khó nghe nhưng ông nên tỉnh táo lại đi, những người ra đi là những ai, còn những kẻ ở lại là những ai?!”

Lương Tần quét mắt một vòng, cuối cùng dừng lại trên đầu Lê Thấm, “Hon nữa, chỉ dựa vào mấy dữ liệu thì e các người sẽ không biết cậu ấy hiểm có thể nào. Nhưng tôi thân là người thầy, nhìn cậu ấy lãng phí năm năm ở cái công ty rách nát các ông, tôi thật sự rất đau lòng. Có lẽ sau này mấy người mới hiểu, bỏ qua cậu ấy sẽ phải hối hận đến đâu.”

Lương Tần đi ra cửa thì bỗng bị gọi lại.

Ông quay đầu, không ngờ lại là cô cháu gái của Tư Đồ Minh Thiên, ông nhìn cô với vẻ mặt không vui, “Nếu cô vì chuyện của Tuslan ——”

“Cảm ơn giáo sư Lương.”

Lương Tần đột nhiên sững người, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hương Viên đứng ở cửa mỉm cười với ông.

Cảm ơn thầy, đã làm chuyện em muốn nhất nhưng lại không thể.

Cảm ơn thầy, nhất định anh ấy không biết là thầy quý anh ấy đến thế.

Cảm ơn thầy, đã nói với anh ấy hiện ngang đến thế gian này, làm linh hồn tự do nhất.

Lương Tần: “Cô?”

Hương Viên nói thẳng: “Em rất thích anh ấy.”

Lương Tần bật cười rồi lắc đầu: “Thằng nhóc này đúng là đi đến đâu cũng có con gái thích mình.” Lương Tần nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, rào đón cô trước “Sau này cậu ta phải theo tôi làm nghiên cứu khoa học, có thể không có nhiều tiền đâu.”

Hương Viên: “Anh ấy thích nghiên cứu khoa học sao?”

Lương Tần: “Thích chứ, đây là giấc mơ của cậu ta mà.”

“Được, vậy em phụ trách kiếm tiền, em nuôi anh ấy.”

Lương Tần cười không ngừng.

Hương Viên còn nói: “Giáo sư Lương, có chuyện này em muốn nói với thầy.”

Lương Tần: “Chuyện gì?”

Hương Viên: “Em từng thấy ảnh của thầy trong ngăn bàn của mẹ em, nằm trong một chiếc hộp nhỏ có khóa, trước nay bà luôn không cho người khác xem. Sau đó có lần em thu dọn di vật thì trông thấy. Không ngờ lại là thầy.”

Tư Đồ Minh Thiên và Dương Bình Sơn quay về Bắc Kinh ngay trong đêm.

Ngày hôm sau tổng công ty giống trống khua chiêng gửi một văn kiện xuống – là bộ luật mới ra lò, muốn điều tra kỹ quan hệ cạnh tranh bất chính trong công ty.

Phạm là nhân viên mới trong hai năm qua, tất cả phải được khai báo lại từng cái một theo điều lệ nhân viên của công ty.

Tháng 02 năm 201X, lần đầu tiên tập đoàn Đông Hòa chính thức cải tổ quy mô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Không chán chính còn tốt, giờ vừa chán chính một cái, tất cả được phen mở rộng tầm mắt.

Danh sách khai báo gửi xuống, mạng lưới quan hệ thế nào chỉ cần liếc qua là thấy ngay, ai là cháu gái của ai, ai là cô hai của ai, ai là đương ba của ai.

Phòng kỹ thuật loạn hết cả lên.

Cao Lãnh lấy được một bản danh sách, ngồi trên ghế vắt chân lớn tiếng đọc ——

“Ứng Nhân Nhân, người giới thiệu, Triệu Tiền, quan hệ, bác cháu.”

“Vương Ích, người giới thiệu, Vương Đình Đình, di hai họ của cô cả anh ta.”

“...”

Cao Lãnh đọc dần xuống dưới, càng đọc lòng càng buốt giá, chắc chắn, rốt cuộc là mạng lưới không lồ thế nào, thì ra những người bình thường im im không nói gì đều là sói xám khoác lông dê.

Anh ta khó tin quét mắt nhìn xuống, rồi tầm mắt như bị đóng ghim, từ từ thăm thì từng chữ một:

“Hương Viên, người giới thiệu, Tư Đồ Minh Thiên, quan hệ, ông cháu.”

Lúc ấy Hương Viên không có mặt ở đây, tất cả mọi người trong phòng kỹ thuật nghe thấy thế thì tập trung lại, Cao Lãnh huyếch tay vào Vuur Trí, phản ứng chậm hỏi, “Tư Đồ Minh Thiên này là ai? Lợi hại lắm à? Sao tôi chưa từng nghe đến người này?”

...

Khi đó, Hương Viên đang ngồi trong văn phòng của Trần Thư nói chuyện với ông cụ, nhắc đến chuyện tối hôm qua, Hương Viên trả lời vừa hỏi hột lại rất tức giận. Thân phận bị công bố bất ngờ thì coi như chuyện cả cuộc mất đi ý nghĩa, Tư Đồ Minh Thiên dứt khoát hỏi cô có còn cả cuộc nữa không?

Lúc đầu mới đến cô không biết tình hình bên này phức tạp như thế, chỉ muốn dùng mình đặt cược để đổi lấy tự do từ ông cụ. Nay nhìn tình cảnh này, một câu loạn trong giấc ngoài không sai chút nào, cho nên chút chủ nghĩa cá nhân của cô cũng không thích hợp để nhắc đến nữa, chỉ đành bỏ đi, hỏi một câu: “Vì sao tối qua ông biết mà tối?”

Tư Đồ: “Kiểm tra hằng năm”

Hương Viên ồ một tiếng, toan đập máy thì Tư Đồ Minh Thiên đã chốt gọi cô lại: “Cái đó...”

“Cái gì?”

“Từ Yến Thời.” Ông cụ ho khan che đi sự lúng túng, “Cậu ta, thật sự là học trò của thầy Lương à?”

“Vâng, là học trò cưng.”

Tư Đồ Minh Thiên không nói gì mà lập tức cúp máy, nhìn những tòa nhà trùng điệp ngoài cửa sổ, trong lòng chợt nảy sinh một suy nghĩ.

Vào giờ chót, Lại Phi Bạch gọi điện cho Hương Viên.

Lúc này Hương Viên mới biết tối, qua ông nghe thấy Dương Bình Sơn và Lê Thẩm gọi điện với nhau, ông cụ sợ cô ứng phó không được nên mới chạy đến đây.

Có điều cũng tốt, coi như là một bài học.

Trong phòng kỹ thuật, mười mấy cái đầu tập trung ở bàn làm việc của Vuur Trí, hai mắt đồng loạt tỏa sáng, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính của Vuur Trí: trang web của công ty.

Từ khi bọn họ được điều đến Tây An thì rất an phận thủ thường, giữ vững chức vụ, không có cơ hội dễ gặp Tư Đồ Minh Thiên. Cái tên này đảo quanh trong đầu Cao Lãnh một lúc lâu mới nhớ ra người này là ai, lập tức báo Vuur Trí mở web công ty lên xác nhận có phải là Tư Đồ Minh Thiên đó không.

Trong phòng cực kỳ căng thẳng, tất cả đều ăn ý nín thở im lặng đợi load hết ảnh của Tư Đồ Minh Thiên.

Mạng công ty vốn đã khá chậm, mà ảnh của ông cụ lại còn là tấm ảnh toàn thân HD siêu căng nét, load chậm nhất... Mọi người không dám thả lỏng, cho đến khi cả khuôn mặt của ông cụ xuất hiện rõ ràng trước mặt mọi người.

Tư Đồ Minh Thiên.

Trong chớp mắt đó, cả phòng kỹ thuật chợt bùng phát tiếng hét đinh tai nhức óc, vang vọng khắp toàn bộ cao ốc văn phòng ——

“Mẹ nó!!!!”

Có đôi lời nói thế nào nhỉ?

Có vài người vừa sinh ra chỉ ở vạch xuất phát, mà có vài người vừa sinh đã ở ngay thành Rome.*

*(*Liên quan đến câu “Mọi con đường đều dẫn tới thành Rome”, nghĩa bóng ám chỉ sự thành công.)*

Nhưng vẫn có một số người, không chỉ đã sinh ra ở Rome, mà mẹ kiếp ở đó người ta còn có nhà có xe có tiền có bồ, nhiều đếm không xuể.

Hương Viên xuống lầu, chợt phát giác không khí trong phòng kỹ thuật hơi sai, ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt vô cùng cháy bỏng, ngập tràn yêu quý, tôn kính, khôn khéo... chính là cảm xúc mà cô chưa bao giờ lĩnh hội.

Cao Lãnh cười híp mắt đi đến cạnh cô, cười không khác gì kẻ ngốc.

“Thật ra chị tên là Tư Đồ Hương Viên phải không?”

“...”

Thấy cô không nói gì, Cao Lãnh làm vẻ mặt tôi biết hết mà, nhẹ nhàng huyếch vào tay cô, “Đừng giả vờ nữa, Tư Đồ Minh Thiên là ông nội chị, chị tên là Tư Đồ Hương Viên phải không?”

Hương Viên dí tay lên trán đẩy người ra, “Tôi tên là Hương Viên.”

Sau đó cô quay sang nói với Tiết Dật Trình, “Cậu và Vuur Trí vào họp.”

Cao Lãnh hậm hực, quay về bàn đốc lòng nghiên cứu danh sách khai báo, chỉ trong chốc lát đã lại hết ầm lên: “Đ* t m*, Thi Thiên Hữu, mẹ nó cậu cũng là con ông cháu cha hả?”

Thi Thiên Hữu rầu ria xồm xoàm đang ngồi cạnh uống nước ườn cổ lên, da đầu căng ra, mím môi, hai chân chạm nhẹ xuống đất muốn nhân lúc này trượt ghế đi.

Nhưng lại bị Cao Lãnh cản lại, cầm danh sách trên tay, trong chớp mắt giọng vút cao: “Chứ nhiệm Thi ở phòng nghiên cứu của tổng công ty là bố cậu?!!!!”

Nói sao nhi, Thi Thiên Hữu cũng hoảng hốt, toàn bộ công ty chỉ nhánh ở Tây An chỉ có phòng kỹ thuật là ít quan hệ nhất, vì ngành này yêu cầu kỹ thuật cao nên dù có quan hệ cũng chen không vào, những vị sếp tổng kia hầu như chỉ nhét người vào hai phòng kinh doanh và thị trường, còn phòng kỹ thuật đều được tuyển dụng đẳng hoàng.

Thi Thiên Hữu khá tự ti nên không dám nói ra, sợ bị mọi người xem thường

“Tôi... Với bố tôi, quan hệ...”

Cao Lãnh phần nộ bất bình: “Cậu có quan hệ sao không nói sớm?! Nếu lão đại biết, nói không chừng cậu ấy đã không cần đi rồi! Có khi có thể vào tổng công ty rồi!”

“Tôi đã hỏi cậu ấy rồi.” Thi Thiên Hữu nhỏ giọng nói.

Kỳ thực Thi Thiên Hữu đã nói cho Từ Yến Thời biết chuyện mình có quan hệ, năm đó Từ Yến Thời đang bị chèn ép khắp nơi trong công tác, sau có một lần đi ăn chung, Thi Thiên Hữu đã hỏi riêng anh, cũng thẳng thắn với anh, nói nếu như anh cần thì bố anh ta có thể giúp một tay.

Nhưng lúc đó Từ Yến Thời đã cười từ chối, khi ấy còn tự phụ, cho là bỏ qua năm này thì vẫn còn có cơ hội. Nhưng về sau thấy anh năm sau kém hơn năm trước, Thi Thiên Hữu lại không dám nhắc tới, sợ tổn thương lòng tự ái của anh.

Anh ta chỉ nhớ Từ Yến Thời nói với mình một câu, anh nói anh không tin mình xui xẻo như thế.

“Sau đó thì sao?” Cao Lãnh chăm chú lắng nghe.

Thi Thiên Hữu: “Sau đó thì xui xẻo như thế thật.”

“...”

“Hơn nữa, cậu cho là quan hệ của trưởng phòng Hường có thể nhẹ hơn tôi à? Lão đại và cô ấy thân nhau như thế mà còn không thấy cậu ấy rục rịch gì, con người lão đại ra sao cậu còn không hiểu ư?”

Cũng đúng, một người thanh cao kiêu ngạo như vậy, sao có thể quỳ gối trước thế giới động vật đây.

Nghĩ đến đây, gương mặt của người đàn ông đó chợt rõ nét trong đầu.

Cao Lãnh chun môi, về mặt ịu xù, dựa vào ghế lẩm bẩm nói: “Tôi hơi nhớ cậu ấy rồi.”

Thi Thiên Hữu phụ họa: “Tôi cũng thế.”

Lúc nhận đồ giao hàng, Hường Viên tranh thủ quan sát anh chàng bảo vệ mới đến nhiều hơn, anh ta luôn nở nụ cười hòa nhã, chào hỏi cô, “Chào trưởng phòng Hường”

Hường Viên sững sốt, khẽ mỉm cười: “Trí nhớ tốt đấy.”

Buổi tối lúc nói chuyện này với Trần Thu, Trần Thu còn trêu cô: “Có khi nào là muốn theo đuổi em không?”

Hường Viên lắc đầu, nhấp một hớp rượu: “Em vẫn có thể nhìn ra ánh mắt của một người đàn ông thích em là như thế nào. Anh ta đến đây từ bao giờ?”

Trần Thu không nhớ, cô bạn Ứng Nhân Nhân vừa nhập bọn lại phản ứng rất nhanh, đưa ra câu trả lời: “Mấy ngày trước khi xe tôi nổ.”

Ba người đang ở nhà Hường Viên ăn đồ nướng, trắng treo cao nơi chân trời, màn đêm u tối, ngoài ban công không bật đèn, Hường Viên chuyển một ngọn đèn đặt dưới đất ở phòng khách đến, khói mù lượn lờ, than cháy lép bếp, mùi thơm đặc mùi.

Ứng Nhân Nhân lóng ngá lóng ngóng nướng đồ, có thể thấy rõ cô nàng không giỏi phục vụ, nướng chuỗi nào chuỗi nấy đều đen xì. Trần Thu nhìn không đành, đập thuốc đi cướp lấy vỉ nướng, vừa nướng vừa hỏi Hường Viên: “Không phải có danh sách đưa xuống rồi sao? Có tên anh ta không? Xem có quan hệ với ai. Em đang nghi ngờ điều gì?”

“Nhân viên bảo vệ và lao công không có trong danh sách.” Hường Viên dựa vào lan can thờ ơ lắc lư rượu, rượu trong ly sóng sánh như ngọc rồi từ từ dừng lại, cô say sưa đắm chìm, chợt nhấp một hớp rồi nói, “Chỉ là em tò mò thôi, còn trẻ như thế mà làm bảo vệ, đúng là đáng tiếc.”

Trần Thu: “Có người chỉ thích yên ổn.”

Ứng Nhân Nhân mù mờ nhìn hai người, hết nhìn Hường Viên lại quay sang nhìn Trần Thu, hoàn toàn không hiểu gì.

“Hai người đang nói gì thế?”

Trần Thu nướng thịt, nhìn cô ấy cười cười: “Người ngồi đúng là có phúc, cô như thế rất tốt, nếu thông minh như Hường Viên thật thì sống mệt lắm.”

“Đang khen tôi hay đang châm biếm tôi đấy hả.” Ứng Nhân Nhân thấp giọng lẩm bẩm, lại nhìn người phụ nữ bé nhỏ nhưng già dặn đứng bên kia, do dự hỏi: “Cô thật sự là cháu gái của chủ tịch Tư Đồ sao?”

Trăng sáng sao thưa, bốn phía ban công bọc thủy tinh, là kiểu nửa khép kín, ánh đèn nghiêng nghiêng ôm lấy một vùng, so ra còn sáng hơn trăng.

Nghe thấy tiếng, Hường Viên quay đầu lại nhìn, gương mặt cô tựa như làn khói, dựa người vào lan can đợi cô nói tiếp.

“Chuyện trước kia, thật ra tôi...” Ứng Nhân Nhân vô thức nhìn sang Trần Thu, vì sự kiêu ngạo mà mãi lời xin lỗi không thốt ra được, áp ứng cả buổi mới nói được một chữ, “Xin...”

“Dừng lại.” Hường Viên kịp thời ngăn cô ấy, “Ăn đồ của tôi, dùng đồ của tôi, ở nhà tôi mà lại nói xin lỗi tôi, thật sự không có thành ý chút nào.”

Ứng Nhân Nhân chần chừ nói: “Vay để lần sau tôi mời cô ăn đồ Nhật nhé, Trần Thu nói cô thích đồ Nhật.”

Trần Thu biết Hường Viên tuy tính nghịch, nhưng kể những lúc bày tỏ tình cảm chân thành thì cô lại không nghe nổi mấy lời buồn nôn như thế, nếu Hường Viên thật sự so đo với Ứng Nhân Nhân thì món nợ này tính không xong đâu.

Ứng Nhân Nhân cùng lẩm chĩ là nhiều chuyện và có lòng hư vinh mà thôi, chứ nếu nói xấu thì không hẳn.

Thế là cô bèn giảng hòa giùm, “Được rồi, kính hai ly rượu là coi như xong.”

Sau đó, Úng Nhân Nhân bị chuốc say.

Hai người hợp sức đưa người vào phòng khách, nặng thật đấy, Hường Viên suýt nữa đã bị cô nâng gẩy giữa dè xuống giường rồi, giùng giàng mãi mới rút được tay ra, lại nghe thấy Úng Nhân Nhân nói như kẻ ngốc: “Thực ra tôi rất hâm mộ cô, từ nhỏ tôi đã ngưỡng mộ, không có chủ kiến, rất ba phải, người khác nói gì tôi cũng tin...”

Phòng u tối, Trần Thu bật đèn lên.

Lại nghe cô nâng lăm bầm: “Thật sự sống thế khó chịu lắm, không biết rốt cuộc mình muốn làm cái gì, chuyện gì cũng hồ đồ... Còn nữa, dư luận hại người nha, dư luận hại người lắm nha, sau này tôi sẽ không lên mạng chửi nhau nữa.”

Hai người phụ nữ còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó bật cười ngồi xuống mép giường.

Hường Viên thấp giọng hỏi: “Có phải chị có chuyện muốn nói với em không?”

Trần Thu ngạc nhiên, một giây tiếp theo đành nói: “Có phải em thông minh quá rồi không? Chị đang chuẩn bị từ chức.”

“Em làm gì biết đọc suy nghĩ mà biết chị đang nghĩ gì, là Vĩnh Tiêu nói em biết chị định từ chức.”

“Chúc mừng, rốt cuộc cũng thoát khỏi biển khổ rồi.” Cô nói.

Cũng chỉ có vào giờ khắc này, Hường Viên mới biết có thể dùng cụm từ thoát khỏi biển khổ để hình dung. Rốt cuộc là công ty này thất bại đến mức nào đây, không khác gì một cái nhà tù giam mọi người lại, không ai chịu nổi thể chế trong nhà tù này, tuy nhà tù không ra gì nhưng sau lưng nó lại là một tập đoàn lớn, dựa vào điểm này để chống đỡ đến bây giờ, người không chịu nổi đều đã ra đi. Mà những người ở trong tù lại thành tâm chúc phúc bọn họ thoát khỏi biển khổ.

Trần Thu cười cười: “Em đừng nghĩ thế, chủ tịch Từ Đồ vẫn có thủ đoạn lắm, chỉ là cách thức kinh doanh của ông ấy không còn phù hợp với hiện tại. Em phải khuyên ông nội nhiều vào, phải nên thuận theo trào lưu thay đổi thể chế, nếu không những lớp trẻ sẽ ra đi hết, trong công ty chỉ còn lại người già, đó mới là chuyện đáng sợ nhất. Bây giờ chỉnh sửa vẫn chưa muộn, đừng đợi tới khi dân số công ty già hóa, đến khi ấy mới thật sự không kịp.”

“Lúc Từ Yến Thời đi cũng có nói với em rồi, nhưng bây giờ mọi thứ quá lộn xộn, chỉ có thể chém từng đao một.”

Con dao đầu tiên là bổ thẳng vào Lê Thẩm.

Lâm Khanh Khanh nộp file ghi âm, trong file ghi lại Lê Thẩm mua chuộc Lâm Khanh Khanh như thế nào, rồi yêu cầu cô nhốt Hường Viên vào phòng trong ngày tổ chức họp báo ra sao, không sót một chữ.

Bản ghi âm được lập hồ sơ gửi lên tổng công ty, Lê Thẩm chối lia lịa, thậm chí đổ mọi chuyện lên đầu một mình Lâm Khanh Khanh. Về chuyện này, Lâm Khanh Khanh vẫn rất bình tĩnh, như thể đã sớm lường trước được, cô không phản bác mà chỉ ngồi im, so với Lê Thẩm hốt hoảng, cô bình tĩnh ngồi trong phòng họp nói rõ mọi chuyện với nhân viên điều tra của phòng hành chính.

Ngay tới Hường Viên cũng không thể không bội phục sự trấn định và tinh táo của cô.

Trần Thu lại càng hơn thế, cúi đầu ngẫm nghĩ, cô gái như thế, người khác thật sự không tài nào đoán được cô ấy đang nghĩ gì, có lẽ cô ấy thật sự chỉ thiếu một cơ hội mà thôi.

“Tất cả đều là bằng chứng tôi có, nếu có nửa câu nói dối, tôi sẵn sàng trả giá trước pháp luật,” Rồi cô ấy nhìn sang Hường Viên và Lý Vĩnh Tiêu, bình tĩnh nói, “Vì tôi đã từng làm sai nên giờ đây chân thành đưa ra lời xin lỗi, cũng sẵn lòng tiếp nhận mọi hình thức xử phạt của công ty.”

Cuối cùng, cô ấy bình tĩnh nhìn Lê Thẩm tái mặt, dưới lớp trang điểm cầu kỳ kia là đôi mắt toét lửa, ngọn lửa hùng hục như muốn nuốt lấy cô.

Lâm Khanh Khanh nở nụ cười hiếm hoi: “Giám đốc Lê à, nhận sai đi.”

Lê Thẩm giả ngu, ngọn lửa trong mắt lại cháy mạnh hơn, như thể bùng cháy bất cứ lúc nào, “Lâm Khanh Khanh! Cô thật quá đáng!”

Dĩ nhiên Lê Thẩm không nhận.

Có điều chuyện này tổng công ty đã lập án điều tra, Lâm Khanh Khanh trở thành đối tượng đã kích, vậy mà cô về cô không hề quan tâm, vẫn đi làm tan làm như thường, đối với bất cứ ai cũng dùng dung.

Hường Viên gọi cô ấy vào văn phòng.

Cô hỏi thẳng: “Vi sao lại bỗng đứng ra làm chứng Lê Thẩm?”

Lâm Khanh Khanh không nói nhiều, chỉ nói một câu là muốn kết thúc sớm.

Lê Thẩm rất giỏi chơi trò che mắt, nếu muốn nhanh chóng kết thúc sớm thì giết gà dọa khỉ trực diện đúng là biện pháp nhanh nhất. Lâm Khanh Khanh làm như vậy, suy cho cùng đều rất có lợi với các cô.

Lâm Khanh Khanh đề nghị: “Cách nhanh nhất.”

“Cách gì?”

“Bắt cóc Tiểu Hiền.”

“Không được, như vậy sẽ dọa thảng bé mất.” Hường Viên nhìn Lâm Khanh Khanh, hỏi: “Cô nói xem, ánh nắng xuyên qua kính thủy tinh thì vẫn là ánh nắng đúng không?”

Lâm Khanh Khanh: “Đúng thế.”

“Vậy nếu ánh nắng xuyên thấu qua kính lúp thì sao?”

“Thì sẽ cháy.”

Hai ngày nghỉ cuối cùng của năm, bỗng trong công ty lan truyền nhau vài lời đồn, bà tám Úng Nhân Nhân đang ngồi ở phòng trà nói chuyện với nhóm chị em của mình.

“Tôi nói cho các cô biết, tôi có một bà di nhê, kết hôn đã nhiều năm nhưng lại ở riêng với chồng, kết quả là đầu năm dẫn con đi kiểm tra sức khỏe mới biết, con có nhóm máu B. Chồng của di tôi tức điên lên, hai người bọn đều là nhóm máu A, sao có thể sinh ra con nhóm máu B được.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau mấy ngày cãi nhau, di tôi mới nói thật, đó là con của sếp trong công ty. Giờ đang chuẩn bị ly hôn đấy.”

“Thật hay giả thế, chồng bà ấy cũng tham quá rồi.”

“Mà vị sếp đó còn là một lão già nhê. Không biết di tôi định mưu đồ gì đây, các cô nói xem, di tôi đang có ý gì?”

Mọi người cười không nói, trong phòng truyền ra những tràng cười khê.

Ngoài cửa phòng trà, Hường Viên bắt gặp Lê Thấm, neho mắt cười lên tiếng chào, “Chào buổi sáng, giám đốc Lê.”

Sắc mặt Lê Thấm vô cùng khó coi, xoay người rồi đi.

Đã đến giờ tan làm nhưng Ứng Nhân Nhân không chịu về, cô nàng lo lắng đẩy cửa phòng Hường Viên ra, “Chị, chị ơi, em sợ quá, chị đưa em về đi.”

“Hồi sáng lúc đồn tin sao không sợ?” Hường Viên chậm rãi cười nói.

“Đồ vô lương tâm. Tôi đây là vì ai hả?” Ứng Nhân Nhân bĩu môi.

“Nên tôi đã nói để tôi còn gì.”

Ứng Nhân Nhân lườm cô: “Phòng trà là địa bàn của tôi, bình thường tôi và các chị em đều ngồi nói chuyện ở đó, tự dưng cô đi vào liệu người ta sẽ tin chắc? Nhất định sẽ cảm thấy cô có ý. Hôn nữa, tôi nói với cô rồi đấy, một núi không thể có hai hồ.”

Hường Viên gơ tay ra, “Mấy định vị, cô đeo đi, đừng có làm mất. Ngộ nhờ thật sự có chuyện thì tôi sẽ để Vụ Trí xác định vị trí của cô, còn những chuyện khác, cô tự cầu phúc đi.”

Ứng Nhân Nhân hậm hực nhận lấy, vẫn chưa chắc chắn, nhìn ra ngoài cửa thấp giọng hỏi: “Các cô nói xem Lê Thấm có dính câu không?”

Trần Thư nói: “Lê Thấm rất quan tâm đến con trai, nghe được phiên bản không chênh lệch bao nhiêu thế này, tôi đoán hơn phân nửa chị ta đang đứng ngồi không yên, chột dạ lắm rồi, sẽ không ngồi chờ chết đâu. Tin đồn này lan truyền hai hôm nữa, tôi cảm thấy chị ta không ngồi yên nổi.”

Muốn bắt bẻ lỗi của Lê Thấm trong công tác không khó, nhưng khó ở chỗ, bất kể Lê Thấm làm việc sai tới đâu thì bên kia cũng có Dương Bình Sơn can thiệp, mất tờ đơn chỉ là chuyện nhỏ, còn tổn hại đến lợi ích công ty.

Nếu đây không phải là công ty của Hường Viên mà chỉ là một công ty bình thường thì có lẽ các cô đã không quan tâm đến lợi ích của công ty rồi, nhưng ít nhiều gì đây vẫn là công ty của ông nội Hường Viên, nếu làm tổn hại đến lợi ích công ty thì vừa tiền mất tật mang lại còn lợi bất cập hại.

Chỉ có thể để chị ta phạm phải sai lầm không thể xóa bỏ.

Con mồi của sai lầm này vốn là Hường Viên, nhưng Ứng Nhân Nhân nói chuyện này cô ấy làm sẽ suôn sẻ hơn, điều cô kỳ duy nhất là sợ khi tin tức lan truyền lại không tốt cho con của Lê Thấm, dù sao Tiểu Hiên cũng vô tội.

Nhưng, thứ các cô bắt được chỉ là sự chột dạ của Lê Thấm, vòn vẹn một tin đồn gần giống thì những người không biết sẽ không liên tưởng đến Lê Thấm, mà chỉ có Lê Thấm biết rõ sẽ tự đặt mình vào.

Con mồi run rẩy đi ra cửa.

Trần Thư đợi cô biến mất hẳn ở cửa văn phòng mới nói: “Em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi à?”

Hường Viên bình tĩnh đáp: “Không có.”

“...”

Bỗng thấy thương Ứng Nhân Nhân.

Nửa giây sau, Trần Thư lại hỏi, “Em chắc chắn Lê Thấm sẽ tìm Ứng Nhân Nhân?”

Hường Viên cúi đầu nhìn đồng hồ, Ứng Nhân Nhân ở công ty cả một ngày, chắc chắn lúc này Lê Thấm đã ngứa ngáy khó nhịn gãi đầu bứt tai. Vì sao cô lại chọn hôm nay, cũng vì ngày mai là ngày nghỉ, có vài người đã về sớm, thời gian rất rối loạn, cho nên nhất định tối nay Lê Thấm sẽ thần không biết quỷ không hay cảnh cáo Ứng Nhân Nhân, không cho phép cô nâng tung tin đồn nữa.

Còn không, nếu để sang năm mới tìm thì đã quá muộn.

Cho nên tối nay là thời cơ tốt nhất. Bọn họ chỉ cần theo sát Ứng Nhân Nhân là được.

“Chỉ cần Ứng Nhân Nhân không làm sai.”

Phòng kỹ thuật vẫn cứ tan làm như bình thường, nhưng nếu lúc này nhìn từ trên bầu trời thành phố Lật Châu xuống, thì sẽ trông thấy bốn năm chiếc xe khác kiểu chạy ra khỏi tòa nhà Duy Lâm, từng chiếc một rẽ vào các đường trong thành phố, rồi ngay lập tức tắt cả xe cộ ở bốn phương tám hướng đều tụ hội ở đường dẫn đến ngoại ô, thẳng tiến về khu biệt thự nào đó.

Trần Thư ngồi trong xe Hường Viên, Cao Lãnh, Lâm Khanh Khanh ngồi ghế sau, còn những người khác chia nhau trong ba xe, làm thành đoàn chạy thẳng về ngoại ô.

Trong buồng xe là sự im lìm như chết.

Hường Viên lên tiếng phá vỡ yên lặng, quay đầu lại hỏi Cao Lãnh: “Không phải tôi đã bảo anh đừng đi cùng sao?”

Cao Lãnh: “Vi sao dám Vụ Trí có thể tham gia còn tôi thì không? Mấy ngày nay mọi người thần thần bí bí làm gì vậy?”

Trần Thư: “Được rồi, đừng đánh trống lảng nữa, cứ ở bên mà xem.”

Vụ Trí là người đầu tiên đến dưới nhà Hường Viên, Hường Viên báo mật khẩu để anh ta đưa đồ vào trước, sau đó hỏi, “Bên Ứng Nhân Nhân sao rồi?”

“Cô ấy vẫn đang ở công ty, mười phút sau để cô ấy lên đường.”

“Bên công ty có người không?”

“Có lão Tiết ở đấy.”

Hương Viên lại gọi điện cho lão Khánh, “Mười phút sau, theo dõi biển số xe 5671.”

Ứng Nhân Nhân có cảm giác đã đi đến đỉnh núi của cuộc đời.

Một cuộc điện thoại đã cho cô sự an toàn tuyệt đối trong mười phút, bên cạnh còn có một anh đẹp trai theo bảo vệ. Cô chống cảm thương thức Tiết Dật Trình mặt không cảm xúc như bấu vật, ngón tay yếu điệu vẽ vòng tròn cạnh mép bàn: “Nghe nói, anh từng học Taekwondo ở trong đó hả?”

Tiết Dật Trình nhìn cô, không hiểu sao tai lại đỏ lên, “Ừ, bạn cùng phòng dạy.”

“Cùng phòng.” Ứng Nhân Nhân cười, “Bạn tù hả?”

Tiết Dật Trình cúi đầu xuống, không nói.

Lúc này Ứng Nhân Nhân mới chợt nhận ra mình nói sai, thầm mắng một câu rồi vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu.”

Tiết Dật Trình không để ý đến cô, cúi đầu nhìn đồng hồ rồi bắt đầu đuổi người: “Cô có thể lên đường rồi.”

...

Ứng Nhân Nhân lái xe đến cổng bảo vệ, trong lúc đợi mở thanh chắn thì vô tình nghe thấy bác bảo vệ già đang rầy la anh bảo vệ đẹp trai mới đến kia, “Cậu xem cả ngày nay cậu đi vệ sinh mấy lần rồi?! Lười biếng trốn việc phải không, không thích làm thì đừng có làm!”

Sáu giờ mười phút.

Ứng Nhân Nhân mắt tích, tín hiệu trên bản đồ cũng biến mất. Vụ Trí lập tức gọi cho Hương Viên: “Sáu giờ tám phút thì tín hiệu yếu đi, lúc này đã mất hẳn tín hiệu rồi, có lẽ đã bị đập vỡ.”

Hương Viên cúi đầu nhìn lộ trình trong laptop, “Ồ gần bên kia à?”

Vụ Trí: “Bệnh viện Nhân Hòa.”

“Cô ta không về nhà mà đến bệnh viện làm gì?!”

“Em đang định hỏi đây, không phải đã sắp xếp lộ trình trước rồi sao, em tưởng cô ấy đã bàn với chị nên giữa chừng đổi đường!”

Đương lúc ngạc nhiên, Hương Viên lập tức gọi điện cho lão Khánh.

“Các anh đi đến đâu rồi?”

“Bệnh viện Nhân Hòa, cô ấy và một người đàn ông đi vào, tôi đã cho người đi theo rồi.”

“Người đàn ông nào?”

“Bảo vệ của các cô.”

Nghe thấy thế, huyết thái dương của Hương Viên giật giật không ngừng, trong đầu rối ren, cô dè nén tâm trạng bất an, gọi điện cho Tiết Dật Trình.

“Hỏi mấy người bảo vệ xem Ứng Nhân Nhân dẫn người kia đến bệnh viện làm gì?”

Tiết Dật Trình lập tức phóng như bay xuống lầu, gần như là nhảy hết tầng này đến tầng khác. Bác bảo vệ già ngạc nhiên, mù mờ nói: “Dẫn Tiểu Đường đi kiểm tra dạ dày.”

Tiết Dật Trình không nói hai lời lập tức nhảy lên xe, đạp lút cần ga phóng xe thẳng đến khoa dạ dày của Nhân Hòa.

Trong dòng người tấp nập ồn ào, giữa hành lang với mùi thuốc sát trùng gắt mũi, anh tìm kiếm từng gương mặt một, song vẫn không thấy bóng dáng Ứng Nhân Nhân đâu.

“Không có người.”

“Trong phòng khoa thì sao?”

“Cũng không có.”

Tiết Dật Trình cầm điện thoại nhìn xung quanh, bất chợt ánh mắt dừng lại, nhìn thấy một bóng lưng quen quen lén lút, anh ta dõi mắt nhìn chăm chăm, rồi từ từ thấp giọng nói như sợ gã kia bỏ chạy: “Tôi thấy người bảo vệ kia rồi.”

Hương Viên bình tĩnh nhanh chóng phân tích, “Anh đi theo hẩn đi, xem xem hẩn đi đâu, tôi báo cảnh sát.”

“Bốp!”

Người phụ nữ bị tát một phát cực mạnh, cơ thể yếu đuối nằm gục xuống trong xó như chú cá không xương.

Ứng Nhân Nhân bị bịt mắt, lại còn vừa bị giáng cho một cú bạt tai, tuy trên mặt đau rất nhưng cô vẫn còn không quên diễn xuất, cắn môi sợ hãi: “Rốt cuộc anh là ai! Vì sao muốn bắt tôi đến đây!”

Người đối diện không nói một lời.

Lại thêm một cú tát trời giáng đập vào má cô, Ứng Nhân Nhân: “Đánh người đứng đánh mặt nha chị.”

Đối phương có vẻ không hài lòng về từ “chị” này lắm.

Ứng Nhân Nhân lập tức đổi lời: “Anh, anh...”

Vẫn không hài lòng.

“Cũng không thể gọi anh là bố được, không hợp chút nào.”

Đối phương nhắc chân.

“Được được được,” Ứng Nhân Nhân không nhịn được nói, “Anh nhắc quan tài bố tôi lên thì tôi gọi anh là bố.”

“Xoảng” một tiếng, vì trời tối nên đối phương đập trúng phải thùng, rồi lại không biết dính đến cơ quan nào mà đồ vỡ liên tiếp, tiếng sắt thép đua nhau vang lên. Gã đàn ông kia gần như không thể chen vào, nói gì đấy mà Ứng Nhân Nhân không nghe rõ, đợi sau khi tiếng ồn biến mất, cô mới lơ mơ a lên, “Anh nói gì?”

“...”

Trời xui đất khiến Vu Tri lại phát hiện được định vị điện thoại của Lê Thẩm.

Hương Viên vội lại gần, “Ở đâu?”

“Quán trà đối diện bệnh viện.”

Cùng lúc đó, điện thoại của Hương Viên cũng đổ chuông, có vẻ Tiết Dật Trình đã tìm được vị trí của Ứng Nhân Nhân. Tay bảo vệ cứ ngồi mãi tại chỗ chơi điện thoại, Tiết Dật Trình cảm thấy kỳ lạ nên đợi một lúc, kết quả phát hiện có một gã đàn ông đi xuống, cả hai trò chuyện đôi câu rồi gã đội mũ lưỡi trai kia rời đi. Tiết Dật Trình bám theo, phát hiện Ứng Nhân Nhân bị dẫn vào căn phòng ngầm dưới đất ở một quán trà nhỏ.

Vu Tri dạn dò, “Chú ý an toàn đấy lão Tiết, đừng đánh chết người.”

Lần trước Tiết Dật Trình không ngờ mình có thể đánh đám được như thế, dấu sao được đại ca dạy dỗ mấy năm cũng không thật sự động tay với ai, đánh nhau với Lý Tri hoàn toàn là phản ứng tự nhiên, tay chân thân thủ vô cùng nhanh nhẹn.

Lần này anh ta nương tay, song lại không ngờ đối phương cũng biết đánh.

Trong căn phòng ngầm ẩm ướt tối tăm, chỉ nghe thấy tiếng sắt thép vang lên.

Hai người đối diện vô cùng vạm vỡ, vai u bắp thịt. Tiết Dật Trình so sánh thân hình của mình với hai người họ, chợt dạ nuốt nước bọt, ngoác tay với hai người kia.

Rồi sau đó chẳng thể nào cứu vãn nổi, bị đánh cho đến lúc cảnh sát tới.

“Ui da! Má ơi! Oái! Ôi!”

Ứng Nhân Nhân nghe chẳng đáng, cảm một cái cuốc nhào đến hai gã đàn ông kia.

Gã ta lập tức quay phắt đầu lại, ánh mắt ngập tràn uy hiếp, cơ bắp giật hai cái, Ứng Nhân Nhân vội rút tay về, đặt đồ xuống, run rẩy nói: “Tôi nói cho anh biết, đánh phụ nữ là không phải đàn ông đâu nhé.”

Tiết Dật Trình rất dai, đánh không lại cũng không cho chạy, cứ chặn mãi cửa.

Ứng Nhân Nhân thấy thế thì nước mắt cũng sắp tuôn trào.

Cùng lúc đó cảnh sát ập đến, Ứng Nhân Nhân bèn hô hoán: “Chú cảnh sát ơi cứu mạng với!!!”

Lúc lên xe cảnh sát, Ứng Nhân Nhân ôm cổ chú cảnh sát, nước mắt nước mũi giàn giụa như thấy chị Minh Nguyệt chị Tri Kỳ*, dốc bầu tâm sự: “Cháu nghi ngờ do sắp mình làm. Chú nhất định phải làm chủ cho cháu!”

*(*Chị Minh Nguyệt là MC dẫn chương trình giải trí thiếu nhi; chị Tri Kỳ là người bạn mà các bạn nhỏ gửi thư đến để tâm sự.)*

Cảnh sát: “Tại sao lại là cậu?!”

Tiết Dật Trình: “...”

Gộp cả mấy vụ án trước, dư luận công ty bắt đầu đồn thổi bốn phía, Lê Thẩm chính thức bị sa thải, vị trí phó giám đốc tạm thời để Hương Viên đảm nhiệm.

Giống như ngày đó Lâm Khanh Khanh đã nói, Lê Thẩm sẽ không bao giờ nhận sai, dù có rời đi, chị ta cũng không hé răng một lời. Vào buổi chiều nghỉ việc, Hương Viên khuan đồ đến văn phòng của Lê Thẩm.

Lê Thẩm chỉ liếc cô một cái.

Có điều lần này khác ở chỗ, Hương Viên dựa vào ghế sếp tổng, còn Lê Thẩm đứng đấy, thu dọn tài liệu trên bàn, bình thản hỏi: “Cô cảm thấy mình đã thắng rồi sao?”

Hương Viên mỉm cười, “Cứ nhất định phải đua mới thắng à? Tôi cho là mình vừa sinh ra thì đã thắng rồi.”

Lê Thẩm gạt đầu, nội tâm chị ta vô cùng bình tĩnh, “Tôi biết các người muốn chinh Dương Bình Sơn, cho nên mới bắt đầu ra tay từ tôi. Tuy tôi biết rõ đây là bẫy nhưng vẫn nhảy vào, lý do vì sao cô biết không?”

Hương Viên không đáp.

Lê Thẩm: “Bởi vì tôi đã mệt lắm rồi, Dương Bình Sơn nói sẽ đưa tôi và con ra nước ngoài. Tôi nghĩ, ở đây giành giật nhau còn không bằng ra nước ngoài cùng con trai.”

Hương Viên cười cười dựa vào ghế, “Vây chúc chị làm một người mẹ tốt.”

Lê Thẩm thấy cô thờ ơ thì nói: “Có phải tôi nói gì thì cô cũng vẫn thế này phải không, tôi nói gì cũng không kích được cô phải không?”

Thấy cô không đáp, Lê Thẩm lại nói: “Vây nếu tôi nói về Từ Yến Thời thì sao?”

“Chị gọi điện cho anh ấy xin lỗi nhận sai, thì tôi sẽ để Dương Bình Sơn yên tâm đưa chị và con trai xuất ngoại.” Hường Viên nói.

Cô đã rất nhẫn nại lắm rồi.

Vì chị đã từng khinh thường cũng như chèn ép anh ấy.

Chỉ cần chị xin lỗi anh ấy thì tôi có thể tha thứ tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cuối cùng công ty cũng đến ngày nghỉ.

Năm giờ chiều, tất cả mọi người của phòng kỹ thuật đồng loạt xuất hiện ở cửa văn phòng Hường Viên.

Hường Viên thu dọn đồ đạc, nhấc mí mắt lên, “Làm gì?”

Vưu Trí gãi mũi, muốn nói lại thôi.

Cao Lãnh hùng hồn, “Chị lên chức phó tổng mà không mời com mọi người à?”

“...”

Hường Viên đặt tài liệu xuống, ngẩng đầu liếc Cao Lãnh một cái rồi hỏi: “Mấy người muốn đi đâu ăn? Tôi mời.”

“Được rồi.” Cao Lãnh lập tức đưa điện thoại đã mở sẵn dẫn đường, “Quán này, đã định vị luôn rồi đây.”

“Có phải mọi người đã tính toán xong xuôi để làm thịt tôi rồi phải không?” Hường Viên nhận lấy điện thoại.

Cao Lãnh: “Đúng thế, Tư Đồ Hường Viên.”

“...”

Bước vào thang máy thì bất gặp Lâm Khanh Khanh, tất cả lập tức im lặng. Hường Viên nhìn con số trên đỉnh đầu, hỏi: “Mọi người đang đi ăn, có muốn đi cùng không?”

Lâm Khanh Khanh ngăn người, Thi Thiên Hữu cũng nhanh chóng nói tiếp, “Đúng thế, đi cùng đi.”

Cho đến khi Cao Lãnh mở miệng, “Nếu rảnh thì đi chung đi.”

“Được.”

Hường Viên và Trần Thu lái một xe.

Hường Viên dùng xe rồi đi lên lầu, trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngoài hành lang chỉ vang vọng tiếng giày cao gót của hai người bọn cô. Bình thường Hường Viên đã quá quen với việc bọn họ ồn ào, nay thấy thế thì theo bản năng thờ dãi với Trần Thu, sau đó lặng lẽ nấp ở cửa quan sát, chỉ sợ mấy người Cao Lãnh đột ngột nhảy ra hù hai cô.

Tuy nhiên, bên trong lại yên ắng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng kim roi.

Hường Viên nghi ngờ, Trần Thu hít một hơi, có lẽ biết được cánh đàn ông này nhằm chán nên dọa hai cô, thế là không nói hai lời lập tức mở cửa ra: “Làm cái gì ——”

“Pằng!” một tiếng thật lớn!

Hai người phụ nữ đứng ở cửa bắt giặc giờ tay che đầu.

Ngẩng đầu lên, có người bắn giấy pháo hoa, có người lắc Sprite, khoan khoan...

Đó không phải là Sprite, mà là champagne!

Suýt nữa Hường Viên đã hoa mắt bất tỉnh tại chỗ, chưa kịp nhìn kỹ trong phòng còn có ai, đã lập tức quơ giấy pháo trên đỉnh đầu xuống, đau lòng hỏi: “Ai mở champagne đấy?!”

“Anh.”

Ở trong góc, bỗng có người lên tiếng đáp.

Âm thanh này đã lâu không gặp và cũng rất quen tai, thường xuyên nghe thấy trong điện thoại, vậy mà giờ đây bỗng xuất hiện như thật bên tai cô. Hường Viên hốt hoảng không phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn sang.

Lần trước gặp anh là lúc đang ở sân bay, cũng mặc chiếc áo khoác đen này, ngồi trước mặt cô, gọi ly Mocha anh không thích cho cô uống, còn bảo cô uống không hết thì để anh.

Không biết sau đó anh có uống hết không.

Lúc rồi đi quá vội vả nên cô không kịp nhìn anh mấy lần, sau đó lại chạy ngược ra lại, phát hiện anh vẫn ngồi trong quán cà phê chưa đi, tư thế và hình dáng lúc ấy cứ quanh quẩn mãi trong đầu cô. Thậm chí ngay tới lúc xuống máy bay, cô vẫn vẫn còn nhớ đến dáng vẻ khi anh nói chuyện với nhân viên, cảm thấy mình thật sự không bình thường.

Gần đây cô bận bịu tới độ đầu óc choáng váng, nên cả hai chẳng liên lạc với mấy. Ngày đó gặp thầy của anh, cô có rất nhiều lời muốn nói cùng anh. Nhưng hai hôm rồi cô bận tới nỗi hể nằm xuống là ngủ ngay, đừng nói là video, đến gọi điện cũng ít đi.

Vào lúc này lại thấy anh ngồi đó, Hường Viên suýt nữa chực khóc.

Không có sự gò bó như Thượng Hải, anh trở về Tây An như thể đi nghỉ, lúc này Từ Yến Thời đã trút bỏ áo sơ mi quần tây, chỉ mặc đồ bình thường, bên trong là quần áo thể thao màu trắng kéo khóa cao, bên ngoài là áo khoác tối màu không cài nút, thoát nhìn rất nhẹ nhàng tinh tươm, nào còn vẻ nghiêm túc khi mặc âu phục thẳng thớm như mấy ngày ở Thượng Hải.

Là kiểu anh trai đi ngoài đường là được người ta xin số chẳng?

Tóc ngắn đi một chút, đường nét gầy gò, không đeo kính, mắt mỏng mũi cao.

Rõ ràng là có chài chuốt.

Ở Thượng Hải, anh không chịu khó chài chuốt như thế, trừ những lúc gặp khách hàng ra thì Lâm Khải Thụy đều nói, ở công ty đến râu anh cũng không cạo.

Cô cố kiềm chế kích động xông đến ôm anh, thậm chí trong tình cảnh kích thích gài bẫy Lê Thẩm mà trái tim bé nhỏ của cô cũng không hề phản ứng, vậy mà giờ đây lại đập loạn thình thịch không ngừng.

Sao vừa trông thấy anh lại như kẻ say thể này, nhịp tim bất giác tăng vọt.

“Sao, sao anh lại về.”

Cô vuốt tóc ngồi xuống cạnh anh.

Từ Yến Thời thấy cô sốt ruột thì bật cười, tiện tay gỡ giấy màu trên đầu cô xuống, trêu cô: “Không hoan nghênh à?”

“Nào có.” Hường Viên thấy anh giả vờ không biết mà còn hỏi.

Từ Yến Thời mỉm cười nhìn cô, ánh mắt rất thẳng, đến nỗi cô rất sợ lát nữa ngay trước mặt mọi người, anh bất thình lình hỏi nhớ anh không.

Hường Viên lập tức tìm đề tài, “Anh có hẹn với bọn Cao Lãnh à?”

Từ Yến Thời thấy cô hốt hoảng thì không trêu cô nữa, lấy lại sự lạnh lùng, “Ừ, muốn làm mọi người ngạc nhiên.”

Đúng thật là vô cùng ngạc nhiên.

“Sao mấy người họ không nói với em thế.” Cô bĩu môi thấp giọng.

“Nói cho em biết thì còn gì là ngạc nhiên?”

...

Đây là lần đầu tiên Tiết Dật Trình gặp Từ Yến Thời, xế chiều hôm nay Cao Lãnh đã có vẻ khác thường, vận hỏi mới biết hôm nay lão đại của bọn họ sẽ về, buổi tối còn muốn mời com, Cao Lãnh vui tới nỗi đi vòng vòng trong văn phòng.

Cao Lãnh không ngừng cập nhật cho anh ta biết về vị lão đại này.

“Dáng dấp kém hơn tôi một chút, là người đẹp trai thứ hai ở phòng kỹ thuật.”

“Kỹ thuật cực tốt, về vấn đề chuyên môn thì không có vấn đề nào cậu ta không giải quyết được, gọi tắt là kỹ tốt.”

Tiết Dật Trình nghe vậy thì rất tò mò, bình thường cũng hay nghe mọi người nhắc đến anh, cũng coi như là tiền nhiệm của mình, Tiết Dật Trình vô cùng hiếu kỳ về anh.

Kết quả là, trăm nghe không bằng một thấy.

Mấy người Cao Lãnh đứng dưới bếp gọi đồ ăn, anh ta là người đầu tiên vào cửa, khi ấy trong phòng chỉ có một mình anh.

Tiết Dật Trình còn chưa kịp nhận ra đây là ai, mấy độ nghi ngờ mình đi nhầm phòng, bất chợt người đàn ông ấy đã lên tiếng chào anh ta, còn gọi đúng tên: “Tiết Dật Trình?”

Tiết Dật Trình gãi đầu, khúm núm xấu hổ.

“Anh là?”

“Từ Yến Thời.”

Tiết Dật Trình càng túng quẫn hơn, đối mặt với tiền nhiệm, trong lúc nhất thời đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, chỉ biết lúng túng đứng ở cửa.

Từ Yến Thời lại rất tự nhiên, ngồi trên ghế thờ ơ xem thực đơn.

Cứ tưởng Cao Lãnh nói dáng dấp thua anh ta là nhạo báng nên cũng không để trong lòng, thật sự không biết Cao Lãnh lấy đâu ra sự tự tin đến độ vô si như thế nữa, rõ ràng khí chất trên người người đàn ông này không cùng đẳng cấp với bọn họ.

Tiết Dật Trình cảm thấy anh thật sự rất đẹp trai, hơn nữa còn có vẻ lạnh lùng, nhìn ai cũng rất hơi hợm uể oải.

Quả nhiên, người trưởng phòng Hường thường xuyên nhắc đến không hề bình thường chút nào.

Lầu sòì ừng ực, cả căn phòng lượn lờ khói xanh như chốn tiên cảnh ở nhân gian.

Cao Lãnh ăn bữa com này mà bụng đầy oán hận, hai mắt nóng lẹ như thể cuối cùng cũng gặp được tin ngưỡng ngày xưa mình dựa dẫm để sinh tồn, người đàn ông cao lớn kia thật sự khiến người ta có cảm giác vô cùng an toàn. Anh ta không nhịn được nước mắt, sục sục sục như đàn bà con gái, trong lòng thật sự cảm khái, có lẽ gần đây thấy mấy người Hường làm gì cũng không dẫn mình theo nên cảm giác bị cô lập.

“Trước kia cậu có bao giờ làm thế đâu, vậy mà lần này bọn họ gạt tôi ra rìa.” Như thể tìm được núi dựa, Cao Lãnh bắt đầu kể lể nỗi niềm ảm ức.

Lúc này Từ Yến Thời đã cởi áo khoác vắt lên thành ghế, mở áo thể thao ra, để lộ chiếc áo thun mỏng manh bên trong, vài dán chặt vào lồng ngực gầy gò rắn chắc của anh, anh lạnh lùng nhìn Cao Lãnh, “Xem kết quả từ việc trưởng phòng Hường thăng chức, có thể thấy cách làm trước kia của tôi đã sai rồi.”

Cao Lãnh bối rối, có lẽ anh đã xem thường rồi.

Dựa vào đâu mà cho rằng ông vua độc mồm này sẽ nổi đỡ mình.

Cao Lãnh nhìn Hường Viên hồng ửng gáy: “Trưởng phòng Hường, chị cũng biết đấy, vốn chai champagne này không phải cho chị, lúc lão đại gửi tin nhắn cho tôi có nói rõ đem champagne này cho mọi

người uống. Cậu ta không hề nói là quà mừng chị thăng chức đâu nhé.”

“Anh đến rồi mới biết em thăng chức.” Từ Yến Thời quay sang nhìn Hường Viên, giải thích, “Hon nữa, quà cũng là của người khác tặng.”

Hường Viên thấp giọng hỏi: “Ai tặng?”

Từ Yến Thời nhìn cô, “Cầu Thụy.”

Cuối cùng người bị tổn thương vẫn là Cao Lãnh, “Tôi chỉ có thể nhận quà của người khác thôi sao?”

“Không phải cậu, mà là mọi người.” Từ Yến Thời nghiêm túc chỉnh sửa, “Một chai champagne, còn là người khác tặng.”

“Cậu lúc nào cũng keo kiệt cả, có thể chi tiền vì bọn tôi một lần không?”

“Xin lỗi, vừa xài hết tiền cho bạn gái rồi.”

Lập tức cả căn phòng bùng nổ, Hường Viên cúi đầu, không dám đối mặt với người ngồi bên cạnh, trái tim bé nhỏ đập thành thịch, ngay tới nỗi lâu cũng sôi sục hơn bình thường, nỗi bong bóng ùng ục chia vui.

Tất cả trăm miệng một lời không dám tin nổi, suýt nữa nước miếng đã chảy xuống nỗi nước sôi.

“Bạn gái?!”

Từ Yến Thời chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, không hề tiết lộ chút nào. Bất kể đám Cao Lãnh có uy hiếp dụ dỗ ra sao thì vẫn không lấy được thông tin gì.

“Có đẹp không?”

“Bình thường.”

Hường Viên đột ngột nhìn sang.

“Nhưng tôi lại thích cô ấy.”

Nói đoạn, anh vội lấy ly đến, bình tĩnh rót nước cho mình.

Một bữa cơm kết thúc trong khiếp sợ, tất cả vẫn chưa hoàn hồn từ thông tin “lão đại có bạn gái”.

Một nhóm người đứng trước cửa quán bắt xe, Từ Yến Thời tính tiền xong đi ra, mấy người Cao Lãnh đã lên một chiếc xe trước, Lâm Khanh Khanh tự bắt một chiếc. Hường Viên nhìn bóng lưng cô ấy rồi nói với Từ Yến Thời, “Đợi đã.”

Sau đó đi về phía Lâm Khanh Khanh.

Có một số việc, một khi đã thay đổi thì rất khó để bắt đầu lại.

Nên dù mọi người có cố gắng vui vẻ đến đâu thì cũng đã có vài thứ đã thay đổi, ví dụ như Lâm Khanh Khanh tối nay, trông cô có vẻ rất xa lạ.

Hường Viên đưa cho cô ấy một phong thư rồi nói: “Tôi đã đề tổng công ty duyệt đơn từ chức của cô rồi, còn đây là thư đề cử, sang năm cô cũng có thể đến công ty mới nhậm chức. Có vài thứ, nếu không có cách nào quay đầu lại, vậy thì cứ tiến về phía trước đi.”

Trong gió rét tuyết trắng, Hường Viên đội mũ áo khoác mỉm cười nhìn cô ấy một lần cuối cùng, sau đó xoay người đi về phía người đàn ông đứng dưới đèn đường.

Mọi người đã ra về cả rồi, chỉ còn lại ba người bọn họ, tài xế thúc giục cô, “Nhanh lên xe đi cô gái!”

Nhưng Lâm Khanh Khanh lại không nén nổi ngẩng đầu nhìn thành phố này lần cuối cùng, cửa xe mở ra, cô chần chừ mãi không lên xe, ánh mắt cứ nhìn theo nơi Hường Viên rời đi.

Từ Yến Thời dựa vào cửa xe, đứng dưới đèn đường hút thuốc, nhìn thẳng vào cô gái đi về phía mình.

Ban này ở trong phòng, cả hai còn còn nghiêm túc giả vờ không quen nhau, mà lúc này lại không chút kiêng kỵ gì với người sắp rời khỏi là cô đây.

Hường Viên nhào thẳng vào lòng anh, Từ Yến Thời dựa vào cửa xe, kéo mũ áo khoác xuống trùm lấy cô, loáng thoáng có thể nghe thấy giọng điệu nhạo báng lại buông tuồng của anh: “Có phải sau này nên đổi xưng hô, gọi là giám đốc Hường không nhỉ?”

Hường Viên cười khanh khách, “Đừng thế đấy giám đốc Từ ạ.”

Người đàn ông cup mắt nhìn cô, cười đáp: “Không được rồi.”

Cùng với khói sương che đi tròng kính của Lâm Khanh Khanh, bóng người trước mắt càng lúc càng mờ hồ, hình ảnh cuối cùng cô thấy là Từ Yến Thời kéo lấy mũ của Hường Viên, cúi đầu tiến đến.

Cũng chẳng biết có hôn hay không.

Cô xoay người lên xe, bỏ lại màn đêm gió tuyết rét căm sau lưng, không quay đầu lại.

Tạm biệt, Hường Viên.

Tạm biệt, Cao Lãnh.

Ở trên bàn ăn, hai người còn nghiêm trang đạo mạo giả vờ không quen nhau.

Mà vừa vào cửa thì bầu không khí lập tức nóng lên, Hường Viên chẳng kịp thay giày đã bị đè lên tường.

Hường Viên ngược cổ, bị anh hôn tới tấp, bên tai đều là hơi thở rối loạn làm người ta tim đập rộn ràng, cô nhắm mắt lại, như chú cá nhỏ há miệng thở hổn hển, hỏi: “Có phải Lê Thẩm gọi điện cho anh không?”

Người đàn ông vẫn rất chăm chú, thấp giọng ừ một tiếng.

Vì con trai, Lê Thấm đã buông bỏ mọi tự ái, chân thành thân thiện đối diện với người chị ta đã từng xem thường nhất, lợi dụng mưu quyền ức hiếp.

Từ Yến Thời nghĩ cũng biết chuyện này có liên quan đến Hường Viên.

“Em đã làm gì?”

Anh dè người trên tường, lần đầu tiên bàn tay không yên phận chui vào vạt áo cô, bóp mạnh một cái, vừa hôn cô vừa khàn giọng hỏi: “Em đã làm gì rồi? Hử?”

“Em chỉ muốn lấy lại mọi thứ mà anh đã từng đánh mất.”

Hai người đối chỗ cho nhau, anh ngồi trên tù giầy, thả lỏng dựa vào tường, nổi nhớ nhưng đã lâu không gặp chỉ hận một khắc cũng không rời, Hường Viên làm ỏ trong ngực, anh cúi đầu cười khê.

“Thích anh đến thế à?”

“Ừm.”

“Vậy có muốn kết hôn với anh không?”

“Nhanh quá.”

“Không nhanh, chỉ còn thiếu bước lên giường thôi, nhưng con người anh không thích lên xe rồi mới mua vé bổ sung, thế nên là, có muốn kết hôn với anh không?” Anh còn nói, “Kết hôn rất tốt, có thể thế này thế này.”

“...”

Lại bắt đầu ngả ngón rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Trong phòng không bật đèn, chỉ có mỗi một ngọn đèn ở huyền quan hắt ra ánh sáng yếu ớt. Cửa ban công để hở nên gió lùa thổi vào, bầu trời đầy sao lấp lánh, có thể thấy được biểu cảm của đối phương.

Bất động một lúc lâu, đèn cảm ứng cũng tắt đi. Trong nháy mắt rơi vào bóng tối, thậm chí không nhìn rõ mặt nhau.

Người đàn ông đột nhiên cười, trêu chọc nói: “Có hồi hộp không?”

Anh ngồi trên tù giầy, lưng dựa vào tường, nhốt Hường Viên vào giữa hai chân mình, để cô nửa ngồi trên đùi anh.

Anh nâng cằm Hường Viên lên ép cô ngẩng đầu, tầm mắt chạm nhau, anh vừa nói thì đèn cảm ứng lại sáng lên.

“Nghiêm túc thế làm gì, anh chỉ đùa thôi.”

Đương lúc nói, chân mày nhíu lại, biểu cảm không thoải mái.

“Em... Còn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn.” Hường Viên nói thật.

“Với anh cũng không?”

“Không phải là chuyện với người này người kia, chỉ là em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, anh hiểu không?” Cô dè dặt nhìn anh, quan sát nét mặt của anh, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không biểu lộ gì.

“Sợ phải chia tài sản à?”

Phụt...

Hường Viên dờ khóc dờ cười: “Không phải.”

Từ Yến Thời cảm thấy nếu là chuyện đó thì đơn giản rồi, cùng lắm là ký thỏa thuận trước khi kết hôn bảo đảm cho cô sở hữu mọi tài sản, sau này nếu thật sự ly hôn, anh sẽ tay không rời đi. Nhưng có vẻ Hường Viên lại có khúc mắc trong lòng.

Từ Yến Thời cười, bản thân đã sắp ba mươi tới nơi rồi, mà sao lại như chàng trai mới yêu lần đầu thế này, haiz, nhưng đúng là anh vừa mới biết yêu thật, khó tránh có phần hấp tấp. Nếu như lúc này cô gạt đầu đồng ý, anh chắc chắn ngày mai sẽ đi làm thủ tục luôn.

Tìm đập thành thịch, Hường Viên nhỏ giọng nói: “Hon nữa, em thấy bây giờ người ta kết hôn qua loa quá, em cảm thấy trước khi kết hôn phải học cách làm vợ làm chồng trước đã, hoặc là học cách xử lý mâu thuẫn giữa vợ chồng. Cả con nhỏ nữa, chăm sóc con thế nào, cho con một gia đình ấm áp, không để con phải bị ám ảnh trong quá trình trưởng thành, còn phải giáo dục đúng giá trị quan và nhân sinh quan nữa, rồi sau đó mới kéo dài hương khói khai chi tán diệp, truyền thừa khí phách tinh cảm của gia tộc từ đời này sang đời khác, em thấy đó mới là ý nghĩa thật sự của việc kết hôn, cũng có thể giúp thúc đẩy xã hội phát triển hài hòa.”

Từ Yến Thời vẫn giữ tư thế vừa rồi, khoanh tay dựa tường, nghe cô thao thao bất tuyệt thì không nhịn được nhếch khóe môi, di tay vào trán cô, “Em theo học lớp Đảng đấy hả?”

Nói đến đây, Hường Viên nhìn anh: “Em nhớ anh là đảng viên còn gì, hẳn là rõ điều này hơn em chứ, sao lại tùy tiện cầu hôn con gái người ta vậy.”

Anh xấu hổ nói: “Anh không tùy tiện.”

“Chúng ta chỉ mới quen nhau ba tháng, anh lại nói lời này.”

Từ Yến Thời nhìn cô, có nói thêm gì nữa cũng không được, sợ rằng cô sẽ cho anh tội danh lăng tử tình trường, vậy là đành giờ tay đầu hàng.

Hai người thủ thi thắm thị một lúc lâu, đèn cảm ứng ở huyền quan vẫn không tắt, ánh sáng yếu ớt chiếu xuống đỉnh đầu. Hường Viên ngồi trên đùi anh nhìn anh giờ hai tay lên, trong mắt viết rõ sự bất lực, cô bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ anh: “Đó đều do bà nội dạy em, bà là người dù đã sáu mươi nhưng vẫn rất thanh cao nhã nhặn. Ban đầu bà cũng không biết cách giáo dục mà rất cung chiêu bổ

em, kết quả lại khiến tính cách của bố em trở nên cực đoan, vào năm em sáu tuổi ông đã tự tử. Bà nội em tự trách không thôi, bà cảm thấy mình đã không chăm sóc con tốt, cho nên sau này mới thay đổi cách dạy với em.”

“Bà ấy dạy em tốt thật, chỉ là hơi nghiêm.”

“Đây là điều mà bà nội em tiếc nhất, bà chỉ sinh mỗi mình bố em. Vẫn chưa xây dựng được lý tưởng đại gia tộc của bà,” Hường Viên cười nói: “Bà em nói, khí phách của một gia tộc chính là cột sống của gia tộc đó, đầu phải thẳng thì con nhỏ mới có thể dựa dẫm sống tốt, khi ấy mới thực sự là quý tộc.”

“Đầu anh không nghiêng.”

“...”

Thấy cô không nói gì, Từ Yến Thời thôi đùa cợt, nhéo mặt cô, “Anh biết rồi.”

Rất cuộc Hường Viên cũng bị thuyết phục, ôm cổ anh vui vẻ hỏi: “Có thể hôn anh nữa không?”

Từ Yến Thời cup mắt xuống, giả vờ giả vịn nhìn cô: “Chuyện này thì không tốt lắm, bà nội em mà biết, sẽ nói anh bất chính.”

Hường Viên nhìn anh một lúc lâu rồi nhanh chóng đứng dậy: “Vậy em đi thu dọn hành lý đây.”

Lịch bạch chạy đi.

Từ Yến Thời bị cô ngồi đè nên chân hơi tê, đứng dậy từ từ rồi bước vào phòng ngủ theo cô.

Cô đã cởi áo khoác, vali để mở trên sàn, cũng không thu dọn gì nhiều mà chỉ ném vào mấy thứ, chai chai lọ lọ đặt chung vào nhau. Từ Yến Thời dựa vào cửa nhìn cô sắp xếp, Hường Viên luôn tay luôn chân, thuận miệng hỏi: “Anh đã đặt vé máy bay chưa?”

“Đặt rồi.”

“Máy giờ?”

“Hai giờ chiều.”

“Vậy đợi em xem chuyến của anh còn chỗ không.”

Từ Yến Thời: “Anh đặt giúp em rồi, ngồi cùng khoang.”

Hường Viên: “A? Anh biết số chứng minh thư của em à?”

“Lần trước thấy.” Anh thờ ơ nói.

“Được rồi.”

Một lần nữa Hường Viên cảm thán trước trí nhớ của anh.

Từ Yến Thời ra ban công hút thuốc rồi quay lại, Hường Viên vừa vui vẻ ca hát vừa thu dọn hành lý, nhìn đồng hồ treo tường, thật đúng là vô tâm vô phách, đã gần mười hai giờ rồi mà vẫn còn bận sắp xếp đồ.

Hường Viên leo lên giường, đèn tường trong phòng ngủ chiếu xuống thân hình bé nhỏ của cô, quần jean bó sát phần mông cong vút, hai chân duỗi thẳng với đường cong là lướt, cô khẽ nghiêng đầu rút khăn quàng cổ từ trong khe hở đầu giường ra.

Anh cởi áo khoác, chỉ mặc mỗi đồ thể thao màu trắng ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách.

TV không mở và đèn cũng không bật, chỉ có mỗi ánh sáng yếu ớt từ phòng ngủ hắt ra, là luồng sáng vàng nhạt dịu duy nhất trong nhà, vô cùng ấm áp. Từ Yến Thời không chớp mắt nhìn chiếc bóng cô hắt lên cửa, đập dồn như sóng biển, mềm mại không xương, ánh sáng khẽ chao đảo là chiếc bóng lại như thò con chạy.

Lúc này có thể nghe thấy âm thanh dọn đồ bên trong.

Mọi thứ chìm vào tĩnh lặng, bóng cây ngoài cửa sổ tiêu điều, chỉ có mỗi chiếc bóng bé nhỏ kia là còn dư hơi ấm.

Mười hai giờ rưỡi, rốt cuộc Hường Viên cũng dọn dẹp xong, đi ra khỏi phòng ngủ thì thấy Từ Yến Thời đang xem phim, cô đi tới ngồi cạnh anh, tiện tay lấy một quả nho trên bàn, “Phim gì thế?”

Nào ngờ, cả một đĩa là những quả nho tròn tròn thật xanh, quả nào quả nấy đều đã được lột vỏ, chắc nịch óng ánh như phi thủy trần châu.

“Anh lột hả?”

Cô đột nhiên nhìn sang, đầu chỉ có thể, bên cạnh còn có một đĩa hạt dưa cũng đã được tách vỏ.

Anh cup mắt liếc cô, im lặng cầm lấy túi hồ đào ở cạnh tới.

Hường Viên như thể nhìn thấy túi hồ đào đó phát ra tiếng kêu rên thảm thiết liên tiếp: “Trời ơi!! Mau cứu trẻ con đi!!!”

Hường Viên vội ngăn lại, “Đừng mà, đừng trút giận lên trẻ nhỏ.”

“...”

Từ Yến Thời nào tức giận, chỉ là trêu cô chút thôi, thế là anh đặt túi hồ đào xuống, dựa người vào ghế sofa đưa mắt nhìn TV, cười cô: “Em nghĩ đàn ông hẹp hòi quá rồi đấy”

“Còn không phải à, trước kia đi trẻ nửa tiếng là bị mắng xối xả.”

Từ Yến Thời quay đầu liếc cô rồi lại nhìn vào TV lần nữa, lơ đãng hỏi: “Em nói anh?”

“Không phải, bạn trai cũ.”

Anh hừ cười: “Thế nên bọn họ mới là bạn trai cũ.”

“...”

Phòng ngủ đã tắt đèn, ánh sáng xanh ở TV hắt ra chiếu sáng cả phòng khách, hình ảnh thay đổi thì ánh sáng cũng biến đổi theo, như thể đang ở trong ảo mộng. Không gian chật hẹp, hơi thở hòa vào nhau, Hường Viên đi đến ngồi trên đùi ôm lấy cổ anh, dịu dàng dán sát mình vào, cọ vào cần cổ ấm áp của anh, “Nói quá thôi mà, anh có thể hứa sau này không bao giờ mất em không?”

Từ Yến Thời được cô ôm, nhưnò mảy nhìn cô, “Nói thật, tính khí anh cũng không tốt lắm.”

“Không sao, nếu em có hẹn với anh thì nhất định sẽ không đến trễ, chắc chắn sẽ chạy đi gặp anh.”

Anh cười, vô cùng hiểu cô: “Thôi đi, em thấy ai đi làm đúng giờ mà cần chạy chưa, đi trễ mới chạy.”

Anh nhặt một quả nho dút vào miệng cô, chùng người trên ghế, “Có hẹn với anh, không cần yêu cầu nhiều như thế.”

Hường Viên nhai xong mới nói: “Thật sao?”

Sau đó đang định nhờ hạt thị Từ Yến Thời đưa tay đến, cô do dự một lúc rồi vẫn nhờ vào tay anh, anh vát vào thùng rác bên cạnh, phúi tay rồi từ một tiếng.

Hường Viên chợt im lặng, trong lòng như có núi lửa phun trào.

Cô thật sự cảm thấy, điều ở anh khiến con tim mình rung động chính là anh luôn cam kết với thái độ tùy ý nhất.

Hai người ôm nhau xem phim, là một bộ phim đen trắng đã cũ, nhân vật chính cứ tình tứ âu yếm mãi.

Bỗng Từ Yến Thời nghiêm túc hỏi cô: “Vừa nãy thất thần, cô gái đó nói gì?”

Hường Viên xem mà khóc, vẫn đang đắm chìm trong tình yêu đầy xúc động của hai nhân vật chính, nghe anh hỏi thế thì trong đầu hỗn độn, thầm nghĩ anh còn có lúc thất thần sao, nhưng cũng theo bản năng thút thít lặp lại câu mà nữ chính vừa nói: “Chồng ời, em yêu anh.”

...

Nói xong, Hường Viên mới ý thức được mình bị lừa.

Lại trêu cô rồi!

Anh cười ngất nhưng không dám cười to, Hường Viên vừa khóc vừa tức cười, nơi khóe mắt còn vương nước đầy. Bầu không khí đã bị anh làm hỏng hoàn toàn, anh ngửa đầu ra sau thành ghế, cười y hệt chàng trai vô tư trong sáng của ngày trước.

Bộ phim đã bắt đầu chạy lời cảm ơn ở cuối phim, chẳng chịt chỉ chút. Hường Viên tức giận, toan đứng lên đi rửa mặt thì lại bị anh kéo vào lòng, muốn hôn cô.

Hường Viên né tránh.

“Không phải sợ bị xem là bất chính hả?”

Từ Yến Thời kéo người xuống, vòng hai tay ra sau lưng mình, không cho cô cơ hội từ chối đã cắn liên tục lên môi cô, hô hấp nặng nề phả vào bên tai, một tay đỡ lấy mặt cô, khàn giọng nói: “Em không nhớ anh hả?”

Hường Viên đỏ mặt, song cơ thể lại thành thực hơn, miệng đã cắn ngược lấy môi anh, thậm chí còn chủ động đưa lưỡi vào miệng anh hòng tìm kiếm.

Dùng hành động thực tế để chứng minh tất cả.

Chỉ là Từ Yến Thời có duy nhất một điều khó hiểu, những thứ khác đều rất chiều rất nhường, nhưng chỉ có vấn đề nhớ hay không này là lần nào anh cũng ép Hường Viên nói ra, mặc dầu lưỡi cô khuấy đảo thế nào thì anh vẫn bất động, ôm dáng vẻ như xem kịch vui. Hường Viên cắn môi anh, mút lấy khóe môi và mi mắt anh, vậy mà anh vẫn thờ ơ, cô vừa mới khóc, ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn anh.

Hường Viên không cam lòng yếu thế, dựa hẳn vào người anh, tay đặt bên hông kéo dây khóa xuống, “Em cởi quần anh.”

Ánh mắt Từ Yến Thời tối sầm đi, nhìn cô một lúc rất lâu, sau đó từ từ nhắm mắt cắn cô liên tục, đầu lưỡi thẳng tiến, gấp gáp mạnh mẽ khuấy đảo cô, sau đó xoay mình đè cô xuống dưới cơ thể mà hôn liên hồi.

Anh không hẳn là người bảo thủ, nhưng cũng có vài thứ luôn giữ vững, cũng chú trọng lễ nghi.

Anh luôn cảm thấy chuyện lên giường phải tìm thời cơ thích hợp, dưới tình huống cả hai bên đều đã chuẩn bị tâm lý. Tốt nhất là song phương nên bàn bạc thêm về mức độ chịu đựng của chuyện này, ví dụ như có thể làm được tư thế gì, hoặc “độ lớn” tới đâu là bao nhiêu. Chỉ ít là sau khi được Hường Viên cho phép, anh mới có thể dẫn cô cảm nhận sự vui sướng của tình yêu nam nữ.

Chứ không hy vọng cô giao mình một cách mơ hồ thế này.

Anh không biết trước kia cô đã làm với người khác hay chưa, nhưng ít nhất khi ở bên anh, anh vẫn coi như là lần đầu tiên.

Có điều đôi khi mặt là dễ tự vả, người đàn ông chú trọng lễ nghi như Từ Yến Thời đây, dù đánh chết cũng không ngờ lần đầu tiên lại xảy ra ở cái nơi tồi tàn kia, lại còn bị người ta nghe lén.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Hình ảnh trên phim tạm dừng lại, màn hình hắt ra ánh sáng lạnh lạnh âm u.

Trong căn phòng yên tĩnh tối om, rèm cửa sổ kéo mở, ánh trăng rơi lên chậu hoa đặt nơi bệ cửa, cỏ lan bắt động như đang nghiêng tai lắng nghe âm thanh hôn nhau giữa con triền miên, vang vọng khắp phòng khách.

Trên ghế sofa là hai bóng người đầy dục.

Từ Yến Thời cởi áo thể thao ra, lồng ngực săn chắc chỉ cách mỗi lớp áo thun đè lên người cô, lực trên môi chẳng hề thuyên giảm, đầu lưỡi anh không ngừng càn quấy bên trong.

Hường Viên bị hôn tới nỗi đầu óc mơ màng, huy động cả tay chân ôm lấy cổ anh như chú gấu koala, lưu luyến nhẹ nhàng cắn mút môi anh.

Chỉ trong chốc lát đã mồ hôi đầm đìa, cơ thể hai người ướt đẫm, ngay tới cái nhìn cũng trở nên ướt át, mông lung mập mờ.

Từ Yến Thời nhìn cô rất lâu, sau đó chuyển sang hôn lên tai cô, Hường Viên run bắn lên như có dòng điện chạm vào.

Từ Yến Thời bùng tỉnh.

Anh nhìn cô cười cười, rồi lại hôn lên cổ lên miệng cô như đùa dai.

Hường Viên lại run lên, cảm giác tê dại từ da đầu chạy thẳng xuống gan bàn chân, cười cười xin tha: “Nhột quá.”

“Chỉ nhột thôi sao?”

Đêm hôm khuya khoắt, anh có đê giọng thấp xuống, không còn vẻ lạnh lùng như đứng trước mặt người khác vào lúc ban ngày.

Thấy anh lại muốn đưa miệng lại gần, Hường Viên thành thật đáp: “Vội tê nữa.”

Như thể chưa nói đúng trọng tâm anh muốn, anh nhìn cô rất lâu, lại làm như muốn hôn cô cô tiếp, “Cảm nhận lần nữa thử xem.”

Hường Viên nằm trên sofa, tóc dài như thác nước xỏa tung, cơ thể run lên vì cười, không ngừng xin tha: “Đừng mà đừng mà, khó chịu lắm, em cũng không nói được là cảm giác gì.”

Anh nhìn thẳng cô, không nhúc nhích.

Hường Viên ôm cổ anh, nũng nịu bảo: “Anh muốn cảm giác gì nè?”

Sau một lúc nhìn cô, Từ Yến Thời phì cười: “Còn có thể là cảm giác gì nữa?”

Tiếp đó anh ngồi dậy, kéo dây khóa áo thể thao xuống, cúi người cầm lấy hộp thuốc ở trên bàn rút thuốc ra châm rồi nhả một ngụm khói, vừa cúi đầu búng tàn thuốc vừa nói với cô: “Lần đầu tiên yêu đương, anh không biết quy trình bình thường là thế nào, có điều anh không muốn thăm dò lui tới, càng không muốn để em giao mình một cách mơ màng, dù gì em làm chuyện đó với anh. Anh cảm thấy những hành động đó không khác gì lưu manh.”

Hường Viên biết xưa nay anh nói chuyện rất thẳng thừng, nhưng cũng vì sự thẳng thắn này mà thu hút cô hơn.

Trong phòng yên tĩnh, chậu hoa trên bệ cửa tắm dưới ánh trắng sáng, khe kẽ lung lay như con thuyền nhỏ đi lang thang trong gió đêm.

Phòng khách tối đèn, bóng người gầy gò kia cũng hút xong điếu thuốc cuối cùng, anh dí thuốc vào gạt tàn, ngả người ra sau ôm cô dựa vào lồng, hỏi “Nếu em không định kết hôn bây giờ, vậy thì chúng ta thẳng thắn với nhau trước đi, phải hẹn hò bao lâu thì mới có thể lên giường? Trước khi ấy, anh sẽ không chạm vào em.”

“...”

Nghe được lời này, trái tim Hường Viên bất giác đập mạnh vì sự thẳng thắn của anh, cũng vì sự bộc trực của anh.

Cô thấp giọng nói: “Không phải hôm qua còn nói không muốn lên xe rồi mới mua vé bỏ sung à?”

Anh nhìn vào mắt cô: “Anh phải đảm bảo trước là có thể khiến em đồng thời vui sướng cả tinh thần lẫn cơ thể.”

“...”

Cái người này, càng nói càng không đứng đắn.

Hường Viên nhìn anh với ánh mắt sắc bén: “Vừa rồi anh chỉ muốn lừa em kết hôn phải không?”

“...”

Anh gãi chóp mũi, ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi.

Hường Viên trêu anh, thuận miệng nói: “Hai năm đi.”

Từ Yến Thời khiếp sợ, nhưng vẫn không có dư thừa cảm xúc nào, vô cùng lạnh lùng xác nhận lại: “Em có chắc không? Em thử nghĩ đi, hai năm sau nói không chừng đến Cầu Thụy cũng có con rồi, vậy mà hai ta còn chưa lên giường, khi ấy nhất định anh ta sẽ tìm bác sĩ nam khoa giỏi nhất ở Thượng Hải cho anh, sau đó mỗi lần đi nhậu uống nhiều thì sẽ nói, tôi có một người bạn, cậu ta và bạn gái đã hẹn hò hơn hai năm...”

“Thì anh cứ nói là đã lên giường là được mà.”

“Sao có thể lừa dối người khác vậy được.”

“Bộ anh lừa người ít lắm hả?” Hường Viên cười, không chọc anh nữa, “Nghiêm túc nào, bà nội em đã nói rồi, thật ra hai người ở với nhau không có nhiều khuôn sáo như vậy, cứ thuận theo cảm giác là được, chỉ cần bảo vệ mình thật tốt, đặc biệt là ở phương diện kia. Có biết vì sao em hẹn hò với ai cũng không vượt quá nửa năm không? Bởi vì hào cảm nhất thời rất dễ, nhưng khi em phát hiện hào cảm của em về người này đang không ngừng giảm đi, thì phòng tuyến trong lòng em sẽ lập tức kéo dài. Không phải bọn họ chưa từng yêu cầu, nhưng em cảm thấy không thoải mái, cho nên lần nào cũng đều không vượt quá nửa năm. Thậm chí người bạn trai gần nhất của em, chỉ mới một tháng đã sốt ruột muốn lên giường, như vậy làm em cảm thấy không có được sự tôn trọng. Nhưng nếu đó là anh, thì em đồng ý...”

Cô dừng lại, “Bây giờ... thật ra em cũng có thể.”

Mấy anh chàng lúc trước còn không thẳng thắn bằng Từ Yến Thời.

Rõ ràng trong đầu chỉ nghĩ mỗi chuyện đó, nhưng chẳng bao giờ nói ra, bình thường vờ vịt là chính nhân quân tử, song thực chất lại rất thô bỉ, lời ngon tiếng ngọt dỗ cô lên giường. Tuy nhiên Từ Yến Thời lại hoàn toàn trái ngược, tuy có lúc anh cũng rất ngả ngớn, nhưng mỗi câu nói ra đều rất tôn trọng cô.

Cô thích anh thẳng thắn như tối nay, nói cho cô biết anh không khác gì những người đàn ông khác, chỉ có điều anh tôn trọng cô.

“Vậy thì nửa năm.”

Hường Viên sững sốt, “Hả?”

Anh khoanh tay nói: “Không cần phải bật đèn xanh cho anh đâu.”

Có lẽ cảm thấy từ đèn xanh này có vẻ kỳ quái, anh ho khan bỏ sung: “Dẫu gì cũng độc thân sắp ba mươi năm rồi, thêm nửa năm nữa cũng không sao, con gái vẫn nên thận trọng thì hơn.”

Nói thế nào nhỉ, nghe thấy cái mốc nửa năm này, Từ Yến Thời cảm thấy rất vui, cũng thấy rất có cảm giác lễ nghi.

Ba giây sau, Hường Viên ngẩn ngơ nhìn anh lấy điện thoại ra, ánh sáng màn hình làm nổi bật khớp xương anh.

Hường Viên đi đến, hồ nghi nhìn vào điện thoại, “Anh làm gì thế?”

Từ Yến Thời nhanh chóng mở lịch ra, ngón tay kéo xuống, đánh dấu ký hiệu trái tim vào ngày ba mươi tháng năm.

Hường Viên kiểu “囧” rồi đập anh một cái, xấu hổ nói ——

“Anh đi thi đại học hay sao mà đếm ngược?”

Anh đánh dấu xong, nhìn nét chữ trên màn hình đếm ngược rồi vất điện thoại qua một bên, xoa xoa cổ, miễn cưỡng nhìn cô, “Có muốn nghe nói thật không?”

Không đợi Hường Viên kịp phản ứng, anh đã nói: “Anh thi đại học còn không căng thẳng như thế này.”

Hường Viên ôm cổ anh hôn lên, “Vây là định vào ngày ba mươi tháng năm?”

Từ Yến Thời ừ đáp, hôn cô một lúc rồi thấp giọng nói: “Từ sau khi thi đại học, đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác đếm ngược cảm giác ra trận như vậy.”

Phi phi phi phi.

Hường Viên đâm anh, lại bị anh cười ngậm lấy môi.

Chẳng mấy chốc hai tai đã đỏ bừng, thờ hồn hể nặng nề, cả căn phòng ngập tràn trong điểm tĩnh.

Ngày hôm sau.

Hai người đứng trong nhà ga tại sân bay Bắc Kinh, Hường Viên đợi Lại Phi Bạch đến đón, lưu luyến nhìn anh bạn trai dù nhìn ngàn lần không chán, “Anh thật sự không cần em đưa về à?”

Hai người mặc áo len đôi, Từ Yến Thời mặc áo len màu xanh thẫm, áo khoác đen dài đến đầu gối, chẳng khác gì hạc giữa bầy gà trong đám người nhốn nháo, cúi đầu nhìn cô, “Không cần, anh bắt xe.”

“Được rồi.”

Hường Viên muốn ôm anh, nhưng rất ít khi âu yếm trước đám đông, sợ anh cảm thấy không được tự nhiên. Dù gì đây cũng là Bắc Kinh, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng bắt gặp được người quen, thế nên cô cố kiềm chế cảm xúc. Một giây sau điện thoại đổ chuông, Lại Phi Bạch đến rồi.

Cô kéo vali đi một bước lại ngoái đầu, “Em đi nhé.”

Suýt nữa đã va phải người ta, Hường Viên bất chợt vướng chân.

Sau đó người đi đường trông thấy một người đàn ông anh tuấn đi đến kéo người lại, nghiêm túc dạy dỗ: “Nhìn đường đi, đừng nhìn anh nữa.”

Tuy bị nắng nhưng trông cô ấy rất vui, ngược đầu nhìn anh đầy vui vẻ.

Lúc Lại Phi Bạch đến đón Hường Viên thì loáng thoáng cảm thấy có một người đàn ông đi cạnh cô, có điều đảo mắt cái đã không còn thấy đâu nữa, hơn nữa người kia lại khá quen mắt, không nhìn trực diện nhưng mỗi bóng lưng thôi vẫn thấy quen. Anh đợi cô lên xe rồi mới hỏi: “Vừa rồi có người đàn ông hộ tống em đến à?”

Hường Viên thất dây an toàn, giả ngu đáp: “Anh mù hà, đàn ông ở đâu ra?”

Lại Phi Bạch nghi ngờ nhìn cô, Hường Viên thúc giục: “Nhanh lái xe đi, sao nói nhảm nhiều thế.”

Lại Phi Bạch ho khan không truy cứu nữa, nhưng nhìn cô lại có vẻ muốn nói rồi thôi.

Hường Viên nhìn ra ngoài cửa, buột miệng hỏi: “Anh trai em có về không?”

“Về rồi...”

Nghe thấy tiếng này cô mới giật mình lấy làm lạ, quay sang nhìn anh ta, “Sao vậy, sao anh ấp úng thế.”

Lại Phi Bạch: “Anh trai em lại cãi nhau với ông nữa rồi, hai ngày nay huyết áp của ông khá cao, em về đừng chọc giận ông đấy, ăn tết mà, cãi nhau nhập viện thì không phải chuyện đùa đâu.”

“Thôi đi.” Hường Viên nói, “Anh ấy lại làm gì thế?”

“Là chuyện của cô Hồ.”

“Hồ Tư Kỳ?”

Trong lòng mỗi chàng trai đều có một mối tình đầu không thể xóa nhòa, Hồ Tư Kỳ chính là nữ thần khảm trong tim Gia Miện. Bắt đầu từ cấp ba, theo đuổi mười mấy năm, nhưng cuối cùng nữ thần vẫn gả cho người giàu. Đường nhiên không phải nói nhà Gia Miện không giàu, chỉ là đáng đáp Gia Miện không khá quan, không tính là đẹp trai ngồi ngồi, song chỉ ít cũng có duyên.

Nhưng nữ thần vẫn chỉ muốn làm bạn với anh, mãi đến khi kết hôn. Kết quả gần đây nữ thần lại gây gỗ ly hôn, lớp xe dự phòng Gia Miện lại bị người ta sử dụng, ông cụ nhìn không đặng nên dạy dỗ đôi câu, và dĩ nhiên Gia Miện không phục, từ khi ở căn cứ phi hành trở về, cả hai không nói chuyện với nhau lấy một câu.

“Căng thẳng lắm, anh chưa thấy ông nổi giận lời đĩnh như vậy bao giờ.” Lại Phi Bạch nói.

“Rốt cuộc anh trai em đã làm gì thế?”

“Cậu ấy đón cô Hồ về nhà ở.”

“Hà?!!!!!! Anh ấy điên rồi hả?”

Gia Miện không hề điên, chỉ là bị ép thôi. Cứ tưởng anh trai tranh cãi vô lý, nhưng đến khi thấy Hồ Tư Kỳ, Hường Viên mới cảm thấy hình như chuyện này khá nghiêm trọng.

Trên người cô ấy không có lấy một nơi hoàn hảo, đầy chi chít những vết tím bầm, khoe mắt cũng sưng lên như bánh bao.

Xưa nay cô vốn không hề có cảm tình gì với Hồ Tư Kỳ, đây đưa với Gia Miện nhiều năm lại không chịu buông tay, Hường Viên thật sự thấy không đáng cho Gia Miện. Nhưng hiện tại nhìn Hồ Tư Kỳ, cô lại thấy cô ấy đáng thương, gả cho người ta để làm đồ chơi ư?

“Rốt cuộc cô gặp chuyện gì vậy, đã báo cảnh sát chưa?”

Gia Miện cúi đầu đứng ở cửa, đau lòng nói: “Đã báo rồi, nhưng cảnh sát lại muốn hòa giải, tình cảnh ra nông nổi thế mà còn hòa giải cái quái gì nữa? Không phải là lần đầu tiên hắn động thủ với cậu đấy chứ?”

Hồ Tư Kỳ khá xinh xắn, người gầy lại nổi bật, nhưng nay với dáng vẻ thế này, Hường Viên sợ là dù cô ấy có đi trên đường cũng không ai nhận ra.

Hồ Tư Kỳ vừa mới khóc xong, hai mắt ngấn lệ sục sục, anh thấy mà đau lòng.

“Gia Miện, đừng nói nữa.”

“Cậu không ly hôn à?” Gia Miện hỏi cô.

Hồ Tư Kỳ do dự, Gia Miện cúi đầu, “Cậu còn lưu luyến gì gã đàn ông như thế nữa hả?”

“Người như tớ bây giờ, nếu ly hôn, muốn tìm người khác sẽ khó lắm, mẹ tớ nói vậy.”

Hường Viên lại đùa: “Đừng, anh trai tôi cưới cô, anh ấy đợi còn không kịp kia.”

Gia Miện chỉ hận không thể đánh chết nhỏ em gái nhiều lời này.

“Ông nội cậu không thích tớ.” Hồ Tư Kỳ vẫn rất tự biết mình.

Hường Viên cười cười: “Tôi cảm thấy, ai thích cô không quan trọng, quan trọng là anh trai tôi thích cô, anh tôi thích cô mười mấy năm rồi đấy. Cô nhìn đi, cô có bạn trai thì anh ấy đợi cô chia tay, cô kết hôn thì anh ấy đợi cô ly hôn, vừa nghe thấy cô gặp chuyện, nửa đêm còn chưa kịp mặc quần đã lăn xuống giường chạy đi đón cô. Bà chị ơi, nói thật nhé, cuộc đời của ai mà không đáng giá hả, anh tôi cũng quyết định quên cô nhiều lần rồi, nhưng cô lại chạy đến cho anh ấy hy vọng. Nói thật, không chỉ ông nội tôi không thích cô, mà ngay cả tôi cũng không thích. Tôi nói xong rồi đấy, hai người cứ ở đó mà chơi trò ầu ỹ đến đi, tôi đi chơi cờ với ông đấy, tìm ông cụ không được tốt, không chịu nổi màn này của hai người đâu.”

...

Đêm ba mươi Tết, trên đường giăng đèn kết hoa, đèn lồng nối nhau như những trái táo đỏ treo trên cây cao, chiếu sáng cả Bắc Kinh lung linh tuyệt trần, tỏa ra ánh sáng muôn màu muôn vẻ. Người trên quảng trường đông như trẩy hội, trong tay các em bé thơ là những quả bóng bay màu xanh màu đỏ.

Cả thành phố tươi vui hân hoan, ngay cả trên ngọn cây cũng như có nốt nhạc đang nhảy múa.

Duy chỉ có một chỗ vắng tanh, ngay đến đèn lồng cũng không có.

Ngõ Tam Tinh vô cùng yên ắng, ở đầu ngõ chất đống đồng nát, vừa đụng vào là kêu loảng xoảng vô cùng chói tai. Thường xuyên có gã say đi ngang qua giờ chân đá, rồi trên lầu cao sẽ có người thò đầu ra chỉ vào gã bọm nhậu đỏ mặt chửi.

Ngọn đèn đầu ngõ cũ kỹ theo năm tháng, dòng điện kêu *lách tách*, thay phiên nhau lúc sáng lúc tắt.

Lão Khánh đậu xe ở đầu ngõ, đèn đường âm ỉ, một bóng người cũng không có.

Lão Khánh ngồi ở ghế lái, mở cửa ra hai chân chạm đất, còn Từ Yến Thời dựa vào cửa sau hút thuốc.

“Ông ta đi thật rồi à?”

Từ Yến Thời dựa vào xe, ngẩng đầu lên nhà khói thuốc dưới đèn đường, nghe thấy tiếng thì chợt cúi đầu hít một hơi, ừ một tiếng.

Lão Khánh thật sự khó tin nổi, sao lại có thể có người bỏ tuyệt tình đến vậy.

“Không để lại cho cậu một câu nào sao?”

“Có,” Lúc Từ Yến Thời về đến nhà, trên bàn có một tờ giấy, “Để lại cho tôi một khoản tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Năm trăm ngàn.”

“Từ Thành Lễ đâu?”

“Đã đi rồi.”

Lão Khánh chửi tục một câu, không biết làm gì ngoài dựng ngón giữa lên, “Đm, bố cậu đúng là tuyệt, nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt ngay, chỉ vì ả đàn bà kia mà đến con trai cũng không cần? Trước đó cô nàng thư ký kia đã lừa ông ta bao nhiêu tiền? Ông ta quên rồi hả? Bây giờ chỉ vì một câu muốn để Từ Thành Lễ có bố mẹ mạnh khỏe trưởng thành mà dẫn con về? Lấy năm trăm ngàn đuổi cậu đi?!”

Lão Khánh thật sự xót xa thay anh, nước mắt vòng quanh trong hốc.

Đúng thế, cũng bởi vì anh ta cũng bị bỏ ruột bỏ roi như vậy.

Từ Yến Thời ngẩng đầu nhìn ánh trăng xuyên qua kẽ lá, trông như ánh mắt người nào đó, tinh khiết sáng ngời.

Chỉ có lão Khánh biết, tuy không nói gì, nhưng Từ Yến Thời thật sự rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Hướng Viên ngồi chơi cờ với ông nội, không hề nhắc đến chuyện giữa Gia Miện và Hồ Tư Kỳ.

Ông cụ cũng im lặng, cầm ly trà dán mắt vào bàn cờ.

Đèn lồng thấp sáng, đứng giữa sân nhà lại trông thấy được điểm sáng xa xa. Lại một năm nữa qua đi, chẳng còn đâu bầu không khí như hồi nhỏ, hễ lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng pháo nổ đùng đoàng ngoài cửa sổ.

Hướng Viên chơi cờ rất kém. Hồi nhỏ cô từng học không ít thứ, nhưng chỉ có cờ vây là học đến sứt đầu mẻ trán vẫn không giỏi lên. Sau một ván, ông cụ không còn hứng thú chơi tiếp với cô nữa, mở nắp trà ra bắt đầu đuổi người: “Đi chỗ khác chơi, kỹ thuật đã dờ lại còn không tập trung.”

Không phải Hướng Viên không tập trung, chỉ là trong lòng có hơi mông lung.

Cô vừa gọi điện cho Từ Yến Thời, dù anh không nói gì nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng anh đang không tốt.

Nhân lúc đánh cờ, Hướng Viên nhắn cho anh hai tin.

Anh chỉ trả lời một tin: *Không sao, ăn Tết vui vẻ.*

Hướng Viên nhìn tin nhắn kia thì càng bất an hơn.

Gia Miện từ trên lầu đi xuống, Lại Phi Bạch có can cũng không can được.

Ông cụ im lặng không nói gì, Gia Miện đi ra ngoài thì đóng cửa lại cái sầm, âm thanh chấn động như vang vọng khắp căn phòng, Hướng Viên lập tức cơ trí đứng lên: “Để cháu đi xem sao, Tết nhất đến nơi rồi, gây ra chuyện gì lại không hay.”

Ông cụ uống trà, nhấc mí mắt đăm chiêu nhìn cô.

Hướng Viên chột dạ, chạy nhanh đi ra ngoài.

Biệt thự trống rỗng không một bóng người, chỉ còn lại đèn vàng tù mù cùng bàn cờ lộn xộn.

Tư Đồ Minh Thiên và Lại Phi Bạch nhìn nhau.

Người sau không nói gì.

Ông cụ đặt ly trà xuống, đúng lúc này ở bên ngoài khung cửa lại có lá khô rơi xuống, bị sâu gặm nhấm chỉ còn lại gân lá.

Tư Đồ Minh Thiên nhìn chăm chăm, không biết đang tự nói hay nói với anh ta.

“Có phải tôi không giữ được chúng nó nữa rồi không?”

Lại Phi Bạch: “Không đâu ạ, hai người bọn họ từ nhỏ đã thế rồi. Chỉ là cậu chủ quá tốt bụng thôi.”

“Hướng Viên thì sao, đánh cờ với tôi cũng không tập trung, giờ lại vội vã chạy ra ngoài, tôi không tin con bé lo lắng cho Gia Miện, có lần nào Gia Miện gây họa mà nó không hả hê, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.”

Lại Phi Bạch “Viên Viên trưởng thành rồi.”

Tư Đồ Minh Thiên không phản bác, trong đôi mắt nhìn ra bên ngoài chợt có gì đó lóe lên.

“Con bé đúng là càng ngày càng giống mẹ nó.”

Tư Đồ Minh Thiên thở dài thườn thọt.

“Tú Quyên à, sao tôi lại đáng thương thế này.”

Tư Đồ Tú Quyên à.

Tú Quyên ời.

Năm nay lão Khánh tặng ca nên không về quê ăn Tết, đúng lúc đón Tết cùng anh chàng độc thân Từ Yến Thời.

Sau ngõ Tam Tinh là con đường dọc bờ sông, đến mùa hè là hai bên bờ lại um sùm cỏ dại, như trái một lớp lụa xanh biếc dọc theo đường phố. Nhưng lúc này đây đã thâm cỏ ấy đã trơ trụi, thật sự rất hợp với cảnh phế liệu chất đống ở đầu ngõ.

Đến đèn đường cũng lúc sáng lúc tối, chiếu xuống con phố ảm đạm này.

Lúc lão Khánh đi mua thuốc lá thì tiện tay mua thêm mấy hộp pháo, chính là loại pháo ném, ném mạnh một phát là hoa lửa bắn khắp nơi, là thứ tốt để giải tỏa áp lực.

Lão Khánh ném mấy quả chơi rất hăng say, nhét số còn lại cho Từ Yến Thời, “Cậu thử đi, giải stress lắm đấy.”

Từ Yến Thời dựa vào cửa xe, một tay kẹp thuốc, cười: “Đội lặt nữa bà già trên lầu lại mắng chửi cho xem.”

Nghe nói ở khu nhà này có một bà già vô cùng ghê gớm, thường thì những tòa nhà thấp bé này hiệu quả cách âm không tốt lắm, có lúc nửa đêm đôi tình nhân phòng bên “hành sự” làm trẻ con đang học bài nghe thấy, thế là bà ta lập tức cầm một chuỗi pháo gõ cửa phòng bên cạnh, không nói không rằng ném ngay pháo vào nhà, tiếng nổ đùng đoàng khiến người bên trong tỉnh lại.

Hoặc chỉ cần bước chân đi lên cầu thang hơi ồn chút thôi là bà ta lại mở toang cửa mắng xối xả, từ ngữ vô cùng thô tục.

Từ Yến Thời cũng từng bị bà ta mắng, nói anh y hệt bố mình, là quân đầu đường xó chợ vô tích sự, không có đầu óc.

Nói tóm lại là lão này rất dữ dằn, nổi danh khắp cả con phố, không ai dám dây vào. Nghe nói lúc trẻ là người phụ nữ của một đại ca băng đảng nào đấy, sau đó đại ca gặp nạn phải ở tù, bà ta lưu lạc rồi nổi điên như bây giờ.

Lão Khánh không để trong bụng, chỉ là một bà lão thôi mà, có thể dữ dẫn đến mức nào được.

Nhưng sau một lúc pháo nổ lép bép, trong con ngõ yên tĩnh không người chọt vang lên âm thanh “cót két”, có người đẩy cửa sổ ra, rồi ngay sau đó hắt một chậu nước sôi xuống.

Nước trút thẳng xuống đất cái ào, lập tức bắn lên.

Cũng may hai người đứng khá xa nên không gặp họa.

Ngay sau đó là một chuỗi mắng chửi khó nghe như pháo liên châu:

“Bố tử sư thẳng khôn chó chết nhà mày, ai cho mày chơi pháo hả, thích thì về nhà mà đốt cho vỡ bụng mày ấy?! Thăng ôn con!”

Bà ta chửi rủa “mọt mà” thế này, có thể thấy rõ là một lưu manh chính hiệu. Được lắm! Lão Khánh vẫn không chịu dừng, trái lại càng ném mạnh hơn!

Anh ta ném một quả lên thẳng tầng áp chót.

“Mày là chó tạp chủng có mẹ sinh mà không có mẹ nuôi hả, đồ ngu!”

Câu từ mắng chửi vô cùng phong phú đa dạng, cũng rất thô tục.

Từ Yến Thời dựa vào xe không nhúc nhích.

Lão Khánh ném say sưa đến nỗi đỏ cả mồ hôi, thở hổn hển nói: “Bị bà ta mắng không khó chịu hả? Cậu đừng coi bà ta chửi cậu, cứ coi như đang chửi bố cậu, chửi kẻ thứ ba, chửi tiểu nhân, chửi ngụy quân tử, chửi lãnh đạo, chửi tất cả những người có lỗi với cậu!”

Đang dạy anh cách phát tiết đây mà.

Từ Yến Thời ngẩng đầu liếc nhìn lên trên, đằng sau những ô cửa sổ cũ kỹ đồ nát không có nhiều ánh đèn sáng, tiếng chửi đồng của bà già cũng chẳng hề thuyên giảm.

Lại một chiếc xe dừng trước đầu con ngõ đồ nát, đèn xe chói lóa rọi thẳng vào hai người họ, lại còn ầm còi inh ỏi. Từ Yến Thời vẫn không nhúc nhích, nhưng lão Khánh lại nổi nóng bước đến, ném hết chổi pháo còn lại xuống, xắn tay áo toan chửi bới: “Mấy nhân còi với ai đấy hả! Đi Bentley thì gòi lắm chắc?”

Xe dừng lại, một cái đầu ló ra khỏi ghế lái.

Từ Yến Thời đã sớm nhận ra biển số kia, “Sao anh lại đến đây?”

Lão Khánh ngạc nhiên, trở mắt đứng nhìn: “Có quen nhau à?”

Ngay sau đó Lâm Khải Thụy bước xuống xe, anh ta mặc âu phục giày da, mũi giày nhọn hoắt được đánh bóng tỏa sáng, lúc đi còn không quên đặc ý giẫm hai cái, từng bước một đi đến trước mặt hai người bọn họ.

Anh ta lên tiếng chào hỏi lão Khánh đầu tiên: “Người anh em, tính khí cũng nóng quá nhỉ?”

Lão Khánh: “Ai đây?”

Từ Yến Thời dựa vào cửa xe, hai người bọn họ một trái một phải đứng cạnh anh.

Anh giới thiệu rất đơn giản, “Lâm Khải Thụy, sếp công ty tôi.”

Rồi anh nhìn sang Lâm Khải Thụy, “Vương Khánh Nghĩa, lão Khánh, là anh em của tôi.”

Lâm Khải Thụy ghen tị nói: “Vậy tôi không phải là anh em của cậu hả? Tôi cũng là anh em của cậu còn gì.”

Một người đàn ông đã trưởng thành lại còn làm nũng, Từ Yến Thời không khỏi thấy rét lạnh, còn lão Khánh dè dặt dùng bả vai huých tay Từ Yến Thời, run rẩy nói: “Cậu ở Thượng Hải bị lệch lạc rồi đấy hả?”

“Cút.” Từ Yến Thời mắng một câu rồi dập tắt thuốc, đút hai tay vào túi, quay qua nhìn Lâm Khải Thụy, “Tết này anh không về Hàng Châu à?”

Lâm Khải Thụy châm một điếu thuốc, thuận thế dựa vào xe anh, “Mẹ tôi ép về xem mắt, phiền quá, thế nên dứt khoát không về.”

“Vậy thì cứ ở lại Thượng Hải đi, chạy đến Bắc Kinh làm gì?”

“Chuyện này kể ra dài dòng lắm.” Lâm Khải Thụy cắn thuốc, “Đều do chuyện xấu trong nhà Diệp Tư Thẩm cả, cô ấy giấu nhà nói đã mua nhà ở Thượng Hải, nên bố mẹ cô ấy mới muốn lên thăm, vậy là tôi bèn nhường nhà mình lại cho cô ấy. Giờ tôi không còn nơi nào để đi nữa, đành đến Bắc Kinh tìm cậu. Lái xe suốt mười bốn tiếng, mệt tiêu mấy cũng không đi.”

“Được lắm người anh em!!!” Lão Khánh nói.

“Cảm ơn.” Lâm Khải Thụy uể oải, ngay sau đó nói tiếp, “Bố cậu có ở nhà không? Tôi muốn lên chào hỏi ông ấy, dù sao mấy ngày tới vẫn phải làm phiền các cậu thu nhận tôi.”

Đúng là nhắc đến chuyện không nên nói đến.

Trong nháy mắt bầu không khí đông cứng, nụ cười của Lâm Khải Thụy cũng tắt ngóm: “Sao vậy?”

...

“Bố cậu thật quá đáng! Tôi nhờ vào!” Lâm Khải Thụy phun nước bọt.

Đàn ông làm quen với nhau rất nhanh, vừa nãy còn âu phục giày da trông rất nghiêm túc, nay đã xắn tay áo đứng ở đầu ngõ chơi pháo ném với lão Khánh.

Đi đôi với tiếng mắng chửi của bà lão trên lầu, Lâm Khải Thụy rất nhập gia tùy tục: “Mẹ cậu trở về nước ngoài, bố cậu lập tức kết hôn với cô thư ký này? Sau khi có em trai cậu thì thư ký lại cuốn hết tiền của bố cậu bỏ chạy, còn nợ cả đồng tiền, kết quả sau khi cậu trả hết nợ giúp ông ấy, à đàn bà này lại tìm về nói muốn cho em trai cậu một gia đình vẹn toàn, sau đó bố cậu không nói hai lời để lại cho cậu năm trăm ngàn rồi đã đi cậu đi? Không muốn đưa con trai là cậu nữa?”

Lâm Khải Thụy không dám tin trên thế giới này còn có loại bố mẹ như vậy.

Anh đứng lên ôm cổ Từ Yến Thời, kéo về phía mình, “Thật ra thì một thân một mình như bây giờ cũng tốt, sau này cậu sẽ kết hôn, sẽ có con của mình. Cậu nghĩ chút đi, Hướng Viên tính tình như thế thì chắc chắn sẽ không hợp mẹ cậu nổi, như thế vừa hay, hai cậu mà kết hôn thì có thể giải quyết được mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu. Người anh em à, tôi hâm mộ cậu thật đấy!”

Nghe anh ta nói vậy, lão Khánh cười ngất, còn liên tục phụ họa: “Đứng thế đứng thế, cậu nhìn Trương Nghị đi, ngày nào cũng nhìn vợ cãi nhau với mẹ, rồi xem, sắp ly hôn rồi.”

Vừa dứt lời, lại có chiếc xe từ từ chạy vào con ngõ rồi tắt máy, Trương Nghị bước xuống xe, đúng là nhấc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

“Lão Khánh, cậu lại nói xấu gì sau lưng anh đấy?”

Trương Nghị cười híp mắt đi tới.

Từ Yến Thời nhìn anh: “Sao anh cũng đến đây?”

Trương Nghị và lão Khánh đưa mắt nhìn nhau, rồi anh ta ho một tiếng, đáp, “Mới ly hôn xong, mẹ anh không cho về nhà, phiền quá, lão Khánh nói mấy chú đang ở với nhau nên anh đến.”

Chợt trước mắt lại có đèn pha chiếu thẳng vào, lại một chiếc xe chạy vào ngõ, có điều tốc độ xe lúc này rất nhanh, lúc người đàn ông xuống xe còn tốt bụng đề nghị với tài xế: “Chúc mừng năm mới bác tài, có điều lúc đạp phanh không cần phải mạnh thế đâu, tôi thấy sau lưng ghế in mấy mặt người rồi kia, khách đi nửa đêm thấy được là sợ lắm đấy.”

“Lão Quý.”

Lão quý gật đầu, “Bố mẹ em đến bên nhà chồng em gái em ăn Tết rồi. Em không đi nên tới đây tìm mọi người.”

Lão Khánh ngạc nhiên, “Em gái cậu kết hôn rồi sao?”

“Mới lấy giấy chứng nhận xong, không tổ chức hôn lễ.”

Người tiếp theo chính là Tiêu Lâm, anh ta đi xe đạp cộc cạch chạy vào con ngõ yên ắng.

Như thể có dòng nước lũ của thời gian trút xuống, một lần nữa như gặp lại cánh đàn ông của những năm tháng tuổi trẻ đã qua, trong đêm đen lấp lánh ánh sao, tiếng cười ngập tràn như trở lại thanh xuân.

Tiêu Lâm đã cao đầu, là người được xem là dễ nhìn nhất trong số bọn họ sau Từ Yến Thời. Anh ta gạt chân chống đứng giữa đám đông, lấp vào chỗ trống cuối cùng.

Nhìn đội hình này, đừng nói là Từ Yến Thời, ngay đến Lâm Khải Thụy cũng nhận ra chuyện gì.

Từ Yến Thời cúi đầu bật cười, anh khẽ gật đầu nhưng lại không biết phải nói gì, người có EQ cao như anh cũng có lúc nghẹn ngào.

Lâm Khải Thụy lên tiếng đầu tiên: “Nếu đã thế, vậy nghe tôi đi.”

Nửa tiếng sau, một nhóm năm sáu người cùng ngồi trong một quán bar tên là Promise.

Lâm Khải Thụy còn không biết xấu hổ mở khoe, vừa thành thạo khui rượu vừa nói: “Thật ra không phải tôi muốn đến đâu, có điều tôi đã kiểm tra rồi, xung quanh chỗ kia không có nơi uống rượu, quán lớn quán nhỏ đều đã đóng cửa, chỉ có gần khu phức hợp là còn có mấy quán rượu mở cửa, các anh không tin thì cứ ra bên ngoài hỏi thăm đi.”

Từ Yến Thời không phát biểu ý kiến, ngồi tựa vào ghế im lặng rót rượu cho mình.

Thấy anh không nói gì, mọi người bắt đầu vui vẻ gọi món.

“Tối nào tới nào, cho tôi ít hạt hướng dương.”

“Còn salad sứa không ông chủ?”

“Gọi rong biển đi, rong biển ở quán này ăn ngon.”

“Ăn ít rong biển thôi, gọi Cầu Kỳ đi, cho vào rượu uống dưỡng sinh lắm.” Lão Quý đề nghị, “Cho tôi một ly sứa bò.”

Lão Khánh sửa sang quần áo, “Lần đầu tiên tôi tới quán bar, mấy cậu nói phải làm thế nào mới để hai mỹ nữ bên kia thấy tôi giống khách quen nơi này?”

“Anh đi qua hỏi xem các cô ấy có muốn tiền giấy không, chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ anh bán vé lâu dài ở đây.”

“...”

Lâm Khải Thụy tròn mắt há mồm nhìn tới nỗi khó miệng giật giật.

Cái quý gì thế này?

Ba mươi Tết là lúc khu phức hợp thể thao Bắc Kinh vắng người nhất, đầu đường trống rỗng, đèn đường treo dài một hàng, cây cối hai bên trơ trọi.

Trong quán bar âm nhạc vang dội đèn đóm mập mờ, chỉ là không có ai nhún nhảy ở trên sàn nhảy, đa số đều tập trung ngồi với nhau tán gẫu chơi đùa, chốc chốc lại đưa mắt nhìn những người đàn ông điển trai ở bên này.

Lão Khánh thấp giọng gọi mấy người lại nói: “Hai người đẹp kia cứ liên tục liếc mắt về phía chúng ta, có nên gọi lại chơi cùng không?”

Lão Quý khoát tay tỏ ý anh ta kêu đi, nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Như thế không hay cho lắm.”

Từ Yến Thời vẫn im lặng, cúi đầu uống rượu giải sầu.

Có lẽ mắt đối mắt quá rõ ràng, một cô gái trong đó chủ động đến bắt chuyện.

“Anh đẹp trai, có thể thêm Wechat của anh được không? Bạn tôi muốn.”

Mọi người đồng loạt nhìn sang ngọn nguồn ánh mắt của hai cô gái đó, chặc chặc.

Lão Khánh không nhận được, “Anh đẹp trai đang uống rượu giải sầu rồi, hai cô qua kia đợi đi.”

Lâm Khải Thụy tặc lưỡi nhìn, “Hay để tôi thêm cho?”

“Anh đẹp trai thất tình à?”

Lâm Khải Thụy vừa muốn quát nói nhảm nhảm như thế làm gì, không thấy anh đẹp trai tâm tình không tốt há, bắt chuyện cái gì?

Từ Yến Thời đã có bài học Wechat lần trước, chỉ sợ người ta nói anh tự thêm Wechat rồi nói chuyện với cô ấy đi.

Lần này Từ Yến Thời không hề nói một câu, cầm lấy điện thoại tìm một dãy số trong danh bạ.

Có điều, ngay khi cô gái kia nhìn thấy cái tên thì tự giác xoay người rồi đi, một giây sau Từ Yến Thời tắt điện thoại, thờ ơ tiếp tục uống rượu.

Lâm Khải Thụy nghĩ, tiểu tử cậu đúng là được lắm, rất dứt khoát.

Đội tới lúc nhìn thấy, anh ta không nén nổi tặc lưỡi khen, “Đặt tên hay lắm.”

Lâm Khải Thụy thấp giọng nói bên tai anh, “Hương Viên có biết cậu đặt tên cho cô ấy như vậy không?”

Từ Yến Thời một mồi dựa ra sau, có vẻ anh đã ngà ngà say, cười nói: “Anh gọi điện hỏi không phải sẽ biết sao?”

Cậu Thụy: “Cậu tưởng tôi không dám gọi à?”

Người đàn ông càng lười biếng hơn, nhấp một hớp rượu: “Gọi đi.”

Không nói hai lời, anh ta gọi thật.

Kết quả ba giây sau, một chiếc điện thoại khác trên bàn đổ chuông, Lâm Khải Thụy không phản ứng kịp, là điện thoại của mình mà.

Trong nháy mắt Lâm Khải Thụy xù lông: “Cậu dám đặt tên tôi là Lớp Dự Phòng 360?”

“Dĩ nhiên, chuyện này còn phải kinh động đến cô ấy hả?” Anh mỉm cười, trong nụ cười kia chất chứa gió trăng mà ngày thường không thấy, “Thích không?”

“Thích cái đầu nhà cậu!”

Lâm Khải Thụy chửi thề.

Cách làm này lần nào cũng đúng, nếu bản thân tự chủ động đến xin số thì không nói làm gì, nhất định anh sẽ từ chối thẳng. Nhưng có vài người lại cứ thích để bạn bè đến xin số, giống như lần trước anh bị lừa vậy, còn không có cách nào từ chối.

Mà lần này lại có thể từ chối dễ dàng. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ gặp kẻ mặt dày mày dạn, nói không ngại làm lớp xe dự phòng, nhưng đa số các cô gái đều sẽ thấy mặt mặt.

Có điều hai cô gái ấy cứ luôn cảm thấy, đàn ông như vậy, hình như càng xấu càng có mị lực.

“Rầm!”

Đúng lúc này, chợt có người đá văng cửa quán bar!

Tất cả đồng loạt giật mình, ngay đến ca sĩ và ban nhạc cũng dừng lại trong phút chốc, cửa kính bị đập rung mạnh lên, nứt một kẽ hở khiến gió rét thấu xương tràn vào vù vù.

Tất cả đều đồng loạt nhìn chằm chằm ra cửa.

Chỉ thấy một người đàn ông sắc mặt xám xịt đứng ở cửa, mặc nguyên một cây đồ đen, đầu đội mũ lưỡi trai. Lâm Khải Thụy nhìn là biết là con nhà giàu rất có tiền.

Ngay sau đó lại bóng thoáng trông thấy Hương Viên ở sau lưng, so với những người phụ nữ trang điểm đậm ở quầy bar, cô thật sự có vẻ đẹp trong lành thoát tục.

Cảm giác lúc ấy của Từ Yến Thời là gì?

Đầu tiên anh còn bất giác nhìn điện thoại, tưởng Hương Viên gọi mà anh không nghe máy nên mới tìm đến đây, nói thật có hơi sợ.

Lâm Khải Thụy phản ứng nhanh nhất, không nói hai lời đã dặn bọn lão Quỷ trói Từ Yến Thời lại.

Lão Quỷ không hiểu đầu cua tai nheo, Lão Khánh lại lơ mờ đoán được đại khái.

Lâm Khải Thụy: “Đội lát nữa cô gái ở cửa đến hỏi, các cậu cứ nói là chúng ta trói đem cậu ta đến đây.”

Từ Yến Thời: “...”

Trương Nghị nhận ra điều gì đấy, bèn đề nghị: “Già chết đi, già chết là nhanh nhất, phụ nữ có yêu cậu hay không thì phải xem lúc cậu già chết cô ấy ra tay nặng nhẹ thế nào.”

Mọi người nắm mồm bậy miệng nghĩ kế.

Gia Miện đồng bắt đầu đập phá quán bar như ngựa hoang đứt cương, không một ai có thể ngăn nổi, trong chốc lát bàn ghế đổ rạp xuống, khách khứa bỏ chạy hết ầm lên!

Chỉ chớp mắt, cả quán bar đã ngập tràn tiếng thét và tiếng đập ghế, thêm vào đó là tiếng thủy tinh đồ vỡ, vô cùng hỗn loạn.

Lúc này Lâm Khải Thụy mới kịp phản ứng: “Thì ra không phải đến vì cậu?”

Vừa dứt lời, người đàn ông đã rời khỏi ghế.

Lão Quỷ lẩm bẩm: “Sao lão Từ lại căng thẳng thế, ai vậy?”

Lâm Khải Thụy: “Bạn gái cậu ta.”

Lão Khánh cười cười, “Động thái của tiểu tử này nhanh thật.”

Hương Viên bị níu lấy, theo bản năng quay đầu lại nhìn, khi thấy gương mặt lạnh lùng quen thuộc kia thì nhất thời không phản ứng kịp, giờ tay lên mù mờ hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Giải thích với em sau, có chuyện gì vậy?”

Hương Viên sực tỉnh, ý thức quay về, cô vội vã nói: “Mau mau, cần anh trai em lại đi, anh ấy điên rồi.”

Không đợi Từ Yến Thời mở lời, mấy người lão Khánh đã xông đến ngăn người lại, Gia Miện nhanh chóng bị đè xuống bàn, lão Khánh đưa chai rượu đến cho anh ta, trấn an hỏi: “Sao thế người anh

em?”

Quầy bar trống trơn không người, sàn nhà bừa bộn, mảnh vỡ thủy tinh rải đầy đất, bàn ghế đổ tứ tung, DJ chui ra khỏi đáy bàn, vẫn rất kiên cường phối hợp nhạc nền cho mọi người.

Đám đông ồn ào vây quanh cửa, kẻ chụp hình người quay phim.

Lâm Khải Thụy nổi điên, ném chai rượu trong tay đi, “Chụp cái gì mà chụp, cút!”

Mọi người cút thật, chỉ còn lại mấy cô gái cứ lo đầu nhìn vào trong như thể không nở bỏ đi, ánh mắt đảo quanh không biết là đang nhìn ai.

Từ Yến Thời dẫn Hường Viên qua một bên.

Hường Viên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, chắc hẳn anh đã uống không ít. Chỉ mới một ngày không gặp anh mà cô cảm thấy anh thay đổi rất nhiều, mùi vị lẫn hơi thở trên người đều trở nên xa lạ. Chỉ bằng một ánh mắt của anh, cô cũng có thể phát hiện ra, hình như tâm trạng anh không tốt lắm.

Trong lòng có đầy một bụng lời muốn hỏi anh.

Nhưng ngại vì chuyện cấp bách và cũng không tiện hỏi ở đây, nên chỉ có thể giải quyết chuyện của Gia Miện trước.

Có lẽ vì có mặt anh trai cô nên Từ Yến Thời không nắm tay Hường Viên, dẫn cô đi sang một bên rồi kéo ghế ra cho cô ngồi, sau đó anh mới lấy ghế ở bàn khác đến đặt cạnh Hường Viên.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Anh nhìn Hường Viên, thấp giọng dịu dàng hỏi.

Từ tối hôm qua khi biết bố anh bỏ đi, lão Khánh biết cả một đêm anh đã không ngủ, nay còn bị Lâm Khải Thụy kéo ra ngoài uống rượu. Ban nãy khi cánh đàn ông ngồi nói chuyện với nhau, cũng chỉ có anh im lặng uống rượu không nói gì, lão Khánh biết anh mệt nên không muốn nhiều lời.

Lúc hai cô gái ấy đến bắt chuyện, đến mí mắt anh cũng chẳng thèm nhúc.

Vậy mà chẳng ngờ, Hường Viên vừa đến, Từ Yến Thời đã quét sạch đáng về uế oái kia, lúc xoay người dọn ghế cho Hường Viên còn néo vào cổ tay mình – đây là thói quen ngày trước khi anh thức đêm viết chương trình, làm như vậy để nâng cao tinh thần tập trung hơn.

Không chỉ lão Khánh để ý, mà mấy người Trung Nghi cũng nhìn ra.

Mọi người lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau.

Lão Từ không yêu thì thôi, một khi đã yêu thật sự rất đàn ông.

Chỉ trong chốc lát, người Gia Miện muốn tìm đã đến, Dịch Lăng – ông chủ quán bar này, cũng là chồng của Hồ Tư Kỳ.

Nhưng không ngờ Dịch Lăng và Lâm Khải Thụy lại có quen biết, anh ta chào hỏi Lâm Khải Thụy trước, sau đó mới đưa mắt nhìn Gia Miện, “Ồ, chàng công tử này là ai đây?”

Gia Miện không muốn nói nhảm với anh ta, đi thẳng vào vấn đề: “Mày và Hồ Tư Kỳ có ly hôn không?”

Dịch Lăng khoan thai ngồi xuống đối diện anh, “Sao, ly hôn để mày đón về hả?”

“Mày quản nhiều thế làm gì? Tao hỏi mày có ly hôn không?”

Dịch Lăng không hề có vẻ nôn nóng, chậm rãi quét nhìn sàn nhà bừa bộn, “Ai nói tôi nghe xem chuyện này là thế nào?”

Lâm Khải Thụy tiếp lời: “Tôi đền, nhưng Dịch Lăng, anh suy nghĩ kỹ xem phải làm thế nào đi, lớn chuyện lên cũng khó coi.”

Dịch Lăng mỉm cười, mắt quét nhìn đám đông, “Đây cũng là bạn anh à?”

“Ừ.”

Dịch Lăng nói: “Được thôi, tôi không làm phiền mọi người đón Tết nữa, muốn ly hôn cũng được, nhưng Hồ Tư Kỳ không được lấy bất cứ tài sản nào hết. Đừng tưởng tao không biết cô ta ở chỗ mày, bảo cô ta ngoan ngoãn về nhà đi, nếu không, các người đừng hòng thấy được giấy ly hôn.”

Lâm Khải Thụy cảm rượu kính anh ta, “Thăng thần.”

Sau đó Dịch Lăng lại nhìn Hường Viên, hỏi Gia Miện: “Đây là em gái mày hả?”

Không đợi Gia Miện đáp, Từ Yến Thời ngồi cạnh lập tức cầm lấy chai rượu rồi đột ngột chạm vào chai rượu còn nguyên nằm trước mặt Dịch Lăng, thờ ơ nói: “Cạn nào người anh em.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69

Những người có mặt ở đây đều là đàn ông, chỉ cần nhìn cũng biết đối phương đang nghĩ gì.

Lúc Dịch Lăng hai mắt phát sáng hỏi Gia Miện đây có phải là em gái anh ta không, bọn lão Khánh đều toát mồ hôi thay gã, đặc tội Gia Miện cũng được, nhưng nếu đắc tội với Từ Yến Thời thì tối nay có sống nói không?

Nhưng Từ Yến Thời lại không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ là ngại có mặt Gia Miện, sợ Hường Viên mất hứng nếu anh công khai, cho nên anh cũng đã dặn dò mấy người Lâm Khải Thụy đừng buột miệng nói gì.

Nhưng ánh mắt ấy của Dịch Lăng khiến anh rất khó chịu.

Dù chi là nhất thời trêu chọc hay thật sự coi trọng, nếu anh chỉ đứng nhìn thôi thì thật quá bất lực.

Gã háo sắc như Dịch Lăng sao có thể không nhìn ra, người đàn ông này đang tuyên bố chủ quyền với mình.

Anh ngẩng đầu uống rượu, hầu kết lặn lên xuống.

Bất chợt Dịch Lăng thấy hưng phấn hẳn, rục rịch liếc nhìn Lâm Khải Thụy như thể muốn thăm dò căn cơ của Từ Yến Thời, nhưng Lâm Khải Thụy chỉ nhún vai bày tỏ không biết.

Nhìn dáng vẻ tuấn tú thế này thì đoán chừng tửu lượng không cao, song lại muốn ra về trước mặt đàn bà phụ nữ. Dịch Lăng khinh thường lắc đầu, khui chai rượu trước mặt ra, năm xưa không ai có thể uống hơn gã ta châu rượu này cả.

Dám độ rượu với gã là coi như đụng phải huyệt sủng rồi, tưởng mở quán bar nhiều năm chỉ để chơi thôi ư?

Dịch Lăng uống chậm hơn nhưng lại dốc nhanh. Còn Từ Yến Thời uống trước nhưng rất từ từ, không làm đổ ra ngoài một giọt nào.

Mà Dịch Lăng uống nửa vào nửa ra, trước ngực ướt một mảnh.

Mấy người lão Khánh lập tức nhìn ra manh mối, “Không được không được, người ta uống một chai mà anh chỉ uống nửa chai, bảo sao không ai uống hơn anh!”

Mọi người lại lấy hai chai rượu đến, “Uống hết hai chai này mới tính là công bằng. Nếu không cái danh hiệu tửu vương chỉ là hàng phế.”

Ghế của Từ Yến Thời vốn cao hơn của mấy người bọn họ khiến anh hơi cụp mắt nhìn sang. Lúc này anh đang ôm vai cười, thật ra đây chỉ là một vẻ mặt rất bình thường của anh, nhưng lọt vào mắt Dịch Lăng lại thành khinh bỉ, Dịch Lăng bị kích động, tức giận vô cùng, một ngón lửa bùng lên trong mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được! Tôi uống! Anh cứ nhìn đi, lần này tôi không để đổ một giọt nào!”

Ứng ực ừng ực, một chai xuống bụng.

Loảng xoảng, uống hết hai chai.

Thật sự không để đổ ra ngoài giọt nào. Mấy người lão Khánh vỗ tay nể mặt kích gã ta: “Lợi hại lắm tửu vương!!!! Quả không hổ danh tửu vương!!!!”

Dịch Lăng uống rượu vào là lại giờ trở, lúc này lời “nịnh nọt” của đám lão Khánh làm anh ta rất hưởng thụ.

Người đàn ông ngồi đối diện vẫn gọn ghẽ, trên người không dính một giọt rượu, ngay đến hai mắt cũng sáng quắc, không hề có vẻ lờ lững lệch thếch của người uống rượu.

Nhìn ánh mắt khiêu khích của Dịch Lăng, Từ Yến Thời thờ ơ cầm rượu lên: “Tiếp tục không?”

Cho đến tận lúc này, Gia Miện vẫn chưa hiểu vì sao Dịch Lăng phải uống rượu với người đàn ông khó hiểu mà mình không quen biết kia.

Vì sao Từ Yến Thời lại khó chịu, Gia Miện không biết.

Hương Viên đứng bên kéo khệ tay áo của Từ Yến Thời, cô không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Yến Thời đứng ở vị trí Gia Miện không thấy được, vừa ngẩng đầu uống rượu vừa đặt tay lên gáy cô, bóp nhẹ an ủi cô. Lòng bàn tay anh vừa chạm vào, lập tức trái tim cô như có cát mịn nhẹ nhàng chảy qua, chút ít bất an và nóng nảy đã bị anh xóa nhòa.

Dịch Lăng là người đầu tiên vào nhà vệ sinh nôn, còn chưa đến nhà vệ sinh mà đã nôn thốc nôn tháo, cuối cùng hai chân nhũn cả ra nằm rạp trên bồn cầu, ngay tới dịch mật cũng trào ra, lúc này mới tỉnh táo lại.

Dịch Lăng nôn đến nỗi sặc nước mắt, hai mắt mù mờ run run ngồi dưới đất chầm thuốc.

Gã vừa là chửi nước mắt vừa hút thuốc, bỗng như sực nhớ ra điều gì đấy, càng nhìn Từ Yến Thời càng cảm thấy quen mắt, thế là gã ta vội lấy điện thoại ra hip mắt xác nhận lại, sau đó gọi nhân viên vào, chụp tấm ảnh gửi qua: “*Có phải là bạn đại học của cậu không?*”

...

Từ Yến Thời vẫn không có chuyện gì, ngồi trên ghế chân cao bóc đậu phộng ăn.

Anh vẫn theo thói quen anh bóc đậu để trên đĩa trước mặt Hương Viên, cho cô lấy ăn. Gia Miện nhìn thấy cả, có điều anh ta không nghĩ nhiều, cảm thấy tám phần tiểu tử này uống say rồi nên không tìm được đĩa của mình, mà em gái mình lại là người gì cũng ăn quyết không để thừa. Có người say bóc đậu phộng cho nó, nó cầu còn không được nữa là!

Đợi đến lúc Từ Yến Thời bóc xong hạt đậu cuối cùng ném vào miệng, mọi người mới đứng dậy tính tiền chuẩn bị ra về.

Dịch Lăng bước ra khỏi nhà vệ sinh, tinh thần đã tỉnh táo hẳn, kéo quần lên vội vào lan can tầng hai hỏi vọng xuống dưới: “Vè à? Không ngồi thêm lát nữa hả?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, Lâm Khải Thụy vung tay: “Không ngồi, đổi chỗ ăn Tết, anh nên tìm người nhanh chóng sửa lại đi, cứ gửi hóa đơn cho tôi là được.”

Gia Miện định nói không cần để tôi tự trả, thì lại thấy Dịch Lăng cười đờ cầu thang đi xuống, bước chân loạng quạng, nói với Từ Yến Thời: “Tôi gọi bạn đến rồi, nghe nói có biết anh.”

Lâm Khải Thụy sững sốt, “Bạn nào?”

“Thấy là biết thôi,” Dịch Lăng cười, “Áy, cậu ta đến rồi kìa.”

Mọi người đồng loạt nhìn sang, đầu chi mỗi Từ Yến Thời biết, ngoài Gia Miện và Hương Viên ra, tất cả những người khác cũng biết, chính là kẻ khiến Lâm Khải Thụy gần đây hận đến mức nghiền răng.

Dịch Lăng ngoác tay, “Lư Tuấn Lương.”

Thế là mọi người đành ngồi xuống, Gia Miện không có hứng thú nên muốn rời đi trước.

Nhưng Dịch Lăng không cho đi.

Dù gì giấy ly hôn vẫn đang nằm trong tay người ta, Gia Miện đành nhẫn nhịn.

Lúc trước Lâm Khải Thụy bị Lư Tuấn Lương lừa một vỏ, giờ nghĩ lại vẫn còn thấy cay. Có điều hợp đồng phi hành Cao Tường vẫn chưa bàn tiếp, hay nói cách khác là về sau vẫn có khả năng hợp

tác, người như Lâm Khải Thụy quyết sẽ không để vụt mất một cơ hội nào, nên dù rất tức thì anh ta vẫn khách sáo cho Lư Tuấn Lương mặt mũi, gọi hắn ta một tiếng giám đốc Lư.

Lâm Khải Thụy rất nề mặt.

Nhưng bọn lão Khánh thì không, thằng chó này tìm đến đây để bị ăn đập phải không?

Lão Quý nghiêng răng kèn kẹt, vẫn nhớ lần trước gặp Lư Tuấn Lương hắn còn chửi Từ Yến Thời là rùa đen rúc đầu.

Mà rõ ràng, Lư Tuấn Lương không hề nhớ lâu, nói ra câu nào câu nấy đều rất độc.

Địch Lăng châm thuốc, nhướn mày tỏ ý, một xướng một họa với hắn ta: “Không giới thiệu à?”

Lư Tuấn Lương cười nói, “Anh nói ai đây?” Quét mắt nhìn từng người một, bắt đầu từ lão Khánh: “Tên mập này thì có gì hay để giới thiệu? Hay là thằng bị ung thư phổi đó? Hay là tên ăn bám này?” Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Từ Yến Thời, Lư Tuấn Lương cười càng bạo hơn, Hường Viên nhìn thấy hắn mặt mày bặm trợn nói: “Còn hắn ấy hả, ngày xưa là nam thần đại học Vũ Hán đấy, vừa tốt nghiệp đã nhận được offer của Vi Đức bọn tôi, kết quả vì anh em nên hắn không đến mà vào một công ty nhỏ rách nát, ngày ngờ ở đó năm năm như một thằng oắt vô dụng, anh nói xem hắn có buồn cười không? À không, gần đây mới đi theo vị giám đốc Lâm này nhì!”

Địch Lăng và Lư Tuấn Lương cạn rượu nhau, như về khó tin: “Thời đại này mà còn tình anh em cảm động thế sao?”

Lư Tuấn Lương chế giễu: “Nhưng không thấy anh em hắn cảm kích nhì, đi nước ngoài rồi, sống ở nước ngoài như cá gặp nước.”

Hường Viên lập tức cảm thấy có người đập mạnh vào đầu mình.

Mơ màng trống rỗng, sau đó, một vài mảnh ký ức rời rạc dần ghép lại trong đầu, rồi cô từ từ xâu chuỗi nguyên nhân kết quả lại, cuối cùng cô chợt nhận ra, vì sao lần nào lão Khánh cũng nhìn Từ Yến Thời muốn nói lại thôi. Còn Từ Yến Thời lại không hề nói gì.

Cũng bắt chợt hiểu ra, vì sao ở công ty chịu biết bao uất ức mà anh vẫn không rời đi.

Chuyện cũ này rành rành trước mắt đám lão Quý như một chiếc gai đâm sâu vào lòng bọn họ, nhưng chẳng ai dám nói ra. Hề nhắc đến là cảm giác áy náy đó lại ùa về tấn công như núi lở biển nứt, che lấp toàn bộ lý trí của mọi người, quên mất phải chăng chủ lại Lư Tuấn Lương.

Lão Quý là người đầu tiên xông lên.

Lư Tuấn Lương cười khẩy khinh thường, tổ chức tâm lý yếu quá.

Lão Khánh cũng vô thức bước ra.

“Nói xong chưa?”

Rốt cuộc Từ Yến Thời cũng lên tiếng, anh không nhìn Lư Tuấn Lương mà xếp lại mấy ly rượu trước mặt mình, bình tĩnh hỏi hắn.

Lư Tuấn Lương nghiêng người tới trước dò xét, ánh mắt như thúc ép anh: “Mày biết gì chưa, Phong Tuấn về nước rồi đấy, mày chưa biết đúng không? Hắn bỏ việc ở Mỹ, quyết định về nước phát triển. Có phải hắn không nói với mày không? Vì một thằng gọi là anh em như vậy mà lãng phí mất năm năm, mày có thấy đáng giá kh ——”

“Bốp!” một tiếng động lớn.

Tất cả đồng loạt dừng lại, ngay lập tức quán bar như nổ pháo hoa, tiếng nổ đua nhau vang lên liên tiếp.

“Rầm rầm rầm!”

“Bịch xoảng!”

Lâm Khải Thụy là người đầu tiên đập phá!

Không biết Lư Tuấn Lương giẫm phải cái chân đau nào của anh ta, mà anh ta không nói không rằng trực tiếp cầm chai rượu trên bàn phang thẳng xuống đầu hắn!

Ngay đến Địch Lăng cũng ngờ ngác, Lâm Khải Thụy nổi tiếng là tiên sinh tốt, đi đến đâu cũng điềm đạm nhã nhặn, đập xuống chai này là coi như đập nát chuyện làm ăn của anh ta!

Lư Tuấn Lương không nhúc nhích, đầu óc choáng váng, máu chảy ra nhuộm đỏ nửa mặt khiến gương mặt trở nên dữ dằn, vào lúc này nhìn rất đáng sợ.

“Bốp!” lại một tiếng vang lên.

Lâm Khải Thụy lại đập mấy chai rượu xuống: “Mẹ nó có ai mà không biết một hai đũa cựa bả! Nhưng đ*т mẹ cả đòi tao chỉ biết mỗi hai đũa cựa bả chúng mày! Có đáng giá không hả? Mày hỏi có đáng không hả?! Đéo mẹ nếu tao sớm biết không đáng giá thì còn nói làm gì! Mày muốn năm mới ăn đấm đúng không?!”

Lư Tuấn Lương lau vết máu nơi khóe miệng, “Giám đốc Lâm, không muốn làm ăn nữa hả?”

“Các người tìm ai làm ăn! Tao không chỉ không làm ăn với bọn mày, mà tất cả các công ty chi nhánh dưới trướng bọn mày cũng đừng mơ hợp tác với ai ở Thượng Hải, trường tao không làm được hả? Mẹ nó ngày trước lúc tao lăn lộn ở Thượng Hải, con chó nhà mày còn chưa mọc đủ lông đâu!! Cút về nói với giám đốc Đoàn của bọn mày, cả phi hành Cao Tường nữa, cút được bao xa thì cút cho tao, còn để tao thấy mày ở Thượng Hải lần nào thì tao đập mày lần đó!!!!”

Lư Tuấn Lương tái xanh mặt mày.

Địch Lăng cũng nhận ra tình hình không đúng.

Bầu không khí vô cùng căng thẳng, khi một giây kế tiếp sắp có đánh nhau, thì chợt nghe có người ở cửa gọi, “Gia Miện.”

Mọi người đồng loạt nhìn ra, Hường Gia Miện và Địch Lăng đồng thanh lên tiếng: “Sao cậu/cô lại đến đây?”

Quán bar bừa bãi đã bị đập phá ngổn ngang, trên sàn đâu đâu cũng toàn mảnh vỡ thủy tinh, chẳng còn chỗ để hạ chân.

Hồ Từ Kỳ nghiêng mặt, gầy cao gót chiếm diện tích không nhiều, dứt khoát giẫm mạnh vỡ đi đến, không giống với Lâm Khải Thụy lừa giỡn ngút trời, cô mang theo mưa gió đi tới trước mặt Địch Lăng, tiện tay cầm một chai lên, đập vào đầu mình.

Lần thứ nhất không đập bể, cô lại cắn răng đập mạnh cái nữa, rượu ào ào chảy lên người cô.

Gia Miện thở hổn hển kéo cô qua: “Cậu làm gì đấy?”

Hồ Tư Kỳ không nhúc nhích, nhìn thẳng vào Dịch Lăng: “Ly hôn, tôi không cần chia gia sản, những thứ khác tôi cũng không muốn, anh đừng gây rắc rối thêm cho Gia Miện nữa. Tôi về dọn dẹp đồ đạc, gặp nhau ở cục dân chính.”

Lão Quý bị lão Khánh kéo lại, tình hình này có vẻ phức tạp rồi, một bên là ly hôn, một bên là ân oán của anh em.

Lão Khánh phản ứng nhanh nhất, sải bước vọt đến trước mặt Dịch Lăng, tát mạnh gãi ta một phát, “Còn ngờ ra đây làm gì, đồng ý nhanh!”

Dịch Lăng bị đánh mà không hiểu vì sao, một giây sau, lão Khánh lại nhấc chân đạp một phát, lúc này gãi ta đã có chuẩn bị, theo bản năng tránh đi, khiến cú đạp này rơi thẳng xuống người Lư Tuấn Lương. Lư Tuấn Lương bị đau không kịp phản ứng, vội vã trốn đi. Lão Khánh lấy thể nhanh như chớp xông đến đè người xuống, cân nặng một trăm kg của anh ta đè lên Lư Tuấn Lương thì chẳng khác gì Thái Sơn đè đầu, khiến hắn ta không giãy giụa được.

“Mày điên hả?!” Lư Tuấn Lương chửi ầm lên.

Lão Khánh già mù vẫn ngồi đè trên người hắn, tay nắm túi bụi lên mặt Lư Tuấn Lương, nhưng ngoài miệng vẫn rầu ông nọ cảm cảm bà kia mắng như thật: “Đánh mày đây! Mày là đồ khôn, còn dám ra tay đánh phụ nữ à, không biết xấu hổ hả, nhìn mặt cô gái kia bị mày đánh kia, đánh mày đây, hiểu không?!”

Lão Quý và Trương Nghị phản ứng nhanh nhất, chen lên học theo lão Khánh, miệng mồm hùng hổ không ngừng, vừa đạp vừa mắng.

“Tên chó chết nhà mày nên bị đánh chết từ sớm mới phải, kết hôn hả, kết hôn cái gì, kết hôn rồi còn dám đánh vợ, đúng là đồ không biết xấu hổ! Chưa thấy tình anh em thế này à, ông đây đánh mày đây hiểu không?”

Lư Tuấn Lương bị đánh tới nổi mặt mũi sưng vù.

Dịch Lăng thấy mà giật mình, nhất thời đứng sững ra đấy.

Lão Quý càng chửi càng sung: “Sau này gặp phải gọi một tiếng bố, nếu không thấy mày lần nào tao đâm mày lần đó. Đáng lý ngày trước ông đây không nên thả mày ra mới phải, mày xem giờ mày làm được chuyện hư hỏng gì, đó là chuyện mà con người làm hả?”

Trương Nghị không hay nằng chửi, chợt nhảy bèn nói: “Đồ chó chết có mẹ sinh mà không có mẹ nuôi, bà đây chửi chết cụ nhà mày!!!!”

Lâm Khải Thụy nghe câu này thì lại thấy quen quen.

Trương Nghị bình tĩnh nói tiếp: “Học được từ bà già tăng trên.”

“Đỉnh.” Lâm Khải Thụy giờ ngón cái.

Lão Khánh lôi cổ Lư Tuấn Lương vào nhà vệ sinh nam, đến Dịch Lăng cũng không bỏ qua, kéo đi cùng.

Lâm Khải Thụy để hai cô gái lên xe trước, dù gì tình cảnh phía sau vẫn khá bạo lực.

Quay đầu lại nhìn Gia Miện, Lâm Khải Thụy đề nghị: “Cậu đi cùng em gái cậu và cô gái này đi, bọn tôi sẽ xử lý Dịch Lăng giúp cậu.” Cuối cùng Lâm Khải Thụy còn dặn thêm một câu, “Không cần cảm ơn tôi, cảm ơn cậu ta kia.” Anh ta chỉ vào Từ Yến Thời.

Hướng Viên ngồi trong xe không yên, chưa tới hai phút đã đứng lên muốn đi.

Gia Miện nhìn cô, “Ngồi xuống.”

“Em có nghe lời anh bao giờ chưa.” Nói rồi tự mình đi xuống.

Gia Miện cười giễu, nhìn Hồ Tư Kỳ trong gương chiếu hậu, lạnh giọng nói: “Ly hôn thì nói tở một tiếng, sau này tìm người khác nhớ lau mắt cho sáng vào.”

Buồng xe yên ắng, ngoài cửa là cảnh phố phường nhộn nhịp đèn đuốc rực rỡ, để lộ sự phù phiếm đẹp đẽ.

Hồ Tư Kỳ cảm thấy rất kỳ lạ, trước kia cô không cảm thấy thành phố này sáng sủa, nhưng giờ đây lại thấy rất sầm uất, ngập tràn hy vọng.

Cô ừ một tiếng, “VẬY CÒN CẬU?”

Gia Miện: “Tở?”

Anh cười: “Không biết, gặp người nào thì nói sau, đây là lần cuối cùng tở giúp cậu, về sau chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

“Gia Miện, nếu tở nói, chúng ta...” Hồ Tư Kỳ thấp giọng, tuy không nói hết nửa câu sau nhưng cô cảm thấy anh biết.

Gia Miện mở máy điều hòa, ngẩng đầu lên nhìn vào gương chiếu hậu, cười giễu bảo: “Còn nhớ Lục Hoài Chính không? Thật ra trước đây tở không hiểu vì sao cậu ta không thích cậu mà lại thích Vu Hào. Dù tở không thích Vu Hào thật, nhưng không khỏi không thừa nhận, ánh mắt nhìn người của Hoài Chính tốt hơn tở nhiều. Vu Hào kiên trì hơn cậu, cô ấy biết mình muốn gì thì sẽ rất chuyên tâm, chứ không cười ngửa xem hoa. Nhưng Hồ Tư Kỳ à, mười hai năm qua hết cười lừa tìm ngửa, cậu xem mình chọn người thế nào hả? Tở giúp cậu ly hôn, coi như đặt dấu chấm hết cho mối tình đơn phương mười hai năm qua, về sau tở sẽ không xen vào cậu nữa.”

Hướng Viên nhìn thấy Từ Yến Thời ở ngoài cửa nhà vệ sinh. Nói cho đúng là Từ Yến Thời và Lâm Khải Thụy.

Ở ngoài hành lang, cô nghe thấy tiếng đánh đập vật lộn bên trong.

Lư Tuấn Lương rên rĩ, Dịch Lăng không ngừng xin tha, “Người anh em đừng đánh nữa, năm mới rồi mà, dừng tay đi, là tôi sai rồi được chưa?”

Cửa nhà vệ sinh lại bị dụng mạnh.

Từ Yến Thời và Lâm Khải Thụy dựa vào bồn rửa tay, hút thuốc tán gẫu như không có chuyện gì.

Khóe miệng anh nứt toác có máu thấm ra, do vừa nãy không chú ý nên bị Lư Tuấn Lương xông đến đâm một phát, anh vốn da mỏng rắng sắc, lập tức khóe miệng nứt bị nứt ngay.

Không biết Lâm Khải Thụy rút đâu ra khăn giấy đưa cho anh, “Đừng để bạn gái thấy.”

Từ Yến Thời giữ khăn giấy trên khóe miệng một hồi, giữa lông mày mang theo tà khí, nút áo trong bụng cá ra. Từ Yến Thời như vậy thoát trông có chút vô lại xấu xa, hệt như những chàng trai vì tình yêu mà đầu óc mê muội, là đáng về Hướng Viên chưa từng trông thấy.

“Đánh nhau sướng không?” Lâm Khải Thụy hỏi anh.

Thật ra anh không động tay động chân, chỉ đi vào nói chuyện với Lư Tuấn Lương một lúc thì lại bị Lư Tuấn Lương động thủ trước. Mấy người lão Quý lập tức xông đến, còn anh không ra tay, cũng lười can nên đi ra. Ngày trước khi giải quyết chuyện còn dùng đến nắm đấm, nhưng nay đã trưởng thành mà vẫn dùng nắm đấm để xử lý thì không khỏi có phần tùy tiện.

Nên anh chưa bao giờ ra tay đánh người.

Từ Yến Thời mỉm cười, “Trước kia bố tôi bị bọn cho vay đuổi đến đòi nợ, ngày nào tôi cũng đánh nhau với người ta, anh còn hỏi tôi có sướng không à?”

“Tôi còn tưởng cậu là kiểu nam thần lạnh lùng cao ngạo, là bảo bối trong tay các thầy các cô mà.”

Anh cúi đầu nghịch bật lửa, xoẹt xoẹt, ngọn lửa lúc sáng lúc tối.

Rồi nói thêm: “Cũng không phải là học sinh giỏi gì, hư hỏng lắm. Có nhiều chuyện cô ấy không biết thôi.”

Từ Yến Thời dứt một tay trong túi, tay khác kẹp thuốc chống lên bồn rửa tay, không biết Lâm Khải Thụy nói câu gì mà anh lại cúi đầu cười. Luồng khói bốc lên khiến phòng rửa tay càng trở nên mờ mịt, mơ màng chỉ có thể nhìn được đường nét góc cạnh của anh.

Lâm Khải Thụy lại hít một hơi thuốc: “Tôi còn nói vì sao ngày trước cậu lại cam tâm ở lại bên kia, người kia là anh em của cậu thật đấy hả?”

Từ Yến Thời ừ đáp, cúi đầu búng tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh, cũng chẳng giấu giếm gì Lâm Khải Thụy, thả lỏng người dựa vào bồn rửa tay, từ từ ngẩng đầu lên phả ra một vòng khói, vẻ mặt giễu cợt: “Còn là bạn trai cũ của bạn gái tôi.”

Hương Viên nghe thấy, Lâm Khải Thụy từng tiếng khó tin.

“Oh, my god.”

“Cậu chơi trò gì thế hả?”

“Vi trả thù anh em đấy hả?”

Xấu xa quá đấy, Từ Yến Thời.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Từ Yến Thời đang định nói anh nghĩ nhiều rồi, thì bất chợt đèn trong nhà vệ sinh tối đi, ngay sau đó lại sáng lên.

Lão Khánh đi ra hỏi, “Sao rồi?”

Một giây sau, anh ta vừa quay đầu lại thì trông thấy Hương Viên đứng trước cửa nhà vệ sinh nam, do dự “ơ” một tiếng. Hương Viên không tránh, vẫn cứ đứng thẳng nơi đó.

Hai người đàn ông bên bồn rửa tay nghe thấy tiếng thì quay đầu lại.

Hai mắt Từ Yến Thời căng ra, như thể không ngờ cô sẽ xuống xe.

Bước chân Hương Viên dừng lại, như có lời muốn hỏi.

Nhưng suy cho cùng cũng ngại có mặt các anh em của anh ở đó, cô không đành lòng làm anh mất mặt, chỉ có thể dẫn xuống, hỏi một câu: “Em chỉ tới xem sao thôi, các anh đã xong chưa? Hình như em đến sớm thì phải, em ra ngoài chờ các anh vậy.”

Lâm Khải Thụy vừa định giơ tay thọc người bên cạnh, hỏi xem có phải anh ta nói sai gì không.

Thì chẳng biết người kẻ bên rồi đi từ lúc nào, anh ta không kịp hỏi hờn, đảo mắt một cái, nhà vệ sinh bên cạnh truyền đến tiếng đóng cửa cái “rầm”.

Lâm Khải Thụy và lão Khánh nhìn nhau.

Tiếng vật lộn dứt quãng vang lên trong nhà vệ sinh nam, cùng với tiếng mắng chửi hùng hổ của lão Quý không ngừng truyền ra.

Lâm Khải Thụy hút thuốc, khuyến một câu: “Sắp xong rồi đấy, tìm người đưa đến bệnh viện.”

Quán bar vừa rồi còn nhốn nháo nay đã chẳng còn bóng dáng ai.

Nhà vệ sinh nữ sạch sẽ trống trơn, cửa sổ để mở khiến gió vu vu thổi vào, trong gió còn đượm mùi phấn nữ, y hệt bột nước ngày xưa lượn lờ trong không khí.

Hương Viên dựa vào bồn rửa tay, còn Từ Yến Thời tựa lưng vào cửa. Anh nhìn thẳng vào cô, còn cô khi thì nhìn chăm chăm mặt đất, lúc lại nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, tóm lại là không nhìn anh.

Từ Yến Thời cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ năm mươi.

“Anh trai em đâu rồi?”

Hương Viên nhìn ra ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng choang, trời sao chiếu rọi vào mắt cô, “Ồ trong xe.”

“Lo cho anh hả?”

Anh dứt hai tay vào trong túi, bước từng bước một đi về phía cô.

Khoảng cách ba bốn bước vậy mà chỉ chớp mắt anh đã đến trước mặt cô, tóc cắt ngắn gọn gàng, người mặc đồ đen từ đầu tới chân, áo len xanh sẫm bên trong khiến anh trẻ đi vài tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn tú, áo khoác đen bên ngoài không kéo khóa như đắp hờ lên người anh, trông vừa có vẻ trưởng thành lại phần nào mệt mỏi, khỏe miệng còn rướm máu.

Từ Yến Thời như thế không khác gì lưu manh vừa đánh nhau xong ở trong phim, nhưng anh lúc nào cũng có ba phần lạnh lùng, nếu anh lại đánh nhau vì một cô gái nào đó, thì chỉ sợ cô ấy sẽ không đỡ nổi.

Hương Viên suy nghĩ lung tung, nhìn anh với tâm trạng không yên.

Lại thấy anh dừng lại trước mặt mình, cơ thể bao trùm lấy cô, hơi thở nóng bỏng phả vào, khẽ cúi người xuống, cổ ý thấp giọng nói bên tai cô: “Hình như miệng anh hơi đau.”

Hương Viên quay lưng về phía gương, còn anh thì đứng đối diện với nó, nhìn bản thân trong gương rồi cổ ý hít hà một hơi như thể rất đau.

Tai cô rất nhạy cảm, bình thường chỉ cần đứng gần nói chuyện chút thôi là cô cũng đã run lên rồi.

Giờ đây môi anh lại sắp dán đến như có như không, người đàn ông này đúng thật là xấu xa.

Dù đã cố kiềm chế nhưng cô vẫn run bần người, Từ Yến Thời cười không thôi.

Hương Viên càng tức hơn, nhưng lại không kháng cự nổi trò đùa của anh, vẫn thấp giọng nói: “Đợi lát nữa bảo Lâm Khải Thụy đưa anh đến bệnh viện đi, lần sau đừng đánh nhau nữa.”

Từ Yến Thời đứng thẳng lưng lên, cặp mắt liếc cô. Một hồi lâu sau anh lại cúi đầu, như thể muốn hôn cô.

Hương Viên bất giác ngửa người ra sau né tránh.

Từ Yến Thời lập tức lấy áo khoác của mình trùm cô lại, dính sát vào cô.

Dù những lúc hai người triền miên ở nhà thì anh cũng chưa bao giờ áp sát vào cô như vậy cả, nhất là nửa thân dưới, cách cô rất gần chỉ hở mỗi một khe hở nhỏ xíu.

Điều này đem lại cho Hương Viên cảm giác an toàn, không bị sự khác thường của đàn ông làm lúng túng.

Lúc này, hai người áp sát lấy nhau, tuy không cúi đầu hôn cô nhưng cả người Từ Yến Thời như dán cả vào người cô, để cô lên bờ rửa tay, có vẻ cũng rất tức giận: “Tránh cái gì?”

Bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng động huyền ảo.

Lâm Khải Thụy tìm người đưa hai gã kia vào viện, Gia Miện thấy Lư Tuấn Lương và Dịch Lăng bị kéo đi thì vào tìm Hương Viên, hỏi lão Khánh: “Em gái tôi đâu?”

Mấy người anh em ra sức nháy mắt ra hiệu, vô cùng bao che: “Không biết. Cậu có thấy không?”

“Không thấy, không phải vừa nãy mới lên lầu à?”

“Đứng rồi, lên lầu rồi đấy.”

Gia Miện xoay người đi lên lầu tìm, giày gấm cầu thang phát ra tiếng cộp cộp, song chỉ chốc lát lại từ trên lầu đi xuống.

Dưới ý thức ánh mắt chuyển sang nhà vệ sinh bên cạnh, lúc này cửa đang đóng, cả đèn cũng tắt.

Chợt Gia Miện cảm thấy không đúng, đang định xông vào thì lão Khánh đã chặn ngay phía trước, cúi chõ chống lên khung cửa, tay chống sau gáy làm tư thế mỹ nhân tựa cửa, thân hình một trăm kg thật lại cổ ra vẻ quyền rũ: “Không có ở trong này đâu, chúng tôi vừa vào tìm rồi.”

Gia Miện sốt ruột: “Vậy rốt cuộc em gái tôi đi đâu rồi!!!!”

“Không biết nha.”

...

Trong nhà vệ sinh không bật đèn nên đen kịt, chỉ có thể dựa vào mỗi ánh trăng chiếu rọi ngoài cửa sổ là miễn cưỡng nhìn thấy mặt nhau.

Từ Yến Thời bao lấy Hương Viên trong áo lông.

Tìm hai người đập thình thịch, cách một lớp áo mà cũng có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh, hô hấp dồn dập, hơi nóng bao trùm lấy cô. Hương Viên ngẩng đầu còn anh cúi đầu, hơi thở hòa quyện ấm áp.

Thần trí Hương Viên vẫn còn, tay đặt trước cơ ngực rắn chắc, đẩy nhẹ tách mình ra khỏi anh, “Anh em tìm em, em phải đi rồi.”

Từ Yến Thời ôm chặt cô hơn, khóa cô vào trong lòng, như thể không nghe cô nói gì mà cố chấp hỏi cô: “Anh hỏi em trốn tránh cái gì? Hôn cũng không cho hôn?”

“Không có,” Cô quay đầu đi, “Em...”

Lập tức miệng bị bịt kín, anh không nói một lời cần lấy môi dưới cô, vừa kéo vừa ngậm, hết mút lại liếm.

Một nụ hôn rất mạnh mẽ, song lại có vẻ lấy lòng khó hiểu.

Cùng lúc đó, đột nhiên ngoài cửa sổ bùng một tiếng, pháo hoa nổ rộ, trong nháy mắt mọi sắc màu chiếu sáng cả thành phố.

Ngoài cửa, lão Khánh và lão Quỷ dựa sát vào nhau, bắt đầu chề bai nhau.

“Không ngờ tôi lại đón giao thừa với cậu ở cửa nhà vệ sinh thế này.”

Lâm Khải Thụy im lặng đứng bên hút thuốc, suy nghĩ đã sớm bay xa.

Hồ Tư Kỳ ngồi trong xe, cô nhìn pháo hoa ở thành phố mà lòng buồn bã.

Gia Miện mơ màng quay đầu nhìn ra ngoài, ánh lửa trong đánh mất anh lúc sáng lúc tối, cũng như mười hai năm qua xông pha nơi dầu sôi lửa bỏng, trong màn pháo hoa tung bùng, cuối cùng cũng tắt lịm đi. Là sự ung dung nhẹ nhõm chưa từng có.

Trương Nghị ngồi ở cầu thang, không biết đang cười gì, có thể là cười bản thân mà cũng có thể là cười các anh em đây, hoặc là cười vì rốt cuộc bọn họ cũng tìm lại được bản thân ngày xưa, cho đến khi khóe mắt vương nước.

“Thật tốt, lại một năm mới.”

Ở bên trong cửa, ánh sáng pháo hoa biến đổi liên tục như đang ở trong ảo mộng. Hương Viên và anh vẫn vít hôn nhau vô cùng nồng cháy, giữa lúc mờ mịt, cô mở mắt nhìn ánh sáng trong phòng biến

áo, cứ ngỡ bản thân đang nằm mơ. Anh buông cô ra, cúi đầu cọ trán vào cô, thấp giọng nói bên tai ——

“Chúc mừng năm mới”

Hương Viên tựa vào vai anh, thấp giọng lầm bầm nói: “Chúc mừng năm mới, Từ Yến Thời.”

“Vốn sợ em lo nên mới không nói với em”

Hương Viên nhìn anh, đáy mắt run lên.

Anh cười: “Căng thẳng cái gì, không phải chuyện lớn.”

“Anh nói đi.”

“Bố anh đi rồi, nói cho đúng thì bây giờ đã không phải là bố anh nữa, ông ấy đã có gia đình mới, dẫn Từ Thành Lễ rời đi, để lại cho anh một khoản tiền rồi đoạn tuyệt quan hệ với anh.”

Hương Viên chớp mắt, không biết vì sao nước mắt lại lăn xuống, ngay đến chính cô cũng không phát hiện ra.

Từ Yến Thời giờ tay gạt đi, nói như đang tự giễu: “Anh tệ đến vậy sao?”

Cô nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, cúi đầu hỏi: “Mấy người lão Khánh đến đón Tết với anh đấy hả?”

“Ừ.”

“Vì sao lại nói với em? Không phải anh thích gánh vác hết mọi chuyện hả?”

Nếu không phải tối hôm nay, Hương Viên cũng sẽ không biết đến bao giờ người đàn ông này mới nói với cô.

Từ Yến Thời giờ tay nâng mặt cô lên, cup mắt nhìn xoáy vào cô.

Lúc anh nhìn cô, sự xâm chiếm trong đáy mắt như gió mưa dữ dội, mà vào khoảnh khắc này lại rất kiềm chế, thậm chí còn bắt đắ dĩ nói với cô: “Vì sợ em rời xa anh.”

Bất chợt, những nụ hôn liên tiếp rơi xuống tóc cô, rồi đến giữa chân mày, hai mắt, chóp mũi. .

Hương Viên ngạc bị anh nheo mắt, ép ngẩng đầu lên, mắt mờ to nhìn anh hôn mình.

Sau đó là vành tai rồi đến khóe môi.

Hương Viên tự động quàng lấy cổ anh.

Cuối cùng anh vùi đầu vào hõm cổ cô, ngửi lấy mùi thơm của phụ nữ, buồn bã nói: “Dù có sai hay không thì anh cũng thừa nhận, anh có thể dỗ em, chưa chắc người khác đã có thể làm được, bỏ qua anh là điều rất đáng tiếc, nên em đừng rời xa anh.”

Anh quay đầu đi tới xương quai xanh, nhẹ nhàng mon trón.

Hương Viên run rẩy dữ dội, còn anh như thể rất hưng phấn: “Em rất hiểu chuyện, cho anh thể diện trước mặt mấy người lão Khánh, không cãi nhau với anh ngay trước mặt họ. Là em thật sự rất biết nắm bắt trái tim đàn ông, hay chỉ vì quá thích anh nên mới không muốn làm anh mất mặt?”

...

Người đàn ông này, thật sự nói câu nào thì câu nấy đều thẳng thừng cọt nhà đến đáng chết.

“Vậy rốt cuộc có phải vì Phong Tuấn nên anh mới theo đuổi em không?”

Anh đứng dậy, kéo dần khoảng cách giữa hai người, không biết vì ánh sáng ngoài cửa sổ hay là vì gì mà mắt anh hoeo đỏ: “Nếu anh nói phải thì em định làm gì?”

“Chia tay.”

“Em nữ?” Anh nhướn mày.

Cô nói thẳng: “Không nữ cũng phải chia, em rất ghét bị người khác lừa dối. Có điều trong lòng em cảm thấy anh không như vậy.”

Anh cười, “Vậy vừa rồi em còn câu gì?”

Bị đoán được rồi, “Chỉ là muốn biết rốt cuộc anh nghĩ như thế nào thôi.”

Anh xách tai cô, “Không có cảm giác an toàn hả?”

Hương Viên đảo mắt nhìn một lượt, nói như chiếm được thế thượng phong, “Không có cảm giác an toàn là anh mới đúng?”

Anh bật cười, thừa nhận.

Pháo hoa đã hết, Gia Miện ở ngoài cửa lại bắt đầu đi tìm Hương Viên.

Từ Yến Thời buông cô ra, sửa sang lại quần áo cho cô, cài từng nút một lại, cuối cùng chỉnh lại cổ áo, thấp giọng nói: “Đi về với anh em trước đi, chuyện của Phong Tuấn dài lắm, sẽ nhắn tin nói với em sau, em muốn nghe gì, anh sẽ nói hết cho em.”

Hương Viên ngồi lên xe, Gia Miện cuống tới nỗi suýt nữa vịn đứt tai cô, “Mấy chết ở đâu đấy hả?”

Hương Viên bị đau la oai oái cứu mạng, chợt có người đi đến gõ cửa kính, đầu tiên là Lâm Khải Thụy chia một liều thuốc, cười ha ha với Gia Miện mấy tiếng. Gia Miện đặt thuốc vào hộp tỳ tay, quay đầu nhớ ra thì lại định vịn tai Hương Viên, Hương Viên lập tức hét ầm lên.

Lão Khánh lại đi đến chia thuốc.

Tối nay Gia Miện chịu ơn người ta nên đành cắn răng nhận. Lão Khánh lại cười ha ha vài tiếng rồi đi.

Gia Miện quay đầu về dạy dỗ Hường Viên, đang định vận tai Hường Viên, nhưng lần này chưa đến lượt Hường Viên la lên thì lão Quý lại đến chia thuốc.

Ngay sau đó, Trương Nghị cũng đến chia.

Còn Hường Viên từ đầu chỉ cúi chỉ nhìn Từ Yến Thời dựa vào cột đèn ở ngoài quán bar nói chuyện với Lâm Khải Thụy, một chân đệm phía trước, tai thì nghe nhưng thần trí lại trôi dạt phương nào, cứ nhìn sang cô hoài.

Không biết Lâm Khải Thụy nói gì mà anh chỉ cười cười.

Gia Miện cũng đang quan sát anh, cuối cùng nghiêm túc nói với Hường Viên: “Về sau cách xa đám người này ra, mặt người mà hành động không khác gì chó, trông cũng không có vẻ xấu xa, ai ngờ lại đánh nhau ghê đến thế, hạng người như thế rất được con gái thích, có điều anh đây khuyên mày, đừng có bước vào vết xe đổ của anh mày.”

Hường Viên bất chợt quay đầu lại, hình như Hồ Tư Kỳ vẫn chưa xuống xe.

...

Gia Miện lái xe rồi đi để lại khói bụi tại nơi này. Máy người lão Khánh đi vệ sinh, lúc Lâm Khải Thụy lên xe, Từ Yến Thời đã ngồi ở ghế phụ đợi lão Quý không uống rượu quay về lái. Cửa xe mở toang, anh không ngồi vào mà một chân giẫm bên ngoài, trong tay siết chặt điện thoại, bên mép ngậm điều thuốc, không biết đang nhìn gì.

Lâm Khải Thụy ngồi vào ghế sau, buột miệng hỏi: “Đã được đại tiểu thư rồi hả?”

Từ Yến Thời dựa nghiêng vào ghế đặt chân ngoài xe, lấy thuốc xuống nhà ra một vòng khói nhàn nhạt, một tay kẹp thuốc bung tàn ra ngoài, tay kia nhanh chóng gõ bàn phím điện thoại: “Vẫn đang dở.”

Anh đã có phần chệnh choáng say, Lâm Khải Thụy nhìn dung mạo lạnh lùng của anh thì lấy làm tò mò, không biết người này có thể nói được câu tỏ tình gì, bèn tiến đến liếc nhìn.

Trong khung đối thoại, xuất hiện ——

“*Muốn bắt đầu nghe từ đâu đây? Hay kể cho em nghe trước mấy chuyện đại loại như lần đầu tiên của anh?*”

Hường Viên: “????”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

“Cái gì đấy?” Lâm Khải Thụy nói đùa, “Hai người nói chuyện cũng dạn quá nhỉ?”

Từ Yến Thời không phân bác, nhấn tin xong thì đặt điện thoại lên hộp tỳ tay, vừa hút thuốc vừa nhìn ra ngoài cửa xe.

Ở bên ngoài, thành phố được pháo hoa thấp sáng.

Từng chùm pháo nổ rộ đóa hoa lớn lấp lánh muôn vàn điểm sáng trên không trung, cả thành phố sáng rực như ban ngày, trong chớp mắt bùng lên một màn mưa đủ sắc màu, không ngừng rơi xuống.

Ánh sáng như trong mơ hắt lên mặt anh, lúc nhà khói Từ Yến Thời mới nhìn thấy bản thân trong gương chiếu hậu, hình như cầm lại mồi rêu rồi.

Anh dừng lại, tiện tay cầm điện thoại lên gửi tin nhắn đi.

XYs: “*Vừa rồi lúc hôn em, có khó chịu không?*”

Hường Viên nhận được tin nhắn này thì mặt thoát đồ bùng.

Gia Miện thấy cô đỏ mặt lại còn cười cười, bèn muốn đến gần xem sao: “Mày nói chuyện với ai mà phơi phơi xuân tâm vậy.”

Hường Viên phớt lờ Gia Miện, nhấn tin cho Từ Yến Thời: “*Anh đủ rồi.*”

Từ Yến Thời nhìn tin nhắn này, kẹp thuốc bật cười: “*Em nghĩ gì thế?*”

“*Anh toàn nói chuyện đầu đầu thôi.*” Hường Viên trả lời.

“*Ý anh muốn nói là sáng nay anh chưa cạo râu, sợ chọc em. Không phải đang trêu em.*”

“...”

Điện thoại im lìm một hồi, Lâm Khải Thụy ở bên cạnh không nén nổi hỏi: “Đã được rồi hả? Biết phải giải thích với cô ấy thế nào rồi hả?”

Không biết có phải lão Quý chết trong nhà vệ sinh rồi không mà mãi không thấy đi ra, Từ Yến Thời lại châm thuốc, một chân vẫn giẫm bên ngoài cửa xe, ngắt đầu tựa vào ghế nhà khói liên tục, cuối cùng hít một hơi, nuốt ngậm khói cuối cùng vào phổi rồi thở ra qua đường mũi.

Thật ra vẫn chưa nghĩ được gì, có mấy lời, sợ sẽ giảm bớt ấn tượng trong lòng cô. Dù gì ngày xưa anh và Phong Tuấn cũng là anh em, thế mà mình lại rung động trước cô. Thật đúng là đồ vô liêm sỉ.

Lâm Khải Thụy thấy anh sa sầm bèn lên tiếng, “Chắc chắc, có phải dù yêu cũng không vui vẻ không?”

Từ Yến Thời quay đầu lờ anh ta một phút, dí thuốc vào gạt tàn trong xe, cười khê: “Đúng thế, chưa chắc yêu nhau đã vui, nhưng tôi yêu vui thật, anh không tưởng tượng được đâu.”

Lâm Khải Thụy liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu, “Cậu nói cái gì đấy?”

“Cút.” Từ Yến Thời cười mắng.

Hường Viên vừa về đến nhà đã nhanh chóng tắm rửa, sau đó chui lên giường, khung chat trên điện thoại vẫn dừng lại ở nội dung cạo râu kia, sau đó Từ Yến Thời không nói gì thêm, cô không nhận được gửi tin: “*Anh đã ngủ chưa?*”

Bên Từ Yến Thời vô cùng náo nhiệt, xem chừng là muốn thức đêm.

Lão Khánh, lão Quý, Trương Nghị, Lâm Khải Thụy vừa vận bốn người ngồi trong phòng khách chơi bài.

Vì đã lâu không có người ở nhà nên đèn không sáng lắm, ánh đèn mờ mờ rất khó đọc được bài. Không biết Từ Yến Thời tìm đâu ra tờ giấy bạc bọc quanh bóng đèn, hội tụ ánh sáng khúc xạ đến bàn, trong chớp mắt sáng hẳn lên.

Mọi người vỗ tay bắt đầu nịnh nọt: “Đầu thông minh đúng là dễ dùng, tôi còn tưởng sáng mai mắt mình sẽ mù chứ.”

Anh không có tâm trạng đánh bài, sửa bóng đèn xong thì về phòng ngủ bù.

Căn nhà chỉ chừng một trăm mét vuông, là khu nhà cấp bốn của mấy chục năm trước.

Nhưng dù nhà có cao hay không, thì thân hình cao to của Từ Yến Thời khiến nhà thêm chật hẹp. Lão Khánh nhìn anh đi thôi cũng sợ anh đụng ngã, nhưng rõ ràng anh vô cùng quen thuộc, dù nhắm mắt cũng có thể đi đứng vững vàng.

...

Có lẽ vì hôm nay bọn ba quá nhiều nên Hường Viên vừa đặt lưng xuống đã thiếp ngủ, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, cô chỉ hận không thể dùng tấm chống mắt lên, cuối cùng cũng không chống chọi nổi, đương lúc mơ màng thì bỗng điện thoại đổ chuông.

Tiếng chuông réo rất, lập tức đuổi con sâu ngủ trong đầu cô đi.

Lúc này, đồng hồ trên tường đã chỉ gần một giờ.

Cô đấu tranh với lấy điện thoại.

XYS: Chưa, em mệt à?

Hường Viên: Tỉnh nghe anh kể hết rồi mới ngủ, nhưng kết quả là mệt thật, suýt nữa ngủ rồi. Máy người Cầu Thụy vẫn còn ở đấy hả?

XYS: Ừ, đang chơi bài ngoài phòng khách. Mệt thì ngủ đi, giờ muộn lắm rồi.

Hường Viên: Vâng, vậy mai nói chuyện nhé.

XYS: Tắt điện thoại đi, phóng xạ mạnh đấy.

Hường Viên: Vâng. Có điều bây giờ em không quen anh nói chuyện đứng đắn như vậy.

XYS: Như vậy là không đứng đắn sao? Anh đã nói gì?

Hường Viên: Có cái gì là đứng đắn không?

Từ Yến Thời trêu cô: Cái gì là cái gì?

Hường Viên: Thì chính anh cái đó đó.

XYS: Chính anh cái đó đó là cái gì?

Hường Viên: ... Không nói nổi anh luôn.

Từ Yến Thời không đùa cô nữa: Ngủ đi, nhớ tắt điện thoại.

Ở con ngõ Tam Tinh, đồng hồ treo tường chỉ ba giờ, tiếng pháo hoa đã hoàn toàn biến mất, chỉ lâu lâu có vài ba tiếng pháo nổ vang lên, nhà nhà lục tục tắt đèn, để lại mỗi ngọn đèn lồng đỏ treo trong đêm tối.

Lão Khánh thua liền mười mấy ván, đứng dậy đi vệ sinh, lúc đi ngang qua phòng Từ Yến Thời thì phát hiện anh chưa ngủ, máy vi tính trước mặt để mở, đang chiếu phim nên hắt ra ánh sáng xanh mờ mờ, anh mệt mỏi vùi mình trên ghế, chống tay lên ghế đỡ trán, mắt nhìn thẳng vào màn hình.

Lão Khánh quay lại bàn bài, vừa lau tay vừa thần bí nói: “Lão Từ vẫn chưa ngủ.”

Lão Quý cúi đầu nhìn bài, buột miệng hỏi: “Anh ấy đang làm gì vậy?”

“Xem phim.”

“Thà xem phim chứ không chịu ra chơi bài với chúng ta, chê chúng ta chơi dở hả?” Lão Quý thở phì phò.

Lâm Khải Thụy chưa đánh bài với anh bao giờ, ở Thượng Hải đánh mặt chược là nhiều, hơn nữa lần nào cũng là đánh với công ty hợp tác, và rõ ràng là anh rất biết nhìn sắc mặt, thắng thua hoàn toàn dựa vào ý anh. Một người thông minh như thế, ắt hẳn đánh bài cũng không tệ.

Trương Nghị: “Cậu nói xem, rốt cuộc đầu óc lão Từ phát triển thế nào vậy?”

Lão Khánh: “Mẹ cậu ấy thông minh nà, tôi nói cho mấy người hay, chuyện này là lúc trước tôi vô tình biết được, nghe nói mẹ cậu ấy là một kiến trúc sư rất nổi tiếng ở nước ngoài, cực cực cực cực kỳ nổi tiếng, còn đạt được giải thưởng Pô rít cù lò gì gì đấy.”

Lâm Khải Thụy cắt ngang: “Giải thưởng kiến trúc Pritzker?”

Lão Khánh gật đầu lia lịa: “Đúng đúng, chính là nó, giải thưởng kiến trúc tòa án nhân dân tối cao. Tóm lại là não bị úng nước nên mới lên giường với bố cậu ấy. Trước kia bố cậu ấy cũng là con nhà giàu, cánh nhà sa sút lại gặp phải hai tra nữ nên mới xui xẻo như vậy, nhưng dĩ nhiên bố cậu ấy cũng không tốt đẹp gì.”

...

Bốn giờ sáng, mấy người lão Khánh nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách ngủ say khò khò.

Lâm Khải Thụy đi vệ sinh, thấy anh vẫn còn ngồi trên ghế cúi đầu nhìn điện thoại.

Anh ta đi vào: “Cậu đang làm gì thế?”

Từ Yến Thời mặc đồ ở nhà màu xám, phanh chân dựa vào ghế, vừa nhắn gửi một đoạn tin nhắn liền tiện tay ném điện thoại lên bàn.

Mặt anh tuy gầy nhưng không có vẻ mệt mỏi vì thức đêm, so với Lâm Khải Thụy nếu không ngủ sẽ có nếp nhăn trên mặt, thì trông anh rất nhẹ nhàng thoải mái.

Từ Yến Thời khẽ nghiêng đầu, xoay cổ xoay vai nhìn anh ta: “Không chơi nữa à?”

Lâm Khải Thụy phui tay ngồi xuống: “Lão Khánh thua sạch rồi.”

Ngay sau đó lại đưa đầu đến, muốn nhìn xem rốt cuộc anh đang làm gì, nhưng chỉ thấy được mấy khung đối thoại, mà còn toàn là bong bóng màu xanh do mình tự gửi.

Lâm Khải Thụy hiểu ra: “Tôi còn thấy lạ là đang làm gì, hơn nữa đêm vẫn đang đổ hả?”

Ngoài khung cửa có một cây già cằn cỗi, cứ hễ hè về mọc lá um tùm rậm rạp, nhưng lúc này lại trống trơn trụi lụi, xuyên qua thân cây chông chéo có thể nhìn thấy trăng treo nơi chân trời. Đến mùa đông hằng năm, bao giờ mặt trăng cũng sẽ nằm trong góc tam giác kia, trăng tròn vành vạnh tỏa ánh sáng dịu êm.

Từ Yến Thời dựa vào ghế nhìn vàng trăng sáng tỏ, lại tiện tay cầm điện thoại lên, cúi đầu bấm thật nhanh một chuỗi, không ngừng đầu nói: “Cô ấy ngủ rồi, tôi chỉ đang để cô ấy nhìn thẳng vào mình, xem xem cô ấy yêu tôi sâu đậm đến đâu.”

“Cút!” Lâm Khải Thụy mặt không cảm xúc nằm thẳng xuống.

Ngày hôm say Hường Viên tỉnh dậy, hồn nhiên cầm điện thoại xuống nhà ăn sáng.

Một nhà ba miệng đông loạt ngồi bên bàn ăn, ông cụ cầm báo đọc, Gia Miện vừa đánh răng xong, vô tri vô giác đi xuống cầu thang, không khí sáng sớm trong lành, một năm mới đến nên tâm trạng của mọi người cũng không tệ.

Hường Viên tiện tay mở nguồn rồi điện thoại đặt xuống mép bàn, buộc tóc lên chuẩn bị ăn, đúng lúc này *ting ting* một tiếng, Wechat rung đầu tiên.

Hường Viên đang uống sữa nên không để ý, tưởng chỉ là tin nhắn chúc mừng năm mới bình thường.

Ông cụ đưa mắt nhìn sang bên này, cũng không để tâm.

Nhưng ngay sau đó âm báo tin nhắn vang lên liên tiếp như giã mình.

Hường Viên tròn mắt cúi đầu nhìn, toàn là tin nhắn của Từ Yến Thời.

Tư Đồ Thiên Minh: “Cháu đốt pháo đấy hả?”

Không kịp đợi Hường Viên phản ứng, Gia Miện đã tiện tay cầm lấy điện thoại rồi giờ cao, đọc to tin nhắn cuối cùng.

XYX: “*Viên Viên, em có biết còn mấy ngày là đến ba mươi tháng năm không?*”

Ngay tức khắc mặt Hường Viên đỏ bừng lên!!!

Cô nhón chân hòng giật lại điện thoại, nhưng Gia Miện không đưa, “Ngày ba mươi tháng năm là ngày gì? Nói anh nghe xem? Đến lúc đó anh sẽ hét to cổ vũ cho mày!”

“Trả điện thoại lại đây cho em!”

Hường Viên cuống cuồng mặt đỏ như ớt khi, cô thật sự không dám tin, Từ Yến Thời lại gọi cô là Viên Viên?!

Hường Viên rất sốt ruột muốn xem rốt cuộc Từ Yến Thời nhắn tin gì cho mình, nhưng Gia Miện không chịu trả.

Cuối cùng vẫn là ông cụ nhìn không đành, đập anh ta một phát, lúc này Gia Miện mới nghiêm túc trả lại điện thoại cho cô.

“Cả ngày chỉ biết bắt nạt em gái là giỏi!” Ông cụ gập báo ném xuống bàn, mắng.

Hường Viên giật điện thoại về rồi vội vã nhét vào trong túi, nắm chặt đi không cho ai đụng vào.

Nhưng một lúc sau, Tư Đồ Thiên Minh đã lặng lẽ lại gần: “Ngày ba mươi tháng năm là ngày gì đấy, nói ông nội nghe, ông nội sẽ cổ vũ nhiệt tình cho cháu, tuyệt đối sẽ không cho anh cháu biết. Hay ông báo Lại Phi Bạch đặt cho cháu hai bó hoa nhé? Hay cháu thích biểu ngữ hơn?”

Biểu ngữ?!

Viết cái gì cơ, chúc cô tận hưởng đời sống tình dục khoái trá hả?

“...”

Từ Yến Thời và Lâm Khải Thụy cùng mấy người lão Khánh hẹn ra sân chơi bóng rổ.

Bộ quần áo thể thao màu đen trên người khiến anh trông rất gọn gàng sạch sẽ, mà anh cũng không hề lạnh lùng, chỉ cần có cơ hội thì đều đi chơi bóng với đồng nghiệp, không lười là tập luyện, có điều gần đây Lâm Khải Thụy thấy anh chăm chỉ quá rồi.

Bốn giờ sáng nay mới ngủ, mà tám giờ sáng đã xuống nhà chơi bóng.

Lâm Khải Thụy mới đánh nửa tiếng đã mệt như chó, người ướt đẫm mồ hôi ngồi dưới trụ bóng rổ, càng nhìn người đàn ông trên sân càng cảm thấy không đúng.

“Cần đây cậu luyện tập chăm chỉ quá rồi đấy, giám đốc Từ.” Lâm Khải Thụy nói.

Từ Yến Thời tiện tay ném bóng đi, trái bóng xoay ba vòng trên vành rổ rồi rơi xuống. Lâm Khải Thụy đi nhặt bóng, “Trước khi nghỉ Tết Văn Đào còn nói với tôi là cậu làm thể tập gym ở dưới lầu, tập cơ bụng hả?”

Từ Yến Thời ném bóng qua một bên, cúi người cầm lấy chai nước dưới trụ lên, anh xốc lên rồi chụp lấy, chai nước suối nằm vững trong tay anh.

Từ Yến Thời uống nước xong, khoanh hai tay trước ngực tựa vào trụ bóng rổ, không xoay đầu mà chỉ ném lại một câu “anh đoán xem” rồi phớt lờ anh ta, tập trung nhìn bọn lão Quý cùng mấy anh em hàng xóm đang chơi 3:3.

Vừa dứt lời, điện thoại trong túi Từ Yến Thời đổ chuông, anh lấy ra nhìn, là một tin nhắn.

“Tôi Phong Tuấn đây.”

P/S: Tầm này cuối tuần mình với LuChan đều bận nên 1 ngày 1 chương thôi nhé mọi người ơi, hết bận sẽ đăng nhiều bù lại, hy vọng tuần sau có thể hoàn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Từ Yến Thời cầm điện thoại nhìn một lúc lâu, ánh mắt dần tối đi.

Trên sân vô cùng náo nhiệt, chốc chốc lại có người gọi bọn họ đến chơi cùng, nhưng anh chỉ làm như không nghe, mắt nhìn điện thoại cho đến khi khớp xương trắng bệch.

Đúng lúc này lại nhận được một cuộc gọi.

Anh nghe máy, ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, dịu giọng hỏi: “Dậy rồi à?”

Hương Viên vừa đọc xong các tin nhắn Wechat, bây giờ chỉ muốn chạy như bay đến gặp anh.

“Anh đang ở đâu thế?”

Từ Yến Thời vẫn dựa vào trụ bóng rổ, “Sân bóng rổ. Đã đọc tin nhắn chưa?”

Hương Viên ừ một tiếng, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, khó lòng làm yên cảm xúc lúc này, như mặt hồ phẳng lặng gọi lên tầng tầng gợn sóng, như giọt nước nhỏ kích động đáy lòng cô. Không hẳn là chấn động lớn, nhưng cứ như thể có con thuyền nhỏ bồng bênh phiêu đảng trong lòng, khó có thể bình tĩnh.

“Em đến tìm anh nhé?”

“Gấp thế à?”

“Em muốn gặp anh.” Cô chẳng chút giấu giếm tình cảm bản thân, sột ruột nói, “Em muốn gặp anh, Từ Yến Thời.”

Phụ nữ quả nhiên là động vật cảm tính.

Từ Yến Thời gãi chóp mũi rồi báo địa chỉ cho cô.

Cúp máy, anh xoa sau cổ, hoài nghi có phải tối qua mình hơi quá rồi không?

...

Hương Viên hưng phấn cúp máy, chuẩn bị xong xuôi rồi đi tìm Từ Yến Thời.

Trên xe taxi, cô lại đồ mắt đọc lại một lần những tin nhắn nghiêm túc của anh.

Hai tin nhắn gần một trăm chữ trước đó là giải thích chân tướng vụ việc cá cược giữa Phong Tuấn và lão Quý.

XYX: Trước kia anh đã nói với em chuyện Trần San ứng trước tiền lương cho anh rồi đúng không? Cho nên là 50 – 50, con đường này do chính anh chọn, nói trả thù chỉ là điều vô căn cứ.

XYX: Tiếp sau đây nói đến chuyện giữa hai chúng ta.

XYX: Em có nhớ hồi còn học mẫu giáo, có lẽ em đã quên rồi, có một cậu bé trước nay chưa từng ăn kẹo cao su bao giờ, nhưng một hôm em lại tặng cậu nhóc đó một thanh kẹo cao su, lừa cậu ta bảo đó là kẹo nhập khẩu do ông nội em đi nước ngoài đem về, là loại có thể nuốt được, cậu nhóc kia tin em nên nuốt. Kết quả em lại nói với cậu ta thật ra đó chỉ là kẹo cao su bình thường, hơn nữa trong vòng bảy ngày cậu ta sẽ bị xoắn ruột tràng mà chết. Rồi chưa gì cô bé ấy đã vô mộng chuyển trường, cậu nhóc rất sợ hãi và cũng rất tuyệt vọng. Đó là lần đầu tiên cậu ta cảm nhận được sự ác ý của con gái. Từ đấy trở đi, cậu ta rất sợ con gái.

Buổi sáng lúc đọc đến tin nhắn này, trái tim cô đập thành thịch, bất giác cảm thấy cậu bé kia chính là anh.

Có điều Hương Viên thật sự không hề nhớ rõ, hồi nhỏ cô rất nghịch, đôi nhà trẻ liên tục, đi học chẳng được mấy hôm đã để cô giáo gọi cho ông bà cho người tới đón về. Cô thật sự không nhớ được rằng, thì ra cô và Từ Yến Thời lại quen nhau sớm như thế.

XYX: Có kinh nghiệm lần đó nên cậu ta luôn kháng cự trước người khác phái. Thậm chí có một lần cậu ta cho rằng bản thân sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Chỉ có điều thực không khéo, lên cấp ba hai người họ lại gặp nhau, cô gái ấy lại có ý với cậu ta, theo đuổi cậu ta, còn quyến rũ cậu ta. Nhưng cậu ta vẫn luôn từ chối.

Hương Viên lại đọc thêm một lần nữa, vẫn cảm thấy bản thân quá đáng, lệ nóng lòn vòn quanh hốc mắt.

XYX: Nhưng cậu ta vẫn sợ con gái, đó cũng là nguyên nhân khiến cậu ta không hề có bạn gái dù đã nhiều năm thế rồi.

Tin nhắn này cách tin nhắn bên dưới nửa tiếng.

XYX: Thật sự thích cô ấy là lần yêu nhau qua mạng hồi đại học, hai người tình cờ gặp nhau trong game, cô gái ấy rất hay lời kéo cậu ta chơi game, không gặp mặt cũng không gọi điện, chỉ có nói chuyện với nhau, cô gái ấy thật sự chủ động. Nhưng chưa tới một tuần, cô ấy đã ngã bài với cậu ta, lúc ấy cậu ta rất muốn từ chối, cậu ta nghĩ bọn họ không nên như thế, đó là vì phạm đạo đức.

Đọc đến đây, lòng cô chợt nóng lên, từ trong xương tủy anh thật sự rất chính trực.

XY: Sau đó chỉ mới ở chung không bao lâu, cậu ta còn chưa nếm được vị ngọt gì thì cô gái đã dễ dàng chia tay. Kết quả là tám năm sau lại gặp lại. Em nói xem, liệu đây là duyên phận hay là vận mệnh sắp đặt? Viên Viên à, anh có được bao nhiêu phần trăm trong trái tim em? Để em có thể dần dần thích anh từng lần một.

XY: Viên Viên, em có biết còn mấy ngày là đến ba mươi tháng năm không?

Lần thứ hai đọc đến đây, trái tim của Hường Viên vẫn không nén nổi run lên.

Cánh đàn ông trên sân bóng đỏ mồ hôi như mưa, nhưng không thể so được với sân bóng trường học – đâu đâu cũng là những thiếu niên ngấp tràn hơi thở thanh xuân.

Sân bóng bên này ở sân sau ngõ Tam Tinh, vừa cũ kỹ lại phức tạp, thanh niên, trẻ con, đàn ông đều có cả, bên cạnh còn có mấy bà bác vung quạt tập thể đục buổi sáng. Mấy người Từ Yến Thời ở trên sân bóng, lúc Hường Viên đến, Từ Yến Thời còn đang chơi 3:3, quả bóng vừa vào rổ bị phạt, trên sân lần lượt vang lên tiếng hoan hô.

Lão Quỷ bá vai anh như ăn mừng, còn anh đứng ngoài đường ném phạt, cứ mặc cơ thể lắc lư do lão Quỷ đẩy, sau đó anh nhận lấy bóng trong tay lão Khánh, nhẹ nhàng xoay người, lại vào một quả nữa.

Đáng vẻ hăng hái dưới ánh nắng chói chang kia như con gió mát thời niên thiếu, lay động lòng người.

Hường Viên thôi nhìn, sai bước đi đến, Lâm Khải Thụy không ra sân mà đứng dưới trụ bóng rổ, thấy cô đến thì nhiệt tình chào hỏi: “Đến rồi đấy à?”

Hường Viên gật đầu, Lâm Khải Thụy quay đầu nhìn, hình như hôm nay cô gái này có gì đó khác biệt ngày thường.

Hình như là đẹp hơn, trang điểm kỹ hơn.

“Các anh chơi bao lâu rồi?” Hường Viên hỏi.

Lâm Khải Thụy giờ tay: “Hai tiếng.”

Vừa dứt lời, tiếng ồn ào trên sân cũng lắng đi, cô vô thức quay đầu lại nhìn, Từ Yến Thời rời khỏi sân bóng, Lâm Khải Thụy tự động đi lên thay thế anh.

Từ Yến Thời cúi người lấy nước nhưng không uống, chỉ mở nắp đưa cô, “Từ nhà đến đây mất bao lâu?”

Hường Viên nhận lấy nhấp một hớp, phát hiện dầu son in lên miệng chai thì lúng túng, mở miệng đáp: “Một tiếng.”

Đi tàu điện ngầm rồi còn phải đổi chuyến, đúng là xa thật.

Anh cầm lấy, đặt môi lên vết son kia rồi ngẩng đầu uống nước, hầu kết lẩn lộn, “Không lái xe à?”

“Trước Tết em lái xe bị đụng, nên ông không cho em đi xe nữa.”

Anh dừng lại quay sang nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, “Đụng ở đâu?”

“Người không sao ạ.”

“Ừ, lát nữa anh đưa em về.”

Anh khẽ gật đầu, ánh mắt dừng trên mặt cô rất lâu, vịn nắp chai rồi ném xuống đất, lười biếng dựa vào trụ bóng rổ, “Nhớ anh rồi hả?”

“...”

Nếu có người hỏi câu cửa miệng của Từ Yến Thời là gì, thì nhất định cô sẽ bỏ một phiếu cho câu “nhớ anh rồi hả”.

Trên sân rất nóng nực, tiếng người già trẻ nhỏ xen lẫn bên tai, còn cả bài “Cờ Đò Lấp Lánh” trong radio đang phát vang vọng khắp bầu trời. Hường Viên lấy ra một thanh kẹo cao su ở túi xách, nhanh chóng mở giấy bạc ra, “Thật ra em đến để nói với anh là, kẹo cao su có thể nuốt được, không chết đâu.”

Nói rồi cô nhét vào miệng mình, nhai hai cái rồi giả vờ nuốt xuống.

Nhưng một giây kế tiếp, sau gáy đột nhiên bị người giữ lại kéo đến.

Cô khẽ run lên, chỉ biết tròn tròn mắt nhìn anh. Không phải anh ghét có cử chỉ thân mật trước đám đông sau?

Ngay sau đó, mùi vị quen thuộc lần nữa xâm chiếm, thậm chí còn không cho cô cơ hội để thờ dốt, lưỡi tiến thẳng vào khuỷu đào trong cổ.

Cả người Từ Yến Thời khẽ nhai mồ hôi, tóc mái dính vào trán, sợ bản nên anh không dám đứng sát cô, chỉ có thể một tay giữ sau gáy cô, một tay kéo lấy tay cô tạo khoảng cách.

Luồng nhiệt nóng dâng trào, máu dịch trong đầu Hường Viên cuộn cuộn, bên tai ong ong liên hồi, rồi chợt cô như thể nghe thấy có người kêu “trời” một tiếng, quả bóng rơi xuống.

Từ Yến Thời nhanh chóng đưa lưỡi cuộn lấy kẹo cao su của cô, vừa định mắng em ngốc hả thì lão Khánh đột nhiên chạy đến nói: “Lão Từ, Phong Tuấn về rồi, cậu ta nói một tiếng sau đến mời chúng ta ăn cơm.”

Từ sân bóng đến nhà Từ Yến Thời chỉ mất năm phút đi bộ.

Mọi người về nhà tắm rửa thay quần áo.

Từ Yến Thời dẫn Hường Viên vào phòng mình, khóa cửa lại, để cô ngồi trên giường, còn mình thì dựa vào cửa.

Rèm cửa sổ kéo lại nên phòng không sáng mấy, trong ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy lẫn nhau, cả hai vô cùng im lặng.

Trong bụng Hường Viên như có bóng liễu bông bênh, không hẳn chán nản nhưng cứ như ngồi trên bàn chông. Thấy anh cúi đầu, cô toan đứng lên: “Em về trước đây.”

Anh nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên liếc cô, không nói một lời lập tức kéo áo thể thao xuống, cởi ra, vắt vào ghế bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Vì sao?”

Sau đó anh cầm lấy áo len cổ tròn vắt xuống giường, thay quần áo ngay trước mặt cô.

Hường Viên ngơ ngác nhìn anh cởi áo dần dần để lộ cơ bụng rõ ràng, bắp thịt đầy đặn, những ô vuông kia như ẩn như hiện khiến cô rất muốn sờ. Từ Yến Thời nhìn thấu, lập tức đứng thẳng người

dậy, Hường Viên ngồi, vừa hay chỉ cần giờ tay là đúng vị trí eo anh.

Anh cup mắt liếc cô, lạnh lùng hỏi một câu ráo hoảnh: “Muốn sờ hả?”

Ở tuổi của anh, đừng nói là cơ bụng, không có mỡ bụng là tốt lắm rồi. Từ Yến Thời là kiểu người mảnh khảnh, nhưng khi cời quần áo thì lại rất rắn chắc, vai rộng eo thon, bụng phẳng lì. Vì anh chỉ mới tập luyện gần đây nên cơ bụng không quá rõ ràng, nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện đến mức độ như bây giờ, dùng sức khom lưng vận eo mới có thể nhìn thấy được đường cong như ẩn như hiện. Bình thường làm gì có chuyện anh thay quần áo mất sức như thế, ban này cũng phải liều mạng hóp bụng vào mới có cơ.

Hường Viên vừa giờ tay ra thì đã bị anh đánh một cái, “Không dám gắp cậu ta, hay còn cảm giác với cậu ta?”

“Từ Yến Thời, anh đừng có lật nọ cũ, nhiều năm thế rồi còn có cảm giác gì nữa.”

Từ Yến Thời nắm lấy cảm cơ ép cô ngẩng mặt lên, lần đầu tiên suýt đã không khống chế được sức lực, quai hàm giật giật vì kiềm chế.

Trong ánh mắt lạnh lùng có sự xâm chiếm “Vậy em sợ cái gì? Gặp mặt nhau rồi nói rõ hết đi. Nếu cậu ta cảm thấy anh không đáng làm anh em thì anh cũng chấp nhận. Anh đã không còn gì để sợ mất nữa rồi.”

Anh dừng lại, nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm.

Lúc nói lời này, một giọt mồ hôi to chừng hạt đầu lăn xuống gò má anh.

Thời gian anh chơi bóng nhiều nhất nhưng trên người lại không có nhiều mồ hôi, chủ yếu là ở vị trí bên tóc mai, mồ hôi nhễ nhại khiến tóc dính cả vào da đầu. Không biết vì áo gác của cô hay vì lý do gì, mà đến ánh mắt anh cũng trở nên ướt át như vì sao lấp lánh.

“Ngoại trừ em.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Trong phòng thoáng thoáng hương nhân thanh mát, gần giống với hơi thở nam tính trên người anh.

Hường Viên bị ép ngẩng đầu nhìn anh, cảm bị nắm chặt, hơi thở nóng bỏng phả vào môi cô, là cảm giác bị dồn đến chân tường, không cho cô lùi bước phản kháng.

Cô nghe thấy tiếng đi lại và nói chuyện ở ngoài cửa.

Từ Yến Thời lại nâng cảm cơ cao lên, hơi thở nóng bỏng ướt át bao trùm lấy cô.

Dưới cái nhìn của anh, trong lòng Hường Viên như quả khinh khí cầu được bơm phồng, sắp sửa nổ tung.

Ở ngoài cửa, lão Khánh tấm xong đi ra gõ cửa “cóc cóc”, ý bảo đến lượt anh tắm rồi.

Anh không đáp lại nửa chữ, mắt vẫn nhìn thẳng vào cô, lực trên tay siết chặt.

Miệng Hường Viên chu lên như mỏ chim, cô bị đau hít một hơi, trong ánh mắt nhìn anh thêm phần vô tội.

“Đau đau đau...”

Từ Yến Thời thả lỏng tay ra, không nhìn cô nữa mà cảm quần áo mặc vào, vẻ hung dữ như vừa rồi đã bay biến, lúc này còn thờ ơ nói: “Được rồi, anh đi tắm đã, em muốn đi thì đi.”

Nhưng chỉ vừa xô vào tay áo, còn chưa kịp chui đầu ra khỏi cổ áo thì đã bị ôm lấy.

Quần áo vắt nửa trên cổ, một tay khác thò ra ngoài, để trần nửa thân trên cứ thế bế người lên, rồi sau đó dựa vào tường.

Hai chân Hường Viên quặp lấy hông anh, hai tay kéo áo xuống rồi ôm lấy cái đầu mồ hôi nhễ nhại, cô cúi đầu ngậm lấy môi anh, trong chớp mắt trái tim được bơm căng nổ tung. Hường Viên dùng sức hôn môi dưới anh, cắn nát, học theo cách bình thường anh hôn mình, hết cắn lại kéo môi anh.

Không biết là do có không khống chế được lực hay vì vết thương hôm qua vẫn chưa đóng vảy, mà Hường Viên chỉ mới kéo nhẹ một cái thì Từ Yến Thời đã hít hà, ngay sau đó một mùi tanh nồng ngập tràn khoang miệng.

Hường Viên mờ định buông anh ra, song Từ Yến Thời lại không cho phép, còn cắn ngược lại mút mạnh, thấp giọng dỗ cô: “Cuối cùng cũng có chút tiến bộ, biết học cách hôn theo anh rồi hả?”

Hường Viên bị anh ngậm môi tới nỗi cơ thể mềm nhũn cả ra, eo lưng tê dại, ôm lấy đầu anh mút lấy môi anh lúc mạnh lúc nhẹ, ậm ờ đáp: “Muốn... làm anh vui.”

Giữa lúc trao nhau những nụ hôn nồng cháy, không khí ẩm áp, nhiệt độ cuộn cuộn, mây mưa thất thường.

Hường Viên đặt tay lên phần bụng rắn chắc của anh, rồi dần dà trượt xuống quần anh.

Từ Yến Thời căng mình, mặc cho cô thăm dò.

Hường Viên không hài lòng muốn bật đèn lên nhìn, nhưng Từ Yến Thời không bật, để mặc cô xác nhận nhiều lần, cuối cùng sợ anh mất hứng nên chỉ nhỏ giọng nói: “Hình như vẫn chưa rõ đúng không?”

Từ Yến Thời tắt đèn, không cho nhìn: “Ừ, chỉ mới tập.”

Không đợi cô đáp, anh lại mặc quần áo vào, chậm rãi nói: “Cũng sắp rồi, tập tậ một hai tuần thì sẽ có cơ. Có điều cũng vô ích, ngoài việc cời quần áo thấy thân hình ra thì cũng không được gì.”

Rơi vào bóng tối, trái tim Hường Viên đập thình thịch, anh đã bắt đầu tập cơ bụng rồi, có phải cô cũng nên chuẩn bị cơ bụng không?

Ngoài cửa lão Khánh lại không biết phải trái thúc giục.

Từ Yến Thời tiện tay cảm quần áo sạch lên, nhìn cô nói: “Anh đi tắm đã, nếu em không muốn đi thì đợi anh tắm xong rồi đưa em về.”

Trong đêm đen, Hường Viên lên tiếng ừ đáp.

Từ Yến Thời một tay dứt túi, một tay cầm quần áo, im lặng nhìn cô một hồi lâu rồi xoay người đi ra ngoài.

Một lúc sau, tất cả mọi người trong nhà đều nghe thấy tiếng đóng cửa nặng nề trong nhà vệ sinh.

Có vẻ tức giận thật.

Mấy người lão Khánh trở mắt nhìn nhau, sau đó đưa mắt nhìn vào kẻ hở ở cửa phòng ngủ, bên trong vô cùng yên tĩnh, Hường Viên cúi đầu ngồi yên.

Mười một giờ đúng.

Đám lão Khánh đến chỗ hẹn trước, còn Lâm Khải Thụy ở nhà ngủ bù.

Hai chiếc xe cùng xuất phát ở dưới lầu, khi lái xe chạy lên, lão Khánh hạ cửa kính xuống, lộ đầu ra hết lên với Từ Yến Thời: “Hay cũng dẫn Hường Viên đi cùng đi, tôi nhớ lần trước cậu nói hai người bọn họ cũng là bạn học mà? Chứ cậu đi đi về về như thế phiền quá.”

Không để Lâm Khải Thụy đưa, cứ nhất quyết phải đích thân chở cô về. Người bạn trai như Từ Yến Thời đây đúng là có một không hai.

Từ Yến Thời ngả người ra sau, vẫn chưa nổ máy mà hạ cửa kính xuống hút thuốc, nghe lão Khánh nói thế thì cũng không xoay đầu qua, chỉ búng tàn thuốc nói thẳng: “Cô ấy không muốn đi, tôi đưa cô ấy về nhà đã, các cậu cứ đi đi.”

Lão Khánh thở dài, ra chiều đã hiểu.

Đợi xe lão Khánh đi xa, khi đuôi xe đã khuất tầm mắt, Từ Yến Thời mới dập tắt thuốc, chân đạp phanh đồng thời nổ máy. Xe phóng vọt lên đường, cây cối hai bên nhanh chóng trôi ngược về sau, như kéo dài đến điểm cuối của thời gian, trùng điệp rồi ren khiến người ta chẳng nhìn rõ tương lai.

Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau, một người muốn ngựa bài, một người thì đến mặt mũi cũng không dám nhìn.

Cho đến lúc cô xuống xe, cả hai vẫn không nói thêm câu nào.

Thật ra Hường Viên rất muốn hỏi, vì sao anh lại để ý đến chuyện Phong Tuấn có biết hay không như vậy? Vì sao cứ nhất định phải nói cho anh ta biết, nhưng cuối cùng thấy anh không nói gì thì đành thôi.

Từ Yến Thời im lặng lái xe suốt một đường, còn cô im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa kính, cao ốc biển quảng cáo mọc lên như rừng.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, cả hai không liên lạc với nhau thêm.

Mùng ba Tết, lớp A6 và A9 tổ chức họp lớp. Người đến không nhiều nhưng đều là tình anh. Hầu hết những người có công ăn việc làm ổn định đều được cô Chung mời đến. Mà điều khiến cô trò cảm động chính là, ngay tới Phong Tuấn đang sống tốt ở nước ngoài cũng đến. Thậm chí cả Từ Yến Thời mấy năm trước không hề đi họp lớp cũng tới.

Lập tức hai người này trở thành tâm bão. Giống như một trục quay vậy, đi đến đâu cũng có một đám người vây quanh.

Trong phòng có hai bàn, mỗi lớp một bàn, có điều các cô gái của A6 đều chen chúc đến bàn của hai nam thần lớp A9. Đèn chùm to lớn chiếu rọi sáng choang, dưới đèn là những chuỗi thủy tinh bóng loáng, sáng đến lóa mắt. Như thể trong phút giây lơ đãng, mọi người đã quay lại lớp học chứa đựng vô số tiếng cười và nước mắt trong những tháng ngày niên thiếu.

Thời gian vô tận, năm tháng vô hạn, cánh còn người mất.

Hôm nay đây, dưới ngọn đèn sáng lóa, gặp lại nhau là những gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, khách khí thận trọng.

Nghe nói Phong Tuấn muốn về nước phát triển, tất cả đều tròn tròn mắt khiếp hãi, hỏi anh ta vì sao?

Phong Tuấn trầm ngâm mấy giây, nở nụ cười kiểu ngạo: “Thầy của tôi đã từng từ chối ít nhất ba công ty IT ở Mỹ với mức lương cao, ở lại nước đóc lòng nghiên cứu khoa học, dù gì tôi cũng không thể để thầy thất vọng được. Thế là từ bỏ thẻ xanh, quay về nước.”

Lời này khiến mọi người có mặt đều xôn xao, không ngờ Phong Tuấn lại thay đổi nhiều đến vậy, có một trái tim yêu nước hết sức chân thành như thế.

Cô Chung rất xúc động, như thể bị sự nhiệt tình của Phong Tuấn làm cho cảm động, gật đầu liên tục: “Đất nước ta cần người nhiệt huyết như các em, Phong Tuấn, em làm đúng lắm!”

Lý Dương đầu ngò, Phong Tuấn ngày xưa hay hát bài ca “mặt trăng ngoại quốc rất tròn” ở trường, vậy mà giờ đây lắc mình cái lại có sự giác ngộ cao như vậy, anh ta im lặng uống một ly, lặng lẽ cất đi danh thiếp vừa định đem ra.

Phong Tuấn say sưa kể về quá trình yêu nước của mình.

Những cô gái có mặt nghe tới nỗi hai mắt tỏa sáng, khám phục anh ta không thôi. Thế là Phong Tuấn thuận lợi tạo nên hình tượng thanh niên yêu nước năm tốt độc thân hoàng kim trong mắt các bạn học. Sau một bữa cơm, anh ta đã trở thành nhân vật sốt dẻo nhất trong buổi họp lớp, không ngừng được xin số Wechat.

Còn Từ Yến Thời từ đầu chí cuối chỉ lạnh lùng ngồi một bên.

Lúc này, Hường Viên đang ở nhà cùng Gia Miện chơi Famicom với ông cụ.

Đây là chương trình ăn Tết ngày xưa của bọn họ, cũng đã nhiều năm rồi không chơi, năm nay Hường Viên lại lôi mấy chơi game ra hòng tìm lại ký ức.

Nhưng chơi chưa được hai ván thì điện thoại đã đổ chuông. Hứa Diên nhấn hai tin, hỏi cô chắc chắn không đến à?

Hường Viên: *Anh ấy thế nào rồi?*

Hứa Diên: *Còn có thể thế nào được nữa, đang uống rượu giải sầu kìa.*

Hường Viên: *Đợi tí tao đến.*

...

Trong phòng bao có đặt máy hát karaoke, Lý Dương cùng mấy anh chàng tập trung lại cất giọng hát quý khóc sói tru. Còn Phong Tuấn bị cô Chúng kéo ra ngoài tâm sự, Từ Yến Thời chỉ ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, thỉnh thoảng sẽ có nam sinh ngồi xuống cạnh anh một lúc, người đến thì trò chuyện một lúc, hết người này đi lại tới người khác đến. Chỗ bên cạnh cứ như nước chảy vậy.

Hứa Diên nhân lúc không có ai cản trở, ngồi xuống cạnh Từ Yến Thời giờ rượu kính anh.

Anh uể oải dựa vào ghế, ai kính cũng uống, nâng ly tỏ ý.

Hai cô gái sau lưng cắn răng, do dự chần chừ nhìn mãi, “Cậu xem, cậu ấy uống rượu với Hứa Diên kia, cậu ấy chỉ nhìn lạnh lùng thế thôi. Hay chúng ta cũng đến kính cậu ấy một ly đi? Dầu sao năm đó cũng có tình cảm bạn trước bạn sau mà.”

Hứa Diên nhanh chóng ngừng đầu uống hết một hơi, tựa lưng ra sau kẹp thuốc trong tay.

Từ Yến Thời đưa bật lửa đến cho cô.

Cách một lần khói, Hứa Diên thờ ra một hơi nói: “Lát nữa Viên Viên sẽ đến.”

Từ Yến Thời quay sang nhìn cô ấy, rồi lập tức cười lạnh cầm lấy bao thuốc lá ở trên bàn lên, kẹp thuốc vào đầu ngón tay, tựa người ra sau, ngâm điếu thuốc vào giữa môi thành thạo châm thuốc, cuối cùng chậm rãi nhả một vòng khói ra, tựa như châm biếm: “Đến làm gì? Không sợ gặp cậu ta hả?”

Cách lần khói xanh, hai cô gái ở sau lưng nhìn mà bất giác sợ run, vừa khó tin lại hưng phấn đưa mắt nhìn nhau.

“Vì sao tôi lại cảm thấy cậu ấy hấp dẫn thế nh?”

“Cậu ấy đẹp trai thật đấy.”

...

Ma ám của cánh Lý Dương cứ vắng vắng trong phòng, người đánh bài thì đánh bài, kẻ hút thuốc thì hút thuốc, các cô gái tùm năm tùm ba ở trong góc.

Đèn được chỉnh ở mức tối cho phù hợp với bầu không khí, âm đậm như lụa mỏng, Hứa Diên nhìn về mặt không quá chân thực trên mặt Từ Yến Thời, lắc đầu hỏi ngược lại anh: “Cậu có biết vì sao hai người bọn họ lại chia tay không?”

Lúc Hường Viên đến thì đã là nửa tăng sau của buổi họp lớp, đương lúc mọi người giật mic tranh hát.

Cô đảo mắt nhìn sang chỗ khác, trông thấy Từ Yến Thời và Hứa Diên vẫn ngồi trên bàn ăn, Hường Viên đi tới ngồi xuống cạnh Hứa Diên, “Còn gì ăn không?”

Chỗ đó là chỗ của Phong Tuấn ban này.

Hứa Diên nhanh trí đưa bát đĩa của mình sang cho cô, vừa hút thuốc vừa hỏi: “Mày chưa ăn à?”

“Chưa, chơi game với ông đến giờ này.”

Hường Viên bụng đói kêu rột rột, nhìn lướt qua nhưng cũng không còn gì có thể ăn, bèn dùng bát của Hứa Diên múc một bát mì, ăn hai đũa rồi đặt xuống, nghĩ bụng lát nữa rủ Hứa Diên ra ngoài ăn khuya. Nào ngờ, lúc cô ngồi trên sofa bàn với Hứa Diên xem lát nữa nên đi đâu ăn thì nhân viên bắt ngờ đem lên mùngoi đĩa tôm hùm nhỏ, không ngừng đi ra đi vào.

Đứng mùngoi đĩa.

Tất cả trở mắt nhìn, Hứa Diên lại thọc vào tay Hường Viên, “Mày thích ăn tôm hùm nhất nhì, ai gọi thế?”

Vừa dứt lời đã thấy Lý Dương cười híp mắt đứng lên, giọng hùng hồn giải thích nguồn gốc mùngoi đĩa tôm hùm này cho mọi người: “Mùngoi đĩa tôm này là do giám đốc Từ Từ Yến Thời của bọn tôi mời đấy!”

“Vì sao?”

Lý Dương uống rượu nên cảm xúc cũng dâng cao, bắt đầu nói chuyện vòng vo: “Vừa nãy hai bọn tôi cá cược nhau, Từ Yến Thời thua.”

“Cá cược gì? Anh có thể nói hết một hơi không hả!”

Cô gái truy hỏi đó có quan hệ không tệ với Lý Dương, Lý Dương đắc ý lắc đầu, hết nhìn bên này rồi bên kia, cuối cùng nói ra một câu rất thiếu đòn: “Anh không cho em biết đâu, dù gì cậu ta cũng thua rồi.”

Cô gái bực mình đuổi theo đánh anh ta. Những người khác ồ ào lên, bầu không khí sôi nổi hẳn.

Rượu quá tam tuần, giữa lúc bữa ăn linh đình, bầu không khí dâng cao.

Cánh đàn ông ai cũng to gan, mới đầu còn xấu hổ chia ra hoạt động nam riêng nữ riêng, thì vào lúc này đã trai gái lẫn lộn, ngồi trên sofa hoặc hát hoặc chơi xúc xắc. Lý Dương cầm máy quay vừa mua quay lại tất cả mọi người, miệng còn đặc chí: “Nhìn đi nhìn đi, đây chính là đáng về của chồng vợ bạn trai bạn gái của mấy người đi họp lớp đấy, Vương Tiểu Tiểu, em làm gì đấy?! Bỏ tay ra cho anh, em mới kết hôn đấy biết không hả?! Chồng em ở đây mà cậu còn dám to gan thế hả? Mất nết, bừa bãi!”

Rồi màn hình dừng lại trên mặt Hường Viên, cô bị Hứa Diên chúc không ít rượu nên nay đã hơi say, gò má đỏ ửng, mắt cụp xuống, đáng về mơ màng buồn ngủ, giữa chân mày khóe mắt cất giấu vẻ quyến rũ của phụ nữ. Trái tim Lý Dương rục rịch, phát giác đáng về ấy thật đẹp, thế là từ từ đẩy ống kính qua, muốn chụp cho cô bức ảnh nổi bật nhất.

Bỗng chẳng biết một cánh tay từ đâu vươn ra, bàn tay to lớn khớp xương thon gọn, che đi gương mặt to bằng bàn tay của cô.

Lý Dương ngừng đầu, thấy chủ nhân của bàn tay kia liếc mình thì đành hậm hực mất máy quay về.

Đương lúc sắp tan cuộc, bất thành linh Phong Tuấn đề nghị chơi một trò chơi.

Cô Chung nhận lời chúc phúc và tiền lì xì của mọi người đã ra về, để lại đám thanh niên trẻ tuổi tiếp tục nháo nhào. Lý Dương thấy còn một tiếng nữa mới đến mười hai giờ nên cũng đồng ý, “Chơi gì?”

Khó có được cơ hội, những người khác đều rút rời ngồi xuống.

Phong Tuấn cầm hai hộp xúc xắc lên, đặt trước mặt mình: “Trò chơi này tên là Tạm Biệt Thanh Xuân, ở nước ngoài tôi từng chơi mấy lần, cũng gọi là Quý Chột Dạ.”

Bây giờ mỗi một người đều có thể phát động khiêu chiến với bất kỳ ai có mặt tại đây, sau đó, lấy ra một viên xúc xắc đặt giữa hai hộp.

Anh ta cầm một hộp trong tay, đẩy một hộp khác đến trước mặt Lý Dương làm mẫu.

Trong mỗi hộp có một viên xúc xắc.

Sau đó là lắc xúc xắc, lắc đến lúc số của người đó trùng với số của viên xúc xắc bên ngoài này thì người khiêu chiến sẽ thắng. Người bị khiêu chiến thua thì phải tìm một cách tạm biệt thanh xuân ngay tại chỗ, có hai cách để tạm biệt, thứ nhất là uống rượu, xúc xắc mấy chấm thì uống mấy ly, cách thứ hai là để người chiến thắng đặt câu hỏi, cho đến khi người thắng trận bảo dừng.

Phong Tuấn gõ vào hộp xúc xắc, “Dù đã kết hôn hay chưa thì đều có thể chơi, những cặp đôi có mặt cũng có thể tham gia, nếu các bạn có nghi ngờ gì với đối phương thì quay về chơi trò này với người đó là được, quý chốt dạ sẽ một mực chọn uống rượu cho xem.”

Sau khi nghe xong thì mọi người cũng nhao nhao muốn thử, đây chính là trò Nói Thật Hay Mạo Hiểm phiên bản nước ngoài đây mà, trực tiếp đẩy không khí buổi họp lớp lên đỉnh điểm!

Vương Tiểu Tiểu là người đầu tiên giơ tay, muốn chơi với Lý Dương, “Chồng, hai ta chơi đi! Nhân lúc chưa tổ chức hôn lễ, chúng ta nên hiểu rõ trước đi.”

Mọi người ồn ào thay nhau hò hét. Lý Dương nhắm mắt ra trận, thấp thỏm bất an nuốt nước bọt: “Đừng có lật nọ cù đấy. Đàn ông ai mà không có quá khứ.”

Có lẽ là do vấn đề tâm lý mà ngay ván đầu tiên Lý Dương đã thua.

Vương Tiểu Tiểu không phục, lại chơi tiếp ván mới, Lý Dương nhất quyết im miệng tới cùng, thấy cô có vẻ nếu không chọn nói thật thì sẽ không bỏ qua, bèn áp úng nói em hỏi đi.

“Coi như anh thức thời, hỏi trước từng yêu đơn phương ai trong lớp chúng ta?”

Lý Dương: “Hứa... Hứa Diên.”

“...”

Không ngờ Lý Dương lại nói thật, sắc mặt Vương Tiểu Tiểu sa sầm

Thấy cô không vui, Lý Dương cũng bối rối, “Em xem đi, không phải em hỏi à, hỏi rồi lại mất hứng.”

Mà người khó xử nhất chính là Hứa Diên, chẳng biết phải nhìn đi đâu.

Phong Tuấn với lấy hộp xúc xắc, sau đó đẩy hộp kia đến trước mặt Từ Yến Thời, “Hai ta chơi đi.”

Trong đầu Hứa Diên như có tia chớp rạch ngang nổ đùng, vội lay Hướng Viên đang lim dim dậy, thấp giọng nói: “Đừng ngủ nữa, tiền nhiệm của mày đang gây khó dễ cho đương nhiệm của mày kia.”

Hướng Viên đột ngột mở bừng mắt.

Nhưng hai người đàn ông kia đã bắt đầu rồi.

Từ Yến Thời khom lưng, nghe thấy tiếng động ở sau thì làm như vô tình quay đầu nhìn cô, “Dậy rồi à?”

Hướng Viên ừ đáp, “Chơi gì vậy?”

“Nói Thật Hay Mạo Hiểm.”

Phong Tuấn giải thích nửa ngày, nói đây không phải là Nói Thật Hay Mạo Hiểm.

Lý Dương giải thích cho cô: “Trò này tên Quý Chốt Dạ.”

Đương lúc nói, ván đầu tiên, Phong Tuấn thắng, đếm số năm.

“Hỏi đi.” Từ Yến Thời rất trực tiếp.

Phong Tuấn: “Không uống rượu à?”

“Lát nữa còn phải lái xe.” Anh lạnh nhạt đáp.

Phong Tuấn dừng lại nhìn thẳng vào anh, tất cả im lặng nhìn hai người bọn họ, chỉ thấy trong mắt Phong Tuấn lướt qua một tia sáng tinh quái: “Vậy tôi hỏi đây,” Anh ta dừng lại rồi đợi nửa khắc, khơi dậy sự tò mò của mọi người, rồi cuộc người này muốn hỏi gì.

...

“Từng thích bạn gái của tôi đúng không?”

Trong chớp mắt phòng bao bùng nổ, đúng là từ nước ngoài về có khác, câu hỏi thực quá thẳng thắn!

Mọi người mồm năm miệng bảy nói chuyện rôm rả, muốn nghe xem Từ Yến Thời trả lời thế nào, chẳng hiểu vì sao lại có cảm giác kích thích như khi theo dõi drama. Hướng hồ lại còn là người đàn ông lạnh lùng như vậy, Từ Yến Thời sẽ động lòng với bạn gái của anh em ư?

Lý Dương sợ là người biết nhiều nhất trong đám đông, nhưng cũng chỉ biết là trước đó Hướng Viên và Từ Yến Thời từng làm chung với nhau, còn cụ thể như thế nào thì anh ta cũng không rõ. Thế là anh ta căng thẳng bình ổn hỏi thỏ, muốn nghe Từ Yến Thời trả lời câu hỏi xào quyết này như thế nào.

Không khí trong phòng bao như đọng lại, trắng sáng treo cao ngoài cửa sổ.

Từ Yến Thời dựa ra sau, ôm ngực lạnh lùng hỏi: “Cậu nói người nào?”

“...”

Tất cả đồng loạt phá lên cười.

Lý Dương bật ngón cái vì sự cơ trí của anh.

Phong Tuấn còn định hỏi lại thì Lý Dương đã kịp thời ngăn cản: “Này này, là tự cậu hỏi không rõ, một câu chỉ được trả lời một lần. Được rồi được rồi, đổi người.”

...

Mặt Phong Tuấn tái xanh.

Một giây sau đó, “rầm” một tiếng rung mạnh, Phong Tuấn không nói hai lời cầm hộp xúc xắc quăng vào cửa sổ! Bầu không khí vốn đang vui vẻ bỗng trong chớp mắt lạnh hẳn đi, tất cả đều ngơ ngác nhìn cửa kính như nở hoa, đột nhiên vỡ vụn, như sóng biển đập xuống mặt đất, mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy sàn, như một cửa miệng nhơn hoắt nứt toác, đêm tối khoác gương mặt dữ tợn vọt đến bọn họ!

...

Cửa sổ vỡ toang, trong phòng yên lặng đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng gió bên ngoài.

Đầu tiên Phong Tuấn mỉm cười, rồi anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Từ Yến Thời: “Người anh em, có phải hôn bạn gái cũ của tôi sướng hơn những cô gái khác không?”

Lời này càng nói càng quá đáng, Hứa Diên là người đầu tiên không ngồi yên nổi, “Phong Tuấn, cậu ăn nói mất dạy gì đấy hả?”

Lý Dương là người thứ hai mở miệng: “Phong Tuấn, cậu ăn nói quá đáng rồi đấy, cậu nói gì thế, dù Hường Viên là bạn gái cũ của cậu thì đó cũng là chuyện đã qua, đã nhiều năm như vậy rồi, cậu còn ở đây gây gổ cái gì.”

“Tôi gây gổ?” Phong Tuấn hừ lạnh, “Tôi chỉ muốn hỏi cậu ta, thiên hạ nhiều con gái như vậy vì sao cậu ta không chọn, lại cứ phải chọn người tôi đã xài, là thứ anh em chó má gì vậy hả?”

Từ Yến Thời cúi đầu bật cười, liếc xéo một cái, thấp giọng lặp lại, “Cậu đã xài?”

Chợt anh cúi đầu nhìn Hường Viên, thấp giọng hỏi: “Ra xe chờ anh nhé?”

Hường Viên không đi, vẫn cứ nhìn thẳng vào anh.

Nhìn dáng vẻ này, xem ra hai người này đang hẹn hò với nhau thật rồi.

Phong Tuấn khó chịu cũng là điều bình thường, nhưng ở đây kêu la om sòm lại khiến hai người họ khó chịu hơn, thật sự rất mất phong độ, y hệt đứa trẻ không được ăn kẹo lại bị người khác ăn thì khóc lóc âm ỉ. Mới đầu cảm thấy anh ta yêu nước rất đàn ông, nhưng giờ nhìn lại, ngược lại không giống người có thể nói ra những lời này, ngay đến Lý Dương cũng cảm thấy bất mãn: “Các cậu có chuyện gì thì âm thầm giải quyết, ở đây gây gổ cũng không được gì.”

Từ Yến Thời lại xác nhận lại với Hường Viên, “Thật không đi?”

Hường Viên gật đầu, Từ Yến Thời cũng không ép nữa, sau đó anh quay đầu nhìn Phong Tuấn, “Cậu muốn câu trả lời thì tôi nói cậu biết. Là tôi chủ động theo đuổi cô ấy, cô ấy từ chối tôi hai lần, là tôi không cam lòng.”

Đám nữ sinh khiếp sợ chấn động con người.

Theo đuổi hai lần? Bị từ chối? Còn không cam lòng? Rốt cuộc đây là tình yêu thần tiên gì vậy?

Sắc mặt Chung Linh dần xám ngoét. Nhớ lại vừa nãy đang ăn cơm thì mẹ gọi anh đi, nói anh nên qua lại với mình nhiều hơn, nói mình cũng sống không tệ ở Bắc Kinh. Có điều anh nói thẳng mình đã có bạn gái. Lúc ấy Chung Linh không nghĩ nhiều, còn nghĩ không biết cô bạn gái ấy có phải là Hường Viên không. Sau đó Hường Viên tới, bọn họ không nói chuyện cũng không nhìn nhau, trong lòng Chung Linh vô cùng đặc ý, cô nhìn đi, không phải tôi cũng không phải cô, dù gì bạn gái anh ấy cũng không phải là chúng ta.

Nhưng hoàn toàn không ngờ, anh lại nói anh theo đuổi cô ta hai lần, cô ta còn không đồng ý!

Chung Linh không dám tưởng tượng, người lạnh lùng cao ngạo như anh sao có thể chủ động theo đuổi người khác, anh theo đuổi cô ta thế nào? Tặng hoa xem phim? Hay dẫn cô ta đi dạo phố? Liệu có hôn cô ta ở góc không người không?

Chung Linh nhắm mắt, không dám nghĩ đến hình ảnh kia, đáy lòng chưa xót, lại không biết mình thua ở đâu.

Hứa Diên chửi thề: “Tôi thật không biết có vài người bị gì nữa, là quạt là cọ hả hay sao mà thích quạt gió thổi lửa như Nguru ma vương thế hả? Phong Tuấn, tôi nói cậu biết, nếu bàn về sớm muộn thì Từ Yến Thời còn sớm hơn cậu đấy, người Hường Viên thích trước là cậu ta. Cô ấy đã từng thật lòng thật dạ thích cậu, nhưng chính cậu đã phá hỏng tất cả, cậu tưởng cô ấy không biết số quạ vật trước kia do ai mua hả? Còn chơi game nữa, cậu tưởng cô ấy không biết thật sao? Về sau chia tay, cậu lại ngày ngày tan học chặn đường cô ấy, lấy cái chết ra uy hiếp, cậu có biết cô ấy thấy cậu đã sợ thế nào không?”

Lý Dương: “Phong Tuấn, cậu có còn là đàn ông không thế? Tự sát?”

Các bạn học năm mồm bầy miệng.

“Được rồi, Phong Tuấn, cậu như vậy thật đúng là cổ tình gây sự.”

...

Hứa Diên lại nhìn thẳng anh ta: “Có muốn nghe tiếp không? Bên tôi còn nhiều lắm.”

Xe vòng qua quốc lộ trên núi, vách đá cao vút hình thù kỳ quái, bên kia là vách đá dốc đứng, rừng cây um tùm, là u cốc nhìn không thấu.

Gần mười giờ tối, từng chiếc xe một chạy ra khỏi tòa biệt thự, cho đến lúc hòa vào đường chính trong thành phố. Quốc lộ rộng rãi, đèn đường mờ nhạt xếp thành một hàng, cao ốc như rừng rơi vào tầm mắt, hai bên lóe sáng đèn nê ông.

Hường Viên nhìn ra ngoài xe không nói một lời.

Từ Yến Thời lái xe đến dưới nhà cô, Hường Viên tạm biệt rồi đẩy cửa xe ra.

Từ Yến Thời không lên tiếng đáp lại, nhìn cô đẩy cửa xuống xe, đi vào cánh cổng sắt lớn kia.

Anh không đi, chỉ đứng xe ở một bên rồi tắt máy, cũng không xuống xe mà từ từ hạ cửa kính xuống, rút cho mình một điếu thuốc trong hộp.

Hường Viên đang đi nửa đường thì quay đầu nhìn lại, đèn xe bật sáng, kính chắn gió phía trước cũng không che lấp được mắt anh. Từ Yến Thời lạnh lùng ngồi trong xe, bàn tay thon dài của anh gác lên bệ cửa, ngón tay kẹp thuốc, đốm đỏ ở đầu điếu lúc sáng lúc tối, thoạt trông không quá chân thực, nhưng ánh mắt đen sẫm kia cứ nhìn thẳng vào cô.

Hường Viên xoay gót, trước khi cửa sắt đóng kín, cô lại đi ra.

Dưới ánh trăng bằng bạc, Hường Viên trông thấy anh hít một hơi thuốc, đốm lửa cháy đến cuối điếu thuốc. Sự tức giận rõ ràng trong mắt anh như thể cũng sáng lên trong một thoáng, chợt anh đi tắt thuốc, đôi mắt đằng sau kính chắn gió vẫn nhìn cô không rời.

Hương Viên đi đến trước xe, nghe anh nói: “Lên đây.”

Hương Viên ngoan ngoãn đi đến mở cửa ghế phụ, lại thấy anh đẩy cửa bên ghế lái ra, “Bên này.”

Hương Viên tự mình lên ghế phụ, ngồi cạnh anh không nói một lời.

Từ Yến Thời thấy cô nghiêm túc như thế thì bật cười, lấy một hộp sô cô la trong học ra đưa cô, Hương Viên không nhận.

Từ Yến Thời tự bóc vỏ, nhét vào miệng.

Anh thả lỏng người tựa lưng vào ghế mỉm cười, rồi bất chợt cúi tay kéo cô lại gần hôn lấy, đẩy sô cô la vào miệng cô, “Ăn ít đồ ngọt đi, tâm trạng sẽ tốt hơn.”

Hương Viên muốn nhổ ra.

“Đám nhỏ anh sẽ dứt tiếp.” Từ Yến Thời thờ ơ liếc cô, nói đoạn, anh cúi đầu mở học ra, bên trong toàn là sô cô la, “Của em cả đấy.”

“...”

Hương Viên tức giận nhai, một lúc lâu sau, Từ Yến Thời mới nâng cửa kính lên, bật điều hòa, nhả chân ra khỏi phanh xe, thấp giọng hỏi cô: “Còn tức không?”

Hương Viên biết anh đang hòa giải chuyện hai ngày trước, cô cũng đành xuống nước: “Chỉ là em cảm thấy hôm đó anh có chút quá đáng thôi, nếu mỗi một người đều đến như vậy một lần thì em sẽ gây gổ với anh cả ngày lẫn đêm mất, mà thời gian hai ta gặp nhau vốn đã không nhiều rồi.”

Anh dờ khóc dờ cười, “Chuyện này còn trách anh sao? Lúc ấy em nên nói với anh mới phải.”

Hương Viên lại không nghĩ rõ về vấn đề ấy, Hứa Diên bảo nếu yêu nhau thì nên tránh đừng thảo luận về người cũ trước mặt người hiện tại, lại càng không nói ra cái không tốt của người cũ, huống hồ Hương Viên vẫn luôn xem Phong Tuấn là anh em của Từ Yến Thời.

Cô liếc mắt nhìn anh, “Hôm qua em muốn nhắn tin cho anh Hứa Diên nói như thế mới có thể giải quyết vấn đề từ căn bản.”

“Hơn nữa, chuyện của Phong Tuấn, hai ta cũng không thẹn với lương tâm——”

Đang nói dờ thì bị anh ngắt lời: “Nhưng anh thì có.”

Hương Viên ngăn người.

“Lần đầu tiên anh thích em, là hồi cấp ba.”

“Hôm đó anh nhắn tin báo...”

Anh ngả người ra sau, chân giẫm phanh, trầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Sợ em thấy áp lực nên không nói với em.”

“Vậy là anh từng thích em?”

“Không, cho đến nay anh vẫn chỉ thích mỗi em.”

Anh quay qua nhìn cô thật sâu, muốn nói lại thôi.

Yên tĩnh trong một thoáng, Hương Viên hỏi:

“Vi sao anh không nói tiếp?”

“Vi không dễ nghe lắm, có thể em không muốn nghe.”

“Nói đi.”

Hương Viên nhìn anh như thể thì trong lòng như được lấp đầy bởi vài niềm, cô níu cổ anh kéo đến. Từ Yến Thời dứt khoát ôm cô ngồi lên người mình, để cô dựa vào tay lái, còn anh hơi ngả đầu, mắt đối mắt với cô, trong mắt là nụ cười buồn tuông không câu nệ.

“Gã cho anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Ghế ngồi được hạ thấp xuống sáu mươi độ, Từ Yến Thời ngả người ra sau còn Hương Viên nằm trên người anh, đêm tối nặng nề bao trùm nóc xe.

Nghe thấy thế, nụ cười của cô lập tức đông cứng, bàng hoàng nhìn anh, không đáp lời nào.

Anh hạ cửa kính xuống, cúi đầu cười khẽ trào phúng: “Đã bảo là em không thích nghe mà.”

Hương Viên nhìn thẳng vào anh, thấp giọng đáp: “Em chưa nghĩ đến.”

Từ Yến Thời tiện tay lấy sô cô la trong học ra: “Vậy cứ từ từ mà nghĩ.”

“Nếu em nói, cả đời này em không định kết hôn...”

Trong lòng cô không chắc, do dự nhìn anh, thấp giọng nói.

Động tác trên tay anh ngưng lại, khẽ ngược mắt lên nhìn, ngay sau đó lại bình tĩnh bóc sô cô la ra nhét vào miệng cô, dứt khoát chặn lời còn sót lại. Từ Yến Thời khoanh tay, trong mắt như có dòng suối róc rách dịu dàng, anh nhìn cô miệng đáp một nẻo: “Ăn ngon không?”

Hương Viên bị bật lời thì tức giận, nhưng vẫn gật đầu đáp, “Ngon lắm.”

Anh lại quay đầu tìm bật lửa với thuốc, kẹp vào giữa ngón tay cúi đầu châm thuốc, ngay sau đó gơ tay ra ngoài cửa xe, đốm đỏ hỏn sáng rõ trong gương chiếu hậu, khói xanh lượn lơ giữa tay anh.

Đầu xe dưới vòm cây, ánh trắng nghiêng nghiêng chiếu lên nóc xe.

Hương Viên cảm thấy bình thường mọi thứ xung quanh thật cao thật to, cây bạch dương đứng im trong không khí trầm lắng, nhưng vào lúc này, chỉ vì sự có mặt của anh mà bắt đầu trở nên xanh tươi dồi dào, như thể thấy được nó đang đâm chồi.

Cô cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng nhịp tim mạnh mẽ của anh, khiến trái tim mình cũng sắp nhảy ra ngoài.

Người đàn ông ở trong gương đang ngả người trên ghế, khoác tay dọc theo cửa sổ, ngón trỏ búng nhẹ vào thuốc lá, thờ ơ cười hỏi: “Vậy muốn yêu đương với anh cả đời hả?”

“Không phải ý đó ——”

Còn chưa nói xong, Từ Yến Thời đã gật nhẹ đầu như sáng tỏ, hít một hơi thuốc, lạnh lùng ngắt lời cô: “Vậy là còn muốn yêu đương với người khác?”

“...”

Hương Viên nằm trên người anh lâu nên bị tê, muốn ngồi dậy thì lại bị anh đè xuống ấn vào lồng ngực, bên tai là câu chất vấn trầm trầm của anh: “Hỏi em muốn yêu ai?”

Cô chẳng buồn ngồi dậy nữa, dứt khoát vùi đầu vào ngực anh, buồn bực nói: “Không ai hết, chỉ là em không muốn kết hôn.”

Từ Yến Thời không nói nữa mà đập tắt thuốc, xoa mái tóc xù chôn trước ngực mình, đẩy người dậy.

“Được, anh biết rồi.”

“Anh muốn kết hôn à?” Cô dè dặt hỏi ngược lại.

“Bình thường.” Anh nhìn cô đáp, “Không giống người theo chủ nghĩa độc thân như em, gặp người thích hợp thì sẽ kết hôn, nhưng không phải vì chuyện kết hôn mà cưới một ai đó.” Nói đến đây, anh mà mai cười bảo: “Có thể lúc trước sẽ có bản khoan, ví dụ như Từ Thành Lễ, anh mà không kết hôn thì thằng bé sẽ nảy sinh vài vấn đề. Hoặc ví dụ như người kia, phải chu toàn giữa người thân họ hàng. Nhưng bây giờ, lại rất thoải mái.”

Hương Viên xột xa ôm anh, “Từ Yến Thời, nếu em muốn kết hôn, nhất định em sẽ theo anh chứ không theo người khác.”

Cô nằm xuống bên tai anh, giọng trong trẻo chạm thẳng vào trái tim anh một cách bất ngờ, như đổ vào cát sỏi từ từ lấp đầy anh.

Cả chiếc xe bỗng bị bao trùm bởi ý lạnh mỏng manh.

Chẳng biết Từ Yến Thời đã đóng cửa xe từ lúc nào, trong buồng xe chật hẹp là tình triều dâng cao. Gió thoáng thoảng thổi đến mang theo những lời thì thầm của đôi tình nhân.

Hai người say sưa ngấu nghiêng hôn nhau, răng môi dây dưa hồ hấp dồn dập, lại nghe thấy anh hỏi như mắt kiểm soát, “Thật? Hay chỉ là dối anh?”

“Là thật.”

Hương Viên bị hôn tới mức mơ màng, vô thức gật đầu. Cô bị đè lên vô lăng, chỉ có thể ôm chặt lấy đầu anh.

Chợt ngoài xe có ánh đèn pin tròn trịa vụt qua, có người nhìn về bên này. Từ Yến Thời lập tức với lấy áo khoác che đầu cô lại.

Bảo vệ đi vòng một vòng, nhìn thấy cảnh đấy thì nghĩ cũng biết là đã xảy ra chuyện gì, bèn lững lững xoay người rời đi.

Hương Viên lặng lẽ xốc áo lên như cô đầu vén khăn voan, để lộ đôi mắt lấp lánh, vừa định hỏi đã đi chưa thì lại thấy anh cười cười nhìn cô, như có dòng nước đen dâng trào khiến tim cô đập thình thịch.

“Em vào nhà đây.” Cô kéo áo xuống.

Anh lại ném áo khoác ra băng ghế sau, ừ một tiếng, “Anh cũng đi đây.”

Hương Viên như sực nhớ ra điều gì đấy, “Tối nay anh cá cược gì với Lý Dương vậy?”

Anh mở cửa xe: “Cá xem Hứa Diên có bạn trai không?”

“Anh biết hả?” Hương Viên cũng chỉ mới biết chuyện này gần đây, cô leo xuống ghế lái, hai chân giẫm lên đất, “Lý Dương bắt anh đấy, cậu ta biết Hứa Diên có bạn trai lâu rồi. Anh phải cá em có bạn trai không mới đúng, như thế anh thắng chắc.”

Anh cũng bước xuống xe, nhéo mũi cô nói, “Không phải vì em vẫn chưa ăn no sao?”

Cô búng tỉnh, vỗ đầu một cái, “Không phải anh cố ý cá cược vì em đấy chứ?”

Từ Yến Thời cười cười, đóng cửa xe lại: “Giờ mới nhận ra hả? Anh và Hứa Diên cùng đi vào, bạn trai cô ấy chờ cô ấy đến.”

Không phải Lý Dương bắt anh, mà là anh để Lý Dương “bẫy” anh.

Lòng Hương Viên rung động, lại không kiềm chế được nhón chân hôn anh, lưu luyến ôm mặt anh nói: “Đi thật nhé.”

Từ Yến Thời sờ mặt cô không nói gì, sau đó dựa vào cửa xe hút thuốc, đợi cô lên lầu rồi mới lái xe rời đi.

Xe phóng vụt như bay trên con đường thênh thang. Từ Yến Thời đạp lút cần ga, như thể muốn bỏ lại mọi thứ ở phía sau, lao nhanh ra khỏi ngoại ô. Lướt qua những bụi cây cao thấp um tùm ở ven đường, khiến chúng nó kinh động giật mình nghiêng theo!

Người đầu tiên phát hiện ra điều không đúng là Lâm Khải Thụy.

Đêm đó Từ Yến Thời lái xe anh ta nên hành trình xe đều được ghi lại trong điện thoại. Lúc bấy giờ đã gần một giờ sáng, Lâm Khải Thụy gọi cho Từ Yến Thời ba cuộc nhưng anh không nghe máy, hai cuộc trước toàn bị ngắt máy.

Lúc Lâm Khải Thụy gọi cuộc thứ ba, giọng nữ lạnh lùng nhắc nhở đối phương đã tắt máy.

Trong lòng anh ta mơ hồ có dự cảm xấu, có lẽ vì hiểu rất rõ Từ Yến Thời, lần đầu tiên có con rùng mình từ đáy lòng, cũng là lần đầu tiên huyết thái dương trên đỉnh đầu gật gật không ngừng. Thế là anh ta rút điện thoại ra, mở hành trình xe lên cho lão Khánh nhìn, “Giờ này thì hợp lớp cũng nên xong rồi mới phải, vì sao chưa về? Sao xe lại chạy ngược hướng thế này?”

Mấy người lão Khánh đang đánh bài, bàn tay mập mạp cầm lá bài lơ đãng nhìn lướt qua, vị trí kia quá mức quen thuộc: “Lão Từ đến nhà Phong Tuấn làm gì thế? Không phải hợp lớp xong rồi sao? Tối nay không về hả?”

Phong Tuấn?

Trong đầu Lâm Khải Thụy nổ tung, không nói hai lời lập tức bỏ bài xuống: “Xây ra chuyện rồi!”

Mấy người còn lại trở mắt nhìn nhau, vẻ mặt mù mờ.

“Tiểu tử Phong Tuấn là bạn trai cũ của Hường Viên, các cậu không biết chuyện này hả?” Lâm Khải Thụy giải đầu.

Mấy người lão Khánh giật mình, kinh ngạc tìm kiếm câu trả lời trên mặt nhau, nhưng rõ ràng ai ai cũng sợ hãi ra mặt.

Trời ạ!

Bọn họ có biết gì đâu!!

Hai người kia chưa từng nói với bọn họ bao giờ!!

Nhưng cẩn thận nhớ lại, lần này Phong Tuấn về hình như giữa hai người đó có gì đó khác biệt. Mới đầu bọn họ cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Từ Yến Thời để ý đến chuyện Phong Tuấn xuất ngoại, nhưng chẳng ngờ, hai người bọn họ lại là vì Hường Viên?!

Không kịp nghĩ ngợi gì, mọi người luống cuống chân tay ném bài xuống, vội vã xuống lầu chạy đến nhà Phong Tuấn.

Trời đêm yên tĩnh, trăng sáng treo cao.

Một chiếc xe thể thao màu đen lẳng lặng dừng trước đầu ngõ, đèn đường mờ mờ chiếu sáng con ngõ không một bóng người, bên ngoài cửa kính như có một lớp sương mỏng đọng lại, chột lóe sáng trong màn đêm tối tăm.

Không khí đông cứng tĩnh lặng như chết.

Phía trước có bãi đất trống, một chú mèo mun nằm trên đầu tường, ở bên lề đường đối diện có một chú chó, từ đằng xa chúng nhìn nhau không nói gì, mắt nhìn thẳng vào chiếc xe đen đang dừng phía kia, kể cả những cây cối cũng chẳng dám thở mạnh.

“Két.”

Trên con phố yên tĩnh chột truyền đến tiếng nghiền nát vỏ lon.

Từ Yến Thời ngược mắt nhìn, một người loạng choạng đi đến trước xe.

Anh bật sáng đèn xe, trong chớp mắt chiếu rọi cả nửa con phố, ánh sáng hắt vào trong lùm cây, chim muông còn trùng trùng xem kịch vui nhất thời chẳng có chỗ nấp. Đèn xe chói lóa chiếu thẳng vào người kia, Phong Tuấn hí mắt giơ tay cản lại.

Giương mặt đằng sau kính chắn gió kia, Phong Tuấn chỉ nhìn là nhận ra ngay, anh ta cười hí mắt hét to ngay trên phố trống rỗng: “Sao hả, vì một con đàn bà, Từ Yến Thời, mày muốn đâm chết tao hả ——”

Dư âm vang vọng trên không trung.

Bốn bề tĩnh lặng, trong đêm đen máy nổ âm âm tựa mảnh thú gào thét trong lồng giam, như thể chỉ cần người đàn ông ở trước xe nói thêm một câu nào nữa, thì nó sẽ lập tức xông đến như hổ đói vồ mồi! Dừng nanh vuốt sắc nhọn của nó nghiền nát anh ta!

Chó mèo nằm trên đầu tường không dám thở mạnh, như quân chúng đứng ngoài xem cuộc chiến, ánh mắt không ngừng qua lại giữa hai người.

Cùng lúc đó.

Một chiếc xe rẽ vào đầu ngõ, thấy màn giằng co này, nhịp tim của mấy người trong xe lập tức tăng nhanh, máu dồn thẳng lên não, trái tim lại như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lão Khánh hơn 100 kg không kịp chờ xe dừng đã vội lao xuống, gào rách cổ họng với Từ Yến Thời ở trong xe: “Lão Từ, cậu làm gì đấy!!!”

“Mẹ kiếp!” Lâm Khải Thụy chửi tục, vừa dừng xe vừa cuống cuồng nói: “Cố đâm người cũng đừng lấy xe tôi đâm!!!”

Lão Quỷ vừa xuống xe đã lập tức chạy đến mở cửa ghế lái, nhưng Từ Yến Thời đã khóa trong, anh ta trắng mặt vỗ cửa xe, nói: “Anh mở cửa đi lão Từ, cứ để chuyện đâm người cho em, dù gì em cũng không sống được mấy năm, sống hay chết còn chưa biết được! Anh đừng để mình phải ngồi tù!!!”

Trương Nghị vội kéo người ra, “Chú đừng làm loạn thêm nữa!!!”

Mọi người như thể đều đứng về phía anh một cách vô điều kiện.

Phong Tuấn bật cười rồi sa sầm mặt mày, nói với lão Khánh: “Đừng khuyên nữa, tao muốn xem xem cậu ta có dám đâm chết tao không.”

Lão Khánh: “Cậu đừng làm rộn nữa, gần đây tâm trạng lão Từ không tốt, đâm chết cậu thì cậu cũng thảm!”

Vừa dứt lời, tiếng nổ máy bỗng như thiên lôi vang khắp trời đêm, cuối cùng con thú cũng đã sống chuồng gài thét trong màn đêm, bánh xe xoay tít trong bụi đất, chiếc xe màu đen lập tức vụt đi!

Đèn xe sáng chói mắt bỗng đến gần, Phong Tuấn chỉ thấy trước mặt trắng xóa, đầu óc trống trơn như rơi vào không gian thứ ba, bên tai kêu ong ong, như mèo kêu lại như chó sủa, rất không chân thực, rồi lại nghe thấy lão Khánh chửi lớn một câu ở bên tai: “Mẹ nó!!!!”

Từ Yến Thời lập tức đánh mạnh vô lăng, tay kia nhanh chóng kéo phanh tay lên! Chiếc xe thể thao màu đen xoay 90 độ trên khoảng đất trống, như một con báo săn mồi nhanh nhẹn dừng cạnh Phong Tuấn.

Chó mèo giật nảy mình, sủa inh ỏi trong đêm tối như gập gáp.

Tất cả mọi người vẫn còn sợ hãi tìm đập thỉnh thích, suýt chút nữa thôi... Lão Khánh sợ tới nỗi cả người ướt đầm mồ hôi như vừa bò lên khỏi mặt nước, hai chân còn run lập cập. Một giây sau đó, cửa xe bật mở, người đàn ông lạnh lùng bước xuống xe, lập tức đi lên niu lấy cổ áo Phong Tuấn, vung thẳng nắm đấm!

Lão Khánh nghĩ bụng: điên rồi điên rồi!!!!

Đường như thùng rác bị đổ xuống, âm thanh “rầm rầm” náo loạn trong màn đêm, xen lẫn cùng giọng điệu lạnh lùng đầy tức giận của anh ——

“Mày đã xài qua?”

“Mày là cái thá gì mà xài qua?!”

Từ Yến Thời xanh mặt, nói câu nào là lại đấm mạnh một cú!

Phong Tuấn rơi thẳng vào đồng rác, lại lao đảo đứng lên.

Nhưng những người lão Khánh lại ngờ ngạc sợ run, hoàn toàn quên mất phải đi lên ngăn cản. Bọn họ chưa bao giờ thấy Từ Yến Thời nổi giận đến vậy, trong lòng mù mờ, năm đó vì Phong Tuấn mà chịu oan mấy năm cũng không thấy Từ Yến Thời oán hận một câu, nhưng tối nay lại như thế hận không đánh chết người, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bầu không khí đông cứng, ngay đến chó mèo cũng quên sủa.

...

Từ Yến Thời xách cổ áo anh ta đè lên cửa xe. Khóe miệng Phong Tuấn rỉ máu, vị tanh tràn ngập khoang miệng, anh ta bật cười, để lộ hàm răng dính máu: “Sao hả? Không phải hôn người đàn bà của anh em hằng hái lăm sao?”

“Mày thích thế đúng không?” Phong Tuấn làm như muốn lời điện thoại ra, “Trong điện thoại tao vẫn còn số điện thoại của đám bạn gái cũ đây, hay tao cho mày hết nhé? Mày theo đuổi từng đứa một? À, mà mày cần gì theo đuổi, chỉ cần ngoắc tay là đám con gái đều mê một tìm đến, vội vã lên giường với mày chứ nhỉ? Đã lên chưa? Với Hường Viên ——”

“Rầm!”

Lại một cú đấm trời giáng, Phong Tuấn mất đà ngã vật xuống đất.

Từ Yến Thời lôi người đẩy đẩy mạnh vào cửa xe, lồng ngực anh phập phồng lửa giận, nhưng dù dữ tợn thì giữa dung mạo vẫn có sự thanh cao của riêng anh.

Mép tóc Từ Yến Thời đỏ đầy mồ hôi, thấm ướt dính sát vào da đầu, lúc này còn có giọt mồ hôi trượt xuống dọc theo cằm anh, trong mắt không che giấu được lửa giận, anh cắn răng nói một cách khô khốc: “Mày không nể mặt tao thì tao cũng nhện.”

Anh dùng hai tay đè người lên xe, thoáng cúi đầu lấy lại bình tĩnh, rồi lại bặm chặt môi, quai hàm giật giật, nhìn chăm chăm anh ta hỏi từng câu từng chữ: “Có biết vì sao ban nãy tao không đánh mày không?”

Con mèo kêu “ngao” một tiếng trong màn đêm, như kéo Phong Tuấn quay về từ trong mơ màng.

Gió thổi qua ngọn cây, dường như anh bật cười một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên mềm mại đi trông thấy, có vẻ đau lòng. “Vừa rồi ngay trước mặt mọi người, dù mày có nói khó nghe đến đâu thì cô ấy cũng sẽ không nói gì về mày một chữ, cô ấy chỉ biết ra về sao cũng được, bởi vì cô ấy sợ tao và mày đánh nhau sẽ khiến người khác cười chê.”

Nụ cười trên mặt Phong Tuấn dần tắt.

Từ Yến Thời thả anh ta ra, cúi đầu cài nút tay áo sơ mi, “Mày tưởng trước mặt nhiều người như thế, hai thằng đàn ông đánh nhau vì cô ấy thì vinh quang lắm hả? Tao không đánh mày, chẳng qua vì không muốn để cô ấy trở thành đề tài trà dư tửu hậu của mấy người Chung Linh mà thôi.”

Có lẽ là cài vội quá mà nút áo bị anh kéo phăng ra, để lộ đầu chi.

Anh cúi đầu cắn đứt, đứt khoát còi hai bên ra, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn anh ta: “Mày không bao giờ biết tôn trọng và yêu một người, người mày thích nhất mãi mãi chỉ là mày.”

“Về sau đừng liên lạc nữa.”

Phong Tuấn nhìn người tựa hẳn vào cửa xe, trước mắt như có ngôi sao xoay tròn, anh ta không cười nổi.

Từ Yến Thời lôi anh ta ra, gạt tay mở cửa xe, “Còn nữa, là đàn ông đừng có hờ ra là tìm đến chết, lấy tự sát để uy hiếp một cô gái không chia tay với mày, đó không phải là tình yêu mà là ích kỷ. Bảo mày chết, mày có dám chết thật không?”

Nào dám, chỉ là phát cờ giống trống tự sát mà thôi.

Những người thật sự tìm đến tự sát đều im lặng ra đi.

“Đúng là hồi cấp ba tao thích cô ấy thật, đây là chuyện duy nhất tao có lỗi với mày, nên năm năm trước khi mày tìm đến tao, tao cũng đồng ý không từ chối. Nhưng kết quả của ngày hôm nay thật sự là điều ngoài dự liệu của tao. Phong Tuấn, tao đã mất đi nhiều thứ lắm rồi, cô ấy là điều duy nhất tao không thể đánh mất được nữa, cho nên nếu mày cảm thấy tao không đáng là anh em hay mày cảm thấy tao có lỗi với mày cũng đều được, có gì thì cứ nhắm vào tao đây, đừng làm phiền cô ấy nữa, cũng đừng bôi nhọ cô ấy. Cô ấy ở bên tao lâu như vậy nhưng chưa từng nói xấu mày một câu nào.”

Nói đến đây Từ Yến Thời dừng lại, anh ngẩng đầu lên, hít một hơi.

“Bất kể là gì, vẫn có một câu quen nói với mày.”

“Chào mừng mày trở về nước, giáo sư Lương sẽ vui lắm.”

Anh lên xe rồi đi, xe cuốn theo bụi cát biến mất trong màn đêm.

Đầu gối khôi phục lại yên lặng, cây gậy đứng yên, chú mèo đầu tường và chú chó dưới góc tường như đang cười nhạo sự thảm hại của anh ta.

Phong Tuấn dựa vào tường bật cười, cười tới mức cả người run lên.

Giáo sư Lương vẫn hay nói ——

“Vinh dự giấu trong lòng, nhiệt huyết lấp khoanh ngực

Chúc các em nhiệt huyết còn mãi, vinh dự tràn đầy.”

Chi chớp mắt đã đến tháng tư.

Tết Xuân Hàn se lạnh, cây xanh đâm chồi nảy lộc, trên cành là những chồi non chen chúc nhú mầm.

Đầu tháng tư, Hường Viên lập một vlog, bắt đầu ghi chép nhật ký tập luyện cơ bụng của cô. Ở trên vlog cô gặp được một cô gái tên là Triệu Nghiên Khanh, là một nữ sinh đại học năm hai, ghi chép lại nhật ký những ngày yêu đơn phương chàng trai mình thích, có rất nhiều lượt theo dõi.

Mỗi ngày tập cơ bụng xong, Hường Viên lại đi đọc nhật ký ngọt ngào của cô gái ấy.

Có một lần hai người chat video, Hường Viên gửi video vlog cho Từ Yến Thời xem, anh bày tỏ không tài nào hiểu nổi, nhướn mày hỏi cô: “Anh theo đuổi em lâu như thế, mà còn không bằng một bức thư tình của người khác?”

Hường Viên hăm mộ nói: “Thư tình tiếng Anh đấy, em còn chưa nhận được thư tình bằng tiếng Anh đâu!”

Thời gian đó Từ Yến Thời bận bù đầu, Lâm Khải Thụy nói xuất ngoại liền xuất ngoại, giao hết mọi dự án lại cho anh, còn có một dự án triển khai đột đầu năm, là bản phát hành VR của một trò chơi không gian.

Từ Yến Thời vừa mở video với Hường Viên, đồng thời cũng bật video với Lâm Khải Thụy ở nước ngoài.

“Hai người ngày ngày trò chuyện video gì thế?”

Từ Yến Thời đang viết báo cáo dự án cho anh ta.

Phần lớn thời gian cô và anh đều bật video rồi để đấy, mỗi người làm chuyện của mình, có lúc Hường Viên đọc sách, có lúc lại xem tài liệu, có lúc lại lướt video. Còn Từ Yến Thời thì hầu như lúc nào cũng viết báo cáo.

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Khải Thụy, Từ Yến Thời vô thức ngẩng đầu nhìn Hường Viên trong laptop.

Cô vừa ăn táo vừa lướt vlog của Triệu Nghiên Khanh.

Từ Yến Thời quay qua nói với Lâm Khải Thụy: “Muốn tôi viết thư tình cho cô ấy.”

Lâm Khải Thụy vắt chân: “Thì viết đi.”

Từ Yến Thời không đáp, gửi báo cáo đi rồi tắt video với Lâm Khải Thụy. Cô nàng trong màn hình vẫn đang vui vẻ xem video.

Trong phòng đèn sáng choang.

Từ Yến Thời ngồi dựa vào ghế, gập ngón tay gõ lên bàn.

Bên kia ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nhìn anh: “Anh hết bận rồi hả?”

Từ Yến Thời ừ một tiếng, vòng tay, mắt nhìn thẳng vào cô, thấp giọng hỏi: “Thích không?”

Hường Viên ngơ ngác ngẩng đầu.

“Cái gì?”

“Thư tình.”

Hường Viên: “Cũng... bình thường, thật ra anh viết tiếng Anh em đọc cũng không hiểu.”

Người đàn ông gật đầu, thật vậy, cân nhắc đến trình độ tiếng Anh của cô, anh nghiêm túc đề nghị: “Hay là thế này đi, anh dùng phiên âm viết cho em một bức, dù gì cũng không khác tiếng Anh mấy, chắc em đọc sẽ không có khó khăn gì.”

“...”

Hường Viên sầm mặt, cắn trái táo cái rắc, ai oán tròn mắt nhìn anh: “Anh xem thường ai đấy hả?”

Anh bật cười: “Em nói anh xem thường ai?”

“Cúp máy đây.”

“Cũng gần hai tháng không gặp rồi, không muốn nhìn anh lâu thêm hả?”

“Nói anh nhớ em đi.”

“je t'aime.” (Tiếng Pháp, anh yêu em.)

Anh bình tĩnh nhìn cô, trong mắt chợt lướt qua một tia sáng, làm như lơ đãng nói.

“Là ý gì?”

“Tức là cách ngày ba mươi tháng năm chỉ còn một tháng.”

“A pi!”

Từ Yến Thời cười không dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75

Vốn Hường Viên không mấy trông đợi vào chuyện này, có lẽ do đã quen với sự thô tục của đám bạn trai cũ rồi nên cô rất khó có hảo cảm về chuyện này. Song khi thời gian dần dần kể cận, trang lịch bay đi ngày qua ngày, càng lúc càng gần ngày 30/5, thì tâm trạng lại bắt đầu phập phồng, sóng lòng trào dâng...

Hơn nữa, vào mỗi sáng sớm khi vừa mở mắt là cô lại vô thức cầm điện thoại xem ngày, im lặng thẳm đếm ngược, hôm nay là hai mươi tám tháng tư, còn ba mươi hai ngày nữa.

Còn ba mươi hai ngày...

Bắt gác con tim bùng cháy như bị như bị đặt trên lửa nung, khiến huyết dịch cũng nóng lên.

Thậm chí có lúc cô còn nằm mơ... Nửa đêm tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa.

Sau đó cô lại không nén nổi cầm điện thoại nhắn tin cho anh. Dù cô nhắn gì thì Từ Yến Thời cũng sẽ luôn trả lời, đâu có nhắn tin vào lúc hai giờ sáng thì anh cũng trả lời rất nhanh.

Hường Viên vốn không định nhắn, nhưng cô thật sự rất nhớ anh, dù sao cũng đã nhiều tháng chưa gặp nhau, trong hai tháng qua cả hai đều bận tối mắt tối mày nên không nói chuyện với nhau nhiều lắm. Thỉnh thoảng chat video thì lại có Lâm Khải Thụy không biết điều làm phiền, nên cũng không nói được bao câu thân mật.

Nên cũng không nhận được...

Hường Viên: *Xixixixixixu.*

Khoảng nửa phút sau, điện thoại sáng lên trong màn đêm, anh nhắn tin lại: *Là chưa ngủ hay mới thức giấc?*

Hường Viên: *Em bị thức giấc, anh vẫn chưa ngủ à?*

XYS: *Ừ, video không?*

Hường Viên: *Được ạ.*

XYS: *Đợi một chút.*

Hường Viên: *Làm gì? Có phụ nữ bên cạnh?*

XYS: *... Mặc quần áo.*

Hường Viên đột nhiên hưng phấn hẳn lên: *Đợi đã!!!!!!!!!!!!*

XYS: *?*

Hường Viên: *Có thể dừng mặc đồ không?*

Bên kia ngắt người, một lúc sau trả lời: *Được.*

Hường Viên phát hiện dù là nói chuyện qua Wechat hay QQ, chỉ cần dưới hình thức văn bản thì Từ Yến Thời luôn có vẻ lạnh nhạt, nhưng thực chất anh lại vô cùng dịu dàng.

Đêm khuya thanh vắng, âm thanh trong video thay nhau vang lên trong màn đêm, đôi mắt vào lòng cô khiến tim đập không ngừng. Cô lập tức ấn nút chấp nhận, hình ảnh tức khắc chuyển đổi.

Anh ở trần nửa thân trên, nửa ngồi nửa nằm tựa vào đầu giường, thân dưới bị chăn đen che khuất nên không thấy được gì.

Từ Yến Thời chìa thẳng ống kính vào mặt mình, chỉ lộ mỗi bờ vai rộng rãi, cơ bắp xương vai căng nở rõ ràng, đường nét lưu loát. Thế nhưng cô nhìn mà lòng lại rùng mình, có lẽ vì đêm tối đã khuếch đại vị đàn ông trên người anh, thế nên trái tim Hường Viên đã bắt đầu mất khống chế đập “thình thịch thình thịch” điên cuồng!

...

Còn trong video, ánh mắt anh nhìn cô bắt gặp có vẻ thâm trầm hơn xưa, tựa như nước biển đen sẫm dâng trào, nhìn cô chăm chú vô cùng kiềm chế, trong sự lạnh lùng có vẻ quyến rũ. Đôi mắt ngày thường đen láy như mực là thế, vào lúc này lại mơ hồ xuất hiện sắc đỏ, tựa như bởi một lớp màng mỏng, thấp thoáng vẻ dục vọng thuần khiết chưa từng trông thấy.

Hường Viên nhìn mà nhịp tim không ngừng tăng nhanh, như quả thủy tinh nhảy trên giường, càng đập càng nhanh!

Anh rất ít khi như vậy, dù có có ngực hơn nữa cũng có thể nhận ra, anh của lúc không giống bình thường.

Nhưng Từ Yến Thời như vậy, lại còn quyến rũ cô hơn lúc bình thường, Hường Viên nhón nhạo nghĩ.

Hai người cứ thế nhìn nhau qua video, không một ai nói thẳng ra lời, cứ ngơ ngác nhìn nhau như vậy.

Cho đến khi Hường Viên không chịu nổi cái nhìn thẳng thắn nồng cháy của anh, chủ động nói: “Em hơi, nhớ anh.”

“Hơi?”

Giọng anh trầm thấp khàn khàn, thô ráp như thể bị giấy nhám chùi qua. Nói rồi anh ho khan một tiếng, cầm chai nước lên uống cho thấm giọng, hầu kết lẫn lộn, thờ ơ gãi mảy, không hài lòng nhìn cô: “Ánh mắt còn biết điều hơn miệng em đấy.”

“Vừa nãy có phải anh...”

“Ừ.”

Không ngờ anh lại trực tiếp như thế, nhất thời Hường Viên không biết phải nói gì thêm.

Thật ra anh chẳng làm gì cả, đang định đi tắm thì bất ngờ nhận được tin nhắn của cô, tưởng cô gặp ác mộng nên không còn tâm trạng tắm rửa. Anh vốn ngủ không tròn giấc nên luôn tắt điện thoại khi ngủ, nhưng từ sau khi có cô thì không còn thói quen tắt điện thoại nữa, ngủ vẫn không sâu như cũ, có điều cũng hết cách rồi.

Cô gái nửa đêm thức giấc lại không tìm được người, sợ cô chỉ có một mình nên luôn mở máy, cũng không bật chế độ im lặng. Có lúc không phải anh chưa ngủ, mà là nghe thấy tiếng nên tỉnh.

Hường Viên nhìn anh không chớp mắt, ban nãy vừa giấc mơ “niềm vui tràn trề” nên hai gò má đỏ ửng, mắt hàm nước xuân, còn mềm mại hơn bất cứ lúc nào.

Rất rõ ràng, lòng cả hai đều rạo rức.

Hương Viên như cảm thấy có sợi lông vũ đang nhảy múa trên buồng tim, nhẹ nhàng phe phẩy như có như không. Tâm trạng rối ren khó dần, tim đập thình thịch, nói với anh: “Từ Yến Thời, mấy ngày nữa là ngày 1/5 rồi, em đến tìm anh nhé?”

Người đàn ông dựa vào đầu giường, nhướn mày nhìn cô cười cười: “Tìm anh làm gì?”

“Anh không muốn gặp em à?”

Anh không đùa cô nữa: “Ngày 1/5 anh phải đến Mỹ một chuyến tìm Lâm Khải Thụy, em tới Thượng Hải cũng vô dụng.”

Hương Viên a lên, nhìn anh với vẻ mắt mát: “Vậy anh phải đi mấy ngày?”

“Bốn ngày.”

Vừa đúng mấy ngày được nghỉ, tính toán như thế, lần sau gặp anh chắc là 30/5 thật rồi.

“Vậy còn 30/5 thì sao? Không phải anh lại đi công tác nữa chứ?”

“Không đi, ở với em.” Anh khoanh tay trước ngực, nhìn cô nói.

Ba chữ “ở với em” lại bắt giắc làm nhịp tim cô tăng nhanh.

“Vậy thì cũng đành một tháng sau mới gặp vậy.” Cô nén đau nói.

Từ Yến Thời ừ một tiếng, nhìn đồng hồ rồi thấp giọng hỏi cô: “Có mệt không?”

Hương Viên nhìn người đàn ông trong video, gật đầu nói: “Mệt rồi, hay là, anh cho em nhìn cơ bụng của anh chút đi, để em lấy lại tinh thần.”

Đôi mắt sáng rực như chú mèo thêm ăn.

Từ Yến Thời công chính nghiêm minh: “Mệt thì ngủ đi.”

“Nhìn cơ bụng cơ.” Cô làm nũng, lí nhí nói.

“...”

Anh nhìn cô, im lặng chừng nửa khắc, thậm chí lần đầu tiên anh còn gọi tên tắt của cô với chất giọng trầm thấp, tựa như dụ dỗ: “Ngủ đi, Viên Viên.”

Nào kháng cự nổi nữa.

Hương Viên giờ tay đầu hàng, cũng học anh gọi lại: “Được rồi, Thời Thời.”

“...”

1/5 năm nay rơi vào ngày cuối tuần, thế là được nghỉ một mạch ba ngày đến 3/5.

Chi nghỉ ba ngày nên không mấy ai về nhà, mà chuyển đi đến Thượng Hải của Hương Viên cũng đành bị hủy bỏ vì Từ Yến Thời đi công tác.

Buổi chiều ngày 29/4.

Mọi người trong công ty lục tục ra về, chỉ có phòng kỹ thuật và Hương Viên là còn ở lại.

Trần Thư chính thức nộp đơn từ chức với Lý Vinh Tiêu.

Lý Vinh Tiêu tiếc nuối nắm lấy tay Trần Thư, đôi mắt ti hí đằng sau cặp kính rung rung, thật lòng nói: “Cô vất vả nhiều năm thế rồi, nói thật, rồi đi có lẽ là một lựa chọn tốt với cô. Duy Lâm là một cái cây đã ngã rồi, bên trong là cây mục nát, tầng này bao lấy tầng kia không một ai thể cạo sạch. Những người tuổi trẻ như cô nên ra ngoài xông xáo mới phải, tôi cũng không nói nhiều lời thừa thãi nữa. Cô lên!”

Trần Thư mỉm cười: “Cám ơn, tạm biệt.”

Rồi xoay người rời đi.

Hương Viên dựa vào cửa văn phòng Lý Vinh Tiêu đợi, chỉ thấy Trần Thư mặc âu phục thẳng thớm tôn lên vóc dáng quyến rũ của mình, đôi giày cao gót gỗ cộp cộp vang dội, tiếng bước chân nặng nề kiên định kia vang vọng khắp tòa cao ốc.

...

Buổi tối, cả hai tìm một nơi uống rượu, là mấy quán rượu bên đường mà các cô hay đi.

Một bàn vuông nhỏ, đèn chân không trên đỉnh đầu chiếu sáng hai người.

Cả hai cùng nâng ly cái “tách”, vì sao lấp lánh trong mắt hai cô gái đồng loạt lóe lên, nở nụ cười tươi như hoa, cùng nói to ——

“Đồng chí Trần Thư! Chúc chị tiền đồ như gấm, bạn trai đầy xe.”

“Vậy chị cũng chúc em và Từ Yến Thời sớm ngày về một nhà.”

“Ừ” một hồi, hai người uống cạn ly.

Hương Viên đặt ly rượu xuống, gió đêm tháng Tư vẫn còn mang theo cái lạnh. Dưới ánh đèn, cô co ro người, cười híp mắt nhìn Trần Thư cũng mặc áo mỏng như mình: “Thì ra chị đã biết rồi à?”

“Cũng chỉ có đám đàn ông ở phòng kỹ thuật mới không biết thôi.” Trần Thư châm thuốc làm ấm người, dựa vào ghế ngồi cười nhìn cô, nhà khói ra dưới ánh trăng lơ mơ, “Chị chỉ tò mò không biết em theo đuổi cậu ta thế nào, chị cứ tưởng cậu ta rất khó theo đuổi.”

Chắc không một ai ngờ là Từ Yến Thời chủ động theo đuổi cô nhỉ?

Hương Viên cười cười, cất giữ cảm giác thần bí: “Bí mật.”

Trần Thư mỉm cười hút thuốc, không bình luận gì thêm.

Hai người trò chuyện một hồi thì bất chợt có người xách hai chai rượu từ sau lưng đi đến, đặt mông ngồi xuống hai bên bàn. Hương Viên vừa ngẩng đầu lên, lập tức sững sốt, một bên là Cao Lãnh, một bên là Tiết Dật Trình.

Hương Viên và Trần Thư đưa mắt nhìn nhau.

Trần Thư dập thuốc, hồ hững dờn tầm mắt sang chỗ khác, cúi đầu rót rượu cho mình.

Cao Lãnh không nói hai lời giật lấy chai rượu trong tay cô, mặt bạnh ra, dốc cả chai tu ừng ực vào bụng.

Uống xong, anh ta lại vắt vò chai lên bàn rồi nhìn thẳng vào Trần Thư, trong mắt hiện lên sắc đỏ như vừa khóc. Cao Lãnh qua loa lau miệng, hít một hơi:

“Đừng đi, có được không?”

...

Vì Cao Lãnh “gây sự” mà cũng phải mười một giờ Hương Viên mới về đến nhà.

Song vừa đi tới cửa thì đã bị ôm chầm lấy từ phía sau. Chiều cao quen thuộc cùng hơi thở quen thuộc, ngay đến đường nét gương mặt cũng chẳng lạ gì.

Người đàn ông gập lưng khom người ôm lấy cô, hai người đẩy cửa ở cửa. Anh im lặng vùi mặt vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, giọng ngọt ngào lại hơi có vẻ bồn chồn truyền đến bên tai ——

“Cướp đây, nhưng anh có tiền rồi, tôi nay chỉ muốn người.”

“Từ Yến Thời?” Hương Viên thấp giọng.

Anh bật cười: “Chẳng lẽ không nghe ra giọng của anh?”

“Không phải anh đi công tác rồi sao?”

Anh uể oải tách ra khỏi ngực cô, hơi tựa lưng vào tủ giày, trông có vẻ vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn cúi đầu cười nhìn cô:

“Cho Cầu Thủy leo cây rồi.”

Lúc này Hương Viên mới ôm mặt anh cẩn thận ngắm nhìn.

Anh chỉ mặc mỗi áo thun màu trắng đơn giản, áo khoác mỏng màu đen khoác hờ trên người.

Hình như tóc lại ngắn nữa rồi, khiến gương mặt có vẻ gọn gàng hẳn đi. Hình như đã lâu lắm rồi anh không đeo kính, khóe mắt hơi nhếch lên, trên mặt toát lên sự lạnh lùng, tuy gương mặt anh không hẳn là kiểu trái xoan nhưng gây đến mức thấy được xương má rõ ràng.

Nhìn anh thế này mới thấy, có da có thịt vẫn tốt hơn.

“Thế là không tốt đâu nha.” Cô miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo nói.

Từ Yến Thời bật cười, vờ đi mở cửa, “Thế anh đi đây, bây giờ đi mua vé vẫn kịp.”

Hương Viên không mắc lừa, còn mở cửa ra cho anh, rất hào phóng phất tay chào tạm biệt: “Đi thông thả, không tiễn anh nữa.”

Bất chợt gió lùa vào, gió đêm lạnh lẽo của ngày xuân kéo đến thổi công người.

Từ Yến Thời lạnh mặt nhìn cô một lúc lâu, rồi bất chợt nhếch mép cười.

Một giây sau, “rầm” một tiếng!

Từ Yến Thời trở tay khóa cửa lại, sau đó lại làm biếng ngồi lên tủ giày, chân dài thả lỏng chạm mặt đất, ôm eo cô khóa chặt người trong lòng. Đương ngày xuân nên anh chỉ mặc áo mỏng, hai cơ thể nóng hầm hập chỉ cách nhau một lớp vải mỏng tang.

Hơi thở ầm ập nhồn nhột, Hương Viên cười né tránh song anh lại không buông ra, khóa cô trước ngực mình, nắm lấy eo cô trên ——

“Đuối anh đi hả?”

“Em nữ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Ngoài cửa sổ bóng cây la đà, bên trong nhà đèn sáng rực, dưới ánh sáng mờ mờ, hai người tình nồng ý mật quán lấy nhau. Hương Viên tựa vào lồng ngực ầm ập của anh, hơi thở ngay ở bên tai, cô ngẩng đầu khẽ nhếch môi, như chú cá nhỏ nổi lên mặt nước chờ được anh hôn.

Mà anh lại trông anh không khác gì lão tăng ngồi thiền, nửa ngồi trên tủ giày, lưng tựa vào tường, khẽ ngẩng đầu, cười cười giễu cợt cô: “Gi đấy?”

Hương Viên ngồi trên đùi anh, mắt nhìn thẳng, “Ừm ừm” hai tiếng mơ hồ, ý là —— hôn em.

Từ Yến Thời đùa cô, “Đuối thẳng lười ra.”

Hương Viên phát hiện gần đây anh rất hay trêu cô, thể là nổi nóng, tưởng nắm được cô thật rồi chắc!

Cô tròn mắt, trượt xuống khỏi người anh, “Không hôn cũng được thôi. Có bàn lĩnh thì mấy ngày nay anh đừng hôn em.”

Từ Yến Thời dựa người ra sau, hai tay đút túi ngẩng đầu nhìn cô. Hương Viên vừa chạm đất thì cao hơn anh hẳn, tiến đến bên tai anh thổi nhẹ một hơi như đùa dai, “Anh trai, có dám cá cược không?”

Nói thật, cô mà đã đùa thì thật sự không biết giới hạn là gì, lúc này cô nhìn anh với ánh mắt trong trẻo sáng như sao, đôi môi đỏ mọng căng đầy, dưới ngọn đèn mờ mờ, tựa ngọn sóng lăn tăn trên mặt hồ phẳng lặng trong đêm.

Tim đập như trống bỏi.

Anh cúi đầu bật cười, mắt nhìn môi cô không dứt.

“Cá cái gì?”

Hương Viên lại đến gần tai anh, thấp giọng nói: “Thua thì đồng ý một yêu cầu của đối phương, dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng phải thực hiện.”

“Được.” Anh gật đầu.

...

Nhưng cá cược chưa tới ba phút thì người hối hận đầu tiên lại là Hương Viên. Cô phát hiện ra giữa hai người bọn họ, người không chịu nổi cảm dỗ luôn là cô.

Anh chỉ dựa vào ban công hút thuốc thôi mà đã làm cô không yên lòng được rồi, con tim ngứa ngáy như thể máu huyết toàn thân đều chảy cả vào tim, nhịp đập nhanh như trống đánh dồn dập.

Hương Viên tấm xong đi ra, mặc váy dây tơ tằm màu đen.

Từ Yến Thời đứng ngoài ban công, sau lưng là màn đêm đen kịt, cây cối trong đất trời như dính cả vào nhau, vạn vật mênh mông. So với mùa đông năm ngoái thì cây hoa lúc này đã nhú vài mầm xanh lưa thưa, ánh trăng xuyên qua kẽ lá nghiêng nghiêng chiếu xuống. Đèn rọi vào sau lưng anh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng còi xe thúc ép, vẩn lên sự buồn tẻ trong thành phố.

Anh dựa vào lan can, cời áo khoác, một tay đút trong túi quần còn một tay kẹp thuốc, đốm đỏ kia lúc sáng lúc tối trong màn đêm, như thể chất chứa tâm sự.

Nhưng lúc quay đầu nhìn cô, bốn mắt cùng giao nhau giữa không trung, thì bất chợt ánh mắt anh thêm phần sâu thẳm. Từ Yến Thời đưa thuốc lên miệng,捏o mắt hút một hơi cuối cùng, sau đó cúi đầu ấn thuốc vào trong gạt tàn, không nhìn cô mà lạnh giọng nói: “Lại đây.”

Hương Viên mặc váy đen, vừa vịn tón lên vóc dáng đầy đặn của cô, bờ vai bé nhỏ như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể ngã xuống.

Lần đầu tiên thấy cô mặc ít như vậy, Từ Yến Thời kéo thắt lưng của cô lại gần, “Không lạnh à?”

Hương Viên vòng tay ôm lấy cổ anh, cười hi hi cộ vào lồng ngực cứng rắn: “Không lạnh, sắp đến tháng 5 rồi mà.”

Hai mắt Từ Yến Thời đen kịt, anh cúi đầu nhìn cô, cười nhạo: “Phụ nữ đều cố chấp thế hả?”

“Ai cố chấp chứ?”

Ngang hông bị bấm một cái, anh bật cười nói nhỏ bên tai cô: “Vậy em run cái gì?”

Hơi thở phả vào vai cô khiến cô thấy nhột, thậm chí cô còn chẳng kịp né tránh. Hương Viên bị anh ôm vào lòng, nắm lấy mặt cô vắn hỏi như đùa cợt, cô bị hỏi đến mức choáng váng, vậy mà anh vẫn đáng vẻ lạnh nhạt uể oải kia, tuy lời rất thẳng thừng nhưng vẫn là kiểu trêu chọc của Từ Yến Thời.

Âm thanh rừ rừ, là lời âu yếm giữa tình nhân.

Ánh đèn bên ngoài ban công nhẹ nhàng lay động dưới gió đêm, khiến chiếc bóng của hai cơ thể trẻ tuổi hòa vào nhau ở tường cũng đung đưa theo.

“Nhớ anh không?” Anh khàn giọng hỏi.

Hương Viên dán mắt nhìn vào cánh môi mọng của anh, như thể tức giận vì anh thật sự nhận được, cuối cùng vẫn nói: “Nhớ.”

Từ Yến Thời nửa cười nửa không, nhưng cả buổi vẫn chẳng hề hôn mà chỉ cụp mắt nhìn cô, trong mắt có vẻ nhạo báng.

“Ngày mai định làm gì?”

“Em hẹn mấy người Vu Trĩ ăn cơm, em tưởng anh đi tìm Lâm Khải Thụy...”

“Em đúng thật là vô tâm.”

“Anh mắng em hả?”

“Nào dám.” Anh thờ ơ mỉm cười.

...

Im lặng.

Nửa tiếng sau, hai người lại rừ rừ nói chuyện.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô, cuối cùng hỏi một câu: “Không lạnh thật sao?”

“Lạnh. Anh ôm em chặt hơn đi, không cho hôn thôi, chứ không nói không cho ôm.” Cô thành thật trả lời, cơ thể dính lấy anh như con bạch tuộc, “Thời gian này anh đang bận gì vậy?”

“Dự án.”

Cả hai lại rơi vào im lặng. Anh châm một điếu thuốc, cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, ánh mắt khẽ tối đi.

“Có phải giáo sư Lương đến Thượng Hải tìm anh không?” Hương Viên ngẩng đầu nhìn đường nét rõ ràng của anh dưới ánh trăng, hỏi.

Anh ngẩn người, ngẩng đầu liếc cô, quay đầu búng tàn thuốc đi rồi nhặt giọng đáp: “Ừ, thời gian trước thầy ấy có đến Thượng Hải một chuyến.”

“Giáo sư đến tìm anh hả? Có phải nói chuyện hội thảo ở Tuslan với anh không?”

“Em biết à?”

Hương Viên cũng không giấu giếm gì, giải thích với anh: “Ông nội em đến tìm giáo sư Lương, muốn thầy ấy nhường suất của anh lại cho bọn em, nhưng ông không ngờ giáo sư Lương lại nhìn trúng anh. Hôm ăn bữa cơm tất niên, cái lần giáo sư Lương gọi điện thoại cho anh đấy, thật ra bọn em đều có mặt, hơn nữa thầy ấy còn mở loa ngoài...” Nói đến đây, cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, thấp giọng hỏi: “Vậy là, giáo sư Lương đến Thượng Hải nhưng không nói với anh?”

Ngày cuối năm đúng là anh có nhận được điện thoại của giáo sư Lương, lúc ấy anh không nghĩ nhiều, về sau giáo sư cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

“Không.” Anh cúi đầu cười giễu, đáy mắt âm trầm đi. Hương Viên rất ít khi thấy anh có biểu cảm này, người đàn ông này trải qua bao nhiêu thất bại nhưng vẫn chẳng hề cúi đầu trước ai, vậy mà hôm nay sự u tối và áy náy trong đôi mắt ấy lại khiến cô bất chợt nhớ đau, ngay đến bà vai cũng sụp xuống như bị người nắm chặt, trái tim cũng quặn đau theo làn khói trắng bốc lên, mờ mịt như cách lớp vải mỏng.

“Giáo sư Lương rất ít khi nói chuyện với anh, toàn âm thầm tìm mấy người lão Quỷ nói chuyện.” Anh vừa hút thuốc vừa nhìn cô, khói bốc lên từ gạt tàn bên cạnh, rồi anh lại cụp mắt nhìn đốm đỏ chọt sáng chọt tắt kia, nói tiếp: “Mấy năm ở Tây An cũng thế, chưa bao giờ thầy ấy gọi cho anh một cuộc điện thoại nào, cũng sẽ không nói mấy câu đại loại như Từ Yến Thời em phải cố lên, ăn Tết gần nhau cũng chỉ chào hỏi bình thường. Anh nghĩ mình đã khiến thầy ấy thất vọng rồi.”

“Anh đợi đã.”

Hương Viên buông anh ra, chạy nhanh vào phòng cầm lấy điện thoại, mở album ra đưa cho anh, “Anh xem đi, em có quay lại đây.”

Từ Yến Thời cầm lấy.

Hương Viên không làm phiền anh nữa, xoay người đi vào phòng ngủ.

Từ Yến Thời ngồi ngoài ban công rất lâu, xem đi xem lại video nhiều lần cho đến khi điện thoại hết pin.

Anh đặt điện thoại lên thành ban công, đôi mắt không rõ tiêu cự nhìn ra xa xăm, trời sao lấp lánh, đốm lửa giữa ngón tay vẫn chẳng dập tắt mà chốc chốc lại lóe lên... Anh vô thức nhìn một lúc lâu, tàn thuốc tích lại một đoạn dài, gió thổi qua thì tàn thuốc lại rào rào rơi xuống, lúc này anh mới như hoàn hồn hít một hơi, sợi khói mỏng lượn lờ trong màn đêm bốn bề vắng lặng.

Ban đầu anh không đồng ý, dự án năm nay chỉ vừa mới khởi động, Khải Thịnh cũng coi như bước vào khuôn, mà chương trình hội thảo của Tuslan còn chưa định, kéo dài đến ba tháng, ngắn thì chỉ ít cũng mất một tháng, tháng bảy còn phải khảo sát tất cả các dự án, nếu lúc này anh rời đi để tham dự hội thảo thì dự án công ty sẽ không có ai quản lý cả.

Điểm xác định của Lâm Khải Thụy và chủ tịch Tư Đồ không giống nhau.

Tập đoàn Đông Hòa là doanh nghiệp nhà nước, cần được nhà nước ủng hộ, còn công ty kiểm tiền nhanh như Lâm Khải Thụy thì chủ yếu xác định ở những người tuổi trẻ, nên không có hứng thú về hội nghị cột mốc hàng không vũ trụ này.

Vì vậy hôm đó anh đã hứa với giáo sư Lương là sẽ suy nghĩ kỹ, nhưng giáo sư Lương thấy anh không đồng ý ngay thì nói anh đã thay đổi, bầu nhiệt huyết của ngày xưa đâu rồi?

Anh nói anh vẫn còn đây, nhưng giáo sư Lương lại không tin, cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt mà em còn cân nhắc?

Giáo sư Lương hy vọng anh từ chức đi Tuslan với mình.

Nhưng giờ đây anh không chỉ có một mình.

Anh còn có một cô gái anh cần nuôi.

...

Ba giờ sáng, Hương Viên mơ màng tỉnh dậy, lúc cô trở mình thì bên cạnh không có ai, thế là giật mình bò dậy khỏi giường, mơ màng đi ra phòng khách.

Phòng khách cũng không có người, chỉ có một chiếc laptop đang mở, màn hình hắt ra ánh sáng xanh lạnh lạnh làm nổi bật sự u ám trong phòng.

“Từ Yến Thời?” Cô thấp giọng gọi.

Lập tức ngoài ban công truyền đến động tĩnh, có người cầm thuốc và bật lửa đi vào, nhìn đồng hồ trên tường rồi ôm ngang cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô, dịu dàng hỏi: “Có đói bụng không?”

Cô mơ màng dụi mắt, thật sự rất buồn ngủ, tựa vào vai anh lâm bầm hỏi: “Có đồ ăn ă?”

“Trong nhà thì không có, nhưng dưới lầu có cửa hàng tiện lợi, anh xuống mua cho em nhé?”

Hương Viên không nỡ để anh hơn nửa đêm rồi còn ra ngoài, thế là ôm lấy cổ anh, cọ mặt vào cơ thể ấm áp của anh: “Được rồi, em không đói, anh vẫn chưa ngủ à?”

Từ Yến Thời đặt cô lên giường, “Anh tắt máy đây.”

Đợi tới lúc anh đi vào thì Hương Viên đã bật đèn lên, dựa vào đầu giường nhìn anh, tóc xõa tung trên vai, mái tóc đen nhánh như tiếp hần với áo ngủ trên người. Cô ngoắc tay với anh.

Từ Yến Thời đi đến ngồi xuống.

Trán Hương Viên ướt đầm mồ hôi, tóc trước trán thấm ướt dính lấy nhau, nhưng cô vẫn nghiêm túc nhìn anh: “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Từ Yến Thời sờ mặt cô, “Có chuyện này, vốn định hôm sau mới nói với em”

“Chuyện gì ạ?”

“Tối mai anh sẽ bay đến Mỹ tìm Lâm Khải Thụy.”

Đèn trong phòng ngủ mờ mờ, ánh sáng ấm áp bao trùm.

Ngón tay anh vuốt ve mặt cô, “Trưa mai cơm nước với bọn em xong thì anh sẽ đi.”

“Được rồi, không thể không đi đúng không?”

“Ừ, không thể không đi.”

“Chuyện của Tuslan thì sao ạ?”

“Anh sẽ nói với giáo sư Lương sau.”

“Vâng, ngủ đi, cũng muộn rồi.”

Hương Viên vỗ vào gối bên cạnh.

...

“Tách” một tiếng tắt đèn, trong chớp mắt cả phòng chìm vào đen nhánh, rèm cửa sổ kéo kín không để lọt một tia sáng nào, gió cũng chẳng thổi thoảng.

Hương Viên nằm nghiêng, chỉ cảm thấy hô hấp dần rối loạn, đầu óc tỉnh táo như tiêm máu gà, tim cô đập thình thịch, ngay lúc này chỉ nằm yên cũng có thể cảm nhận được mạch đập dưới da, mồ hôi rỉ ra trên trán.

Trên mặt lại nóng bừng.

Da đầu tê dại mà cả người cũng tê dại, từ xương hông tê đến mũi chân, như có dòng điện chạy qua cơ thể cô.

...

Mấy giây sau, cô bị người ôm lấy từ phía sau.

Trong chớp mắt Hương Viên cứng người, như có ngọn lửa bùng cháy lên, trong chớp mắt đầu óc nổ tung, tim đập điên cuồng!

Từ Yến Thời ôm cô, hôn liên tục vào gáy cô.

Hương Viên không khỏi run bắn người.

Từ Yến Thời lật cô lại, xoay mình đè cô xuống dưới, nắm tay cô chạm đến sau lưng, dưới tấm chăn dày cả hai hôn nhau đầy say đắm, miệng lưỡi khuấy đảo.

Trong căn phòng yên tĩnh là tiếng môi lưỡi dây dưa đậm vị sắc tình khiến người ta nghĩ ngợi xa xôi. Hương Viên thở hổn hển, không nhận được há miệng thở dốc, nhưng nào ngờ lại càng bị anh khuấy đảo dữ dội, dứt khoát đè tay cô lên quá đỉnh đầu.

Cuối cùng...

Nhân lúc Hương Viên thở dốc, hai tay bị trói không thể động đậy.

“Từ Yến Thời, vẫn chưa đến 30/5 đâu!”

Từ Yến Thời nhìn cô nâng sắc mặt đỏ bừng dưới thân. Cả người anh đầm đìa mồ hôi, ánh mắt cũng như bị thấm ướt trở nên lấp lánh, anh bắt đầu đi vùi mặt vào trong gối, lại không nín nổi chửi tục một câu.

Hương Viên tưởng mình nghe nhầm.

“Anh chửi gì đấy?”

“Mẹ kiếp.” Anh vùi đầu vào gối, nhìn cô với đôi mắt ướt nhẹp, lạnh lùng lặp lại, xem ra là sốt ruột thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Căn phòng tĩnh lặng như tờ, bên trong không có lấy một ánh sáng cũng như một cơn gió.

Hai người nằm trong chăn cùng sưởi ấm tựa như chiếc lồng hấp lớn, dựa sát vào nhau đến nỗi cháy mồ hôi.

Hai người nhìn nhau trong bóng tối, không thấy rõ lắm, chỉ thấy trong đôi mắt ẩm ướt kia bùng lên ngọn lửa cháy rực. Người đàn ông thở gấp, hít một hơi rồi trở mình nằm ngửa, nằm được ba phút, đoán chừng đã bình tĩnh lại phần nào, Từ Yến Thời ngồi dậy xuống giường, nói: “Anh đi tắm đã.”

Đèn sáng lên, Từ Yến Thời bước vào nhà tắm, ngay sau đó tiếng nước chảy vọng ra.

Hương Viên nằm trên giường nhìn đăm đăm trần nhà, đầu tranh trong vòng một phút.

...

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, gió từ khe đó lùa vào xua tan hơi nước, người đàn ông xoay lưng về phía cửa, anh vừa cởi áo, tắm lưng rộng rãi cường tráng, bắp thịt rõ ràng, vẫn còn mặc quần. Cột sống sau lưng lõm sâu vào, đường cong cơ bắp liên kết, trông gầy nhưng lại khỏe khoắn.

Mới rút thắt lưng ra thì đã bị người phía sau ôm chầm lấy, anh sững sốt, vừa cúi đầu thì trông thấy vòng tay gầy nhỏ trắng trẻo ôm ngang hông anh.

Sau lưng mềm mại, mặt Hương Viên dán sát vào lưng anh, nhỏ giọng nói: “Đề em giúp anh.”

...

Hôm sau.

Lúc Hường Viên tỉnh dậy thì cũng đã gần mười giờ, cô mơ màng mở mắt, trông thấy một người đàn ông ngồi bên mép giường nhìn mình, trong chớp mắt cô lập tức tỉnh táo, ngã nhào vào lòng anh, mặt chôn ở cổ hít một hơi thật sâu, thỏa sức cạ mặt vào khuôn ngực rộng rãi ấm áp của anh.

“Sáng ngủ dậy mở mắt thấy anh ngay đúng là tốt quá!”

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô gái vùi mình vào trước ngực như chú mèo nhỏ, âm thanh nhẹ nhàng dịu dàng làm nũng với anh, có thể nhìn ra cô thật sự thích anh.

Từ Yến Thời ngồi bên mép giường, nhìn cô dùng sức ôm eo anh không khác gì chú gấu koala. Anh đưa tay lấy ví tiền ở đầu giường, rút ra hai tờ giấy rồi đặt ví lại chỗ cũ.

Tối qua hai người giấy vò đến tận bốn giờ sáng mới thôi, nhưng tám giờ sáng anh đã dậy rồi, không có việc gì làm nên ngồi viết.

Hường Viên ngẩng đầu, khàn giọng hỏi anh: “Cái gì đây?”

Từ Yến Thời gấp hai tờ giấy lại rồi đưa cô, cho cô chọn một tờ: “Không phải em muốn có thư tình à?”

“Sao lại có tận hai tờ?”

“Một tờ không ghi gì, chọn không trúng thì không được xem.”

Hường Viên ngẩng phắt đầu lên khỏi ngực anh, tức giận trừng mắt, “Sao anh lại có thể như vậy! Em không chọn! Hoặc là anh nói cho em biết là tờ nào!”

“Thật sự không chọn? Vậy thì thôi.” Từ Yến Thời rất không phối hợp, làm bộ muốn cắt vào.

“...”

Hường Viên vênh môi, lại bị anh dắt mũi rồi, “Anh đợi đã, cho em xem trước một chút xiu đi!”

Người đàn ông khoanh tay chờ cô chọn.

Rèm cửa kéo mở một chút, có ánh sáng lọt vào chiếu rọi lên mặt đất, nhưng dù vậy trong phòng vẫn khá tối.

Hường Viên nghiêm mặt nhìn hai tờ giấy trên giường, biểu cảm do dự chọn một tờ.

Từ Yến Thời nhìn bộ dạng sợ sệt của cô thì không kiềm được cười, cuối cùng vẫn trêu cô: “Đã chắc chưa?”

Con người cô co lại, có phần hoang mang, lại dè dặt cầm tờ khác rồi dò xét biểu cảm của anh, nhưng người đàn ông này quá lạnh lùng, biểu cảm thờ ơ như thể đứng bên xem kịch vui.

Cuối cùng cô không sợ chết lấy đại một tờ, vừa mở ra, có chữ nè!

Chọn trúng rồi!

Cô phần khởi mở tờ giấy kia ra, nhưng phát hiện trên đó cũng có chữ, là một câu tiếng Anh đơn giản ngắn gọn.

You'll never have to go through anything alone, ever again, because you have me now...

Em không cần phải dãi gió dầm mưa một mình nữa, vì bây giờ đã có anh bên em.

Cả hai tờ đều thế, giống y hệt nhau.

Hường Viên còn muốn hỏi là anh trêu em đấy hả, “Vì theo ý em nên mới viết để hiểu thế này đúng không?”

“Em nghĩ nhiều rồi, lấy trên mạng đấy.”

“...”

Từ Yến Thời cười cười đề cô lên giường: “Tối qua khỏe không?”

Tối hôm qua...

Nhắc tới tối qua, Hường Viên bắt giác nóng lên, cứ như thể vẫn còn sót lại cái nóng của đêm qua.

Cô sợ anh khó chịu nên chủ động vào phòng tắm, nói mình sẽ lấy tay giúp anh.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ lại một như vậy, hai tay mỗi nhừ lại còn sợ làm đau anh, cuối cùng Từ Yến Thời đành bắt đắc dĩ véo eo cô, khàn giọng đuổi cô ra ngoài, ánh mắt ấy vừa đành chịu lại buồn cười.

Hường Viên tập yoga ngày ngày là vậy, thế mà lại không thể lấy tay giải quyết giúp bạn trai mình.

Đau lòng quá đi à...

Bỗng cô nhớ lại tối hôm qua nhìn thấy hình xăm ngang hông anh, XYS. Đúng là siêu cấp tự luyện.

Lần đầu tiên thấy có người xăm tên mình...

“Anh đúng là một tên tự luyện.”

Từ Yến Thời cười không đáp, cầm quần áo chụp thẳng lên đầu cô, lười biếng nhìn cô không xỏ được tay áo như con ruồi không đầu, trái lại cũng không phản bác.

Một buổi trưa ăn cơm, cảm xúc chẳng mấy dâng cao.

Lúc mấy người Cao Lãnh đến thì Từ Yến Thời đang gọi thức ăn, chỉ vừa nhét tiền vào túi, Cao Lãnh đã sai bước dài đi tới nhào vào ngực anh, ôm lấy cổ anh rồi còn dùng sức cọ vào người anh nữa, Từ Yến Thời không nói hai lời lập tức kéo anh ta ra.

Cao Lãnh uất ức nhìn anh chăm chăm: “Lão đại, bây giờ cậu không cho tôi ôm nữa rồi!”

Từ Yến Thời liếc anh ta, lạnh lùng nói: “Anh đây đã có gia thất rồi.”

“...”

“...”

“...”

Chờ Từ Yến Thời bùng ly cà phê rồi đi, bọn họ đứng trước quầy chọn đồ.

Cao Lãnh tròn mắt há miệng, lăm bắm với Vu Trú: “Rốt cuộc bạn gái lão đại là thần thánh phương nào, mà có thể khiến một người lạnh lùng như lão đại trở nên cọt nĩa như bây giờ?”

Vu Trú quay đầu nhìn chỗ ngồi của Hường Viên, như nhìn ra được gì đấy.

Nhưng Cao Lãnh là người lỗ mãng, vẫn còn đang nói nhảm không ngừng: “Cậu nói xem bây giờ lão đại cũng có bạn gái rồi, cứ kè kè với tổ trưởng Hường như vậy, bạn gái cậu ấy không ghen sao?”

Cao Lãnh vẫn gọi Hường Viên là tổ trưởng Hường, vì anh ta nghĩ xưng hô này thân thiết hơn.

Nhưng Vu Trú lại bất thành lời nói: “Anh có từng nghĩ có thể bạn gái lão đại là tổ trưởng Hường không?”

“Cậu nói như vậy cũng đúng.”

Một nhóm người đưa mắt nhìn nhau, liên tục gật đầu.

Hường Viên cảm thấy bọn họ đồng loạt nhìn thẳng vào mình.

“Cạch!” mấy ly cà phê đồng thời được đặt lên bàn.

Ngay sau đó, “két” một tiếng.

Mọi người lại đồng loạt kéo ghế ra, như hồ rình mồi nhìn hai người bọn họ với ánh mắt mập mờ, khóe miệng nở nụ cười gian tà.

Hường Viên có cảm giác như bị một đám sói công kích, chột dạ nhấp một hớp cà phê, khẽ ho khan.

Từ Yến Thời mặc áo thun trắng, ung dung ngồi một bên.

Sau đó, cô nghe Từ Yến Thời nói: “Nhím biển này là ai đây?”

“...”

“...”

“...”

Trong nháy mắt bầu không khí nhìn chòng chọc bị dập tắt, mọi người rời rít nhìn nhau, như đang xác nhận nhím biển trong miệng lão đại là ai, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vu Trú.

Cao Lãnh gật mình: “Đúng là nhím biển thật, vừa rồi tôi không để ý, tóc cậu sao lại như vậy?”

Có đồng đội ngu như heo như Cao Lãnh đây thì dùng mơ chiếm được thể thượng phong ở trước mặt lão đại.

Vu Trú trả lời từng câu từng chữ: “Đây gọi là tóc xoắn bằng giấy bạc.”

Thi Thiên Hữu thuận miệng nói: “Đúng là giống y chang nhím biển, lão đại dùng từ quá chuẩn.”

Cao Lãnh cười vỗ bàn.

Lợi hại, trực tiếp chuyển đề tài luôn rồi.

Chiều này vẫn còn hữu ích nhì. Hường Viên cảm thấy người đàn ông này quá ưu tú, rồi đi lâu thế rồi mà vẫn còn uy.

Chín giờ tối Từ Yến Thời lên máy bay quay về Bắc Kinh, anh ngồi hai tiếng rồi chuẩn bị đi, mà rồi đi lại rất dứt khoát, thanh toán xong liền đi thẳng xuống cầu thang, cũng không hề quay lại nói lời tạm biệt, chỉ gửi tin nhắn cho Hường Viên.

XYS: “*Đi đây.*”

Điện thoại Hường Viên bỏ trong túi xách nên không nghe thấy, đợi tới lúc cô lấy ra nhìn thì tin nhắn đó đã từ hai mươi phút trước.

Cô cuống quýt nhắn lại: “*Sao anh chưa nói gì đã đi rồi.*”

XYS: “*Nhiều người quá, nói tới nói lui phiền lắm. Chủ yếu anh sợ em buồn.*”

Song kỳ thật là lại sợ nhìn ánh mắt lưu luyến của cô, trước mặt nhiều người như thế, anh không dám biểu hiện gì nhiều, phải dè chừng, nhưng cuối cùng lại không khống chế được cảm xúc, bèn dứt khoát đi luôn.

Hường Viên: “*Hết buồn rồi.*”

XYS: “*Thật sao?*”

Hường Viên: “*Lừa anh thôi, anh đi nhanh quá.*”

XYS: “*Buồn vậy ả?*”

Hường Viên: “*Một chút. Còn chưa đi đã nhớ anh rồi.*”

XYS: “*Xuống đi, vẫn còn chưa đi, chờ em ở bãi đỗ xe.*”

Thấy tin nhắn này, Hường Viên không nói hai lời cầm túi chạy xuống bãi đỗ xe, cô chưa từng chạy nhanh như vậy bao giờ, dùng hết sức lực từ thời cha sinh mẹ đẻ. Chỉ cần nghĩ đến chuyện anh vẫn còn đợi cô là bước chân bắt giắc tăng nhanh, tim đập như trống bỏi muốn nhảy ra khỏi ngực, máu cũng chảy đi với vận tốc cực nhanh!

Quả nhiên, anh vẫn còn chờ ở bãi đỗ xe.

Từ Yến Thời đang dựa vào đầu xe đợi cô, túi xách màu đen đặt bên cạnh.

Hương Viên chạy tới nhào vào lòng anh, gờ tay ôm lấy vòng eo quen thuộc và khuôn ngực rắn chắc của anh, mặt dán sát vào cọ lấy cọ để, làm ỏ trong ngực anh như muốn hấp thu hết nhiệt độ.

Cô thở hổn hển, cố gắng bình tĩnh để lắng lại nhịp tim cuồng loạn, nhưng huyết thái dương vẫn giật giật không ngừng, cô không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, bên tai ong ong cả lên, ngay cả tai cũng nóng lên, thấp giọng hỏi anh: “Sao anh vẫn chưa đi?”

Từ Yến Thời ôm cô, hôn bên tai cô: “Em không nhẫn tin, anh tưởng em không vui.”

“Em không vui thì anh không đi ả?”

“Muốn đồ em vui rồi đi sau.”

“Vậy nếu em vẫn không đọc được tin nhắn của anh, thì không phải anh sẽ hủy chuyến bay đấy chứ?”

“Đành đổi chuyến khác thôi.”

Rất cuộc Hương Viên không nhịn được nữa, ngẩng đầu nhìn anh.

“Từ Yến Thời, anh thích em đến vậy sao?”

Hiếm khi thấy anh nhìn cô nghiêm túc, trong mắt là vẻ thận trọng khiến cô giật mình.

“Em biết chữ “hồi” trong hồi hương đậu có bốn cách viết đúng không?”

“Ừm.”

Từ Yến Thời nói: “Viết tắt chữ Từ Yến Thời cũng có hai nghĩa, hình xăm ở hông anh không phải XYS, mà là XY’S, đã hiểu chưa?”

XY’S, của Hương Viên.

*(*Chú thích: chữ “hồi” có bốn cách viết là xuất phát từ tác phẩm Không Át Kỳ của Lỗ Tấn. Ta thường thấy 3 loại chữ “hồi” nhưng Lỗ Tấn lại cố ý nói có 4 loại, về sau khi tra Khang Hi tự điển thì người ta mới thấy có loại thứ 4 là dị thể hiếm gặp. Ở đây cũng ám chỉ XYS không chỉ có một nghĩa viết tắt tên thông thường, mà có nghĩa khác.)*

*(**Phiên âm tên của Hương Viên là xiang yuan, viết tắt là XY.)*

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Từ Yến Thời ở Mỹ bảy ngày, chênh lệch với thời gian dự tính ba ngày, thế là anh về thẳng Bắc Kinh tìm giáo sư Lương.

Dù lần trước chia tay trong không vui, nhưng giáo sư Lương thấy anh thì vẫn rất mừng, chấp tay sau lưng dẫn người vào nhà, lại dặn vợ đi chợ mua ít thức ăn. Từ Yến Thời cũng không khách khí, lễ phép nói với cô Lương, “Lâm phiền cô rồi ạ.”

Xa cách nhiều năm, gặp lại học trò cưng của tiên sinh nhà mình năm nào, chớp mũi chua xót lệ nóng doanh trong, bà cúi đầu lau khóe mắt, nói: “Hai thầy trò ông cứ nói chuyện đi, tôi đi mua thức ăn.”

Hai người đàn ông im lặng nhìn bà thay giày đi ra ngoài.

Nhất thời rơi vào im lặng.

Lương Tần nhìn anh, thấp giọng nói: “Vào với thầy nào.”

Nói rồi chấp tay đi vào thư phòng.

Từ Yến Thời đi theo.

Lương Tần bật đèn lên, chỉ vào ghế bảo anh ngồi xuống. Còn mình thì đi đến trước tủ sách, vừa đốt hương vừa hỏi: “Cần nhắc thế nào rồi?”

“Em đã bàn bạc với sếp ——”

Còn chưa nói hết câu đã bị Lương Tần ngắt lời: “Chắc chắn, đừng có dùng mấy lời qua quýt đó để lấy lệ với thầy, còn sếp nữa cơ à, không phải em làm phó giám đốc rồi sao? Ngay đến quyền nói chuyện cũng không có?”

Từ Yến Thời cười, “Từ tháng bảy đến tháng tám thì được, nhưng trễ nhất thì tháng tám em phải về, công ty có một dự án cần em đích thân quản lý.”

Lương Tần thổi tắt mồi lửa, quay lại nhìn anh, lạnh lùng nói: “Được rồi, tháng tám sẽ cho em về sớm. Lần này hợp tác với bộ đội, cho nên đến lúc đó sẽ có đặc chủng không quân đi cùng chúng ta. Bộ quốc phòng còn phái hai chuyên gia quân sự đi cùng, mọi người đều rất coi trọng lần này nên em chớ làm chuyện gì không thích đáng. Dự án có quan trọng tới vậy cũng phải nghe theo sự sắp đặt của quốc gia, đến lúc đó thầy sẽ cố gắng giúp em điều hòa. Có được suất này không dễ, em có biết Tư Đồ Minh Thiên tìm thấy mấy đạo không?”

Từ Yến Thời gật đầu: “Biết ạ.”

Căn phòng lần nữa chìm vào yên ắng.

Lương Tần quay đầu lại nói với anh: “Thầy nhớ năm xưa tốt nghiệp em có nói với thầy, ước mơ duy nhất trong đời là trở thành kỹ sư GNSS hàng đầu, còn nhớ không?”

“Nhớ ạ.”

Lương Tần đặt lư hương lên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn chằm chằm hồ điệp trên bệ cửa mà lòng phiền muộn.

“Hai ngày trước, Phong Tuấn có đến gặp thầy, hỏi thầy mấy năm nay em sống thế nào?” Nói đến đây, Lương Tần ngừng đầu nhìn Từ Yến Thời, “Từ Yến Thời, em nói xem mấy năm qua em sống thế nào? Em có hài lòng về mình không? Em có nhận thấy bản thân đã thay đổi rồi không?”

Tốt nghiệp gần năm năm, anh sống chẳng được như ý.

Anh cũng từng tự vấn rất nhiều lần, Từ Yến Thời, mày đã thay đổi rồi sao?

Anh không lên tiếng.

Lương Tần dựa vào ghế sofa, khuỷu tay chống lên thành ghế, giờ tay che miệng, ông ngừng đầu quan sát tỉ mỉ cậu học trò đã trút bỏ lớp vỏ ngây thơ trước mắt, giữa hai hàng lông mày vẫn còn đó sự lạnh lùng, song đường nét đã lạnh lùng góc cạnh hơn năm xưa, mặt cũng gầy hơn trước, thậm chí đến cả ánh mắt cũng trong sạch, đen trắng rõ ràng.

Chỉ có điều, đã không còn thấy sự cố chấp trong đôi mắt nữa rồi.

Lương Tần mỉm cười, rót một ly trà cho mình.

“Nói không thất vọng là già, thầy đến tìm em với biết bao hy vọng, thầy cho rằng em sẽ coi trọng cơ hội lập tức từ chức để đi Tuslan với thầy, nhưng thầy không ngờ em lại bảo với thầy là mình phải cân nhắc. Dĩ nhiên, thầy không chỉ trích em gì cả, chẳng qua thầy già rồi, tư tưởng có phần cứng nhắc.”

“Từ Yến Thời, con người muốn sống rất đơn giản, nhưng muốn ôm mộng mà sống thì lại rất khó.”

“Thầy cũng coi như giáo sư già, cũng chỉ có thể giúp em được đến đây, quãng đường còn lại chính em phải tự bước đi, nhưng bất kể em đi con đường nào, thầy cũng thật lòng tôn trọng em. Không giấu gì em, thầy đã gặp quá nhiều bạn cũ hy sinh gia đình, hy sinh con nhỏ, hy sinh tình yêu để bốn tâu trên con đường nghiên cứu khoa học, nhưng cuối cùng thì sao, thành quả nghiên cứu ở Trung Quốc chỉ công hiến được một phần rất nhỏ, lịch sử không nhớ đến chúng ta ——”

“Thầy, em hiểu rồi.”

Lương Tần không nói tiếp nữa, cuối cùng chỉ gật đầu, như muốn nói thêm gì đấy song lại nghe thấy anh nói...

“*Chư quân đi phía Bắc, tự ta về hướng Tây**, chỉ cần còn có người trước hy sinh người sau tiếp bước, thì sẽ không ai rời đi cả. Em như thế, Lão Quý cũng thế, mà Trương Nghị cũng vậy.”

*(*Đây là một câu nói của Tào Tháo, thể hiện quyết tâm mỗi người một ngã với đám người Viên Thiệu.)*

...

Ăn cơm xong, Từ Yến Thời chào tạm biệt.

Đội anh đi khuất, cô Lương mới không nhịn được ném dũa đi.

“Tôi nghe thấy cả rồi, ông nói gì với cậu ấy thế hả! Bộ mấy năm qua cậu ấy muốn như vậy lắm hả? Cũng không phải ông không biết chuyện của cậu ấy, ông nói như thế, trong lòng cậu ấy khó chịu bao nhiêu?”

“Được rồi, đừng nói nữa, còn không phải tôi sợ cậu ấy trở nên giống ——”

Cô Lương: “Giống người đó? Là cậu học trò cung vừa có tiền đã mất gốc, về sau cũng vì dùng tiền công quỹ mà bị bắt đi tù? Từ Yến Thời có thể giống cậu ta được sao? Đức hạnh thế nào ông không nhìn ra hả? Bây giờ cậu ấy kiếm được không ít tiền, nhưng ông xem cậu ấy có không kính trọng ông điểm nào không? Tôi thật sự đau lòng thay cậu ấy.”

Lương Tần im lặng, cũng biết vừa rồi mình hơi quá đáng.

Chỉ là ông sợ thật. Quá nhiều người đã bước lạc trên con đường ước mơ, ông sợ ngay đến Từ Yến Thời cũng quên trái tim thuở đầu.

...

Đi ra đến hành lang.

Từ Yến Thời nhận được tin nhắn của giáo sư Lương, anh cúi đầu nhìn rồi nhấn lại, không sao ạ, thầy bảo trọng.

Tuy lời Lương Tần nói rất tôn trọng, nhưng quả thật cũng cảnh tỉnh anh phần nào.

Thời gian đó tâm trạng của Từ Yến Thời không được tốt lắm.

Ngoại trừ buổi tối thỉnh thoảng gọi video với Hường Viên thì anh không có cảm xúc gì, rất rất bình thường, đến Lâm Khải Thụy cũng cảm thấy anh sắp trở thành một chiếc tủ lạnh biết đi, nhìn ai cũng lạnh lùng.

Nhưng dường như đây mới thật sự là Từ Yến Thời.

Hường Viên lên Wechat đếm ngược cho anh.

Hường Viên: “*Xuxuxuxuxu, còn năm ngày nữa nha.*”

Hường Viên: “*Xuxuxuxuxu, còn ba ngày nữa nha.*”

Hường Viên: “*Xuxuxuxuxu, còn một ngày nữa nha.*”

Đếm ngược đến đây thì bỗng nhiên đứt quãng, càng tới gần thì càng mong đợi, Hường Viên nổi cơn đũa dai, bắt đầu trêu anh.

Hường Viên: “*Từ Yến Thời, cuối tuần này bọn em phải tăng ca.*”

Mấy phút sau XYS trả lời: “*Vưu Trí nói không có.*”

Hường Viên: “*Tiêu đời rồi, ngày mai em đến kỳ.*”

XYS: “*Anh nhớ em là ngày mười hai mới đến, kinh nguyệt không đều?*”

Hường Viên: “*... Sao anh nhớ được?*”

XYS: “*Vưu Trí nói hôm đó em không đi làm.*”

Hương Viên: “*Sao trí nhớ của anh lại lợi hại vậy, có điều cũng tốt, em thường hay không nhớ được ngày đến kỳ của mình, sau này anh nhớ giúp em nhé!*”

...

Hương Viên lấy điện thoại ra, nhìn con số hai mươi tám trên lịch mà tim đập thình thịch không ngừng, mặt bắt gặp đó ửng lên, cô sốt ruột mong đợi, sao hôm nay đi làm lại dài thế... Vì sao vẫn chưa đến ngày ba mươi, nhớ anh quá đi.

So với Hương Viên nhốn nháo hoảng loạn, thì người đàn ông Từ Yến Thời là người đầu tiên làm đếm ngược trên điện thoại lại không còn nhìn thời gian nữa, đồng hồ đếm ngược cũng không được mở ra kể từ ngày ghi lại, cho nên chẳng hề tính xem còn bao nhiêu ngày.

Suốt thời gian qua anh đều bình tĩnh làm việc, đi gặp khách hàng, bàn chuyện dự án.

Trong ngày sắp xếp lịch kín mít, đối với chuyện kia, anh hoàn toàn không để trong lòng.

Lâm Khải Thụy là người đầu tiên phát hiện ra hình xăm của Từ Yến Thời, hôm đó hai người ra ngoài xã giao, Từ Yến Thời uống nhiều nên thay quần áo ở văn phòng. Lâm Khải Thụy thèm thưỡng cơ bụng của anh đã lâu, nhân lúc anh không để ý cứ đưa mắt nhìn hông anh.

Kết quả là trông thấy một hình xăm màu đen.

Không được, anh ta chắc chắc than: “*Cậu lại có cả hình xăm à.*”

Từ Yến Thời tiện tay mặc áo khoác vào, ừ một tiếng. Đúng hôm ngày mới xăm thì Hương Viên gọi video với anh, muốn nhìn cơ bụng của anh, những chỗ bình thường muốn nhìn đều đã được nhìn, nhưng hôm đó hình xăm còn sưng, sợ dọa cô nên không đồng ý.

Ba chữ cái tiếng Anh nửa kín nửa lộ nằm ở lưng quần.

Cả người Từ Yến Thời từ trên xuống dưới đều toát lên sự lạnh lùng, vùng bụng vốn bằng phẳng đã có cơ rồi, vai rộng eo hẹp, đường cong vóc dáng mượt mà, quả thực đã săn chắc hơn và trông cũng cao ráo hơn, khi mặc quần áo vào lại có vẻ gầy đi.

Lâm Khải Thụy không nói hai lời lập tức xuống lầu làm một tấm thẻ tập gym.

Không biết là bị cái miệng quạ Hương Viên nói trúng, hay là trong số mệnh phải có nhiều chuyện sai sót thì mới biết thành công đáng quý đến nhường nào.

Tối ngày 29/5, Hương Viên nhận được điện thoại của đội phi hành, năm xưa cô từng thi lấy bằng phi hành, sau đó vừa hay có lô hàng dẫn đường dừng sản xuất không có nơi xử lý, cô bèn tặng lại số lô hàng đó cho đội phi hành ngày trước của cô.

Kết quả là bây giờ số hàng dẫn đường này xảy ra vấn đề, cô phải dẫn người đến kiểm tra nên cần về Bắc Kinh một chuyến.

Hương Viên: “*Đội phi hành có lô hàng dẫn đường cứu viện xảy ra vấn đề, huấn luyện viên bảo em đưa kỹ sư đến xem sao, anh nói xem nếu em không đi thì huấn luyện viên có tức giận không?*”

XYS: “*Không cần dẫn theo kỹ sư, cứ để anh sửa.*”

...

Hai người không ngờ, ngày 30/5 gặp lại nhau lại có cảnh tượng như thế.

Từ Yến Thời đeo balo màu đen sau lưng, người bạn đồ đen đội mũ lưỡi trai đứng trong sân ga sóng người đông đảo, một tay đút trong túi, tay kia cầm điện thoại bằng hai ngón xoay xoay qua lại, vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng.

Hương Viên kéo vali, mặc áo tay ngắn váy chữ A, dung mạo dịu dàng lại nghịch ngợm tròng mắt nhìn người đàn ông cao gầy kia.

Ga sân bay rộn rã người đến người đi, âm thanh nhắc nhở lạnh băng trong radio vọng về trong đám đông.

Giữa chốn đông người, cả hai vẫn có thể chính xác tìm thấy nhau, sau đó sai bước đi về phía đối phương, không hề che giấu nụ cười trên môi.

Như thể đang cười vận mệnh sắp đặt, lại như đang cười chính cái bọn họ gọi là cảm giác nghi lễ.

Từ Yến Thời đứng thẳng người dậy, rào bước tiến về phía cô.

Hương Viên cũng kéo vali qua, chạy thẳng đến chỗ anh.

Trong sóng người mảnh liệt, cách những đầu người nhốn nháo kia, ngay trước những ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc tò mò, cả hai kiên định bước về phía nhau.

“*Các thiết bị dẫn đường đều không bị hư, chỉ là đã hết hạn đánh giá, cần phải đăng ký mã đăng ký lần nữa.*” Từ Yến Thời khảo sát xong thì tháo tai nghe ra nói với huấn luyện viên, “*Có điều lô hàng này đã dừng sản xuất rồi, để tôi tìm nhà máy hỏi mã đăng ký xem sao, không chừng có đấy, tôi sẽ cố gắng nghĩ cách.*”

Huấn luyện viên người mập mặt vuông, cười cười đáp: “*Vậy thật sự cảm ơn anh rồi.*”

Từ Yến Thời ngồi ở ghế phụ máy bay, nhìn Hương Viên cách đó không xa chuẩn bị lên trục thẳng, thấp giọng hỏi: “*Các anh là đội cứu viện chuyên nghiệp à?*”

Huấn luyện viên cũng nhìn chằm chằm Hương Viên, đáp: “*Đúng, là cứu viện phi hành, vận chuyển nguyên vật liệu các thứ. Hương tiểu thư cũng có thi bằng lái phi hành ở chỗ tôi. Hương tiểu thư tốt bụng lắm, hề cô ấy có rảnh là lại quay về tham gia cứu viện với chúng tôi, bình thường còn quyên góp đồ dùng nữa.*”

Từ Yến Thời đưa tai nghe cho anh ta: “*Liên lạc với mặt đất.*”

Huấn luyện viên làm theo, ngay sau đó đưa tai nghe qua cho anh, Từ Yến Thời: “*Hướng dẫn viên, phiền toái hỏi Hương tiểu thư gửi tôi, cô ấy đang làm gì vậy?*”

Không bao lâu sau, ở bên kia tai nghe truyền đến âm thanh dễ nghe của Hương Viên: “*Từ tiên sinh, cô ấy đang tò tính.*”

Anh nhú mày, “*Đừng làm rộn, xuống đi.*”

Âm thanh yêu kiều bên kia lại truyền đến: “Nhớ xem dẫn đường nhé, em đã nhờ hướng dẫn viên kết nối với định vị dẫn đường bên anh rồi.” Sau đó lại nghe thấy cô hỏi người bên cạnh: “Đã định hình đường bay xong chưa?”

“Xong rồi.”

Vừa dứt lời, máy bay trực thăng trong bãi đầu bông cất cánh, bốn phía gió lớn nổi lên.

Từ Yến Thời cúi đầu.

Trên màn hình dẫn đường, một đường nét màu xanh từ từ được vạch ra theo đường đi của trực thăng.

Ở đầu kia tai nghe, có người từ từ nói: “Từ Yến Thời, anh nhìn đi.”

“Nhìn thấy rồi.”

“Biết là gì không?”

“Trái tim.”

“Oa, em vẽ đẹp thế hả?!”

“Ừ, rất chuẩn.” Từ Yến Thời mặt không đổi sắc nói.

Đội dẫn lúc ngắt tín hiệu, huấn luyện viên nhìn mấy đường vẽ lung tung ngoằn ngoèo kia, không nhận được mở lời: “Người anh em à, đừng đùa nữa, đây mà là hình trái tim hả?”

Từ Yến Thời: “Anh có bạn gái không?”

“Không có.”

“Hèn gì.”

Huấn luyện viên nheo mắt nhìn anh chàng lạnh lùng đẹp trai này, cảm thấy nhất định đây là người rất biết cách tán gái, thế là như bắt được cọng rom cứu mạng, xấu hổ gãi đầu thỉnh giáo người ta: “Anh có bí quyết theo đuổi con gái nào có thể truyền thụ được không?”

“Đợi tới lúc anh có thể nhìn ra đây là hình trái tim thì sẽ có.”

“..”

Buổi tối, vì Từ Yến Thời không phải là người của đội phi hành nên chỉ có thể cùng Hường Viên quay về căn cứ.

Gia Miện sắp xếp cho anh ở một phòng riêng, không biết lấy đâu ra cảnh giác, sau khi sắp đặt xong thì vội kéo em gái ra. Hường Viên còn muốn ở riêng nói chuyện với Từ Yến Thời một lúc, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị Gia Miện không nhận được lời đi, “Được rồi, tự cậu ta biết chăm sóc mình, em chạy loạn ở đây làm gì, về phòng em đi!”

“Anh, anh tránh ra cái coi, em muốn nói chuyện với anh ấy hai câu.”

Gia Miện không cho: “Nửa đêm nửa hôm có gì hay mà nói, ngày mai nói tiếp.”

“...”

Thế là, Hường Viên chỉ có thể nghiêm túc đứng ở cửa tạm biệt Từ Yến Thời: “Từ tiên sinh, đi ngủ sớm đi nhé, hôm nay rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh.”

Từ Yến Thời cup mắt liếc cô, lạnh lùng nói: “Khách khí rồi.”

Ngay đến Lục Hoài Chinh đi ngang qua cũng không nhận được nhìn chăm chú, cười nói với Gia Miện: “Hường Viên trưởng thành rồi nhì, lễ phép quá.”

Hường Viên: “Chúc ngủ ngon, Từ tiên sinh.”

Từ Yến Thời: “Chúc ngủ ngon, Hường tiểu thư.”

...

Mười hai giờ đêm.

Lục Hoài Chinh nghe thấy phòng bên cạnh vang lên tiếng gõ cửa rất khẽ.

Anh rất nhạy cảm, chỉ một động tĩnh nhỏ cũng không ngủ được, dứt khoát cầm áo quần vào phòng tắm tắm rửa.

Từ Yến Thời nửa ngồi trên bệ cửa sổ hút thuốc, tầng hai là gác lửng, tầng lầu không cao nên bệ cửa cũng thấp, một chân anh chống xuống đất còn một chân gác trên cửa sổ, bên cạnh đặt gạt tàn, tay kẹp thuốc, thả lỏng đặt trên gạt tàn.

Anh nhìn bóng đêm đen kịt ngoài khung cửa, đèn đuốc lóe lên trong đáy mắt anh, ánh mắt như mặt nước chiều hôm, chậm rãi rơi lên người Hường Viên.

Ngay sau đó anh nhanh chóng cup mắt, cúi đầu búng tàn thuốc, “Anh trai em ngủ rồi à?”

Hường Viên ừ đáp.

“Em đến đưa chân cho anh, bên này buổi tối hơi lạnh.”

Người đàn ông mặc áo trắng để mờ cổ áo, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, lộ ra lộ ra một đoạn cánh tay sạch sẽ khỏe khoắn, anh cài nút áo còn ần thận hơn bình thường nhiều, trông có vẻ cầm dục song cũng nhiều hơn sự lười biếng và hấp dẫn.

Anh dí thuốc vào gạt tàn, cúi đầu cười cười: “Đến đây.”

Hương Viên ngoan ngoan đi tới.

Anh vẫn nửa ngồi trên bệ cửa sổ, đợi cô đến gần thì anh kéo rèm cửa sổ lên, khoanh tay dựa lưng vào khung cửa, hất cằm nhìn cô: “Chỉ đến đưa chân thôi à?”

Nhìn thấy ánh mắt nhạo báng không chút đếm xỉa của anh, con tim Hương Viên bất giác đập thành thạch như trống đánh mạnh trong lồng ngực, đến tai cũng nóng bừng.

Bên trong phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ ảo hắt ra ánh sáng vàng vàng, rèm cửa sổ kéo kín, vô cùng yên tĩnh và ấm áp, huyết dịch chảy thẳng lên đầu Hương Viên, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Ngày mai anh đi hả?”

Từ Yến Thời ừ một tiếng, rồi ngay sau đó kéo tay cô vòng ra sau lưng mình, ngẩng đầu nhìn cô.

Tâm mắt hai người giao nhau giữa không trung, như có viên đường không tan, đặc quánh nhìn đối phương chăm chú.

...

Một giây sau đó.

Cũng không biết là ai chủ động, hai người hôn nhau quay cuồng, trong căn phòng trống rỗng quanh quẩn tiếng hôn môi, thậm chí còn cả tiếng mút mát ngấm nga đầy mập mờ làm rung động lòng người... lúc nhẹ lúc nặng.

Lòng Hương Viên như lửa đốt, tay luồn vào trong áo sơ mi anh, nhưng rồi lại bị anh nắm lấy kéo vòng ra sau lưng. Từ Yến Thời vẫn nửa ngồi trên cửa sổ, vừa hôn cô vừa bắt đầu dùng một tay cởi nút áo, cởi hết nút rồi song vẫn không cởi hẳn áo ra, cứ thế ôm cô hôn liên tục, như muốn hít lấy hơi thở của cô vào cơ thể mình. Hơi thở bên tai ngày càng rối loạn, Hương Viên choáng váng, thấp giọng gọi tên anh.

“Ừ?”

Anh thấp giọng đáp lại, vùi đầu vào giữa cổ cô rồi hôn dần xuống dưới.

Hương Viên lùa tay vào mái tóc ngắn cũn của anh, bị anh hôn đến nổi phải ngưỡn cổ, thờ dốc lên hồi như chú cá nhỏ thiếu dưỡng khí...

Chỉ vài ba bận đã bị lột sạch sẽ, đẩy xuống giường...

Trải nghiệm đêm đó không hẳn là tốt đẹp lắm, bởi vì anh vẫn chưa ra, Từ Yến Thời không ngờ chỉ trong vòng ba phút mà cô nàng này đã “lên” hai lần, sau lại còn khóc vì đau.

Thế là đành kết thúc qua loa.

...

Ngày hôm sau anh quay về sớm, về Bắc Kinh chờ cô trước.

Trên xe về nội thành, đường phố càng ngày càng rộng rãi, cây cối hai bên cũng càng lúc càng cao, đèn đường xếp thành một hàng dựa vào đường đi, anh từ từ lái xe hòa vào dòng xe chạy.

Trong điện thoại còn nhảy ra một tin nhắn của cô, cô vẽ tò mò khó hiểu lại còn mang theo chút tự tin thầm hỏi: “*Tối hôm qua anh có thoải mái không?*”

Từ Yến Thời lái xe bằng một tay, làm trái lương tâm đáp lại ——

XYs: “*Thoải mái.*”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Hoàng hôn buông xuống, vùng ngoại ô yên tĩnh đối lập hẳn với cảnh náo nhiệt trong thành phố.

Từ Yến Thời chậm chậm dừng xe dưới lầu, chợt trông thấy bóng người quen thuộc đứng ở đầu ngõ dưới ánh hoàng hôn.

Người kia cũng nhìn sang đây, đầu tiên là ngẩn người, về mặt đồ dẫn, sau đó khẽ cúi người xuống như thể muốn nhìn xuyên qua kính chắn gió xem đó có phải là anh hay không.

Từ Yến Thời không xuống xe, tắt máy rồi cởi nút tay áo ra, cúi đầu tự châm một điếu cho mình, im lặng ngồi yên.

Người đàn ông nọ cũng không đi đến làm phiền, chỉ lưỡng lự đứng đó.

Con ngõ yên tĩnh không một bóng người, đèn đường mờ mờ hắt xuống ôm trọn cảnh chiều hôm sau lưng.

Đêm đen như mực kéo dài đến cuối ngõ.

Người đàn ông trong xe ngồi yên hút thuốc, điếu thuốc cháy đến cuối mà anh vẫn không dụi đi, cứ thế kẹp giữa ngón tay, gác tay lên cửa xe thò ra ngoài xe.

Còn người đàn ông kia thì luống cuống, nhìn đăm đăm ở ngoài cửa xe sắp tắt mà như thấy được hy vọng trong lòng cũng đập tắt theo, ông ta từ từ xoay người lại, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này người ở phía sau mở cửa xe cái ‘rầm’!

Từ Yến Thời đi đến trước mặt ông ta, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Người đàn ông vừa kinh ngạc lại có vẻ lo sợ, cúi đầu không dám nhìn anh, lắp bắp nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì cả. Chỉ là đi ngang qua thôi, tôi thăm con một chút.”

“Không cần, sau này cũng không cần tới nữa.”

Sống lưng ông ta cứng ngắc, dưới đèn đường, gương mặt anh tuấn kia có phần lạnh lùng.

Cũng không khác gì trong tưởng tượng, xem chừng hồi trẻ cũng rất tuần tú, chỉ có điều giữa hai hàng chân mày lại lộ ra vẻ sợ hãi, khác xa với Từ Yến Thời.

Từ Yến Thời vừa vô tư lại có phong độ, không thích khoe khoang, trưởng thành rồi lại đem đến cảm giác rất an toàn cho người khác.

Còn chưa dứt lời thì người đã đi xa.

Con người Từ Minh Khải chợt co lại, biểu cảm lưng túng khó khăn, nhưng đúng lúc này điện thoại trong túi rung lên, ông ta cắn răng, xoay người chạy đến trước mặt Từ Yến Thời rồi bắt ngờ tự tát vào mặt mình!

“Bỏ thật sự không ra gì! Bỏ là đồ không ra gì!”

Từ Yến Thời dừng bước, lạnh nhạt nhìn ông ta, “Có ý gì?”

Rốt cuộc Từ Minh Khải cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt như có một ngọn lửa, hận không thể tự đốt cháy mình để nhận lỗi với anh.

Từ Yến Thời nghiêng đầu đi, không nhìn ông ta mà nhìn màn đêm vô tận, lại nghe thấy Từ Minh Khải run giọng nói: “Nếu như không phải hết cách thì nhất định bố sẽ không tới quấy rầy con ——”

Ánh đèn chiếu xuống, sống lưng Từ Yến Thời thoáng cứng ngắc.

Bốn bề tĩnh lặng, ruồi muỗi bay lượn dưới ánh trăng, chỉ còn tiếng ve kêu râm ran trong gốc cây.

“Năm trăm ngàn lần trước bố đưa con... con có thể... trả lại cho bố được không...” Từ Minh Khải vội vàng giải thích, “Coi như bố mượn con vậy, em trai của Y Mỹ muốn kết hôn, nhà gái muốn có năm trăm ngàn làm sinh lễ, bố cũng hết cách rồi... Bố có thể viết giấy ghi nợ ——”

Không đợi ông ta nói hết câu, thậm chí Từ Yến Thời còn không thèm nhìn ông ta mà dứt khoát rút một tấm thẻ trong ví ra, “Hai triệu, năm trăm ngàn của ông, còn dư lại một triệu rưỡi là cho Từ Thành Lễ.”

Từ Minh Khải kinh ngạc nhìn tấm thẻ trong tay anh.

“Mặt khẩu là sinh nhật vợ tôi, 900618.” Từ Yến Thời ném thẻ qua.

Từ Minh Khải nặng nề nhận lấy, vẫn chưa lấy lại được tinh thần, “Con kết hôn rồi sao?”

“Đúng thế, tôi kết hôn rồi,” Từ Yến Thời nói, “Còn chuyện gì nữa không?”

Mãi một lúc lâu mà Từ Minh Khải vẫn chưa hoàn hồn, như thể không tin nổi, có điều cũng không dám mặt dày hỏi xem cô gái đó là ai.

Ông ta nghĩ, mình đã hoàn toàn mất đi đứa con này rồi.

Có thể được nói chuyện cũng tốt, gia đình Y Mỹ phức tạp, sự nghiệp của ông ta chỉ vừa mới đi lên, đoạn tuyệt quan hệ cũng sợ Y Mỹ tới phá. Nếu như không đi vào con đường này, ông ta nhất định sẽ không tới làm phiền anh, anh không giống Thành Lễ, trải lại rất giống mẹ nó.

...

Ngày hôm sau, lúc Từ Yến Thời ra lấy sữa bò ở cửa thì phát hiện một phong thư nằm trong hòm thư, bên trong là một tấm thẻ và một tờ giấy ghi nợ năm trăm ngàn.

Trong thẻ có một triệu rưỡi, Từ Minh Khải trả lại nguyên xi cho anh.

Xế chiều hôm đó, Hường Viên xách hành lý từ căn cứ phi hành ở Thập Tam Lăng quay về.

Mà lúc đó Lương Tần đang ở nhà anh, vì ngày hôm đó nên hôm nay đặc biệt tới xin lỗi anh. Nhưng nói cho đúng cũng không hẳn là xin lỗi, đầu gì ông cũng là một học giả nghiên cứu đức cao vọng trọng, đi xin lỗi văn bối của mình thì thật không ra thể thống gì. Chẳng qua do ông ở nhà bị vợ la rầy từ sáng đến tối khiến tinh thần bất ổn, đi dạy cũng không bình tĩnh được, toàn dạy sai nội dung.

“Chỉ là là thầy thấy tiếc cho em thôi. Nếu như ban đầu em nghe ý kiến của thầy...” Lương Tần khoát tay, “Thôi được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa, bây giờ cũng còn kịp, thầy có nhờ đám lão Khánh hỏi ý em xem có muốn vào viện nghiên cứu không, em lúc ấy là thân bất do kỷ, bây giờ nợ cũng trả sạch rồi đúng không?”

Từ Yến Thời dựa vào sofa, khẽ gật đầu, “Vâng, hết rồi.”

Lương Tần gật đầu, nhấp một hộp trà rồi nói tiếp: “Vây được rồi, tháng mười năm nay Vi Đức bắt đầu tuyển dụng ở trường, nếu như em có hứng thú thì thầy và các thầy sẽ viết thư đề cử em. Nhưng em phải biết là vào viện nghiên cứu sẽ thua xa công việc bây giờ nhiều, tiền cũng ít mà cuộc sống lại còn không khan.”

“Tuyển dụng ở trường?”

Lương Tần cười giải thích: “Năm nay đồng thời tiến hành tuyển dụng ở trường với ở ngoài, thường tuyển ở ngoài là vào tháng hai, năm nay làm sớm. Nhưng lần này lại giới hạn tuổi tác từ hai tám tuổi trở xuống, em vẫn chưa qua hai tám đúng không?”

Trước đây tuyển dụng nhân viên thường là từ ba mươi lăm tuổi trở xuống.

“Vẫn chưa ạ.”

Lương Tần yên tâm: “Lần này tuyển dụng ở trường với ở ngoài cũng không khác nhau mấy, phải viết luận văn, cái này chắc không làm khó được em rồi. Nhưng đến lúc đó cứ sửa lại hồ sơ rồi đưa thầy xem, thầy với các thầy cô khác sẽ xem trước một lần rồi viết thêm thư đề cử em. Đừng khiêm tốn làm gì, sợ yếu lý lịch cứ viết cho đẹp vào, lãnh đạo đều thích xem cái này.”

Vừa dứt lời thì có người gõ cửa.

Cả hai đồng loạt nhìn sang, Từ Yến Thời nói, “Xin lỗi, thầy đợi em một chút.”

Cửa vừa mở ra.

Hường Viên lập tức nhào thẳng vào ngực anh, ôm anh sống chết không buông.

Hường Viên cảm nhận rất rõ người Từ Yến Thời cứng lại, trong bụng cô run lên, người ta hay nói một khi đàn ông sau được như ý nguyện rồi thì tình cảm sẽ nhạt đi. Vào lúc này cô thật sự không dám tin tưởng, bực bội dán mặt vào lồng ngực cường tráng của anh, giọng nói vừa có vẻ buồn bực lại oan ức: “Em đã bảo là không lên giường sớm rồi, bây giờ mới có một ngày mà đến ôm em anh cũng không tha thiết nữa.”

“...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Nắng chiều chiếu rọi khiến căn phòng mờ tối âm ứt sáng lên.

Hương Viên vội vào ngực anh, vì bị cánh tay anh che đi phần nửa nên không thấy rõ tình hình trong nhà, chỉ thấy được một chùm sáng, một đôi chân với đôi giày da kiểu già, lóc sáng lên như một thanh kiếm. Đôi chân ấy vốn đang đứng đưa chìa mũi chân xuống đất, nhưng vừa nghe được lời kia thì nó bỗng nhiên dừng lại, rồi lại tựa như sợ người ta phát hiện, lặng xoay ngang mũi chân...

Lương Tần vốn đang gặt gù tự chăm cho mình điều thuốc, rồi ngay tức khắc điều thuốc rơi thẳng xuống cạnh chân ông, ngay người như phồng.

Có người ư?

Ngay lập tức trong lòng Hương Viên nóng lên như nước sôi ừng ực, huyết dịch tụ lại một chỗ khiến mặt đỏ bừng, cô cúi đầu ngượng ngùng chui vào ngực anh, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe: “Có người hả anh?”

Từ Yến Thời cúi đầu nhìn cô, “Ừm.”

“Ai vậy?” Tim đột nhiên nhảy lên, Hương Viên hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

“Giáo sư Lương.”

Mà trái lại người đàn ông này lại rất bình tĩnh, không chút xấu hổ.

...

Hương Viên soạn một đồng lời giải thích nhằm hy vọng cứu vớt được chút hình tượng của Từ Yến Thời trước mặt giáo sư. Nhưng hiển nhiên, vị giáo sư này cũng không phải người đứng đắn gì, nhân lúc Từ Yến Thời đi thu xếp hành lý cho cô, Lương Tần nói đùa: “Em không cần lo lắng quá, thằng nhóc này làm việc gì cũng một vẻ hơi hợm thể đấy, chuyện này không liên quan gì đến hai đứa...”

Hương Viên cúi đầu.

Lương Tần lại hỏi: “Quen nhau bao lâu rồi?”

Hương Viên đỏ mặt: “Năm a.”

Lương Tần dựa vào ghế sofa: “Em chủ động theo đuổi à?”

Nghĩ thế nào cũng không tin học trò lạnh lùng của mình sẽ chủ động theo đuổi ai, nhưng không ngờ, Từ Yến Thời từ trong phòng đi ra, tay cầm ly nước đưa cho Hương Viên, ngồi xuống cạnh cô rồi hồ hững đáp: “Là em.”

Hương Viên chu cái miệng nhỏ nhắn uống nước, trong lòng rất cảm kích Từ Yến Thời vì ly nước này.

Không ngờ Từ Yến Thời sợ cô lúng túng nên rút đầy cho cô một ly.

Lương Tần kinh ngạc cup mắt xuống, gác chân lên, thẳng thắn nói: “Bao giờ thì kết hôn?”

“Khụ...” Hương Viên bị sặc nước.

Từ Yến Thời rút khăn giấy ra lau cho cô, cũng thẳng thắn trả lời Lương Tần: “Không kết hôn a.”

“Voi sao, hai đứa cũng sắp ba mươi rồi còn gì?” Lương Tần nhỏ giọng tiến tới gần Hương Viên nói: “Sợ chia tài sản hả?”

Bất chợt Hương Viên ngộ ra, tính tình thẳng thắn của Từ Yến Thời là do ai mà ra.

Từ Yến Thời cười cười, nói với Lương Tần: “Thầy đừng chọc cô ấy nữa, cô ấy sẽ tường thật đấy.”

Ngay sau đó lại nói với Hương Viên: “Vào trong nghỉ ngơi chút nhé? Anh nói chuyện với giáo sư Lương một lúc.”

“Vâng ạ.”

Đợi cô đi vào phòng, hai người đàn ông khóa cửa lại, Lương Tần nghiêm túc hỏi: “Thật sự không định kết hôn?”

Từ Yến Thời quay đầu lại vui mình trên sofa, châm một điều thuốc rồi ừ đáp.

Anh sợ Hương Viên nghe thấy lời ban nãy của Lương Tần thì sẽ thấy gánh nặng, cho nên mới báo cô đi nghỉ.

Lương Tần không nói gì thêm, hai người trò chuyện về công việc cụ thể ở viện nghiên cứu một lúc, sau đó ông đứng dậy rồi đi không làm phiền hai người nữa.

Đi ra tới cửa, Lương Tần thay giày xong rồi do dự đứng đó một lúc, cuối cùng không nhịn được thành thật khuyên: “Mặc dù thầy biết người trẻ tuổi các em thích chơi cái mới mẻ, nhưng em phải thuận theo phép tự nhiên của xã hội, em cũng không phải là nhân viên xoàng không kết hôn được, mặc dù có chênh lệch với gia đình em ấy, nhưng thầy cảm thấy em không phải người ăn bám...”

Lương Tần tận tình khuyên bảo: “Thật đấy, không kết hôn thì sau này già đi sẽ không có con để nuôi, thầy nói thật với em, như thế cô đơn lắm.”

Từ Yến Thời cho là Lương Tần lo lắng anh sẽ giống ông ấy, dù gì bây giờ anh cũng đang ở độ tuổi độc thân hoàng kim.

Nhưng không ngờ, về tiếp theo của Lương Tần mới là điểm chính, ông ấy đau lòng ôm đầu nói ——

“Gen của em tốt như vậy thì không nên để lãng phí, không kết hôn thì sinh một đứa cũng được,” Rồi ông vừa nói vừa lấy một tờ danh thiếp từ trong ví tiền đưa cho Từ Yến Thời, “Đây là bệnh viện chuyên nam khoa tốt nhất ở Bắc Kinh, bác sĩ là chồng của học trò thầy, em cứ đồng lòng tình tròng của mình trước đã, nếu không, chờ đến lúc em ba mươi tuổi thì chất lượng sẽ bị ảnh hưởng, thầy

nói nghiêm túc —— “

Cửa phòng ngủ được đẩy ra.

Hương Viên ngồi bên mép giường nhìn anh đi vào, Từ Yến Thời kéo ghế ở bàn đọc sách đến ngồi xuống đối diện với cô, tựa hẳn người ra thành ghế, cặp mắt nhìn thẳng vào cô, thấp giọng nói: “Xấu hổ hả?”

Rèm cửa sổ kéo lại, cả căn phòng chìm vào bóng đêm.

Đoán chừng vì không thấy rõ nên Từ Yến Thời duỗi tay mở đèn ở đầu giường, trong nháy mắt ánh sáng vàng nhạt chiếu khắp phòng.

Từ mặt đến cổ cô đỏ bừng, đáy lòng nóng như lửa đốt, Hương Viên nhỏ giọng nói: “Không, vì sao giáo sư Lương lại ở đây ——”

Còn chưa nói hết câu đã bị anh cười cắt ngang, anh kéo cô lại gần bề cô ngồi lên người mình, ngừng đầu nhìn tai cô đỏ ửng, buồn cười nói: “Anh nói tối hôm qua rồi mà.”

Mồ hôi đầm đìa, trong đầu là hình ảnh cá nước thân mật, nhìn nụ cười ở khóe môi anh, cô tức giận dầm vào ngực anh, “Có phải anh lại gạt em không, tối qua anh không có...”

Anh phanh chân ra cho cô ngồi, cũng không gạt cô nữa mà thật thà gạt đầu nói: “Đúng là không có.”

Đến dùng tay cũng không được, Hương Viên phiền não cau mày: “Có phải em không thỏa mãn được anh không?”

“Em nghĩ nhiều rồi,” Anh thở hắt một hơi, trên mặt nở nụ cười buồn tuông, cũng không biết vì sao giọng lại chua như vậy, “Anh có nghe thấy tiếng nói chuyện của anh Hoài Chính nhà em, cách âm ở đây không tốt lắm.”

Hương Viên gọi ai cũng gọi cả tên lẫn họ, chỉ có mình Lục Hoài Chính là gọi là anh Hoài Chính.

Hương Viên vờ như chưa bắt được trọng điểm, kinh ngạc che miệng, đôi mắt long lanh nhìn anh chăm chú, cố ý trêu anh: “Trời ạ! Thế không phải để anh Hoài Chính nghe cả rồi sao.”

Từ Yến Thời lạnh lùng liếc mắt.

Hương Viên tựa vào người anh, cười khanh khách gọi: “Anh Hoài Chính? Anh Hoài Chính?”

“Gọi một lần nữa xem?” Giọng sắc mùi nguy hiểm

“Anh Hoài Chính ——”

Hương Viên ôm cổ anh, cười tươi như hoa.

Một giây kế tiếp, môi bị anh ngậm lấy, đầu lưỡi xâm chiếm khuấy động không chút khách khí, còn thân mật hơn cả lúc trước, thậm chí không cho cô không gian hô hấp, lúc cắn lúc mút nặng nhẹ khác nhau rất gây khó dễ. Hương Viên chìm trong ý loạn tình mê không nói được gì, ôm cô anh bắt đầu triển miên, cơ thể mềm nhũn ra.

Từ Yến Thời tiến lui có lực, hôn được một lúc thì rời đi, miễn cưỡng dựa vào ghế nhìn đôi mắt chan chứa nước xuân của cô, xem chừng là muốn anh hôn tiếp.

Nhưng khi cô lại gần thì anh lại nghiêng đầu đi, ngả người về sau không chịu hôn, lạnh lùng nhìn cô, “Hôm nay anh mệt, buồn ngủ rồi.”

Hương Viên lắc lư cái đầu nhỏ, làm bộ tuột xuống khỏi người anh.

“Được rồi, anh Yến Thời.”

Song một giây sau đã bị người ta ấn chặt trên đùi, không nhúc nhích được.

Hương Viên: “Anh buông em ra.”

Từ Yến Thời tựa lưng vào ghế, khẽ nâng cằm lên, lạnh lùng khiến người ta hoảng sợ, “Gọi một lần nữa.”

“Lời khen không nói hai lần.”

Tím cá đập nhanh như trống, thật lòng Hương Viên rất sợ mình chọc giận anh thật, nên muốn đẩy anh ra.

Từ Yến Thời ấn chặt cô lên đùi, ngón tay anh nâng cằm cô lên, vừa ngược lên đã thấy được ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đầy nghiêm nghị, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai: “Em cố ý?”

Hương Viên cười né tránh, nhưng chẳng ngờ ngay sau đó đã bị anh bế tới giường. Từ Yến Thời tóm hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, cúi đầu hôn tai cô, Hương Viên run rẩy, nhạy cảm thờ không nổi, hôn đôi nhìn anh.

“Hay tối nay thử lại lần nữa?”

Hương Viên hưng phấn như con chim ngói nắng hạn lâu ngày gặp mưa dầm dề, gạt đầu lia lịa, nhìn anh với ánh mắt nóng bỏng.

—

Đêm hôm đó, cả hai người đều nhiệt tình.

Vừa vào cửa đã bắt đầu hôn môi, vừa hôn vừa đi vào phòng ngủ, suy cho cùng về tới nhà mình cũng thoải mái hơn. Hương Viên cảm giác được Từ Yến Thời buông cô ra, chỉ vài ba lần đã coi hết đồ cô, sau đó đi đến lấy đồ ở trong tủ đầu giường ra, hai mắt đỏ lừng.

Áo sơ mi trên người anh nhăn nhúm, vạt áo phanh ra để hở khuôn ngực rắn chắc, cơ bụng lộ rõ, cô nhìn mà khó lòng kiềm chế.

Ánh mắt quyến rũ đầy ý xuân, ngón chân đặt lên ngực anh, nhẹ nhàng cời áo anh ra. Anh lập tức phóng mắt nhìn đến, cúi người vuốt tóc cô, giọng khàn khàn dụ dỗ: “Sốt ruột rồi hả?”

...

Vẫn là Hương Viên lên trước.

Người đàn ông nằm trên người cô bật cười lần nữa, hầu kết lần lên lần xuống.

Hương Viên xấu hổ, dứt khoát vùi mặt vào chấn, buồn bực hét ầm lên, sao lại chán thế kia chứ. Sau đó cô kéo chân xuống để lộ đôi mắt, nhìn áo sơ mi được cời một nửa, người đàn ông lười biếng

dựa vào đầu giường hút thuốc, thậm chí đến quần áo vẫn chưa cởi.

Hương Viên giờ chần bậm mặt lại, nửa che nửa hở nhìn anh, muốn nói lại thôi.

“Đừng che nữa, không thờ được bây giờ.” Từ Yến Thời kéo chăn xuống, rồi lại thấy cô cứ che che giấu giấu, anh ngâm thuốc vào miệng, tức cười nhìn cô, giờ tay chạm nhẹ vào mũi cô, “Còn xấu hổ với anh à?”

Hương Viên ôm lấy vòng eo gầy gò rắn chắc của anh, mặt dán sát vào hình xăm kia, càng lúc càng siết chặt, cảm nhận được thân nhiệt của anh mà cõi lòng như được lấp đầy thỏa mãn, thậm chí còn muốn nuốt hết lý trí của cô.

Kỳ lạ, sao càng ngày lại càng yêu anh hơn vậy chứ?

Cô như thể sắp được anh chữa khỏi căn bệnh sợ kết hôn, cô nghĩ, nếu có con với anh thì hình như cũng không tệ, một lớn một nhỏ ngồi trên sofa chơi game, hoặc là Từ Yến Thời dạy con, cũng tốt lắm chứ.

Như thế dù anh làm bất cứ việc gì, cô vẫn luôn cảm thấy rất tốt.

“Từ Yến Thời, em hơi muốn kết hôn với anh rồi.”

Đào mắt đã tới tháng bảy.

Hội nghị Tuslan được đưa tin trên khắp các trang web.

Ngày khai mạc ở Tuslan, đoàn đại biểu trung Quốc bị truyền thông súng dài súng ngắn vây quanh, giới truyền thông đặt từng câu hỏi một. Lúc mọi người chụp ảnh xong chuẩn bị rời đi, bỗng có một phóng viên nước ngoài dùng tiếng Anh gây khó dễ với chuyên gia quân sự.

“Giáo sư Tưởng, nghe nói cuối năm nay Vi Đức Trung Quốc sẽ bán vệ tinh định vị toàn cầu lần thứ hai mươi. Chúng tôi khá là tò mò, nếu đã có GPS của Mỹ, hơn nữa kỹ thuật cũng tân tiến và thuận lợi hơn bất cứ quốc gia nào, thì không hiểu vì sao mọi người còn phải uống công vô ích như thế?”

Đoàn đại biểu Trung Quốc rồi rít dừng bước.

Lời này nghe có ý khiêu khích rõ ràng, trong nháy mắt toàn bộ hội trường yên lặng hẳn, dường như đang đợi Trung Quốc đưa ra câu trả lời hoàn mỹ.

Lương Tần và giáo sư Tưởng đưa mắt nhìn nhau, đang sắp xếp ngôn ngữ xem đề trả lời câu hỏi này uyển chuyển thế nào mà không đắc tội với người ta, đối mặt với trường hợp này, máy quay ống kính ghi chép lại mỗi một khoảnh khắc, chỉ một chút sơ suất sẽ phá hỏng hình tượng quốc gia.

Nhưng vào lúc mọi người đang ngóng trông, thì bất chợt nghe thấy một giọng nam trẻ tuổi vang lên bên tai, tiếng Anh tiêu chuẩn ——

“Trước kia lúc không có tiền, tôi cũng cảm thấy thuê nhà rẻ hơn mua nhà nhiều.”

Chỉ một câu đã trả lời câu hỏi một cách chu toàn, không những không mất khí thế mà lại có phong độ.

Đoạn video ngắn này nhanh chóng lan truyền ở Weibo, trở thành thu hút trong suốt mùa hè.

Một câu nói của người đàn ông trẻ tuổi này đã khiến nhân dân trong nước phấn chấn! Giương cao quốc kỳ ca bài ca tương lai Trung Quốc!

Mùa hè năm ấy, Từ Yến Thời cũng trở thành nhân vật sốt dẻo nhất!

...

Đầu đầu cũng toàn là tin tức về anh.

Hương Viên nhớ mang máng, đêm hôm đó, người đàn ông này nói bên tai cô một câu vừa thờ ơ lại cực kỳ nghiêm túc.

“Bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi, Viên Viên.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81

Trước khi đi Tuslan.

Từ Yến Thời kết thúc công việc trong tay sớm, về Tây An một tuần.

Có lẽ một tuần đó là thời gian hoang đường nhất trong gần ba mươi năm cuộc đời anh. Hương Viên ban ngày đi làm, buổi tối về nhà lại cùng anh cá nước thân mật. Hai người càng ngày càng thông thạo, đàn ông vốn tự giới chuyện giường chiếu, càng luôn tay hay việc thì tư thế lại càng nhiều, và anh cũng dần dà kiểm soát được bầu không khí theo ý mình, thậm chí còn biết được điểm yếu của Hương Viên, cô nhạy cảm ở đầu, chạm vào đầu thì sẽ làm cô tan chảy. Chỉ mới làm mấy lần mà anh đã nắm rõ như lòng bàn tay, đôi lúc còn thích treu cô, vừa làm vừa thì thầm những câu không đứng đắn bên tai cô. Hương Viên nghe mà hai má đỏ bừng, trong mắt ngập tràn khiếp sợ, như thể không dám tin anh sẽ nói như thế. Xem chừng cô vẫn còn rất trong sáng.

Đàn ông vốn mở mang trí tuệ về chuyện này từ sớm, thiếu thốn thời là do tò mò và kích thích, bây giờ trưởng thành rồi thì lại chỉ là thuần phát tiết. Bản thân anh không quá trọng dục, có nhiều lúc vì những chuyện không vừa ý ép anh thờ không nổi, nên cũng không còn tâm trí đâu để nghĩ về những chuyện đó nữa. Cho nên nhiều năm qua cũng chỉ có một mình, về mặt khoái cảm lại thật sự không đến nỗi nào.

Hoàng hôn dần buông, đèn trên thuyền chài ở bờ bên kia sáng rực, mặt sông tĩnh lặng lấp lánh ánh sáng tựa đôi môi thoa son của cô, cũng lấp lánh sáng lên trong màn đêm.

Cách màn sương chiều, anh vừa hút thuốc vừa lắng nghe tiếng xe dừng lại dưới lầu, chợt trong lòng rạo hoảnh, không khỏi cười bản thân chẳng khác gì cậu chàng độ tuổi hai mươi.

Đêm nay, chiến tuyến lần này kéo dài đến nửa tiếng rồi mới kết thúc.

Cô nàng Hương Viên này cũng thật thông minh, học gì cũng nhanh, nếu chỉ dạy thêm mấy lần nữa thì không biết là ai sẽ nắm cục diện. Bẩm sinh trên phương diện này, so với đàn ông thì nữ vốn không

chiếm nhiều ưu thế, lúc trước ra nhanh như thế, Từ Yến Thời đoán có lẽ bình thường cô không hay tự mình giải quyết, chỉ tùy tiện làm qua loa.

Hương Viên đi tắm, Từ Yến Thời ngồi trên ghế hút thuốc, trong đầu chợt nhảy ra một câu rất đậm từ điển khúc.

Ngày xưa vì tò mò nên anh đã đọc một cuốn sách cấm——“Kim Bình Mai”.

Trí nhớ của anh rất tốt, nhất là những thứ xem lúc nhỏ. Đến nay anh vẫn nhớ một câu kia ——

“Màn gấm uyên ương, chăn thêu loan phượng. Một kiểu phong lưu ngàn kiểu sắc thái: Nhìn này đôi chân trắng muốt, tiểu ngọc ám phẩm, quần lười trộm hương.”

...

Anh hút hết một điếu thuốc thì Hương Viên cũng tắm xong đi ra, nhìn thấy nửa bóng lưng ngồi trên ghế, không biết là do giáo sư Lương yêu cầu hay vì lý do gì khác mà lúc này tóc anh rất ngắn, tóc sau gáy được cạo gọn gàng, ngay đến tóc sát mép cũng cạo sạch, khiến cả ngũ quan càng trở nên góc cạnh, tuy đường nét không hẳn tinh xảo nhưng lại cứng cáp lạnh lùng, trông rất tuấn tú.

Anh dựa người ra sau, tay áo được xắn đến tận cùi chỏ, để lộ cánh tay rắn chắc khỏe khoắn, tay đặt hờ lên thành ghế, ngón tay kẹp thuốc nhưng không châm điếu. Áo còi ba bốn nút để lộ lồng ngực trần trụi, vì vừa tắm xong nên trên trán còn lấm tấm mồ hôi, như thể nhân chứng của màn mây mưa cuồng hoan vừa nãy.

Dáng vẻ ấy lại khiến lòng cô rung động.

Đêm đã khuya, mọi thứ chìm vào tĩnh lặng, gần như không nghe thấy thấy được âm thanh tiếng động nào khác. Nhờ vậy mà hơi thở của người đàn ông được phóng đại rồi trở thành “hormone đi động”, ánh mắt Hương Viên cũng bắt gặp đi chuyển đến đó, nhìn anh chăm chú một tác không rời, như một cục đường không tan, đọng lại trên người anh.

*(*Hormone đi động: là một từ lóng trên mạng, ý chỉ những người đàn ông rất hấp dẫn, đầy nam tính.)*

Con tim cô đột nhiên đập mạnh trong lồng ngực.

Hương Viên nhìn không chớp mắt, Từ Yến Thời không phát hiện ra, cầm lấy bao thuốc lá rỗng trên bàn ném vào thùng rác bên cạnh, lúc này đuôi mắt mới nhác trông thấy có bóng người sau lưng, anh bèn quay đầu lại nhìn cô, rồi lại xoay đầu về lại, cúi xuống châm thuốc, thờ ơ hỏi: “Tắm xong rồi à?”

Hương Viên bước đến gần, đưa tay vuốt lấy gáy anh, nhẹ nhàng lần xuống cổ từng tắc một, đôi tay mảnh mai của cô còn mềm hơn nước, như có một dòng nước róc rách dịu êm chảy lướt qua làn da, khiến người ta run rẩy không thôi.

Bất quá anh cũng rất bình tĩnh, tựa người ra sau, đôi chân dài duỗi thẳng mở ra, vỗ lên bấp dùi ý bảo cô đến đây ngồi.

Hương Viên ôm cổ anh ngồi xuống, vùi đầu vào trong ngực anh, cạ mặt vào khuôn ngực dày rộng, vì anh để hờ áo sơ mi nên mặt cô dán lên da thịt ấm áp của anh. Tim đập như trống bỏi, cô cảm thấy, hình như ở trước mặt cô anh càng lúc càng mặc ít đi, ngày trước bao giờ anh cũng luôn cài kín nút áo chứ không để mở như thế, vậy mà giờ đây lại cởi nút ra, như cho cô ám chỉ “tùy em tẩy máy thích làm gì thì làm”.

Hương Viên nghĩ ngợi rồi sờ lên bờ ngực cứng rắn nóng như lửa của anh, lại không kim nén được hôn xuống, cuối cùng dừng lại ở hầu kết, cô khẽ liếm mát, len lén mở mắt nhìn anh.

Anh đặt tay dọc theo mép bàn, một tay đỡ nhẹ sau gáy cô, cup mắt nhìn cô. Dưới ánh trắng, đôi mắt u ám kia tựa nước biển sâu thẳm, nhưng trên mặt biển lại nổi gợn sóng lăn tăn.

Hương Viên thờ hờn hờn nói: “Anh như thế này, có giống trai bao em nuôi trong kim ốc không?”

Anh ngả người ra sau, một tay để lên gáy cô để mặc cô hôn từ cổ đi lên, khẽ nghiêng đầu búng tro thuốc. Hương Viên thuận thế ngậm lấy dải tai anh, học theo anh lúc bình thường mà liếm một vòng ở ốc tai rồi có kỷ xảo, dụ dỗ nói: “Hay là anh dừng đi làm nữa luôn đi, làm trai bao của em nhé? Em nuôi anh.”

Từ Yến Thời cười khê, dập tắt thuốc đi: “Vậy ngày nào đó em chơi chán rồi thì anh nên đi tìm ai đây?”

Hương Viên hôn lên mặt anh, nửa đùa nói: “Để em giới thiệu anh cho mấy phú bà khác, mấy chị em khác của em cũng toàn là người có tiền, chỉ cần sắc không suy giảm lại dư thừa tình lực thì anh ăn chén cơm này đến bốn mươi tuổi cũng không thành vấn đề.”

Anh không cười, xoay đầu đi không cho cô hôn, lạnh lùng liếc cô: “Nỡ bỏ hả?”

Cái nhìn ấy, cứ như thể chỉ cần cô nóiỡ thì sẽ lập tức phá hủy cô, Hương Viên bèn gờ cờ bại trận.

“Khôngỡ chút nào.” Cô thờ dãi nói thật, sau đó lại đổi chủ đề, “Biểu hiện của em hôm nay thế nào, kiên trì được nửa tiếng đó nha.”

“Chưa được.”

Cái hôn rơi xuống cằm anh, đúng lúc Từ Yến Thời cúi đầu ngậm lấy môi cô, hôn cô liên tục.

Hôn đến cuối cùng, cả hai nóng nực như bị lửa thiêu đốt, hôn tới nổi mặt mũi đỏ bừng, hô hấp dần rối loạn, ngã xuống giường lăn lộn, trong chớp mắt hơi thở quẩn quít. Cuối cùng trong những cái thốc lúc nặng lúc nhẹ, đầu óc chỉ còn lại một suy nghĩ——

Một tuần này, quả thật quá hoang đường.

Tháng bảy, nhân viên tham dự hội thảo ở Tuslan đều phải giao nộp điện thoại. Cho nên tất cả đều không hay biết trong nước xảy ra chuyện gì, mãi tới khi cấp trên trực tiếp của Lục Hoài Chính là Lịch Hồng Văn gọi điện tới, hơn nữa còn yêu cầu nói chuyện với Từ Yến Thời.

Dưới sự giám sát của tổng thư ký, Từ Yến Thời và Lịch Hồng Văn nói chuyện qua điện thoại ——

Giọng của Lịch Hồng Văn ở đầu dây vừa vang vọng lại trầm ổn: “Giám đốc Từ?”

“Chào tham mưu Lịch.”

Lịch Hồng Văn cười xã giao đôi lời, cũng có hỏi han nhắc đến Lục Hoài Chính, Từ Yến Thời trả lời đúng mực, ngay sau đó Lịch Hồng Văn nói: “Chúng tôi đã xem video ngày khai mạc rồi, mấy vị lãnh đạo của bộ ngoại giao đều khen cậu cơ trí, muốn hỏi cậu có hứng thú thi công chức, làm nhân viên ngoại giao không?”

Từ Yến Thời không coi là thật, chỉ cảm thấy Lịch Hồng Văn đang nói đùa, bởi vì dẫu sao đó cũng không phải là chuyên ngành của anh, mặc dù tiếng Anh không tệ nhưng cũng đã nhiều năm không nói, chỉ dựa vào khả năng khẩu ngữ cơ bản mà phát biểu, nếu thật sự muốn anh cạnh tranh với những sinh viên học viện ngoại giao thì chưa chắc đã bằng, nên Từ Yến Thời chỉ cười cười đáp: “Ngài quá khen rồi.”

Lịch Hồng Văn cũng cười: “Tôi không đùa đâu, cậu có thể cân nhắc xem sao, hình tượng của cậu cũng rất phù hợp với bộ ngoại giao. Nghe lão Lương nói cậu cũng sẽ phát biểu trong lễ bế mạc hả? Nói tốt vào nhé, phát sóng trực tiếp toàn cầu đấy. Tôi nghe nói gần đây cậu rất nổi ở trên mạng.”

Thật ra Lịch Hồng Văn cũng có tư tâm của mình.

Về phương diện tuyên truyền quốc gia mà nói, có một nhân vật tích cực như vậy thì nhất định các bên truyền thông sẽ tranh nhau đưa tin, đến khi đó có thể khích lệ thế hệ trẻ đang mơ màng phải học tập tốt, chứ không phải cả ngày chỉ biết cúi đầu chơi game theo đuổi thần tượng sống qua ngày. Một người tích cực như Từ Yến Thời chính là tư liệu sống, vừa đẹp trai lại học giỏi, cộng thêm bây giờ cũng nổi tiếng trên Weibo, nên hoàn toàn có thể tạo thành tấm gương thần tượng thời đại mới.

Ban tuyên giáo đã nói rồi, phải tạo nhiều thần tượng như thế để các bạn nhỏ biết được tầm quan trọng của việc học.

Người khác không biết nhưng Lương Tần lại biết rất rõ. Lịch Hồng Văn không nỡ để cấp dưới Lục Hoài Chính xuất đầu lộ diện, thế nên mới nghĩ cách để Từ Yến Thời làm tấm gương, nhưng ở dư luận Trung Quốc này, sừng bản chim đầu đàn, đứng càng cao thì ngã càng đau đớn.

Bạn muốn trở thành tấm gương của mọi người thì phải đứng trước mặt công chúng, bóc trần bản thân sạch sẽ, bao gồm cả những chuyện đã trải qua không muốn ai biết. Người khác không biết, chỉ có Lương Tần hiểu Từ Yến Thời đã trải qua những gì, chẳng lẽ còn muốn anh đứng trước đám đông, kể rõ câu chuyện đau lòng bị bố mẹ vất bỏ sao?

Lương Tần đâu nỡ để Từ Yến Thời lộ diện, thế là không nể nang gì trực tiếp giật lấy điện thoại nói: “Xin lỗi nhé lão Lịch, ông thương cấp dưới của mình thì tôi cũng thương học trò mình, tốt nhất ông nên tranh thủ thời gian cho người xóa hết tin tức trong nước đi, nếu không lúc về tôi sẽ đến phân khu quân đội tìm lãnh đạo nói phải trái đây. Lục Hoài Chính là quân nhân nên cậu ấy được bảo vệ, nhưng tôi cũng làm rõ trước với ông, không lâu nữa học trò này của tôi sẽ vào viện nghiên cứu, cũng là nhân vật cần được giữ bí mật đây!”

Lương Tần tức giận quát một tràng rồi cúp máy cái rụp.

“Cái thứ gì thế này, mặc kệ ông ta đi, lại dám có ý định với người của thầy.”

Thấy Từ Yến Thời cười cười, Lương Tần cũng cảm thấy mình quá khích, bèn nhỏ giọng nói: “Em viết luận văn đến đâu rồi?”

“Sắp viết xong rồi ạ.”

Lương Tần sợ mình độc đoán quá nên hỏi tiếp: “Em có hứng thú với bộ ngoại giao không?”

Từ Yến Thời lắc đầu, nói thẳng: “Không hứng thú lắm, nếu đến đó thật thì phải học lại toàn bộ từ đầu, cũng không đúng chuyên ngành của em.”

Lương Tần vẫn luôn cảm thấy Từ Yến Thời thiên về bách khoa, thế là vui vẻ gật đầu: “Vậy thì được, vẫn nên theo con đường nghiên cứu khoa học thì hơn. Viết luận văn xong thì đưa thầy xem, đừng rề rà.”

“Vâng ạ.”

Ở bên kia, Tưởng Nguyên Lương đang tán gẫu với Lục Hoài Chính.

Tưởng Nguyên Lương: “Em biết Từ Yến Thời à?”

“Là bạn của em gái em, từng gặp một lần, không quen nhau lắm.” Lục Hoài Chính híp mắt, nở nụ cười xán lạn như thường: “Sao thế, thầy coi trọng à? Muốn nhét vào dưới quyền?”

Tưởng Nguyên Lương lờm anh, song cũng giải thích: “Vừa nãy giáo sư Kleve của đoàn đại biểu Mỹ và tổng thư ký có hỏi thăm cậu ta.”

Khi đó Lục Hoài Chính và Từ Yến Thời còn chưa quen nhau lắm, Từ Yến Thời không nhiệt tình với anh, mà Lục Hoài Chính cũng chẳng phải người thích áp mặt nóng vào mông lạnh, hai người không trao đổi gì nên anh không hiểu rõ về Từ Yến Thời lắm, chỉ im lặng nghe Tưởng Nguyên Lương nói: “Vị giáo sư Kleve này nổi tiếng yêu tài, em còn nhớ điều khoản Frank Wolf âm ỉ mấy năm trước không?”

Lục Hoài Chính thoáng trầm ngâm, rồi gật đầu nói: “Nhớ ạ, là dự luật cấm các hoạt động giữa Trung Quốc và Hoa Kỳ có liên quan đến NASA đúng không?”

Tưởng Nguyên Lương gật đầu, ánh mắt chợt đau xót: “Đúng thế, về sau còn cảm nhân viên mang quốc tịch Trung Quốc tham dự bất cứ hội nghị nào của NASA, đại khái là thế. Giáo sư Kleve này là người đầu tiên lên tiếng phản đối, bởi vì trong phòng Thí nghiệm Sức đẩy Phản lực của ông ta có rất nhiều học sinh Trung Quốc. Thầy nhớ tại cuộc họp nghiên cứu hàng không vũ trụ hàng năm, giáo sư Kleve đã đảo một nhà nghiên cứu người Trung Quốc về tham gia phòng Thí nghiệm Sức đẩy Phản lực của mình, trực tiếp nhập quốc tịch Mỹ. Lúc đó thầy rất tức giận, nhưng sau đó nghĩ lại, đây cũng là lựa chọn cá nhân.”

Lục Hoài Chính không lên tiếng, chỉ nghe Tưởng Nguyên Lương thở dài, ánh mắt lộ vẻ tiếc hận: “Không biết vị giám đốc Từ tuổi trẻ tài cao này có nhập quốc tịch Mỹ hay không?”

...

Trong xế chiều hội nghị hôm đó, một cuộc thảo luận “vấn đề bổ trí và hiệu chuẩn của phương tiện dưới nước” diễn ra rất sôi nổi.

Nhà khoa học Hadland của Tuslan là một quái nhân khoa học rất điên cuồng và cũng to gan cấp tiến, các luận điểm đưa ra hết sức quái lạ, thậm chí còn không theo quy tắc bình thường, thoát ra khỏi quan niệm cổ hủ.

Nói đơn giản, vị trí và theo dõi của phương tiện định vị dưới nước đều cần có phao để xác định. Mà trong hệ thống dẫn đường quán tính bình thường thì cần phải điều hướng tín hiệu thông qua hệ thống định vị toàn cầu, nếu điều chỉnh không chính xác thì phương tiện dưới nước sẽ trôi lên mặt nước, dẫn đến việc bại lộ mục tiêu.

Hadland cho rằng, nghiên cứu phương tiện dưới nước đang tiến vào thời kỳ cổ chai, trước mắt xuất hiện mấy vấn đề không thể giải quyết như điều chỉnh không chính xác trong hệ thống dẫn đường quán tính, hoặc các vấn đề có liên quan đến trạm tham chiếu vì sai GPS.

Bao gồm cả phương diện thiết kế máy bay tàng hình mấy hôm trước, Hadland và Tưởng Nguyên Lương đã mặt đỏ tai tranh luận gay gắt tới mức khiến người ta trợn mắt há mồm.

Trong mắt Hadland, khoa học không có nhân tính hóa, chỉ có làm thế nào để đưa khoa học và công nghệ hiện tại phát huy đến trình độ cao nhất, thậm chí già ta còn phát biểu một lý luận khiến tất cả mọi người có mặt đều trố mắt trần trối: “Ngay ban đầu thiết kế phương tiện dưới nước đã tồn tại sự bất hợp lý rồi, vì sao không thể dựa vào tình huống hiện hữu để cải tiến, có lẽ ngay từ đầu đã đi nhầm phương hướng. Giống như, vì sao con người lại gọi là người? Chẳng qua bởi vì chúng ta sinh ra được người khác nói cho biết chúng ta là người, còn những sinh vật chảy nước dãi cả ngày chỉ biết sủa gâu gâu thì là chó. Nhưng mọi người có từng nghĩ đến, thật ra thì rất có khả năng chúng ta là chó, còn những con chó đó, bọn chúng mới là người.”

Vừa dứt lời, lập tức cả phòng họp xôn xao hân lên, giáo sư Kleve nhắc nhở ông ta: “Xin đừng sử dụng tranh luận học thuật của mình để thảo luận về vấn đề này, tiền sinh Hadland.”

Hadland gơ tay, “Tôi chỉ mượn ví dụ để nói rõ một vấn đề mà thôi, có lẽ phương tiện dưới nước không hề gọi là phương tiện dưới nước. Có thể có một số nhận thức đã sai lầm ngay từ đầu. Tên cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.”

Kleve cảm thấy chắc chắn Hadland là gián điệp do chính phủ bản địa Tuslan phái đến quấy rối, tranh cãi vô lý làm người ta tức điên.

“Nhưng thưa anh Hadland, bây giờ chúng ta không phải đang thảo luận vấn đề này, những vấn đề mà anh nói trong mấy ngày qua đều không thiết thực, thậm chí còn làm chậm tiến độ của cuộc hội thảo, xin anh chú ý cho.”

Hadland bỏ ngoài tai, vẫn không ngừng làm nhảm tự nói: “Giáo sư Kleve, có khi nào tên ông không phải là Kleve? Mà là Cút Bọ Hung?” Rõ ràng lời này đầy khiêu khích.

Kleve vẫn luôn giữ phép phong độ lịch sự: “Cám ơn, tôi rất thích cái tên mới mà anh cho tôi.”

Hadland đắc ý dựa vào ghế, trưởng hội nghị gõ bàn, tỏ ý bảo gã ta nói chuyện phải chú ý chọn lời, song cũng chỉ thế mà thôi, không nói thêm gì nặng lời.

Trên bàn họp, những người còn lại đã bắt đầu thần thức.

Mà đúng lúc này, bỗng một giọng nam trẻ tuổi lạnh lùng ở bên cạnh vang lên: “Xin lỗi vì đã làm phiền.”

Tất cả đồng loạt nhìn sang.

Ngồi cạnh một giáo sư già là người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú, mặt mày lạnh lùng.

Từ Yến Thời nhìn Hadland, hỏi bằng tiếng Anh: “Không biết anh đây có biết một thí nghiệm khoa học rất nổi tiếng không?”

Hadland: “Cái gì?”

Từ Yến Thời: “David Reimer, vừa sinh ra cậu ấy đã được bố mẹ đưa đến bệnh viện làm giải phẫu cắt bao quy đầu, nhưng ca tiểu phẫu thất bại nên phải cắt bỏ toàn bộ bộ phận sinh dục của cậu ấy, bác sĩ đề nghị bố mẹ nói với cậu ấy thực chất bản thân cậu là một cô gái, hơn nữa còn nuôi cậu ấy như một cô con gái.”*

(*Thông tin thêm: bác sĩ tâm lý John Money “điều trị” cho Bruce Reimer (sau đổi tên thành David Reimer) từng phát biểu: có thể mọi đứa trẻ sinh ra đều là trung tính, sự nuôi dưỡng sau đó sẽ khiến cho giới tính của chúng thay đổi. Ý kiến của Hadland gần như tương đồng với ý kiến này.)

Hadland: “Sau đó thì sao?”

Từ Yến Thời: “Đến năm ba mươi tám tuổi anh ta tự sát vì trầm cảm, ngay từ đầu nhận thức của anh ta đã bị lật đổ. Giống như anh nói, đàn ông có thể là phụ nữ, phụ nữ có thể là đàn ông, đó chẳng qua chỉ là vấn đề xưng hô, vậy tại sao cuối cùng anh ta phải tự sát? Là vì cảm thấy mình trưởng thành giống đàn ông, nhưng lại không có bộ phận mà đàn ông nên có, tự mình hoài nghi nên đến mười mấy năm rồi tự sát? Hay làm sao anh biết được, trước khi phát minh những thứ này, các tiền bối của chúng ta không trải qua giai đoạn ngựa trắng không phải là ngựa?”

(*Ngựa trắng không phải là ngựa: Đây là mệnh đề triết học nổi tiếng nhất của Công Tôn Long. Theo lí giải của ông, “ngựa” là chỉ một loại động vật, “trắng” chỉ một loại màu sắc, “ngựa trắng” chỉ một loại động vật cộng với một loại màu sắc. Như vậy ngựa trắng không phải là ngựa.)

Lương Tần ho khan, tỏ ý anh nên có chừng mực.

Hadland không hiểu ‘ngựa trắng không phải là ngựa’ là gì.

Từ Yến Thời mỉm cười, đề nghị: “Có lẽ anh có thể thử học tiếng Trung xem sao, bởi vì Trung Quốc chúng tôi có một kiểu chữ Hán gọi là chữ giáp cốt, nó căn cứ vào chữ tượng hình mà thay đổi dần, mỗi một chữ cái đều có lời giải thích phù hợp với một vật thể, ví dụ như chữ nhân (人), một nét phẩy một nét móc trông giống hình người đứng, còn chữ cẩu (狗) thì lại giống con chó bốn chân quỳ rạp. Cho nên vấn đề không phân biệt được giữa người và chó không hề tồn tại ở Trung Quốc.”

...

“Bốp bốp”, hai tiếng vỗ tay đơn điệu vang lên, rồi bỗng nhiên kéo theo tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Nụ cười trên mặt Hadland dần biến mất theo tiếng vỗ tay, cho đến khi lặn mất tăm.

Kết thúc hội nghị, lúc Từ Yến Thời vào nhà vệ sinh hút thuốc thì bị phụ tá của giáo sư Kleve ngăn lại.

Tháng bảy, Bắc Kinh.

Hương Viên rất nhớ Từ Yến Thời, chuyện cô làm mỗi ngày đó là lên mạng tìm kiếm tin tức, xem hôm nay có ảnh về Tuslan không, chỉ cần thấy được thông tin liên quan đến Tuslan thì cô sẽ bắt gác lưu ý nhiều hơn. Không biết từ khi nào người đàn ông này đã đã bắt tri bắt giác len vào sinh mệnh cô, không nơi nào là không có mặt, thậm chí đến chính cô cũng không phát hiện.

Tan làm, về đến nhà, đầu óc cứ như thể đang ở cái tuần trước khi anh đi, bởi vì khắp góc gác trong nhà đầu đầu cũng còn lưu lại hơi thở triền miên của cả hai, thậm chí trong phút chốc cô còn loáng thoáng nhìn thấy dáng vẻ hoặc đứng hoặc ngồi hút thuốc của anh.

Hoặc là anh vừa hút thuốc vừa nhìn mình, con người đen sâu hoắm sáng hơn người thường, như một vòng xoáy muốn cuốn cô vào đó, lại như đại dương mênh mông muốn nuốt chửng cô, sự thâm tình ấy khiến tim cô đập rộn rã.

Mặc dù lúc này người không ở đây, nhưng chỉ cần cô nhắm mắt là anh lại như đang đứng trước mặt, gương mặt đó rõ ràng trong đầu một cách khó hiểu, thật sự rất muốn biết bây giờ anh đang làm gì.

Có nhớ cô không?

Bận trăm công nghìn việc, chắc không có thời gian nhớ cô đâu nhỉ?

Cô thích nhất là dáng vẻ của anh lúc làm việc. Chiếc laptop trên bàn vẫn nằm nguyên trước khi anh đi, trên màn hình là luận văn của anh. Trong một tuần đó anh cũng không hề rảnh rang nhàn rỗi, cô đi làm còn anh ở nhà xem tài liệu viết luận văn, có lúc hai người làm chuyện đó xong, anh lại hút thuốc tiếp tục viết.

Hương Viên rất đau lòng cho anh, đang còn trẻ mà thời gian toàn dùng để thức đêm.

Thế mà không lần nào bị thấm mắt.

Tin tức về Từ Yến Thời gần như ùn ùn kéo đến trong mùa hè năm đó.

Không hiểu sao người của phòng kỹ thuật lại rất có cảm giác hãnh diện, đừng nói đến mấy người Cao Lãnh Thi Thiên Hữu, thỉnh thoảng màn hình LED trong công ty sẽ phát sáng tin tức buổi trưa mới nhất, khi gương mặt đó vừa xuất hiện trên màn hình là trong công ty lại xôn xao một hồi. Các cô nàng thấp giọng thảo luận, những đồng nghiệp có quan hệ tốt xúc động chia sẻ trong nhóm chat nào là người đàn ông này thật đẹp trai, rồi lại trách mình trước kia mắt mù không theo đuổi người ta. Bây giờ nổi tiếng rồi, sợ là khó theo đuổi.

Trên dưới toàn công ty, có lẽ chỉ có người của phòng kỹ thuật là biết chân tướng.

Mặc dù Từ Yến Thời và Hương Viên chưa bao giờ công khai trước mặt bọn họ, nhưng đa số đều cơ trí đoán được chắc chắn bạn gái của lão đại là Hương Viên, và hai người này còn chơi trò tình yêu không công khai. Tuy không biết vì nguyên nhân gì, có thể là do thân phận bạn học với Hương Viên, dù gì cô cũng là cháu gái của chủ tịch, hần lão đại cũng cần nhắc đến vấn đề này. Vì vậy bọn họ rất hiểu chuyện quyết định giữ kín bí mật này thay lão đại, hơn nữa còn phải bảo vệ chị dâu của bọn họ thật tốt.

...

Lúc bấy giờ Hường Viên mới biết nhớ một người là cảm giác như thế nào.

Cô thường ngồi ở vị trí anh hay ngồi đến gần người, nhìn chiếc bóng dưới đất lại nhớ về lúc anh hút thuốc, nhớ lúc anh cời áo, nhớ lúc anh phiền não, vui vẻ, tức giận, đổ cô.

Cô nghĩ, cô không chỉ hơi muốn kết hôn với anh.

Mà cô rất muốn kết hôn với anh.

Mùi vị của nhớ nhưng da diết như hoa rơi ngày xuân, để cô đắm chìm trong sự thâm tình của anh.

Mùa hè năm đó thật sự rất dài, giống như quanh năm Hạ Chí mãi không đến, khó khăn lắm mới chờ tới tháng bảy.

Cuối tháng bảy, Lại Phi Bạch gọi một cuộc điện thoại để Hường Viên về Bắc Kinh.

Ông cụ nhập viện, sưng phổi chữa mãi không lành, Lại Phi Bạch không thể loại bỏ tình hình xấu nhất. Hường Viên lập tức gọi điện cho Cố Nghiêm, Cố Nghiêm bảo cô làm chẩn đoán xác định trước, nhưng Tư Đồ Minh Thiên sống chết không chịu làm sinh thiết và nội soi phế quản, Hường Viên đổ thể nào cũng vô dụng.

Mỗi ngày đó đều như đánh giấc, Hường Viên cũng không có thời gian nhớ đến Từ Yến Thời nữa.

Ngày hôm ấy, Tư Đồ Minh Thiên ho kịch liệt, Hường Viên không chiều ông nữa, lập tức bảo Lại Phi Bạch đưa ông vào phòng khám, ông cụ suy t nửa nhảy từ trên giường xuống, Hường Viên cuống tới mức rơi lệ: “Ông có thể đừng làm rộn được không ông nội! Chẩn đoán xác định rồi thì chúng ta mới chữa trị tốt được!”

Cố Nghiêm thì lại rất hiểu.

Người già ở tuổi này thường không muốn chẩn đoán xác định, có thể gắng gượng được bao lâu thì hay bấy lâu, có người chẩn đoán xong rồi thì còn ra đi nhanh hơn. Nhưng nhìn trạng thái tích cực của Tư Đồ Minh Thiên thế này thì chắc hẳn vẫn đề không quá nghiêm trọng, tạm thời trì hoãn lại, đừng gây áp lực cho ông, Cố Nghiêm khuyên Hường Viên.

Hường Viên lau nước mắt, “Đến khi đó sẽ chuyển biến xấu đi ạ?”

Cố Nghiêm nói: “Nói thật, đến mức này rồi thì có trăm trọng tới mấy cũng không kém bao nhiêu, chủ yếu bây giờ phải dỗ ông ấy vui, đừng đối nghịch với ông, để ông giữ tâm trạng thoải mái. Bao giờ lành rồi thì cậu sẽ sắp xếp y tá làm kiểm tra cho ông, trong vòng hai ba tháng sẽ không có biến hóa lớn. Hơn nữa hằng năm ông nội cháu cũng kiểm tra sức khỏe, không phải cơ thể vẫn luôn khỏe mạnh đấy sao, có chuyện gì thì cũng có thể giải quyết, cháu không cần lo đâu.”

Lúc này Hường Viên mới thoáng yên tâm, tiếng bước chân xa xa tiến dần đến, Cố Nghiêm liếc nhìn rồi nói với Hường Viên: “Cậu đi trước đã, cháu có chuyện gì thì cứ gọi cậu.”

Hường Viên đáp vâng rồi quay đầu nhìn người đến, là Lại Phi Bạch, cô hỏi: “Ông sao rồi ạ?”

Lại Phi Bạch: “Mới ngủ.”

Hành lang yên tĩnh, chớp mũi ngập tràn mùi nước thuốc khó ngửi.

“Khoảng thời gian này ông bận lắm ạ?” Cô ngừng đầu hỏi.

Lại Phi Bạch ngồi xuống cạnh cô, anh ta mặc âu phục gầy da, mũi giày nhọn hoắt, trước sau như một rất quý cù cẩn trọng. Chỉ là tối nay, về mặt của anh ta còn nghiêm túc hơn ngày xưa, anh ta dựa vào tường bắt chéo chân, mắt nhìn ra nơi xa, như bắt lực lại tự giễu nói: “Bận lắm, ngày nào cũng trăm công nghìn việc.”

Hường Viên bỗng im lặng.

Lại Phi Bạch: “Từ ngày sáng lập ra Đông Hòa đến nay, chủ tịch chưa có một ngày được nghỉ ngơi, đến người Sát cũng phải mệt mỏi chứ huống hồ là người thường. Bố em chỉ biết tập trung về vôi không quan tâm đến gia sản, lúc lão phụ nhân sinh bố em thì bị khó sinh, nên chủ tịch cũng không cho bà sinh thêm, dưới gối chỉ có một đứa con trai, nhưng lại chẳng thể sống quá ba mươi. Có lẽ tư tưởng của ông nội em có phần cứng nhắc và bảo thủ, không theo kịp suy nghĩ của người trẻ tuổi các em, ông luôn hỏi anh, thanh niên bây giờ chơi gì, cháu trai cháu gái nhà tôi đang làm gì, vì sao cứ phải để một ông già như tôi quản cái công ty lớn như vậy, tôi cũng đến tuổi về hưu rồi, tôi cũng muốn đi vòng quanh thế giới...”

Từng câu từng chữ của Lại Phi Bạch như chiếc kim đâm vào lòng cô, như đao vạn xoắn, cả người cô rơi tõm xuống hầm băng, lạnh buốt từ đỉnh đầu cho đến bàn chân. Đầu nặng trĩu mơ màng như đồ chì, cô từ từ cúi đầu xuống, tầm mắt ngày càng nhòe đi, cho tới khi một giọt nước mắt nóng hổi nhỏ xuống mu bàn tay, trái tim cô cũng theo đó nóng lên.

Trong thang máy, Gia Miện chạy như bay lao đến, diên cuồng ấn nút lên tầng, chưa đợi thang máy dừng hẳn thì anh ta đã như con lợn lách vội ra ngoài, mồ hôi đầm đìa chạy như điên trên hành lang vắng vẻ, cho đến khi nhìn thấy bóng người ở cuối hành lang, tiếng nói chuyện mơ hồ của Lại Phi Bạch truyền đến, anh ta mới thất thần chậm rãi dừng lại...

Tiếng máy chạy ro ro trong phòng bệnh như kim chỉ nam của sinh mạng, chậm chạp nặng nề vang vọng trong hành lang, cũng như sự trang trọng ngột ngạt trong chùa miếu đập mạnh vào lòng họ.

Giọng của Lại Phi Bạch như từ bờ xa xói truyền đến: “Nhân viên bất mãn với Đông Hòa, bất mãn với lãnh đạo, cũng bất mãn với chủ tịch, em tưởng chủ tịch không biết sao. Nhưng đôi lúc, tập đoàn lớn mạnh được như vậy vì sau lưng là quốc gia, là lợi ích, không thể nào tuyệt đối được sự công bằng công chính.”

Lại Phi Bạch hít một hơi, khuôn mặt anh ta xưa nay đều không cảm xúc, khẽ cúi đầu nói: “Hai hôm trước, Dương Bình Sơn nói muốn rút cổ phần, muốn trong vòng một tháng chủ tịch phải trả hết bằng tiền mặt, công thêm một ít quyền cổ phần nữa, tổng lại cũng gần tám mươi triệu.”

Hai tháng nay ở Tây An gió êm sóng lặng, nhưng không ngờ ở tổng công ty lại gió tanh mưa máu.

“Sao đột nhiên Dương Bình Sơn lại rút cổ phần?”

Lại Phi Bạch: “Gần đây Dương Bình Sơn rất hay qua lại với một vị tổng giám đốc một công ty, anh đã tìm người theo dõi, phát hiện ông ta bán dữ liệu khách hàng của công ty chúng ta cho công ty đối thủ. Chủ tịch rất giận, đi tìm ông ta lý luận, hai người cãi nhau một trận âm ỉ, trong tay chúng ta không có bằng chứng nào ngoài một tấm hình, nhưng Dương Bình Sơn sống chết nói chúng ta giả họa cho ông ta, muốn từ chức.”

“Dương Bình Sơn đi cũng tốt.” Hường Viên nói.

Lại Phi Bạch: “Phòng tiếp thị có tám mươi người, đến năm mươi người đồng loạt đòi từ chức.”

Hường Viên ngăn người, ngay lập tức lại nghe thấy anh ta nói ra một chuyện càng đáng sợ hơn: “Chuyện đó thì cũng thôi, nhưng tổng phụ trách và phó tổng phụ trách cùng mấy nhân viên kỹ thuật quan trọng của trung tâm an ninh mạng ở tổng công ty, toàn bộ đều theo Dương Bình Sơn đòi từ chức.”

“Trung tâm an ninh mạng?”

Điều này có ý nghĩa gì?

Nghĩa là, hề hacker nào giỏi kỹ thuật thì đều có thể dễ dàng xâm nhập vào kho dữ liệu của công ty, tra được hết tất cả tài liệu khách hàng bí mật. Trừ phi trong thời gian ngắn tìm được một người rất am hiểu kỹ thuật lại vô cùng đáng tin, nếu không sẽ không cách nào và lỗ hổng được.

Cho nên, không phải Dương Bình Sơn muốn rút cổ phần.

Mà ông ta muốn dẫn đoàn đội nòng cốt của Đông Hòa đi ra ngoài lập công ty khác.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Hương Viên lập tức nghĩ đến Tiết Dật Trình đầu tiên, nhưng Lại Phi Bạch lại cười lắc đầu: “Không được, chưa nói đến việc cậu ta có năng lực để đảm nhiệm vị trí này hay không, chỉ dựa vào việc cậu ta từng ngồi tù, hơn nữa còn là tội phạm kinh tế có tiền án, thì chắc chắn cổ đông khác sẽ không đồng ý để cậu ta ngồi lên cương vị quan trọng như vậy. Ngoài ra, dù mọi người đều đồng ý thì cũng không phải chỉ một mình cậu ta là có thể chống đỡ được trung tâm an ninh mạng. Nếu mỗi Lữ Trạch Dương ra đi một mình thì cùng lắm chúng ta chỉ tốn thời gian tính lực để đào tạo một người khác, nhưng bây giờ lại là từ chức tập thể.” Nói tới đây, bỗng Lại Phi Bạch quay đầu nhìn cô, “Hơn nữa, bây giờ công ty gặp rắc rối rồi.”

Trong lòng Hương Viên rét run, như có tảng đá dần dần rơi xuống, mắt hồn mất vía hỏi: “Rắc rối gì ạ?”

Lại Phi Bạch thờ dãi, “Được rồi, nói với em cũng vô ích, em không giải quyết được gì. Lần này chủ tịch tức giận thật rồi, thời gian này em ở bên ông nhiều vào, chuyện còn lại cứ giao cho anh. Anh sẽ cố gắng tìm cách.”

Trong hành lang dài bóng người lác đác, chợt có y tá vội vã đẩy xe đi qua, tiếng bánh xe lộc cộc lại nghe như xe tăng ầm ầm cán qua, ngập tràn trong màng nhĩ của cô, khiến lòng cô run bắn chưa xót, khỏe miệng cười khổ như muốn nói: Tiểu Bạch à, anh cũng sắp ba mươi năm rồi. Anh định dâng hiến cả thanh xuân cho Đông Hòa sao? Có ngày nào anh từng nghĩ cho mình chưa? Ngay cả anh cũng có thể dâng hiến cả đời vì Đông Hòa, liệu có phải em ích kỷ quá rồi không?

Nhưng Hương Viên không nói ra thành lời, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Đương trời tháng bảy, cây cối xanh tươi um tùm, vẫn rậm rạp như thường trong cái nắng chói chang. Phiến lá xanh ngắt dưới ánh sáng khếch xạ lơ lửng tia sáng bạc nhức nhối, hai mắt dần nhòe đi, cô hòng nghẹn ngào như có thứ gì đó lấp mất.

Trên hành lang yên ắng chợt truyền đến tiếng bước chân rộn ràng, Hương Viên và Lại Phi Bạch cùng ngẩng đầu lên.

Hương Gia Miện đứng cách đó năm mét, vẻ mặt chán nản, hốc mắt đỏ lên.

Ánh mắt bà người giao nhau trên không trung, rồi Gia Miện luống cuống nhìn đi chỗ khác như không muốn để người khác nhận ra mình vừa khóc, sau đó lại dứt khoát xoay đầu hỏi Lại Phi Bạch: “Rốt cuộc công ty đã xảy ra chuyện gì?”

Lại Phi Bạch đứng lên, nói thẳng: “Cậu không giúp được gì đâu.”

Im lặng ba giây, Gia Miện mím môi nghiêng đầu đi, cố gắng không chế cảm xúc của mình, cuối cùng, anh ta hỏi nhỏ một câu: “Anh không nói thì làm sao biết tôi không giúp được gì?”

Lại Phi Bạch lắc đầu: “Cậu có biết gì về kỹ thuật không? Chưa nói đến vấn đề kỹ thuật chuyên nghiệp như hacker, mà thậm chí cậu còn chưa được học cách quản lý công ty. Ngày trước khi học đại học, chủ tịch muốn cậu thi vào ngành tài chính, nhưng cậu thi hay rồi, vì cái lòng tốt không đáng tiền kia mà cậu chạy đi học bác sĩ thú y. Cậu nói xem, nếu cậu học y học lâm sàng, làm bác sĩ ngoại khoa, thì bây giờ chúng ta đã không cần mời bác sĩ Cổ Nghiêm đến chữa cho chủ tịch rồi.”

Hương Viên thất thần nhớ lại hồi nhỏ, thật ra khi đó quan hệ giữa mẹ cô và ông nội không tốt lắm, người như ông nội sao có thể không nhìn ra mẹ cô không thích con trai ông, nên quan hệ với bà luôn không lạnh không nóng.

Từng giọt sinh mệnh tí tách vang vọng trong phòng bệnh, tay Gia Miện cũng theo tiết tấu chậm chạp kia mà siết chặt buông ra rồi lại siết chặt.

“Lục Hoài Chinh đi lính, cậu cũng tò tò theo sau mở căn cứ phi hành, muốn thực hiện giấc mộng anh hùng vĩ đại của mình, còn rất oai phong ở lại vùng núi biểu diễn phi hành cho đám trẻ để bọn chúng vui, nhưng liệu cậu có bao giờ quay đầu lại nhìn ông nội cậu, xem ông ấy có vui không? Một mình ông ấy quản lý công ty lớn như thế có mệt không?” Về mặt Lại Phi Bạch vẫn chẳng khác gì ngày thường, như một chiếc máy trút hết mọi thứ kìm nén đã lâu ra, “Anh đã muốn nói câu này từ lâu lắm rồi, cả Hương Viên em cũng thế, từ nhỏ các em đã sống trong gia đình như vậy, là cậu âm cô chiều ngấm thía vàng ra đời, hưởng thụ những thứ người khác không có thì cũng nên gánh vác những thứ người khác không gánh vác được. Nhưng đến tận hôm nay, chưa có lấy một ngày nào các em từng cân nhắc vì cái nhà này, bạn bè của các em, có ai sống cuộc sống tự tại như các em không? Vì sao các em không thể suy nghĩ cho ông?”

Lại Phi Bạch như sắp mất khống chế, song vẫn bình tĩnh nói: “Nói nhiều rồi, anh không nói tiếp nữa.”

Tư Đồ Minh Thiên đã từng hỏi Lại Phi Bạch là anh có hứng thú quản lý công ty không.

Lúc ấy Lại Phi Bạch rất khổ sở, hai đứa cháu không một ai sẵn sàng hy sinh. Anh hỏi Tư Đồ Minh Thiên vì sao không ép hai đứa, khi đó Tư Đồ Minh Thiên lại bắt đắc dĩ bảo là tôi đã đồng ý với bà nội chúng rồi, để cho cháu nó tự lựa chọn, không được ép buộc chúng phải lựa chọn.

Nếu không, kiếp sau sẽ không ở bên ông nữa.

Hơn nữa, chỉ cần Đông Hòa có thể truyền cho đời sau thì vào tay ai có quan hệ gì? Tư Đồ Minh Thiên nghĩ rất thoáng, con cháu không muốn thì dĩ nhiên có người khác muốn, chỉ cần là tốt cho công ty thì công ty có phải của nhà họ Hương hay không cũng không quan trọng.

Nhưng ông lại chẳng ngờ đến cục diện hôm nay.

Nếu như thua trong tay ông ta, sợ là chết cũng không thể nhắm mắt.

Tại Tuslan, Lương Tần và Từ Yến Thời bị phục kích.

Từ Yến Thời mới ra khỏi phòng Lương Tần, vừa khép cửa lại thì bên hông có vật cứng dí vào lưng, anh cúi đầu, trông thấy bóng ngược trên sàn, là hình dáng của một khẩu súng.

Gã đàn ông dùng tiếng Anh ra lệnh cho anh: “Giơ tay lên.”

Lần đầu tiên tiếp xúc với thứ đồ như súng ở khoảng cách gần mà Từ Yến Thời không hề hoảng loạn, bình tĩnh từ từ giơ hai tay lên, trong đầu nghĩ, rốt cuộc người đến là lính đánh thuê hay là phần tử vũ trang chống chính phủ đây.

Anh bình tĩnh đáp lại bằng tiếng Anh: “Anh muốn gì?”

Gã ta lại chìa súng về phía trước, Từ Yến Thời giờ cao tay lên, về mặt không chút khiếp đảm, cười đùa một câu: “Bình tĩnh đi tiểu nhị.”

“Mở cửa.”

“Tôi không có thể.”

“Gõ cửa.”

Hai người thấp giọng trò chuyện ở cửa, hành lang vô cùng vắng vẻ, chỉ có ánh trăng chiếu rọi ngoài cửa sổ vào là chứng minh đêm nay vẫn sáng.

Từ Yến Thời vừa thở ơ trao đổi với gã, vừa cup mắt quan sát cái bóng dưới đất, tìm cơ hội thoát thân.

Nhìn vóc người của gã này, anh rất chắc chắn mình đánh không lại, người này phải to con chừng gấp đôi anh, dù thân thủ của anh có nhanh tới mấy thì cũng không nhanh bằng súng đạn trong tay người ta, lại sợ kéo dài thời gian thì sẽ kinh động đến giáo sư Lương. Từ Yến Thời nghĩ cách phải làm sao mới dụ được người đi khỏi đây.

Nhưng đúng lúc anh đang suy nghĩ, thì cánh cửa trước mặt bỗng bật mở.

...

Hai người bị trôi lên một chiếc xe bọc thép, bật mắt bật miệng ném ngồi ở đằng sau, tiếp đến là lắc lư xóc nảy trong bụi bay mịt mù một đường, đi suốt đêm về trấn Utsakmu.

Nhưng xui thay, ngày thứ hai Tuslan xảy ra động đất 7.2 độ richter, cả Tuslan rơi vào thế cực rối ren.

Mới đầu chỉ tưởng là chấn động bình thường, đám phần tử vũ trang vẫn rất bình tĩnh say sưa nhậu nhẹt, thấy dân trong trấn ôm đầu chạy trốn trong đất trời mịt mù cát vàng, bọn chúng lập tức giờ súng nổ hai phát lên trời!

Tất cả dừng lại, hình ảnh như đóng băng. Da đầu người dân căng ra, ôm chặt cơ thể con nhò run lẩy bẩy chui rúc vào góc tường.

Lương Tần và Từ Yến Thời bị giam trong một căn phòng lợp ngói, chụp mắt được tháo ra nhưng tay chân vẫn bị bắt chéo trói lại, cả hai không những không hoảng hốt mà còn bình tĩnh nhìn nhau. Lương Tần thấy cậu học trò của mình dù đầu đầy bụi đất vẫn rất anh tuấn, trông anh quá bình tĩnh thì cố ý dọa: “Có muốn viết di thư cho cô bé kia không, sợ là thầy trò ta lành ít dữ nhiều đấy.”

Sợi dây trói tay hai người được buộc chung với nhau, cách thắt này có thể mở được. Từ Yến Thời nhớ ảo thuật gia từng dạy anh chơi với lửa ở Thượng Hải từng nhắc qua, thế là anh cẩn thận nhớ lại, vừa cầm tay thầy Lương lật qua lật lại, vừa thấp giọng cười nói: “Nếu thật sự không thể về được, thì sao phải để lại di vật để người ta càng thêm đau lòng.”

Trong lòng thầy Lương chợt thất lại, sợi dây buộc trên tay như thể siết chặt lấy ngực ông thật mạnh, ông nhìn thẳng vào Từ Yến Thời: “Nếu hy sinh thật thì có tiếc nuối không? Có hối hận vì đã đến đây với thầy không?”

Động tác của Từ Yến Thời khựng lại, anh vẫn cúi đầu.

“Có ạ.”

Lương Tần không nói gì, chỉ nhìn anh với ánh mắt phức tạp, nhưng lại cảm thấy đáp án này cũng dễ hiểu.

Một giây sau đó, dây thừng trên tay tuột xuống, đúng là có thể tháo được. Hai người tách nhau ra, Lương Tần ngăn ngor, đầu còn nghĩ vì sao thằng bé này lại tháo được, thì lại thấy anh cúi đầu cắn nút buộc trên tay mình, mồ hôi lệt lết thấm trên trán lăn xuống dọc tóc mai, trái lại rất có vị đàn ông, cực kỳ trầm ổn: “Tiếc vì không thể cùng cô ấy đi đến cuối con đường, nhưng không hối hận khi đến đây với thầy.”

Lương Tần nhướn mày, lại hỏi: “Không thấy ám ức hả?”

“Ám ức?” Từ Yến Thời ngẩng đầu nhìn ông, trong đôi mắt kia vẫn sạch sẽ như thường, sáng ngời thâm thúy, cười nói: “Không phải thầy đã nói, đàn ông chịu chút ám ức này thì có là gì sao?”

Lương Tần nói lời này khi đi ăn cơm với mấy người bọn họ, uống say nên nói ra rất khảng khái hùng dũng. Khi đó lão Quỷ vừa khóc vừa kể viết luận văn oan ức quá, Lương Tần nghe xong thì bật cười, châm thuốc, nghiêm túc giáo dục: “Đàn ông có ám ức gì cũng có thể tâm sự kể ra, tìm người cùng gánh vác, duy chỉ có hai loại ám ức là em không thể nói ra, còn phải tự mình gánh vác.”

Nói đoạn ông dừng lại, mặt mũi đỏ bừng, ngón tay kẹp thuốc rung nhẹ, nói với bọn họ: “Một loại là chịu ám ức vì quốc gia, còn loại kia là chịu ám ức vì người mình yêu.”

Ám ức vì quốc gia thì không phải ám ức, mà đó mà là vinh dự; Ám ức vì người yêu cũng không phải là ám ức, vì đó là cuộc sống.

“Em nhớ rõ đấy nhì.” Lương Tần hừ cười, “Không nói nữa, phải còn sống quay về, có chết thầy cũng phải đưa em vào viện nghiên cứu.”

Vừa dứt lời, trời đất lại lần nữa rung chuyển, bụi bặm trên vách tường trên đỉnh đầu bắt đầu rào rào rơi xuống. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong bụng dâng lên dự cảm xấu, đúng lúc này nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng ồn ào lần nữa, đám đông hốt hoảng, dân chúng lại bắt đầu chạy trốn trời trời chết khắp nơi, lần này đến đám phần tử vũ trang cũng đứng ngồi không yên, tiếng bước chân dồn dập xen lẫn tiếng ngoại quốc huyền ảo.

Rồi sau đó Lương Tần nghe thấy xà nhà cũ kỹ trên đỉnh đầu phát ra tiếng “rắc rắc”, một giây sau, cả xà nhà rộng chừng nửa mét lắc lư sắp rơi thẳng xuống đầu ông!

Con người Lương Tần co rút rất nhanh, trong lòng hốt hoảng không kịp né tránh, nhưng giây kế tiếp, một bóng người cao lớn lao đến giơ tay ra cản, xà gỗ to tướng đập thẳng xuống vai Từ Yến Thời, anh rên “hự” một tiếng rồi nằm trên người ông không nhúc nhích.

Lương Tần sợ tới nỗi run lẩy bẩy, hoảng hốt đẩy anh ra, không dám thờ mạnh, thấp giọng gọi tên anh.

“Từ Yến Thời, Yến Thời...”

Ngay sau đó cửa bị đá văng cái “rầm”.

Từ Yến Thời mở mắt thờ dài, ý bảo ông nhắm mắt lại đi.

Lương Tần thoáng bình tĩnh, run rẩy nhắm mắt lại, sau đó nghe thấy hai tên phần tử vũ trang đứng sau lưng dùng tiếng Tuslan trò chuyện, đang nói được nửa thì trời đất lại rung lên, dư chấn lần nữa ập đến, không những thế còn dữ dội hơn vừa rồi, hai tên kia đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức xách súng chạy ra ngoài.

Trời đất như bị một con ngựa xà khổng lồ vận lấy, đất rung núi chuyển, trời đất u ám, cát vàng bay cao; đương lúc cát bay đá chạy, trong chớp mắt san bằng mặt đất.

Đất đá sụp đổ nóc nhà lật tung, không biết đã qua bao lâu, thế giới sau cơn chấn động dữ dội trở nên vô cùng yên ắng, một sự tĩnh lặng như chết. Đầu tiên Lương Tần nghe thấy hai tiếng súng nổ bên tai, ông từ từ mở mắt ra, tầm mắt mờ mờ, hình như bên ngoài bị gấp cướp, nơi nơi đều lâm vào cảnh tan hoang. Trời đất mênh mông tối tăm như bị phủ một lớp sương dày, ông cứ ngỡ mình đã lên thiên đường, bên ngoài không một tiếng động, trong mắt chỉ thấy mỗi bụi đất.

Cho đến khi ông nghe thấy tiếng dòng điện của bộ đàm ở sau lưng. Giữa đồng phé tích hoang vắng vang lên tiếng tí tách, rồi trong bộ đàm truyền đến tiếng Trung quen thuộc đã lâu, là giọng của Trần

Thụy, anh ta đang chỉ huy: “Phi Ứng báo cáo, tất cả mọi người tập trung đến phòng số 3! Bên này có dấu hiệu sống! Nhắc lại, bên này có dấu hiệu sống!”

Vào lúc này Lương Tần mới hay, bọn họ vừa trải qua trận động đất lớn nhất trong vòng năm mươi năm qua ở Tuslan.

Ông cố kéo khố miệng căng cứng, giọng khô khốc cổ họng đau rát, như thứ đồ cổ bị chôn dưới đất vừa được khai quật lên, bụi bặm rơi đầy.

Người thầy giáo già chưa bao giờ khóc, thích che giấu tâm tư, vào lúc này lại không kiềm chế thêm được nữa, lệ nóng trong hốc mắt lăn xuống cùng bụi bặm.

Không vì gì cả.

Chỉ vì cậu học trò chưa một lần được tận hưởng vui vẻ của cuộc sống đang dùng mình đỡ xà nhà nặng nề đây.

Ông đã từng không cam lòng, gián tiếp biểu đạt sự thất vọng về anh, tức giận vòng vo nghiêm nghị chất vấn anh, rốt cuộc em có còn là Từ Yên Thời của ngày xưa không?

Nhưng từ đầu chí cuối anh chẳng một câu tranh cãi cho mình, mà anh chỉ nhẹ giọng nói, thầy, em vẫn không thay đổi.

Tuy sau đó ông đã hối hận vì đã nói ra những lời ấy, mặc dù thật lòng thành ý tìm an xin lỗi, nhưng trong lòng vẫn cho rằng anh đã thay đổi. Người học trò sáng dạ như Từ Yên Thời sao có thể không phát hiện ra, anh không vạch trần cũng không một câu oán hận, chỉ đặt dự án xuống cùng ông đến đây.

Một bên là ước mơ, một bên là thực tế. Anh đều chu toàn cả hai một cách vẹn toàn.

Lương Tần à, ông cứ trách học trò vừa ra đời là thay đổi, nhưng lại chưa từng nghĩ cho bọn họ lấy một lần, bọn họ đi đến ngày hôm nay đã từ chối bao nhiêu cám dỗ, làm sao ông có thể hiểu hết được?

Giáo sư Kleve từng âm thầm đến tìm Từ Yên Thời, Từ Yên Thời quay về liền nói ngay với ông, Kleve muốn mời anh đến Mỹ làm việc trong phòng thí nghiệm định vị.

Từ Yên Thời cũng thành thật thú nhận là mình có chút động lòng, đầu gì giáo sư Kleve cũng rất nổi tiếng trên trường quốc tế. Nhưng Kleve lại đề nghị anh nhập quốc tịch Mỹ.

Lương Tần đã hỏi anh: “Em nghĩ thế nào?”

Từ Yên Thời lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Em rất muốn được theo học giáo sư Kleve, nhưng lại không muốn nhập quốc tịch Mỹ, nên em đã từ chối rồi.”

Lương Tần lập tức vui vẻ yên tâm, khó đề nén được cảm xúc kích động, sau khi mọi người rời đi, ông gọi một cuộc điện thoại ra nước ngoài dưới sự giám sát của tổng thư ký. Người bên đầu dây như thế đã chờ cuộc gọi này rất lâu, là một giọng nữ dịu dàng trưởng thành, tiếng Trung không mấy sành sỏi.

“Giáo sư Lương Tần?”

“Cô Isabella đáng kính, xin đừng thử thăm dò con trai mình nữa, Từ Yên Thời muốn ở lại Trung Quốc. Tôi đã nói với cô rồi, thằng bé sẽ không đi Mỹ.”

Giọng người phụ nữ thấp đi: “Giáo sư Lương, ông không cần phải căng thẳng như thế, tôi sẽ không ép buộc thằng bé. Tôi chỉ nghĩ nếu thằng bé đến Mỹ, tôi có thể chăm sóc cho nó.”

Lương Tần cười khẩy: “Thế trước đây cô đã làm gì? Vào lúc thằng bé cần mẹ nhất thì cô không có mặt, vào lúc bố nó vất vả bỏ nó, cô cũng không có mặt, một mình nó vất vả chống đỡ cho đến bây giờ, hiện tại cô nói muốn chăm sóc nó, thật sự khiến kẻ khác chê cười. Nếu thằng bé biết một phần rất lớn nguyên nhân giáo sư Kleve tìm đến mình là vì lời của cô, thì tôi nghĩ nó sẽ không vui đâu. Hơn nữa, cô Isabella à, tôi thừa nhận cô là một kiến trúc sư vô cùng vĩ đại, nhưng nói thật, cô không phải là một người mẹ đạt yêu cầu!”

Đêm hôm đó sau khi cúp máy, nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, Lương Tần mãi vẫn không chợp mắt được.

Có mấy lời không dám nói, sợ quá lỗ mãng, cũng sợ Từ Yên Thời không thoải mái.

Mãi cho đến giờ khắc này, trong cảnh tường đổ tàn viên trước mắt, nơi nơi tiêu điều, ông không nén nổi ôm chặt anh, lẩm bẩm nói: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha.”

Cả đời làm cha.

Yên Thời, thầy muốn đưa em về nhà.

Ông nhắm mắt nghĩ.

Sự kiện từ chức của tập đoàn Đông Hòa nhanh chóng trở thành sự kiện nóng hổi. Từ chức quy mô lớn như thế bỗng dấy lên cơn sốt trên mạng, thậm chí có người còn hoài nghi, có phải cách thức quản lý kinh doanh của Đông Hòa tồn tại vấn đề gì đó nên mới dẫn đến nhiều người từ chức tập thể thế này không.

Thậm chí còn có nhân sĩ biết chuyện đứng ra phao tin, bảo rằng nội bộ Đông Hòa đã thổi rùm rầm rồi, cấp lãnh đạo thì mình tranh ám đấu, không hề cần nhắc đến cảm nhận của nhân viên. Có người nói mình làm ở Đông Hòa ba năm, bị cấp trên chèn ép ba năm, trở thành con tốt hy sinh của thủ đoạn của cấp trên. Nói như thật.

Đề tài thủ đoạn công sở bỗng chốc trở thành chủ đề nóng trong mùa hè năm ấy, thậm chí còn có người thường xuyên lên Zhihu lập chủ đề.

—— *Nói về quy tắc ngầm ở nơi công sở bạn đã từng gặp?*

—— *Bạn đã từng gặp thủ đoạn nơi công sở tồi tệ nào nhất?*

Đại loại thế, nhất thời đã đẩy tập đoàn Đông Hòa vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Hương Viên tìm người điều tra, phát hiện người tung tin đều cùng một ID và tài khoản, Gia Miện nhón nhác muốn gửi bài thanh minh cho công ty, nhưng lại bị Hương Viên ngăn lại.

Cô quá hiểu dư luận trên mạng, làm tốt thì trong nháy mắt chiều hướng dư luận có thể thay đổi, nhưng nếu làm không tốt, không chỉ dư luận không xoay chuyển mà còn là càng tỏ càng đen, vào lúc này càng không thể vội vã thanh minh được, phải bình tĩnh.

Có đôi lúc thứ công chúng muốn không phải là chân tướng, bọn họ cũng không quan tâm rốt cuộc nội bộ Đông Hòa rắc rối thế nào, có phải thật sự tồn tại vấn đề thổi rùm không. Có một số việc, một khi vạch trần ra thì tâm mắt của công chúng sẽ tự nhiên nghiêng về thể yếu.

Số đông mọi người đều ôm tâm tính của kẻ đứng ngoài xem, đứng về phía bọn họ tự nhận là công chính. Mà đại bộ phận nhận là công chính đều là đoàn thể yếu, chứ đừng nói gì đến chốn công sở, mọi người ai cũng có thành kiến về công việc và cấp trên trong công ty, từ bụng ta suy ra bụng người thì lòng lại càng căm phẫn.

Lại Phi Bạch không ngờ một cô gái chưa từng học quản lý như Hương Viên lại nghĩ được nhiều như thế, đúng là không dễ chút nào, bọn họ cũng phải trải qua nhiều bài học thất bại mới đúc kết được kinh nghiệm đó.

Nghe đến đây, anh ta không kiềm chế nhìn Tư Đồ Minh Thiên im lặng nằm trên giường.

Tư Đồ Minh Thiên nghe say sưa, “Vậy cháu nói xem phải làm gì bây giờ?”

Vừa dứt lời, trên TV trong phòng bệnh VIP bỗng phát một bản tin nhanh.

“Tuslan xảy ra động đất 7.2 cấp richter, phần tử vũ trang chống chính phủ làm phản, những người Hoa kiều bị mắc kẹt ở sân bay kêu cứu! Chính phủ Trung Quốc đã phái không quân đến cứu viện!”

...

Đầu óc Hường Viên nổ âm trống rỗng, bên tai kêu ông ông ù cả lên, như thể nghe thấy tiếng trực thăng bay lướt qua đỉnh đầu, cô ngơ ngác ngồi trong phòng bệnh.

Gia Miện lấy điện thoại ra tìm kiếm top search, đột nhiên phát hiện hashtag #Tập_đoàn_Đông_Hòa hai ngày trước còn nằm chình ịch ở vị trí đầu thì giờ đây đã tụt xuống mấy chục hạng, lại còn có khuynh hướng giảm dần. Bây giờ trên top search đang bị đề tài về động đất Tuslan thay thế bùng nổ.

Mấy ngày trước các cư dân mạng còn tùy ý chửi rủa, nay trong một chớp mắt, bỗng như có một sức mạnh vô danh xoắn thành dây thừng, có lẽ là vì màu xanh Trung Quốc đầy kiên định, có lẽ là ánh mắt khao khát sống của những Hoa kiều trong sân bay đã làm xúc động cõi lòng vốn hư vô mờ mịt của bọn họ.

Hường Viên chậm rãi lấy lại tinh thần, nói với Lại Phi Bạch: “Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, mấy ngày nay tìm người kéo xuống khỏi top search đi. Không cần phải trả lời gì cả, chúng ta cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên. Nếu chụp màn hình lại hết những tài khoản tung tin xấu kia rồi gửi cho luật sư thì sẽ mất uy tín, hai ngày nay chúng ta không phải làm gì hết, chỉ cần làm một chuyện, đó là chọn ra những tài khoản tung tin vật hơn 500 lượt truy cập, nộp đơn kiện trực tiếp bọn họ.” Rồi cô nhìn qua Lại Phi Bạch: “Đã phê duyệt đơn từ chức của Dương Bình Sơn chưa?”

Lại Phi Bạch: “Vẫn chưa.”

“Duyệt đi.” Hường Viên nói, “Em sẽ nhậm chức, em không hiểu kỹ thuật, cũng không giúp được gì về vấn đề an ninh mạng, nhưng vị trí ăn com uống rượu của Dương Bình Sơn em vẫn có thể làm được. Về Lữ Trạch Dương ở bộ phận an ninh mạng, có thể trì hoãn bao lâu thì cứ trì hoãn, tìm đại một lý do lấp liếm cho qua, em đang đợi một người quay về. Còn những người khác, muốn đi thì cứ để bọn họ đi theo Dương Bình Sơn.”

“Nhưng nhất thời biết đi đâu tuyển nhiều người như vậy để lấp vào vị trí còn sót lại đây.”

Hường Viên nhìn Tư Đồ Minh Thiên: “Tây An. Cháu đề nghị ông đóng cửa công ty chi nhánh Tây An, thống kê tám mươi người, trước đưa vào tổng công ty để tập huấn nhậm chức, hai người Tiết Dật Trình và Vu Trĩ có thể vào bộ phận an ninh mạng. Cháu biết ông có thành kiến với Tiết Dật Trình, nhưng vào lúc này, ông phải bảo vệ công ty trước đã rồi mới nghĩ đến vấn đề khác sau.”

Tư Đồ Minh Thiên thấy cô sắp xếp rất thỏa đáng, nào còn có chỗ để mình nói chen vào, cũng chỉ đành áp ứng nói: “Cháu đã nói đến thế rồi thì ông còn có thể nói gì được nữa.”

Lại Phi Bạch xen vào: “Nhưng còn một vấn đề, trong số những người từ chức, ngoài Dương Bình Sơn ra thì vẫn còn mấy người góp vốn, số tiền rút cổ phần cộng lại cũng một trăm hai mươi triệu. Hiện tại trong tay chủ tịch không có nhiều tiền mặt như thế.”

Gia Miện bất thành lời nói: “Cháu mới bán căn cứ phi hành, cộng thêm tiền dư trong tay thì cũng có chừng bốn mươi triệu. Ông còn thiếu bao nhiêu? Không được thì cháu đi vay.”

Tuy Hường Viên đã được bỏ lệnh cấm kinh tế, nhưng hai năm trước cô chỉ làm có năng Ashers bí ẩn tự đại, không phát sóng trực tiếp cũng không nhận quà nên không kiếm được mấy, so với Gia Miện hay ở ngoài đầu tư nhỏ thì thật sự trong túi chẳng có được bao nhiêu, cộng mọi tài sản về cũng chỉ được mấy ngàn.

Tư Đồ Minh Thiên chợt nói: “Bán biệt thự đi.” Rồi ông nhìn hai người, “Về nhà cù thôi.”

Hồi ức ở nhà cũ đã từ rất lâu rồi, thậm chí Hường Viên còn không có ấn tượng lắm, chỉ nhớ hồi nhỏ đến ngày lễ Tết là mọi người đều tụ lại xem cô và mẹ ca hát khiêu vũ, trong ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm, cũng chỉ có hai ba ngày đó là thật sự vui vẻ.

Đến khi cô hiểu chuyện thì trong nhà đã bắt đầu dọn vào biệt thự lớn, cả ngày chẳng thấy bóng dáng của mẹ đâu, về sau ngay đến ăn Tết bà cũng không xuất hiện.

Cũng chẳng biết, bông hoa hải đường thẹn thùng nở trên bức tường xưa cũ có còn nở chẳng?

...

Hường Viên nhìn Tư Đồ Minh Thiên: “Về thôi.”

Im lặng nửa khắc, rồi cô nói tiếp: “Giao công ty lại cho cháu và anh đi, cũng không phải là không thể học được, không phải hồi nhỏ ông cũng dạy chúng cháu học viết như thế sao?”

“Các cháu?”

“Vâng, là chúng cháu.” Hường Viên giật đầu.

“Em gái đã nói thế rồi,” Gia Miện mở miệng tỏ thái độ, “Cháu thân là anh trai cũng phải bày tỏ, mặc dù cháu chưa học quản lý kinh tế, nhưng cháu đã có vạch ra kế hoạch rồi, thật ra chúng ta không cần phải quản lý công ty với tư duy có hóa như thế. Ví dụ như, chúng ta có thể cân nhắc đến việc mở chuỗi đại lý thú nuôi...”

Không đợi anh ta nói xong, cả ba đồng loạt lên tiếng: “Cút.”

Rốt cuộc bầu không khí cũng dịu đi phần nào, ngay đến Lại Phi Bạch cũng không nén nổi giật giật khóe miệng.

Đợi sau khi hai người rời đi.

Sắc trời dần tối, đèn đuốc sáng lên, trong phòng bệnh u ám chỉ bật mỗi ngọn đèn tường mờ mờ, TV hắt ra ánh sáng xanh yếu ớt khiến cả căn phòng trở nên sâu kín. Tư Đồ Minh Thiên nằm xuống, Lại Phi Bạch sửa chăn rồi đặt một cốc nước ấm ở đầu giường, phòng khi ban đêm ông muốn uống, cuối cùng không nhận được nói: “Hai ngày trước đồng sự Chu của tập đoàn Nhuận Sinh có liên lạc với cháu, nói là muốn gặp Hường Viên một lần.”

Ông cụ gầy yếu vùi trong chăn, ho nhẹ một tiếng: “Làm gì?”

Lại Phi Bạch: “Nói là đồng ý nhập cổ phần, lấp vào chỗ trống của Dương Bình Sơn. Dự án chữa bệnh AI đầu năm vừa được phê duyệt, chúng ta đã đầu tư hết vốn vào cả rồi, bây giờ tiền mặt còn dư lại không nhiều, thời gian này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, phí nghỉ việc nhân viên rồi phí trấn an, đầu đầu cũng dùng tiền, mà hình như ngân hàng cũng lo ngại về chữ tín của chúng ta, mãi không cho vay...”

Tư Đồ Minh Thiên hừ lạnh, “Lo ngại? Ngày trước khi chúng ta có tiền, lúc phê duyệt nghiệp vụ với chúng ta cũng không thấy bọn họ lo ngại gì, lúc này mượn bọn họ một tí thì lại lo ngại?”

Lại Phi Bạch: “Bây giờ công ty chúng ta có nhiều chuyện, cũng là lẽ thường tình mà.”

Ngoài cửa, y tá đẩy xe qua kêu lộc cộc vang dội. Hường Viên quay về lấy túi, tay vừa đặt lên nắm đấm thì khựng lại.

Tư Đồ Minh Thiên: “Giờ trong tài khoản còn bao nhiêu tiền? Có đủ trả cho công trình giai đoạn sau không?”

Lại Phi Bạch: “Tạm thời vẫn đủ, nhưng nếu không có một tí này thì có đến nửa dự án trong năm nay của chúng ta phải dừng lại, đặc biệt là mấy dự án chữa bệnh điều chế thuốc, mà đối phương lại thúc giục mãi. Lần này Dương Bình Sơn đã dẫn theo luôn mấy nhân viên chủ quản của dự án, chúng ta không chỉ không có tiền mà ngay đến người cũng không có. Nên đồng sự Chu bên kia nói, ông ta sẽ cho chúng ta một tí đầu tư dự án, lại chia cho chúng ta mấy người, tạm thời có thể vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt. Còn bên Tây An, số người có thể dùng được không nhiều, nên bên đồng sự Chu đúng là lựa chọn tốt nhất.”

Hương Viên chậm rãi buông nắm đấm ra, gió lạnh thổi qua hành lang, cô nhích người sang một bên, trái tim không khỏi bắt đầu đập mạnh.

Tư Đồ Minh Thiên thấp giọng tức giận nói: “Ông ta có lòng tốt thế hả? Có điều kiện đúng không?”

Lại Phi Bạch đáp phải rồi tắt đèn và TV đi, trong chớp mắt phòng bệnh rơi vào bóng tối.

Nhưng giọng không hề dừng lại: “Ông ta muốn để Chu Dục Thần và Hương Viên kết hôn.”

Giống trời vu vù, lá cây rung lay trong đêm đen tựa ào ánh lay động, cũng như trái tim cô lay động bất định. Trăng sáng vành vạnh treo cao trên trời đêm, nhìn không quá chân thực, không biết trăng ở Tuslan có như bên này không?

Hồi nhỏ, Hương Viên từng nghe kể về câu chuyện công chúa hòa thân, cô không hiểu lắm, hỏi ông nội vì sao hai nước bang giao lại muốn một cô bé hy sinh tình yêu gả đến một nơi xa lạ.

Ông cụ nói, đây chính là hôn nhân kiểu Trung Quốc. Chỉ có quan hệ hôn nhân mới có thể trường tồn.

Sinh ra trong dòng dõi hoàng thất quý tộc thì nhất định phải đặt lợi ích tập thể cao hơn lợi ích cá nhân, lợi ích quốc gia cao hơn lợi ích tập thể. Nếu như cháu là công chúa của một nước, vì bảo vệ con dân nước ta không chịu chiến tranh quấy nhiễu, thì liệu có hy sinh tình yêu của mình để gả đi xa không?

Cô ngồi trên băng ghế ngoài cửa, cúi đầu tự giễu.

Cô đâu còn là công chúa, đợi Từ Yên Thời về sẽ phát hiện, bây giờ cô là chỉ là một nàng công chúa rơi đài, ông nội đồ bệnh, phải bán biệt thự đi, công ty cũng sắp sụp đổ rồi.

Phòng bệnh tối om lam ánh đèn ngoài hành lang thêm phần u ám, bên trong truyền ra mấy tiếng ho khan, cô nghe thấy âm thanh khàn khàn trầm trầm của Tư Đồ Minh Thiên: “Cậu đi nói với Chu Lương Sinh là dù tôi có phá sản, nhất quyết tôi cũng không bán cháu gái đi vì một tí!”

“Được rồi ạ, ông đừng tức giận.”

Công lực mắng người của Tư Đồ Minh Thiên không hề thuyên giảm, giống hệt một con sáo mỏ ngà: “Bình thường tôi cũng chỉ đùa giỡn với cháu gái thế thôi, tên khốn nổi nhọt trên mặt tưởng thật đấy hả, tưởng có thể gầm đáp lên mặt mũi tôi hả?”

Hương Viên xuống lầu, hai tay trống trơn không lấy túi xách, Gia Miện lấy làm lạ, “Mày còn quay lại làm gì?”

Hương Viên nhìn anh: “Đi uống không?”

“Được.”

Hai người bưng bưng hứng thú tìm quán rượu.

Trước đây Gia Miện còn cất mấy chai rượu, lúc này lập tức tìm người mở rượu hết ra, dâng lên từng chai một, vừa buông tay vừa chân thành nói: “Được rồi chị hai, tối nay cho mày hết mấy thứ này, có tâm sự gì thì cứ nói với anh hai, anh đây có rượu, còn mày có chuyện.”

Hương Viên ngồi tựa vào ghế, khoanh tay nhìn một hàng rượu đỏ chính thể trên quầy bar, không nhìn được nhếch môi cười, “Em không có chuyện gì cả.”

Gia Miện mở một chai rượu, cách ánh đèn mờ mờ ở quầy bar, cười híp mắt nhìn cô: “Mày không có chuyện, nhưng mày với thằng oắt kia thì có. Đang hẹn hò hả?”

Hương Viên cười cười không đáp, mở lấy chai rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, “Anh, nếu như chúng ta không có tiền thì sau này sống thế nào? Công ty phá sản, biệt thự cũng bán, đoán chắc mấy con xe kia cũng phải bán, không còn là khách hàng thân thiết của ngân hàng, không thể ở khách sạn cao cấp, không thể ở phòng hạng VIP...”

Gia Miện vừa rót rượu vừa nhìn cô: “Bi quan quá rồi, có tham đến mức đó không? Cũng đâu phải tất cả đều từ chức. Không có bọn họ thì không thể xoay chuyển được hả?”

Hương Viên nhìn thẳng vào anh, trong đôi mắt đó không còn hào quang của những ngày qua, chỉ còn lại vẻ ảm đạm mông lung: “Vốn của công ty đã đứt rồi, ngân hàng không cho vay, trả xong tiền công trình giai đoạn sau thì vốn liếng hết sạch. Dương Bình Sơn nhân lúc cháy nhà hỏi cửa, dẫn hết nhân viên kỹ thuật nòng cốt đi, bây giờ Đồng Hòa thật sự chia rẽ năm bè bảy mảng.”

Gia Miện ngăn người, “Nghiêm trọng đến mức ấy sao?”

Trong quán bar là những cặp tình nhân thấp giọng trêu ghẹo nhau, nếu là ngày xưa, cô sẽ đỏ mặt tim đập rồi sau đó trở về nhào vào người đàn ông ngày nhớ đêm mong kia, nhưng giờ đây, trong tai cô những thứ này chỉ nhỏ như con kiến, không hề chân thực.

Ánh đèn loang lổ khó phân, cô ngồi trên ghế sau quầy bar, gương mặt mượt mà nhỏ nhắn hơi hột, nhìn thứ gì cũng có vẻ lạnh lùng xa cách. Trong nháy mắt nào đó, Gia Miện cảm thấy cô có vẻ giống người bạn kia của cô, Từ Yên Thời.

Hương Viên đáp ừ, rồi ngắt đầu hỏi anh ta: “Anh, giả dụ nếu có người chịu cho anh một tí, nhưng điều kiện tiên quyết đó là anh phải kết hôn với một người mình không yêu, thì anh có đồng ý không?”

Âm nhạc trong quán bar nhẹ nhàng như dòng nước róc rách, tựa như có một sức mạnh xoa dịu lòng người.

Gia Miện nhấp một hớp rượu, rất bình tĩnh hỏi: “Viên Viên, có phải em gặp chuyện gì rồi không?”

“Anh trả lời em đi, anh có vì em và ông nội mà từ bỏ tình yêu của mình, kết hôn với một người mình không yêu không?”

DJ đổi nhạc, là bài Shape Of You Hương Viên rất thích. Nhịp điệu quen thuộc cùng lời ca mập mờ, nếu là trước đây thì cô sẽ lập tức nhún nhảy lắc lư, nhưng bây giờ lại như nhịp trống nặng nề đập vào lòng, không hít thở nổi.

Gia Miện đặt ly rượu xuống, hai tay đặt trên đầu gối, vô cùng nghiêm túc nhìn cô, “Nếu là trước kia thì có thể sẽ không, nhưng bây giờ, anh sẽ làm.” Anh rót rượu cho mình, cười khẽ, “Lại Phi Bạch nói không sai, chúng ta hướng thụ thứ người khác không được hưởng, thì phải nên gánh vác trách nhiệm gia đình mà người khác không gánh vác được, nếu có thể giúp ông nội vượt qua cửa khó thì kết hôn đâu có là gì.”

Trái tim Hương Viên như rơi xuống vực sâu vạn trượng, dần dần chìm xuống.

Nào ngờ, hiếm khi thấy Gia Miện thông minh một lần: “Nhưng nếu chuyện này xảy ra với em thì anh không hy vọng em sẽ làm thế, ông nội sẽ không đồng ý, anh cũng sẽ không đồng ý.”

Suýt nữa Hường Viên đã bị anh làm cho cảm động, nhưng rồi lại nghe thấy anh ta nói: “Một tí quá ít, dù gì cũng phải bán mười tí.”

“...”

Từ Yến Thời vừa về nước đã được đưa thẳng vào bệnh viện ngay trong đêm. Anh hôn mê ba ngày, đến tối thứ tư mới tỉnh dậy.

Vợ chồng Lương Tần tức tức mãi bên giường, anh vừa tỉnh thì lập tức gọi bác sĩ y tá đến, kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới. Đây là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện, chỉ có lãnh đạo quân đội cấp cao hoặc nhân viên nghiên cứu khoa học quan trọng mới được ở. Phòng bệnh nằm tầng trên cùng, mỗi ngày quanh đi quẩn lại trong cầu thang thang máy toàn là người mặc quân trang.

Cái đêm Từ Yến Thời được đưa vào, trên dưới bệnh viện loạn như nồi cháo, bác sĩ y tá chạy tới chạy lui như đánh giặc. Hường Viên đến trạm y tá đổi thuốc thì chợt cảm thấy sau lưng như có gió nhanh lướt qua, một đám người mặc blouse trắng chạy qua sau lưng cô, rồi nghe thấy âm thanh dồn dập của y tá trường gọi điện thoại——

“Bác sĩ Vương vẫn chưa xuống bàn mổ, mau gọi điện cho bác sĩ Lưu, trong phổi có nước, phải lập tức phẫu thuật ngay, ai cũng được cứ gọi người về trước, bệnh nhân này rất quan trọng! Trưởng tham mưu Lịch vừa cúp máy đã chạy đến đây rồi!”

“Tôi đâu biết có phải là con trai của trưởng tham mưu Lịch hay không, tôi cũng chưa gặp người đây này. Nhưng tóm lại là mấy lãnh đạo rất sốt ruột, gọi điện thoại liên lạc với chuyên gia liên tục, đứng rồi, Cố Nghiêm, hỏi thăm bác sĩ Cố Nghiêm có ở đó không.”

...

Hường Viên gọi đổi thuốc nửa buổi mà không một ai phản ứng, y tá bận rộn tí mắt tí mũi đứng bên cạnh lập tức nhắc nhở báo cô đi tìm y tá trực ca đi, đừng phí thời gian ở đây nữa. Giọng rất gấp.

Không một ai ngó ngang, thật sự thành công chưa rồi đây rồi, Hường Viên tức giận quay lại phòng bệnh, Gia Miện thấy cô đi tay không về thì hỏi, “Thuốc đâu? Chai này sắp hết rồi.”

“Không biết ở đâu ra nhân vật tai to mặt lớn nữa, mọi người đều chỉ chú tâm vào phòng bệnh cán bộ cao cấp ở trên lầu cả rồi, tìm nửa ngày cũng không tìm thấy y tá trực ca đâu.”

Từ sau ngày hôm đó, bất kể là Hường Viên đi giặt quần áo hay xuống lầu mua bữa sáng, cô luôn nhìn thấy người mặc quân trang còn nhiều hơn trước.

Cho đến một hôm ở trong phòng giặt quần áo, tình cờ gặp phải đi giặt đồ từ trên lầu đi xuống. Hường Viên lơ đãng đưa mắt nhìn, rồi ngay lập tức ánh mắt khựng lại, trong chiếc thau kia là áo sơ mi trắng nhàu nhĩ. Thật ra đó chỉ là một chiếc áo sơ mi vô cùng bình thường, vào trung tâm mua sắm sẽ bắt gặp được một trăm kiểu dáng y hệt như vậy.

Nhưng trong phòng giặt rửa mờ mờ, gần như trong nháy mắt cô có thể khẳng định được, đó chính là áo sơ mi của Từ Yến Thời.

Hường Viên hốt hoảng, cho rằng mình nhớ anh quá rồi, lại cảm thấy không thể nào, trên lầu là phòng bệnh cán bộ cấp cao, sao Từ Yến Thời có thể ở trong đó được, sau khi đưa tin Tuslan có động đất thì cô không liên lạc được với anh, nghe nói phần lớn Hoa kiều đã được sơ tán, cũng không biết đoàn đại biểu Trung Quốc bọn họ đã trở lại chưa, chắc trong mấy ngày nay có thể trở về.

Thậm chí cô còn gọi điện cho Lục Hoài Chính, nhưng cũng không liên lạc được.

Đám đàn ông này cứ như thể đã bốc hơi.

Cô vừa khóc vừa giặt quần áo cho ông nội, ai ngờ lại để Gia Miện nhìn thấy, tưởng cô mất hứng vì giặt quần áo cho ông nên vội vã giặt lấy: “Em về phòng đi, để anh giặt, bảo em giặt có một bộ mà còn khóc à.”

Gia Miện vừa định động thủ, nhưng nhìn thau đầy bọt xà phòng thì sinh lòng sợ hãi, thở dài: “Được rồi, gọi điện cho đi Lưu đi, bây giờ chúng ta còn không tệ đến nỗi cần cả hai ra tay giặt quần áo chứ?”

Hường Viên lau nước mắt, đoạt lấy điện thoại của anh: “Đừng gọi, con gái đi Lưu đang sinh con, đi ấy xin nghỉ nửa năm về trông cháu rồi, anh quên rồi hả?”

“Chúng ta không còn bảo mẫu nữa à?”

“Khó tìm lắm, anh có dám tìm bảo mẫu không quen không? Lỡ tới lúc ông già rồi trở nên ngốc nghếch, bọn họ đánh ông mình thì sao? Nếu đi Lưu sẵn lòng chăm sóc ông thêm một vài năm, thì không thể trông cậy vào người khác được.”

Nói rồi Hường Viên đẩy Gia Miện đi, nào ngờ vừa quay đầu...

Thì trong phòng mờ mờ chợt lóe lên một tia sáng không dễ phát giác, cô lập tức trông sang, nhìn thấy trên bệ rửa mặt ướt đầm có đặt một chiếc nút cài áo cổ tay kim cương, giống y hệt viên cô tặng Từ Yến Thời.

Trong khung cảnh lờ mờ hiện lên ánh xanh lấp lánh rực rỡ, tựa đôi mắt thâm tình của anh.

Hường Viên đi lên tầng cuối, trong số người canh cửa có một người là bạn học cấp một của cô. Thật ra Hường Viên cũng không nhớ lắm, nhưng đối phương vừa nhìn đã nhận ra cô ngay, cười híp mắt cất tiếng chào hỏi. Lúc này Hường Viên mới sực nhớ, hình như người này tên gì Phúc đó.

“Lưu Toàn Phúc.”

Hường Viên vội vã gạt đầu, “Đúng rồi. Cậu đi bộ đội rồi hả?”

Lưu Toàn Phúc đỏ tai một cách khó hiểu, gãi gáy nói: “Chưa tốt nghiệp cấp hai đã đi rồi. Cậu đến đây làm gì?”

Có bạn học cũ, Hường Viên thoải mái hơn nhiều: “Mình nhặt được một thứ trong phòng giặt quần áo, chắc là của phòng bệnh này nên đưa tới, hẳn thứ này đắt lắm.”

Lưu Toàn Phúc đưa mắt nhìn, “Cậu chờ một lát, để mình đi hỏi.”

Chưa tới nửa phút, Lưu Toàn Phúc đầu đầy mồ hôi trở lại: “Đúng rồi, là của một giáo sư của bọn mình.”

Lưu Toàn Phúc không biết nên gọi Từ Yến Thời thế nào, nghĩ một hồi lâu liền gọi anh một tiếng giáo sư như gọi Lương Tần.

Nghe thấy hai chữ giáo sư, tâm trạng của Hường Viên trở nên phức tạp, vừa hy vọng là anh lại vừa hy vọng không phải là anh.

Hy vọng anh sớm quay về, lại không hy vọng anh xuất hiện ở nơi thế này, dù gì tình huống tối hôm đó nhìn cũng nguy hiểm.

Cô ồ một tiếng, xoay người đi xuống lầu.

Kết quả thì lại và phải Lâm Khải Thụy ở đầu cầu thang, Cầu Oa kia vừa thấy cô thì lập tức quay đầu đi. Nếu đây là ở Thượng Hải thì Hường Viên cũng không lạ gì, nhưng đây đang ở Bắc Kinh, Lâm

Khải Thụy tới Bắc Kinh còn có thể vì ai nữa?

Trong mấy hôm đó phòng bệnh của Từ Yến Thời rất náo nhiệt, anh và giáo sư Lương ở phòng đôi, nên những người đến thăm giáo sư Lương và mượn danh nghĩa giáo sư Lương đến thăm anh nhiều không ngớt.

Vết thương của Từ Yến Thời không hẳn quá nặng, vì còn trẻ nên khôi phục cũng nhanh, hai ngày nay anh lại tích cực phối hợp chữa trị bình phục uống thuốc, chính là vì muốn xuất viện sớm. Ngay cả y tá cũng nói, từ trước tới giờ chưa thấy bệnh nhân nào uống thuốc đúng giờ như anh, chăm chút bình phục yêu quý sinh mạng đến thế.

Ngày Lâm Khải Thụy đến thì Từ Yến Thời cũng đã khỏe lắm rồi, anh dựa vào đầu giường nói chuyện với người ta, trong phòng vang lên tiếng cười trầm thấp của anh.

Cửa phòng “cột kẹt” bị người đẩy nhẹ ra.

Đầu tiên là Lâm Khải Thụy lặng lẽ ló đầu vào, vẻ mặt không tốt lắm, Từ Yến Thời không phát hiện ra, hỏi hột hỏi: “Đến rồi à?”

Lâm Khải Thụy không đáp, làm bộ mặt nhăn nhó.

Hương Viên nghe thấy tiếng “tới rồi à” cách khe cửa nhẹ nhàng truyền thẳng vào tai cô. Xa cách hơn hai tháng, từng sự việc bình đạm nhưng khắc cốt ghi tâm trong quá khứ lần lượt được bày ra trước mặt cô.

Mặc cho những tâm tình kích động tràn ngập trong khoang ngực cô.

Cách gió núi và sóng thần, mọi ám ức đều tuôn trào.

Hương Viên nắp ở cửa, đột nhiên bật khóc, cô vội xoay người đi ra ngoài.

Bên trong cửa, Lâm Khải Thụy dùng khẩu hình nói với anh: “Là Hương Viên.”

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa ngoài hành lang, nụ cười của người đàn ông trên giường chợt tắt ngấm.

Hương Viên đi chưa được mấy bước thì bị ôm chặt lấy từ phía sau, nơi cần cổ ấm áp là hơi thở nóng bỏng rối loạn của anh, cùng âm thanh vô cùng áy náy: “Anh xin lỗi, Hương Viên.”

Trong hàng lang dài u ám yên tĩnh, gió lạnh thổi đến xua tan đi cái nóng.

Anh dùng sức ôm chặt cô, cúi đầu dán bên cổ cô, dịu dàng dỗ dành: “Anh xin lỗi, Viên Viên.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Hành lang tĩnh lặng, gió thổi lá cây kêu xào xạc.

Lưu Toàn Phúc nghe thấy tiếng động, định đi đến xem có chuyện gì thì nhìn thấy bạn học cấp một của mình được người kia ôm chầm vào lòng. Anh ta không biết nhiều về Từ Yến Thời, chỉ biết vốc dáng người này không tệ, còn là học trò cưng của giáo sư Lương, cũng nổi tiếng trong hội thảo ở Tuslan, hơn nữa mấy ngày qua lãnh đạo cũng vô cùng coi trọng anh ta.

Lòng chợt thất vọng, đồng nghiệp thấy thế thì cũng đưa đầu đến, mặt dày trêu chọc anh ta: “Đang ngắm con gái người ta à?”

Hành lang dài không có lấy một bóng người, không khí ngưng đọng. Âm thanh không to, chẳng qua vì ở đây quá yên tĩnh, nên nghe như một giọt mực rơi thẳng xuống mặt nước yên tĩnh cái “tong”. Người đàn ông kia ngừng đầu nhìn sang, lạnh lùng liếc về phía bọn họ.

Lưu Toàn Phúc đỏ mặt, theo bản năng trốn với đồng nghiệp, xoay người đẩy người phía sau đến ngoài hành lang, sợ chút cảm xúc nhỏ này sẽ mang đến rắc rối cho Hương Viên, cố ý lớn giọng nói: “Nói bậy bạ gì thế hả, đó là bạn cấp một của tôi”

Sau ồn ào thoáng chốc, hành lang lại khôi phục sự yên lặng, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Từ Yến Thời đỡ cô ngồi xuống ghế, anh không ngồi xuống cạnh cô mà bước lùi hai bước dựa vào bức tường đối diện, mặt đối mặt để cô có thể nhìn rõ mình. Không cụt tay cụt chân, vẫn lành lặn khỏe mạnh.

Nhưng Hương Viên không hề nhìn anh.

Anh mở miệng trước, phá vỡ im lặng: “Có quen?”

Hương Viên không phản ứng kịp, ngừng đầu nhìn anh, Từ Yến Thời lại chỉ vào Lưu Toàn Phúc ở cửa.

Cô hoàn hồn, cúi đầu xuống lại: “Là bạn tiểu học.”

Anh không nói gì thêm, lẳng lặng cúi đầu neho mắt nhìn cô. Đợi tới lúc cô ngừng đầu nhìn mình, anh nghĩ bụng, lần nào cô cũng không kiểm chế được tình cảm của mình, đã lâu không gặp, không biết nhớ anh đến mức nào rồi.

Đồng hồ kêu tích tắc, ánh sáng yếu dần, mặt trời chậm rãi khuất bóng, song anh cũng chẳng hề đợi được một lời yêu thương.

Hương Viên ngồi yên một lúc lâu, sau đó đứng lên, thậm chí còn không nhìn anh: “Em đi đã, đợi anh xuất viện rồi nói sau.”

Anh sững sờ nói, “Nói chuyện gì?”

Trong lòng Hương Viên loạn như mưa, phức tạp như thể những dòng suối trên khe núi tu vào đổ ra biển, mang theo bùn cát là cô đây, nhưng lại cảm thấy biển khơi không nên bị cô nhiễm bẩn. Trăm dòng hội tụ, phức tạp khó phân.

Một mặt giận anh mấy ngày nay không liên lạc với mình, một mặt lại cười nhạo bản thân, đã vào lúc này rồi mà mày còn giờ tính khí đại tiểu thư cái gì, phải nên cầu xin người ta giúp mày mới đúng. Nhưng từ đầu đến cuối cô lại chẳng nói được nửa chữ.

Ngoài cửa sổ là hoàng hôn bốn bề.

Từ Yến Thời mất kiên nhẫn, đứng thẳng người dậy bước đến trước mặt cô, thấp giọng hỏi: “Anh hỏi em, nói chuyện gì?”

Hương Viên đứng tại chỗ nhìn anh đến gần, nằng chiêu sau lưng roi nghiêng nghiêng trên mặt đất, có một giây cô thất thần.

Anh đã đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

Lúc này Hương Viên mới thấy rõ nét mặt anh, đã hơn hai tháng không gặp, trông anh gầy đi hẳn, mặt mũi đều bị thương, trên trán dán vài xô khiến góc cạnh càng sắc bén rõ ràng. Đuôi mắt khẽ xếch, sạch sẽ thâm trầm, mí mắt và môi mỏng hơn người ta ba phần, vào lúc này lại mím chặt.

Từ Yến Thời cúi đầu, bỗng khoảng cách giữa cả hai được rút ngắn lại, hơi thở quen thuộc bao trùm lấy nhau. Cô như một chú cá nhỏ khát nước, bỗng được thả vào biển khơi tự tại, mạch máu dưới da tuôn trào, tim đập mạnh một cách điên cuồng.

Cho đến khi con người đen lấy lạnh lùng đảo qua trên mặt cô.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, ép cô ngẩng đầu lên, hơi thở gần kề khiến tim cô đập liên hồi. Hơi thở ấy từ lồng ngực lần xuống khoe môi cô, chạm nhẹ như có như không tựa chú mèo gãi ngứa, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Cô không kiềm chế nổi nữa, giờ tay ôm cổ ngậm lấy môi anh, liếm rồi lại mút, vô cùng có kỹ xảo.

Nhớ nhưng hơn hai tháng đều khiến cả hai to gan đáp lại đối phương, chẳng màng đến giáo sư và trường bồi có ở bên cạnh hay không, linh giác còn đứng trước cửa hay không, Hương Viên níu cổ anh kéo xuống, Từ Yến Thời đứng thẳng, thuận thế cúi người xuống, một tay đỡ sau gáy cô đè về phía mình, quấn quýt hôn cô. Hai người hôn nhau ngấu ngiến, tiếng ngâm nga thờ dài triền miên. Trong không gian tĩnh lặng chỉ vang vọng âm thanh hôn nhau giữa hai người.

Đuộm nồng sắc tình và cũng đầy xấu hổ...

Ở trong phòng, giáo sư Lương đang nói chuyện với người ta thì chợt nghe thấy âm thanh kỳ lạ, bèn buột miệng hỏi: “Tiếng gì lạ thế?”

Lâm Khải Thụy đỏ mặt tía tai nhanh trí nghiêm túc nói: “Có người ăn quýt ở ngoài hành lang!”

Âm thanh hôn nhau lúc nhẹ lúc nặng, mấy phen khó lòng nghe thấy, dần dần bị tiếng nói chuyện nhấn chìm... Đợi tới khi trong phòng im lặng thì lại nghe thấy, giáo sư Lương nén giận nói với Lâm Khải Thụy: “Tiều Lâm, ngoài cửa ăn quýt xong chưa thế? Cũng sắp ăn hết một rương quýt rồi đấy.”

...

Mặt trời tháng bảy như thiêu như đốt, hành lang vốn lộp bóng mát, giờ phút này bất giác trở nên nóng bừng theo âm thanh kia.

Vai Từ Yến Thời chợt đau nhức, anh nhúu mày khẽ hít một hơi, Hương Viên dừng lại, ôm lấy mặt anh, “Sao vậy? Rốt cuộc là anh bị thương chỗ nào?” Từ Yến Thời thấy cô căng thẳng, một tay chống lên mặt tường sau lưng cô, chui vào căn cổ mềm mại của cô, cười khẽ nói: “Không phải anh bị động đất. Do bị xà nhà đập.”

“Anh nói nhẹ nhàng như đi mua thức ăn nhí.”

“Lúc anh tỉnh lại, cô có nói với anh ông nội em bị bệnh, đang ở phòng bệnh bên dưới. Anh sợ em lo lắng, sợ em phân tâm vì anh nên định đợi khỏe hẳn rồi mới đi thăm, không tin em hỏi ý tá trưởng mà xem, có lẽ anh là bệnh nhân nghe lời nhất cả bệnh viện này đây.”

Nói rồi anh néo mặt cô, “Còn giận nữa không?”

Hương Viên vừa đau lòng lại tức giận, giờ tay chọc vào đầu anh đang chôn ở vai mình, “Sao không đập chết anh luôn đi?”

Anh đứng yên để mặc cô chọc, đợi cô thoải mái rồi, một tay anh vẫn chống tường, vùi đầu vào vai cô, nghiêng đầu nhìn cô, nở nụ cười thờ ơ lác đác: “Không được, không thể chết được.”

Hương Viên đang định mắng thì Từ Yến Thời ngẩng đầu lên, tay chống tường, cúi đầu nhìn cô: “Chết rồi em sẽ khóc, lại còn không có ai dỗ em vui.”

Trái tim Hương Viên bất chợt có ai đó gõ mạnh, thấp lên một đóm lửa nhỏ, từ từ nóng lên, không kiềm chế được muốn xông ra khỏi lồng ngực. Cô nhìn anh chăm chú, lắm lắm run rẩy: “Từ Yến Thời...”

Anh có thể giúp em một tay được không.

Nhưng còn chưa nói ra miệng thì bất chợt cửa phòng bật mở, Lương phu nhân đi ra, cười nói với hai người: “Làm phiền hai em rồi, Yến Thời, giáo sư Lương nói vừa nhận được một tin, hay là, cả hai cùng vào nhé?”

Đây là lần đầu Hương Viên gặp Lương phu nhân, vì mẹ nên cô cẩn thận quan sát bà. Lương phu nhân rất thân thiết và cũng rất dịu dàng, so với người mẹ máu lạnh của mình, hình như cũng không lạ gì khi giáo sư Lương chọn bà.

Lâm Khải Thụy cũng đứng một bên, Lương Tần muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt cho phép của Từ Yến Thời, ông vẫn nói: “Vừa rồi viện nghiên cứu Vi Đức có gọi điện thoại đến, báo em nộp luận văn sớm một tháng, sau khi luận văn được thông qua thì một số giáo sư ở bên ấy sẽ tiến hành phỏng vấn trực tiếp với em. Vì điều kiện năm nay khá thoáng, cộng trước kia em từng có hồ sơ lưu trữ ở chỗ họ, nên trong lòng mọi người cũng nắm chắc.”

Mọi người đều lần lộn đã lâu ngoài xã hội, trong lòng đều biết rõ điều này có ý nghĩa gì, chính là Vi Đức muốn anh, chẳng qua là làm hình thức cho có thôi.

Hương Viên không biết cảm nhận lúc này là gì nữa, vừa vui thay anh, trong lòng cũng chợt bùng tình. Anh đã nhẫn nhịn năm năm, chờ đợi năm năm, cuối cùng cũng đã có được cơ hội này, thời gian vất vả đã qua, nhiệt huyết ban đầu vẫn chẳng đổi thay.

Trước khi đi Tuslan, Từ Yến Thời đã thương lượng chuyện này với Lâm Khải Thụy, nói có thể mình vẫn sẽ từ chức thật, mới đầu Lâm Khải Thụy còn không hiểu, thậm chí còn gây gổ với anh một trận. Nhưng càng về sau, nhìn thấy video của anh ở Tuslan cùng những tin tức thời sự ùn ùn kéo đến, Lâm Khải Thụy biết, có thể anh thích hợp với phòng thí nghiệm hơn. Chỉ là không ngờ cái ngày này lại đến nhanh như vậy. Anh ta là người đầu tiên nói lời chúc mừng Từ Yến Thời, “Đã được bù đắp ước muốn rồi đấy người anh em.”

Từ Yến Thời vỗ vai anh ta đáp lại.

Lương Tần sợ có người đắc ý quên mình, bèn nhắc nhở: “Tuy nói thế nhưng cũng đừng đắc ý sớm quá, có một số việc vẫn chưa chắc, ai biết đằng sau còn có biến số gì không, cũng có thể người ta đột nhiên không muốn em nữa.”

Lương phu nhân bầu tay Lương Tần, “Miệng quạ!”

Từ Yến Thời cười cười: “Nếu thật sự có ngày như vậy thì em cũng không ngạc nhiên lắm, dù sao gì đã quen rồi.”

Có đôi lời nói rằng, nửa đời trước chịu khổ, nửa đời sau hưởng phúc. Thật ra cũng không hẳn là hưởng phúc, chẳng qua là khi bạn trải qua rất nhiều trắc trở, thì dù trắc trở lớn hơn nữa có kéo đến, bạn vẫn có thể mỉm cười đối mặt. Đối với Từ Yến Thời thì đại khái chính là như vậy.

Lương phu nhân biết tâm trạng anh đang tốt, chợt quay đầu nhìn Hường Viên im lặng này giờ, “Cô sẽ về nhà làm ít đồ ăn đem đến, mọi người ở lại ăn mừng đi.” Sau đó nhìn sang Lâm Khải Thụy, “Tiểu Lâm cũng ở lại luôn, ăn cơm rồi hãy đi.”

Lâm Khải Thụy cười đến tận mang tai, vui vẻ nói: “Được ạ.”

Hường Viên thấp giọng: “Không được đâu Lương phu nhân, cháu phải xuống thăm ông, này giờ đi ra ngoài cũng lâu rồi.”

Lương phu nhân nghỉ ngơi nhìn Lương Tần rồi lại nhìn Từ Yến Thời, cuối cùng nói với Hường Viên: “Các cháu không thuê hộ lý à?”

Tình hình bây giờ của Đông Hòa không đến nỗi không thuê được, chỉ là với Hường Viên và Gia Miện mà nói, bọn họ cần nhiều thời gian ở cạnh ông hơn. Không khí nơi đây quá êm ái, Hường Viên cảm thấy nặng công chúa rơi đài là mình có phần xa lạ. Cô khẽ gật đầu đáp: “Dì Lưu đã về nhà chăm cháu rồi, bọn cháu không dám mời người lạ nên cháu và anh trai thay phiên chăm sóc ông. Cháu xuống trước đã.”

Lương phu nhân nghe thế thì rất cảm động, dù người đã đi xa vẫn còn không ngừng gật đầu, “Con bé này thật đúng là hiếu thảo.”

Sau đêm đó, Hường Viên không lên thăm Từ Yến Thời nữa. Cả ngày lẫn đêm chỉ lo chăm sóc Tư Đồ Minh Thiên, thay quần áo lau người cho ông. Gia Miện bảo đổi phiên với cô nhưng cô vẫn không chịu đi, chỉ ngồi trên băng ghế ngoài bệnh viện cho đến tận khi trời sáng.

Có lúc ở hành lang lại “trùng hợp” gặp Từ Yến Thời, cô cũng chỉ im lặng nhìn anh thờ dài, sau đó lẳng lặng ôm anh, dụi đầu vào ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Từ Yến Thời cảm thấy có lẽ cô gần đây chăm sóc ông mệt rồi, nên cũng không dám hỏi cô vì sao không đến thăm anh, chỉ có thể để mặc cô im lặng ôm mình. Có lúc hai người chỉ đứng ở đầu cầu thang một buổi chiều, lặng yên ôm nhau không nói câu gì.

Nhân lúc không có người lại thân mật hôn nhau một hồi, cho tới khi cô không thở nổi.

Nhưng Từ Yến Thời càng lúc càng thích hôn cô ở ngoài hành lang. Đây là ngã rẽ cầu thang lên phòng bệnh cán bộ cấp cao, không ai đến thăm nên hầu như không hề có người đến đây. Từ Yến Thời dựa lưng vào cửa sổ, hai tay nắm lấy eo cô ấn vào trong ngực mình, sau đó càn rỡ môi lưỡi quấn quýt, cắn xé mút mát, phát ra tiếng ngâm nga không kiêng kỵ.

Nghe thấy hơi âm linh hoạt kỳ ảo trong hành lang, Hường Viên có cảm giác vô cùng kích thích, tim đập nhanh như đánh trống, tới nỗi khiến màng nhĩ cộng hưởng ù tai, không nghe thấy được bất cứ âm thanh nào khác.

Ngày Từ Yến Thời xuất viện.

Hai người đứng đầu hành lang hôn nhau đầy triển miên lưu luyến, còn nóng bỏng hơn bất cứ lần nào trong quá khứ. Lúc cấn môi anh, cô không khống chế được lực nên đã cắn anh chảy máu, mùi tanh tràn ngập khoang miệng. Hường Viên chẳng ngờ ngàng vẫn hôn anh tới tấp, cho đến khi cắn cả mình chảy máu.

Lúc này Từ Yến Thời mới dừng lại, đẩy người ra, nhả nài hỏi cô: “Gần đây em có chuyện gì vậy?”

Hường Viên ôm cổ anh, lý lợm muốn hôn tiếp nhưng lại bị anh nghiêng đầu né tránh, đẩy người ra. Mấy ngày nay cô rất khác thường. Từ Yến Thời sốt ruột: “Anh hỏi em rốt cuộc em có chuyện gì? Vì sao cứ lúc nóng lúc lạnh với anh thế hả?”

Lúc hôn nhau rõ ràng rất có cảm giác, ánh mắt kia không lừa được anh, nhưng thái độ bình thường của cô lại quá lạnh lùng, không đến thăm anh. Anh giả như vô tình gặp để đến tìm cô mà cô cũng rất lạnh nhạt. Nếu là ngày trước thì đã sớm nhào đến rồi, chỉ khi đứng ở đầu cầu thang hôn anh, thì cô mới thoáng dễ lộ sóng tình trào dâng.

Cô chớp mắt, đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Luận văn của anh đã được thông qua chưa?” Nói rồi lại nhào đến hôn anh.

Anh dựa vào khung cửa, nghiêng đầu đi không cho cô hôn, liếc mắt nhìn cô khẽ ừ một tiếng, “Qua rồi.”

Cô ngược cổ lên cười, thật sự vui thay anh: “Chúc mừng anh nhé, đã được như ý muốn rồi.”

Anh không phản ứng lại cô, trên mặt không có biểu cảm, ánh mắt lạnh đi trông thấy, cụp mắt nhìn cô: “Anh hỏi em, có phải thấy chán rồi không?”

“Không có đâu.” Cô đáp.

Anh không nói gì, vẻ mặt nghiêm túc.

“Được rồi, có một chút.” Cô tách ra khỏi người anh, ưỡ oài nói.

Từ Yến Thời không biết phải cười hay tức giận nữa, ngửa đầu ra sau kéo dần khoảng cách giữa hai người. Sau khi anh từ Tuslan về thì cô trở nên rất lạnh nhạt, nhưng một khi hôn nhau lại rất dính lấy anh.

“Có phải cảm thấy ở bên nhau không có ý nghĩa gì, muốn chia tay nhưng không nỡ bỏ không?” Anh hỏi thẳng.

Hường Viên cúi đầu, ừ nhẹ một tiếng.

Trong hành lang tĩnh mịch, giọng của anh rất nhỏ, nhẹ nhàng đập vào màng nhĩ cô.

Anh vẫn cứ lạnh lùng cụp mắt nhìn cô chăm chăm.

Hàng mi rậm của cô rung lên nhẹ nhẹ, giống như ngày xưa lúc anh mới học viết bút lông, lại không biết phải hạ xuống tờ giấy trắng sạch sẽ thế nào, cầm bút trong tay nhẹ nhàng run rẩy, cũng luống cuống như thế.

Từ Yến Thời rất muốn hỏi cô, rốt cuộc em có trái tim không?

Song anh vẫn kìm hãm được, hầu kết chuyển động thắm ướt cổ họng khô khốc, giống như vô cùng kiềm chế, tới nỗi hốc mắt đỏ lên, nhưng cuối cùng vẫn mặt dày dỗ cô, “Có thể do thời gian này anh bận quá, đợi anh hết bận đợt này thì chúng ta nói chuyện sau.”

“Được, đợi anh hết bận đợt này thì chúng ta nói chuyện sau.”

Sau khi xuất viện Từ Yến Thời về Thượng Hải, xử lý công việc dự án trong tay.

Biết anh phải đi, mỗi ngày đều có đồng nghiệp thay nhau giống trống khua chiêng, vô cùng náo nhiệt mở tiệc đưa tiễn anh.

Ở nhà anh, xài tiền anh, uống hết đồng rượu anh cất giấu. Anh cũng rất rộng lượng, người đến đều là khách, ngày ngày mời khách, ai tới cũng mời.

Đến khi mọi người ra về thì mới thấy cô đơn, cảm giác lẻ loi ấy như khi bước ra khỏi căn phòng bật điều hòa trong ngày hè, lập tức một luồng gió nóng từ bốn phương tám hướng phả vào mặt.

Lâm Khải Thụy không đi, ở lại với anh.

Từ Yến Thời ngồi ngoài ban công, điều thuốc trong tay đã cháy hết nhưng cũng không hút, tích tụ một đoạn tro dài. Cô áo cời ra để lộ một vùng ngực, tay áo cũng được xắn lên đến cùi chỏ, anh hơi nhú mảy, tâm trạng có vẻ không tốt.

Lâm Khải Thụy xách bia đến ngồi cạnh anh, “Sao hả? Hoàn thành giấc mộng mộng giương cánh bay cao rồi mà giờ còn nhú mảy à?”

Từ Yến Thời hoàn hồn, nhếch mép giễu cợt, thu tay về, tro thuốc rơi xuống rào rào, anh nghiêng người ấn hai cái lên gạt tàn, ngay sau đó lại rút một điếu khác ra ngậm lên môi, vừa châm thuốc vừa ngả người tựa ra sau, con người liếc nhẹ qua, lười biếng nói: “Không phải vì chuyện công tác.”

Lâm Khải Thụy thấy rõ, thấp giọng hỏi: “Cãi nhau với Hường Viên à?”

Từ Yến Thời đưa mắt nhìn anh ta, thờ ơ nói: “Có phải phụ nữ rất dễ thay đổi không?”

“Còn phải xem là kiểu phụ nữ gì đã. Sao, Hường Viên thay lòng à?”

Anh cười lạnh một tiếng: “Tôi không biết, gần đây cô ấy rất thờ ơ với tôi.”

Lâm Khải Thụy cười khà, “Có phải do trên giường cậu lạnh lùng quá không? Phụ nữ đều thích đàn ông bình thường nghiêm túc, nhưng khi cời quần áo lên giường thì lại mạnh mẽ. Chứ cậu nghĩ xem, trên giường dưới giường cũng như nhau thì phụ nữ có cảm thấy vô vị không?”

Từ Yến Thời neoh mắt hút thuốc, chậm rãi nhả ra một vòng khói, nghiêm túc hỏi một câu: “Ví dụ như?”

“Hồi đứng người rồi đấy.” Lâm Khải Thụy cười híp mắt lấy điện thoại ra, mở một video lên, “Mười tám kiểu mãnh thú phòng the dành riêng cho nam, đây là bảo tàng của tôi cả đấy... Đều là những tình thú giữa vợ chồng với nhau, tôi cảm thấy do cuộc sống tình dục của hai người không hợp nhau thôi, những thứ khác hẳn không có vấn đề gì.”

Lâm Khải Thụy cảm thấy, có lẽ ở trên giường Từ Yến Thời cũng cứng ngắt.

Từ Yến Thời lờm anh ta, phát hiện cũng chỉ thế mà thôi, thế là mặt không cảm xúc quay đầu về.

Lâm Khải Thụy hỏi: “Cậu có thể thử kêu lên xem, đây là lúc đàn ông tình cảm nhất.”

Tuy không hẳn bài xích những chuyện này, nhưng Từ Yến Thời không thích thảo luận quá nhiều chuyện giường chiếu với người khác, bởi vì như thế có vẻ không tôn trọng Hường Viên, vậy là anh là phớt lờ anh ta, uể oải dựa vào ghế phanh chân ra, tay trái kẹp thuốc, tay phải đặt sau gáy, ngả đầu ra sau dùng sức đuổi người, đôi mắt trong sáng nhìn trời sao nhấp nháy trên cao.

Cũng một thời gian không làm rồi. Anh nghĩ.

Nhất thời không nói gì, bầu không khí chìm vào im lặng. Bầu trời đêm sáng rõ, cao ốc vạn trượng, đèn neon muôn màu muôn sắc, mặt sông sóng gợn lăn tăn, hai bên bờ vẫn đèn đuốc sáng rực. Ở tòa thành phố Thượng Hải này, dường như bất kể ở đâu lúc nào thì đều luôn có vẻ sầm uất.

Lâm Khải Thụy không nói gì, chỉ nhìn anh với vẻ mặt cừu thâm khổ đại.

Từ Yến Thời lại có phần không quen, dựa vào cái ghế cầm lấy bia uống, trước mặt là mấy lon rỗng, anh tiện tay cầm một chai ở bên cạnh lên, đặt trên bàn kéo nắp cái *tách*, lạnh nhạt liếc anh ta, nhấp một ngụm bia rồi nói: “Đừng có nhìn tôi với ánh mắt đấy.”

Không đợi Lâm Khải Thụy mở miệng, anh đặt nhẹ lon bia lên bàn, lại bổ sung: “Cảm giác như bị người ta cầm sừng vậy.”

“Ai còn có thể cầm sừng cậu? Phụ nữ cầm sừng cậu thì chắc ánh mắt phải cao quá đỉnh đầu.”

Anh bật cười không đáp, Hường Viên không có vẻ là thích người khác, anh cảm thấy có thể cô nàng này đang vào thời kỳ chán nản, yêu xa một lúc lâu sẽ không có cảm giác an toàn, đợi anh về lại Bắc Kinh thì sẽ tốt lên thôi, anh nghĩ.

Lâm Khải Thụy chợt nói sang chuyện khác, “Có điều tôi có một chuyện đây...”

Anh tức khắc nhú mảy, quay đầu sang nhìn anh ta: “Chuyện gì?”

“Hường Viên được điều đến tổng công ty, cậu đã biết chưa?”

Từ Yến Thời gạt đầu, chuyện này vào ngày hai người gặp nhau đã nói, ông nội nhập viện, cô lâm nguy vãng mệnh.

Lâm Khải Thụy thần bí nói tiếp: “Nhưng gần đây Bắc Kinh mới thành lập một công ty công nghệ Vượng Đức, nghiên cứu về AI chữa bệnh, cậu có biết ai đứng đầu không?”

Nửa điếu thuốc đặt trên gạt tàn, Từ Yến Thời nhìn Lâm Khải Thụy, chờ đợi câu tiếp.

“Là Dương Bình Sơn và Lữ Trạch Dương của Đông Hòa.”

Dương Bình Sơn? Từ Yến Thời hút một hơi thuốc, “Chuyện từ khi nào?”

“Có lẽ thời gian này cậu bận quá nên Hường Viên không nói với cậu, bắt đầu từ khi cậu đi Tuslan, Dương Bình Sơn dẫn theo các nhân viên kỹ cựu của Đông Hòa cùng một vài nhân tài quan trọng khác từ chức. Bây giờ Đông Hòa đang lâm vào cảnh khó xử, trong giới đều đang đồn, Tư Đồ Minh Thiên vì Đông Hòa mà đã bán căn biệt thự hơn một trăm triệu kia đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Mấy hôm nay, Hường Viên và Gia Miện sút đầu mẻ trán liên lạc với các ngân hàng khác để vay tiền.

Nhưng lý do của các ngân hàng đều khá thống nhất, dù cho vay thì cũng chỉ vay được một số tiền nhỏ, khoảng chừng mười triệu. Còn chưa đủ để cô bù vào một công trình. Lòng chán nản, đúng lúc cô đang hút thuốc trong bãi đậu xe dưới lầu thì chạm mặt Dương Bình Sơn. Hình như ông ta vừa ký đơn xong đi ra, đề tài xé nhún còi hai tiếng với cô, cửa kính chậm rãi hạ xuống, cười nhạt với cô: “Hường Viên?”

Hường Viên xoay người rồi đi.

Dương Bình Sơn thông thả gọi cô lại, chân thành đề nghị với cô một câu: “Là con gái đừng nôn nóng hấp tấp như thế, biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn, tin tôi đi. Nhân tiện gửi lời hỏi thăm sức khỏe của tôi đến ông cụ, nhiều năm qua nhờ có ông ta chiếu cố nên hôm nay tôi mới đi được đến bước này, cũng coi như là do ý trời. Vấn đề của Đồng Hòa không phải do tôi hay ông ta, mà là do xã hội này, quốc gia này. Có lẽ bây giờ cô còn chưa hiểu, đợi đến lúc cô vào trung tâm mua sắm đi một lúc lâu thì sẽ hiểu thôi, khi một xí nghiệp làm lớn làm mạnh thì đó không còn là xí nghiệp cá nhân nữa, kiếm tiền được bao nhiêu đã không còn quan trọng, sẽ luôn có người đề đầu cô. Súng bắn chim đầu đàn, những lời này cô đã từng nghe đến chưa?”

Dương Bình Sơn nói lời lẽ hết sức uyển chuyển, thực tế Hường Viên cũng biết, thời gian này cô và Lại Phi Bạch đã xem xét báo cáo thường niên và tình hình tất cả vốn đối lưu của Đồng Hòa, mới hay có vài thứ thật sự không đơn giản như nhìn bề ngoài.

Năm xưa Đồng Hòa là tập đoàn đứng đầu, ở trong thời kỳ hưng thịnh, một khi có tham quan ngã ngựa thì Đồng Hòa luôn là đối tượng đầu tiên của bộ phận kiểm tra kỷ luật điều tra; một khi xảy ra thiên tai nhân họa, động đất sóng thần sạt lở, Tư Đồ Minh Thiên luôn bị hỏi lần này chuẩn bị quyền góp bao nhiêu? Cho một con số đi. Quyền nhiều thì bị người ta nói làm bộ làm tịch, quyền ít thì chê hẹp hòi. Biết bao đôi mắt nhìn chòng chọc.

Ngoài ra cũng có đủ sầu trong hoa ngoài. Lại Phi Bạch đưa cho cô một bản danh sách, có vài người túng thiếu thì sẽ bòn rút động tiền dự án hoặc bòn rút tiền công trình, nếu ông cụ không đích thân giám sát thì ắt hẳn cấp dưới sẽ giờ mọi thủ đoạn để kiếm tiền, công trình nát bấy nhiều vô số. Lột đi từng lớp da xuống, một mình ông trấn giữ cho đến bây giờ thật đúng là không dễ dàng gì.

“Là do ý trời ư?” Hường Viên cười, cô bán tây trang màu đen đơn giản, gần như sáng lên dưới ánh mặt trời, tay áo âu phục xắn lên đến cùi chỏ để lộ cánh tay trắng nõn, vóc dáng thon dài gầy nhò. Cô đứng thẳng nơi đó, mỏng manh như chiếc lá mùa thu, nhưng lại có khí chất khó mà coi nhẹ, cất tiếng nói: “Ông tưởng vì chuyện này mà mình hiểu rõ lắm à? Giám đốc Dương à, không phải đơn giản quá rồi đấy chứ?”

Dương Bình Sơn cười xòa, cô nhóc chưa từng thấy cảnh đời nên mới khoác lác không biết ngượng, ông ta chậm rãi nâng cửa kính lên.

Hường Viên gặp lại Từ Yến Thời là ở quán bar khu phức hợp thể thao. Sau lần từ biệt ở bệnh viện, cả hai đều bận tối mảy tối mặt, không tìm được cơ hội nghiêm túc ngồi lại nói chuyện với nhau. Nhưng dù thế nào cô cũng không nói ra được hai chữ chia tay, cô nghĩ, rồi sẽ có cách thôi.

Ngày hôm ấy, cô vừa vào cửa đã nhìn thấy anh ngồi giữa đám đông.

Người đàn ông ngồi giữa quầy bar, tóc ngắn hơn rất có vẻ cá mịc. Ở chốn đèn mờ trông anh vô cùng nổi bật, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai tỏa sáng giữa đám đông. Cô lập tức bị thu hút.

Gần như đồng thời trong lúc ấy, anh cũng hồ hững đưa mắt nhìn ra cửa, rồi sau đó lại bình tĩnh thôi nhìn. Ánh sáng đèn màu luân phiên nhau thay đổi hắt lên người anh, thỉnh thoảng có điểm sáng vụt qua mặt anh, trong tiếng nhạc đỉnh tai nhưc óc nơi này, gương mặt sắc sảo ấy lại có vẻ hấp dẫn gấp mấy lần.

Xung quanh là bốn năm người đàn ông lạ mặt Hường Viên chưa gặp bao giờ, hẳn là những đồng nghiệp sau này của anh.

Nhưng điều đáng chết đó là cô về Chu Dục Thần quen biết vài người trong số họ, thế là anh ta đi đến chào hỏi. Một đám đàn ông cười cười nói nói bá vai nhau, bầu không khí vô cùng hài hòa. Chu Dục Thần đưa mắt nhìn Từ Yến Thời, gật đầu mỉm cười rồi hỏi một người đàn ông đeo kính trong đó: “Không giới thiệu à?”

Người đàn ông đeo kính nói: “Bạn đại học trước kia của tôi, mất liên lạc năm năm, gần đây mới liên lạc lại. Túc trước tôi cũng có nhắc đến với cậu rồi, Từ Yến Thời, sau này là ánh sáng của viện khoa học đấy.”

Con người Chu Dục Thần gọi giao tiếp, dù không thật sự bội phục thì vẫn lộ ra vẻ sùng bái lời kéo làm quen: “Những người học giỏi lại còn đẹp trai như các anh thật đáng quý.” Rồi vỗ vai Từ Yến Thời, “Lần sau có rảnh rồi thì trò chuyện.” Sau đó dẫn Hường Viên đến ngồi xuống một bên.

Lúc này Từ Yến Thời mới đưa mắt nhìn cô, anh vẫn mỉm cười, không có vẻ gì gọi là mất hứng.

Hai người ngồi cách nhau hai bàn, Hường Viên loáng thoáng nghe thấy bọn họ đang thảo luận về mô hình cánh quạt gì đấy, Từ Yến Thời dựa vào một bên không tiếp lời nhiều, lâu lâu lại phát biểu một hai câu nói đùa, có điều rượu uống không hề ít.

Hiếm khi thấy anh mặc sơ mi đen, cời hai nút ở cổ áo để lộ vòm ngực đỏ đồng, khiến gương mặt càng thêm phần lạnh lùng.

Có người khuyên anh: “Giới đấy nhì, cậu uống bao nhiêu rồi, định chuốc say mình à?”

Anh chỉ cười không đáp.

Hường Viên cầm túi xách lên, xoay người rồi đi, “Lần sau nói chuyện.”

Cô chẳng đợi Chu Dục Thần kịp phản ứng, cũng không chờ anh gọi mà đã đi thẳng ra ngoài cửa.

Hứa Diên đứng chờ ở cửa, không ngờ cô lại ra nhanh đến thế, “Nói chuyện thế nào rồi?”

Hường Viên móc chìa khóa xe ra đưa cho cô, “Từ Yến Thời ở trong đó, uống không ít, phiền mày đợi thêm lát nữa rồi đưa anh ấy về.”

Hứa Diên nhận lấy, vội hỏi: “Mày thi sao?”

“Tao về bệnh viện thăm ông”

Gần đây tình hình sức khỏe Tư Đồ Minh Thiên đã chuyển biến tốt, dưới sự khuyên nhủ của Hường Viên, ông đồng ý làm sinh thiết, có điều người già làm sinh thiết thật đúng là chịu tội, nên thời gian này Hường Viên để ông điều chỉnh trạng thái cho thoải mái đã rồi làm tiếp. Hường Viên dèm chăn cho ông rồi tắt đèn, dưới ánh trăng mờ mờ, hai ông cháu câu được câu chăng hàn huyên một hồi, ông cụ càng ngày càng mệt, mắt dần nặng trĩu khép lại. Hường Viên lại ngồi bên mép giường một lúc rồi mới rời đi.

Đến xe bật sáng chiếu sáng lùm cây bên kia. Trên băng ghế ở khu nội trú có một người đang ngồi, khác với vẻ buồn tuồng khi ở quầy bar, lúc này áo sơ mi được cài kín nút, ngay đến nút ở cổ tay áo cũng được cài lại, viên kim cương ở cổ tay lấp lánh tựa vì sao trong đêm tối. Trong nháy mắt đèn xe bật lên, luồng sáng chiếu rọi làm cô lóa mắt. Về mặt anh trông khá lơ đãng, hơi híp mắt nhìn cô, trông đáng vẻ kia thì rõ ràng đã ngà say, đến chân mày cũng thu hút. . .

Xe văng vàng chạy trên quốc lộ rộng thênh thang, trời đêm treo cao, buồng xe yên tĩnh, hơi thở chật hẹp.

Từ lúc lên xe cho đến bây giờ, cả hai không hề nói với nhau câu gì. Hường Viên không quen đường nhà anh, hỏi anh hai lần nhưng anh không hề phản ứng, tựa vào ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần. Điện thoại cô thì lại hết pin, thế là Hường Viên nhẹ nhàng đẩy anh, muốn anh nghiên cứu dẫn đường trong xe. Nhưng anh vẫn ngồi yên không nhúc nhích, quyết tâm làm như không thấy cô.

Hường Viên tức giận, từ bỏ nói chuyện với anh, dứt khoát dựa vào trí nhớ vừa lái xe vừa tìm đường.

Đọc đường đi Từ Yến Thời không nói một lời, cô đi nhầm đường cũng không nhắc nhở, để mặc cô rẽ trái rẽ phải cách nhà anh ngày một xa...

Cho đến lúc rẽ vào một con đường mòn hoang vu vắng người, cây cối bên đường cao vút gần như che lấp mặt trăng, đêm đen tới nỗi không thấy được năm ngón, thì bỗng Từ Yến Thời mở miệng bảo cô dừng xe, sau đó lập tức đẩy cửa đi xuống. Hường Viên tưởng anh say muốn nôn nên lập tức xuống theo, nào ngờ, người đàn ông này lại rào bước đi về phía cô, mùi rượu bao phủ lấy cô, thân hình cao lớn chắn ngang, trở tay đẩy cô vào băng ghế sau...

Cửa xe vừa đóng lại, không gian chật hẹp tới nỗi có thể nghe rõ hô hấp như đánh trống bên tai, tim nhanh chóng nảy lên, màng nhĩ trương phồng, tiếng ve kêu ngoài cửa xe yếu dần.

Từ Yến Thời lần người đến cắn lấy môi cô, vừa hôn cô vừa điều chỉnh tư thế.

Hường Viên bước lên ngồi trên người anh, đè anh xuống ghế hôn anh tới tấp. Cả hai không hề nói gì, như muốn dùng những chiếc hôn để tỏ lộ với nhau, nặng nề chậm rãi cắn mút, mắt nhìn chăm chăm nhau.

Từ Yến Thời càng thêm thâm trầm, dứt khoát cắn môi dưới cô, nhưng chỉ cắn ngậm chứ không làm gì thêm, rồi hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen kịt chứa đầy thâm tình nhìn cô.

Sau đó, Hường Viên nghe thấy tiếng anh hơi thất lúng, trong buồng xe yên tĩnh, tiếng kim loại đập vào nhau giòn giã như thể kim cương đập vào mặt kính, trái tim chột thất lại, bàn tay bắt gác lửa vào mái tóc đen của anh, sóng lưng tê dại, lưu luyến nhìn anh.

Anh thử tiến vào.

Hường Viên đau tới mức nước nỏ, nước mắt lớn vồn quanh hốc mắt, là chẳng nhìn anh.

Cuối cùng Từ Yến Thời vẫn không đành lòng, ánh mắt dịu đi thả người ra, mở cửa sổ, châm một điếu thuốc cho mình. Áo sơ mi xộc xệch, hai nút áo trước ngực cởi ra, vòm ngực ấy vẫn đỏ au như lúc nãy, anh gác tay ra ngoài cửa bung nhẹ tro thuốc, nhìn ra bên ngoài, lạnh lùng nói: “Muộn rồi, về thôi.”

Sự trống rỗng đột nhiên ập đến, Hường Viên nhích lại gần anh, “Anh không hỏi gì em cả sao?”

“Hỏi gì?” Anh dựa vào ghế không quay đầu lại, tầm mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi thuốc nói.

“Quán bar, vì sao lại đến quán bar với người đàn ông đó, vì sao ngồi một lúc lại đi. Có phải ngoại tình không, có phải đã yêu người khác không? Em còn thích anh không? Ví dụ như vậy.” Hường Viên đã tập diễn tiết mục anh nghe em giải thích mấy trăm lần ở trong đầu rồi.

Từ Yến Thời quay đầu đi, bình tĩnh hỏi cô:

“Anh còn đang nghĩ, rốt cuộc bản thân anh là gì với em, vì sao công ty xảy ra chuyện lớn như thế mà em không nói với anh? Hay em cho rằng, em kết hôn với Chu Dục Thần lấy được một tí thì Đông Hòa sẽ thuận lợi? Một công ty thôi rồi đến tận gốc rễ, em cho rằng một tí đủ lấp vào ư? Nếu như ngày nào đó lại cần năm tỉ, có phải em sẽ ly hôn với hắn ta rồi tìm một người đàn ông khác cho em năm tỉ để kết hôn không?”

Ngày hôm đó sau khi Lâm Khải Thụy nói cho anh, anh vẫn luôn nhẫn nhịn, đợi xem rốt cuộc cô sẽ nói chuyện này với anh khi nào, nhưng đến một câu cũng không thấy, điện thoại tin nhắn cũng không. Anh cũng ra chiều hiểu cho, có lẽ bây giờ cô tự lo không xong, bẽ đầu sứt trán.

Cho đến tận tối nay.

Hường Viên không nói gì, xoay người muốn xuống xe.

Nhưng lại bị anh chụp lấy cổ tay kéo lại gần, “Đi đâu?”

“Em muốn về nhà.”

Anh liếc cô, “Em biết đường à? Định đi lòng vòng cho đến sáng hả?”

Hường Viên vùng vẫy nhưng không thoát được, lại nghe thấy anh thở hắt một hơi, tắt thuốc, “Đi thôi, anh chỉ đường cho em.”

...

Nửa tiếng sau, dưới sự chỉ đường nghiêm túc của Từ Yến Thời, xe lại dừng lại trước cửa một khách sạn.

Hường Viên: “Đây là đâu?”

“Khách sạn.” Người đàn ông đáng vẻ nghiêm túc như thể đang nói đến sở nghiên cứu thần thánh nào đó.

Hường Viên nhìn anh ung dung tháo dây an toàn ra đi xuống, còn mình vẫn ngồi yên không nhúc nhích, Từ Yến Thời đi đến gõ cửa kính.

Hường Viên phớt lờ anh, giật đỗi ngồi trong xe.

Anh cũng mặc cô, đi đến trước quầy lễ tân đặt một phòng, chốc lát sau, một tay dứt túi đựng dựa vào cửa khách sạn giờ thì phòng trong tay lên với cô, Hường Viên không động, gạt cần ga tò vè kháng nghị.

Ngay lập tức, thẻ phòng trong tay đổi thành điện thoại của cô.

Bị ép buộc chỉ là chuyện trong một chớp mắt.

Vào cửa, anh vất hai chiếc điện thoại xuống bàn, vừa kéo cổ áo sơ mi ra vừa nói với cô, “Đi tắm đi, ngủ sớm một chút.” Còn mình ra ban công hút thuốc.

Hường Viên vẫn không động đậy, đứng giữa phòng khách lẳng lặng nhìn anh, anh dựa lưng vào lan can, rút thuốc cúi đầu châm lửa.

Trong căn phòng yên ắng, bật lửa nhẹ nhàng phát ra tiếng “tách” một tiếng.

Anh nhả khói ra rồi ngẩng đầu lên, tầm mắt cũng theo đó rơi lên người cô.

Anh ngậm thuốc trong miệng, cách lần khói trắng, trong đôi mắt ấy như cất giấu một vài cảm xúc không tên, vừa nóng bỏng lại kiềm chế, đồng thời cũng đầy thâm trầm, như một cây kim đâm mạnh vào cô.

Con người đen hơn người khác nên nhìn lúc nào cũng có vẻ lạnh lùng. Cảm xúc phức tạp cũng nhiều hơn người khác.

Hương Viên không chịu nổi ánh mắt như thế của anh, chỉ cần nhìn lâu một giây là luôn cảm thấy lồng rung động, cô hoàn hồn, tim đập thình thịch chạy đi tắm.

Kết quả là càng tắm càng nóng, cùng hơi nước phủ lên tầm mắt, tim đập nhanh hơn, như một quả khinh khí cầu không ngừng căng phồng trong lồng ngực, cuối cùng che lấp hoàn toàn không để cô thờ nổi.

Một giây sau đó, cửa phòng tắm bị người đẩy ra, đèn phòng tắm đỏ đỏ mờ mờ nhìn không chân thực, Hương Viên tưởng bị gió thổi đẩy ra, nào ngờ, đuôi mắt nhác thấy một bóng người cao ráo đứng thẳng ở cửa.

Hương Viên ngơ ngác nhìn sang, Từ Yến Thời không cời áo sơ mi mà đi thẳng đến hôn cô, để mặc nước trên đỉnh đầu thấm ướt áo anh, cột nước dịu dàng như một con lươn trơn nhẵn luồn lách qua lại giữa kẻ hở hai cơ thể dính sát nhau, lấp vào chỗ trống trong hai con tim.

Hương Viên không một mảnh vải rúc vào trong ngực anh, cơ thể anh nóng bừng như thiêu đốt song cũng rất thoải mái, so với gạch sứ lạnh băng sau lưng, cô chỉ có thể dùng sức dấn sát vào người anh.

Từ Yến Thời vừa hôn cô vừa điều chỉnh lại cột nước, nước chảy qua toàn thân, áo sơ mi của anh đã hoàn toàn ướt đầm, dính chặt vào cơ thể rắn chắc của anh, ôm lấy đường cong cơ thể. Tầm mắt cô nhòe đi vì bị nước che khuất, như có một lớp sương mù mỏng giăng kín, khiến thân hình anh càng trông có vẻ mờ hồ. Cách vị trí gần khóc mắt nhất là đường cong kéo xuống cảm khi anh cúi đầu hôn cô, vừa gây vừa liên mạch, trái lại để cô nhìn rõ hơn. Trong phòng tắm hơi nước bốc đầy, tim đập điên cuồng...

Cô nghĩ bụng: người đàn ông như thế này thật sự đừng nên gặp phải, bởi vì một khi đã gặp thì sẽ chỉ biết thua thiệt mãi, sau này dù tìm ai cũng cảm thấy không có được mùi vị như anh.

Anh ngậm một ngụm rượu trong miệng, vừa hôn cô vừa cạy mở răng môi cô ra, chậm rãi đẩy rượu đỏ vào miệng cô, sau đó cắn lấy môi cô không để chảy ra một giọt nào, tay đỡ sau gáy cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, giữa mặt mày toát lên vẻ trêu chọc: “Muốn uống nữa không?”

Hương Viên mơ màng gật đầu.

Anh bật cười, cầm lấy chai rượu trên bồn rửa tay lên nhấp một hớp, một giây sau đó, Hương Viên bị anh đè lên gạch sứ lạnh băng, cô vô thức ôm chặt cơ thể ấm áp của anh, ra sức chiếm lấy hơi thở của anh, môi không khỏi hé mở, ngụm rượu kia lần nữa rót cả vào miệng cô.

Mấy lần liên tiếp, thấy trên mặt cô hiện lên sắc đỏ, Từ Yến Thời mới chịu bỏ qua.

...

“Chúng ta thế này là gì? Em muốn kết hôn với người khác nhưng lại thế này với anh, liệu có thích hợp không?” Anh lạnh lùng nói.

Cô ý loạn tinh mê, không muốn anh dừng lại, bắt đầu nói năng lộn xộn: “Chịch chia tay?”

Đêm đó, Từ Yến Thời không hề có ý định bỏ qua cho cô đến tận bốn giờ sáng, cuối cùng Hương Viên khóc lóc lăn xuống giường, lại bị anh quấn chặt ôm về, bọc hai lớp chăn, cơ thể anh đè ở bên ngoài, đồ cô chìm vào giấc ngủ.

Đợi cơ ngủ rồi Từ Yến Thời mới xuống giường, mặc áo sơ mi vào nhưng không cài nút, cầm thuốc lá lên ra ban công ngồi đến tận trời sáng, cho tới khi chân trời dâng lên màu trắng bạc, như ánh sáng tinh mơ trút xuống thế gian.

Anh soạn một tin nhắn gửi cho giáo sư Lương.

Lương Tần tỉnh lại không xem điện thoại, đến khi lên lớp mới phát hiện có một tin nhắn chưa đọc, ông vội vã mở ra xem.

Sợ run ba giây.

Hôm đó trong phòng học, giáo sư vô cùng im lặng, quạt gió trên đỉnh đầu xoay tròn không biết mệt mỏi.

Trong phòng ngập tràn luồng gió nóng oi bức, bên ngoài cửa sổ là tiếng ve kêu ngày hè, chúng học sinh cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng vào mùa hè năm ấy, bọn họ nhìn thấy giáo sư Lương tần được mệnh danh là công chính nghiêm minh, sau khi đọc tin nhắn xong thì chống đầu, hai mắt đỏ lên.

...

“Giáo sư Lương, xuất phát từ nguyên nhân cá nhân, có thể em không tham gia được khảo hạch lần này, nếu sau này còn có cơ hội trở thành học trò hoặc chiến hữu của thầy, thầy cứ việc đánh mất tùy ý. Nhưng lần này, Hương Viên cần em, em không thể để mặc cô ấy được. Em rất cảm kích khi được thầy và cô yêu quý. Đành phụ lòng ân tình của thầy, không kịp báo đáp người vừa là thầy vừa là bạn. Xin lỗi. Học trò Từ Yến Thời.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Sau hôm đó, có một tuần hai người không gặp nhau.

Hương Viên như con vượn xoay mãi không dừng, suốt ngày lẫn đêm toàn hợp với cổ đồng. Những cổ đồng này đều là nguyên lão cùng thành lập công ty, cũng coi như năm xưa dốc sức vì nửa giang sơn cùng ông nội, nên lời nói ra cũng có trọng lượng hơn cô, Hương Viên lại không dám đắc tội, chỉ có thể cố gắng nhường nhịn.

Nhưng ý kiến của các cổ đồng cũng khác nhau rất nhiều, giống y hệt một cành cây, chỗ này thì chỗ kia mọc lên, bên này vừa giải quyết xong thì bên kia lại nảy ra một mâu thuẫn mới.

“Gần đây tôi không có nhiều tiền, một tí cũng không phải chuyện đùa.”

Ông già mặt mũi cương nghị, tóc muối tiêu đeo kính gọng vàng, mặc âu phục màu xám ba lớp tên là Cổ Xương Thịnh, nói: “Một trăm triệu thì mọi người có thể gom góp lại, nhưng báo một tí thì bọn tôi biết đi đâu mà kiếm?”

“Đừng thế, nếu là một trăm triệu thì giờ đã không ngồi đây nói rồi.” Hường Viên không vạch trần, nhìn Cố Xương Thịnh nói một câu, “Tôi nhớ cách đây không lâu ông mới mua một nông trường ở Úc cho con trai cả đúng không? Còn cả tháng trước mua tứ hợp viện ở Bắc Kinh cho con út, cũng phải giá trị một trăm triệu nhỉ? Đương nhiên đây đều là tiền cá nhân của ông, tôi không có ý kiến. Cũng không phải tôi yêu cầu mọi người móc tiền ra, chỉ là vào lúc này, nếu kéo dài nữa thì tôi cũng chỉ đành phá sản.”

Cố Xương Thịnh xem nhẹ lời uy hiếp, còn giả mù sa mưa với cô: “Nói thật nhé Viên Viên, chúng tôi từng này tuổi rồi, chắc chắn có nhiều suy nghĩ mạo hiểm táo bạo hơn các cô. Không phải chúng tôi không chịu chi tiền, mà là do nó quá nhiều, trong chốc lát mọi người cũng không lấy ra được nhiều như vậy.”

Hường Viên và Lại Phi Bạch nhìn nhau, rồi cô thờ ơ hỏi: “Ông có thể lấy ra được bao nhiêu?”

Cố Xương Thịnh mỉm cười, nếp nhăn nơi khóe mắt sắc bén như dao, nói: “Tôi có một điều kiện, trừ khi cô chuyển một nửa cổ phần trong tay ông nội cô cho tôi thì tôi sẽ chỉ ra hai trăm triệu, như thế tôi sẽ đảm nhiệm chức chủ tịch.”

Thì ra là nhằm vào điều này, Cố Xương Thịnh muốn nhân lúc cháy nhà hôi của để biến Đông Hòa thành của ông ta.

Ngoài mặt Hường Viên vẫn rất bình tĩnh, chỉ nói sẽ cân nhắc sau. Tan họp rồi người không đi, chỉ còn lại cô và Lại Phi Bạch và Gia Miện.

Ba người chau mày về mặt nặng nề, ngay đến không khí cũng trở nên nghiêm túc.

Ánh nắng loang lổ từ ngoài cửa hắt vào rơi xuống mặt đất, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Hường Gia Miện lên tiếng đầu tiên, “Có phải Cố Xương Thịnh bắt tay với Dương Bình Sơn cố ý muốn thôn tóm công ty không? Anh không tin Dương Bình Sơn dễ dàng rời khỏi sào huyệt của mình như thế, hai người bọn họ chỉ là chờ một ngày này thôi có đúng không?”

Hường Viên mặc âu phục màu xám thoải mái, ánh sáng rơi lên người cô, khiến cổ tay vốn đã trắng nay gần như trở thành trong suốt, chiếc đồng hồ đôi trên cổ tay lóe sáng, viên kim cương trên mặt đồng hồ cũng phát ra tia sáng chói mắt, làm cả người cô trông sáng bừng hẳn lên. Cô im lặng không nói gì, một mồi tay day huyệt thái dương.

Lại Phi Bạch tiếp lời: “Cũng không phải là không thể, chắc chắn trong tay Cố Xương Thịnh không chỉ có hai trăm triệu, với số tiền ông ta bòn rút từ công trình trong mấy năm qua, anh đoán cũng không phải là con số nhỏ.”

Hường Viên dựa vào ghế, mở laptop trước mặt lên: “Bây giờ nói những chuyện này cũng không kịp nữa rồi, trước hết phải nghĩ cách xem có cách gì để Cố Xương Thịnh lấy tiền ra không. Còn nữa, bên Lữ Trạch Dương thế nào rồi?”

Lại Phi Bạch nói: “Không tri hoãn được nữa rồi, anh chỉ nói sẽ để anh ta đi vào cuối tháng này.”

“Tạm thời để Vu Trĩ thay thế công việc của anh ta đi.”

Lại Phi Bạch: “Nhưng dù sao Vu Trĩ cũng không tốt nghiệp chuyên ngành máy tính, vẫn còn kém xa Lữ Trạch Dương.”

“Còn Tiết Dật Trình?”

“Mấy ông già kia không đồng ý.”

“Vậy cứ để Vu Trĩ học trước đi, bên nhân sự tìm kiếm thế nào rồi?”

“Khó tìm lắm, chúng ta mất mấy năm mới đào tạo được người như Lữ Trạch Dương, em bảo đi đâu tìm được người như anh ta đây? Hơn nữa còn phải thật sự lợi hại, cho anh ta tiền nhưng anh ta không cần. Giờ anh cũng chỉ có thể nhờ người từ công ty khác đào xem sao.”

Vừa dứt lời, điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông.

Hường Viên nghe máy: “Giám đốc Hường, có một tiên sinh tên Lương Tàn tìm chị, nói là giáo sư của bạn chị.”

Mi tâm Hường Viên đột nhiên giật giật, vội mời người vào, “Đề giáo sư Lương đến phòng họp tầng ba chờ tôi, tôi lập tức đến ngay.”

Lương Tàn đợi trong phòng họp lớn một lúc thì nghe thấy tiếng giày cao gót cộp cộp ngoài hành lang, chỉ chớp mắt, một cô gái xinh đẹp bước vào cửa. Lương Tàn thầm ngẩn người, đáng vẻ giàu kinh nghiệm tự tin sai bước đó rất giống mẹ của cô ấy. Số lần ông gặp Hường Viên không nhiều, mà lần nào cũng có mặt Từ Yến Thời, ở bên cạnh học trò của ông, cô mãi mãi là cô gái nũng nịu chưa trưởng thành.

Đây là lần đầu tiên gặp cô trong công việc, nhìn như thế, trái lại cũng xứng đôi với học trò ông.

Hường Viên rất khách khí, tự rót nước cho mình rồi ngồi xuống đối diện ông, lễ phép hỏi: “Giáo sư Lương, thầy tìm em có chuyện gì?”

Lương Tàn cầm ly trà trong tay, nở nụ cười khó sở, không giống Cố Xương Thịnh âm hiểm xảo trá, trên mặt Lương Tàn in hằn dấu vết của năm tháng, thoạt nhìn dịu dàng rất nhiều, ông khó khăn mở miệng: “Hường Viên, thật sự không nên đến tìm em làm gì, nhưng tôi không nín nhịn nổi nữa, cũng không muốn chuyện đến đây thì kết thúc. Dù sau này Từ Yến Thời sẽ hận tôi, không thừa nhận tình thầy trò với tôi, thì nhất định hôm nay tôi phải nói ra với em.”

Nụ cười trên mặt Hường Viên cứng lại, nhưng vẫn lễ phép nói: “Thầy cứ nói đi ạ.”

Lương Tàn hít sâu một hơi, đầu tiên là nhỏ giọng hỏi: “Gần đây công ty em gặp rắc rối à?”

Phòng họp im lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Gió thổi vù vù, lá cây ngoài cửa kêu xào xạc, tương phản hẳn với bầu không khí tù đọng bên trong, càng khiến âm thanh thấp giọng trò chuyện của cả hai có vẻ kiềm chế rất nhiều.

Hường Viên cũng không giấu giếm gì, nói thật với Lương Tàn: “Quá thật là gặp phải chút chuyện rắc rối, Từ Yến Thời nói với thầy ạ?”

...

Ngoài cửa, Gia Miện vừa nhận được một cuộc gọi bên đi xuống tìm Hường Viên, nhưng vừa đặt tay lên chốt cửa thì nghe thấy tiếng nói chuyện như có như không từ bên trong truyền ra.

Lương Tàn nói năng thận trọng, không quanh co vòng vèo, nhưng trong mắt lại có vẻ trào phúng: “Cậu ấy không nói với tôi, có điều cậu ấy có nói với tôi là không tham gia khảo hạch của Vi Đức.”

Hường Viên ngạc nhiên, “Thế là sao? Vì sao lại không tham gia?”

Lương Tàn bó tay: “Bởi vì cậu ấy cảm thấy cô cần cậu ấy hơn.”

Cơ thể Hường Viên cứng đờ, trước ngực nóng cháy phồng lên, “Anh ấy nói với thầy lúc nào?”

“Sáng sớm thứ tư tuần trước, gửi tin nhắn cho tôi.”

Từ sau lần đó cả hai chưa gặp lại nhau, nói cho đúng là Từ Yên Thời đã biến mất. Hường Viên không tìm được người, tưởng anh đang chuẩn bị cho kỳ thi ở Vi Đức nên không dám quấy nhiễu anh, ấy vậy mà anh lại không hề chuẩn bị khảo hạch?

Lòng Hường Viên lạnh buốt, không biết vì sao lại đột nhiên thấy hốt hoảng, luống cuống rút điện thoại ra gọi điện cho anh.

Lương Tần lại nói: “Không cần gọi, gần đây cậu ấy ra nước ngoài rồi.”

“Ra nước ngoài?” Hường Viên hệt nửa nhịp, “Anh ấy không nói với em”

“Chắc là cậu ấy đi Mỹ rồi.”

Hường Viên lại ngẩng đầu lên, phát hiện hốc mắt Lương Tần đỏ bừng, nhìn cô với vẻ oán trách, nói thẳng không kiêng kỵ: “Hường Viên, hôm nay tôi đến tìm em vì hy vọng em có thể đứng trên lập trường cậu ấy mà suy nghĩ cho cậu ấy, nếu em thật sự thích cậu ấy thì sẽ không để cậu ấy phải từ bỏ lý tưởng của mình, giữ gia sản cho em được. Con người có bao nhiêu khả năng nắm giữ được trong tay hả, nếu em không có khả năng giữ được công ty thì vì sao phải gò ép người khác? Từ Yên Thời không nên lãng phí thời gian và sinh mạng ở đây mới đúng.”

Hường Viên cứng người, nụ cười nơi khóe mắt cũng biến mất.

Ngoài cửa, bàn tay nắm chốt cửa của Gia Miện siết chặt, tới nỗi khớp ngón tay cũng trắng bệch.

Tiếng lá cây gió cát vù vù không ngừng, ở trong phòng, Lương Tần lại như càng nói càng kích động, càng nói càng phẫn nộ, từng câu từng chữ như cây kim đâm cắm phập vào người cô: “Yêu một người thì phải biết nhẫn nhịn nhau, cùng bỏ ra với nhau, chứ không phải là một mình cậu ấy bỏ ra vì em, em đã từng làm gì vì cậu ấy chưa? Nói thật, ban đầu tôi thật sự thích em vì cảm thấy em hiểu chuyện, nhưng bây giờ, tôi phát hiện em cũng máu lạnh hết mẹ mình.”

Sắc mặt Hường Viên không khỏi tái mét.

Lương Tần như cũng ý thức được lời mình nói ra không ổn, ho khan một tiếng rồi nói tiếp: “Cơ hội này là cơ hội ngàn năm có một, nếu như bỏ lỡ thì sẽ không có lần sau, cả đời này cậu ấy cũng đừng mơ vào lại viện nghiên cứu. Nên tự các em suy nghĩ kỹ càng xem có thật sự muốn từ bỏ không, cách lần thi lại cuối cùng còn một tháng nữa, tôi chờ câu trả lời của các em.”

“Không cần.” Hường Viên bình tĩnh nhìn đi chỗ khác, “Em sẽ bảo anh ấy đi.”

Nói đoạn cô đứng lên, ngoài cửa sổ là tiếng gió cát, cô lễ phép thưa với Lương Tần, “Giáo sư Lương, nói em thế nào cũng được nhưng xin đừng nói về mẹ em, dù gì bà ấy cũng từng thích thầy. Chúc thầy mạnh khỏe, sau này Từ Yên Thời vẫn là học trò của thầy, xin thầy quan tâm đến anh ấy nhiều hơn.”

Từ Yên Thời từ Mỹ quay về, ăn vận đơn giản, áo tay ngắn màu trắng và quần dài đen, khoác balo đen trên lưng. Lúc đi vào ngõ, cuối bãi cỏ xanh mướt dưới đèn đường mờ mờ, anh chợt trông thấy mấy người đàn ông tụ tập hút thuốc uống rượu tán gẫu.

Từ Yên Thời dừng bước ở đầu ngõ, hai tay dút trong túi, đèn đường mờ vàng bao trùm khiến trông anh càng trở nên mơ hồ, chỉ thấy mỗi chiếc bóng in nghiêng trên đất. Mọi người rói rít ngoài đầu lại.

Lão Khánh cảm lon bìa trong tay, híp mắt nhìn bóng người kia nói: “Lão Từ về rồi đấy à?”

Lão Quý đáp lại, “Chắc thế, chắc là lão Từ rồi.”

Trong phút chốc người đàn ông dừng lại, nghe thấy tiếng nói chuyện quen thuộc thì rào bước đi về phía bọn họ, nhận lấy thuốc lão Khánh chia. Một tay anh vẫn dút trong túi quần, đúng lúc có người châm lửa nên anh cúi đầu mượn lửa, sau đó dựa vào cột đèn nhà khoi nói: “Các cậu ở đây làm gì?”

Mọi người trở mặt nhìn nhau, cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu không ai nói gì.

Từ Yên Thời cũng không sốt ruột, thông thả hút thuốc đợi bọn họ mờ lờ.

Cuối cùng là Trương Nghị mở miệng: “Giáo sư Lương đến tìm lão Quý, nói chủ từ chối khảo hạch vào viện nghiên cứu, lão Quý đến tìm bọn anh, cảm thấy nên khuyên nhủ chủ. Có điều anh cảm thấy trong chuyện này nhất định cậu có chủ ý của mình.” Nói tới đây, Trương Nghị nhìn mấy người khác, ngoài lão Khánh nghiêm túc ra thì lão Quý và Tiểu Lâm đều run rẩy nhìn Từ Yên Thời, cũng biết mình khuyên không được, hướng hồ chuyện này còn có liên quan đến Hường Viên.

Từ Yên Thời nhàu mày, Trương Nghị cẩn thận lựa lời, sợ chọc giận vị bạo quân này.

“Là như thế này, mấy anh em đã bàn bạc với nhau rồi, dù sao với tình hình này thì chắc chắn Hường Viên cũng là chị dâu của bọn này. Nếu quả thật như vậy, Hường Viên đã gặp chuyện thì nhất định bọn anh sẽ giúp một tay.”

Tuy nói thế, Từ Yên Thời cũng nhận ý tốt, nhưng quả thật bọn họ không giúp được chuyện này, có bán bọn họ đi cũng không có được một tí. Về mặt kỹ thuật thì không có gì để bàn cãi, nhưng không thể để bọn họ thôi việc của mình mà chạy đến một công ty không rõ tiền đồ, thậm chí còn ngầy ngờ ở đó mấy năm như anh, cũng gần như có thể biết trước được có kết cục ra sao. Anh và Hường Viên cam tâm tình nguyện, nhưng vì sao mấy người lão Khánh lại phải gán vác những điều này thay anh?

“Cám ơn. Nhưng chuyện này các cậu đừng đề ý.” Từ Yên Thời nói.

Im lặng ba giây, bỗng “ầm” một tiếng, dường như cả tòa nhà rung chuyển, ánh đèn đường cũng theo đó lay động, bìa phun mạnh bắn xuống mặt đất, vỏ bìa phát ra tiếng rắc rắc giòn rụm, có thể thấy rõ sự tức giận của chủ nhân nó.

“Mẹ kiếp tôi vẫn muốn nhúng tay vào đấy!” Lão Khánh tức giận mắng chửi, khuôn mặt vằn vẹo vì tức giận, đỏ bừng lên như gan heo, âm thanh cũng nhảy vọt lên tận tầng mây.

Anh ta nhìn Từ Yên Thời, tức giận thờ hờn hèn dồn dập, nói từng câu từng chữ: “Từ Yên Thời, cậu có thể sống vì mình một lần được không?”

Lão Quý hoảng sợ vội kéo tay lão Khánh, nhưng lão Khánh hoàn toàn phớt lờ, mắt nhìn thẳng người đàn ông cao ráo trước mặt, giữa hai hàng lông mày vẫn là sự trầm ổn.

Từ Yên Thời dựa vào đèn đường, mặt không cảm xúc như bị cái lạnh bao trùm. Lão Khánh mặt đỏ tía tai, tâm trạng kích động nhìn anh chăm chăm. Được Trương Nghị khuyên, anh ta mới ổn định lại cảm xúc: “Tôi tìm người nghe ngóng rồi, bây giờ phòng an ninh mạng ở Đông Hòa đang cần người, cuối tháng nay Lữ Trạch Dương sẽ từ chức, hiện tại bọn họ vẫn chưa tìm được người thay thế, gần đây vị thư ký họ Lại kia đang đào người như điên, trong giới đều đang nói bóng nói gió đồn ầm cả lên. Cậu muốn đi cũng được, nhưng tôi sẽ đi cùng cậu.”

Từ Yên Thời đang dựa vào cột đèn, trong nháy mắt chợt ngẩng phắt đầu lên nhìn thẳng lão Khánh, đèn đường vàng vàng chiếu lên vẻ mặt anh u ám không rõ, không nhận ra cảm xúc thế nào.

Lão Khánh không khách khí nói: “Dù kỹ thuật của tôi chưa chắc đã bằng được cậu, nhưng Từ Yên Thời, tôi nói với cậu, tôi lam an ninh mạng ở A Lý nhiều năm như vậy, nhất định người ta sẽ chọn tôi chứ không chọn cậu, đến lúc đó cậu lo về đi thì cho tôi!”

Từ Yên Thời cười xoay đầu đi, dẫn lòng khuyên: “Đừng nổi điên nữa.”

Nói rồi anh đi thẳng lên lầu, không đếm xỉa gì tới anh ta.

Mặc lão Khánh ở sau lưng anh quơ tay múa chân, khăn giọng gào to kích anh ——

“Tôi nói cho cậu biết, ông đây nhất định sẽ đi! Nếu cậu sợ thì ngoan ngoãn chuẩn bị đi thi cho tôi!!!”

Hết xong, như thể vẫn chưa hết giận, anh ta liền đập mạnh lên bia vừa vắt xuống đất, âm thanh rắc rắc nổi lên bốn phía, khiến bà già trên lầu mở toang cửa sổ mắng chửi: “Nửa đêm nửa hôm có để người ta ngủ không hả lũ điên dưới kia!”

Ngày hôm ấy, Lại Phi Bạch nhận được một bản CV đóng kín, gửi cho Hường Viên, Hường Viên nhìn cái tên có phần quen thuộc, rồi lại nhìn ảnh, đây không phải là lão Khánh sao? Cô lại nhìn chăm chú, cột kinh nghiệm rất đơn giản, chỉ có hai dòng, nhiệm chức ở phòng an ninh mạng A Lý.

Hường Viên đột ngột ngẩn ngơ, suy nghĩ một lúc rồi gọi điện cho lão Khánh, “Anh điên rồi hả? Đang ở A Lý ngon lành thế mà lại gửi CV đến chỗ tôi làm gì?”

Lão Khánh im lặng một lúc lâu, sau đó mới khăn giọng nói: “Tôi biết bên các cô đang thiếu người, nhưng không thể làm chậm trễ lão Từ được nữa, tôi biết trong chuyện này cô cũng phải chịu áp lực nhiều, lão Từ thật sự yêu cô, nên mới dễ dàng từ bỏ lý tưởng nhiều năm của mình như thế. Nhưng bọn tôi cũng không muốn cậu ấy lại bỏ qua cơ hội này lần nữa, nên tôi cảm thấy, nếu có cơ hội này thì tôi có thể đến thay cậu ta.”

Hường Viên cúp máy, siết chặt điện thoại trong tay, cô nén nước mắt hít sâu một hơi, để Lại Phi Bạch gọi điện cho phòng nhân sự: “Loại CV đi, nói không tuyển dụng.”

Lại Phi Bạch: “Vi sao, anh ta không thích hợp ư? Người của A Lý muốn đào cũng không đào được đâu.”

Hường Viên nhìn ra ngoài cửa sổ, cao ốc mọc lên như rừng, cách đó không xa đang có một công trường đang khai khẩn, dây treo ngoài trời không ngừng lên cao. Cô nhìn chăm chú một lúc, tựa như thấy được tòa một tòa nhà mọc lên trên khu đất đỏ, lại nhìn thấy được tân khách khách quý chật ních như nê hân hoan lui tới, rồi sau đó cả tòa nhà sập xuống, như thể nhìn thấy một ảo ảnh.

Cô khép mắt lại, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, chỉ nói: “Anh ấy tên là Vương Khánh Nghĩa, là bạn của bạn trai tôi, làm việc ở A Lý, chúng ta có thể cho anh ấy cái gì đây? Đừng làm chậm trễ người ta nữa, bỏ đi.”

Lúc này, Từ Yến Thời đang ở trong phòng bệnh của Tư Đồ Minh Thiên.

Tư Đồ Minh Thiên thấy anh cũng không khiếp sợ, ông cụ ngồi dậy dựa vào đầu giường, để y tá rót cho anh cốc nước rồi bảo người ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người họ, ông mở miệng trước: “Sao rồi, ở Thượng Hải có khỏe không?”

Từ Yến Thời ngồi đối diện cửa sổ, “Rất tốt ạ, có điều cũng quay về lâu rồi.”

Tư Đồ Minh Thiên gật đầu, “Tiểu Bạch đã nói với tôi rồi, nói cậu muốn trở lại thay vị trí của Lữ Trạch Dương, trước kia cậu từng làm kỹ thuật bao giờ chưa?”

Từ Yến Thời lễ phép đáp, “Cháu và Vương Khánh Nghĩa của A Lý trước kia đều xuất thân từ hacker, chỉ có điều lên đại học thì cháu đổi chuyên ngành, học đo vẽ bản đồ.”

Bây giờ người phụ trách an ninh mạng ở các công ty lớn đều là những hacker nổi danh năm đó, chỉ là bây giờ ở Trung Quốc không gọi là hacker mà gọi là honker*, thỉnh thoảng bọn họ có thể so tài kỹ thuật với nhau một cách lành mạnh, phần lớn thời gian đều chịu trách nhiệm bảo mật mọi khía cạnh dữ liệu mạng của công ty.

*(*Honker là một từ được đặt ra từ chữ Hán “Hồng khách” (hong ke), một trò chơi chữ để đối lại với “Hacker”, đọc theo âm Trung Quốc là “Hắc khách” (hei ke).)*

Từ Yến Thời và lão Khánh là hai người nổi tiếng nhất trong làn sóng hacker năm xưa. Chỉ có điều về sau, Từ Yến Thời học đo vẽ bản đồ, còn lão Khánh thì vào thẳng A Lý. Xét về mặt kinh nghiệm, quả thật lão Khánh phong phú hơn anh nhiều.

“Năm đó lúc rời đi, gánh oan thay Viên Viên, có phải cảm thấy áy náy không?”

“Không ạ.” Anh nói thật.

Ánh mắt anh quá thẳng thắn, Tư Đồ Minh Thiên chưa từng thấy một người đàn ông nào lại có đôi mắt sạch sẽ như vậy, đột nhiên ông cảm thấy mình già thật rồi, mắt nhìn người không còn chuẩn nữa. Ông bật cười, vẫn hỏi xác nhận lại: “Thật sự không có?”

“Không ạ.”

Nụ cười của Tư Đồ Minh Thiên phai đi, “Trước đây lúc ở Tây An, Viên Viên vì cậu mà cãi nhau nhiều lần với tôi, cảm thấy tôi cậy mạnh, không phát hiện được nhân tài. Cậu có cảm thấy tôi là người như vậy không?”

Từ Yến Thời thành khẩn nói: “Cậy mạnh thì không nhìn ra, nhưng quả thật là người không trọng tài năng.”

Tư Đồ Minh Thiên ngắt người, không ngờ anh lại thẳng thắn như thế, thở phì phò vung tay lên, sửa chữa lại: “Biến biến biến, tìm Tiểu Bạch đến đây, tôi muốn dưỡng bệnh.”

Từ Yến Thời đứng lên, “Được, vậy chúc ông sớm ngày bình phục.”

“Đội đã.” Giọng của ông buồn bực truyền ra từ trong chân, “Cầm giúp tôi bỏ đi tiểu ra ngoài.”

Thứ này nếu không phải là người nhà thì sẽ không để người khác cầm, Từ Yến Thời nghe lời đem đi đổ sạch rồi đặt về lại cho ông.

Lúc y tá quay về, thấy ông trống rỗng thì lấy làm lạ, “Ông ơi, hôm nay ông không đi tiểu à?”

Ông cụ: “Đồ rồi.” Trong giọng lại nghe có vẻ nức nở.

Y tá: “Ai đó?”

Ông cụ không nhận được, “Cô hỏi nhiều thế là gì, là một người đàn ông lừa con cháu nhà tôi, tôi sai cậu ta đi đổ bỏ thì sao hả?”

Trong ngày Từ Yến Thời nhậm chức, Hường Viên mở cuộc họp từ sáng đến chiều, khua chuông gõ mõ đến nỗi không kịp uống hộp nước, ba giờ vừa họp phòng xong thì bốn giờ lại họp với cổ đông.

“Tôi đề nghị đình công tất cả dự án trong năm nay.”

Hường Viên mặc tây trang màu đen, tóc buộc đuôi ngựa để lộ cằm cổ trắng nõn, cô gầy tới nỗi tưởng chừng như chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ ngã xuống, Lại Phi Bạch nhìn đáng vẻ gầy gò của cô ngày hôm đó mà không đánh lòng. Nhưng khuyên nhiều cũng không được gì.

Gần đây không biết Gia Miện đã đi đâu, đến cuộc họp cổ đông cũng không tham gia, ngày ngày uống đến say khướt mới về nhà, mọi gánh nặng rơi cả vào người Hường Viên. Nhưng xem chừng cô rất kiên cường, không để người khác nhìn ra một chút mệt mỏi nào, dù tối qua chỉ ngủ có hai tiếng thì lúc vào họp vẫn nói năng đồng đều, khiến mấy người già nghe mà giật mình.

Cô nói thẳng: “Đình công dự án, trả trước tiền công trình hiện tại, số tiền còn dư có thể mở được mấy dự án, nhưng nếu mở tất cả thì không thể. Nếu không thể phát đủ tiền lương cho nhân viên, sự việc ầm ĩ trên mạng thì hình tượng trong công chúng của chúng ta sẽ kém đi, ngân hàng vốn đã lo ngại về chúng ta rồi. Bây giờ phải chống đỡ qua giai đoạn này đã, nếu có thể vay được tiền thì lại bắt đầu vào dự án.”

Cố Xương Thịnh là người đầu tiên không đồng ý, gờ tay phản đối, giọng vang vọng: “Không được, những dự án khác có thể dừng, nhưng dự án trong tay tôi thì không dừng được, nếu mà dừng thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu ích năm sau của công ty.”

Có người dẫn đầu, những người khác cũng bắt đầu nhao nhao than phiền:

“Dự án trong tay tôi cũng thế, đây là dự án đã ứng trước từ năm ngoái rồi, nếu chỉ làm nửa chừng thì sẽ kéo chậm độ tiến triển, có ảnh hưởng đến tất cả các công trình khác.”

“Tôi cũng không được, sắp đến lúc thanh toán tiền công trình rồi...”

Cũng có người bất bình thay Hường Viên: “Mấy người các ông không ai muốn dừng công trình của mình, cũng được thôi, vậy các ông vay tiền của ngân hàng đi, làm cho rõ ràng vào, bây giờ đang không có tiền, nếu có tiền thì cần gì dừng dự án của mấy người.”

Người kia nói chuyện cấp tiến như thế đã khiến Cố Xương Thịnh không vui, nói thẳng: “Nói thật, chúng tôi ở lại đây chẳng qua vì niệm tình với công ty mà thôi, nếu không chúng tôi cũng theo giám đốc Dương rời đi rồi! Đến lượt ông lên tiếng hả?”

“Ông!!!!” Người kia bị làm cho tức điên!

Hường Viên mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ông Cố, tôi xin kính cần được phép gọi ông một tiếng ông, ông muốn đi theo giám đốc Dương tôi không có ý kiến, ông cứ yên tâm, thật đấy. Nhân tiện hỏi luôn, ở đây còn có ai muốn đi theo giám đốc Dương thì xin giờ tay lên, chuyện này tôi vốn không định nói đến, nhưng nếu giám đốc Cố đã nói ra, vậy thì tôi cũng nói luôn.”

“Lần này giám đốc Dương nghỉ việc, quả thật đã đem lại rắc rối rất lớn cho công ty. Nói khó nghe thì, tôi vốn có thành kiến rất lớn về công ty, nhân viên già hóa, không tiếp thu được huyết dịch mới mẻ, những người trẻ tuổi có năng lực thì bị mai một dần, những người ở lại chỉ biết cầm tiền lương cứ không làm việc, thuận tiện còn chằm mắt tiền công trình. Chuyện này không cần tôi chỉ đích danh, ông Cố nói đúng không?”

Hường Viên nói đến rồi ho một tiếng, ngón trỏ gõ lên bàn hai tiếng rất nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng họp.

“Thuận tiện nhắc nhở các vị luôn. Bây giờ tôi là đại diện thành viên ban giám đốc, tôi không dễ nói chuyện như ông mình đâu, từ nhỏ con người tôi am hiểu nhất là không biết cầu tiến, nếu đã đến mức này thì tôi không có gì không nói ra được. Cùng lắm là phá sản thôi, tôi và ông nội sẽ đập đầu nhận sai, tội danh sẽ do tôi gánh, nếu công ty đã đến nước này thì tôi cũng không sợ lật bài với mấy người nữa. Bây giờ công ty không có tiền, còn số tiền trong tay mấy người, rốt cuộc là lấy bao nhiêu tiền của công trình, tôi và Tiểu Bạch đều ghi lại cả. Tôi không so đo không có nghĩa là ngầm cho phép, có lương tâm thì tự móc tiền ra ứng. Giám đốc Cố nếu muốn đi thật thì cũng không ai cản ông.”

Cố Xương Thịnh hừ lạnh, “Vị trí của Lữ Trạch Dương vẫn còn trống mà cô đã bắt đầu đuổi tôi đi rồi hả, sao hả Hường Viên, ông nội cô cho cô quyền lực lớn như vậy là để cô làm bậy ở đây ——”

“Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Cố Xương Thịnh còn chưa nói xong thì bỗng một âm thanh lạnh nhạt xen vào. Hường Viên chợt giật mình, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, cả người ầu phục giấy da, hình như cô chưa từng thấy anh ăn mặc tinh trọng như vậy bao giờ, ông quần rộng để lộ mắt cá chân sạch sẽ, đi tất màu đen.

Mũi giày da bóng loáng càng tôn lên sự đơn giản trên người anh.

Trên cổ tay là đồng hồ đôi cùng kiểu với cô.

Một tuần không gặp, ngũ quan dường như càng góc cạnh, tóc cắt ngắn đi, hai mắt thâm thụy, từ trên xuống dưới rất có vẻ mất kiên nhẫn. Hường Viên nhớ lại đêm hôm đó ở phòng tắm anh đã dùng miệng dứt rượu cho cô, khi ấy anh cũng có dáng vẻ này đây, mắt kiên nhẫn dứt rượu liên tục bóp lấy cằm cô đẩy rượu vào, vừa hỏi cô còn muốn nữa không vừa tự mình đi lấy rượu, chẳng đợi cô mở lời đã cắn môi cô dứt vào.

Nghĩ đến hình ảnh kia, con tim Hường Viên không khỏi rung động, tim đập rộn ràng, cô vội vã quay đầu đi.

Trong phòng họp nổi lên tiếng nghị luận, rất nhiều người muốn hỏi đây là ai, ngay tới Hường Viên cũng vô thức nhìn Lại Phi Bạch, lúc này anh ta mới từ từ giới thiệu: “Đây là tổ trưởng phòng kỹ thuật công ty chi nhánh Duy Lâm Tây An trước kia của chúng ta, Từ Yến Thời, hiện tại cậu ấy sẽ thay thế vị trí trưởng phòng an ninh mạng của Lữ Trạch Dương.”

...

Năm giờ sáng hôm đó, khi trời vừa hừng sáng, con đường buổi sớm mai rộng rãi trống không tĩnh lặng như khói, đèn đường đều nhấp tóa ra ánh sáng mờ mờ, nắng ban mai như dải lụa mỏng bao trùm cả thành phố.

Từ Yến Thời một đêm không ngủ, anh ngồi ngoài ban công suốt đêm, biến tập tin nhắn xong cũng không gửi đi mà đặt điện thoại lên bàn, nhân tiện rút một điều thuốc ra ngậm giữa môi, bật lửa phát ra tiếng vang nhỏ trong sáng sớm yên tĩnh, có lẽ sợ đánh thức cô gái ngủ trong phòng, nên trong khoảnh khắc châm thuốc thì anh quay đầu nhìn lại.

Cô gái trên giường vẫn còn say giấc nồng, nằm nghiêng xoay mặt về phía anh, lông mày thanh tú kéo đến tận tóc mai, mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ thắm mím chặt. Cô rất thanh tú xinh xắn, lúc mặc ầu phục lại trông trưởng thành lão luyện, có khí chất cảm dục, chỉ là trong đôi mắt lấp lánh kia có thêm ba phần linh động và tinh nghịch. Mái tóc đen như thác nước xỏa tung trên nền gối trắng, hai gò má đỏ bừng, cảm xúc mạnh mẽ sau dư âm vẫn chưa tan biến hẳn, lại có nét thiếu nữ hoài xuân khó hiểu.

Hai người xong việc thì cô chìm vào giấc ngủ, thậm chí cũng không kịp lau người rửa ráy. Cô đẩy anh, một môi với cùng, anh đành ôm cô lau qua loa rồi đỡ người ngủ.

Lúc này đây có thể tưởng tượng được phong cảnh dưới tấm chăn ấy.

Tím lại đập thình thịch.

Từ Yến Thời quay đầu đi, cười mình không có tiền đồ. Anh dời mắt đi nhìn nơi khác chắc chắn không đụng đến cô nữa, tâm mắt rơi giữa nắng ban mai sáng sớm tinh mơ phía trước. Trên mặt sông có một lớp sương mỏng, bầu trời xám trắng không sáng bừng mà mờ mờ đỏ trên đỉnh đầu, ve nấp trong cỏ cây tấu bản nhạc râm ran ngày hè.

Từ Yến Thời ngậm thuốc ngồi trên ghế, hai mắt sáng ngời, nếu hình ảnh trong đầu được chiếu ra thì nhất định sẽ khiến tim đập như đánh trống, cuồng loạn không thôi...

Nhưng sự lạnh nhạt trên mặt lại khiến người ta không nhìn ra được sự khác thường.

Từ Yến Thời híp mắt búng tro thuốc. Nhớ lại hồi cấp ba, khi đó anh giấu mọi người thích cô, thật sự không định xuất hiện ở bên cô nữa, nhưng không ngờ số mệnh lại dùng mọi cách đưa người con gái này đến trước mặt anh.

Một lần, hai lần, rồi xuất hiện nhiều lần, cuối cùng anh không nhịn được, chủ động theo đuổi cô.

Sao có thể nghĩ được có ngày hôm nay, mới đầu chỉ là sợ thấy tiếc vì “cho đến bây giờ bọn họ chưa ở bên nhau”, càng không trông mong bên cô sớm tới, cặp tay đến già. Thậm chí mới đầu anh còn nói mình không được lún quá sâu, chỉ là con người anh một khi thật sự nghiêm túc nói mình phải thế nào thì hiệu quả đều trái ngược lại.

Thật ra anh không hút thuốc, ngày trước dù bọn Phong Tuấn có giật dây thế nào thì anh cũng không hút.

Cho đến một hôm nghe thấy cô nói chuyện với một nam sinh, nam sinh kia cười đùa nói với cô: “Phong Tuấn lại hút thuốc trong nhà vệ sinh kia, cậu không quản à?” Cô cười tủm tỉm đáp lại: “Tôi lại thích cậu ấy hút thuốc đấy, bao ngày luôn.”

Không biết cô nói thích thật hay chỉ là giả thích, nhưng đêm hôm đó trên đường về nhà, khi vô tình ngang qua cửa hàng bán đồ vật, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại mua một gói thuốc.

Từ đó về sau liền không bỏ được, cho đến khi tốt nghiệp vào Duy Lâm thì anh mới bắt đầu cai thuốc. Không phải anh nghiện thuốc lá nặng, có lúc ở Thượng Hải cả nửa ngày cũng không muốn hút, thỉnh thoảng lúc mấy người đàn ông tụ tập với nhau, nhận lấy thuốc đối phương chia cho thì anh mới hút một điếu.

Nhưng chỉ khi ở trước mắt cô anh mới không ngừng hút thuốc.

Nghĩ gì ư? Có lẽ là muốn cô càng yêu mình hơn, muốn cô không thể rời xa mình, làm mọi việc cô thích để cô được vui, lại sợ cô bỏ ra quá nhiều trong mối tình này, dù chịu áp lực anh cũng không biết được, nên có lúc không dám thể hiện tình cảm quá mức.

Anh cúi đầu nhìn tin nhắn, một câu “hiếu sau này còn có cơ hội trở thành học trò hoặc chiến hữu của thầy” chỉ là tìm cớ.

Cũng không biết sau này có cơ hội không, anh không cam lòng, cũng biết mình có lỗi với giáo sư Lương, nhưng nếu để anh nhìn Hường Viên vì một tí kia giả cho người khác, thì về sau dù anh ở Vi Đức phóng tên lửa thành công, cũng không cách nào xóa nhòa được cảm giác thất bại đó. Sau này ngẫm nghĩ lại: vậy nhìn xem, dù vậy có lợi hại tới mấy cũng không thể ngăn cản cô ấy hy sinh mình vì gia tộc, có cái gì gọi là đầu.

Tám giờ, Hường Viên tỉnh dậy, trời sáng choang, một chùm nắng ấm từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Người đàn ông ngoài ban công vẫn ngồi đấy, điện thoại nằm sấp trên bàn. Trong phòng quần áo rơi đầy đất, có thể thấy được tình cảnh ác liệt đêm qua, hình ảnh cá nước giao hoan như biển gầm đánh tới, Hường Viên bắt giấc đỏ mặt, mặc áo choàng tắm của khách sạn vào rồi đi về phía anh.

Tiếng dế vang lên xoèn xoẹt, Từ Yên Thời ngẩng đầu nhìn lại, mặt mày như sương lạnh chiều hôm không có tâm tình, “Dậy rồi à?”

Hường Viên gạt đầu, đứng dựa vào khung cửa, đưa mũi chân khều tàn thuốc trên sàn, thấp giọng hỏi: “Tôi qua anh không ngủ à?”

“Có ngủ, anh mới dậy.” Anh châm thuốc, sau đó ném bật lửa lên bàn.

Áo sơ mi của anh mở ra để lộ cơ thể rắn chắc, vòng cung ở ngực như ẩn như hiện, người lười biếng dựa vào ghế, hai chân mở ra. Hường Viên nhìn chăm chú một hồi, quý thần xui khiến lại đi đến giữa chân anh, ngồi lên đùi anh, vòng tay ôm lấy cổ anh, cọ mặt vào căn cổ ấm áp, lặng lẽ nói bên tai anh, “Từ Yên Thời.”

“Ừ?” Người đàn ông đặt thuốc bên gạt tàn, cúi đầu nhìn cô gái trước ngực mình.

“Hình như em vẫn buồn ngủ lắm.” Cô ngáp một cái, dùng sức cọ vào ngực anh. Anh ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, đuôi mắt liếc thấy đôi chân dài trơn láng dưới áo choàng tắm, sợi tóc mềm mại dán vào ngực anh.

Trong đầu Từ Yên Thời nghĩ: “Đêm xưa quên chẳng bụi đầu, đôi bờ vai phủ kín màu tóc xanh.”

Hường Viên ôm anh, áo choàng tắm nói lỏng ra, để lộ xương quai xanh trắng ngần, cánh xuân bên dưới vừa hay nhìn trọn.

Trong đầu Từ Yên Thời nghĩ: “Đắp tuyết thành đình nhỏ, diễm tuyết san hô sắc màu đỏ.”

Đôi chân dài gầy nhỏ bắt chéo nhau trên đùi, chừa thẹn thùng e ấp.

Trong đầu Từ Yên Thời nghĩ: “Lá thân trên gối chàng, chẳng chỗ nào là không dễ thương.”

...

Nhưng ngoài mặt chỉ không mặn không nhạt nói một câu: “Vậy thì ngủ tiếp đi.”

Hường Viên không nhận ra sự lạnh lùng của anh, ôm vai anh buồn bực hỏi: “Anh vứt quần lót của em đi đâu rồi?”

Từ Yên Thời nghĩ ngợi rồi nói: “Có phải em cởi lúc tắm không? Anh không cởi.”

Lúc này Hường Viên mới nhớ ra, hình như là thế.

Áo choàng tắm bị đẩy lên, một bàn tay trượt vào eo cô, “Không mặc à?”

Cô xấu hổ: “Không tìm thấy.”

“Không tìm thấy?” Anh nói vào tai cô, “Hay cổ ý?”

Hường Viên ngượng chín mặt, sóng lòng dâng trào.

Dưới người đã bị anh nắm trong tay, thờ không nổi, dứt quãng gọi tên anh, anh vẫn im lặng không đáp. Bỗng điện thoại trên bàn rung lên, có một tin nhắn đến nhưng anh vẫn mặc kệ, cho đến hai người dừng lại, Hường Viên mất sức, trông anh dù mệt mỏi thì tinh lực vẫn gấp trăm lần.

“Hình như điện thoại anh vừa kêu kia, không xem à?”

“Đợi lát nữa xem.”

Hường Viên néo anh, nhỏ giọng nói: “Có bí mật hả?”

Anh bật cười, “Không phải là chịch chia tay sao? Còn đề ý đến việc anh có bí mật hay không hả?”

“Nhưng không phải vẫn chưa chia tay à?”

Từ Yên Thời ngả người trên ghế, khẽ nâng cằm nhìn cô: “Anh cho rằng tối hôm qua đã trở thành bạn trai cũ rồi.”

“Anh muốn chia tay?”

Anh nhìn đi nơi khác, nói chuyện cũng sang người: “Không chia để giữ lại ăn Tết? Không phải em cũng đi gặp họ Chu kia rồi đấy sao?”

Hương Viên nhìn thẳng vào anh, đột nhiên có cảm giác, nếu người đàn ông như Từ Yến Thời nếu mà bị ối thì chắc chắn sẽ vô lại bị ối đến cùng cực, mà không những thế lại còn rất hấp dẫn, để người ta muốn dừng cũng không được.

Hai người không nói gì thêm, Hương Viên lẳng lẳng tựa vào ngực anh. Một lúc lâu sau sắc trời dần sáng, trên đường là tiếng xe cộ còi kêu inh ỏi, người qua đường vội vã. Cả hai vẫn ôm nhau ngoài ban công không nhúc nhích.

“*Đêm xưa quên chẳng bụi đầu, đôi bờ vai phủ kín màu tóc xanh. Là thân trên gối chàng, chẳng chỗ nào là không dễ thương.*” – Trích Từ Dạ Ca, Nguyễn Thị Bích Hải dịch.

“*Đáp tuyệt thành đình nhỏ, điểm tuyết san hô sắc màu đỏ.*” – Trích Thâm Xuân Viên.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Cuộc họp kết thúc, đám người Cổ Xương Thịnh sầm mặt ra về. Mấy ông già trở mặt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, đi theo Cổ Xương Thịnh vào văn phòng. Thư ký khép cửa lại, khi đã xác nhận không có người ngoài thì lúc này mới có một ông già mặt kiến nhân vô cùng lo sợ hỏi: “Lão Cổ, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Cổ Xương Thịnh sa sầm mặt mày chấp tay đứng trước cửa sổ, im lặng một lúc lâu.

“Lão Cổ, ông nói gì đi chứ, rốt cuộc bây giờ là thế nào, hình như trong tay con oắt Hương Viên có bằng chứng thật, ông nói xem số tiền này, rốt cuộc chúng ta có nên bỏ ra không?” Mãi không thấy đáp lại, ông già kia sốt sắng truy hỏi.

Cổ Xương Thịnh muốn nói bỏ ra cái quỹ, tình hình bây giờ thế nào còn không nhìn ra được sao? Con nhóc kia ngoài được cái miệng nói điều thì còn có biện pháp gì? Nhà họ Hương bọn họ thanh cao kiêu ngạo, muốn nổi trội trong thương giới, nhưng công ty phát triển đến hôm nay mà Từ Đồ Minh Thiên vẫn không thay đổi, cô ta lấy đâu ra bản lĩnh lớn như thế.

Trong tay mấy cổ đông, chỉ sợ cũng chỉ có mỗi ông Chúc là không có tiền, Từ Đồ Minh Thiên không có thu nhập làm thêm ngoài giờ, ngoài những cổ phần cổ quyền không thay đổi được ra thì hàng năm còn phải chi rất nhiều tiền cho các việc từ thiện như xây dựng trường tiểu học, cơ sở chó mù.

Hôm nay công ty đổi mặt với hiện trạng này, mấy người bọn họ không chi tiền ra, ngân hàng lại không cho vay, trừ phi có người tặng miễn phí mấy trăm triệu cho hai anh em họ, nếu không đến khi vốn đứt gãy thì sẽ không trả được lương cho nhân viên, tới lúc đó sẽ lại đẩy lên một trận sóng to gió lớn ở trên mạng.

Mấy người Cổ Xương Thịnh chỉ muốn tính toán làm theo ý mình, Dương Bình Sơn vừa đi, nhân lúc giờ phút quan trọng thiếu hụt vốn này, bọn họ muốn cháy nhà hôi của ép ông cụ từ chức. Còn về nhà họ Hương, Hương Viên muốn đợi thì mấy người già bọn họ cũng sẽ không gây khó dễ với một con nhóc.

Nhưng không ngờ lại có kẻ thọc gậy bánh xe.

“Từ Yến Thời này lại là ai? Từ đâu nháy ra? Không phải lão Dương đã nói, vào giờ phút quan trọng này sẽ không có người đến Đồng Hòa sao? Vốn định đợi Lữ Trạch Dương đi, đoán chừng con nhóc đó sẽ luống cuống tay chân, không ai giữ được an ninh mạng, để tôi xem cô ta gầy vô thế nào?”

Cổ Xương Thịnh không nhịn được ngắt lời: “Cuống cái gì? Chỉ là một tổ trưởng nhỏ nhoi ở chi nhánh Tây An thì có gì mà cuống hả, vị trí của Lữ Trạch Dương người bình thường dám ngồi sao? Không phải chúng ta không biết năm đó Từ Đồ đào tạo cậu ta tốn bao nhiêu tiền, đưa ra nước ngoài bồi dưỡng tập huấn, mấy năm kia tới tới lui lui, mọi người đều thấy cá ở trong mắt. Từ Yến Thời một không lý lịch hai không bối cảnh, Lại Phi Bạch đứng là điên rồi, muốn tốn thời gian đào tạo một Lữ Trạch Dương nữa hả? Có kịp không? Bị ngã một lần vẫn chưa ăn đủ bài học?”

Nói đến đây, Cổ Xương Thịnh cúi đầu bứt lá cây trên chậu cảnh, thờ dài một tiếng. “Con người Từ Đồ này —— có lúc quá tự tin vào mình, cũng quá bướng bỉnh, trước đây tôi có khuyên ông ta rồi, đừng mất nhiều tâm huyết như vậy để đào tạo một nhân tài, không phải giờ đã để lão Dương được hơi à.”

Mọi người cảm thấy lời của ông ta cũng có đạo lý, nhưng trong lòng lại có cảm giác không ổn, nhất thời không quyết định được, do dự nói: “Tôi nghe bảo thời gian trước Lại Phi Bạch chạy khắp nơi ở các công ty lớn đào người, khiến sếp mấy công ty không vui, trên bàn ăn còn xóc xìa Đồng Hòa chúng ta, chúng ta phải mau chóng giải quyết chuyện này mới được, nếu kéo dài nữa thì cũng không tốt cho danh dự công ty.”

Đương nhiên Cổ Xương Thịnh cũng muốn giải quyết nhanh chóng, nhưng rõ ràng hai anh em Hương Viên đang cố ý kéo dài thời gian, bắt giác lực trong tay mạnh thêm, trầm giọng hỏi: “Bây giờ bên Tây An thế nào rồi?”

“Đang thanh toán chi phí, ngoài phòng tài vụ ra thì những người khác đều đang nghỉ phép chờ thông báo. Theo ý hai đứa nó thì có lẽ muốn điều người ở bên kia đến tổng công ty thay thế trước. Có điều thanh toán chi phí xảy ra chút vấn đề.”

Cổ Xương Thịnh: “Vấn đề gì?”

“Năm nay vừa mới ký với Hoàng Khải Minh, hợp đồng là một năm, lô hàng này cuối năm phải xuất xưởng, bây giờ Tây An tạm thời đóng cửa, lô hàng cuối năm kia cũng không có được. Hoàng Khải Minh ngày ngày đến cửa đòi tiền, mà tên Hoàng Khải Minh này lại là một kẻ đầu trộm đuôi cướp, ngày nào cũng tìm người chặn cửa, khiến bây giờ mấy cô gái phòng tài vụ đều không dám ra ngoài.”

“Tuần tới anh tìm người hẹn Hoàng Khải Minh đi.”

Người nọ ngạc nhiên rồi vội khoát tay, dảng về chuyện không liên quan đến mình: “Hắn là tay anh chị đấy, là loại người một lời không hợp là có thể rút dao, tôi khuyên không được đâu.”

Nào ngờ, Cổ Xương Thịnh lại lạng lạng nói: “Anh tìm người chi điểm cho hắn ta đi, để hắn ta đến tổng công ty đòi tiền, không chỉ có đòi tiền mà còn tiền phá vỡ hợp đồng, tiền tổn thất tinh thần. Đưa đưa ảnh Hương Viên cho hắn. Thuận tiện dạy dỗ lại con nhóc này.”

Hoàng hôn, bóng tà dương ngả về tây, ngoài nhà giống như rạng mây cháy đỏ.

Phòng họp yên ắng không một tiếng động. Lại Phi Bạch đã rời đi, chỉ còn lại mỗi hai người bọn họ ngồi im, không một ai nói gì.

Ngày hôm đó coi như giải tán trong không vui, sau đó trên đường đưa cô về, cả hai cũng không trao đổi với nhau câu nào, anh lái xe còn có cúi đầu nhìn điện thoại, nhắn tin với Lại Phi Bạch, xác định hành trình buổi chiều. Nếu không phải giáo sư Lương đến tìm cô thì cô cũng không biết được, rốt cuộc sáng hôm đó anh đang tính toán gì.

Không biết cả hai đã ngồi bao lâu, tà dương ngoài cửa sổ xệ dề từng chút một, cho đến khi ánh nắng rơi hắt lên người Từ Yến Thời, màu hồng nhạt khiến gương mặt lạnh lùng kia thoáng ấm áp lên. Hương Viên nhìn gương mặt yêu đến phát điên này, trong lòng có trăm ngàn âm ức mà lại chẳng thể nói ra được, chỉ có thể nói một câu: “Em để tiểu Bạch đưa anh về, anh đừng nhúng chân vào bãi nước đục ở Đồng Hòa, chuẩn bị thật tốt để mặt tháng sau thì lại ——”

Cô còn chưa nói hết câu thì đã bị anh ngắt lời một cách đột ngột.

“Hương Viên, em có yêu anh không?”

Vì đã im lặng một lúc lâu nên giọng anh khàn khàn trầm thấp, vào tai cô nghe sao thò rấp, tim chợt đập hệt một nhịp.

Hương Viên ngẩng đầu nhìn lên thì bất gặp ánh mắt thâm trầm lạnh lùng của Từ Yến Thời đang nhìn thẳng vào mình, một câu thâm tình như thế lại được anh hỏi một cách hời hợt, anh nhìn thẳng không mang theo bất cứ cảm xúc nào, hỏi lại: “Có yêu không?”

Tại cô nóng bừng tim đập thình thịch. Trong đầu nghĩ: Yêu chứ, nhưng cũng không phải là chính anh nói, đã ở tuổi này thì còn yêu đương gì nữa sao?

“Yêu.”

Còn nhiều hơn trong tưởng tượng của cô nhiều.

Có lẽ không nghĩ đến là đáp này, anh tưởng Hương Viên sẽ nói không yêu, chia tay xong sẽ đuổi anh ra ngoài, để anh đừng bao giờ vì mình mà từ bỏ ước mơ, hoặc là, nếu anh không đồng ý thì cô sẽ khóc lóc đòi chia tay với anh.

Chẳng ngờ cô lại trả lời dứt khoát như thế.

Từ Yến Thời đứng lên đến gần ghế của cô, dựa vào mép bàn nửa ngồi, khoanh hai tay cúi đầu nhìn cô gái ngồi trên ghế: “Nếu anh kết hôn với người khác, trong lòng có khó chịu không?”

“Có.” Cô ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt như có ánh sáng chợt sáng chợt tắt, sau một hồi giãy giụa, cuối cùng ánh sáng kia cũng dập tắt thỏa hiệp: “Nhưng Từ Yến Thời à, chúng ta đã trải qua cái tuổi một túp lều tranh hai trái tim vàng rồi. Nếu cuối cùng vì nhiều nguyên nhân mà chúng ta không đến được với nhau, chẳng lẽ anh thật sự độc thân cả đời vì em sao?”

“Còn em thì sao, em hy vọng anh sẽ độc thân cả đời? Chỉ được phép có một mình em?” Anh xoay đầu đi, đưa mắt nhìn nằng nặc nhàn nhật ngoài cửa, vành mắt ửng đỏ lên vì bị ánh nắng phản chiếu, như thể vô cùng kiềm chế, ngay sau đó quay đầu trở lại, nắm lấy cằm cô, ép cô ngẩng đầu nhìn vào mắt mình.

“Anh muốn nói anh sẵn sàng chỉ có một mình em, sau này không cưới ai cả, còn em thì sao? Phần tình cảm này, em định trả anh thế nào?”

Tuy Từ Yến Thời nghĩ như vậy thật nhưng cũng không thể nói ra, tình cảm nặng nề đè lên người cô như thế thì làm sao cô có thể vui được. Đến chỗ nào cũng cảm thấy là thiếu nợ.

Hương Viên biết anh nói chuyện rất đả kích, vừa châm chọc cũng rất thẳng thừng.

Nhưng cô lại cứ yêu tính cách ấy của anh, trong lòng vừa tức vừa khó chịu, sầm mặt quay đầu đi, lạnh giọng nói: “Em không có ý đó, cứ duy đưa tiếp như vậy cũng không có ý nghĩa. Đồng Hòa không cần anh, em đã nói với Lại Phi Bạch rồi, anh về tìm giáo sư Lương——”

Nói đoạn, cô cầm điện thoại lên định gọi cho Lại Phi Bạch thì bỗng dưng bị kéo lại, một giây sau, môi bị anh cắn lấy.

Bốn bề phòng họp là cửa kính trong suốt, mặc dù đang ở cuối hành lang, nhưng chỉ cần có người đi lên thì sẽ nhìn thấy rõ. Anh ngồi dọc mép bàn, cúi đầu hôn cô ngầu ngẩn, cô giãy giụa đẩy anh ra, lần đầu tiên không muốn hôn anh.

Anh ngậm lấy môi cô chậm rãi liếm mát, biết cô thích như vậy. Nhưng Hương Viên hôm nay lại khác hẳn ngày thường, không hề đáp trả lại, cắn chặt răng không cho anh được như ý. Từ Yến Thời dùng lực ở lưỡi, vô cùng dịu dàng, còn dịu dàng kiên nhẫn gấp trăm lần ngày thường. Song lời nói ra lại vô cùng lạnh lùng: “Mở ra.”

Cô “ưm ưm” không muốn, mím chặt môi kiên quyết không chịu để anh đầu độc.

Anh cứ dụ dỗ mãi, mứt dái tai rồi đến vành tai mẫn cảm nhất của cô. Hương Viên đứng bên bờ sụp đổ, cổ thủ phòng tuyến, nhưng ý thức trong đầu đã sớm mơ màng không còn sót lại bao nhiêu, hai tay bất giác tự động ôm lấy cổ anh.

Từ Yến Thời ôm cô lại gần, hai chân kẹp lấy cô.

Bất kể anh dỗ thế nào hay hôn ra sao, Hương Viên vẫn mím chặt môi không trả lời.

Cô đi giày cao gót đứng trong ngực anh, anh nửa ngồi nên hai người cao gần như ngang nhau, nhưng Từ Yến Thời vẫn cao hơn chút đỉnh, cụp mắt lạnh lùng nhìn cô: “Mở ra.”

Cô càng im lặng, xấu hổ phớt lờ anh không nói câu, để phòng anh nhân lúc chen vào.

Đây là lần hai người hôn nhau lạnh lùng nhất, thật sự khiến Từ Yến Thời tức giận.

Một lúc lâu sau, anh dứt hai tay vào túi, cười giễu: “Nói đi, muốn thế nào? Chia tay?”

“Em cũng không nói chia tay.” Cô thấp giọng lầm bầm

Anh nhướn mày, thả lỏng người nửa ngồi trên bàn rồi cúi đầu bật cười, bụng nghĩ, vậy vừa rồi em còn vờ vĩnh cái gì?

Hương Viên hờ hững nhìn đi nơi khác, nói nhỏ: “Nhưng tiền đề là anh phải về tìm giáo sư Lương thì hai ta sẽ không chia tay, nếu anh cứ muốn ở lại đây thì bây giờ chúng ta chia tay luôn.”

Hôm đó lại ra về trong không vui, hai người không gặp nhau nữa. Sắp đến cuối tháng rồi, Từ Yến Thời và Lại Phi Bạch tham gia đại hội trao đổi an ninh mạng thành phố Bắc Kinh. Lúc trở về, Lại Phi Bạch luôn trầm lặng lại hăng hái nói không ngừng bên tai Hương Viên:

“Mạng giao thiệp của Từ Yến Thời rộng thật. Trong hội nghị an ninh mạng đó đều là các giám đốc trưởng phòng an ninh mạng, trừ một người ra thì hình như cậu ta đều biết cả.”

Hương Viên bình tĩnh lật tài liệu, màn hình laptop phát sáng, không ngừng đầu nói: “Ngay từ cấp ba anh ấy đã lẫn lộn trong giới hacker rồi, anh ấy và bạn mình khi đó cũng là hacker nổi tiếng, số QQ còn là loại chỉ có 5 con số.”

Lại Phi Bạch: “Số QQ càng ngắn thì càng lợi hại à?”

“Chúng tôi là sớm tiếp xúc với máy tính, còn có một vài số là số nội bộ, chỉ giới hạn cho vài hacker đặc thù.”

“Nếu Gia Miện bằng được một nửa cậu ta thì công ty cũng không đến nỗi để mình em gánh vác.”

Hương Viên cười: “Nhưng Gia Miện không muốn làm cái này, anh ấy ghét nhất là hacker. Hồi cấp hai anh ấy vì giúp em lấy lại hai trăm, kết quả lại bị một tên tự xưng là hacker lừa hết hai ngàn. Đến bây giờ anh ấy vẫn còn nhớ tên và số QQ của đối phương.”

“Phải nhớ chứ, hồi đó hai ngàn lớn biết mấy.” Lại Phi Bạch gật đầu, buột miệng nói ra: “Có điều nói thế thì thấy giới này nhỏ thật, mà còn có cả nữ hacker nhè. Trưởng phòng an ninh mạng của Bình Hồ chính là một người phụ nữ, lúc ăn cơm anh còn nghe bọn họ trêu đùa giám đốc Từ với nữ giám đốc đó.”

“Đùa cái gì?”

“Nói hai người họ là một đôi trời đất tạo nên, năm xưa nữ giám đốc đó còn từng theo đuổi Từ Yến Thời. Tuần này còn hẹn ăn cơm”

“Sao hôm nay anh lăm lè thế? Phiền chết đi được.” Hường Viên bồng nổi đóa, “Cút ra ngoài đi.”

Lại Phi Bạch đang định đi thì nghe cô hỏi: “Đừng rồi, chuyện Từ Yến Thời nhậm chức em còn chưa tính sổ với anh đâu, vì sao anh không nói chuyện đó với em?”

Lại Phi Bạch: “Đây là ý của chủ tịch, chuyện này em không trách anh được, chủ tịch đã nói thì anh cũng không dám không nghe theo.”

“Từ bao giờ?”

“Là hai ngày trước, hình như giám đốc Từ có đến bệnh viện thăm chủ tịch, còn đi đổ bê cho chủ tịch nữa. Cụ thể nói gì thì anh không rõ, anh không dám đoán mò tâm tư ông ấy.”

Hường Viên ném bút đi, “Đó là bởi vì anh đoán cái gì cũng chính xác!”

Người đi rồi, Hường Viên càng nghĩ càng tức, lấy điện thoại ra gọi điện cho ông nội, đợi một lúc lâu thì đầu dây mới nghe máy, còn chưa kịp đợi mở miệng đã vỗ đầu mắng xối xả: “Sao ông có thể để Từ Yến Thời đi đổ bê cho ông được? Không phải cháu đã mời hộ lý cho ông rồi sao? Chuyện như thế về sau đừng làm phiền người ta nữa ——”

“Không phiền.”

Trong điện thoại bắt ngờ truyền đến giọng nam trầm thấp.

Đầu Hường Viên nổ ầm, mặt lập tức cháy rụi, theo bản năng bật thốt lên: “Từ Yến Thời?”

Ở đầu dây điện thoại, người đàn ông thấp giọng cười đáp lại.

Không phải anh đi ăn cơm với nữ hacker sao? Ở phòng bệnh của ông nội em làm gì?

“Cộp!” điện thoại bị tắt máy cái rụp.

Tư Đồ Minh Thiên mới truyền nước xong, đi vệ sinh xong quay lại, nhận lấy điện thoại trong tay Từ Yến Thời. Hai người đứng ngoài ban công, Từ Yến Thời nhìn về nơi xa một lúc, ngọn núi sau bệnh viện xanh um tươi tốt, từng bậc xanh ngắt vô cùng mát mẻ. Ánh sáng trong suốt rơi xuống lá vàng đầy đất, vậy khắp sườn núi tràn trề.

Từ Yến Thời đứng sau lưng ông, dựa vào khung cửa thuận miệng nói: “Cô ấy hỏi ông đã ăn chưa?”

Tư Đồ Minh Thiên râm rì một tiếng, im lặng mỉm cười, một lúc sau mới xoay người lại, chống gậy từ từ đi vào phòng, bắt chợt hỏi một câu không đầu không đuôi: “Hai đứa cãi nhau à?”

“Không phải, là chia tay rồi ạ.”

Tư Đồ Minh Thiên vén chăn ngồi vào, vô lương tâm nói: “Chia tay cũng tốt.”

“...”

Nói rồi lại cảnh cáo một câu, “Cậu gắt thế nào cũng được nhưng đừng chọc giận con bé, chọc thật thì chuyện gì nó cũng làm, con bé này ầy hà, ác lắm.” Nói đến đây, Tư Đồ Minh Thiên thờ dài, “Con bé giống hệt bà nội nó, rất mềm lòng, với ai cũng mềm lòng, nhưng chỉ với chính mình là lại tàn nhẫn. Nếu thật sự chọc nó, dù con bé có thích cậu tới mấy thì cũng sẽ chia tay, không quan tâm mình có đau lòng hay không.”

Hoàng Khải Minh không ngờ rằng, tự mình đến đòi tiền lại rơi vào tình cảnh như thế, Hường Viên càng không ngờ rằng, cảm xúc mình kìm nén lâu như thế, bỗng nhiên sụp đổ trước mặt một người xa lạ.

Sắp tan làm, cô đang định đến ngân hàng một chuyến thì kết quả bị chặn xe giữa đường, nhìn người kia có vẻ quen mắt, đến khi cẩn thận nhìn kỹ, không phải làm giám đốc Hoàng đấy sao? Hường Viên hí mắt cười chào hỏi người ta, Hoàng Khải Minh vội xua tay: “Đi đi đi đi, đừng có làm quen. Hường Viên à, hai ta tìm chỗ ôn chuyện cái đi nhì.”

Thế là cả hai đi đến quán nhậu gần công ty, Hường Viên nói mời ông ta ăn đồ Nhật, Hoàng Khải Minh bày tỏ mình không thích mấy thứ kia, chỉ thích nhậu. Hường Viên đành chiều theo ý ông ta, đến một quán nhậu gần công ty tìm chỗ.

Trên đầu quán nhậu treo ngọn đèn mờ mờ, không quá dễ chịu nhưng có thể nhìn thấy mặt nhau, cũng thuận lợi nói chuyện với nhau.

Hoàng Khải Minh thấy cô nàng này càng lúc càng xinh đẹp. Người chỉ điểm kia không nói gì, chỉ nói ông ta đến tổng công ty tìm giám đốc Hường, lúc cần thiết có thể giờ trò, dù sao vị giám đốc Hường này cũng là nữ, nhất gan sợ chuyện. Sau đó đưa ảnh ra xem, ông ta biết giám đốc Hường này nha, thế là không nói hai lời mua vé máy bay lập tức tìm đến.

“Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà cô đã là giám đốc Hường rồi.” Hoàng Khải Minh nói không làm quen, vậy mà mình lại bắt đầu trước, “Có điều nhìn thế này, có phải cô trưởng thành hơn không? Tôi nhớ hồi trước ở Tây An cô vẫn chỉ là cô nhóc cái gì cũng không hiểu, lỗ măng cục cằn, bây giờ uống rượu với người khác còn nồn nữa không?”

Hường Viên vung tay lên, “Bây giờ uống ít rồi. Ông nói đi, đến tìm tôi có chuyện gì?”

Hoàng Khải Minh thấy cô sáng khoái thì cũng không nấn nhá, nói thẳng: “Lô hàng cuối năm đó, đầu năm nay chúng ta đã ký đơn đặt hàng rồi, tiền cũng đã chi ra, nhưng bây giờ các cô lại muốn đóng cửa, dĩ nhiên chúng tôi muốn lấy hàng rồi. Hoặc có trả tiền lại cho tôi, hoặc cuối năm giao hàng, nếu không tôi cũng không cách nào ăn nói với sếp được.”

“Bên Tây An chưa nói với ông à?”

Hoàng Khải Minh nói nhỏ, “Trần Thư từ chức rồi, bây giờ tôi còn không tìm được giám đốc thì ai tìm tôi nói đây? Ngày ngày đến chặn cửa cũng không thấy có ai đề ý đến tôi.”

Hường Viên gật đầu, “Bao nhiêu tiền?”

Hoàng Khải Minh: “Ba mươi triệu, tôi nặc kệ, chuyện này tôi giao cho cô xử lý, nếu không lấy được tiền thì tôi...” Dừng lại, rồi nói tiếp, “Tôi sẽ nhảy lầu từ cao ốc Đông Hòa của các cô.”

“Giám đốc Hoàng ông còn lấy nhảy lầu ra uy hiếp à?” Hường Viên cười nghiêng ngả, nhấp ngụm rượu, “Ban đầu chuốc tôi...” Sừng sốt, “Chuốc giám đốc Từ của chúng tôi, cũng không thấy ông sợ hãi như vậy.” Nhắc đến người kia, đầu óc đầu lại nhớ điên cuồng, mà trái tim như chiếc hộp rỗng dần dần chìm xuống, nụ cười từ từ tắt đi.

Hoàng Khải Minh không hề phát hiện: “Bây giờ Từ Yến Thời làm gì?”

“Giám đốc an ninh mạng.”

Hương Viên rót rượu bình tĩnh nói, hình như cô đã có vẻ say rồi. Bắt đầu từ khi ngồi xuống, cô chưa ăn một đĩa nào, chỉ mãi uống rượu, cảm xúc rất kém

Hoàng Khải Minh lại lăm mồm hỏi thêm: “Sao thế, Từ Yến Thời không tốt với cô à?”

“Tốt.” Hương Viên ngăn ngor nói, “Chính là quá tốt, cảm thấy dù làm gì tôi cũng nợ anh ấy.”

Hoàng Khải Minh lắc đầu, thanh niên yêu nhau đúng là rắc rối, cái gì mà tôi nợ anh anh nợ tôi, kiểu cách! Ông luôn nhắc nhở mình đừng để bị con nha đầu này dụ dỗ, con oắt này quý kể đa đoan lắm, phải nên để phòng vào, nhưng lại không nhịn được muốn nói tôi không quan tâm cô nợ ai, cô mau trả ba mươi triệu đây cho tôi!

Thì bất chợt Hương Viên bật khóc.

Cô kim nén cảm xúc đã quá lâu, từ ngày ông nội nhập viện, trong đầu cô như có một sợi dây kéo căng bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt, vào lúc này cũng không biết chạm đến dây thần kinh nào mà cô nghe thấy rõ trong đầu phát ra tiếng “tách”, sợi dây kia đã đứt, cô hoàn toàn mất kiểm soát.

Nếu ở trước mặt bất kỳ một người nào người quen, Từ Yến Thời, Gia Miện, hoặc Hứa Diên hoặc Lại Phi Bạch, thì cô không có cách gì khơi thông những tâm trạng ấy được, thậm chí chỉ biết càng kim nén hơn. Trái lại, ở trước mặt một người xa lạ như Hoàng Khải Minh, cô có thể gào khóc không chút kiêng dè, nói với ông ta vài lời này nọ, không cần lo lắng ông ta sẽ truy hỏi cái gì.

Nhưng Hoàng Khải Minh chỉ bình tĩnh ngồi nhìn cô khóc, sau đó bình tĩnh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Từ Yến Thời.

Bên kia nhanh chóng phản hồi hai chữ “địa chỉ”.

Sau đó, Hoàng Khải Minh bắt đầu thờ ơ nghe Hương Viên kể khổ, trong lòng chỉ nôn nóng Từ Yến Thời mau đến đón người phụ nữ này đi đi, kinh khủng quá mất rồi, không phải chỉ là đòi cô ta cục nợ ba mươi triệu thôi sao? Có cần phải dùng gáo múc nước mắt đổ lên ông ta thế không.

Hương Viên chỉ là phát tiết đơn thuần.

Hoàng Khải Minh cảm thấy cô không muốn trả tiền nên đang kiểm cớ, nghĩ bụng con nha đầu này diễn tốt thật, nhìn cô ta khóc mà mình cũng xót xa.

Hai người này không ở cùng một tần số, Hương Viên cũng mơ hồ cảm giác được Hoàng Khải Minh không hiểu gì, thậm chí còn có vẻ khinh bỉ cô. Nhưng ông ta vẫn thờ ơ cắn hạt dưa trấn an cô, Hương Viên rất thích cảm nhận có thể nói ra bí mật không chút kiêng kỵ thế này, thậm chí trong mắt Hoàng Khải Minh, cô còn không quan trọng bằng gỏi hạt dưa kia.

Từ Yến Thời dừng xe ven đường, anh không vội vã xuống xe mà hạ cửa kính xuống, ngồi yên trong xe nhìn cô.

Hương Viên ngồi đối diện về phía anh, đèn đường mờ vàng ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt kia sáng lên lấp lánh, hình như hoa tai là cùng kiểu với nút cài tay áo của anh, lóe sáng lên dưới ánh đèn.

Cô ngồi nơi đó luống cuống mù mịt, hết như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Hoàng Khải Minh ở đối diện ghệt bỏ ra mặt, thậm chí còn nhìn cô vội về phòng bị, không hề nghe cô nói gì.

Lần đầu tiên Từ Yến Thời biết đau lòng là thế nào.

Rốt cuộc cô phải khó chịu đến mức nào, mới chịu nói với người xa lạ những cảm xúc không dám thổ lộ với bọn họ.

“Giáo sư ông ấy nói Hương Viên cô quá máu lạnh, cô không nên để cậu ấy vì cô mà từ bỏ cuộc sống và lý tưởng của cậu ấy, nhưng rõ ràng tôi không có. Thậm chí tôi còn không dám nói với anh ấy rốt cuộc trong nhà xảy ra chuyện gì, cứ như thể mọi người đều kết luận tôi có lỗi với anh ấy vậy. Nhưng tôi cũng có khó xử của mình, ông nội tôi gây dựng xí nghiệp lâu như thế, bác Chu nói, rõ ràng cháu có cơ hội để cải tử hồi sinh nó, nhưng cháu lại vì ích kỷ mà từ bỏ, dĩ nhiên ông nội và anh trai sẽ không trách cháu, nhưng nếu như vậy thật thì tôi có thể sẽ hối hận cả đời. Không ai thông cảm cho tôi cả, bất kể là bạn bè hay là thầy của anh ấy, đều cảm thấy anh ấy bỏ ra nhiều hơn tôi, ai ai cũng chỉ trích tôi.”

Hoàng Khải Minh cắn hạt dưa mất kiên nhẫn nói: “Bánh mì quan trọng.”

Hương Viên ngẹn ngào không để ý đến ông ta, cô tự giận mình nói: “Tiểu Bạch chỉ trích tôi không biết cân nhắc vì ông nội, giáo sư lại chỉ trích tôi không biết cân nhắc cho anh ấy.” Cô bỗng đưa tay che mắt khóc nức nở, nước mắt tràn ra từ kẽ tay, “Chính vì tôi cân nhắc cho bọn họ nên mới định bán mình đi.”

Hoàng Khải Minh bị cô làm xúc động, ngạc nhiên nhìn cô, như có chút cảm động muốn nói, cô đừng kích động, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Một giây sau đó, cô gãi bụm mặt, khẽ tách kẽ tay ra, hai con mắt chớp chớp nhìn ông ta, hỏi: “Anh có tiền không?”

Trong bụng Hoàng Khải Minh thoáng qua một dự cảm bất an: “... Cô, cô muốn làm gì?”

“Tôi quên đem ví tiền rồi.”

Trời ơi hu hu hu!

Hoàng Khải Minh không nhịn được trả tiền, đã không lấy được tiền còn phải mời người ta ăn, nhanh chóng giao người phụ nữ say khướt vào trong tay Từ Yến Thời, lại vội vã phui sạch quan hệ: “Tôi không chuộc cô ta đâu, tôi đến tìm cô ta chỉ để đòi nợ thôi. Ai biết cô ta vừa đặt mộng xuống đã tự rót rượu cho mình, kể khổ với tôi gần đây công ty thiếu tiền thế nào, thiếu hụt tiền vốn ra sao, còn nói gì mà muốn bán mình trả tiền cho tôi. Cậu khuyên nhủ cô ta lại đi, con oắt này điên rồi, còn nói mình có thể bán được một tí, trên người cũng chỉ có hai quả thận mới đáng tiền, bán ở chợ đen mới bán được ba trăm nghìn một quả, bảo cô ta ngăn vạ lần đừng nghĩ xuôi, chắc chắn kẻ kia là đồ lừa gạt.”

Dùng xe lại dưới nhà cô, anh đậu ở dưới gốc cây già cổ xiên xẹo, cành cây phân nhánh, lá cây xanh um có thể che lấp đi ánh sáng ban ngày. Buổi tối, dù không có mặt trời thì anh vẫn theo thói quen đậu bên này, ánh trăng trên đỉnh đầu vẩy xuống qua khe lá lưa thưa, vừa hay che đi đèn đường và ánh trăng cho cô, để cô ngủ thoải mái hơn, ánh sáng không còn nhức mắt nữa, chân mày vừa này còn nhũn chặt vào lúc này cũng đã giãn ra.

Từ Yến Thời không đánh thức cô mà chỉ ngồi yên trong xe hút thuốc. Cơ thể tựa hẳn ra sau ghế, áo sơ mi xấn đến khuỷu tay để lộ cánh tay rắn chắc, anh đặt tay ra ngoài cửa xe, đóm đó ở đầu điều thuốc lúc sáng lúc tắt trong đêm tối. Anh hơi nghiêng mặt đi, quan sát Hương Viên đang say giấc.

Gió thổi qua, tóc mái phất phơ trên mặt cô có chút nhồn nhột, cô ưm ưm một tiếng, có vẻ khó chịu.

Từ Yến Thời hút một hơi thuốc rồi vắn tóc ra sau tai cô.

Hương Viên vô tri vô giác mở mắt, lúc này anh mới dập tắt thuốc.

Hương Viên chồm người qua ngồi trên người anh, Từ Yến Thời phối hợp điều chỉnh ghế thấp xuống, Hương Viên ôm đầu anh cọ một cái, giọng đặc sệt âm mũi vừa tỉnh ngủ: “Em uống say rồi, nên chuyện tiếp theo sắp làm, em sẽ không thừa nhận đâu.”

“Làm gì?”

Giọng anh còn trầm hơn và cũng khàn hơn, lúc ấy Hường Viên vẫn tỉnh bơ không phát giác, có lẽ là do rượu còn quấy phá trong đầu, cô tự nhiên leo xuống còi thất lưng anh ra, mơ hồ nói: “Không phải nói yêu một người thì sẽ sẵn lòng dùng miệng sao, hình như chúng ta còn chưa thử qua nhỉ? Để em làm một lần giúp anh.”

Nếu cô ngừng đầu lên thì có lẽ sẽ thấy, hai mắt của người đàn ông dưới thân cũng đỏ lên.

Anh vừa khóc vì cô.

Lúc này lại dở khóc dở cười nhìn cô, đôi mắt bị nước làm nhòe còn sáng hơn trắng trên cao, giọng khàn đặc: “Hường Viên, anh đồng ý với em, một tháng sau anh sẽ thi lại.”

Động tác trên tay cô dừng lại, “Thật sao?”

Anh ừ đáp.

Sau đó nghe thấy ngoài xe cách một tiếng, cốp sau mở ra. Anh kéo cô ngồi thẳng dậy, mở cửa đi xuống xe rồi dẫn người vòng ra cốp sau, trong cốp sau chất đầy những hộp quà to nhỏ không đồng đều.

Hường Viên ngăn người ngơ ngác.

Từ Yến Thời ngồi lên sau cốp xe SUV, luôn tiện cầm một chiếc hộp đưa cho cô.

Hường Viên thấy trên đó viết, —— “Quà sinh nhật ba mươi bảy tuổi.”

“Không phải anh đã tặng rồi à? Hơn nửa năm nay em mới hai bảy, đâu phải ba bảy.”

Nào ngờ anh lại ngồi trên cốp sau, dựa vào khung xe, vẻ mặt uể oải, “Quà chia tay.”

Trái tim Hường Viên đập trễ một nhịp, quặn đau, anh vẫn muốn chia tay với cô sao?

“Cho đến một trăm tuổi, sau này mỗi lần đến sinh nhật thì một mình mở từng cái, đừng có mở ra cả.” Người đàn ông chân chạm đất, hồ hững nhìn cô nói.

Anh lại chuẩn bị quà sinh nhật đến một trăm tuổi cho cô!

“Anh cố ý để chồng tương lai của em ám ức phải không?”

“Ừ, cố ý đấy.” Anh hào phóng thừa nhận.

Một giây sau đó, anh kéo người vào lòng, “Còn chia tay nữa không?”

“Có thể không chia tay không?”

“Được,” Anh chọc cười cô, hai mắt vẫn đỏ nhưng vẫn trêu chọc, “Vừa rồi ở trên xe nói gì nào? Giúp anh làm một lần?”

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Gió đêm ngày hè thổi mát rười rượi, vầng trăng ẩn sau ngọn cây, cây lá đứng yên, ve kêu râm ran.

Khung cảnh trong xe mập mờ ướt át như có ngọn lửa bùng cháy.

Từ Yến Thời hạ ghế xuống, ánh trăng lọt vào, có gái nằm trên người anh, vẻ mặt khó xử, nhìn anh như nhờ giúp đỡ, “Không có cảm giác gì hả?”

Từ Yến Thời gác hai tay sau gáy, nhìn cô với vẻ mặt đầy thích thú, trêu cô: “Không.”

Thật ra anh không có ý định để cô làm, bản thân anh cũng không quá cường cầu về chuyện này, cảm thấy nếu để phụ nữ làm chuyện như thế thì có phần quá đáng. Nhưng có vẻ Hường Viên rất hưng phấn, chộn rộn kéo anh lên xe, xấn tay áo lên tháo thất lưng anh ra, thấy anh không nhúc nhích mà chỉ nhìn mình, cô không nhịn được đưa tay vào.

Từ Yến Thời để mặc cô giải quyết, lại còn còn thuận thế hạ thấp ghế xuống, trong lòng tự phi nhỏ mình: Già bộ cái gì hả, chính mày cũng muốn còn gì.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua kính chắn gió chiếu vào, cơ thể người con gái ấy mảnh mai như chiếc lá mùa thu nhẹ nhàng nằm lên người anh, cổ áo trễ xuống để lộ phong cảnh đầy đặn, nửa kín nửa hở mang theo sự e thẹn...

Dưới ánh trăng yếu ớt, Từ Yến Thời không khách khí nhìn ngắm.

Trong khoảnh khắc Hường Viên nâng mắt lên nhìn thì bất gặp ánh mắt anh trầm xuống, trong mắt vụt qua tia ham muốn, tình triều trong lòng như sóng biển cuộn trào, chuyển động không ngừng vỗ liên tục vào người cô, gò mả đó ửng, trong mắt đọng đầy lưu luyến. Thấy vậy, lòng cô thút lại, tim đập điên cuồng, cũng học theo anh không ngần ngại nhìn lên, gia tăng thêm lực.

Nhưng cả buổi anh vẫn chưa ra. Hường Viên sốt ruột, nhìn anh cầu giúp đỡ.

Người đàn ông bất động, thậm chí lúc cô muốn rút ra thì kịp thời đè tay lên gáy cô,, hé mắt khàn giọng nói: “Như vậy thì sao anh lái xe được?”

Hường Viên môi như, đỏ mặt chừ thề, muốn nói em cóc quan tâm anh lái xe thế nào, bà đây không làm nữa.

Song khi nhìn thấy vành mắt anh đỏ ngầu, rốt cuộc cũng không nở.

...

Cho đến khi kết thúc, hai người ngồi trong xe quần quýt hôn một lúc lâu, tiếng ve kêu râm ran không dám quấy rối. Cuối cùng, Hường Viên vui vẻ tựa vào ngực anh ôm lấy cổ anh, nhìn anh rút khăn giấy ra, cúi đầu lau quần, xấu hổ buột miệng nói: “Em thấy trên mạng nói đàn ông đều thích dùng miệng, còn có lòng chinh phục nữa, đúng không?”

Quả thật hôm nay nhìn anh hưng phấn hơn trước nhiều.

Từ Yến Thời dừng lại một lúc rồi tiếp tục lau, nhét khăn giấy qua một bên, thờ ơ nói: “Có à?”

Hương Viên không tin, mở to đôi mắt trong suốt nhìn anh, “Anh không có hả?”

“Có cái đầu em,” Từ Yến Thời rút khăn giấy ra ấn lên mặt cô, “Lau miệng đi.”

Hương Viên nghe lời nhận lấy.

Lại thấy anh khoanh tay, nghiêm túc nhìn cô nói: “Nói thật, đàn ông chỉ đơn thuần nhìn vào khoái cảm thể nào mà thôi, là anh thì sẽ chọn một phương thức khiến em thoải mái hơn. Hôm nay là ngoại lệ.”

Hương Viên cảm thấy không thể nào tiếp tục vấn đề này nữa, bản thân đã vô cùng hài lòng lắm rồi, thế là cô nhanh chóng lau miệng, ho khan nói: “Đừng quên chuyện em nói anh về viện nghiên cứu đấy, đã nghe chưa?”

Ánh trắng như nước, bầu không khí mập mờ tan biến, chỉ còn lại tiếng ve kêu quanh quẩn ở đầu ngọn cây.

Từ Yến Thời nhìn cô, rất lâu cũng không trả lời. Hương Viên nhìn anh bằng đôi mắt kiên nhẫn, trong lòng lại căng thẳng, nhẹ nhàng hỏi anh, “Có được không?”

Lại thấy đôi mắt kia nhìn xoáy vào cô, không biết chứa trong đó là giễu cợt hay là gì, dưới ánh trắng sáng, con ngươi tựa như vì sao nhỏ lấp lánh, hốc mắt sâu thẳm, cực kỳ nghiêm túc nói với cô: “Xin lỗi.”

Hương Viên kinh ngạc nhìn anh, không kịp phản ứng, tưởng là anh muốn đổi ý, rồi lại thấy anh hơi cúi đầu, cười giễu nói: “Anh thay mặt giáo sư Lương xin lỗi em. Ông ấy một lòng với học thuật, lúc nào cũng chỉ tiếc không rèn sắt thành thép được với anh. Nhưng thầy ấy là thầy giáo của anh, có ơn tri ngộ với anh, nên anh chỉ có thể thay mặt thầy ấy xin lỗi em.”

Hương Viên ngắt lời: “Em biết rồi. Em không giận giáo sư Lương, thầy ấy cũng không mắng gì em. Thầy nói không sai, em không nên làm chậm trễ anh, cho nên anh đừng vì em mà từ bỏ cơ hội vào viện nghiên cứu, chuyện của Đồng Hòa tự em có thể giải quyết, còn nếu thật sự không được, thì em cũng nói với ông nội rồi, sẽ phá sản.”

Nói đến đây, cô nở nụ cười khổ sở, “Có lẽ sau này không thể ngồi khoang hạng nhất, cũng không thể đến những nơi đắt đỏ tiêu tiền, càng không thể vào khách sạn năm sao. Thế nào, anh có sẵn lòng đi theo em không?”

“Thảm như vậy à?” Anh nhướn mày, ra chiều khó hiểu, “Anh nghĩ rồi, bây giờ anh ngồi khoang hạng nhất quen rồi, không thích ứng được với khoang dân dụng, còn về việc tiêu xài à? Bây giờ một tuần anh không chơi golf thì sẽ thấy ngứa tay, không đặt phòng khách sạn ngủ thì sẽ khó chịu, làm thế nào đây?”

Hương Viên tức giận, đập anh một phát: “Anh học thói quen xấu đó từ bao giờ thế hả?”

Anh cười không đáp.

“Anh trừ em đấy hả?”

Từ Yến Thời bóp mặt cô, “Có ngốc không thế, em thấy anh chơi golf lúc nào chưa?”

Hương Viên vui vẻ ôm cổ anh nói: “Anh đợi chút nhé, đợi chuyện này qua rồi, em sẽ tìm cơ hội nói với ông nội.”

“Ừ.”

“Nhưng mấy ngày trước anh đến phòng bệnh của ông làm gì thế?”

“Bảo cáo công việc.”

“Lần sau có báo cáo công việc thì đừng tìm ông nội em nữa, tìm em nè nghe chưa? Em mới là sếp của anh.”

Anh trả lời qua loa: “Ừm.”

“Nhưng mọi việc phải lấy bên nghiên cứu làm trọng,” Nghĩ tới đây, Hương Viên làm bộ lấy điện thoại ra gọi cho Lại Phi Bạch, “Người ta muốn kiểm tra anh, anh phải nghe lời em lập tức rời đi, đừng lãng phí thời gian ở công ty này nữa, em sẽ tìm người thay thế vị trí của anh.”

Vào giờ phút quan trọng này, Đồng Hòa đang ở trên đầu ngọn sóng, đảo người khó khăn, mà muốn tìm người có danh tiếng thì lại càng khó hơn.

Từ Yến Thời không muốn đá kích cô, chỉ gật đầu nói, “Từ từ rồi tìm, không gấp.”

Nói chuyện được lúc, Hương Viên vẫn lưu luyến không rời vào nhà. Từ Yến Thời chưa lái xe đi, đứng dưới lầu hút thuốc rồi mới đánh xe đến nhà Lương Tần.

Lại một tuần trôi qua, Cố Xương Thịnh và Dương Bình Sơn gặp nhau trên sân chơi golf.

Thời gian đó mưa dầm dề liên miên, từ sân golf nhìn ra ngoài, trên sườn núi là thảm cỏ xanh biếc, mưa mới ngớt hạt một lúc, không khí mát mẻ ẩm ướt, lộ ra sự yên lặng trước giông bão. Sau cơn mưa mặt trời lại ló rạng trên cao sườn núi, một chiếc cầu vồng vắt ngang như cây cầu gió mưa sắp chào đón một mùa thu sung túc.

Cố Xương Thịnh vừa đặt gậy golf xuống thì thấy Dương Bình Sơn đầu đội mũ lưỡi trai màu trắng, mặc quần áo thể thao màu trắng ung dung đi đến. Hai người lên tiếng chào nhau, Dương Bình Sơn tháo mũ xuống, nhấp một hộp nước do nữ phục vụ đưa đến, mím môi bảo: “Hôm nay giám đốc Cố rảnh rồi thể à?”

Cố Xương Thịnh cười, “Bình thường, chuyện trong công ty không nhiều nên ra ngoài thư giãn.”

Dương Bình Sơn gật đầu, “Nghe Trạch Dương nói, sau khi cậu ta rời đi, Đồng Hòa rơi vào cảnh chia năm sẻ bảy, sao thế, các ông vẫn chưa nói được hai đứa oát kia à?”

Cố Xương Thịnh hừ lạnh, “Tư Đồ nổi tiếng cố chấp, không phải ông không biết.”

“Con nhóc kia cũng cố chấp thế à?”

Cố Xương Thịnh: “Còn cố chấp hơn ông nó, một con nhà đầu chưa tới ba mươi tuổi, không biết lấy đâu ra là gan mà dám đóng kịch với chúng tôi. Công ty này cũng thế, không biết đang kiên trì cái gì nữa, nhà họ Hương không ai nổi nghiệp mà vẫn không chịu giao công ty ra? Ngụ xuẩn.”

Dương Bình Sơn biết Cố Xương Thịnh có ý định gì, lúc ông ta từ chức, cấp lãnh đạo Đồng Hòa cũng đã sụp đổ rồi, phe phái đấu tranh phức tạp, mấy người phái cổ lỗ sĩ do Cố Xương Thịnh cầm đầu ngày nào cũng chỉ muốn bán quách Đồng Hòa đi, lấy một số tiền để về dưỡng lão.

Dương Bình Sơn vốn còn muốn ở lại Đông Hòa an dưỡng tuổi già, nhưng mấy năm gần đây quyết sách của Tư Đồ Minh Thiên liên tục sai lầm, nên ông ta mới nảy sinh ý tưởng thành lập công ty riêng, thế là rất không phúc hậu dẫn hết mấy người quan trọng ở Đông Hòa rời đi. Đám cáo già Cổ Xương Thịnh nhân lúc chấy nhả hôi của, đoán chừng muốn ép chủ tịch từ chức, tìm thời cơ tốt để bán Đông Hòa.

Dương Bình Sơn không cho là mình sai, chẳng phải có câu người tìm lên chỗ cao, nước chảy vào chỗ trũng sao.

Ông ta cười hỏi Cổ Xương Thịnh: “Giám đốc Cổ, có nghĩ đến việc tự lập công ty riêng không? Thật ra thì, Đông Hòa có chống đỡ nữa cũng chỉ thế mà thôi, chúng ta nói thẳng đừng vòng vo nữa, kỳ thực bây giờ Đông Hòa chỉ còn lại mỗi khung xương, khó mà xoay chuyển được. Từ khi Tư Đồ dứt khoát vùng dao chém hết những thứ ngốn ngang kia, nếu không cứ tiếp tục như thế, thì thứ ông tiếp lấy chỉ là một nớ bông bong, có bán cũng không được mấy đồng. Còn không bằng nhân lúc này vơ vét của ngon, tự mình ra riêng.”

Cổ Xương Thịnh hừ lạnh, “Tự mình ra riêng, ông nói đơn giản nhì. Chúng tôi tuổi cao rồi, không địch lại giám đốc Dương ông, đã ngoài năm mươi mà vẫn ở tuổi cò thom. Đừng nói là lập công ty riêng, trải qua hai cuộc hôn nhân cũng không phải không thể.”

Dương Bình Sơn cười, “Nếu giám đốc Cổ sẵn lòng, công ty chúng tôi luôn hoan nghênh ông bất cứ lúc nào.”

Nói rồi cũng không đợi ông ta trả lời, vỗ vai rời đi.

Cổ Xương Thịnh đứng một lúc lâu, cuối cùng kịp phản ứng lại, Dương Bình Sơn đang mời ông ta đầu tư đây mà.

Chợt cười khẩy một tiếng, Dương Bình Sơn này thật không phải gì, dẫn đi đoàn đội kỹ thuật quan trọng của Đông Hòa, bây giờ ngay đến mấy lão già bọn họ cũng không muốn bỏ qua.

Nhưng Cổ Xương Thịnh không ngờ rằng, khi Dương Bình Sơn ném cho ông ta cảnh ô liu này, thì đồng thời mấy người già có vai vế như ông trong công ty cũng nhận được cảnh ô liu này.

Lão Chu đã rục rịch, “Điều kiện bên lão Dương cũng không tệ, kế hoạch của ông ta là trong vòng năm năm sẽ đưa ra thị trường, tôi thấy thế nào cũng có lợi hơn bên này.”

Sắc mặt nặng nề, Cổ Xương Thịnh không nói một lời.

Ông Vương cũng do dự bảo: “Lão Cổ à, nói thật, với tình hình hiện tại của Đông Hòa, dù tiếp nhận được thì chúng ta cũng khó cái từ hồi sinh. Lão Dương nói không sai, giờ giành được thì chỉ là cục diện rối rắm, bán đi cũng không được mấy tiền, ông đừng cứ mãi nghĩ đến cái chức chủ tịch nữa, còn không bằng tìm một công ty đáng tin cậy để an dưỡng, tôi thật sự không chịu nổi một ngày nào nữa rồi. Ông xem Tư Đồ đã nằm viện bao lâu, không chừng bị ung thư phổi đến nơi cũng có khi.”

Trong số họ cũng chỉ có Cổ Xương Thịnh là thêm muốn vị trí chủ tịch Đông Hòa, từ ngày Tư Đồ nhậm chức, ông ta đã ngày muốn đêm trông, chỉ đợi một ngày hôm nay, giờ đây mắt thấy sắp đến tay sao có thể bảo ông ta từ bỏ, bất kể mấy người còn lại khuyên thế nào, ăn nói giời ra sao, Cổ Xương Thịnh vẫn bất động, trầm mặt nói: “Muốn đi thì các ông đi đi.”

Lời này cũng chỉ nói cho bọn họ nghe thế thôi, không có ông ta lên tiếng thì nào dám đi.

Nhưng không ngờ, lão Vương là người đầu tiên đứng lên: “Được, nếu giám đốc Cổ đã nói thế thì tôi đi luôn.”

Cổ Xương Thịnh giật mình, khó tin nhìn ông già bình thường không có chủ kiến, bây giờ lại quả quyết muốn rời đi như thế, “Dương Bình Sơn đã nói lời đường mật gì với ông hả?”

Lão Vương nói: “Lão Cổ à, sợ là ông còn chưa biết, hôm qua công ty nhận được một tỉ tám trăm triệu.”

Cổ Xương Thịnh ngạc nhiên, huyết thái dương bắt đầu giật kịch liệt, trong lòng có dự cảm xấu: “Tiền của ai? Không phải bên ngân hàng đã từ chối rồi sao?”

Lão Vương bình tĩnh nói: “Gia Miện kết hôn rồi, đối phương là thiên kim tập đoàn Giang Thị, Giang Tiểu Mãn. Chiều hôm đó bố vợ đã gửi vào Đông Hòa tám trăm triệu.”

Sắc mặt Cổ Xương Thịnh vô cùng khó coi, không khí tù đọng, tay run lên không thôi, trước mắt trắng xóa, sức lực tiêu tan ngồi phịch xuống ghế, tất cả đồng loạt nín thở nhìn lão Vương, im lặng như chết.

Lại nghe lão Vương nói tiếp: “Một tỉ kia là tiền bên ngoài, được gửi vào tài khoản công ty bằng đô la.”

“Đồ là?”

“Là công ty kiến trúc MILO của Mỹ, kiến trúc sư nổi tiếng Isabelle đích thân gửi mail.” Ông Vương thờ dãi, “Nói là sinh lễ của Hường Viên.”

Thân gửi Tư Đồ tiên sinh:

Thật xin lỗi khi lại dùng hình thức này để trao đổi với ông trong lần đầu tiên, từ nhỏ tôi lớn lên ở Mỹ nên không sành sỏi tiếng Trung, xin ông thông cảm cho. (Nhưng con trai tôi nói, dù chữ tiếng Trung có rối loạn thì đọc cũng không ảnh hưởng gì). Tôi vô cùng rất tiếc về chuyện quý công ty gặp phải, nếu nói bây giờ tôi cảm thấy vui thì có phải không tôn trọng ông không? Nhưng đây là lần đầu con trai tôi đến Mỹ tìm tôi. Tôi rất vui vì thằng bé đã gặp được một cô gái mình thích. Nhưng giữa tôi và thằng bé không có tình cảm gì, ông không cần lo lắng về vấn đề mẹ chồng con dâu. Sau khi kết hôn tôi cũng không đến Trung Quốc, tôi đã mua một căn nhà ở Mỹ cho hai đứa, nếu muốn thì hai đứa có thể dẫn ông đến ở bất cứ lúc nào.

Vô cùng biết ơn, sau này xin phó thác con trai tôi cho ông.

Một tỉ có đủ không? Không đủ tôi vẫn còn nữa.

Xế chiều hôm đó Tư Đồ Minh Thiên gửi lại một phong thư, chỉ có một lời.

Thân gửi quý cô Isabelle:

Tôi tên là Tư Đồ Minh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Gia Miện cũng không thông báo với ông nội chuyện lấy giấy chứng nhận kết hôn, buổi sáng đi lấy giấy với Giang Tiểu Mãn, đến chiều đã có vốn.

Lúc kế toán tới báo cáo, Hường Viên lập tức gọi điện thoại cho anh, nhưng anh đã tắt máy, biến mất mấy ngày liền không xuất hiện, không ai liên lạc được.

Một tuần sau, Từ Yến Thời tìm thấy Gia Miện ở quán bar khu phức hợp thể thao. Do Lâm Khải Thụy nhờ người tìm được.

Trong điện thoại, Lâm Khải Thụy khai báo đại khái về tình hình của Gia Miện, “Ở trong quán bar của Dịch Lăng, có điều Dịch Lăng không làm khó cậu ta nữa, xem đáng về thì chắc không say, nhưng cứ ngồi ngẩn người ở đó.”

Lúc Từ Yến Thời đến thì trong quán bar không nhiều người lắm, vừa nhìn đã thấy ngay Gia Miện ở trong góc, trước mắt đặt hai ba chai rượu rỗng, xem chừng không phải mua say. Trông thấy anh tới, người đàn ông trong ánh đèn sặc sỡ như lấy lại tinh thần, nhéo mũi điều chỉnh tư thế ngồi, rót rượu cho mình, cười híp mắt kéo dài âm gọi một tiếng em rề ——

Từ Yến Thời và Lục Hoài Chính rất có tiếng nói chung, hai người gặp nhau thì chuyện gì cũng nói, tiếp lời bông đùa cũng rất tự nhiên, nói chuyện quán sự thời sự cuộc sống, thậm chí còn nói về phụ nữ, rất có tiếng nói chung. Mặc dù tính tình của Vu Hảo và Hường Viên trái ngược hẳn nhau, nhưng cách xử lý vấn đề tình cảm của hai người lại khá tương tự, hoặc là nói có phần thẳng thắn, chính là đồ phụ nữ cũng rất điêu luyện.

Cộng thêm Từ Yến Thời không phải người vốn vã nhiệt tình, nên giữa hai người hầu như đều là Lục Hoài Chính chủ động, Lục Hoài Chính tính tình hiền lành, cũng không kiêng kỵ ai, ai đùa giỡn cũng đùa lại được, nhân duyên rất tốt. Hường Viên nói Lục Hoài Chính là người đẹp trai nhất, hiền nhất mà lại không lăng nhăng trong số những người cô đã gặp. Trước kia là hot boy trường Thập Bát Trung, rất được các cô gái yêu thích. Nhưng sau nhiều năm, anh ấy chỉ thích mỗi Vu Hảo.

Lúc ấy Từ Yến Thời nghĩ bụng, ai mà chẳng thế. Nhưng cũng không nói ra miệng, chỉ im lặng nhìn cô.

Nhưng khác với Gia Miện, có lẽ là xuất phát từ sự bảo vệ của anh trai với em gái, nên Gia Miện có địch ý trời sinh với anh. Từ Yến Thời rất hiểu, cầm lấy chai rượu tự rót đầy: “Lấy giấy kết hôn rồi à?”

Gia Miện ngạc nhiên, sau đó gật đầu.

Từ Yến Thời im lặng nhấp một ngụm rượu, lấy được đáp án này rồi thì có nói gì thêm cũng phí công, bất kể là thật lòng thật dạ hay là vì tiền, thì cũng không cần thiết phải xé toạc lớp giấy che phủ kia. Có điều đúng là khiến người ta thấy nặng nề thật, anh ngả người ra sau, trong ánh đèn biến ảo khó lường ở quầy bar, dung mạo anh càng thêm phần tuấn tú, thường xuyên có mấy tâm mắt nóng bỏng hung phấn nhìn qua bên này.

Từ Yến Thời im lặng mấy giây rồi cầm rượu lên, chạm nhẹ vào ly rượu trước mặt Gia Miện, “Chúc mừng.”

Gia Miện bỗng bật cười, nâng ly kính lại, “Cám ơn.”

Cuộc đời anh ta vô tình bước sai đến bước này, nhưng có lẽ về sau có thể gặt hái được một phong cảnh khác cũng chưa biết chừng. Không phải anh không có cảm giác với Giang Tiểu Mẫn, chỉ là đêm đó hai người uống quá nhiều, trong ánh đèn mờ mờ, anh bất chợt cảm thấy tim đập rộn rã, nhất thời không biết là do rượu cồn tác động hay động lòng thật.

Nhưng điều khiến mọi người tròn mắt đó là, xế chiều ngày hôm sau, Hường Viên để kế toán công ty trả lại toàn bộ một tỉ qua Mỹ, không động đến một xu. Lại Phi Bạch hỏi cô vì sao, lúc đó Hường Viên chỉ nói một câu, bây giờ em vẫn chưa muốn kết hôn.

“Em sợ cưới à?”

Hường Viên chỉ cười, lại nghe thấy Lại Phi Bạch nói tiếp, “Bọn anh tôn trọng ý kiến của em, có điều mọi người cho rằng, em với cậu ấy không giống vậy.”

Hường Viên lại vờ như không nghe, hỏi một câu: “Nếu như cuối cùng bởi vì em mà công ty sụp đổ, thì mọi người có trách em không?”

Lại Phi Bạch nói không, cười bảo: “Vừa hay anh cũng một rồi, phải để mình nghĩ thôi.”

Hường Viên lại nói: “Yên tâm, em sẽ không cho anh nghỉ phép đâu.”

Thời gian đó cô và Từ Yến Thời không gặp mặt nhau, ở công ty ai cũng bận rộn, thỉnh thoảng tan làm Hường Viên sẽ đến thẳng nhà anh. Cả hai không nói nhiều, vừa vào nhà đã hôn ngấu ngiến, lão dao ngã xuống giường. Từ Yến Thời càng dữ hơn, động tác còn mạnh bạo hơn trước, ngay cả ánh mắt cũng sắc lẹm.

Anh để cô xuống giường nhìn một lúc, trán lấm tấm mồ hôi, lực đạo chậm dần, máy móc ra vào từng chút một, trong mắt không phải là tình dục mà là lạnh lùng. Hai mắt Hường Viên ngậm nước xuân, tóc xỏa tung như thác nước, ngón tay từ lông mày anh di chuyển dần xuống môi, ngây thơ nói: “Sao thế? Sao lại nhìn em như vậy?”

Anh tựa như hoàn hồn, cúi đầu xuống bắt đầu tăng tốc, giọng không thân thiện: “Không cho nhìn à?”

“Gần đây... anh... dữ... quá.” Cô dứt quãng nói.

“Có hả?”

Hường Viên ngược cổ lên: “Vưu Trí nói chiều hôm qua anh nạt nộ ở văn phòng, nói anh giống em lúc chưa rời khỏi Tây An. giám đốc Từ, có người chọc anh tức giận hả?”

Anh không đáp, chỉ tập trung ra vào nồng sâu, một hồi lâu sau mới nói:

“Anh đã nói với em từ lâu là anh không phải người ga lăng, anh dịu dàng với em không có nghĩa anh sẽ dịu dàng với tất cả mọi người.”

Hường Viên nói nhỏ: “Bây giờ anh cũng không dịu dàng với em.”

Anh dờ khóc dờ cười, “Không dịu dàng ở đâu?”

“Bây giờ.”

“Đừng yêu cầu cao quá, vừa phải thoải mái lại vừa dịu dàng, anh tự nhận mình không có công lực đó.”

“...”

Lão Chu và ông Vương cũng nói muốn rút vốn. Sau khi Hường Viên trả một tỉ nguyên xi cho Isabelle, lại trả tám trăm triệu còn thừa cho Gia Miện, hy vọng anh suy nghĩ kỹ càng, Đông Hòa có quan trọng tới mức để anh đánh đổi hạnh phúc nửa đời sau của mình không.

Gia Miện lại như không nghe thấy, cho đến khi Hường Viên nói, anh hai, nếu bà nội còn sống, nhất định bà sẽ không hy vọng nhà mình có kết cục này, em cũng không hy vọng anh làm trẻ nãi Tiểu Mẫn.

Lúc này anh mới ngừng phát đầu lên, Hường Viên nói: “Anh hãy suy nghĩ kỹ đi.”

Không đợi Hường Viên đứng dậy, Gia Miện đã nói, “Không cần suy nghĩ nữa, anh quả thật thích Tiểu Mãn, anh cũng đã thừa chuyện với bố cô ấy rồi, coi như mượn tạm, đợi sau này có tiền sẽ trả lại.”

“Anh ——”

Còn chưa nói xong đã bị Gia Miện ngắt lời, anh cười nói: “Anh nghiêm túc thật, anh chỉ kết hôn mà mọi người đã căng thẳng thế rồi à. Trái lại em đây, đừng có suy bụng ta ra bụng người.” Anh hít một hơi tiếp, “Nhất định phải ở bên người em thích, hơn nữa còn nhìn trăm lần không chán. Anh đã tìm được rồi, Hường Viên.”

Gia Miện hít sâu một hơi, nghiêm túc gật đầu nhìn cô nói: “Anh thích cô ấy, chỉ là vừa khéo cô ấy có tiền, ông trời đang giúp chúng ta đây mà. Nếu anh không thích Tiểu Mãn thì ai có thể ép anh được?” Anh cười, hai mắt lấp lánh, “Từ nhỏ anh thế nào không phải em không biết, trước kia lúc thích Hồ Tư Kỳ, dù nói diên cũng muốn lấy cô ấy về nhà, sau đó cô ấy kết hôn với người khác, anh nhìn cô ấy gả cho Dịch Lăng, nhìn tình cảm mười hai năm của mình trôi đi. Bây giờ anh đã học được cách quý trọng hiện tại rồi, vất vả lắm mới gặp được người làm mình động lòng, sao em cứ khuyên anh trai em ly hôn thế hả?”

Hường Viên nhìn anh một lúc lâu, cắn môi nói: “Được.” Nhưng vẫn đẩy chi phiếu về lại, “Anh hai, anh vẫn nên trả lại số tiền này cho Tiểu Mãn đi, nếu hai người kết hôn vì tình cảm thì không liên quan gì đến Đồng Hòa cả, càng không dùng được số tiền này. Cũng là vì tôn trọng Tiểu Mãn, nếu dùng số tiền này để cứu Đồng Hòa thì nó sẽ trở thành vách ngăn không thể xóa nhòa trong cuộc sống vợ chồng sau này của hai người. Nếu chúng ta sử dụng khoản tiền này, cho dù anh không phải vì tiền, nhưng trong mắt bố cô ấy, chúng ta cũng chính là vì tiền, em không muốn sau này anh không thể ngóc đầu ở nhà họ Giang.”

Trong lòng Gia Miện quặn đau, lồng ngực như bị gỗ mạnh, không hề nén được nỗi niềm chua xót, cười bán thân còn không nhìn thấu bằng em gái, anh ta hơi quay đầu đi: “VẬY còn công ty thì thế nào? Em đã trả lại một tí cho mẹ Từ Yến Thời, cũng trả lại tám trăm triệu này của anh, trong tài khoản Đồng Hòa còn bao nhiêu tiền em biết không hả? Nghe nói lão Chu với lão Vương cũng rục rịch muốn đi rồi, chẳng lẽ để họ Cổ kia cầm quyền thật sao?”

“Anh cứ trả lại đi, Đồng Hòa em sẽ nghĩ cách sau.”

Việc trả lại toàn bộ hai khoản tiền đã kinh động đến tất cả mọi người trong công ty, lão Chu và lão Vương không kiềm chế nổi nữa rồi. Động thái này của Hường Viên khiến những người còn lại bắt đầu đứng ngồi không yên, ngoài phòng an ninh mạng có Từ Yến Thời trấn giữ là an phận, ngày đêm cần mẫn tăng ca ra, thì những lãnh đạo trung tầng khác đã bắt đầu liên tục chạy đến bệnh viện, tố cáo hành động không chịu trách nhiệm của Hường Viên với chủ tịch.

“Cô ấy thân là người thừa kế tập đoàn nhưng lại không hề có tinh thần trách nhiệm, một tỉ tám trăm triệu nói trả là trả lại ngay, cũng không hỏi ý kiến của hội đồng quản trị bọn tôi, bây giờ công ty đã đến giây phút nguy cấp lắm rồi, sao cô ấy có thể chỉ cần nhắc bản thân mình được? Chủ tịch Tư Đồ à, chuyện này, tôi cảm thấy ông phải nên giáo dục lại, lợi ích tập đoàn lớn hơn lợi ích cá nhân ——”

Còn chưa nói xong đã bị Tư Đồ Minh Thiên ngắt lời: “Ông cũng là thành viên hội đồng quản trị, nếu ích tập đoàn lớn hơn lợi ích cá nhân, thì vì sao lúc này ông không đứng ra mà lại đi làm khó hai đứa trẻ làm gì? Gia Miện nhà tôi cưới cũng đã cưới rồi, ông còn muốn thắng bé làm gì nữa? Viên Viên không muốn anh nó chịu khổ, không thể ngóc đầu lên được trước mặt bố vợ thì có gì xấu? Hai đứa bé này tính cách đều có thiếu sót, không khiến người ta thích, nhưng là hai đứa cháu mà bà nhà tôi quý nhất, lấy hạnh phúc của chúng nó để đánh đổi sự yên ổn của tập đoàn, ông không sợ ban đêm bà nhà tôi tìm ông tính sổ hả?”

Người nợ nặn hòng, nửa chữ cũng không nói ra được, ngay sau đó bị Tư Đồ Minh Thiên đuổi đi.

Nhìn dáng vẻ kia thì xem ra ông cụ không định nhúng tay rồi.

Thế là sau khi về công ty, quạt gió thổi lửa tung tin đồn: “Đại hạn đến rồi, mọi người mau chóng tìm nơi khác đi, tiền lương tháng sau có phát được hay không cũng là vấn đề!” Trong chớp mắt tin đồn nổi lên tứ phía, mỗi một xó xỉnh đều bắt đầu hoài nghi về tập đoàn, về Hường Viên.

Phòng an ninh mạng cứ như thế là một phòng tách biệt, bịt tai không nghe những lời đồn bên ngoài, dưới sự hướng dẫn của Từ Yến Thời, mọi nhân viên đều ngày đêm tăng ca.

Một tuần sau, nhân viên Tây An từng người được bổ nhiệm, mấy người Cao Lãnh Trương Tuấn thì vào phòng thị trường, đám người Ứng Nhân Nhân đến tổng bộ phận quản lý bán hàng, Thi Thiên Hữu từ chức không trở lại, số người còn sót lại được phân vào những phòng khác, Tiết Dật Trình và Vu Trĩ thì đi theo Từ Yến Thời đến phòng an ninh mạng.

Bọn họ không ngờ còn có thể gặp lại nhau bằng cách này.

Cao Lãnh vừa vào công ty đã chạy nhanh đến phòng an ninh mạng tìm bạn cũ ngày trước, nhìn thấy Từ Yến Thời đeo kính ngồi đối diện thì lập tức sà vào lòng anh như một con gấu ôm cõ lấy cõ để, nước mắt suýt nữa lăn xuống. Lần này Từ Yến Thời không đẩy anh ta ra mà cứ để mặc như vậy, Tiết Dật Trình và Vu Trĩ nhìn nhau, không biết vì sao cũng cảm thấy rung rung.

Cúi đầu cười một tiếng, gập mặt như thế, đối với bọn họ mà nói thì cứ như là chuyện của thế kỷ trước.

Vu Trĩ hỏi một câu, “Lão Thi đâu rồi? Anh ấy ở phòng nào vậy?”

Cao Lãnh sụt sịt lau nước mắt, “Cậu ta từ chức rồi, bị bố ép ở nhà thì công chức.”

Vu Trĩ quay đầu đi, “Thế cũng tốt.”

Cao Lãnh đảo mắt một vòng, “Tổ trưởng Hường ở đâu?”

Vu Trĩ chỉ vào văn phòng giám đốc trên lầu, “Ở trên kia, văn phòng riêng, nữ giám đốc.”

Cao Lãnh chột rùng mình một cách khó hiểu, “Ghê gớm.”

Ngay sau đó lại tự tìm chết đẩy tay Từ Yến Thời, “Nhưng vẫn là cậu ghê hơn, mắt chọn bạn gái đúng là quá độc.”

Từ Yến Thời phan chân ngồi trên ghế, về mặt lạnh lùng.

Cao Lãnh không biết nhưng Vu Trĩ lại biết, bạn gái ghê gớm như vậy đang bị ép đến thảm, thời gian này cả hai đều bận vì chuyện công ty, Hường Viên suốt ngày chạy ra ngoài xã giao, Từ Yến Thời thì vui mình trong phòng tăng ca, số lần hai người gặp mặt nhau rất ít.

Cao Lãnh lại không hiểu ý: “Có điều bên ngoài đang đồn gì thế, nói tập đoàn chúng ta sắp phá sản ngay đến tiền lương cũng không phát được? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Vu Trĩ đang định nói thì Từ Yến Thời đã mở miệng hỏi: “Không phát được tiền lương thì cậu còn làm không?”

Cao Lãnh do dự rồi nói, “Các cậu làm thì tôi cũng làm chứ, vì sao lại không làm.”

“Thế thì ngoan ngoan đi làm việc đi, nghe bọn họ nói làm gì.”

Không ngờ tin đồn càng lúc càng nghiêm trọng, sau khi lão Chu và lão Vương rút cổ phần rồi đi, rốt cuộc cũng có người ngồi không yên, đẩy hẳn chuyện này lên đầu sóng ngọn gió!

Giám đốc thị trường Lâm Hải từ chức, tin từ chức gửi thẳng đến văn phòng của Hường Viên, Lại Phi Bạch muốn can cũng không can được. Sau Dương Bình Sơn, chủ lực thứ hai lại lần nữa từ chức. Lúc đó Từ Yến Thời đang ở văn phòng của Hường Viên, ngoài cửa là trưởng phòng phòng thị trường cùng nẩy thư ký đang cao giọng cãi vã.

“Tôi không quan tâm sau này ra sao, nhưng hôm nay tôi nhất định phải tìm Hường Viên đòi một lời cho rõ, nếu không ngày mai tôi sẽ gửi thư từ chức, công ty ngày ngày bùng bít như thế, rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa? Ngay cả lão Chu và lão Vương cũng đi cả rồi, rốt cuộc có phải nội bộ công ty có vấn đề về tiền bạc không, mời giám đốc Hường ra đây giải thích rõ ràng.”

Thư ký lăm khó, “Giám đốc Lâm à, giám đốc Hường đã nói rồi, cứ bình tĩnh chờ nồm nóng, anh đợi thêm vài hôm nữa đi.”

“Đợi? Lẽ mà lẽ mà muốn đợi đến bao giờ nữa hả! Tôi đã muốn nói câu này từ lâu rồi, nếu nhà họ Hường không làm chủ được thì làm phiền các người mau nhường lại cho người có khả năng đi!”

Náo loạn như thế mấy lần càng khiến lòng người trong công ty thêm bàng hoàng, các phòng đã bắt đầu có người muốn từ chức.

Làn sóng từ chức thứ hai ở Đông Hòa trong chớp mắt bùng phát không kịp đề phòng!

Ở trong cửa, Hường Viên đập đầu xuống mặt bàn kêu cộp cộp.

Từ Yến Thời dựa vào mép bàn, nghe thấy tiếng động thì cúi đầu, thấy cô đang tự ngược bèn đưa tay ra đỡ dưới trán cô. Hường Viên dùng lực rất mạnh, đập thẳng xuống lòng bàn tay anh khiến tay anh theo đó đập mạnh xuống bàn. Hường Viên lập tức ngẩng đầu lên nhìn, anh chẳng hề cau mày mà vẫn cúi đầu cười nhìn cô, “Bực mình hả?”

Cô dẫu môi, thờ dài: “Cũng không phải, chỉ là cảm thấy mọi người vô tình quá thôi. Có chút thời gian như thế cũng không cho, chỉ cần cho em thêm một chút thời gian, em có thể bán bạc xong với bên câu lạc bộ rồi.”

Từ Yến Thời vòng tay trước ngực, “Em thật sự định hợp tác với bọn họ à? Ông nội em có đồng ý không? Về thể thao điện tử, ông em có thể chấp nhận được không?”

“Không tán thành cũng chịu thôi, công ty có thể từ từ chuyển hình, con đường tất duy nhất để em có thể lấy được tiền chỉ có nó, hơn nữa chiến đội của Few vừa đạt được giải nhất, trong tay còn có vốn, chứ nếu kéo dài nữa thì bọn họ cũng không có tiền đâu.”

“Anh không có ý kiến, nhưng em phải thuyết phục ông nội em đã.”

Hường Viên làm động tác OK, Từ Yến Thời sờ mặt cô, ánh nắng xuyên qua cửa kính sau lưng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Cả hai lẳng lặng nhìn nhau một lúc, bàn tay anh thuận thể trượt xuống cổ mảnh khảnh, ánh mắt thâm trầm như biển đêm, sâu không thấy đáy, lông mày khẽ chau lại lộ ra chút nào thờ ơ.

Hường Viên đắm chìm trong sự treu đùa lơ đãng của anh, “Tối nay em không về nhà, đến nhà anh nhé?”

Anh vẫn thờ ơ, bàn tay lưu luyến ở cổ áo cô, khoe miệng nhếch lên cười: “Tăng ca.”

“Sếp cho phép anh tối nay không cần phải tăng ca.”

“Cảm ơn sếp,” Anh nhướn mày, rút tay về, nghiêm túc nói, “Nhưng vẫn thôi đi, lớn tuổi rồi, không thể cứ lấy sắc hầu hạ được. Tự em đi chơi đi.”

Vừa dứt lời thì máy tính kêu ting một tiếng, nhảy ra một tin báo.

Hường Viên vô thức liếc nhìn, rồi lập tức sững sốt, ngẩng đầu nhìn Từ Yến Thời, “Là Trần Thư.”

Sau khi nghỉ việc, Trần Thư đến một công ty tiêu thụ ở Thượng Hải, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã là giám đốc khu vực, sống rất tốt.

“Sao thế?”

Hường Viên nhìn anh rồi nói: “Trần Thư bảo chị ấy đã từ chức rồi, đang trên đường về Bắc Kinh, nghe nói giám đốc thị trường Lâm Hải đòi từ chức nên chị ấy muốn về giúp chúng ta.”

Trần Thư đã làm giám đốc phòng thị trường tám năm, nếu cô ấy sẵn sàng quay về thì không thể thích hợp hơn được nữa, dù Lâm Hải ngoan cố đòi ngày mai đi ngay cũng không thành vấn đề. Hường Viên đang còn do dự thì Trần Thư đã nói thêm

“Không cần phải thấy khó xử, chỉ là chị cảm thấy mình ở Đông Hòa quen rồi, giờ đi nơi khác cũng không thích ứng được.”

“Được, Bắc Kinh chờ chị.”

Theo sau đó, lão Khánh, Tiểu Lâm, Trương Nghị, từng người một xuất hiện ở cửa công ty.

Hường Viên ngơ ngác nhìn Từ Yến Thời.

Trương Nghị gãi đầu, lên tiếng trước: “Cần giúp gì không?”

Ở bệnh viện, Lại Phi Bạch không đốt hương thơm cho ông cụ, ông mơ màng buồn ngủ, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Nghe nói nha đầu kia muốn làm thể thao điện tử?”

Lại Phi Bạch, “Vâng ạ, kéo được vốn hai trăm triệu, vẫn đang bàn chi tiết hợp đồng.”

“Vì sao người ta lại cho con bé nhiều tiền như thế?”

“Trước kia em ấy có một tài khoản trò chơi tên là Ashers, rất nổi tiếng, người hâm mộ cũng rất đông, hình như em ấy đồng ý sẽ cùng mở một trung tâm huấn luyện thể thao điện tử với đối phương, dùng danh tiếng của Ashers.”

Tư Đồ Minh Thiên không hiểu đào tạo cái gì mà cần nhiều tiền như vậy, nhưng nha đầu muốn thì cũng theo con bé vậy, “Lão Chu và lão Vương đều đi rồi à?”

“Đi rồi ạ, Lâm Hải ở phòng thị trường cũng đang đòi từ chức.”

Tư Đồ Minh Thiên cắn răng, “Đám sói mất trắng vô lương tâm này, công ty khó khăn thì chỉ muốn phui mông rồi đi. Tôi nuôi một đám chó mà gì thế này, Cổ Xương Thịnh thì sao?”

“Không đi, hình như ông ta vẫn chờ quyền sở hữu cổ phần.”

Tư Đồ Minh Thiên cười nhạt, “Cứ để ông ta chờ.”

“Có chuyện ——”

“Nói đi.”

“Trần Thư của phòng thị trường Tây An, hôm qua vừa từ Thượng Hải về, đã đem CV đến rồi, nói là muốn quay về giúp. Còn cả Vương Khánh Nghĩa ở A Lý cùng mấy người Trương Nghị ở công ty công nghệ Minh Đức cũng chủ động nộp CV vào, bảo là muốn nhậm chức.”

“Mấy người bọn họ thích chơi trò chơi hả?”

Lại Phi Bạch mỉm cười, “Đều là bạn của Hường Viên và Từ Yến Thời, bọn họ dứt khoát nghỉ công việc hiện tại để đến giúp. Vương Khánh Nghĩa của A Lý, trước kia cháu cũng có đề cập đến người này với ông rồi đấy, Hường Viên đã từng từ chối cậu ấy một lần, lần này cậu ấy từ chức ở A Lý luôn rồi, khẳng định đến công ty chúng ta. Ngày ngày đều ở văn phòng của Hường Viên.”

Tư Đồ Minh Thiên buồn rầu nói, “Có phải sắp đến ngày thi lại của Từ Yến Thời ở viện nghiên cứu bên kia không?”

“Tuần sau rồi ạ.”

“Lấy ra hồ sơ của cậu ta đi chuẩn bị đi, để cậu ta đi báo cáo sớm, đừng làm chậm trễ người ta.”

“Vâng ạ,” Lại Phi Bạch hỏi, “Vây mấy người Vương Khánh Nghĩa kia thì sao?”

“Cứ giao cho con cháu tự xử lý, tình cảm như thế, chúng ta cũng không có cách nhúng tay vào, bọn họ đến để giúp Viên Viên, trọng tình trọng nghĩa, nhưng Viên Viên cũng là đứa bé trọng tình nghĩa, sẽ có phán đoán của mình. Chúng ta không làm chủ được, nếu không con bé cần gì trả lại một tí kia mà không hỏi ý kiến của tôi. Một tí đấy, cái con ngốc này.”

Ở văn phòng, lão Khánh vắt chéo chân, “Tôi thật sự không về được nữa, tôi đã từ chức rồi.”

Từ Yến Thời ngồi trên sofa, bắt đầu đi nói: “Rốt cuộc các cậu đang làm gì đấy hả?”

Trương Nghị nói, “Lão Từ à, nếu nói là đến giúp hai người, không bằng nói bọn anh đến tìm việc. Chú cũng biết mấy năm nay anh làm gì rồi đấy, không dính dáng chút nào tới chuyên ngành năm xưa của chúng ta, vừa nghe ở chỗ bạn gái chú có cơ hội, không phải an ninh mạng còn thiếu người à, thế là anh đi thử xem sao.”

Từ Yến Thời nhũn mảy, “Công việc cũ của anh thì sao?”

“Từ chức rồi.” Trương Nghị bình tĩnh nói, “Ông sắp anh cứ muốn sờ ngực anh, anh thấy phiền quá nên từ chức rồi.”

Từ Yến Thời đưa mắt nhìn sang lão Khánh, “Còn cậu, hẳn cấp trên của cậu không muốn ăn đậu hủ nhỉ?”

Lão Khánh đảo mắt một vòng, “Ông ta gây khó dễ cho tôi, tôi đã không muốn làm từ lâu rồi. Lần này cậu đừng khuyên gì tôi cả, mấy năm như vậy tôi cũng coi như nhìn rõ chốn công sở, công việc mà, làm chung với các cậu cũng thoải mái hơn.”

“Tuần sau tôi đến viện nghiên cứu rồi.”

“Không sao, cậu cứ đi đi, tôi sẽ chăm sóc Viên Viên giúp cậu. Một phòng an ninh mạng lớn như thế không có người chuyên nghiệp sao được, cậu còn không có kinh nghiệm bằng tôi đâu.”

Vừa dứt lời thì Trần Thư đi vào báo cáo.

Hai mắt lão Khánh sáng lên, nhìn cô ấy không dứt mắt, Trần Thư gọi Hường Viên đi ra rồi đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại mấy anh em với nhau, nên lời nói ra cũng thẳng thắn hơn nhiều, “Ai thế?”

Từ Yến Thời: “Ở phòng thị trường.”

Lão Khánh: “Giới thiệu chút đi lão Từ, cô nàng ấy đẹp thật. Tôi mặc kệ, tôi muốn ở lại rồi, cô ấy tên gì?”

Từ Yến Thời đau đầu, liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Muốn theo đuổi thì tự đi mà hỏi. Lão Khánh, cậu thật sự đã nghĩ xong rồi đúng không? Nếu mọi người vì tôi thì thật sự không cần thiết, tuần sau tôi sẽ đi rồi.”

Lúc này Tiêu Lâm mới lên tiếng, “Nói thật, Yến Thời à, bọn tôi đã đi tìm giáo sư Lương rồi, cũng biết sau khi về cậu sẽ đi tìm thầy ấy. Bọn tôi đã nói chuyện với cô Lương rất lâu, đột nhiên tôi cảm giác mấy năm nay sống thật vô vị. Cả đám cũng đã xem tin nhắn cậu gửi cho giáo sư Lương rồi, lúc ấy tôi xem mà trong lòng nóng lên, cảm thấy mấy năm nay mình sống thật tẻ nhạt, cho dù là vì tình yêu kích động một lần cũng được, nhưng tôi cũng chẳng có nổi, cứ bước từng bước tốt nghiệp rồi tìm việc làm, dù không liên quan đến chuyên ngành của mình cũng không sao, cảm thấy còn sống là được.”

Hôm đó sau khi đưa Hường Viên về nhà, Từ Yến Thời liền lái xe đến nhà Lương Tản, anh không lên mà ngồi dưới nhà giáo sư Lương cả một đêm. Cho đến sáng sớm hôm sau Lương phu nhân đi xuống lầu mua thức ăn, thấy anh ngồi trên ghế cạnh bồn hoa, dù lẻ loi nhưng sống lưng rất thẳng.

Lương phu nhân thấy có vẻ anh đã ngồi suốt một đêm thì vội gọi chồng xuống, nói mình đi mua ít đồ ăn trưa để Từ Yến Thời ở lại ăn cơm trưa, nhưng lần đầu tiên Từ Yến Thời từ chối, lễ phép nói: “Thôi có ạ, em nói với thầy vài câu rồi sẽ đi ngay.”

Anh nói với Lương Tản: “Thầy à, dù thầy đánh em mắng em em cũng không khó chịu, bởi vì em biết thầy muốn tốt cho em, nhưng thầy chỉ trích cô ấy, cô ấy sẽ cho là thầy ghét cô ấy thật. Thầy luôn nói với em rằng, có vài người sinh ra đã được giao phó sứ mệnh, thật ra thì em không ngại bản thân chỉ là người dư. Thầy cũng không sai, chỉ là có thể em không đạt đến yêu cầu như thầy muốn. Xin lỗi vì đã làm thầy thất vọng. Em đã hứa với cô ấy sẽ thi lại, nhưng nếu sau này có lúc không làm tốt như thầy tưởng tượng, thì thầy mắng em đánh em đều được, nhưng đừng trách cứ gì cô ấy, là do năng lực của em không đủ chứ không liên quan gì đến cô ấy cả.”

Về sau Lương phu nhân miêu tả lại Từ Yến Thời ngày hôm đó với mấy người Tiêu Lâm, trách Lương Tản không thôi: “Lần đầu cô thấy cậu ấy bỏ mắt đến tìm lão Lương, nói năng cũng rất cẩn trọng, lúc nói những lời đó với lão Lương, hình như là đau lòng thật. Trước giờ có vẫn hay khuyên lão Lương đừng có đến tìm con gái người ta, nhưng ông ấy lại không chịu nghe, khẳng định đòi đi. Bây giờ thì hay rồi, quan hệ của hai người họ căng như vậy.”

Lúc ấy lão Khánh còn nói, lão Từ cũng không đến nổi đấy chứ.

Lương phu nhân thở dài, “Đúng là không đến nỗi nào, đứa bé hiếu thuận như Yến Thời sao có thể tức giận với thầy của mình được, nói năng rất uyển chuyển, cuối cùng lại đổi hết lên mình.”

Nói đến đó, lão Khánh bắt giác sực nhớ ra: “Tháng sau là sinh nhật giáo sư Lương rồi, cậu dẫn Hường Viên đến đi.”

Từ Yến Thời ừ một tiếng.

“Sẵn tiện giải quyết xích mích luôn.”

Anh chỉ đầu, “Không có gì để giải quyết cả, thầy ấy là thầy còn tôi là học trò, bị trách mắng cũng là bình thường, chỉ là tôi đau lòng Hường Viên thôi, bởi vì yêu tôi mà người khác phải yêu cầu hà khắc với cô ấy.” Nói đoạn anh đứng lên, dứt tay vào túi đi ra ngoài, không quay đầu lại, “Bao gồm cả bạn bè và thầy giáo tôi.”

Mấy ngày sau đó Hường Viên đều ngủ ở nhà Từ Yến Thời. Ban ngày bận rộn đến mấy thì ban đêm cũng trở về quy tụ, hai người hôn nhau ôm nhau, không tới nửa đêm thì không chịu dừng lại. Trong chăn ấm, hơi thở quanh quẩn bên tai, rù rì tâm tĩnh. Nghe thấy tiếng thở mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng người gặp họa vẫn là Hường Viên.

Một tháng ấy dường như trở thành thời gian cuối cùng của bọn họ, đến khi vào viện nghiên cứu thật rồi, sợ là sau này bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Có một hôm Hường Viên nửa đêm thức dậy, viết một bức email. Từ Yến Thời ngủ không sâu giấc, nên khi cô vừa xuống giường thì anh cũng tỉnh dậy, anh đỡ người ngồi dậy. Trước khi ngủ cả hai đều không mặc quần áo, lúc này anh cũng ở trần một mồi dựa vào đầu giường, kéo chăn che kín nửa thân dưới, cúi đầu chăm thuốc cho mình, tầm mắt rơi vào khe cửa thư phòng hắt ra ánh sáng vàng.

Ban đêm yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi, bật lửa khê vang cái tách.

Từ Yến Thời nhả khói ra, tập trung lắng nghe tiếng gõ bàn phím lạch tạch từ thư phòng.

Đội người đi ra, Hường Viên buồn ngủ làm ồ vào trong ngực anh, dán mặt lên lồng ngực rộng rãi rắn chắc, chui vào trong chăn miễn cưỡng gọi tên anh. Từ Yến Thời ừ một tiếng, một tay kẹp thuốc búng tàn, tay kia kéo người vào lòng, Hường Viên thuận thế hôn lên hầu kết của anh. .

Trong phòng ngủ bật một ngọn đèn tường vàng nhạt ấm áp, ánh sáng bao trùm không gian chật hẹp, nhẹ nhàng đung đưa.

Từ Yến Thời dựa vào đầu giường không nhúc nhích, một đốm sáng nhỏ cháy giữa ngón tay, khói xanh lượn lờ trong không khí mập mờ, hệt như một bộ phim tĩnh vật. Người đàn ông nằm yên nhìn chằm chằm ánh sáng đung đưa trong bức tường trắng phía trước, mặc cho cô nằm trên người hôn cô anh, đầu lười nhè nhàng liềm lạp đùa giỡn, như lòng ngỗng lướt qua.

Ngày sau đó, đôi mồi di chuyển lên cảm nhận.

Từ Yến Thời cúi đầu hôn cô. Hai chiếc bóng trên tường quấn chặt lấy nhau.

Anh chợt đi tắt thuốc rồi tiện tay tắt đèn đi, xoay mình dề cô xuống dưới, trong nháy mắt căn phòng rơi vào bóng tối, chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Mãi đến sau này, vào đêm trước khi anh đến viện nghiên cứu thì lại, lúc đang sửa sang tài liệu trong máy tính ở thư phòng thì vô tình nhìn thấy bức thư điện tử đêm đó, đầu tiên cô dùng tiếng Trung viết một lần, rồi có lẽ sợ đối phương đọc không hiểu nên lại dùng tiếng Anh dịch lại một lần.

Thân gửi phu nhân Isabelle:

Chào bác, cháu là bạn gái của Từ Yến Thời, Hường Viên. Một tí kia cháu đã trả lại toàn bộ vào tài khoản công ty bác, số tiền này cháu không thể lấy được. Khi cháu biết anh ấy đến Mỹ tìm bác vì cháu, cháu thật sự thấy đau lòng cho anh ấy. Có lẽ bác không biết, chúng cháu là bạn cấp hai với nhau, cháu từng thấy anh ấy gọi điện cho bác mấy lần, giọng anh ấy nghe rất mất kiên nhẫn, lần nào cũng thúc giục bác cúp máy, nhưng chưa bao giờ anh ấy chủ động cúp điện thoại cả, lần nào cũng là đợi bác cúp máy rồi anh ấy mới cắt điện thoại. Cháu rất hiểu, bởi vì mỗi lần mẹ cháu gọi điện cho cháu từ viện nghiên cứu thì cháu cũng giống vậy, ngoài miệng thì rất sốt ruột, nhưng chưa bao giờ chủ động cúp máy với bà ấy, bởi vì cháu không có cảm giác an toàn, lại rất hy vọng được chú ý. Ông nội cháu thường hỏi cháu có muốn đến viện nghiên cứu tìm mẹ không, cháu nói không muốn, ông hỏi cháu vì sao, có lẽ là xuất xứ từ nội tâm cô chấp nên cháu hy vọng mẹ sẽ chủ động đến tìm cháu, chứ không phải cháu chạy đến tìm mẹ. Cho nên cháu chưa từng đến chỗ mẹ cháu làm bao giờ. Từ Yến Thời kiên quyết nhiều năm không đến Mỹ như vậy, cháu nghĩ có lẽ anh ấy cũng như cháu, cũng hy vọng mẹ nhớ đến mình mà đến tìm, chứ không phải là anh ấy chạy đi tìm bác.

Cháu không nhận số tiền này vì không muốn tình cảm giữa chúng cháu có thêm gánh nặng phức tạp. Cũng càng không muốn anh ấy cúi đầu trước bác.

Nhưng càng cảm ơn bác đã để cháu có được anh ấy. Nếu có cơ hội, có thể mời bác về Trung Quốc tham dự hôn lễ của chúng cháu, hy vọng đến lúc đó, bác có thể ôm anh ấy một cái.

Chúc bác mạnh khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89

Từ Yến Thời đi rồi, Hường Viên mới biết một tháng qua anh tặng ca liên tục suốt đêm là vì gì.

“Đại chiến an ninh AI?”

Tiết Dật Trình gật đầu, giải thích: “Đúng thế, chính là đối kháng an ninh trí tuệ nhân tạo, giám đốc Từ chỉ thiết kế một vài cơ chế đơn giản ngăn chặn sự xâm nhập của virus.” Nói đến đây, Tiết Dật Trình mở máy tính lên, nhanh chóng biểu diễn cho cô, “Khi lá chắn đám mây bảo mật máy tính xác nhận có virus xâm nhập, nó sẽ tự động bật chế độ chống xâm nhập, không cần máy tính phải thực hiện quét virus nữa. Để có có virus xâm nhập, trí tuệ nhân tạo sẽ tự động nhận ra và cũng tự động diệt. Đây là một bảo vệ trong hệ thống mạng.”

Tiết Dật Trình nhấp ngụm nước rồi nói tiếp, “Tiếp theo là một bảo vệ ngoài hệ thống mạng, tức là cơ sở dữ liệu của toàn bộ phòng máy tính của tập đoàn Đông Hòa sẽ bị hack bất hợp pháp, giống như ngày đầu tiên đến Tây An tôi đã xâm nhập vào máy tính của Cao Lãnh vậy. Khoảng thời qua này giám đốc Từ cũng nghiên cứu một hệ thống bảo vệ an ninh trí tuệ nhân tạo, nói cho dễ hiểu, ví dụ như Lữ Trạch Dương từ chức, thông tin khách hàng hay dữ liệu của công ty có thể bị đe dọa, mà mấy lãnh đạo cao tầng cũng rất bị động, một khi dữ liệu rò rỉ thì sự tin tưởng của khách hàng dành cho chúng ta sẽ hạ xuống. Cho nên có cái này – lưới an ninh trí tuệ nhân tạo, chỉ cần mở lưới an ninh này thì toàn bộ dữ liệu của cả tập đoàn sẽ tiến vào trạng thái nhận dạng trí tuệ nhân tạo. Để có hacker xâm phạm, an ninh mạng sẽ phản lại hệ thống xâm nhập, hơn nữa còn theo dõi ngược lại. Như vậy, dù giữa chừng có người đột ngột từ chức thì chỉ cần bật trí tuệ nhân tạo lên là được.”

“Nói như vậy nghĩa là phòng an ninh mạng không thể bỏ đúng không?”

“...” Tiết Dật Trình nói, “Tạm thời khoan nghĩ tới việc tiết kiệm nhân lực giả thành đã, hạng mục này chỉ đang ở giai đoạn thử nghiệm, dù gì trí tuệ nhân tạo vẫn chưa phát triển, đợi phát triển hẳn thì đến lúc đây phòng an ninh mạng có thể bỏ đi. Nhưng giai đoạn trước rất khó, lượng công trình của dự án này rất lớn, một tháng không đủ, một tháng qua giám đốc Từ đã sắp đặt tất cả và cũng làm xong nội dung kỹ thuật rồi, phần còn lại thì phải dựa vào tự chúng ta.”

Những gương mặt cũ đều được thay đổi bởi mấy nhân viên mới vào công ty như lão Khánh, nên bây giờ đều là những thanh niên hăng hái phấn chấn, bất chợt có con trái tim xao động, Hường Viên đến tìm nói chuyện hai lần là vào nề nếp ngay.

Trần Thư trấn giữ phòng thị trường; lão Khánh quản lý phòng an ninh; phòng tiêu thụ có Triệu Tiền bác trai của Ứng Nhân Nhân quản lý; phòng tài vụ vẫn do lão Lý ngày trước tiếp quản, rất ngay ngắn trật tự. Số cổ đông già còn lại không nhiều, trừ những người có quan hệ không tệ với Tư Đồ Minh Thiên ra thì chỉ còn lại Cổ Xương Thịnh, cứ như cù cái trong hồ vậy, nhỏ không lên mà cũng không chôn xuống được, cứ ló cái đầu lên, mọi việc không nghe không hỏi và cũng không quản, cứ treo đó chức vụ cổ đông, mà cũng không thấy ông ta đi làm.

Một tuần sau, Few gọi điện đến, hợp đồng câu lạc bộ thể thao điện tử AU đã được thông qua, có thể chính thức ký hợp đồng. Sáng ngày hôm sau, hai trăm triệu được chuyển vào tài khoản. Cuối cùng lúc này, tập đoàn Đông Hòa như một tảng đá lớn chìm vào nước biển, yên ổn trở lại.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là, hai tuần sau Dương Bình Sơn đã bị bắt.

Tin tức này do Trần Thư nói với cô, đêm Dương Bình Sơn bị bắt là sinh nhật của giáo sư Lương, Hường Viên cùng Từ Yến Thời và mấy người lão Khánh đều ở nhà giáo sư Lương.

Lương Tần sao có thể xin lỗi được, từ khi Hường Viên vừa vào cửa, Lương Tần đã nấp trong thư phòng không chịu ra, bất kể Lương phu nhân có nói gì cũng không chịu. Thật ra là do ông thấy xấu hổ, không biết phải nói sao với con gái người ta, nói xin lỗi không được, hạ mình cũng không xong, vừa ngồi vào bàn đã xụ mặt, thấy Hường Viên không có đứa thì sầm mặt mắng Lương phu nhân, “Đứa đầu rồi, sao không lấy đứa cho người ta, định bốc tay ăn hả?”

Lương phu nhân quá hiểu tính ông, ông đang xấu hổ đấy mà: “Cuồng cái gì, không phải lấy là được rồi sao?”

Hường Viên dẫn đầu giải vây, thoải mái kính giáo sư Lương một ly, vốn muốn nói thầy không uống rượu thì uống nước đi, ai ngờ không biết thế nào mà người ngàn năm không uống rượu – ngoại trừ một lần uống với bọn họ nhân dịp tốt nghiệp năm xưa – tối nay lại ngẩng đầu uống một ly, vị cay đâm thủng dạ dày ông, ông lão bị cay đến là lười, “Sao vị rượu này lạ thế?”

Tất cả mọi người còn không kịp ngăn cản, động tác của ông quá nhanh, chưa thêm nhìn đã cầm lên uống.

Lương phu nhân thông thả nói: Vì đó là nước hạt tiêu.”

Lương Tần cay tới mức nói không ra lời, cứ là lười mãi vô cùng tức cười. Mấy người lão Khánh cười to, Lương phu nhân cũng không nhịn được bật cười, thuận tiện mắng, “Đáng đời.”

Cơm nước xong xuôi, bỗng Lương phu nhân gọi Hường Viên vào.

Cả phòng chỉ có hai người phụ nữ, một đám đàn ông chia làm hai hội, Trương Nghị chơi cờ với Lương Tần, còn mấy người khác ra ban công hút thuốc.

Lão Khánh: “Sao rồi, thời gian ở viện nghiên cứu có thật sự vô vị không?”

Từ Yến Thời mặc áo trắng, nút áo cài cẩn thận, ngay cả ống tay áo cũng cài nút chỉnh tề, hiếm khi thấy anh đeo kính, càng khiến gương mặt thêm góc cạnh mà lại sạch sẽ. Anh dựa người vào lan can, một tay đút trong túi quần, tay khác kẹp thuốc đưa lên mép, ngay sau đó xoay người lại nói: “Ừ, vô vị thật.”

Lão Khánh và lão Quý cùng nhìn nhau, cũng xoay nhìn anh, “Không thể nào, hối hận rồi hả?”

“Hối hận thì không.” Anh dí thuốc hai cái vào gạt tàn, cười bảo, “Nói thật, so với trước kia thì tiền không nhiều, nhưng lại thấy thực tế. Có điều nếu cậu muốn nói đến cuộc sống thì cũng chỉ có thể thôi, phòng thí nghiệm rồi đến nhà ăn, thỉnh thoảng lại chơi bóng rổ.”

“Nói đến bóng rổ,” Lão Khánh tiếc nuối vốc đáng mập mạp của mình, “Haiz, rốt cuộc bao giờ hai người kết hôn thế, tôi phải ước lượng để giảm béo mới được. Nếu không làm phù rề thật sự không khác gì tấm bảng phong nền cho cậu.”

“Bảng phong nền?” Từ Yến Thời cười, “Cục gạch nền thì có.”

Lão Khánh, “Mẹ nó, cậu cầu hôn rồi hả?”

Từ Yến Thời liếc anh ta, “Bây giờ tôi với cô ấy một tháng cũng không gặp nhau được mấy lần, hôm nay phải xin nghỉ ra ngoài đấy.” Anh cười hừ, “Cũng nhờ phúc của các cậu, tôi mới có thể gặp được cô ấy.”

Đội Hường Viên ra ngoài, hai người đi xuống lầu, cô mới nói với Từ Yến Thời, “Trần Thư vừa gọi điện cho em, nói Dương Bình Sơn bị bắt rồi. Có người xâm nhập vào máy tính của Dương Bình Sơn, moi ra sổ kế toán của ông ta, số tiền ông ta lấy của Đồng Hòa mấy năm nay để đưa vợ con ra nước ngoài, gồm cả tiền đưa Lê Thẩm xuất ngoại nữa, đều ghi lại rất rõ ràng, tất cả đều bòn rút từ tiền công trình của Đồng Hòa. Em phải về công ty một chuyến, phải đề kế toán kiểm kê lại tiền công trình trong mấy năm nay xem sao, ngày mai sẽ có người ở bộ phận kiểm tra kỷ luật đến điều tra.”

Thế là cuối cùng hai người vẫn quay về công ty.

Hường Viên kiểm tra dữ liệu trên máy tính, còn Từ Yến Thời ngồi trên ghế ở đối diện, hai mắt nhìn thẳng vào cô. Hường Viên coi nhẹ ánh mắt thẳng thừng kia, dồn sức tập trung toàn bộ vào dữ liệu, nhưng mà, tập trung thất bại, một người đàn ông đẹp trai muốn chết ngồi ngay trước mặt, lại còn nhìn mình với ánh mắt thâm tình thế kia thì ai chịu cho nổi.

Từ Yến Thời cởi nút áo sơ mi ra, thả lỏng người vùi mình trên ghế, không biết vì sao lỏng ngực lại mơ hồ ửng đỏ, nhưng tối nay anh không uống rượu mấy mà, đường vòng cung cơ bắp lõm sâu, dường như còn rõ ràng hơn thời gian trước, như ẩn như hiện ở sau cổ áo sơ mi, hình như gần đây anh lại thêm săn chắc nữa rồi. .

Người làm ỏ trên ghế, không biết nút áo cổ tay đã cởi ra lúc nào, tay áo được xắn lên đến khuỷu tay, gân xanh nổi lên, một tháng không gặp mà vị đàn ông trên người anh càng lúc càng rõ ràng.

“Anh nhìn em như thế làm gì?”

“Không cho nhìn à?” Anh uể oải tựa ra sau, một tay chống cằm.

Hường Viên thua trận, đi đến ngồi trên đùi anh, thấp giọng gọi tên anh: “Từ Yến Thời.”

“Ừ.”

“Tôi nay phải về rồi à?”

“Phải về.”

“Hôm đó em nghe thấy trong điện thoại có người gọi anh là giáo sư Từ nha.”

“Trong phòng thí nghiệm có giáo sư dẫn nghiên cứu sinh, gọi theo thôi.”

Tầm mắt hai người chạm nhau giữa không trung, như có pháo hoa nổ tung, tia lửa bắn khắp nơi. Hường Viên cúi đầu hôn anh, lại bị anh nghiêng đầu né tránh, cặp mắt liếc cô, “Nghe nói em mới tuyển được một thư ký nam?”

“... Ai nói với anh?” Hường Viên sùng sốt.

“Nghe nói còn là sinh năm 98, tốt nghiệp học viện điện ảnh Bắc Kinh? Sao, đẹp trai lắm hả?”

“Không phải em tuyển mà, là em họ xa của em, thích biểu diễn, tìm không ra việc nên ông mới để em ấy đến đây thực tập, thật sự là em họ đó.”

“Thì anh cứ coi như giống mấy cô em gái kia của anh chẳng hạn, chỉ là một đứa nhỏ thôi.”

“Anh không có em gái.”

Hương Viên ôm anh làm nũng, “Em cũng là em gái của anh nè.”

Hơi thở cận kề, tay Từ Yên Thời đưa vào từ bên hông cô, lười biếng nhìn cô, nghe hơi thở cô càng lúc càng gấp gấp, còn anh vẫn vẻ mặt buồn tuông, bàn tay lúc nặng lúc nhẹ, cúi đầu ngậm môi cô, “Muốn rồi?”

“Rầm!”

Cửa phòng họp bị người đập mạnh một phát, mỗi hai người chỉ vừa chạm nhẹ vào nhau. Hương Viên giật mình lập tức đứng bật dậy, chỉ thấy thư ký nam đứng ở cửa, mặt đầy vẻ khó tin, nhưng phản ứng cũng rất nhanh.

Cậu em họ học diễn xuất kia, sau khi nhanh chóng chắc chắn thân phận của anh đẹp trai này thì trợn trừng mắt lên, mò mắt hai tay phía trước, bắt chước người mù rất bài bản, xem bọn họ không tồn tại, xoay người đi ra, vừa tìm đồ vừa nói: “Gậy của tôi đâu rồi, ày...”

Vì để bắt chước giống thật mà cậu em họ còn đập hai cái vào cửa, sau đó mới lảo đảo đi ra ngoài.

Từ Yên Thời dựa vào ghế, vô cùng bình tĩnh tháo kính ra, đưa tay xoa nắn sống mũi, không hề có vẻ mất kiên nhẫn.

Ba tháng sau.

Sự kiện tập đoàn Đông Hòa dùng tiền công quỹ đã hạ màn, Dương Bình Sơn bị bắt giam mười lăm năm, Cố Xương Thịnh mười năm.

Vụ án này được bàn luận rất sôi nổi trên Weibo, trở thành vụ án dở khóc dở cười nhất trong năm nay. Bắt đầu một cách đột ngột và kết thúc cũng nhanh chóng, thậm chí mọi người còn không kịp biết rốt cuộc là ai đã hack máy tính của Dương Bình Sơn. Thậm chí có một lần trên Weibo ồn ào đua nhau xem đào được ảnh của hacker xâm nhập máy tính tiết lộ sổ sách này không.

Nhưng bọn họ còn không hề hay biết gì về hacker kia chứ đừng nói là lấy được ảnh, về sau được mọi người gọi là X.

Năm thứ hai, X lại lần nữa dấy lên cơn sóng dư luận trên Weibo.

Năm ấy là do sự cố xì nhục trên trang web nước ngoài, bôi bẩn lá cờ Trung Quốc. Tối hôm đó, trang web nước ngoài đã bị hack. Cờ Trung Quốc được treo trên trang web suốt cả tuần, đến nay máy chủ của đối phương vẫn chưa được khôi phục. Mà ở ngay phía dưới quốc kỳ có đề lại dấu X.

Năm thứ ba, các trang web ái nhi liên tục bị hack, dưới góc phải vẫn có một chữ X.

Cứ mỗi một năm, dường như chỉ cần có sự kiện nóng xuất hiện thì nhất định X sẽ có mặt.

Cho đến năm thứ năm

X tự thú, khai báo hết từ vụ án Dương Bình Sơn, quốc kỳ cho đến vụ trang web. Nói rất rõ ràng.

Mà năm ấy sau sự kiện Dương Bình Sơn hạ màn, tập đoàn Đông Hòa dần dần bước vào nề nếp, dưới trướng mua hai chiến đội thể thao điện tử, thành tích rất nổi bật.

Ông cụ bệnh nặng mới khỏi, lập tức tổ chức tiệc ngoài trời trên biển ở làng nghỉ mát. Trương Nghị, lão Quý và cả Tiêu Lâm chơi bóng chuyền trên cát, mấy cô gái đẹp bị bọn họ chọc cười lạnh lạnh. Trên bãi biển ngập tràn tiếng cười nói của bọn họ, như dư âm lượn lờ trên không trung, xuyên qua nước biển trong vắt, ở lại chơi trên đỉnh núi, tựa như nghe thấy hải âu đáp lại trên màn trời.

Trần Thư đang nướng xiên, lão Khánh và Cao Lãnh quần lấy cười nói với cô, Trần Thư liếc mắt, “Chuyện cười của hai người nhạt thếch, im mồm!”

Lão Khánh và Cao Lãnh nhìn nhau, lẩm bẩm một tiếng, không ai để ý đến ai.

Cậu em họ đang nghiền ngẫm tinh hoa trong việc diễn người mù, lão Khánh hỏi cậu ta đang làm gì, cậu ta đáp, “Diễn kẻ mù.”

“Vì sao? Được nhận đi đóng phim rồi hả?”

Em họ nghiêm túc trả lời: “Không phải, đó là kỹ năng sinh tồn ở cái nhà này.”

Bởi vì ở đây có hai cặp tình nhân vô cùng sến súa. Sau khi gặp Gia Miện và Giang Tiểu Mẫn, thì cái lần bắt gặp anh rẻ và chị gái hôn nhau ở văn phòng hôm đó chỉ như canh suông nước trong, chủ yếu do anh rẻ quá lạnh lùng, không nhiệt tình như lửa như Gia Miện.

Lão Khánh nghe xong, haiz, em họ à, chú em có hiểu làm gì với anh rẻ của cậu hả, anh rẻ chú chính là súc sinh trong số súc sinh, là máy bay chiến đấu trong số cầm thú. Đáng về thật sự chú em chưa thấy đâu, người bình thường không thấy được cấp bậc của cậu ta đâu.

Giang Tiểu Mẫn mang thai ba tháng, đang khóc vì sao tối nay trăng không tròn, Gia Miện ở cạnh dỗ dành: “Bởi vì hôm nay không phải là ngày mười lăm, bảo bối à.”

Giang Tiểu Mẫn hỏi: “Vậy vì sao hôm nay không phải mười lăm!!!”

Gia Miện nói: “Vì hôm nay mới là ngày mồng tám. Không phải chúng ta đã nói rồi sao, cuộc sống sẽ trôi qua từng ngày. Hay là, để ngày mai anh giúp em hỏi ngày số chín xem có đồng ý đổi qua ngày mười lăm không nhé.”

...

Từ Yên Thời và Hương Viên ngồi cuối cười ngặt, Hương Viên cười ngặt nghèo nằm trong lòng Từ Yên Thời, run run nói: “Sau này nếu em mà như thế, anh nhớ phải đánh chết em đi.”

Từ Yên Thời ôm cô, mỉm cười cúi đầu nhìn cô, chân mày khẽ nhíu mắt toát lên vị đàn ông trưởng thành, vô cùng quyền rũ. Hương Viên ngẩng đầu hôn anh. Anh lại giả bộ đứng đắn, nếu là bình thường thì đã hôn lại rồi. Từ lúc vào viện nghiên cứu, dường như anh trở nên trầm đi hẳn, không biết có phải ở trong đó bị đè nén quá không.

Hương Viên sực nhớ ra, “Sao gần đây anh lại ăn com bằng tay trái?”

“Luyện não, trong viện yêu cầu.” Lúc ấy anh thờ ơ đáp.

Về sau khi cô sinh hạ Tiểu Bính Trôi, Hương Viên mới biết rõ vì sao anh lại đột nhiên đổi sang ăn com bằng tay trái. Cũng khi đó mới biết được, một di trong viện vừa sinh con xong, ngày ngày ở trong đơn vị mắng ôm con một quá, đàn ông trong nhà lại mặc kệ, mình ôm con đến trật cả tay, cũng sắp bị trầm cảm đến nơi rồi.

Vì để ôm con bằng tay phải, nên Từ Yên Thời cố ý đổi sang ăn com bằng tay trái.

Lúc ấy cô vẫn chưa phát hiện ra, người cô khá yếu, ôm được một lúc đã thấy mệt, không biết Bính Trôi học anh hay học ai mà xương lại nặng đến thế, nặng hơn những đứa trẻ khác nhiều. Nên hầu

như đều là Từ Yến Thời bế con.

Có điều chuyện này để sau hẵng nói.

“Đúng rồi, hôm đó anh ở thư phòng ông nội em nói gì thế?”

“Cảm nghĩ trùng thường.”

Cuộc đời nào có đúng sai, đi tới cuối sinh mệnh, những nỗi đau khổ và thất vọng đã từng hứng chịu, tất cả đều sẽ trở thành cảnh tượng không muốn nhìn thấy lần nữa. Bình thường có cách sống bình thường, có người ngồi trên tầng cao, có người đứng trên đỉnh núi, có người ở dưới thung lũng. Cuộc đời người cũng chỉ là, xây nhà, đón khách, nhà sập, rồi đi.

Chúng ta đã dốc hết sức rồi, nhưng có lẽ cũng chỉ vượt qua một cuộc đời bình thường.

Mã anh từ nhỏ đã bị bố mẹ vất bỏ, nửa đời lênh đênh nhìn thấu nhân tính, cũng tin tưởng rằng, một khi những cánh sấm uất hạ màn, gian khổ và hạnh phúc chỉ là thứ vô cùng bình thường. Được thế giới này lựa chọn rồi bị nó vất bỏ, thậm chí còn bị lên án, cũng từng lạc mình trong sai lầm rất lâu, cực kỳ chán nản vô vọng, cả đời này như chưa từng sống vì mình bao giờ.

Có điều chỉ là đến độ tuổi thích hợp, lại đem lòng yêu một người, muốn chung chăn chung gối với cô ấy đến trăm năm, sau khi chết lại được chôn cất cùng nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Viên Viên, chúc em sinh nhật một trăm tuổi vui vẻ.

—— Thư tình trăm năm của Từ Yến Thời.

— HOÀN CHÍNH VĂN —

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ngoại truyện

(Lưu ý, đây không phải là ngoại truyện chính mà chỉ là những mẫu truyện nhỏ được tác giả up lên weibo, có thể không liên quan đến chính văn.)

1.

Tiểu Bánh Trôi ra đời đúng dịp tết Nguyên Đán, cho nên được đặt tên là Tiểu Bánh Trôi.

Kết quả là mỗi năm đến ngày Nguyên Đán, ông bố ma quỷ Từ Yến Thời lại nói: “Lại đây, đã đến ngày tự ăn bản thân mỗi năm một lần rồi đây.”

Bánh Trôi: “Con thích chú Phong Tuấn.”

Từ Yến Thời: “Không sao, bố cũng thích Lục Ý Lễ hơn.” (Con trai của Lục Hoài Chính và Vu Hào.)

Bánh Trôi sợ hãi khóc toáng lên, cậu nhớ đến chú Phong Tuấn gặp lần trước, thế là xoay đầu đi, không chịu ăn: “Hừ, sớm biết thế thì con đã để chú Phong Tuấn làm bố con rồi!”

Từ Yến Thời nghiêm túc đặt bát chè bánh trôi xuống: “Để dạy con môn Sinh sớm, nghe đây, chỉ có bố và mẹ con mới có thể sinh ra con, còn mẹ con với bất kỳ ai khác cũng không thể sinh ra con được. Nói cho chính xác thì về mặt di truyền sinh học, bố chính là nhân tố quyết định, ai cũng có thể là mẹ của con, nhưng bố con thì chỉ có thể là bố.”

Nói rồi, đuôi mắt nhác thấy Hường Viên đi tới, trông có vẻ không vui lắm, Từ Yến Thời lại bồi thêm một câu: “Mặc dù bố cũng rất không thích con, nhưng vì mẹ con, bố có thể nhịn năm mươi năm nữa.”

...

May mà chọn được một người mẹ tốt, nếu đổi thành người khác, Bánh Trôi không dám nghĩ nữa, nhưng quay đầu lại nghĩ đến.

Năm mươi năm? Oa hu hu.

2.

Có một ngày Hường Viên nằm mơ thấy mình ngoại tình.

Sau đó cô nói chuyện này với Từ Yến Thời, Từ Yến Thời cũng không tức giận, còn an ủi cô: “Mơ trái ngược với thực tế.”

Hường Viên bừng tỉnh hiểu ra: “Vậy tức là anh ngoại tình?”

“Muốn ăn đòn đúng không?” Anh lạnh lùng đẩy kính.

“Anh dám bạo lực gia đình với em?”

“Không nữa.”

Người đàn ông mặt lạnh này bất chợt nói ra một câu yêu thương, khiến Hường Viên đầu hàng toàn tập.

3.

Gần đây Tiểu Bánh Trôi rất thích xem Chú Heo Peppa, điều này khiến Lục Hoài Chính không cho phép Lục Ý Lễ xem Peppa khiếp sợ.

Thế là hai người đàn ông nghiêm túc thảo luận về vấn đề chú heo Peppa.

Có điều ngay câu đầu tiên của Từ Yến Thời đã kết thúc đề tài.

“Khả năng bắt chước của Lục Ý Lễ rất mạnh, tốt nhất vẫn đừng nên xem, tôi sợ sau này anh không biết con heo Peppa gọi anh là bố hay Lục Ý Lễ gọi anh là bố.”

“...”

4.

Thời gian hai người mới ở bên nhau, Từ Yến Thời nhìn vợ mình chòng chọc.

Trên cửa phòng kỹ thuật, ngày ngày vang vọng bài ca đầy ma tính ——

“Anh đang nhìn em, nhìn em, không chớp mắt.”

Hương Viên không nhịn nổi nữa, khuyên can: “Vị đồng chí này, anh phải kiềm chế cảm xúc của mình đi, đừng có nhìn em cả ngày như thế.”

Từ Yến Thời nhướn mày: “Dáng dấp xinh đẹp như thế mà còn không cho người khác nhìn à?”

“Vị đồng chí này, anh hãy bình tĩnh lại...”

“Không được, về vấn đề nguyên tắc thì không thể nhượng.”

“Vấn đề nguyên tắc gì cơ?”

“Quyền lợi của đàn ông.”

Hương Viên: “Vậy em cũng thảo luận vấn đề nguyên tắc với anh luôn, vì sao anh lại xóa ảnh selfie của em!”

“Vi đó là vấn đề liên quan đến phúc lợi của người đàn ông khác. Không cho nhìn đấy, thì sao nào?”

...

Hương Viên nở gan nở ruột.

Lại bất thành linh nghe thấy anh nói, “Đồ ngốc, em trang điểm quá xấu.”

5.

Có một ngày, mấy người Cao Lãnh thảo luận đến câu cửa miệng của Từ Yến Thời.

Cao Lãnh bỏ phiếu cho “đã viết xong báo cáo chưa?”

Vưu Trí bỏ phiếu cho “muốn ăn đòn à?”

Thi Thiên Hữu bỏ phiếu cho “muốn ăn đòn à?”

mọi người đồng loạt nhìn câu trả lời của Hương Viên.

“Nhớ anh rồi à?”

“...”

6.

Hương Viên có nuôi một chú chó lông vàng, mỗi lần đến giờ com, lông vàng đều đứng cạnh bàn đòi ăn.

Hương Viên cướp lấy khúc xương trong bát Từ Yến Thời rồi vắt xuống bát lông vàng, nhất thời miệng bẻ nói nhanh, “Tao giành được nó từ trong bát của con chó khác đấy, mày ăn mau đi.”

Nói xong mới ý thức được sai sai.

Từ Yến Thời nhìn cô chăm chăm: “Con chó khác?”

Hương Viên cười hề hề, “Xin lỗi, nói sáng ấy mà.”

Năm phút sau, Hương Viên hỏi Từ Yến Thời: “Ăn no chưa?”

Từ Yến Thời: “Gâu.”

7.

Gần đây trên mạng đang diễn cuồng thịnh hành xu hướng bạn trai đeo dây thun trên cổ tay để chứng tỏ mình là chậu đã có bông, ngay đến Từ Yến Thời cũng không tránh thoát.

Sau đó Từ Yến Thời cũng đeo cho Tiểu Bánh Trôi một sợi.

Hương Viên:??? Anh làm gì thế.

Từ Yến Thời: Anh chỉ đang nhắc nhở em, sớm muộn gì con nó cũng là của người khác.

8.

Hương Viên đột nhiên nói muốn tập nấu nướng, sau khi sinh Bánh Trôi thì hầu như chưa nấu com lần nào. Hương Viên bùng bùng tâm huyết vô cùng nhiệt tình, hai bố con cũng không tiện dă kích.

Tiểu Bánh Trôi ăn thử một lần thì về sau không dám ăn com mẹ nấu nữa, cậu đang định nói thì đã bị Từ Yến Thời lườm một phát, đầu môi lẩm bẩm yêu cầu: “Mẹ, chỉ cần mẹ đừng nấu khét là được.”

Hương Viên: “Con không có lòng tin vào mẹ thế hả?”

Nửa tiếng sau, Tiểu Bánh Trôi nhìn đĩa thức ăn đen sì, thậm chí còn không biết đó là món gì.

Tiểu Bánh Trôi chỉ vào một đĩa trong đó, hỏi: “Đây là gì thế mẹ?”

Hương Viên cũng không nhận ra, nhìn hoài nhìn mãi cũng không nhớ nổi là món gì.

Từ Yến Thời mặt không cảm xúc: “Không nhìn ra được à? Đến khoai tây mà cũng không biết?”

...

9.

Tiểu Bánh Trôi giống Hường Viên, từ nhỏ đã không giỏi Toán, Hường Viên cũng gặp khó khăn trong vấn đề này, thế là chuyện dạy kèm này rơi xuống đầu Từ Yến Thời.

Nhưng ông bố này ngày nào cũng bắt nạt con trai.

“Đơn giản như thế mà cũng không biết? Con ngốc y chang mẹ.”

Tiểu Bánh Trôi tròn hai mắt lên, “Mẹ ơi, bố nói mẹ ngốc.”

Từ Yến Thời: “Con nghe nhầm rồi, bố nói đề bài này phải chọn C.”

10.

Có một hôm Tiểu Bánh Trôi ồn ào đòi ăn bánh mật, chính là Tteokbokki* của Hàn. Bên cạnh có một nhà hàng bán, anh bèn lái xe dẫn hai mẹ con.

*(*Trong tiếng Trung, Tteokbokki là bánh mật xào.)*

Vừa đúng hôm đó kỷ niệm ngày thành lập cửa hàng nên được mua một tặng một. Mua một hộp bánh mật thì sẽ được tặng một hộp ớt cay Trung Quốc. Tiểu Bánh Trôi và Hường Viên đều thích ăn cay, chỉ có Từ Yến Thời là không ăn, nên cả buổi chỉ khoanh tay nhìn hai mẹ con ăn say sưa ngon lành.

Tiểu Bánh Trôi vừa ăn vừa giật dấy anh: “Ăn đi, ăn đi mà bố ơi.”

Từ Yến Thời hất cằm, “Ăn của con đi.”

Thế là Tiểu Bánh Trôi biết ông bố không sợ trời không sợ đất của mình sợ ớt.

Kể từ đó Tiểu Bánh Trôi rất thích bánh mật cay, đến ngày thứ hai bị đau bụng, viêm dạ dày. Hường Viên cuống cuồng tức giận, ra lệnh cấm không cho Tiểu Bánh Trôi ăn cay nữa, Tiểu Bánh Trôi lén lút ăn, bị Hường Viên bắt quả tang, bị đánh một trận nên thân. Nhưng đến ngày hôm sau con nó vẫn tiếp tục ăn lén, căn bản không quản được.

Có một buổi tối, Từ Yến Thời kéo người qua đề xuống dưới thân, “Chúng ta phải giải quyết vấn đề từ căn bản mới được.”

...

Thế là năm thứ hai, Hường Viên sinh một cô con gái, đặt tên là Bánh Mật.

11.

Lại một năm nữa, Tiểu Bánh Trôi thêm ăn bánh nếp, thế là Hường Viên suy nghĩ sinh một Bánh Nếp cũng tốt, cô bèn đề nghị với Từ Yến Thời.

“Chúng ta lén lút đánh nhanh thắng nhanh đi, nhân lúc Tiểu Bánh Trôi không chú ý, sinh Bánh Nếp dọa con đi.”

Từ Yến Thời bắt đầu thông thả cời nút áo.

“Dọa con sợ hay không không quan trọng, chủ yếu là con người anh thích lén lút đánh nhanh thắng nhanh.”

12.

Tiểu Bánh Mật rất thích ăn hàng, ngay từ nhỏ đã được chứng minh.

Chuyện Hường Viên sợ nhất chính là dạy kèm cho Tiểu Bánh Mật, vốn muốn nói cô không quản được thành tích con trai thì phải quản tốt thành tích con gái, không thể để Từ Yến Thời mệt mỏi một mình được.

Ngày đầu tiên cô đề nghị dạy kèm cho Tiểu Bánh Mật, Từ Yến Thời từ chối.

Hường Viên không tin nhao nhao muốn thử, Từ Yến Thời cũng đành chiều cô, đêm đó ở trong thư phòng không để ý đến hai mẹ con.

Thế là, tối hôm ấy thường xuyên nghe thấy giọng điệu bất lực của Hường Viên từ phòng bên truyền đến.

“Tiểu Bánh Mật đọc theo mẹ nào, trời đông giá rét, băng thiên tuyết địa...”

Tiểu Bánh Mật lanh lảnh: “Mẹ, con muốn ăn kem.”

“...”

“Bánh Mật, đây là đơn vị đo lường, cen-ti-mét, mi-li-mét, đề-xi-mét...”

“Mẹ ơi, gạo cũng là đơn vị đo hà mẹ?”*

*(*Hán Việt của các đơn vị đo là ly mẽ, hào mẽ, phân mẽ, còn gạo là đại mẽ.)*

“...”

“Bánh Mật, mẹ lấy cho con một ví dụ nhé.”

“Mẹ ơi, con muốn ăn hạt dẻ.”*

*(*Ví dụ phát âm là lizi, hạt dẻ phát âm là lèzi.)*

“...”

“Bánh Mật, đây là con thiên nga...”

“Mẹ ơi, có thể ăn thiên nga không?”

“Đừng nói nữa, mẹ cũng đói rồi. Để bố con đi nấu cơm đi.”

Từ Yến Thời: “...”

Ngày hôm sau, Hướng Viên nghe thấy Từ Yến Thời dạy kèm bài tập cho Tiểu Bánh Mật.

Tiểu Bánh Mật: “Bố ơi, con có thể ăn kẹo được không?”

Từ Yến Thời dựa vào ghế, kiểm tra bài tập của cô bé, không ngẩng đầu trực tiếp tịch thu: “Không thể.”

“Vậy bài này viết thế nào, con không biết làm”

Từ Yến Thời lại liếc mắt nói, bố không biết.

Tiểu Bánh Mật mất hứng làm bài tập, trợn mắt nhìn anh, vậy con cũng không làm luôn.

Từ Yến Thời ung dung ngồi trên ghế: “Về sau còn dám chọc mẹ con nữa không?”

“... Không ạ.”

“Mẹ dạy cho con thì con phải ngoan ngoãn lắng nghe, đừng đánh trống lảng, còn muốn ăn thịt thiên nga há? Cho là bố đang nuôi cóc ghè đấy há?”

“...”

— KẾT THÚC —

Bạn đang đọc truyện *Trao Em Thế Giới Lý Tưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.